

Đông tiên *thâm máu*

PIERRE REY

VIỆN NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

1993

Đồng Tiền Thấm Máu

Pierre Rey

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[ĐOẠN MỞ](#)
[PHẦN MỘT DUYRÍCH – TỐC HÀNH](#)
[PHẦN HAI NGỒ CỤT](#)
[ĐOẠN KẾT](#)

[\[1\]](#)
[\[2\]](#)
[\[3\]](#)
[\[4\]](#)
[\[5\]](#)
[\[6\]](#)
[\[7\]](#)
[\[8\]](#)
[\[9\]](#)
[\[10\]](#)
[\[11\]](#)
[\[12\]](#)
[\[13\]](#)
[\[14\]](#)
[\[15\]](#)
[\[16\]](#)
[\[17\]](#)
[\[18\]](#)
[\[19\]](#)
[\[20\]](#)
[\[21\]](#)
[\[22\]](#)
[\[23\]](#)
[\[24\]](#)
[\[25\]](#)
[\[26\]](#)
[\[27\]](#)
[\[28\]](#)
[\[29\]](#)
[\[30\]](#)
[\[31\]](#)
[\[32\]](#)
[\[33\]](#)
[\[34\]](#)
[\[35\]](#)
[\[36\]](#)
[\[37\]](#)
[\[38\]](#)
[\[39\]](#)
[\[40\]](#)
[\[41\]](#)
[\[42\]](#)
[\[43\]](#)
[\[44\]](#)
[\[45\]](#)
[\[46\]](#)

MỤC LỤC

[ĐOẠN MỞ](#)

[PHẦN MỘT DUYRÍCH – TỐC HÀNH](#)

[PHẦN HAI NGỖ CỤT](#)

[ĐOẠN KHÉP](#)

**Nếu thấy một chủ ngân hàng Thụy Sĩ nhảy qua cửa sổ, thì bạn hãy lập tức nhảy theo .
Chắc chắn kiểm được tiền ở đó.**

VOLTAIRE

Ở đầu kia dây chuyền

Là đứa ham vàng nhất

Ở đầu này dây chuyền

Là đứa đào tói chết

Nếu Thượng đế nhắm mắt

Đứa nào trong hai đứa sẽ chết trước tiên?

PUÊBLO... PUÊBLO...

Bài Ca Người Thợ Mỏ Bôlivi

ĐOẠN MỞ

Ra khỏi khúc ngoặt, Rôlăng phanh hơi đột ngột. Anh cảm thấy trong hai bàn tay nắm cần lái và cột sống mình cái khối bảy trăm năm mươi tấn rung lên nặng nề.

- Cậu ở lại với chúng tớ tối nay chứ ? - Luxianô hỏi.

Rôlăng hạ dần xuống chiếc cần lái đang làm giảm đi sức mạnh của cỗ máy xe lửa.

- Tớ muốn lắm, nhưng...

- Ồ xinh không ?

- Bậy, mẹ tớ đấy.

- Tớ tưởng bà ấy chẳng bao giờ rời khỏi Lôdan ?

- Khi tớ ngủ lại ở Duyrich, thỉnh thoảng bà cụ có đến thăm.

- Hạ nữa xuống !...

Đà trượt của con tàu chậm lại trong tiếng kêu ken két nhẹ nhàng. Bàn tay vẫn gắn chặt với cần lái, Rôlăng tự nhiên thấy trên bề mặt bê tông sân ga càng lúc càng ngổn ngang những xe đẩy, bọc hàng và những nhóm hành khách, đoàn tàu càng vào ga, hàng ngũ của họ càng ken chặt hơn vào nhau.

- Họ làm sao thế kia ?

- Ai ?

- Họ cứ há hốc mồm ra kia ?

Bây giờ cổ đầu máy đang cách những cọc chèn một trăm mét. Lạ lùng là tất cả ánh mắt của những người dưới ke đều kính hoàng hướng vào Rôlăng và Luxianô.

Một cái nhìn lướt nhanh, kèm theo sau đó là một nét nhăn nhó ghê tởm đông cứng lại trên khuôn mặt, ngay cả khi cổ đầu máy đã lướt qua.

- Này, - Luxianô lo lắng, - tớ có xốt cà chua trên trán hay cái gì thế ?

- Còn tớ ? - Rôlăng hỏi.

Con tàu lặn mười cây số một giờ khi nó đi vào bên dưới tấm mái bằng kính, nó những chùm người đang chen hai thích cánh đứng canh trước hành lý của họ.

- Đoàn tàu số ~27 Gione - Duy rích đang vào ga. Mọi người hãy đứng xa các ke. - Giọng một người đàn ông lên bổng xuống trầm, tiếng rung rè của nó được mười cái loa mà âm thanh đàn chông chéo lên nhau đẩy cho đi xa.

Rôlăng thấy một bà phốp pháp mặc váy màu xanh lá cây thả chiếc ví xuống đất, không cúi nhặt mà chỉ ngón tay vào anh rồi đưa bàn tay lên và bộ điệu sợ hãi che nửa dưới mặt bà.

- Cút ? Anh chửi thề, khó chịu. - Thế là cái nghĩa lý gì ?

Đâu đâu cũng có cùng bộ điệu kinh ngạc như nhau ấy. Và cũng có một cái gì khác nữa đủ làm cho hai người lái tàu hết hoảng. Chỗ nào đoàn tàu đi qua, chỗ ấy không gian trở nên vắng lặng. Cảnh chen chúc ở sân ga thường tiết ra thứ tiếng ồn ào riêng biệt của nó : tiếng kim loại, tiếng va đập, tiếng râm ran, tiếng la gọi. Nhưng lúc này, chẳng có gì hết. Chỉ là sự im lặng kinh hoàng và những con mắt mở thao láo.

- Dừng...?

Rôlăng kéo phanh. Đầu máy chạm lướt vào mồm các cọc chèn. Luxianô cắt điện. Trên ke, không một ai nhúc nhích. Hai nhân viên thì thầm bàn bạc với nhau. Người thấp hơn chạy về phía văn phòng trưởng ga. Người kia, Rôlăng biết lơ mơ vì đã có gặp, leo các bậc thang lên đầu máy, bước vào buồng lái. Lúng túng, người đó chẳng nói chẳng rằng, hết quan sát Luxianô lại quan sát Rôlăng.

Rồi hắng giọng.

- Các anh tha cái ấy ở đâu về thế ?

- Cái gì, cái ấy là cái gì ? - Rôlăng văng ra, gây gổ.

- Sao, cái ấy là cái gì ấy ư ? - Người nhân viên ngạc nhiên.

- Này, - Luxianô gầm lên. - Đây không phải là phù thủy nhé ? Tôi không thích chơi trò đánh đố.

- Các anh hãy theo tôi !

Trên sân ke, không một ai động đậy. Người ta chỉ nghe thấy tiếng phì phò khe khẽ của một đầu máy hơi nước cổ lỗ đang khậm khích ở trên một nhánh đường cụt. Nhưng nhún người một cái, Luxianô và Rôlăng đã ở trên mặt sân nhựa. Chỉ khi đến trước cổ đầu máy của họ - mà họ ầu yếm đặt cho cái tên Mácgorít - họ mới hiểu.

Trên tấm bàn bằng thép đằng mũi đầu máy, như được một nhà trang trí ma quái nâng New đặt vào có một cái cẳng đàn ông bị xén cụt ở ngang bẹn. Khó khăn lắm, người ta mới nhìn thấy một thoáng màu gỉ sắt làm ố bẩn mặt hàng títxuy thẫm màu của chiếc quần, tại chỗ xương hông đã bị chặt đứt. Lẫn thẩn, Rôlăng thoáng nghĩ, đây là một cái cẳng sang trọng. Có lẽ do chất da sang trọng của chiếc giày đen và chất lụa của chiếc bít tất hợp với màu quần chẳng? Nhìn kỹ hơn, anh còn thấy một dòng máu nhỏ chảy xuống chiếc bít tất, lan ra giày, loang thành một mảng nâu nhạt ở trên mặt thép tấm bàn chân.

Lúc đó cả Rôlăng lẫn các nhân chứng khác đều không thể ngờ được rằng cái mảnh đó lại sắp tủa tràn ra nhiều lục địa với một tốc độ nhanh kinh người. Để biến thành một cuộc tắm máu.

PHẦN MỘT

DUYRÍCH – TỐC HÀNH

1

Trước mặt vợ, không bao giờ Moóctimơ Ô Broi làm trọn cử chỉ của mình, Giudích khiến ông khiếp đảm.

Bà có một nếp nhăn chua chát cay cay ở khoé miệng mà không một điểm trang nào che nổi. Giọng chao chát của bà khiến Moóctimơ muốn được tan biến đi, nhưng kinh hoàng hơn nữa là những im lặng của Giudích, chúng nặng trĩu những miệt thị chất lên lại hoặc một yêu sách về cơn nhức đầu mà chỉ riêng cái uy của nó không thôi cũng mang lại được cho bà những sự trân trọng cần thiết đối với một người đàn bà đau ốm.

Từ nhiều năm rồi, Moóctimơ đã từ bỏ việc nổi lại một cuộc đối thoại mà hàng bao tháng ngày ngủ riêng, không có qua một sự ăn nằm nào, thậm chí không cả tâm sự đã đánh sứt nó xuống thành một cuộc trao đổi góm ghềnh những âm tiết, trong đó thường hay trở đi trở lại nhất là từ “*nhức đầu*”, tính từ “*lố bịch*” động từ “*trả tiền*”; trang từ “*bao nhiêu*”. Vậy mà vào thời đầu cuộc hôn nhân của họ, Moóctimơ đã hi vọng thấy Giudích quan tâm đến công việc và thành công của mình ! Ông nhận thấy bà chỉ bêu riếu các thất bại của ông, không bao giờ bình luận các thắng lợi của ông, coi chúng tựa hồ là cái sự dĩ nhiên vậy. Một thứ thù nghịch âm ỉ và câm lặng đã được nhanh chóng thiết lập, mỗi người cố thủ ở bên trong ý nghĩ của mình, Giudích thì chẳng thiết tha ca cẩm nữa - trừ bằng điệu bộ. Moóctimơ thì thận trọng giữ riêng cho mình các thành đạt nghề nghiệp, mà có lẽ bà vợ sẽ sung sướng lắm, nếu biến được chúng thành con số không, chỉ bằng một câu nói ác độc hay một cái bĩu môi khinh bỉ. Bốn năm trước, khi đã là một trong những luật sư tài chính nổi tiếng nhất của New York, suýt nữa ông đã mừng hét lên vì ước muốn tháo gỡ một số vụ việc của Công đoàn ([1]).

Đến phút chót, ông đã chối từ, nhờ một dự cảm mách bảo.

Dẫu thế cái khoản tiền tuột khỏi tay ông đó cũng chẳng làm thay đổi - nhất thời - đời sống

của Giudích chút nào.

Các tủ áo của bà chật cứng những lông thú đắt tiền, các ngăn kéo của bà đầy phè những đồ nữ trang, tựa hồ những tặng phẩm nhiều cơ man đó có thể bù lại được cái sự thiếu giao lưu lời lẽ gặm nhấm lúa đôi họ, tựa hồ có thể ném một cây cầu mỏng manh vào giữa hai bờ im lặng của họ.

Bà châm hút điếu thuốc lá thứ hai mươi trong buổi sáng, dụi lửa que diêm vào tách cà phê đặt trên cái khay đựng bữa điểm tâm mà bà chỉ dùng qua. Moocti kiểm tra cái khoá ngăn kéo của chiếc va li nhỏ, nhẹ của ông.

- Anh đi à ?

- Đi.

- Nhưng anh vừa ở Naxau về mà! Trời, nhức đầu.

- Em uống thuốc đi.

- Anh đi đâu ?

Sửng sốt, ông đứng thẳng dậy. Vờ thờ ơ trước mọi hành vi của ông, bà không đặt ra những câu hỏi loại này với ông bao giờ. Ông suýt buột miệng trả lời : “Đi đâu thì dính dáng quái gì đến bà cơ chứ”, nhưng kìm lại được và đành làu bàu :

- Đi Naxau.

Như cái máy, bà đổ chỗ thừa của tách cà phê đầy mẩu que diêm vào trong cái cốc còn đến một nửa nước bưởi rồi ném điếu thuốc lá bà vừa châm vào trong thứ nước hổ lốn đó.

- Anh may đấy... !

Ông lo lắng tìm ánh mắt bà và nhẹ người khi chỉ đọc thấy ở đó vẻ ngán ngẩm tẻ nhạt quen thuộc.

Ông nói giễu :

- Nếu em xong xuôi được trong năm phút thì anh đưa em đi với anh.

- Lố bịch. Nhức đầu mà!

Nếu như bà có thể biết được nhỉ ? Ông, con người bà đã thấy lớn lên, bà luôn luôn coi như viên luật sư bé bỏng thảm hại lúc ban đầu, cái lúc thật tình ông đã phải nài van để được vào làm chân tập sự trong một văn phòng luật. Ông, con người bà ngỡ đã làm cho liệt dương vì nhờ bằng ấy tháng năm bà ra sức thiên hoạn ? Cho dù ông thú nhận hết với bà thì liệu bà có thể quan niệm nổi được cái việc ông sắp sửa thực hiện không đấy ? Ông khẽ ho.

- Thôi nhé, nào...

Cúi xuống định làm cử chỉ vĩnh biệt nhưng giữa chừng ông lại ngừng...

- Anh phải đi đến đấy...

Thói thường lẽ ra ông phải xúc động. Có những tình cảm sắt đá và đau thương như những

tình cảm vẫn bủa vây lấy các nhân vật chính trong tiểu thuyết khi họ gạch một đường kẻ dứt khoát vào một cuộc hôn phối hai chục năm ròng. Nhưng không, ông không thể xúc động nữa.

Ông bình thản, tựa như ngay tối nay ông lại về nhà ăn cơm vậy. Ý nghĩ về việc hai người không có con cái chột làm cho ông mừng quýnh! Họ chưa xây dựng gì hết và ông không phá bỏ cái gì hết. Để bà ở lại thế này, xét cho cùng, ông chỉ có vứt bỏ đi một phần của chính ông, một cái mẫu nhộp nhúa của cuộc đời mà nhớ lại chỉ thấy tủi nhục, bởi lẽ đã chờ mòn chờ mỏi mới có được can đảm chạy trốn.

Chưa tới bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa, ông đã ở nơi khác, với người kia, ở một nơi chốn mộng tưởng không thể ngờ là có được. Và ông, Moóctimơ Ô Broi, sẽ trở thành người giàu nhất hành tinh, giàu như chưa từng ai giàu được như thế, giàu vượt xa cái mức mà bộ óc điên loạn nhất có thể tưởng tượng ra. Ông đã đứng ở cách cửa hai bước, va li trong tay, bà bỗng nói :

- Moóctimơ ! Đi ra thì bảo Macgarét đem nước nguội và thuốc cho em nhé !

Ông gật đầu, thoáng nghĩ cái từ cuối cùng ông nghe ở miệng bà là “thuốc uống”. Ông quay lưng lại bà, bà không ngờ ông đang mỉm cười : ông sẽ không bao giờ gặp lại bà đâu.

*

Chiếc máy bay nhỏ đang ở vòng lượn thứ ba. Một lần nữa nó bổ nhào xuống con đường chính của Chiavôna, lấy đó làm trục, lượn sát các mái nhà màu gạch đỏ trong tiếng rung ầm ầm rồi ngóc lên ở trên trái gác chuông nhà thờ.

Thế là, ngẩng đầu lên, tất cả dân cư thành phố nhỏ này liền trông thấy vô vàn những tờ giấy nho nhỏ đung đưa trong gió, bỗng bành xoay tròn rồi mềm mại hạ xuống, ngập ngừng dịch đảo như lá rụng để rồi đậu xuống mặt đường, mui xe hơi, ban công, mái vải màu sắc sỡ che quầy hàng bán rong... Đang trưa, chợ một tuần mới nhóm một lần, phố xá chật ních người và vào cái ngày thứ năm của tháng Tư này, gió nhẹ từ hồ Côm ở phía nam thổi về, đã để cho mắt người ta đoán được chính xác đường nét mềm mại của những người đàn bà trẻ nhất, những người đầu tiên lấy váy mỏng của họ ra khỏi hòm quần áo sặc mùi long não.

Hai ba đứa trẻ nhất những tờ thoát đầu chúng ngỡ là giấy quảng cáo, ngập ngừng lật đi lật lại trong tay rồi nhìn nhau, không dám tin. Đứa trẻ mười hai tuổi, con trai ông chủ hiệu bánh mì đã khâu tóm được cái mà ai cũng có thể nhìn được bằng ánh mắt nhưng chẳng dám nói ra mồm. Xúc động ríu cẳng lại, nó lao về cửa hàng bách hoá của bố, ôm ở ngực một nắm giấy bạc từ trên trời rơi xuống rồi thất thanh gọi bố mẹ đang bị tiếng máy bay ầm ĩ lôi ra đứng ở ngưỡng cửa hiệu : “Tiền ! Bố ơi, mẹ ơi, nhanh lên ! Mưa tiền xuống đây này ?”.

Lúc đó, cả những người đa nghi nhất, những người chán đời nhất cũng cảm thấy như bị điện giật. Tất cả nhào vô cái vòng quay tít mù của xe cô đang chèn tắc đường phố, khom lưng vì cuộc đi câu kỳ diệu, giữa một đàn hoà tấu những tiếng phanh rít, tiếng chửi rủa, tiếng các gia đình hét lên mách bảo những thành viên nhanh nhẹn nhất của họ, tiếng đe nẹt, tiếng phản đối, tiếng cổ vũ bị che lấp đi phũ phàng bởi tiếng động hải hùng của chiếc máy bay thành linh trở lại và từ đó lại tuột ra một trận mưa vàng mưa bạc thứ hai. “Phép màu đấy mà” ! Phép màu đấy mà !” Vài bà lão sắp chết lâm rầm đọc kinh và làm dấu. Những đứa trẻ con bị đám đàn anh khoẻ hơn túm lấy vạt áo, toan leo vắt vẻo lên các ngọn cây nơi các lá non bỗng nở bung ra những tờ giấy bạc.

Đó là những giấy bạc Thụy Sĩ, những tờ giấy bạc đẹp đẽ, ngon lành, phơn phớt màu hoa cà của

Schweizerische National Bank ([2]) với giá trị theo thứ bậc từ mười đến năm mươi frăng. Cuộc nhào vô trở nên hung dữ, những cuộc đánh lộn nổ ra.

Cho máy bay ngóc lên, Rênata phá ra cười. Nhìn từ trên cao xuống, cảnh tượng gọi đến một chuồng gà mà đám gà vịt phát điên phát rồ đang quay ra mổ nhao nhào những cái hạt tương tượng kia.

- Em đáng ghét lắm ! - Cuộc hăm hực hét lên để lấp đi cái tiếng động cơ gầm rít và tiếng gió dữ tợn.

Anh hết hồn thấy nàng buông cần lái để đóng đánh sập nắp buồng lái bằng kính nhựa lại. Chiếc máy bay chấp choạng, làm cho Rênata càng cười lớn hơn. Nàng liếc về phía anh :

- Đừng có mà thách em !

Bên dưới họ, trải ra những thung lũng nhỏ xanh rờn, đây đó lốm đốm màu xanh thẫm của những cây thông mọc bám vào sườn núi.

- Giữ chặt, ta bổ nhào đấy ! - Rênata nói.

- Rênata ! - Cuộc hét lên.

Chiếc Paipơ rơi như một hòn đá xuống đàn bò mà Rênata đã lấy làm chuẩn, có vẻ sát trên lưng chúng trong khi chúng chạy tán loạn, hai con chó to tướng đuổi theo đằng sau. Không đến một tích tắc nhưng đủ cho Cuộc nhìn thấy người chăn bò hoa chân múa tay và giờ quả đâm về phía mình. Cuộc cổ lấy giọng bình tĩnh :

- Em muốn chứng tỏ với anh cái gì nào ?

Bây giờ nàng cho trò nhảy chồm chồm qua từng cụm mây nhỏ nhẹ bị gió đánh xô thấp ra, Rênata đã lấy lại một vẻ mặt nghiêm chỉnh hơn.

- Chứng minh rằng anh sai hoàn toàn, rằng anh đã không dám trung thực gọi thẳng tên các dục vọng của anh ra. Anh đã thấy họ xông đến đánh nhau khi em thả tiền xuống rồi chứ ? Thế mà anh lại cho rằng sẽ chẳng ai động đây, rằng em làm thế là đòi bại, rằng em xỉ nhục những người lao động. Nào, ai đúng ? Cuộc ngồi nép vào lòng ghế, vờ không nghe thấy. Anh thoáng buồn nôn. Đương đầu với nàng anh sợ sẽ còn đẩy nàng tới những trò ngông nghênh nữa, có thể làm cho chiếc xe du lịch trong tay nàng biến thành chiếc xe chứa hàng, máy bay du lịch thành cần cầu dùng để quay những phim ác mộng. Rênata là cả một sự thách thức, trong những hoàn cảnh nguy hiểm nào đó, tốt nhất là không nên khêu chúng dậy.

Cuộc sẽ chẳng bao giờ quên được cái ngày kinh hoàng anh mời nàng tới dự tiệc kỷ niệm trường trung học, nàng đã rỉ tai anh: “Đưa ngồi cạnh em quây quà à! Đồ đĩa mì vào áo sơ mi nó khéo mà hay đấy nhỉ”.

Lơ đãng hoặc đại dột, anh đã nói “Hay”, gây nên thảm họa là một vệt dài xốt cà chua, pho mát và bột mì lẫn lộn trên bộ com lê sạch bong của người bạn học.

- Anh không trả lời gì hết à ? - Để phản đối việc anh im lặng, nàng lập tức cho máy bay dựng ngược lên, khiến anh ngạt thở và lưng dính bệt vào thành ghế hình châu, trong một tư thế song song với đường chân trời. Tiếp đó, anh lại được hưởng một cái bổ nhào mới, hai ba vòng khoan xoắn tròn ốc, trong đó trời đất đều lộn tùng phèo, một đà trượt dài lộn đầu xuống đất và một câu giễu cợt :

- Nếu tiền là cút thì người ta đã chẳng lổm ngòm bò nhặt thế đâu.

Anh nghiêng răng lại để cố tự kiềm chế. Nếu con rồ này không làm rơi máy bay trong những giây phút tới thì anh còn có cơ may bé nhỏ được lành lặn trở về điểm xuất phát của hai người : Duy rich. Duy rich, nơi ba ngày nữa, rất chính xác là ngày 26 tháng Tư, lễ cưới của họ sẽ được cử hành.

*

Dada Phinni thật tình không hiểu tại sao chẳng có nhà sản xuất phim nào giữ ả lại giữa đường để bảo ả ký một hợp đồng suốt đời về vai đào lớn bao giờ cả : ả tự thấy mình hoàn hảo. Không một bóng tối, không một nếp nhăn làm giảm giá làn da căng mịn của khuôn mặt ả bừng sáng lên bởi cặp mắt màu xanh hồ thủy, cặp mắt được ả tự phán cho là di thường và bí hiểm. Trần truồng trước gương, ả xoay xoay một trong mấy cánh gương để chiêm ngưỡng lưng mình sau khi đã ngắm nghía mãi đằng trước và chiều nghiêng. ả bàng hoàng về cái tỷ lệ hài hoà giữa cái eo mảnh dẻ và cặp mông đầy tròn, ánh xa tanh mượt mà của làn da tẩm nắng, nét mảnh mai của bắp chân, đường lượn bí ẩn của cặp đùi. ả rôm rớm nước mắt trước ngần ấy cái đẹp. Một lần nữa, ả thầm hỏi xem mình có làm một con tính đúng không khi tạm thời gấn đời mình vào cái người đàn ông bé nhỏ, tẻ nhạt, vô vị kia, cái người tuy vậy hình như lại có ma thuật làm cho mỗi bước đi đều nở ra bạc ra vàng. ả đã quen ông ta một cách lạ lùng cách đây sáu tháng... Cộng với lòng say mê của chính ả đối với hình ảnh ả, còn có thêm một tham vọng vô bờ bến về người nghệ sĩ nữa. ả cảm chắc khi xuất hiện trên màn ảnh hay sân khấu, sẽ tùy thích làm bật ra được ở người xem nước mắt hay tiếng cười, ả sẽ làm rung lên được toàn bộ cung bậc các mối xúc cảm của họ bằng bộ điệu tinh tế, tình cảm mãnh liệt của ả.

Cần phải mở đầu tốt đẹp : ả đã làm mẫu cho các bức ảnh dùng để tô vẽ cho câu chuyện về một hộp xúp măng tây. Sau khi ngủ với ả, tay thợ chụp ảnh đã chụp những bức thăm kín hơn để - hẳn thể - lưu trong hồ sơ riêng của hắn. Kiều ngạo đến hoá rồ, ba tháng sau ả đã thấy chúng được in trên một tờ tạp chí tục tĩu, luôn một lèo. Hiểu ngay cái lợi có thể rút ra từ sự phản bội nọ, miễn là ả vờ nổi nổi bất bình. Một tai tiếng còn con có thể dẫn tới một bê bối lớn mà với đôi chút may mắn, sẽ làm chuyển động được một phản ứng quảng cáo dây chuyền. ả đã hỏi một người bạn gái địa chỉ của tay luật sư giỏi nhất thành phố, quyết tâm đem một vang dội tối đa cho “vụ bội tín” kia.

ả đến phòng luật sư Moóctimơ Ô Broi, một viên tập sự cấm cản tuyên bố với ả rằng : hắn không biết ông chủ đang ở đâu. ả trở lại hai lần. Lần thứ ba, xen vào câu chuyện giữa ả và viên tập sự là một người đàn ông bé nhỏ, mờ xỉn, loại đàn ông mà một người đàn bà chẳng bao giờ để ý tới trừ phi hắn đi lang thang với một mũi dao cắm vào lưng hay con số tài khoản cài trên ngực. ả hết sức ngạc nhiên thấy viên tập sự tỏ ra vô cùng kính trọng dị vật nọ rồi nói với một nụ cười quy lụy : “Ông Ô Broi sẽ đích thân trông nom công việc của cô”. Thế đấy...

Giữa họ tất cả bắt đầu là như vậy. ả mau chóng nhận ra cái dáng éo lả của nhân vật đã được đền bù bằng một tấm lòng hào hiệp nồng cuồng mà một đêm làm tình đầu tiên không khiến cho cạn kiệt. Thời đó, Dada sống trong một căn phòng thảm hại và thường xuyên bị đe dọa tống khứ ra khỏi đó vì không trả được tiền thuê. Vốn liếng của ả là một va li rẻ tiền, một váy mặc tối duy nhất, một bộ đồ thể thao và túi phấn son.

Những hào phóng của Moóctimơ làm ả choáng váng bao nhiêu thì những ôm ấp của ông làm ả cụt hứng bấy nhiêu. Những ôm ấp kiểu thô đực vậy mà cũng vẫn đặt ông luật sư vào cảnh suy

sụp gấn với trạng thái thêm thiếp hôn mê. Sau khi Moóctimơ cho ả về ở trong một dãy phòng lồng lầy của khách sạn Oan-đYork (là nơi như có phép lạ, ả có thể gọi ra tất cả những gì hiện lên ở trong đầu, và nơi, dĩ nhiên vì lý do sinh lý, ả đã dành cho mình những vụ ăn nằm vụng trộm và tàn bạo ở đó.)

Thế rồi ả nhân bội yêu sách lên, trong đó một tuần trang bị cho mình một tủ quần áo, khiến một ngôi sao màn bạc cũng phải tái mặt lại. Rồi để thử nghiệm người tình, kiểm tra độ bền vững của những một dây nổi buộc ông với ả, ả đã đòi tư trang, châu báu... ông đã chấp nhận với vẻ cấp rập nhút nhát, vượt lên cả những điều ả có thể tưởng tượng ra. Ông không tỏ vẻ ngạc nhiên với một yêu sách nào hết và xem chừng ông thích thú được thoả mãn ham muốn của ả ngay cả trước khi ả nói thành lời. Đối lại, ông chỉ xin sự có mặt của ả trong những buổi tối sâu thẳm vô tận của ông khiến cho ả chán muốn chết. Đôi phen, ông cầm tay ả - nếu có một người thứ ba lúc đó đang quan sát thì ả xấu hổ lắm - nắm nó trong tay ông và chiêm ngưỡng nó với vẻ thần phục của một cái đầu ngơ nghếch khó tin.

Moóctimơ ít nói với Dada về công việc của ông, chỉ đóng khung trong việc bao phủ lên người ả vàng bạc, quà tặng, cho tới hôm cách đây một tháng, ông thốt ra cái câu bí hiểm này : “Anh thích là hai chúng ta sống chung với nhau, chỉ riêng em và anh thôi. Em có bằng lòng không?” Biết ông có vợ rồi, Dada vẫn cứ rùng mình tởm lợm nghĩ tới cái cảnh mặt đối mặt ngày ngày đó. ả lập tức xin lời khuyên ứng phó ở Gimmi, gã thợ ảnh ả vẫn gặp những lúc không bận với Moóctimơ, cũng như vui lòng cho “vay” những món mà gã nhận chẳng mấy khách khí. Gã đã nhấn mạnh cho ả hiểu cái lợi của mối quan hệ với Moóctimơ, đồng thời gã cũng ngạc nhiên : một người thanh tao như Ô Broi lại phải lòng được cái con nhãi tằm dầm nước hoa và tự si mê vẻ đẹp của mình, loại đàn bà giễu qua suốt ngày trong phòng ảnh của gã, đưa nào đưa nấy hết một kiểu như nhau. Nhưng, giống như mọi bọn dĩ ranh không muốn trả giá cho những thứ chúng giành được nhờ ân huệ nhất thời của cái trôn chúng, Dada nhìn không xa quá tầm trôn, đã miễn cưỡng nói:

- Thấy ngay là không phải anh xơi thứ cỏ rác đó mà!

Cuối cùng luận cứ duy nhất của Gimmi làm cho ả kinh hoàng, nếu không thì cũng ngó ra là :

- Cái người em coi là cỏ rác đó đang xử lý những vụ gai góc nhất của Công đoàn đấy !

ả phá ra cười : Moóctimơ, một gãngxtơ, một tên cướp ư ? Song, đôi khi cố hết sức, ả cũng đã bằng con mắt của Gimmi, trông vọng Ô Broi trong chớp nhoáng. Tối qua, mọi sự trở nên gấp gáp. Moóctimơ lại hỏi cái câu đã đặt ra một tháng trước đây. “Em có bằng lòng không?” Đã được Jimmy dạy dỗ, ả trả lời rằng vâng.

ả vén tấm rèm khoang cửa kính rộng, lơ đãng nhìn ra ngoài đường, nơi những khách du lịch như một cơn nước triều đang trôi chảy lờ đờ trong cái lò lửa. ả luôn luôn mơ ước được biết Nasau và được lững thững đi dạo ở Bay Street, để rồi có thể yên tâm rằng, ả đã được ở đó và đã chán mớ đời về nó. Một tiếng đồng hồ nữa Moóctimơ mới tới, vé của hai người đã có nhưng đi đâu thì ông chưa cho ả hay. “Ở cái nơi ta đến, em sẽ là một hoàng hậu. Anh cuộc với em là bất cứ thứ gì em muốn đều lập tức có ngay”.

ả lừng khừng đáp : “Một con cá voi nhá ? Và Moóctimơ liền trả lời với một giọng trẻ thơ : “Anh nghĩ là em nói một con cá voi bằng vàng khối phải không ?”. Thoáng lo sợ, ả quay vào buồng tắm và để lấy lại tinh thần, ả tính nhắm những ngày còn phải sống với Moóctimơ trước khi nắm được mẻ lớn tiền nong của ông để tách đi sống với Jimmy.

Với Moóctimơ, cái làm cho ả kinh nhất không phải là việc ông xoa vuốt cặp mông của ả, cầm bàn tay ả, nắn bóp ngực ả... mà là ông trông đợi ở ả cái trò bắn thủ, nhóp nhúa kia : lòng triu mến.

*

Các xe tải nhà binh đã đi Gione, Niên, Moóctimogio, Lôdan, Phribua, Béc, Luxéc, Đúc và Duyrich để đổ lính. Mỗi lính có nhiệm vụ dò xét một khoảng ba trăm mét, lục lọi chi li cả cỏ cây hai bên đường trên chiều ngang mười mét.

Được phen hoà hợp với nhau, cảnh sát và quân đội Thụy Sĩ đã đánh giá rằng một cái xác người dù có bị xén cụt mất một cẳng, vẫn có nguy cơ gây ra được cảnh rối loạn trên đồng quê. Mệnh lệnh tuyệt đối là theo đuổi cuộc điều tra cho tới khi tìm được phần còn lại của cái xác. Đêm đến, các sĩ quan công binh ra lệnh chiếu đèn rọi.

Chiếc cẳng tìm thấy trên tấm bàn chấn đầu máy chuyển xe lửa tốc hành Gione - Duyrich, cũng đã cung cấp cho các điều tra viên vài ba bí mật. Chiếc giày mang nhãn hiệu một cửa hàng ở New York, hiệu Biatxca. Cảnh sát Duyrich đã gọi điện báo động các đồng nghiệp ở Mỹ.

Họ đã bắt đầu công cuộc tìm kiếm. Với đôi chút may mắn, người ta có thể sẽ mau chóng được biết căn cước chủ nhân chiếc giày. Trong túi quần, ngoài một cuộn những tờ giấy bạc gồm năm nghìn đôla, các thanh tra cảnh sát còn phát hiện ra một tấm vé đã được bấm kìm ở Duyrich. Và họ thật sự bức dọc là một cái cẳng lang thang lại có thể lọt vào Duyrich trong khi lẽ ra nó đã phải tới Gione cùng lúc với người sở hữu đích thực của nó.

*

Đàng hoàng giữa Vitôriô Piđu và Môsê Yudenman, Italô “Bé” Vônpon chăm chăm nhìn vào mặt mười một người ngồi chung quanh bàn họp. Việc ngự được vào chiếc ghế bành của anh hấn đã cho hấn một uy quyền diêm đạm mà hai ánh thân tàn ác nấu ở sau hai hố mắt nửa khép nửa mở - hai tròng đen không ngừng lảo liên của hấn - đã phủ nhận đi mất rồi. Hấn không tin ở cái tiếng nói sắp sửa phải từ tốn của hấn vì chỉ có dùng vào những việc gây gổ hay nạt nộ thì giọng nói ấy mới phát huy được hết cái chất thuần tuý của nó.

Hấn lại cố sức nhập vai cái nhân vật tạm thời phải sắm, ra lệnh cho hai bàn tay hấn thôi sờ mó vào chiếc bút máy bằng vàng khối, cho hai con mắt hấn ngừng cuộc quay đảo miên man.

Bù vào đó, hấn thọc tay vào túi áo, ở chỗ trái tim, để làm một cuộc tiếp xúc vội vã nhưng an thần với cổ bài năm mươi hai lá mà hấn không bao giờ quên mang theo người, đảm nhận cho hấn hai chức năng, vừa là dụng cụ cờ bạc - cờ bạc luôn luôn nuôi sống hấn, hấn chỉ sống nhờ ở cờ bạc - vừa là thứ ban bố số phận, thứ tuyên cáo các vận hạn may rủi của hấn. Khi đi xa, hấn còn mang theo một bàn cờ quay tí hon. Lúc hấn ném hòn bi ngà vào bàn cờ quay để tạo ra những đường múa nhảy vô cùng tận và có sức quyến rũ thì chẳng còn gì đáng kể nữa với hấn. Lúc đó hấn bước vào một vũ trụ không có thời hạn, trong đó các con số là những vị chúa. Kỷ lục của hấn là ba ngày, bốn đêm ở Las Vegas, trong một phòng khách tư. Từng lúc đều đặn, đám lâu la đem đến đặt trước mặt hấn những đồ ăn thức uống, và hấn nuốt như máy, dưới ánh chói gắt

của những tia sáng nhân tạo đối chiếu vào mặt tấm thảm màu xanh chai. Khi rời bàn cờ quay, hắn chỉ vờn vai cho dẫn xương cốt.

Rồi hắn ngã vật xuống thảm, ngủ như một kẻ yêu đời và người ta đã khiêng hắn như khiêng cái xác, về phòng ngủ. Mười bốn giờ sau hắn mới tỉnh dậy...

Các ngón tay không buông cổ bài, hắn nói :

- Bạn Ô Broi của chúng ta, đại diện của các bạn, lúc này đang trên đường đi Duyrich. Tất cả mọi sự đều ổn.

Đây là bức điện của Đôn Giencô tôi vừa nhận được.

Hắn rút trong túi ra một mẩu giấy nhàu nát hắn đã đọc đi đọc lại hàng trăm lần trước khi chiều theo lời dạy của ông anh: tổng đạt lời mời họp và thông báo cái tin.

Etô Gabêlôti liếc nhanh vào bức điện, lặng lẽ truyền cho Ximêôn Pheri và Pheri chìa cho Jiôxép Đôto. Trong khi lần lượt Cácmin Crimelô, Vitoriô Piđu, Anggiêlô Bacba, Vixentê Brutô, Tôma Mécta, Andô Amanphi, Caclô Bađalêto và Frăngki Xabatini cùng xem. Italô mơ màng nghĩ rằng hắn đang được chứng kiến một sự kiện lịch sử : cuộc gặp hoà bình của hai “gia tộc” hùng mạnh nhất Công đoàn, họ Gabêlôti và họ Vônphôn. Sau hai chục năm trời chiến tranh lạnh hoặc đổ vỡ chết chóc. Mắt hắn lướt từ bộ mặt này sang bộ mặt kia, nhận thấy ở trên đó thoáng gợn lên nét hoan hỉ không kìm nén đang làm rạn nứt trong chớp nhoáng cái màu hồ giả tạo dùng làm tâm mặt nạ chìa ra về xã hội. Qua từng bàn tay một, bức điện đi hết một vòng đã lại nằm trước mặt hắn.

- Gì khác nữa ? - Cáclô Bađalêto hỏi xác.

Hắn ghét Italô và không bỏ lỡ cơ hội nào để trêu chọc.

Năm năm trước, khi Italô từ Luân Đôn về, Bađalêto còn ở trong băng nhà Vônphôn. Thay cho lời chào mừng, hắn đã giễu cợt ném ra câu : “*Come va, speranzaitut ?*” Và quai hàm hắn liền bị vỡ luôn hai chỗ cùng những chiếc răng nanh rụng mất sạch, một chiếc, sau cú húc đầu mù quáng, vẫn còn cắm ngập vào phía trên trán Italô.

Speranzaitut là cái tiếng khinh rẻ mà người Xixin dùng để chỉ những đứa con bỏ quê cha đất tổ vọt ra nước ngoài. Đẳng này, nếu Italô có buộc phải sống hai năm biệt xứ ở Anh thì cũng không một thủ lĩnh nào của một trong mấy gia tộc lớn nhất New York hay bờ biển phía Tây lại chẳng hiểu rằng đó là hắn theo lệnh ông anh mà thôi. Giencô Vônphôn lúc đó là Đôn ([3]) một cái chớp mắt cũng ngang giá trị với một câu sấm truyền và cậu em út chớ có hồng bần cãi những quyết định của ông.

- Không gì cả. - Italô quắc mắt nhìn Bađalêto đáp.

Hắn những muốn tên này phải chịu cái sức hút tự nhiên mà ai ai ở trước mặt anh hắn cũng đều cảm thấy, tuy ông chẳng hề phải dõ cái gì ra để áp đặt. Quả là Italô được người ta sợ, nhưng Gien cô lại có một cái gì đó khác: ông được người ta kính trọng. Về ngoài nhỏ nhẹ, nụ cười lành hiền, ngay thật cùng những năng khiếu bẩm sinh về hoà giải đã che giấu đi một cách tuyệt vời bản chất tàn bạo và tham lam của ông. Trái lại, Italô không bao giờ kìm nén được lâu cơn thịnh nộ sôi sục thường xuyên trú ngụ bên trong người hắn, chẳng hề với lý do chính đáng nào. Những cơn xung đột khát máu thúc đẩy hắn phải thoả mãn ngay tức thì những khát vọng bất kể chúng thuộc vào loại chuyện riêng tư, tình cảm hay kinh tế. Ít khiểu ăn nói, bị các đam mê dẫn vật, thích dùng hành động thô bạo thay vì lời lẽ, những điều này lẽ ra đã buộc hắn phải sống vật vờ ở một vị trí điều đóm của “dân dao búa”, kẻ ăn người ở, nếu như không nhờ có vai

về của người anh. Các thủ lĩnh Công đoàn nghi ngại tính dễ nổi hung, tật thích dùng các phương pháp sơ đẳng và bạo lực của hần. Từ An Capo ([4]) đến nay, thời thế đã biến đổi quá đi rồi, chẳng phải các đòn dữ ít đi mà là bởi vì chúng đã được diễn ra êm thấm, uyển chuyển, được thực hiện bởi những kẻ vô danh mà sau khi lĩnh tiền qua người trung gian vẫn chẳng hề biết chúng hoàn thành hợp đồng vì cái gì và cho ai. Thế là chẳng có một đầu mối nhỏ nhặt nào có thể giúp cho các điều tra viên của nạn nhân ngoi ngược lên được tới tên đao phủ : giữa hai người không hề một quan hệ, không cả chút động cơ. Ở đầu hệ thống, mọi “capo” ([5]) đều phải mang bộ mã không thể chê trách của một nhà kinh doanh để cái kỹ nghệ của mình được yên ổn với quan thuế Mỹ, với cảnh sát và với cạnh tranh.

Ngày nay những cuộc đầu tư của các gia tộc vẫn trình bày ra cái dáng dấp và cấu trúc hoàn hảo của một công ty đa quốc gia với những ngành, những nhánh bao la vô tận, được một đạo quân các luật gia điều hành, họ đem những khoản lời bất chính từ những vụ buôn lậu, những vụ tổng tiền, những vụ ám sát cùng các thứ tội phạm trên quy mô lớn khác đầu tư vào các xí nghiệp, cái kinh doanh vượt lên khỏi mọi sự nghi ngờ. Quả thế thật, không hiếm những món lời lãi do mua buôn bán ma túy, sau một chu trình hiểm hóc và bí mật đã lại được đổ vào tài trợ cho bệnh viện điều trị trẻ con tật nguyền mà lễ khánh thành đã được cử hành om xòm trước sự hiện diện của mọi quan chức thành phố cùng với lời cầu chúc tốt lành của các nhà cầm quyền, lòng biết ơn của chính phủ, những câu cảm tạ xúc động của dân chúng. Giencô Vônphôn luôn theo đúng luật. Tờ - rút chất xám của ông bao gồm tinh hoa của các trường học lớn về công pháp quốc tế, có vẻ như trong con mắt ông nhìn thì việc kén tuyển bằng vàng ròng các phần tử ưu tú nhất của mỗi khoa học sẽ bù đắp lại được cái bất hạnh của bản thân ông bị thất học cho tới tận mười tám tuổi. Nhưng khi xem xét các kết quả đưa từ chỗ tạo dựng nên được cái mạng lưới lưu thông mờ ám khổng lồ này của tiền bạc thì người ta lại phải nghiêng mình thừa nhận rằng phương pháp của ông thật tài tình.

Mô-sê Yuđenman phát biểu :

- Giai đoạn đầu của công việc đã xong. Ba tháng tới, thu nhập của chúng ta sẽ trở nên hợp pháp.

Xuất đầu lộ diện thẳng một lèo từ Bronx, cái quận lăm than của New York, từng vừa theo học đại học, vừa thái rau quả ở các quầy hàng, vừa chơi bạc với bọn lưu manh cùng phố, Yuđenman đã được trời phú cho một đặc ân có một không hai : hần có thể vượt mặt viên giám đốc xảo quyệt nhất của bất cứ ngân hàng nào về sự mau lẹ và tính hiệu quả. Để ra với khiếu bẩm sinh về con số, giống như ta để ra thì có cặp mắt xanh vậy; hần không học mà biết, không nghĩ mà hiểu và hần chẳng phải tìm kiếm bao giờ : hần cứ phát hiện. Cái đầu óc nhạy bén này còn được lồng thêm bởi thiên tài của con người tốt nghiệp Trường tài chính quốc gia. Không hồ sơ nào, dù rắc rối đến đâu, lại có thể cưỡng lại nổi hần dù trong vòng năm phút. Ngay lập tức hần lấy ra từ trong đó một kẻ hở, một chi tiết nhỏ xíu, một dấu phẩy bỏ sót cho phép hần nuốt lời cam kết một cách hợp pháp nhất trần đời mà lại chẳng bị ai nghi là có tà tâm hay gian trá được. Giỏi hơn một máy tính, hần thuộc những khoản lợi tức của các gia tộc thù địch cùng nằm trong “Ban” cái liên hiệp ở mức cao nhất của mười một ông capô ngự trị trong ngành buôn lậu thế giới, cái tổ chức mà ở trong đó Giencô Vônphôn đâu có phải là một nét trang trí loàng xoàng. Khi Yuđenman vào trong tay gia tộc, Giencô đã phải đấu đá với đám người nhà để buộc họ chấp nhận gã. Một khi người Xixin chính hiệu cấu tạo nên cái khung cốt của gia tộc thì khó lòng chấp nhận nổi một anh Do Thái có mặt trong đám họ rồi. Gắn bó một cách hung tợn với truyền thống tiền tổ của miếng đất già cỗi, họ mang một mối nghi kỵ bản năng vào tất cả những gì xa lạ đối với tông phái, với sắc tộc mình. Họ ghép người Ai len, người da đen, Do Thái, Tàu và người theo đạo Tin Lành vào chung một sọt. Thoạt đầu, Mô-sê Yuđenman cố làm cho mình được lãng quên đi, chỉ xen vào khi người ta hỏi ý kiến, không ngả về một ai, không nói xấu bất cứ người nào. Hần ở đó và hết, có thể thôi, như một cái bàn, cái ghế, dần dà trở nên quen mắt, nhưng người ta biết rằng sẽ thấy nó ở cái vị trí ấy, ngày mà người ta cần đến nó. Hần quá sắc sảo để không khỏi phải nhìn thấy một số ước luật điều hành bằng này đã có cái trở nên vô hiệu

rồi, quá thông minh để khỏi hùn lưng vốn vào đó hoặc ra một lời chỉ trích nhỏ nào, vĩnh viễn lấy tôn chỉ của thánh Phăng xoa Đất xin làm tôn chỉ của mình : *“Đừng ra sức thay đổi thế giới. Chỉ có đổi thế giới thôi !”*. Nhưng hẳn cũng không muốn đổi gì cả. Cái vũ trụ bí mật hẳn vùng vẫy bên trong đó là cái vũ trụ duy nhất có thể thoả mãn được thói đói khát sức mạnh, nỗi thèm thường của kẻ tham mưu nằm trong người hẳn. Tài ba đáng kinh ngạc của hẳn về kế toán và quản lý giải quyết nốt chỗ còn lại.

Trong khi các gia tộc chém giết nhau xoành xoạch bởi những chuyện vô bổ về uy danh, hẳn đã không những gìn giữ được mạng sống mà còn chiếm được một chỗ ở ngay giữa những thành viên của cái “Ban” tối cao, không bị một phản đối nào cả. Mọi sự hẳn nhờ ở Giencô, người biết hẳn từ thuở hẳn còn nhếch nhác và trần trụi, nhưng nhờ ở hẳn, Đôn Vônphôn đã lại củng cố được uy quyền của mình. Từ nay, vai trò “cố vấn riêng” dành cho hẳn đã lan sang mọi lĩnh vực hoạt động của Công đoàn, và ở trong các vụ có tính tế nhị, Công đoàn đã cho hẳn làm một thứ trọng tài, một vai hiền triết. Các trách nhiệm đó không hề ngăn cản hẳn xây dựng gia tài riêng ngày một nhân bội lên bằng những đầu tư chính xác, những quyết định chớp nhoáng, một sự đánh hơi khó lòng tránh né khỏi của cú vọ để dò ra được tất cả những gì đang vỗ cánh ở trong vòm trời chứng khoán, cờ bạc, thực phẩm, vận tải, may mặc, quần áo, bar, quầy bia, nhà cửa, máy bán hàng tự động, rượu lậu, cá cược, đấu bốc, tổng tiền, cho vay lại và chứa gái. Biết rằng để sự tử không cản thì sự tử phải no, ngay đầu tiên, hẳn đã hết lòng chú ý cho các nhân viên đều được thoả mãn, và sang bước thứ hai, sau khi đã chạy chọt được một tự do hành động nào đó rồi, hẳn mới gia tăng cho tài sản riêng mình.

Chính là theo lời khuyên của hẳn mà Giencô đã bằng lòng liên minh - cho bao lâu ? - với người ông coi như địch thủ số một : Eto Gabêlôti. Môsê liếc trộm vào người này. Nét mặt La Mã, bông mỡ nặng trĩu dưới hai con mắt mà gã thường xuyên tìm cách che đi cái oai, cái sắc. Eto cân nặng một tạ hai, cố ý mang một phong thái nhân hậu và hồn nhiên thường kỳ được các cơn giận dữ khủng khiếp điểm xuyết bằng những án tử hình miễn kháng án phủ nhận đi mất. Bởi lẽ trong những buổi đầu gian nan, mạng sống của gã xem ra nặng quá sức gánh đỡ và cái chết của kẻ khác thì lại quá nhẹ với gã. Và một gậy hay lắc, gã đã đưa được những người dám làm gã phạt ý, dám đứng lên chống lại quyết định của gã đi từ cái sống sang cái chết.

Môsê đã phải có tài ngoại giao nhả ngọc phun châu mới khiến cho Eto chấp nhận được rằng chừng nào làm thông thoáng được những khoản thu nhập thì chừng đó, vượt ra ngoài các mục đích khác nhau, lợi ích của Eto sẽ phù hợp với lợi ích của Giencô. Hai bên đã từng bị chia rẽ bởi hàng hà sa số những xác chết tiếp sau những vụ xung đột mờ tối, những cái xác được bên này đem rải vào bên trong dinh lũy bên kia; bởi vậy thuyết phục được Eto đem lợi ích của mình hoà vào với lợi ích của Giencô đâu có là chuyện dễ. Nhưng hôm nay, bản hiệp ước đã được ký kết và sắp chỏ ra đời trận đánh tài chính kỳ diệu nhất mà Công đoàn chưa từng thực hiện bao giờ.

Cho tới lúc này vẫn im lặng. Gabêlôti chắc cảm thấy Yudenman đang quan sát mình. Ông bèn quắc mắt nhìn hẳn nhưng lập tức lại thay vào bằng một nụ cười. Môsê mỉm cười lại rồi quay đầu đi.

- Đưa lại cho tôi bức điện nào ! - Eto yêu cầu.

Bằng những đầu ngón tay, người ta truyền bức điện tới chỗ gã, Gabêlôti cầm lấy rồi cười ồ ồ với cậu út nhà Vônphôn :

- Này, Bé, anh cậu chắc không bị sạt nghiệp vì tiền đánh điện đâu nhỉ !

Mọi người cười ầm ĩ. Thủ thế nhưng hiểu ra câu nói của Eto không một hàm ý chế nhạo ngầm nào xúc phạm đến mình, Italô cũng cười theo. Cần nói rằng bức điện mang địa chỉ sở bưu điện Duyrich, nơi phát nó đi, chỉ chứa có một từ, một từ duy nhất gồm bốn chữ cái : *“TROY”*.

Nhưng là bốn chữ tiêu biểu cho cái kết của sự cố gắng chung mà tất cả những người tham dự cuộc họp này đã góp phần để nhằm tiến hành những hoạt động tội ác của họ vào năm 1976.

Nói rất chính xác là con số kinh người: hai tỷ đô la.

*

Inetx cho rằng trong suốt thời thơ ấu, ả đã được nuôi dưỡng đặc biệt bằng sữa và máu. Trong bộ lạc của ả, đàn ông cao tới hai mét hai mươi, đàn bà một mét chín, và khi họ đụng độ với các lính chiến “bình thường” thì kích thước của họ khiến những kẻ kia nom như những thằng lùn.

Ả cũng nói ả là con gái vua và ả có tám người anh, thấy đều đẹp dễ như nhau. Đến dịp lễ vào đời, đánh dấu việc họ chuyển sang thế giới người lớn, để tỏ lòng can đảm, họ phải tự tay gây ra vết thương sâu ở vùng bộ phận sinh dục, song chỉ là học đòi mà họ không hay - vì nền văn minh của họ tuy trải ra rất rộng, nhưng vẫn chỉ là thuần túy khẩu ngữ mà thôi - động tác của những thiếu niên thành Athen rạch cắt dương vật của mình ra cho tới khi các máu sệt sần sùi làm cho nó nom hết những bấu vệt chạm trổ vậy.

Landô, mà bất cứ cái gì liên quan đến dương vật đều không bị coi là xa lạ, há hốc mồm ra nghe những chuyện đó, không hiểu là đùa hay thật, không thể phân biệt được trong chuyện Inetx kể, cái ranh giới mờ mờ phân chia thật với giả nữa. Hắn nhấn mạnh :

- Em nói là các ông anh của em tự lấy dao cạo rạch *chim* ra à ?

Inetx thò tay nhặt quả quít trong cái thau to đặt trên chiếc quần của Landô vớt dưới mặt thảm.

- Đúng...

- Có hoạ là điên... - Landô thở dài. - Bọn man rợ thật sự.

Hắn liếc ngấm cái thân hình mênh mông đang nghỉ ngơi của cô người tình. Chân không, ả cao vừa vạm bằng hắn, điều này tránh cho hắn bị chuột rút bắp chân khi làm tình kiểu đứng với ả. Vậy mà trong hai mùa làm cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp, hắn hiếm gặp những gã con trai cao hơn hắn ở cùng đội hay ở đội đối phương. Hắn quay lại ả.

- Đúng là em cao một mét chín mươi à ?

- Đúng !

- Hay nhỉ, thế mà em chẳng đi cà kheo tí nào cả.

Ả liếc hắn, nửa thú vị, nửa khinh khỉnh.

- Mọi cái đều tương đối, anh Landô tội nghiệp ơi. Ở nước em, ngay đến anh nom cũng là ngu đần.

Ả đến từ Burundi, từ một thành phố tên là Bugumbura.

Ả rất hay lấy các đầu ngón tay thon vút, thịt màu sùc cù là, móng đỏ chót chỉ vào cái chỗ chính xác trên bản đồ, một điểm trừu tượng đối với Landô, một chấm cú ruồi đen ở giữa Kênia, Công gô, Uganda và Tandia.

- Thế đấy, con sông này, gần quê em đấy hả ? - Landô hỏi, chỉ vào một sợi chỉ xanh da trời trên nền đất màu gạch của bản đồ... To không ?

- Tạm cho là một con suối... Dài một nghìn cây số, rộng một trăm mét. Đây là sông Tanganica.

- Đùa ?

- Tạm cho là đùa.

Tên thật ả là Kibondô, công chúa Kibondô. Thì cứ đi mà tìm hiểu... Ả kể với hấn rằng một người thợ may Ý đã đặt cho ả cái tên Inetx trước khi ả đến Thụy Sĩ.

Ả là người mẫu số một ở Rôma nhưng tên tuổi ả lan sang tới Luân Đôn, Paris, New York. Ở các nơi này người ta trả ả vàng ròng cho những buổi chụp ảnh. Dáng người đường bệ của ả tuyệt vời đến nỗi ả dám táo tợn đi giày cao gót mười phần. Đến đâu ả cũng không thoát khỏi bị nhòm ngó. Nhưng không bao giờ có một thoáng giễu cợt nào trong những cái nhìn nuốt chửng lấy ả, chỉ là một thứ ngạc nhiên khâm phục, thứ ngạc nhiên người ta cảm thấy đối với một vật xa lạ đến từ một hành tinh khác mà người ta biết là đẹp, đẹp cùng cực, tuy không qui chiếu được nó vào một tiêu chuẩn thẩm mỹ hiện hành nào, thế thôi.

Landô cho tay chạy trên cái đùi trần, dài mãi lên không hết, mịn nhẵn như một hòn đá biển được vằn lằn hàng nghìn năm ròng; màu đồng nóng ấm, vừa thả lỏng vừa gân guốc nhưng lại đầy nhục cảm, hôi hổi trong lòng bàn tay. Hấn lơ mờ tự hào rằng một người đẹp đến thế lại đã góp phần nuôi sống hấn, không phải vì hấn đặc biệt cần đến cái đó - nghề nghiệp không nói ra được của hấn đủ cho hấn tiêu xài rộng rãi - mà là vì nguyên tắc. Tiền nong, quà cáp ả cho hấn, kể từ khi ả làm dĩ, như một bà hoàng vút túi tiền cho một nông nô. Chẳng quý lụy, chẳng có đi có lại, chẳng ca thán, đơn giản chỉ là vì ả thích làm thế, ả hạ cố làm thế và đó là niềm vui của ả.

Ả nhẹ nhàng gạt tay Landô ra khỏi đùi.

- Hết giờ rồi. Em có hẹn vào bảy giờ !

- Thằng cha già của em à ?

- Khi hai đứa đứng trước nhau, kính lão ta đến đúng vú em.

- Còn khi nằm ?

- Ở trên giường bằng nhau hết. Nói cho cùng thì gần gần...

- Bắt lão ta ngâm tằm một lúc nữa nhé ? ...

- Không, đó là một thằng mắc tật chính xác. Với lại khi làm việc, em luôn luôn đúng giờ.

Ả duỗi người, vươn vai như một con báo, ngáp nhẹ một cái. Xúc động bởi những đồng tiền lớn màu đồng điệu loá hào quang quanh hai núm cứng đánh trên ngực ả, Landô nài nỉ :

- Một xíu thôi... Em muốn không ?

Đến nước này là cùng ! Hấn, người đàn ông có cái của quý đã được tất cả đám đàn bà đón nhận như một đặc ân thì lại đâm ra sợ sệt một con mọi đen đang quyết định xem có bằng lòng hay không thay cho hấn ! Ắ có vẻ suy nghĩ, nhìn hấn lâu một lúc :

- Là một người da trắng, anh làm tình không đến nổi tồi lắm...
- Em thích da đen hơn à ?
- Màu da không quan trọng, Landô...
- Vậy thì cái gì ?
- Cái anh có ở trong quần.

Landô sững sờ : hấn kiêu ngạo về những đức tính đã được hàng trăm phụ nữ đàn bà tán tụng, những phụ nữ hấn đã bỏ rơi và làm cho rệu rã, kiệt quệ, già khòm đi sau vài ba cuộc cung ứng tình dục cao cấp. Nhưng bất chấp lòng tin không gì lay chuyển nổi vào khả năng làm cho bất cứ người đàn bà nào cũng được hưởng khoái lạc, Inetx vẫn có thể gieo hoang mang vào trong cái đầu lo lắng của hấn bằng những câu mập mờ. Đêm đầu tiên, sau năm lần liên tục chiếm hữu ắ trong tám tiếng đồng hồ khoái lạc không dứt, hấn đã chờ ở ắ một lời bình phẩm, và lờ mờ thất vọng vì ắ chẳng thém lộ ra vẻ cảm phục nào cả.

Vì ắ im lặng, hấn bèn cố kéo vớ lấy một lời khen vậy:

- Em có yêu đấy chứ ?
- Không xoàng...
- Thế nào, không xoàng à ?

Hấn có cảm tưởng bị hút rỗng và có thể ngủ hơn mười năm để lấy lại sức. Ắ đã hất đầu - cái đầu thanh tú bị hai con mắt âm thầm và mệnh mang ngờ đầu như kẹp lại ở trên đỉnh gò má ấy chiếm mất - rồi nói thoảng phào:

- Không xoàng với một người da trắng.

Hấn chắc hấn là ắ bịp. Không người đàn bà nào trên đời này lại cưỡng nổi một cuộc xử trí như vậy mà không phải đưa tới khoa cấp cứu hồi sức. Hấn thiếp vào trong một giấc ngủ nhọc nhằn, ngao ngán vì ngần ấy sự bạc bẽo, vô ơn. Hôm sau, ắ đưa cho hấn một chiếc đồng hồ khác thường bằng bạch kim, mua ở nhà hàng Vasorông ([6]) - hấn đã có tới hàng chục chiếc đủ mọi mác mà các kỳ công tính dục của hấn đã thu về từ tay các ắ vô danh, sẵn sàng hy sinh nhiều thứ khác nữa nếu như hấn bằng lòng gặp lại. Ngay cả hôm nay, hấn vẫn không hiểu tại sao Inetx công chúa, lại thích tuồn cho hấn những đồng tiền mà vài gã người tình cự phú bao ắ để đổi lấy thân hình huyền thoại của ắ. Cậu con trai bé bỏng lại là hấn và tuy kiên nhẫn, hấn vẫn không bao giờ chọc thủng được ở ắ một mật khu mà hấn nắm giữ chìa vào.

Ắ ngồi xuống mép giường, từ từ xỏ chân vào một đôi bốt da thú. Một trong hai con vẹt Hồng Kông huýt gió trong lồng.

- Các con loét choét này em mua à ?
- Người ta cho. Anh thích chim không ?

Lăngđô Baretô cũng đứng lên, vươn duỗi cái khung cốt lực sĩ cường tráng không thừa một

gam mờ nào. Từ khi thôi chơi thể thao, thực phẩm duy nhất, hay gần như duy nhất của hắn là rượu mà hắn uống một hai chai tùy ngày, chẳng bao giờ say.

- Anh mê say chim.

Hắn lại bên chiếc lồng vàng, mân mê nó bằng hai bàn tay gân guốc, mở chốt cài và cho đầu ngón tay lùa vào bên trong. Hai con vẹt Hồng Kông cố tránh càng xa càng hay. Landô nhè nhẹ lôi ra một con đang vùng vẫy và mổ hắn, nhưng hắn chẳng hề tỏ ra khó chịu. Hắn nâng niu đặt nó vào lòng bàn tay, thổi một hơi nóng hổi làm xù lông đầu nó lên, môi hắn kề sát vào đó. Hắn cười với Inetx :

- Anh yêu điên cuồng tất cả những con vật.

Và không đôi hồi, khắp răng một cái, hắn cắt đứt luôn đầu con vẹt.

2

Cô thư ký nép mình cho người mới đến đi vào. Lịch sự đứng lên đón tiếp, không thấy bàn tay chìa ra, Hôme Clốp nhanh nhẩu gạt đầu thay cho lời chào. Ông chỉ vào một chiếc ghế bành da mà người kia ngồi móm xuống rồi trở lại chiếc ghế của ông ở đằng sau cái bàn giấy sạch bong không vướng bận một đồ vật gì, kể cả hồ sơ lẫn bút chì, trừ tấm danh thiếp ghi tên và tư cách người khách viếng : “Andrê Lovanh, quản lý hội buôn”.

Lovanh hăng giọng và khẽ mỉm cười. Đó là một người sáu chục tuổi, cực kỳ sang trọng, bộ mặt rậm nắng được ốp bọc bằng mái tóc trắng dài với những ánh biêng biếc khiến cho Clốp nghĩ rằng cái màu này là nhờ rất nhiều vào một nghệ sĩ làm đầu. Hôme lộ ra một vẻ kín đáo có thể được coi là một sự khích lệ. Vì Lovanh vẫn chẳng nói chẳng rằng, Hôme bèn chấp hai bàn tay mũm mĩm lại, đặt chúng nằm thẳng lên mặt bàn rồi liếc nhanh vào đồng hồ.

- Tôi cảm ơn ông đã tiếp tôi, - Lovanh nói. - Lẽ ra tôi phải xin hẹn nhưng bởi tôi đang ở trên đường qua đây và cái công việc dẫn tôi tới ông lại khá là tế nhị và quan trọng cho nên tôi mới cho phép mình quấy rầy ông. Ông kéo nếp quần, nắn nắn chiếc cà vạt đen giản dị và đưa tay lên vuốt bộ tóc đẹp trong một động tác vô tình.

- Thế này...- Sau một lúc ngập ngừng ông nói tiếp,- Tôi có một số tài sản mà có lẽ tôi muốn tin tưởng vào sự trông coi của ông...

Ông sờ một cách bản năng vào chiếc vali đen để dưới chân, lau vàng trán lấm tấm mồ hôi một cách kỳ lạ bằng chiếc mùi xoa lụa màu mận, chột lúng túng bởi cái nhìn chăm chăm của Hôme Clốp, hai con mắt màu lơ cận thị không hề chớp, cảnh giác và trung lập, nấp phục sau chiếc kính dày cộp có gọng vàng nhỏ muốt.

Không biết nói gì nữa trước sự im lặng đó, Lovanh đổi kiểu ngồi trên ghế, bắt chéo chân và đặt tay lên vali, bối rối bởi vẻ trang nghiêm của gian phòng. Điều ông tưởng tượng về thâm

cung đất thánh, văn phòng giám đốc của một trong những ngân hàng kín đáo nhất, hùng mạnh nhất Duyrich không phải là như thế này. Tường căng thảm màu be, thảm sàn màu xám và qua cửa sổ, trên các mái nhà của phố Xtămphenbách, ông nhìn thấy những ngôi nhà của ga xe lửa ở bên kia một quảng trường được nước sông Limma vùi mình xuống dưới vòm lá công viên ôm bọc lấy. Ông hít vào một hơi dài.

- Đây là chuyện tám triệu frăng Pháp.

Clốp không động tĩnh. Lovanh bèn vội vàng nói tiếp:

- Một triệu sáu trăm nghìn đôla.

Ông chủ ngân hàng thông thả gật.

- Kết quả lao động từ hai mươi lăm năm nay của tôi. Ông hiểu cho... nếu xảy ra cái gì đó với tôi... tôi không muốn chúng lại sẽ tan ra thành mây khói bởi khoản thuế di sản.

Clốp tán thành. Lovanh có vẻ thoải mái ra.

- Tôi sẽ giai thích với ông...

Clốp khẽ gạt vội tay, đồng thời trên mặt ông gợn qua một chút phật lòng.

- Thưa ông Lovanh, ông là quản lý hội buôn ạ...

- Vâng, nếu ông sẵn lòng cho phép tôi...

Ông lấy ra một chiếc ví bằng da cá sấu đen, hai bàn tay dài bõn chồn mở nó ra lấy tờ giấy căn cước và nói với giọng xin lỗi :

- Lẽ ra thì tôi phải mở đầu bằng cái việc này.

Clốp chăm chú.

- Thưa ông Lovanh, tôi vinh hạnh được ông tới viếng. Tôi có thể biết được những nguyên nhân nào đã dẫn ông tới chọn ngân hàng tôi không ạ ?

- Ngân hàng của ông ?... - Lovanh ấp úng, sửng sốt vì không hiểu sao một nhà tài chính lại có thể tiếp người mang theo tám triệu bạc với một sự nghi kỵ đến thế này được.

Một giờ trước đây, xuống sân bay, ông đã ngỡ mình là chủ thế giới rồi. Như đã hẹn, người mách bảo chờ ông trong một tiệm bar ở phố Vaxevec. Trả giá cho những rủi ro gặp phải trong việc đưa chiếc vali quý báu đi - mà Lovanh không biết đưa nó từ Liông đến Duyrich bằng đường nào lẫn cách vận chuyển nào - ông đã nộp cho anh ta hai phần trăm của khoản tiền chuyên chở, tức một trăm sáu mươi nghìn frăng. Và bây giờ, trong khi lẽ ra người ta phải đối xử với ông như một kẻ chiến thắng, chiều chuộng ông, rải thảm đỏ ra cho ông để vinh dự tiếp nhận tiền bạc của ông thì họ lại hỏi tại sao lại chọn Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Trong khoảnh khắc, ông toan lấy lại chức vali, cho cái gã bé nhỏ lạnh lùng này nghỉ. Dầu sao, thành phố đầy rẫy ngân hàng và hàng trăm cơ sở tài chính đang sẵn sàng dang rộng cánh tay ra đón ông cơ mà. Nhưng ông không có một cử chỉ gì, và lễ độ nói:

- Ở Paris, các bạn tôi đã nói đến ông.

Clốp nhướn lông mày lên :

- Thưa ông Lovanh, họ ông là gì ạ ?

- Lomba, Eđua Lomba.

- Tôi quả có biết ông Lomba. Vậy, thưa ông Lovanh, ông dự định như thế nào về việc cho tư bản của ông hoạt động ? Ông muốn lập cho ông một quỹ gửi, hay ngoại tệ hay đầu tư vào chứng khoán.

- Lúc này hãy khoan các cái đó đi. Tôi muốn thời gian đầu ông cho tôi gửi trong một kỳ hạn là ba tháng. Ông có thể cho tôi lãi suất bao nhiêu ?

- Gửi ba tháng ? - Clốp bấm một cái nút và nói. - Gáchaimơ, lãi suất cho đồng frăng Pháp gửi trong ba tháng ? Vâng...cảm ơn... - rồi quay lại Lovanh. - 9,25 phần trăm.

Lovanh thất vọng bĩu môi.

- Ít quá. Tôi lại hy vọng là nhiều hơn thế kia.

- Ông có thích đổi tiền của ông sang một tiền khác không ?

- Thí dụ ?

- Đôla, mác, frăng Thụy Sĩ...

- Lãi suất có cao hơn không ?

- Kém hơn, trừ đôla lúc này không chắc chắn lắm vì còn chờ công bố tình hình cân đối thương nghiệp.

- Với mác thì bao nhiêu ?

- 4,5 phần trăm. Dĩ nhiên là phải kết hợp những bấp bênh của đồng frăng với các yếu tố khác. Thà lấy một số phần trăm như ở một ngoại tệ đang lên còn hơn cái lớn trội ở một đồng tiền đang xuống.

- Thưa ông Clốp, ở địa vị tôi, ông sẽ làm thế nào ?

- Thưa ông Lovanh, tôi không ở địa vị ông.

- Tôi muốn có một tài khoản mang số.

- Vâng, như ông muốn. Ngoài ông ra còn ai nữa biết con số đó.

Lovanh có vẻ ngạc nhiên. Clốp nói tiếp :

- Tất cả chúng ta đều là những kẻ trần tục, thưa ông Lovanh. Tôi sẽ phải đưa tiền của ông cho ai, trong trường hợp ông qua đời?

- Chính thế, về việc này, tôi muốn nói với ông đấy...Tôi đã có vợ...

Clốp lấy trong ngăn kéo ra một tờ giấy trắng và sửa soạn ghi.

- Tôi giả định là bà Lovanh...

- Không! Không! - Lovanh cắt lời. - Không phải bà ấy!

Mặt Hôme Clốp kín đáo khép lại.

- Vậy ai ? - Ông hỏi.

- Con gái đỡ đầu của tôi.

- Tên gì ?

- Lili ! Tôi muốn nói là Elian... Elian Guốcnay.

- Vậy ông muốn lấy bà Guốcnay là người thừa kế ?

- Cô Guốcnay. Vâng, thế đấy.

- Địa chỉ của cô ấy ?

- 118 phố Gronen, Paris.

- Quận ?

- Sáu thì phải... tôi không chắc lắm.

- Nghề nghiệp ?

- Thư ký.

- Sinh ngày ?

- 27 tháng Chạp.

- Năm ?

Lovanh có vẻ như định nhảy tòm xuống nước trầm mình.

- 1953.

Clốp liếc nhanh một cái với vẻ không lấy gì làm thích thú.

- Tên của công ty cô ấy làm việc ?

- Cô Guốcnay là thư ký riêng của tôi.

- A !... Vậy thì tôi sẽ yêu cầu ông, thưa ông Lovanh, mở ngay một tài khoản chung với cô con gái đỡ đầu của ông.

- Chung ?

- Cô Guốcnay sẽ lấy được tài khoản của ông... - Clốp nhấn nại giải thích.

- Nhưng nếu...nếu...- Lovanh lắp bắp.

- Nếu sao, thưa ông ?
- Nếu chẳng hạn như cô ấy và tôi, hai người giận nhau...
- Làm thế nào trách được cô ấy... ? Tóm lại, ông hiểu rằng đàn bà là như thế nào rồi.
- Tôi cần phải hiểu rằng cô Guốnnay không được ông hoàn toàn tin cậy phải không ạ ?
- Không tới mức để cho cô ấy được tự do với tám triệu frăng ! Lovanh nổi đoá.

Hômé Clốp thỉnh linh đứng phắt dậy :

- Trong hoàn cảnh ấy, tôi không thấy tại sao bản thân tôi và các người hợp tác với tôi lại cùng có thể tin cậy cô ấy được.
- Nhưng thưa ông... - Lovanh bàng hoàng nói.
- Tôi cảm ơn ông đã nghĩ tới ngân hàng chúng tôi. Tôi rất tiếc, thưa ông.
- Dẫu sao ông cũng sẽ không từ chối một triệu sáu trăm nghìn đôla gửi vào chứ ạ !
- Chào tạm biệt, thưa ông. Chắc chắn ông sẽ tìm ra nhiều ngân hàng khác trong thành phố lý này được vinh dự đón tiếp ông.

Để tỏ rõ cuộc gặp chấm dứt, Hômé xé tờ giấy ông vừa ghi chép. Lovanh đứng lên, nắm lấy quai vali, nhìn ông chủ ngân hàng lần cuối cùng, những điều ông đọc được ở trong mắt Hômé Clốp là không xui ông cố nối lại cuộc đối thoại. Ông phui phui một cách đáng thương những hạt bụi tưởng tượng trên ve áo rồi đi ra cửa.

Hômé chờ cho Lovanh ra hẳn mới đến đứng trước cửa sổ. Ông dành ngày tháng của đời ông vào việc tố giác những người thuộc loại này. Tình yêu ghen tuông của những ông già điển mã đối với các thư ký của họ là một nguồn những phiền toái vô tận cho mọi nhà tài chính xứng đáng mang cái tên gọi đó. Giống như phần lớn các đồng sự Thụy Sĩ, Hômé Clốp coi nghiệp vụ của mình - mà ông có một ý niệm tốt đẹp nhất - chẳng phải một nghề, cũng chẳng phải một thiên chức, mà là một giáo quyền thật sự, một tôn giáo trong đó chính bản thân và các đồng sự của ông là những thầy tu nghiêm túc. Tiền đáng được trọng vọng nhất, người ta nói đến tiền chỉ với những từ ngữ cung kính, lầm rầm xuýt xoa tựa như nói tới thượng đế ở trong thánh cung vậy. Xử dụng nó, quản lý nó, nhân nó, đầu tư nó, đếm nó, đếm lại nó : đều là những công việc thiêng liêng mà chỉ những tài cao đức trọng mới đảm đương nổi. Thâm cung không mở ra cho đám hãnh tiến mờ ám của sự giàu sang bao giờ, bất chấp các điều ngu xuẩn từ thập phương tha về Thụy Sĩ, nơi các đảng tông đồ có đầu óc chính trị mạnh mẽ đã muốn làm cho trở thành cái kết bạc của vũ trụ, người oa trử cho những loại cú vọ về khoa đảo chính, thiên đường thuế khoá cho những ông già đã một chân bước vào trong mộ. Trong cái số lượng bao la những vụ việc được xử lý, chắc chắn khó mà tránh khỏi những vết tì ố. Điều kỳ, người ta đem ra bàn bạc lại lai lịch những tài sản Do Thái mà chủ nhân đã phải gian truân vô cùng mới thu hồi lại được, khi các cuộc chiến tranh đã kết thúc. Những tài sản đó được đầu tư thành những tài khoản mang số (bắt đầu từ lúc những lời đe dọa của Hít le đã thúc giục cộng đồng Do Thái phải giữ được chúng an toàn), đã trở thành đối tượng của những vụ tranh chấp mà đến nay một số vẫn còn kéo dài với vài ba mống sống sót ở các trại tập trung về, hay những kẻ thừa kế của những người mất tích. Vụ Truhigiô, cả cái vụ này nữa, đã gây ra một tai tiếng phản quảng cáo khá rầy rà. Năm trăm triệu đôla bằng vàng và ngoại tệ lũ con của tên độc tài chuyển tới Gione, mà chính phủ nước Xanh Đôminghuê vẫn đang cố thu hồi kia đã chạy đi đâu mất rồi ? Và ngân quỹ chiến tranh của F. N.L.([7]) - năm mươi triệu frăng Thụy Sĩ mà từ 1962 đã lằm lằm đẻ lãi con đến bao nhiêu - cái ngân quỹ ấy, từ khi Môhamét Khitđê chết đi, chẳng ai tìm được tung tích

nữa. Nghịch lý thay, nhưng điều bậy bạ làm hoen ố Thụy Sĩ, sự im lặng, cái được xây cất lên ngang tầm một thiết kế trong mọi giao dịch tài chính như đã được ghi ra trong điều 47 *“Luật Liên bang các ngân hàng có quỹ tiết kiệm”*, tín điều được các ông chủ ngân hàng, Hôme Clốp đứng đầu trong đó, đọc thuộc lòng.

“Người nào, với tư cách thành viên một cơ quan, nhân viên được ủy nhiệm, người thanh toán hay ủy viên hội đồng ngân hàng, người quan sát của Hội đồng các ngân hàng, hay thành viên một cơ quan, hay nhân viên một thiết kế xét duyệt được trao quyền, để lộ ra một bí mật được giao phó cho y, hay y biết do trách nhiệm hay công vụ của y, người nào xúi giục người khác vi phạm bí mật nghiệp vụ, sẽ bị phạt tù ít nhất là sáu tháng hay phạt vi cảnh tới mức 50.000 phrăng. Việc vi phạm bí mật vẫn bị trừng trị ngay cả khi trách nhiệm hay công vụ đã chấm dứt, hoặc người nắm giữ bí mật không còn hành nghề của mình nữa”.

Khốn thay, nếu như đã có một luân lý về pháp luật thì về tiền bạc lại không thể có được một luân lý cho nó.

Ai có thể khoe khoang biết rõ đồng tiền hắt dúi và đồng tiền hắt cai quản là từ đâu đến ? Trước những trái gió trở trời của lịch sử, trước những cơn sài giạt chính trị - về bản chất là phù du và biến hoá giống như thói đa đoan của con người - đồng tiền vốn dĩ vĩnh cửu vậy thì cái nguồn gốc bí mật của nó sẽ phải được giao nộp cho ai đây chứ nhỉ ? Trái lại, chính sự bí mật đã gây ra biết bao lời đồn đại, người ta sẽ chẳng bao giờ nói tới những chính phủ đó đã bị đồng tiền bôi bẩn về ý thức nghĩa vụ, tính nghiêm túc luân lý, lòng trung thực. Hôme Clốp ngấm ngầm đau khổ về việc những động cơ của các đồng sư đã không được thông cảm một cách đúng đắn hơn, nhưng tính kín đáo ở ông lại ngăn cấm không phát biểu ý kiến về điều đó giống như phần lớn đồng nghiệp, là người theo đạo Tin Lành tử tế, ông đã tài trợ ngang nhau cho năm giáo phái tu hội, giáo phái Mê-tô-dich, giáo phái Cải lương, giáo phái Báp-tít, giáo phái Luthơ, tuy rằng bản thân ông thuộc về nhánh của Unrich Đơ-vinh, một trong những nhánh không khoan nhượng nhất của giáo phái Canvanh. Khi công việc tốt đẹp - mà ngày một tốt đẹp lên thật - ông nuôi dưỡng niềm vui thênh thang của tâm hồn bằng cách rót những phần trăm hậu hĩ vào các tu viện (ông có chân trong một hội đoàn cựu học sinh), vào các phái đoàn dự các đại hội giáo hội và chẳng bao giờ keo kiệt thì giờ đi rao giảng hay luận bình trong đạo hữu nghe các chủ giải về *“Thiết chế đạo Giatô”* của Jăng Canvanh, về *Kinh Phúc âm*, về mười điều răn dạy về *“Tuyên cáo giản lược”*, những bản văn thiêng liêng nhưng quen thuộc mà từ đó ông rút lấy những bài học cho đời sống tinh thần của mình.

Những đức hạnh như vậy rõ ràng cần đến một số đền bù về phương diện cá nhân mà các thiết chế, gia đình, luân lý và hoạt động nghề nghiệp chớ bao giờ nên làm cho hao thiệt đi. Khi một người đàn ông đã đến tuổi thành thực, cân bằng, bảo đảm có được niềm tin vững vàng rằng bản thân không bao giờ trở thành đồ chơi của những thói đam mê thì con người ấy có thể tự cho phép mình có được một số chỉnh lý đối với đạo đức cá nhân mà chẳng nguy hại gì hết. Ý như mấy năm trước, một trong những đồng nghiệp lầy lùnh của ông, tiến sĩ Raihác, chủ tịch Ban Tổng giám đốc tín dụng Thụy Sĩ đã nói rất chí lý rằng : “Chẳng phần tử nào tự thân nó là độc hại cả. Chính liều lượng làm nên thuốc độc”.

Hôme đâu có phải chờ người ta nhắc đến câu ngạn ngữ của Paraxen mới biết dùng mà không lạm, thôi ăn trước khi no, hút mỗi ngày một điếu xì gà, điếu duy nhất - loại *Păn-sơ Colobratx* mua ở nhà hàng Davidốp ([8]), ban cho thân xác những thoả mãn định kỳ mà thân xác bà vợ ông, Simen Clốp, không còn cấp phát được cho ông nữa.

Ở mọi mặt, ông đều biết dùng lại kịp thời, yên ổn với lương tâm, tự an ủi về một nỗi mình thiếu hấp dẫn, thân hình múp míp, hói đầu, hai cẳng quá ngắn bằng cái ý nghĩ theo năm tháng đã trở thành lòng tin rằng đồng tiền là một đền bù tuyệt vời cho những khiếm quyết tầm thường kể trên, là một chế phẩm của duyên dáng, trí tuệ, tư thế thoải mái và vẻ dung dị, những thứ Chúa đã không rủ lòng thương ban tặng cho ông. Ngược lại, Người đã phú cho ông một bộ

rằng quá ư hoàn hảo đến nỗi một vài người cộng tác, chứng nhân của một vài vụ cười hiếm hoi của ông nhân dịp ông công bố một kết quả đặc biệt đáng hài lòng, đã ngỡ chúng là của rơm. Hôme Clốp trút vào cho chúng những sự săn sóc chỉ li và say đắm, không ngần ngại một tuần hai lần tới nhà bác sĩ vom miệng lấy lũng nhất - và đắt nhất Duyrich, - giáo sư danh tiếng Xtrôn.

Để tránh nguy cơ bị nhiễm bẩn do lần đánh răng trước, Hôme không dùng một chiếc bàn chải hai lần bao giờ. Ông có hàng gói bàn chải đánh răng dự trữ, với đủ mọi hình dáng mà chỗ chênh nhau trong cách sử dụng quá là tinh tế để cho kẻ phàm tục hiểu nổi, tám góc, gọt cạnh thành bút sơn, bet, nhọn hoắt với mười sợi lông chuyên dùng cho các khe lợi, bằng gương, bằng lông thú, chưa kể tới cái máy phun tia có sức mạnh điều chỉnh được, thuốc phòng chống sâu răng, những kẻ thù của cao răng. Nhưng há miệng ra để làm gì, và há ra cho ai chứ nhỉ? Tập sức, địa vị, tính liêm khiết của ông đột nhập các cánh cửa, các kết sắt và các cặp đùi còn nhanh nhẹn hơn cả kẻ đáng sợ nhất trong đám lừng gạt, đũa đối trá nhất trong bọn Đôn Gioan. Chi tiền thì đơn giản hơn khom lưng lấy lòng nhiều. Hôme đã ở cái tuổi - năm mươi hai - người thành đạt không đặt ra những câu hỏi về ý nghĩa cuộc đời nữa mà chỉ cứ việc đơn giản hưởng thụ cuộc đời thôi. Và thời gian, cái thời gian từ nay được đếm ngược chiều với ông, hơn bao giờ hết, đã hoá ra tiền bạc. Tối hôm kia, ông đã phải cầu viện tới toàn bộ sự lì lợm của ông để không run lên bần bật trước khoản tiền đồ sộ của một trong những khách hàng giao phó cho ông, một người Mỹ gốc Ý có tên Giencô Vônpon mà các thông tin viên New York của ngân hàng Thương nghiệp Duyrich, sau một cuộc điều tra lâu dài và kín đáo, đã phát hiện với Hôme rằng người đó *"được xem là"* một trong những trùm sò bí mật của Công đoàn, tuy bề ngoài công việc ông ta không có gì chê trách được. Clốp đã vùi sâu tin này vào trong trí nhớ và ngỡ quên đi rồi. Nhưng tám năm sau, tức là hai ngày trước đây, nó bùng bùng trở lại, mạnh như một quả đấm. Ông sống lại mồn một cái khung cảnh mới cách đây có vài giờ.

- Tôi có thể làm gì cho ông, thưa ông Vônpon ?

- Mở cho tôi một tài khoản mang số.

- Ông không muốn dùng lại cái ông đã có ở nhà chúng tôi sao?

- Vâng.

- Tốt lắm.

- Chưa đầy hai giờ nữa, ông sẽ nhận được giấy báo chuyển ngân của chi nhánh ông tại Naxau, nó mới nhận tiền sáng nay đấy.

- Bao nhiêu ?

- Hai tỷ đôla.

Để giữ được một bộ mặt bình thản trước thông báo về con số cuồn cuộn này, Hôme đã phải tháo kính ra vờ lau. Nghề nghiệp của ông đã cho ông quen thuộc với sự vô hạn độ của các số lượng, nhưng là ở cấp độ một lục địa, của những công việc tập thể, rải rác trong một thời gian nào đó. Đẳng này là cả một khối nguyên vẹn, một lều, do một người nắm giữ ! Giọng bình tĩnh, Vônpon nói thêm:

- Tôi muốn khoản tiền có hoạt động trong kỳ hạn gửi.

- Vâng, chắc chắn rồi.

- Ông cho tôi lãi suất bao nhiêu ?

- Nó thay đổi tùy theo kỳ hạn gửi.

- Làm cho tôi lãi suất từng ngày một. Ông sẽ có trong tay khoản tiền đó trong vòng sớm nhất là hai mươi tư giờ nữa, muộn nhất là bốn mươi tám giờ.

- Sáu phần trăm !

- Bấy !

- Lãi suất từng ngày một là sáu !

- Ông muốn gì tôi nào ? Tôi muốn nó là bấy !

- Đồng ý. Chỉ dẫn tiếp theo của ông thế nào ?

- Chuyển khoản tới Panama, Liên Công ty hoá chất. Cả hai chúng tôi đều có quyền.

Lúc đó, Hôme mới nhìn sang con người khoảng năm chục tuổi, còm nhom đứng bên Giencô Vônphôn. Vônphôn đã giới thiệu người đó là Moóctimơ Ô Broi, cố vấn tài chính và đại diện của người liên doanh với mình. Dĩ nhiên Clốp không hỏi một câu nào về “*người liên doanh*” kia của Giencô Vônphôn. Đổi lại, ông biết tên tuổi, văn phòng nghiên cứu luật của Ô Broi, rất sáng giá trong các giới kinh doanh quốc tế. Ông ngạc nhiên trước vẻ tức cười của ông ta.

- Thưa ông Vônphôn, ông sẽ chuyển lệnh của ông cho tôi bằng bí danh nào ?

- *Mama*.

- Tôi xin ghi lại. Thưa hai ông, hai ông có thể cho tôi một mẫu chữ ký của hai ông, tôi muốn nói là chữ ký của... *Mama* được không ?

- Để làm gì nhỉ ? - Vônphôn nói. - Chúng tôi sẽ báo cho ông bằng dây nói mà.

- Chỉ là thủ tục hành chính nội bộ thôi ạ... Clốp vừa nói vừa chìa cho họ một bút máy và một tờ giấy trắng tinh.

- Ô Broi và Vônphôn cùng ký vào đó chữ *Mama*.

Clốp cầm lấy tờ giấy.

- Ai trong hai ông sẽ cho tôi lệnh chuyển ngân, ông Vônphôn hay ông Ô Broi.

Ông Vônphôn cho phép mình mỉm nụ cười đầu tiên.

- Sẽ là tôi. Nhưng chẳng quan trọng gì cả vì từ nay ông chỉ còn biết có *Mama* mà thôi.

- Ông nói đúng hoàn toàn. Tôi chỉ còn có việc cho ông một con số...

- Không cần. Tôi đã chọn nó ở Naxau rồi.

- Tôi có thể ghi lại được không ?

- 828384.

- Tốt lắm.

- Dĩ nhiên ông sẽ chuyển chỗ lãi của tiền gửi sang một tài khoản riêng chứ nhỉ ?
- Dĩ nhiên.
- Ông sẽ hiểu, đây là nghiệp vụ phí của chúng tôi.
- Nghiệp vụ phí của ông là bao nhiêu trong dịch vụ ?
- 0,125 phần trăm của số tiền giao dịch.
- Không xoàng... Lẽ ra tôi nên làm chủ ngân hàng!
- Nghề này cũng có nhiều cái gò bó, thưa ông Vônphôn.
- Tôi chắc sẽ gọi đây nói cho ông ngày mai.
- Sẵn sàng phục vụ ông.

Khi hai người đứng lên, Hôme nói thêm :

- Tôi chúc hai ông những ngày ở Thụy Sĩ tốt lành.
- Cảm ơn cho phần tôi. Tôi còn ở đây bốn mươi tám giờ nữa. Còn ông Ô Broi thì đi ngay tới Hoa Kỳ.

Lúc đó xảy ra một điều rất mau lẹ và cực kỳ lạ lùng.

Đã đội mũ lên đầu, Giencô Vônphôn lại chạm trán Hôme Clốp. Cả hai đều bước sang ngang để tránh, nhưng tình cờ xui khiến lại đều né sang cùng một bên. Lúng túng, ông chủ ngân hàng thấy người Mỹ mỉm cười với mình một nụ cười xin lỗi mà ông xác nhận bằng cách thân thiện vỗ vỗ vào vai ông ta. Thế là thành linh Clốp cảm thấy bị ôm chầm lấy trong một cái hôn, "*abbraccio*" ([9]) kiểu Xi xin. Vônphôn lần lượt đặt má mình vào hai má Hôme. Không biết làm gì với hai bàn tay mình, bất giác Hôme cũng đặt chúng lên vai người khách kỳ dị. Họ buông nhau ra cùng một lúc và ông chủ ngân hàng ra đóng cửa, ngượng ngịu như một người thuộc giáo phái Canvanh có thể ngượng ngịu thế nào khi đứng trước một sự bày tỏ quá nồng nàn về tình bạn kiểu La tinh. Bình tĩnh lại, ông gọi ngay lập tức Ogien Someblin, một trong những lực lượng giấu mặt có hiệu lực nhất của giới tài chính thế giới .

Ở Saen, không xa Vandu tại Litxtai bao lăm, có một toà nhà hoàn toàn vô danh và buồn tẻ, không mang đến cả một tấm biển con con nào trên cổng chính của nó nữa. Không có cái gì đặc biệt làm cho bốn tầng gác của nó khác với các ngôi nhà chung quanh. Hằng ngày, vào năm giờ chiều, nhân viên rời toà nhà ra về, tựa hồ vừa làm xong một công việc văn thư nào đó. Trong thực tế, chỗ khác nhau duy nhất giữa họ với các viên chức là ở sự khổng lồ của những món tư bản họ thao túng.

"*Ngân hàng của các chủ ngân hàng*", đúng là nằm tại Saen này. Do hàng triệu con người thu góp lại, tiền đã được giao nộp hàng ngày tới hàng nghìn ngân hàng và lập tức các ngân hàng này đem đầu tư chúng vào các công ty mà họ có cổ phần; các công ty này lại cho nó quá cảnh, một cách hợp pháp nhất thế giới, vào các chi nhánh của mình đặt tại những nước mà ở đó, những lợi thế về mọi mặt, trước hết về thuế má, cho phép chúng tiếp tục cuộc bành trướng mà không bị bóp nghẹt quá đáng. Đến lượt mình, các cổ phần của những Bahama, Thụy Sĩ, Naxau, Lixtenxtai, Panama, Lúcxambua hay của một trong hàng hà sa số những hòn đảo miền nhiệt đới đã được cải biến thành thiên đường tài chính độc lập kia - với sự ưu đãi bí mật, các cường

quốc kinh tế hoàn toàn được lợi dụng trong việc họ tồn tại, dù chỉ là để tự do tiến hành kín đáo sự làm ăn riêng của họ tại đó - đến lượt nó, các cổ phần này khép kín chu trình lại bằng việc giao tài sản của mình cho các nhà ngân hàng khác - đôi khi lại chính là nơi mà chúng đã khởi hành, mở màn cuộc hành trình dài đằng đặc của chúng - thành một điều luân vũ chóng mặt, trong đó chỉ bằng quán tính của riêng sự vận động của nó thôi, đồng tiền đã lớn lên, nhân bội, phồng nở, con quái vật trù tuợng mà chẳng có cái gì làm cho nó hiện hình ra cả, trừ những lệnh mua hay bán ở đầu cùng của dây chuyền, dẫn tới kết cục là sự chết chóc dữ dội, sự hưởng thụ, sự hoang phế, chế độ nô lệ hay tự do... Trong thời gian đó, tựa như hạt hơi đuối sức, nó dừng lại đôi lúc ở Saen, rồi từ đó lại hăm hở hơn nữa lên đường vì cái chu trình bất tận của các cuộc tái đầu tư, sau khi gốc gác của nó đã được quên vùi và tung tích của nó được “*rửa sạch*”. Chỉ có các chủ ngân hàng và các chính phủ biết đến thôi, cơ quan này không làm việc vất.

Những nước lớn nhất thế giới đã phải nhờ đến dịch vụ của nó để vay, để cho vay hay để giấu giếm những khối lượng tiền bạc không thể ngờ tới trong những kỳ hạn khác nhau từ hai mươi bốn giờ - thời hạn một ngân sách quốc gia, đến nhiều năm - kinh phí của một cuộc nội chiến dai dẳng, một cuộc cách mạng, một cuộc cải cách kinh tế quốc dân.

Sớm muộn, các món tư bản đang lồng chạy sẽ không tránh khỏi đến trú ngụ lâu hay chóng tại Sean để rồi lại được thổi tung đi - sau khi đã được gột bỏ các nhơ bẩn của chuyến ngao du - bỏ cơ quan tài chính này, cái cơ quan cũng chẳng hề bao giờ nhìn thấy màu sắc của chúng cả. Vậy là Hôme Clốp đã đem món tiền mặt Giencô Vônphôn vừa trao cho, tuyên bố với Somenblinh, một trong những người phụ trách, rằng Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich có trong tay một món tư bản hai tỷ đôla, và việc đầu tư này ngay lập tức được cụ thể hoá ra bằng một cuộc trao đổi thư tín “qua lời hứa danh dự”...Đến lượt mình, Somenblinh lại sẽ cho món tiền “hoạt động” với một lãi suất cao hơn lãi suất ông trả cho Hôme Clốp. Tuy, hẳn được tự do cơ mà, Clốp nghĩ...

Ông tính nhầm lại các con toán. Ông đã cho Giencô Vônphôn bảy phần trăm - không, *Mama*, ông sửa lại trong một lúc phờn trí. Hai tỷ đôla đầu tư ở mức phần trăm một năm là một lợi tức thực thu 383.561,643 đôla một ngày, cho là 383.562 đôla. Cùng món đó lại cho đầu tư ở mức chín phần trăm một năm sẽ đem lại cho ông một thu nhập hằng ngày là 493.150 đôla cùng các bụi bậm. Thực lãi cho ông 109.588 đôla, điều không thể coi thường, ngay đối với tiền tiêu vật của một nhà tài chính lớn. Cộng vào đó còn có thêm khoản 0,125 phần trăm của dịch vụ đối với cái tổng số tiền cầm cho quá cảnh, đã mang lại rất chính xác hai triệu rưỡi đôla. “*Có những ngày người ta cảm thấy mình là đứa con cưng chiều cao Chúa*”. Nhưng lẽ ra Vônphôn hay người đại diện của ông ta đã phải gọi từ tối hôm qua mà sao vẫn chưa thấy tăm hơi gì cả. Ngày hợp thức sắp hết, như vậy là phải nhân đôi 109.588 đôla tiền lợi tức của ngày hôm trước lên nữa đấy. “*Họ hãy gửi ở chỗ chúng ta một tháng nữa đi*”. Hôme cầu nguyện, hướng vào một ông thánh mơ hồ. Ông không dám gọi thẳng tên Chúa ra khi là chuyện đôla.

Cánh cửa đóng sầm ở sau lưng ông.

- Con đánh cuộc là bố đang nghĩ đến một người đàn bà !

Hôme giật nảy người như bị bắt quả tang.

- Con nên gõ cửa trước khi vào.

- Cái ấy sẽ nên nhắc lại với mẹ.

Người con gái ôm lấy bố và đưa ông quay một bước valse.

- Con vừa bày ra một trò chơi ngộ lắm.

- Kể xem nào... - ông nghi ngại nói.

Tính ngông cuồng của con gái làm ông thầm vui thích, tuy đôi khi nó rất nguy hiểm. Ông chỉ có thể ghi nhận một cách chua chát rằng Rênata có toàn quyền đối với ông, rằng ông cho qua mọi sự rồ dại của cô.

Có thể vì cô là phản đề sống động của bà mẹ, có thể vì thác tóc mềm mại màu hạt dẻ ngả biếc, thân hình thanh mảnh - tại sao cô lại có được cái chân dài đến thế với một người bố như ông nhỉ? Cặp mắt màu tím của cô, đôi mắt làm cho đàn ông bối rối khi về mặt cô thành lĩnh trở nên nghiêm trang và cô nhìn xoáy vào mắt họ thay vì một câu hỏi câm nín, không bao giờ bộc lộ. Tại sao giữa tất cả những người tán tỉnh cô, cô lại đã chọn con người duy nhất không thuộc tầng lớp mình ?

Bố của Cuốc Hanh, chồng chưa cưới của Rênata, từng là thủ quỹ của ngân hàng. Con người không thể chèn vào đâu được, đúng thế, nhưng dấu sao cũng chỉ là thủ quỹ ngân hàng và đã làm việc đó suốt những ba chục năm.

Một tuần nữa, tính từ hôm nay, Hôme sẽ phải mời Utô Hanh, người vợ ít trang điểm của Giôxép Hanh, khiêu vũ. Và lễ cưới của con gái - ông đã muốn nó rực rỡ xứng với những bức tranh Gôganx và Phragôna của ông - sẽ bị vấy bẩn bởi sự có mặt xoàng xĩnh và vụng về của bố mẹ cậu con rể. Chưa nói tới những thể thức kinh người của buổi lễ do Rêta định ra và không chịu nói lỏng, những điều người ta sẽ còn nhắc tới hàng thế kỷ nữa nếu như cái Liên bang Thụy Sĩ này đến năm 2277 vẫn cứ còn tồn tại. Cả ở chuyện này, Clốp cũng lùi bước...

- Đó là một trò chơi hư đốn và tuyệt vời ! Nó tên là *Hồng ân bay*.

Một nếp nhăn hằn sâu giữa hai lông mày ông chủ ngân hàng. ông nhắc lại như máy :

- *Hồng ân bay* ?...

- Đó là bởi vì Cuốc và cái lý thuyết rởm của anh ấy cho rằng tiền tự thân nó là xấu, là gây thối nát và mọi cái...

- Bố không hiểu...

- Anh chồng tương lai của con cũng chẳng hiểu nổi! Con bèn lấy máy bay của bố bay lên trên Chiavêna vào giữa lúc lễ hội nông nghiệp và con đã ném bom xuống đám ngu ngơ bằng toàn giấy bạc. Bố có lẽ nên xem cuộc nhào vô đó !

Trước vẻ bi đát của ông bố, nàng bật cười :

- Đừng làm ra vẻ đi! Cần cho Cuốc quen với sự giàu có chứ bố ! Nếu không vui đùa chút xíu thì tiền để làm gì ?

*

Piêtrô Biatxca chỉ có một ân hận trong đời : bố ông chết trước khi chứng kiến chiến thắng của ông. Chính nhờ ông già Giuxép mà Piêtrô đã thành công, nhờ những lời khuyên bảo của ông già, nhờ sự hùng hục của ông già bỏ ra để cưỡng bức đưa con trai độc nhất phải nghiên cứu đường nét của một chiếc giày như người ta xem xét chi ly đường nét của một người đàn bà yêu

dấu vẩy.

- Mày sẽ thấy, - một hôm ông già nói với con trai, - tất cả những gì hôm nay khiến mày đau khổ, rồi sẽ làm nên hạnh phúc của mày. - Ông già đúng đấy. Bốn mươi tám tuổi, Piêtrô đã giàu, điều không phải xoàng khi người ta từng bị đói suốt cả thời thơ ấu. Nhưng còn hơn thế nữa, ông lại còn nổi tiếng, được trọng vọng và có quyền chỉ bán những tác phẩm nghệ thuật của mình cho những người ông xét thấy xứng đáng được là khách hàng của ông mà thôi. Khách mời của những buổi biểu diễn đầu tiên, những tiệc rượu, những buổi khai mạc triển lãm, ông đã trở thành một trong những bộ mặt quen thuộc của New York hoa lệ. Các ngôi sao màn bạc gọi ông bằng Piêtrô, các nhà tài chính thân mật vỗ vai ông và không hiếm chuyện một nữ diễn viên sân khấu hạng nhất muốn giành lấy đặc ân của ông đã lại cho ông đặc ân của mình. Bí quyết thành công của ông được xây dựng trên hai yếu tố. Cái thứ nhất : duy trì truyền thống nghề thủ công trong khi chỉ những con quái vật công nghiệp mới duy nhất có thể sống sót nổi. Cái thứ hai mà ông còn tự hào hơn, dựa trên một ý kiến thiên tài : đem lại cho bàn chân cái sự cao quý như cho bàn tay. Vì trong các xưởng của Biatxca, người ta không chế tạo giày, người ta đâm đui vạc vào những tấm da mỏng mịn nhất, đắt tiền nhất, *“những chiếc găng cho bàn chân”*, theo lối diễn tả đã đảm bảo được cho ông sự lừng lẫy tiếng tăm. Theo tháng năm, Biatxca đã hoàn thiện được phương pháp của mình, những mầy mò ban đầu đã nhường chỗ cho một trình độ làm chủ tay nghề hoàn hảo và cửa hiệu của ông ở Đại lộ Sáu đã trở thành một thứ câu lạc bộ tư nhân trong đó không một thành viên nào lại nghĩ tới việc thảo luận những cái giá lẻ lười ra, vả chăng Piêtrô cũng có nói tới chúng bao giờ đâu ! Khi một khách hàng rụt rè hỏi ông hoá đơn, ông tìm cách sao cho khỏi phải nói đến cái chữ tiền, quá lảm thì nó được gợi ý ra bằng một uyển ngữ thích hợp. Một nụ cười trắng loá làm bừng sáng lên khuôn mặt sẫm màu của ông, lúc đó Biatxca bèn nói ông sẽ nghĩ tới chuyện đó *“ngay khi ông có chút ít thì giờ”*. Đôi khi ông đẩy cái đồng đánh tới chỗ để phải giục già nhiều phen ông mới hạ cố nói rõ số tiền của tấm séc ra cho.

Lạ lùng thay, việc không bao giờ đòi tiền lại làm cho ông được trả công sòng phẳng. Trừ một lần, một diễn viên điện ảnh nổi tiếng mà ông được biết là đã uống thuốc ngủ tự sát, điều Piêtrô phán xét là chướng - bố ông vẫn dạy rằng không ai được tự ý chết trước khi trả xong hết nợ nần.

Sự thất vọng của Biatxca chỉ lâu có ba tháng : sự kế thừa được giải quyết, ông đã được hưởng hai bức tranh Rơnoa ([10]) - hoàn toàn thứ xin, - hiện treo ở trên tường buồng khách thử giày của ông, bên trên cái quầy rượu, tại đó có một chuyên viên chịu trách nhiệm việc giải khát và nuôi ăn - kể cả trứng cavia - của ông. Đúng là giá giày của ông xê xích giữa năm trăm và một nghìn đôla hoặc hơn nữa, tùy theo cái đầu ngông nghênh của khách hàng, như một số đã đòi khoá giày là bằng vàng thật, mười tám kara. No mửa, uống nốc thoải mái những lời khen tụng, chất lên quá tải những tình bạn nồng cháy, Piêtrô lại chủ tâm đóng vai con người khiêm nhường, món xa xỉ phẩm tội độ, nài nỉ để được gọi là *người thợ giày*. “Tôi là người thợ giày duy nhất của nước Mỹ có những bức tranh của Rơnoa”, ông thích nhắc đi nhắc lại câu ấy.

Ông đi vào trong gian xưởng, một chú thợ học nghề ngồi ở đó. Một chàng người Ý trẻ tuổi tóc quần đang tập lấy cỡ chân của một anh bạn. Biatxca đi đến ngây ngất như mọi lần bởi cái mùi da phẳng phất - mùi thơm kín đáo của bên trong một chiếc xe Rôn-xơ ngự trị trong gian phòng, nơi đang lúi húi bận rộn khoảng một chục con người.

Giọng nghiêm trang, ông phán :

- Chớ quên rằng đường nét chẳng là cái gì hết ! Cái quan trọng là hình khối. Luôn luôn tưởng tượng bàn chân ở trong cái hình khối của nó. Mày tưởng Miken Lãng ([11]) làm khác chắc ?

Ông tiếp tục đi, ngắm ở trên những ngăn giá chạy dọc tường những chiếc phom giày hoàn hảo mà khách hàng sau hai lần mua mở đầu mới được quyền có chỗ ở đấy.

Ông quay lại cậu học nghề :

- Này, những cái chân kia tao trông còn quen thuộc hơn cả mặt mũi của chủ chúng cơ. Ngay cả bị mất lại, chỉ sờ vuốt thôi, tao cũng biết chúng thuộc về ai !

Cậu học nghề mỉm cười. Một cô tóc vàng đầy đà, mặc váy may lấy, thò đầu vào qua khe cửa.

- Xinho Biatxca... (Trong giờ làm việc, Piêtrô yêu cầu nhân viên cho ông xin chữ *xinho* [\[12\]](#)).

Ông hất hàm.

- Có hai người hỏi ông. - Cô ta nói thêm.

Piêtrô sang bên cửa hàng. Thoạt nhìn ông biết ngay là cóm, mặc dù một con người trong đó có vẻ khá chừng chặc. “Bây giờ cóm cũng phải qua đại học Havót”. Ông nghĩ thầm với một thoáng chua chát.

- Thưa các ông ?

- Thưa ông Biatxca, - người chừng chặc cầm cái gói trong tay nói, - tôi có thể hỏi ông một câu không ạ ?

- Nếu tôi có thể giúp được ông, - Piêtrô đáp, trong khi người thanh tra cảnh sát thứ hai kín đáo chìa cho ông xem tấm thẻ.

- Liệu ông có thể nhận diện được khách hàng của ông qua giày của người ấy không ạ ?

- Nếu giày ở chỗ tôi làm ra...dĩ nhiên.

- Giày ở chỗ ông làm ra đây Người cảnh sát tháo chiếc khăn bọc chiếc giày.

Biatxca cũng chẳng phải cầm lên.

- Của người bạn tôi, - ông nhấn đến chữ *bạn*, - Giencô Vônpon.

Như một luồng điện chạy qua, hai người cảnh sát nhìn vội nhau. Mắt ngờ ngàng. Người đó đầu tiên nuốt nước bọt.

- Ông Biatxca, ông nói tên gì đấy ?

- Vônpon ! Giencô Vônpon ! - Piêtrô nhắc lại với vẻ kẻ cả, biết rất rõ rằng giữa những tên thảm hại này, và ông, cái tên thần kỳ kia vừa mới đào ra một vực thẳm.

- Ông Biatxca, ông chắc chắn như thế ?

- Tôi làm giày cho ông bạn Vônpon của tôi từ gần mười năm nay. - Biatxca lên nước. - Những chiếc giày này vừa mới giao cho ông ấy chưa quá ba tháng. Tôi thậm chí có thể nói với các ông... - Mặt ông lộ ra vẻ kinh hãi của người thực hành bị đối chất về bí mật nhà nghề.

- Ông Biatxca, thế này...

- Tôi đã lấy bằng sáng chế của thủ pháp cho phép khách hàng của tôi có những cái gót cao chín phân mà nom bên ngoài thì chỉ là bốn. Với lại, nếu các ông muốn xem chân của ông ấy...

- Chân ông ấy ?

- Cái phom chân ông ấy. Tôi có trong xưởng phom của hai nghìn sáu trăm cái chân, một nghìn ba chân trái, một nghìn ba chân phải.

- Không có ai cụt một chân à ? Người thấp hơn không tìm được đã tung ra một câu tung tung.

Bạn anh ta cắt lời :

- Ông tin chắc tuyệt đối ?

- Sai thì chặt đầu tôi ! Nhưng tại sao...

- Chúng tôi cảm ơn ông, ông Biatxca. Một giờ nữa chúng tôi sẽ quay lại. Họ ra đi với cái gói của họ. Biatxca thấy họ xô nhau để vượt nhanh qua ngưỡng cửa. Cái đó nghĩa là thế nào nhỉ ? Làm sao giày của Giencô Vônphôn quyền thế lại rơi vào tay cảnh sát cơ chứ ?

Chợt run lên, ông đi vội đến buồng làm việc, mở toang cửa, đóng nó đánh sầm lại, rồi lao đến máy điện thoại.

*

Khi kim giây đồng hồ nhảy lên con số 7, Hôme Clốp ấn ngón tay trở vào một công tắc điện tử vùi sâu trong túi áo. Cánh cửa nhân viên ra vào tự mở ra. Chính qua đó mà sáng sáng, vào lúc tám giờ rưỡi đúng, các nhân viên của Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich đi vào làm việc. Trong trí nhớ người Thụy Sĩ, chưa một ngân hàng nào trong Liên bang từng bị cướp. Vậy bọn trộm cướp đi đâu ? Chúng ẩn náu vào đâu được cơ chứ, khi mà toàn bộ dân chúng sẵn sàng cộng tác ngay tức thì với cảnh sát ? Và giả dụ chúng nó phá được cái két bạc thì chúng làm thế nào mà ra khỏi nước này ? Thực tế là không thể được. Việc không có các tiền lệ cũng không ngăn các cơ sở tài chính cạnh giữ bí mật, vàng bạc, tiền tài của mình bằng những thủ pháp kỹ thuật bất khả xâm phạm. Ở Béc, ở Giơne, ở Lôdan, ở Phribua, ở Duyrich, các công ty chuyên ngành bảo vệ ngân hàng hái ra của. Các sáng chế tân kỳ nhất về bảo mật trong các phòng thí nghiệm đã được các chuyên viên chứng minh và kiến nghị đều kỳ.

Chỉ cần chúng hơi hoàn thiện hơn hệ thống hiện dùng là người ta đã lập tức thay thế ngay, dù cho tốn kém thế nào.

Khi tấm cửa bọc sắt chấm dứt vòng quay im lặng của nó, Inetx đã cố ý dừng lại một thoáng nhanh trên bậc cửa, đơn giản để ông chủ ngân hàng ghi nhận ngay nhãn tiền vẻ cao quý của thân hình ả được tôn thêm lên bằng một áo măng tô lông điều thừ đen, loà xoà quét mặt đất, mở ra ở đôi bốt da thú. Loá mắt bởi vầng mặt trời đen này, Hôme Clốp ngẩng đầu lên, nín lấy cái nhìn lạnh lùng của Inetx rồi nép mình để ả đi vào. Ông đẩy cánh cửa lại rồi bấm công tắc cho chèn kín tức thì mọi ngả ra. Đoạn, bước chân con cón và tự trọng, ông đi theo ả suốt hành lang, còn rùa cơ khí hoá bám gót con hươu uyển chuyển có những sải chân dài dài. Ông không hiểu ông nên ngắm cái gì nhiều hơn, cái eo thon nhỏ một cách kỳ diệu, dáng đầu hay cái cổ dài, vượt thoát ra khỏi hai vai như một cành hoa kia ?

Đi hết hai hành lang nữa, họ vẫn không nói một lời.

Khi đến gian phòng các quầy trả và nhận tiền, trống rỗng một cách lạ lùng ở bên trong ngôi đền bị các kẻ thờ phụng bỏ cho hoang vắng kia, ông mới làm một động tác dò hỏi.

Ả nháy mắt, tỏ ý tán thành. Họ lại tiếp tục đi, im lặng, xuống một cầu thang dẫn tới tầng ngầm. Đi sau Inetx, Clốp đã chột vật nén kìm ý muốn sờ vào ả. Nếu to gan, có lẽ ông đã bảo ả vén hai vạt áo lông cùng vấy lên để xem ả ngoáy móng trước mặt ông, cùng hai cái đùi để trần của ả. Nhưng có những điều mà chính đồng tiền cùng không cho phép nói ra, không phải vì chúng khó quan niệm hơn các điều khác, mà chính là vì nếu để lộ cái dục vọng thúc đẩy chúng, gọi dục vọng đó lên, thì cái người đã lột trần chúng ra đó sẽ bị chúng làm cho vô phương tự vệ. Họ đến trước cánh cửa cuối cùng. Hôme rất vất vả che bàn tay bị giật bắn lên vì run rẩy, khẽ vỗ vỗ vào công tắc điện tử để tạo ra ở đó một từ có năm chữ cái mà sự lắp ghép vào nhau của chúng sẽ cho phép cái trò kết hợp mã số mở toang cửa vào phòng các két bảo hiểm, mọi hệ thống báo động tạm thời ngắt điện.

Họ đã ở trong phòng bảo mật, một gian hình chữ nhật dài hai mươi mét, rộng tám mét, ở đây những khách hàng muốn biệt lập với sự đời đã đến trầm ngâm suy tưởng.

Trần, sàn, tường đều bằng thép khối có khả năng chịu được một vụ nổ nguyên tử. Mùi nước hoa của Inetx như xâm chiếm toàn bộ, một cái gì nồng ấm và sống động ở trên cái khí lạnh chết người của kim loại.

- Làm giường cho tôi ! - Ả ra lệnh.

Hôme Clốp lấy ở trong túi ra hai chiếc chìa khoá, ngoáy chọc vào ổ khoá một cái két mang số 829, két riêng của ông. Im lìm như một pho tượng, Inetx xem ông làm, cao kỳ, uy nghi, ngấm ngầm thú vị bởi nỗi xúc động ả đã gây ra ở ông, cái cuối cùng rồi cùng đã lan sang cả ả : với một người đàn bà, chẳng thứ gì kích thích hơn được chính cái khả năng kích thích đó, bất kể người đàn ông trong cuộc với mình nom sẽ ra sao.

- Đôla ! - ông chủ ngân hàng lấp bắp.

- Đôla, Mác, Frăng Thụy Sĩ và vài nén vàng ! - Ả gay gắt đáp, giọng sai bảo.

- Em có muốn cưới mắng tô ra không ?

- Lúc muốn hãy hay.

Hôme quay lưng lại ả, lùa tay vào trong két, lôi ra từng vốc đầy những tập giấy bạc. Ông vút chúng xuống đất. Inetx lấy mũi giày khe khẽ đạp lên đó.

- NỮA !

Ông lóng ngóng lấy ra nhiều nén vàng, một nén trượt rơi khỏi tay, ông liền lập tức xin lỗi bằng một giọng phạm tội. Ả chỉ nhún vai, vẫn chăm chăm nhìn ông như con thằn lằn nhìn con muỗi vậy. Một nửa mét khối bạc giấy đã la liệt trên mặt đất. Hôme quỳ xuống cời các tập bạc.

Như lơ đãng, Inetx lấy đầu ngón chân gẩy hất chúng ra thành một đồng mà Hôme rải tãi lại cho nó lơ mờ mang hình một tấm đệm nằm. Khi thậm tiền cao tới hai mươi phân, Inetx bèn duỗi chân ra và Hôme đang quỳ liền nằm ềnh xuống. Ả hạ cổ mỉm cười một nụ cười :

- Nó có mùi gì không ?

- Cô có thể cùng ngủ với tôi, - ông ấp úng.

- Chưa. Cởi quần áo ra !

- Ngay à ?

Ả đi ra xa vài bước.

- Coi này, ta cho đằng ấy xem cái này nhé...

Ả nằm ngửa ra, tốc cao váy, giơ chân lên thành hình chữ V, những cái chân dài vô cùng vô tận, hoàn hảo đến vô cùng vô tận, một phần của chúng được bọc trong đôi bốt. Xúc động, cổ họng khô khốc. Clốp thốt ra một tiếng khàn khàn :

- Inetx !

Ả nhắc lại, lần này cục cằn :

- Cởi quần áo !

Hômه ngồi lên đồng giấy bạc bắt đầu cởi quần. Ông luôn luôn mặc com lê màu xám chì, thắt cà vạt và đi giày đen, tất đen, sơ mi trắng. Cái ngông duy nhất về áo quần của ông là ở chỗ chọn lựa cái thứ ông luôn luôn giấu vợ, những người thân và những người cộng tác của mình : những chiếc quần đùi màu đỏ rực, có chấm trắng, tuy kiểu cách từ eo xuống đến đầu gối thì vẫn là cổ điển.

- Bỏ quần đùi ! - Inetx ra lệnh.

Ông thỉnh lình hiểu ra ý nghĩa của cái cảnh tượng mang dạng thức nghi lễ này : Chúa đã được hình dung bằng tiền, còn hành động của ông thì tượng trưng cho lòng báng bổ Chúa. Từ khi ông gặp Inetx - quý dữ hiện thân ! - cái nghi lễ tính dục này cứ luôn tái diễn. Ông đã thật thà, ngờ đâu ả dụng nên cảnh này - thì chẳng phải là ả ban lệnh cho ông trước đó hay sao ? Nhưng lúc này, nằm trên tấm đệm bằng tiền trong gian phòng bảo mật của chính ngân hàng mình, dưới mắt con mọi huyền thoại đang đang căng chống ngược lên trời, trong chớp nhoáng lúc này, thất kinh lên vì tính chất kỳ dị của cảnh tượng và cố tìm lấy cho nó một ý nghĩa, ông nhận thấy té ra chính bản thân ông mới là kẻ khêu gợi nên và sinh thành ra nó.

- Thằng nhỏ con da trắng, chó cục cựa ! - Inetx ra lệnh.

Đến lượt ông khẽ dạng đùi ra. Ả bò đến chân ông, môi đầu, hai cánh tay vục vào những tờ giấy bạc, một số đã vòn vuốt nhè nhẹ lên má ả.

*

Gian sảnh khách sạn nom giống quảng trường một cái làng trong ngày chợ phiên. Các bà to béo mặc áo tắm bécmuyda màu tím, những đoạn tỉnh mạch viêm tắc lộ lộ phơi bày ra, hô hố cười, đứng tựa vào quầy rượu nhấm nháp các cốc vại bia hay nốc thẳng một hơi như đàn ông vậy. Những chiếc Tisót ([13]) của các ông chồng họ thì in những cây dừa màu sắc lòe loẹt, nếu không phải là hình La Giôcông mà nụ cười bị nhoè nhoẹt đi trong lúc in đã biến thành một cái nhăn nhó. Moóctimơ Ô Broi, mồ hôi ướt đầm cổ lách một lối đi trong đám đông hò hét và nhàn hạ. Ông phải hét lên để cho một trong những người gác nghe thấy:

- Tôi là Ouyn Keli, buồng 879.

Ông chưa kịp nói hơn, người kia đã nhảy bổ đến quầy của mình rồi quay lại chỗ ông, một tờ giấy ở trong tay.

- Chìa khoá của ông không ở trên bàn, thưa ông Keli. Bà Keli ở trên đó rồi. Ông có một lá thư.

Moóctimơ rút nó vào túi, không đọc. Tim đập rộn, mắt rình mò, ông đi đến một chiếc thang máy. Khi từ trong thang máy ra hành lang tầng tám, ông đi vài bước và bất chợt quay lại, thấy chỉ có mình ông. Lúc đó, ông mới gỡ tờ giấy nhàu nát ông đã không ngừng sờ mó ở trong túi, nhìn vội vào đó. Nó được gửi tới *"Ouyn Keli, khách sạn Echxenxiơ, Naxau, Bahama"*. Con dấu mang tên một sở bưu điện ở Luân Đôn. Bức thư ngắn ngủi : *"Xin gọi lại Giudích !"* Một cái thờ dài nhẹ người, một cái nhăn mặt. Ông nhắm một cây gạt tàn có chân ở góc hành lang, châm lửa bức thư, ném vào đó, chờ nó cháy hết rồi lấy đầu ngón tay nghiền nát tro ra. Ông đưa ống tay áo lên quệt lau ngang mặt. Đoạn đặt chiếc cặp xuống, thắt lại cà vạt ở dưới cổ chiếc sơ mi ướt sũng rồi đi về phòng 879, nơi Dada đang chờ ông. Ngay như nếu ông có một chút xiu do dự thì ông cũng không thể nào lùi lại được nữa rồi. Bức thư đã chặt đứt cây cầu cuối cùng nối ông với quãng đời đã qua của ông. Nó có nghĩa là một cái chết của đấng nam nhi được lựa chọn, cái chết của bản thân ông, hoặc một tài sản lớn kinh người, tùy theo ông có được may mắn hay không. Từ nay trở đi, tất cả là vấn đề xếp đặt bố trí từng giây phút. Không thể gọi từ buồng ông được ông quyết định gọi dây nói từ sân bay, ngay trước khi cất cánh. Tính đến sự chênh múi giờ thì lúc ấy sẽ là bốn giờ chiều ở Duyrich. Đến trước buồng 879, ông gõ nhẹ vào cửa, thăm cầu mong là Dada đã sửa soạn xong và đã chờ sẵn ông với hành lý trong tay.

*

Italô Bé Vônphôn hất tay xua người con gái trần truồng đang sát xà phòng lên lưng hắn ở dưới vòi hoa sen. Hắn lau tay vào chiếc áo choàng tắm, nhẹ nhàng cầm lấy điều xì gà Havan còn bên thành bồn tắm, rít một hơi và ngạc nhiên gất vào trong ống nói.

- Nhắc lại !

Ở đầu đằng kia là Angiêla, người vợ trẻ hắn phải để lại ở New York. Hắn yêu nàng điên rồ, ghen chết đi được. Khi buộc phải xa nàng trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ, hắn gọi nàng liên liên, chẳng để nói cái gì hết, chỉ cốt nghe tiếng nàng cho thích mà thôi. Trước khi gặp Angiêla, "đàn bà" không hề tồn tại với Italô. Tất nhiên là hắn đã có sống chung với bầy đàn những con vật hai loại khác nhau của những tạo vật không có dương vật - người mẹ và con đĩ. Người mẹ, nhân vật huyền thoại, thiêng liêng, có mọi đức tính, lần lượt hết an ủi lại khuyên bảo, bao che, đối tượng của lòng kính trọng sâu xa nhất ở những tên cướp gốc gác La tinh. Bà mẹ kết tinh ở mình cái mà mỗi đứa trong đám chúng còn giữ được về tuổi thơ, tình yêu và lòng triu mến. Ngoài người mẹ ra - những người vợ được thụ chúc vinh thăng ngay khi sinh hạ đứa con đầu lòng lại đến lượt trở thành người mẹ - là những con đĩ, tức là tất cả những người đàn bà khác, được sử dụng khác nhau để thoả mãn cái năng lượng sinh lý đầy ứ, bị kiểm kê như những con số khi họ có được tiền bằng cách bán thân, bị hất hủi như những con vật đáng chán khi họ toan kiếm cho mình một đôi hồi khoái lạc. Và Bé Vônphôn đã gặp Angiêla. Người đàn bà... Tại cái nơi duy nhất hắn không bao giờ đặt chân tới, một thư viện. Công bằng ra, phải nói rằng hắn vào đó không hề ngẫu nhiên một chút nào. Không phải để mượn một quyển sách, mà để làm mất hướng hai tên khốn nạn bám sát hắn ở Luân Đôn, phía Chenxi. Hi vọng đánh lạc hướng được hai đứa rồi, hắn đứng ở sau cánh cổng chính, tim đập thành thịch, tay nắm chặt vũ khí trong túi quần.

- Tôi có thể giúp được gì cho ông không ?

Tuy tiếng nói nghe dịu dàng và trang trọng, hấn vẫn giật thót. Ngay ở giây phút quay lại, hấn biết sẽ là nàng.

Đất có thể sụp, người ta có thể bắn một phát vào hấn, xử tù chung thân hấn, hành hạ hấn tại chỗ, không cái gì có thể làm lung lay niềm tin thành linh ở hấn rằng nàng sinh ra là vì hấn, rằng hấn đến với cõi đời này là vì nàng, rằng không ai có thể ngăn cách được họ ra cả, không bao giờ. Trong cái nhìn dài lâu họ trao nhau trước khi Angiêla cúi đầu xuống, tất cả đã được nói ra mà chẳng phải thốt nên lời. Quá nhiều linh cảm để không thể không thấy giây phút này là hiểm cớ và quyết định, nàng đã hỏi với cái vẻ ngượng ngập làm cho Italô xúc động :

- Anh tìm loại sách gì ?

Miệng hỏi, đầu nàng nghĩ rằng mình chưa hề gặp người đàn ông nào thuộc loại này bao giờ. Rất lực sĩ, sang, một thứ dáng vẻ man rợ thay thế cho cái đẹp ở anh ta, nó toát ra ở người anh ta như một mùi thơm. Với một nụ cười để lộ ra hai hàm răng trắng bóng, hấn trả lời :

- Có cuốn sách nào bảo tôi cách gỡ bỏ được hai thằng mặt mọt không ?

- Đây là một thư viện triết.

- Vậy có một cái cửa nào dẫn ra lối sau không?

Nàng đã đưa hấn ra đó. Lúc từ biệt, hấn cầm tay nàng.

- Cám ơn.

Và nàng chưa kịp rút tay về, hấn nói thêm :

- Nếu tối nay cô tự do, cô có muốn chúng ta đi ăn với nhau không ? Tôi sẽ giải thích với cô.

Có những thời điểm không diễn lại bao giờ. Phải biết nói ngay tức khắc là có hay không ?

- Dạ, - nàng đã thăm thì.

- Tôi sẽ đón cô ở đây lúc tám giờ. Ô kê ?

Năm mươi tám ngày sau, Italô Vônpon cưới nàng ở New York, bút vợ ra khỏi bản luận án tiến sĩ triết học Anh. Nàng đã để bao nhiêu thời giờ giải thích cho chồng hiểu sự học hành của nàng là gì mà sáu tháng sau ngày cưới, nàng vẫn chưa hiểu nghề thật của chồng là thế nào cả. Với mọi câu hỏi của vợ, hấn chỉ đưa ra một bộ mặt hề.

- Công việc gia đình ấy mà. Anh giúp ông anh Giencô. Sửa chữa lật vật... bán rau, bán hoa quả...

Nhưng tiền nong của họ tiêu hàng đồng cũng như toà nhà sang trọng họ sống ở Đại lộ Công Viên đã làm nàng nghĩ vấn vợ...

- Angiêla, *cara mia* ([14]). Em nhắc lại đi... - Hấn nói.

Nhưng đường dây giữa Naxau và Mỹ nghe rất rõ. Khi chắc là vợ đã hiểu ra ý mình, hấn cười rống lên, cái bụng toàn bắp thịt của hấn rung nẩy, ngón trở bất giác mân mê cái sẹo cũ, kỷ niệm một viên đạn lạc ở Portô Ricô đã khoét thành một cái rốn thứ hai bên sườn phải.

Nhưng Angiêla vẫn quay trở lại vấn đề, giọng gấp và lo lắng.

- Anh cần phải nghe em, Italô ? Họ bảo em là nghiêm trọng và cấp bách.

- Không, em thấy anh rồi mà lại. Anh gọi lại bọn cảnh sát nhé?

Thấy cái ý kỳ cục, hấn bật cười phá lên.

- Thế họ có bảo em tại sao anh lại phải gọi họ không?

- Không ! Họ chẳng muốn nói gì hơn với em cả, anh cần tiếp xúc ngay với đồn cảnh sát Đại lộ Sáu...

Italô phì cười : hấn, Bé Vônphôn mà lại đi liên hệ với lũ nông dân mặc đồng phục à !

- Em có bảo họ là anh ở đâu không ?

- Không, không Em bảo em không biết gì hết.

- Nghe này, em yêu, anh đang tắm dưới vòi hoa sen...Anh đang cười vỡ...

Cô gái bị xua đi khế hé cửa ra và vừa cười chẳng úp mở vừa lấy hai lòng bàn tay nâng vú lên. Italô ra hiệu bảo đi ra chờ hấn ở chỗ khác. Ở đâu hấn đến, người của hấn cũng đều chuẩn bị cho hấn một uỷ ban đón tiếp cung cấp một cách khá chắc nịch những mông và vú. Hấn chỉ việc vục tay vào cả đồng mà vầy vọc cho tới khi nào hấn ngủ thiếp đi. Đùa cợt, tay chân của hấn và hấn đã đặt tên cho bọn gái điếm là "*Thuốc ngủ*". Italô có một sinh lực dồi dào đến độ chỉ riêng về mặt vệ sinh thuần túy, hấn cũng đã phải cần đến *thuốc ngủ*. Dĩ nhiên, hấn không bao giờ coi cái việc chung chạ vài ba giờ với bọn gái ấy là một sự lừa dối Angiêla.

- Angiêla, em yên tâm, anh phải thay quần áo... anh có một cuộc họp công chuyện...

Không suy nghĩ, bằng đầu ngón tay cái, hấn cho bàn cò quay tí hon chạy, lẳng hồn bi ra và thăm đặt cuộc vào con số chín.

- Italô, em van anh ? Anh cần phải gọi họ ! Em đã thấy họ, họ có vẻ nghiêm túc đấy !

- Em đã gặp họ ? - Vônphôn thất vọng lại.

- Họ đến nhà...Có sao với anh không ?

- Và em đã cho họ vào ? Vào nhà anh ?

- Cũng, anh muốn em làm như thế nào lúc đó ?

Viên bi, sau một lúc ngập ngừng, đã quyết định lấy số ba mươi mốt, nơi nó dừng lại im lìm.

- Cút ! Hấn nói cho mình chứ không phải cho vợ - Được, anh sẽ liên hệ với họ. Anh sẽ gọi lại cho em...

Hấn đặt mạnh máy nói. Chà người, khoác áo choàng tắm, hút một hơi xì gà, nốc một ngụm uýt-xki Xcốt-lên, hấn nhắc máy và quay số tám gọi tổng đài.

- Đây, 1003 đây. Cho tôi New York ! Tôi muốn đồn cảnh sát Đại lộ Sáu...

Hắn đi vào trong buồng. Nằm úp sấp trên giường, cô điếm làm ra vẻ hờn dỗi khi thấy hắn đến. Hắn lơ đãng phát một cái vào mông ả và ngay lúc đó, thú vị thấy bàn tay mình để những vết đỏ hằn trên da thịt.

- Anh làm em đau. - Cô điếm trách.

- Tên em là gì ?

- Anh ác lắm. Em sẽ không bảo anh.

- Anh cần biết làm cái quái gì, - hắn dừng dừng nói, rót cho mình một cốc uýt-xki nữa. - Thôi, con ranh, nào! Làm cho tao đi !

Ả nằm ngửa lên.

- Thế nếu anh làm trước cho em thì sao nào ?

Chuông reo. ả cầm cốc rượu ở tay hắn và đưa lên miệng.

- Đồn cảnh sát Đại lộ Sáu... Tại sao các ông lại đòi tôi biết cơ chứ ? Các ông bảo vợ tôi là liên hệ lại... - Hắn hơi cứng người. - Italô Vôn-pôn... Vâng. .. Đồng ý... !

Hắn cầm lấy tay cô gái điếm, khép các ngón tay ả vào cái của mình. Rồi nắm gáy ả, ấn đầu ả xuống bụng mình.

- Vâng... Vôn-pôn... Thế nào ? Tại sao ?...

Thình lình mặt hắn nhăn lại, các cơ bắp người hắn căng lên - Ông nói gì vậy ? - Hắn ấp úng.

Hắn nghe nửa phút nữa và môi hắn chợt trở thành một đường thẳng, trắng nhợt, dữ dằn. Thấy giọng hắn khác, cô gái ngẩng đầu lên nhìn hắn. Hắn có chân đạp ả ra.

- Cút ! - Hắn rít lên, không nhìn ả, bàn tay che ống nói lại.

Ả muốn chơi nước trên với hắn.

- Anh không có quyền nói với em cái giọng đó !

Hắn tát man rợ. Kinh hoàng, ả nhìn hắn bằng hai con mắt màu xám đầy sợ hãi và nước mắt. Italô lấy một xấp đô-la ở trong ngăn kéo bàn ngủ ra vút vào mặt ả.

- Xéo ! Mày được hai mươi đấy ?

Ả cúi xuống để nhặt tiền và trong chớp nhoáng, trước cảnh tượng ả bày ra cho hắn thấy trong tư thế đó, hắn đã tiếc là không dùng ả. Hắn nói :

- Tôi đáp chuyến máy bay đầu tiên ! - Rồi đập máy xuống. Đoạn nói với cô gái. - Tôi có việc trong buồng tắm. Đừng có ở lại đây nữa khi tôi trở ra.

Ngay khi hắn biến, ả vội đếm các tờ bạc, xoa xoa má rồi cười một mình. Với cái giá này, ả sẵn sàng để cho hành hạ nhiều nữa. Ba phút sau, ả đã đi.

Italô gọi đám vệ sĩ, nói rõ một đứa phải chờ hắn trong chiếc xe đậu ở bên dưới khách sạn,

trong khi đưa kia thì đặt vé cho chuyến máy bay sớm nhất đi New York.

Sau đó hắn gọi dây nói cho người luật sư, kể cho biết hắn sắp sửa đến đồn cảnh sát Đại lộ Sáu, nơi đích thân ông luật sư sẽ phải chờ hắn ở đó. Cuối cùng, hắn lệnh cho thư ký moi ra ngay lập tức Moóctimơ Ô Broi và dẫn lão tới sân bay. Tuy đứng trên đỉnh chóp bu, toàn năng và bất khả xâm phạm, Bé vẫn giữ những phản xạ của tên kẻ cướp tập tọng vào nghề. Hắn mua bằng vàng các viên chức cao cấp của cảnh sát nhưng trông thấy một cảnh sát giao thông, hắn lại ón cả người, tựa như hắn vẫn mười bốn tuổi bọ vậy. Bồn chồn, hắn dứt dứt một sợi dây giày và rùng mình nghĩ đến chiếc giày của Giencô mà đảm cóm chết dịch kia khẳng định với hắn rằng đã tìm được, không cho biết ở đâu và như thế nào hết. Mà anh hắn thì có thể làm bất cứ cái gì, trừ có chuyện đánh mất giày hoặc bán đi từng chiếc một !

Đi cùng Dada đến tận quầy bar, Moóctimơ Ô Broi bảo ả chờ mình ở đó. Ông nói rõ là họ sẽ cất cánh trong bốn mươi phút nữa. Với mỗi câu ả hỏi đi đâu, ông đều đáp lại bằng một im lặng hung tợn và những mỉm cười bí hiểm, bệt dí trên bộ mặt máy giặt liên hồi. ả cũng cảm thấy ông căng thẳng đến nỗi không nở nài thêm, nhưng dù sao cũng vẫn tỏ vẻ không bằng lòng bằng cách vục mũi vào ly sâm banh âm ẩm mà một anh hầu bàn mờ hôi tong tổng đã đặt xuống trước mặt ả, dáng điệu nhớn nhợ như thể một vại bia vậy. Moóctimơ nhanh chóng mất hút vào trong đám đông để đương đầu với cơn thử thách áp chót của cú bạc pôkơ kỳ ảo ông đang chơi.

Nếu không thành công, ông cam đoan mình sẽ vĩnh viễn biến đi, đến hành tinh khác. Tim ông đập mạnh. Nhiều phen ông bị những nhóm hành khách đi tìm máy bay của họ, huy hiệu móc vào sơ mi, nồng nặc mùi rượu, lôi kéo ông theo. Ông lạc vào giữa những gian khác nhau, quay trở lui, bồn chồn xem đồng hồ và hiểu rằng ông đã đi qua cái gian ông tìm, buồng điện thoại, hai ba lần rồi mà không hay. Cô trực máy có thể một lúc trò chuyện với nhiều người mà vẫn sửa lấy móng tay được.

- Thừa cô, tôi muốn gọi Thụy Sĩ...

- Ở Mỹ à ?

- Ở châu Âu ! Cạnh Pháp, Đức, Anh, Ý...

Cô ta liếc ông một cái, vẻ căm ghét, khinh bỉ :

- 83-65-92. Ở Duyrich.

- Buồng số 3.

- Có chờ lâu không cô ?

- Buồng 3 !

Ông khép cửa lại sau lưng, tựa hồ có người nghe được câu chuyện ông chưa bắt đầu. Trên vách, những dòng chữ dâm ô quen thuộc, những tuyên ngôn chính trị, những con số bị quên, những tín hiệu thần học kèm theo những dòng chữ phức thù. Ông lau mặt. Mùi xoa của ông ướt sũng, sơ mi cũng đầm đìa. Tất cả dính hết vào da. Ông thăm hỏi cái nóng hay cái sợ là kẻ chịu trách nhiệm duy nhất đây ?

Lúc đầu dự án của ông chỉ là trò chơi trí tuệ, thú giải sàu biện chứng, sự tính toán những nguyên nhân và kết quả lồng khớp vào nhau một cách tuyệt vời không trục trặc. Thế rồi thành lĩnh, trước nỗi kinh ngạc ghê gớm của ông, lý luận thoát đã trở thành hiện thực mà ông thì chẳng hề ý thức được, thấy rằng chính bản thân ông đã ra lệnh cho chúng chuyển động. Việc gặp Dada đã mở ra cho ông một nhục cảm trước đó ông không ngờ là nó lại tồn tại, đồng thời nó cũng làm cho ông hiểu được nỗi ghê tởm không thú nhận ra của ông đối với người vợ. Một điều khác nữa cũng khiến ông day dứt.

Đó là năm mươi bảy năm rông bỏ ra để sống cho cuộc sống kẻ khác trong khi chính cuộc sống

bản thân ông thì chẳng có cái quái gì đáng kể. Từ nay là thời được phạm mọi chuyện điên rồ, những điên rồ ông chưa từng cho chính mình hưởng ở vào cái tuổi chúng còn chưa đến nỗi nguy hiểm lắm. Còn cái sự sợ thì ông cũng cho tung hê nốt, khi đó là điều kiện tất yếu để làm cho cuộc đời thứ hai của ông hoàn thành được. Ông thoáng khinh khỉnh hình dung Giudich nằm dài trên cái giường nhóp nhúa, nhồi nốc aspirin và không hề hay biết rằng với bản thân và thiên hạ thì bà đã chết từ lâu lắm rồi. Có lẽ Moóctimơ sẽ dùng đến tên bà lần cuối cùng, dưới một bức thư không do bà thảo lấy.

Chuông điện báo làm cho ông chồm lên. Chiếc máy nói tuốt khỏi bàn tay ướt nhoèn của ông khi ông đưa nó lên tai.

Một giọng đàn bà lẩm bẩm cái gì đó không hiểu bằng tiếng Đức. Ông hắng giọng cho rõ tiếng nhưng vô ích. Run lập cập, cuối cùng ông đã thốt ra được bằng tiếng Anh:

- Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich phải không ?

Ở đầu kia thế giới, người ta trả lời phải.

- Ông muốn gì ?

Ngay trong lúc đó, hiểu ra rằng cái sống, cái chết của ông hiện đang trông cậy vào may rủi, ông buột ném ra:

- Hôme Clốp. Khẩn và việc riêng !

- Rõ. Tôi xem ông Clốp có hay không đã nhé. Tôi bảo là ai đây ?

Moóctimơ cố nuốt nước miếng. Rồi gần như bình thường, ông thốt ra hai tiếng của cái tên gọi thần kỳ:

- *Mama !*

*

Theo trật tự lớn dần, đại úy Kiécpatric ghét cả lô đàn bà, đàn ông, loài người, giống vật nuôi trong nhà và người Mỹ gốc Xi xin. Ông thấy việc họ có quyền được theo đạo Giatô là tai tiếng, có lẽ ông sẵn sàng ra một đạo luật cấm họ vào nhà thờ, có hộ chiếu hoặc được ra khỏi một ghétô ([15]) loại Halem, nơi có lẽ người ta nên tập trung họ lại. Các sếp của ông dĩ nhiên đã khai thác tối đa mỗi hận thù này của viên thuộc cấp. Không vụ gì liên quan đến Công đoàn mà lại không qua tay ông, không một đứa đàn em, một kẻ cướp hạng bét nào mà không có hồ sơ đầy đủ ở trong tay ông. Khốn thay, bắt tù chúng lại là chuyện khác.

Bọn khốn kiếp trả vô vàn khoản tiền béo bở hằng năm cho các đạo quân luật sư sẵn sàng khuấy đất đào trời lên nếu như cảnh sát có chạm đến một sợi lông của chúng.

Cho nên ông ngỡ đã mừng đến ngất xỉu khi người ta đến báo ông rằng một cái cảng giang hồ đậu trên một đầu máy xe lửa gần Duyrich có thể là của gã Giencô Vônphôn bất khả xâm phạm.

Một người chủ giày, Biatxca - bản thân tay này cũng nằm trong cái giường bị ông mưa ra - đã

chính thức nhận dạng chiếc giày và chủ của nó.

Điều vừa xoàng lại vừa ghê ! Chẳng bao giờ một trùm cướp bị mất một cái cẳng mà lại không gây ra sóng gió nghiêm trọng cả. Huống chi lại là Vônphôn thì cứ gọi là ngang với động đất, dẫn tới những phản ứng dây chuyền không thể lường hết nổi. Sắp sửa sẽ không rời được chúng nửa bước rồi đây ! Và nhờ phúc tốt nếu may ra người ta đã ám hại Giencô thì Kiểcpatric được phép nuôi mọi điều hy vọng. Vui mừng, ông xoa xoa tay, lùa chúng thay lược vào trong mớ tóc hung đỏ rậm rịt. Rồi vẽ mơ màng, ông nhìn chăm chăm vào người phó của mình, Phinnơgon.

- Anh nhớ nhé...Trong chưa tới một giờ nữa, một Vônphôn sẽ ngồi ở cái ghế này !

Phinnơgon bấu môi ngờ vực.

- Nói riêng với nhau thôi, đại úy tin cái đó à ?

- Không. Nhưng ta vẫn có thể hy vọng.

- Hẳn nói với đại úy cái gì trong đây nói ?

- Hẳn nói : “Tôi đến”.

- Và nếu hẳn đến thật ?

- Một phần mười nhưng có thể là thật. Muốn gì thì đây cũng là chuyện anh ruột hẳn mà chúng ta lại có chiếc giày.

- Hẳn sẽ hỏi ý kiến các luật sư của hẳn. Theo ý tôi hẳn sẽ chuồn thẳng đến Thụy Sĩ để nhận dạng cái chân.

- Anh có thể nhận được một cái chân không, anh ấy ?

- Nếu là của một cô gái đẹp.

- Chờ xem. Anh đã phòng bị chưa ?

- Hẳn đến đâu, hẳn làm gì, tôi muốn là ngay sau khi hẳn ở trong văn phòng này ra thì người của anh sẽ bám lấy đít hẳn nhằng nhằng.

- Nếu như hẳn vào đây.

- Nếu như hẳn vào... - Kiểcpatric nhắc lại với vẻ nuối tiếc.

Ông lắc đầu, mặt thỉnh linh sáng lên vẻ dịu dàng.

- Phinnơgon, anh hình dung xem, hình dung là ta chẹt được hẳn, hẳn làm một trò bậy bạ... ta tuyên án hẳn ngồi ghế điện. Nay, tôi nói với anh cái này... Tôi sẽ nộp mười năm lương của tôi để người ta cho tôi cái đặc ân được chính tay hạ cái cầu dao điện xuống thế này... thế này...

Mỗi lần có quan hệ tình dục - tuần một lần - Hôme Clốp lại tăng cường đánh răng trong thời gian tối thiểu là bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Cần phải làm thế để thanh toán hàng tỷ con vi trùng sinh sôi nảy nở trong vùng miệng do sự tiếp xúc của đôi môi ông với các bề mặt không trong lành của người đàn bà kia. Ông đang đánh răng lần thứ tám trong ngày, hùng hục đã mười phút để tiêu diệt kẻ thù bằng thứ vật liệu thượng hạng tân kỳ thì bỗng nghe thấy tiếng ro ro kín đáo của điện thoại. Ông nhổ vào chậu ngậm nước sát trùng mà ông xúc đảo trong miệng cho lần cọ rửa cuối cùng, lau miệng, thoả mãn nhìn cái phòng tắm tí hon kề sát văn phòng ông - ông đã đặc biệt dành vào công việc vệ sinh răng miệng rồi mới nhắc máy lên.

- Việc khẩn và riêng, ông đó nói tên là *Mama*... - Cô thực tổng đài nói. - Ông có tiếp không ạ ?

- Chuyển cho tôi nói chuyện.

Có một tiếng kích và trong vòng hai tích tắc, ông chủ ngân hàng nghe thấy rất rõ tiếng thở khó khăn, hỗn hển. Một cách bản năng, ông liền cảnh giác. Thực tiễn tiền nong đã cho ông cái giác quan thứ sáu. Không bao giờ lầm, nó đánh hơi ra được những việc lành mạnh với những cú lừa thối tha đôi khi chỉ bằng cách xem con số, đôi khi ở giọng nói, ở một vẻ bất thường thoáng qua của người đối diện, bằng một rung nháy đơn giản của mí mắt, một máy giặt bồn chồn ở cơ mặt mà không ai cảm thấy được, ngoài ông.

- Alô ?

- Alô... ông Clốp ?

- Tôi đây !

- *Mama!*

Không phải tiếng Giencô Vônphôn. Vậy đây chỉ có thể là người đại diện của ông ta, cái ông còm nhom bé nhỏ Moóctimơ Ô Broi. Kỳ quặc. Vônphôn đã nói rõ là sẽ đích thân gọi đến cơ mà... Hôme thận trọng xác nhận sự có mặt của mình.

- Tôi nghe !

- Ông biết tôi là ai chứ ?

- Vâng.

- Có một thay đổi nho nhỏ.

Bàn tay cầm máy nói hơi xiết chặt. Clốp không lầm, có chuyện đây.

- Thay đổi gì ạ ?

- Ở địa điểm chuyển tiền đến.

- Tôi phải chuyển nó đến đâu ?

- Ngân hàng Trung ương Gione, ngay bây giờ.

- Đáng tiếc.

- Xin lỗi, sao ?

Một lần nữa Clốp cảm thấy hơi thở khò khè của Ô Broi dồn dập lên.

- Tôi nói là đáng tiếc. Tôi chỉ có thể làm việc chuyển tiền đến địa điểm mới với ký nhận của một trong hai người có quyền.

- Sao ? Nhưng chúng tôi vội. Chúng ta đã bằng lòng...

Clốp lạnh lùng buông ra :

- Những lời chúng ta hẹn chỉ có tác dụng khi các khoản của bản hợp đồng ban đầu được tôn trọng. Mà ông lại muốn thay đổi địa điểm đã được định trước lúc ban đầu.

- Tốt lắm. Tôi phải làm gì đây ?

- Một thủ tục chỉ mất của ông một phút. Tôi chỉ cần chữ ký của ông.

- Nhưng tôi không ở Thụy Sĩ nữa rồi.

- Rất tiếc. Người mà tôi đã tiếp cùng ông vẫn còn ở đây chứ ạ?

Ngập ngừng khó nhận thấy ở đầu dây đằng kia.

- Tôi nghĩ là không, ông ấy chắc là đang trên đường tới gặp tôi.

Hôm nay biết là ông luật sư nói dối. Chức năng đầu tiên của ông là phải bảo vệ khách hàng của mình. Trong trường hợp chính xác này, tuy không hề có bằng chứng nào về cái điều ông đánh hơi thấy, ông vẫn xét thấy cần kéo dài thời gian. Ông không phải người buông hai tỷ đôla vào mây vào gió, mà chẳng hề có đảm bảo sự thận trọng sơ đẳng che lốt cho mình. Ông nói rõ một lần nữa :

- Tôi rất thông cảm hoàn cảnh của ông. Ông hãy gửi tôi cho tôi một lời kèm chữ ký và lệnh của ông sẽ được thi hành ngay lập tức.

- Tôi nhắc lại là rất cần kíp ! - Ô Broi kêu to lên.

- Tôi chờ giấy của ông trong vòng bốn mươi tám giờ nữa.

- Lâu quá !

Một im lặng vài giây.

Ô Broi lại nói bằng giọng rõ ràng là cố sức kiềm chế.

- Ông nghe cho... Vì lẽ cần kíp... ông không giúp công chuyện tôi được thuận lợi thì khách hàng của tôi sẽ không vui lòng.

- Thưa ông, ông hãy tin rằng tôi buồn lắm, nhưng tôi không được lựa chọn.

- Vậy tôi đến ! Tôi đi chuyển máy bay đầu tiên. Tôi sẽ ở chỗ ông tối nay.

- Tối nay ? Ông gọi tôi ở đâu vậy ?

- Naxau.

- Ở ông đang mấy giờ ?

- Mười hai giờ trưa.

- Thưa ông, ông có biết ở Duyrich hiện đang là bảy giờ tối và tôi còn ở văn phòng là điều ngoại lệ không.

- Ông Clốp. - Ô Broi gầm lên. - Với một khối lượng công việc như của chúng tôi thì ngày hay đêm có quan trọng gì đâu ?

- Ông chớ nghĩ như thế, thưa ông. Tôi có những việc hẹn phải làm trong tối nay.

- Có thể ông sẽ tiếp tôi muộn hơn không ?

- Ngân hàng đóng cửa đến tám giờ rưỡi sáng mai. Cho là ông có chuyến bay ngay bây giờ tôi cũng không thể gặp ông ở ngoài giờ làm việc của ngân hàng tôi được.

- Nhưng ban đêm !... Ban đêm... Với ông chỉ mất có một phút, một chữ ký đơn giản thôi. Ông cho phép tôi được nài xin ông.

- Thưa ông, tôi không xử lý công việc ban đêm. Tôi có qui tắc tuyệt đối là không bao giờ làm việc sau mười một giờ đêm. Tôi rất tiếc !

- Tôi sẽ ở chỗ ông sáng mai vậy. - Ô Broi nhượng bộ với vẻ tuyệt vọng trong giọng nói.

- Xin lỗi một nghìn lần nữa. Tôi chờ ông.

Hôm Clốp đặt máy xuống, chợt có mong muốn dữ dội là đi đánh răng.

*

Bước vào đồn cảnh sát, ba người luật sư chau mũi hin hít. Toàn mùi chân thối, bánh mì kẹp thịt lâu ngày, mồ hôi và bia. Hai cảnh sát da đen mặc đồng phục hình như cũng chẳng để mắt đến họ nữa. Một trong hai đang đánh mỗ cò vào cái máy chữ cổ đại, còn người kia hai tay chấp đít đứng trước rào sắt phòng giam nhăn nhở cười trước những lời chửi rửa của cô gái giang hồ. Trong phòng giam, một gã say ngủ, ngáy ầm ầm.

- Tôi hỏi... - Giônni Kíp nói, hách dịch, khinh bỉ.

Ông ta đi lên hai bước trong khi hai đồng nghiệp, Hubót Mớđơn và Chétxtơ Hêli bọc lấy Italô Vônphôn. Kíp, Mớđơn và Hêli là ba luật sư đắt nhất New York. Cả ba đánh giá thời gian của họ khoảng giữa năm trăm và một nghìn đôla một giờ, tùy theo cái đầu khách hàng. Dĩ nhiên với Công đoàn thì chi tiết đó không quan trọng: Công đoàn đã cho họ một khoản tiền khoán khá đồ sộ để họ buông bỏ hết mọi việc đang làm dở dang một khi có tín hiệu của Công đoàn.

- Vâng ? - Người cảnh sát nói, mắt không rời khỏi chiếc máy chữ.

- Chúng tôi có hẹn với đại úy Kiểcpatric ! - Giônni Kíp buông ra, về vô cùng ngán ngấm.

Người cảnh sát chẳng có vẻ gì là rung động.

- Chúng tôi ? Ai là chúng tôi ?

Kíp lừa tấm danh thiếp của mình xuống dưới mũi hăn.

- Này, anh bạn, anh có nhanh nhẹn lên không hả ?

Tay da đen cầm tấm danh thiếp, xoay xoay đủ mọi chiều, vờ đọc rồi uể oải đứng lên.

- Tôi đi xem cái đã.

Hăn biến vào trong cái cửa đằng sau quầy. Khi trở lại, hăn bảo viên luật sư :

- Ông đại úy rất bận. Ông ấy đang có hẹn. Ông ấy yêu cầu các ông lát nữa quay lại hoặc là gọi cho ông ấy.

- Thế nào ? - Kíp nổi đóa - ông ta quấy quả khách hàng chúng tôi rồi lại không thềm tiếp à ?

- Khách hàng của ông ? Ai là khách hàng của ông ?

- Ông Vônphôn. - Hêli xen vào. - Italô Vônphôn.

- Ai là Vônphôn trong các ông ? - viên cảnh sát hỏi.

- Đủ rồi ! - Kíp hét lên. - Đi báo cho ông ta biết đi !

Và trong khi viên cảnh sát biến mất lần thứ hai, ông ta cứ lăm bắm “bê bối quá” được các đồng nghiệp gật gù đồng tình.

- Ông đồn trưởng chờ các ông ! - Tay da đen giữ cánh cửa nói.

Họ theo anh ta vào một hành lang rồi chui vào phòng giấy Kiểcpatric như những con bò mộng vào đấu trường.

Viên đại úy đứng lên đón họ.

- Xin lỗi, luật sư. Tôi không biết là ông đi cùng ông Vônphôn. Người gác của tôi không hiểu.

- Luật sư Hêli, luật sư Mớđơn, ông Italô Vônphôn. - Giônni Kíp nói cấm cản.

- Mời các ông ngồi.

- Không, cảm ơn. Chúng tôi thích đứng hơn. - Hubót Mớđơn nói.

- Tuỳ các ông. - Kiểcpatric nói, bắt giắc lừa tay vào mớ tóc đỏ rực của mình. - Ông Vônphôn, tôi ngại rằng anh ông đã gặp phải một tai nạn. Biatxca khẳng định chắc chắn. Chiếc giày mà các đồng nghiệp Thụy Sĩ chúng tôi tìm thấy ở cái chân bị chặt đứt là của anh ông, Giencô. Không vì thế mà tôi nói rằng cái chân kia cũng là chân của anh ông. Tôi có thể hỏi... Những ngày gần đây, anh ông có ở Duyrich không ?

- Chúng tôi có thể xem chiếc giày được không ? - Kíp ngắt lời.

- Một lát nữa, thưa luật sư. Ông Vônphôn, ông có thể trả lời chúng tôi được không ?

- Ông nghe này, - Hêli xen vào. - Giencô Vônphôn những ngày vừa qua có ở Thụy Sĩ thật.

Kiecpatric cứ nhìn xoáy vào mắt Italô đang lơ lảo rất nhanh, không ngó đâu vào đâu cả.

- Ông Vônphôn ? - Kiếcpatric nhấn mạnh, không để ý tới lời Hêli.

Italô hăng giọng :

- Anh tôi ở Duyrich vì có một cuộc hẹn công việc.

- Ông không buộc phải đưa ra chi tiết. - Mơnđơn trách.

- Cho tôi xem chiếc giày. - Vônphôn nói.

Kiếcpatric mở ngăn kéo bàn giấy, lôi chiếc giày ra rồi đưa cho Italô. Hấn ngấm nó hồi lâu.

- Có thể chiếc giày này là của anh tôi.

- Ông có chắc không ?

- Sao lại chắc được ? - Kíp nhún vai, nói. - Bản thân ông liệu có thể nhận được chắc chắn những đồ vật thuộc về một ai đó trong người thân của ông không ?

- Ông đồn trưởng, tôi không được rõ lắm. - Hêli nói châm biếm. - Khách hàng chúng tôi nghỉ hè hai ngày ở Bahama, ông lại làm cho ông ta phải trở về...

- Tôi chỉ yêu cầu ông ấy trở về thôi ! - Kiếcpatric cắt lời, mắt vẫn không rời Italô. - Ông Vônphôn chưa bị buộc phải làm theo yêu cầu của chúng tôi để giúp chúng tôi điều tra bao giờ cả. Ngoài ra, ông Vônphôn, tôi thú nhận là không ngờ lại gặp ông với các luật sư bao quanh vì một thủ tục nhỏ mọn như thế này đâu.

- Ông tìm thấy cái chân lúc nào ? - Italô hỏi.

- Đã được ba mươi sáu giờ rồi. Nó được để ở trên tấm bàn chắn của một đầu máy xe lửa đang vào ga Duyrich.

- Chúng ta đi thôi. - Italô bực dọc nói.

- Về ông anh ông, tôi buộc phải ra một thông báo tìm kiếm quốc tế. Cũng có thể vào lúc này hay lúc khác trong cuộc điều tra, tôi lại cần đến sự làm chứng của ông.

- Ông biết tìm anh Vônphôn tôi ở đâu à ?

- Ông Vônphôn, ông có ý định rời New York những ngày tới đây không ? - Kiếcpatric hỏi.

- Xin lỗi. - Mơnđơn tức nghẹn thở. - Thế là thế nào?

- Ông luật sư, không có gì đặc biệt cả. Tôi chỉ cần biết cái chỗ tôi có thể liên hệ với khách hàng của ông khi cần đến thôi.

- Tôi đi Thụy Sĩ bằng chuyến máy bay đầu tiên. - Italô cầu nhàu với một vé rầu rĩ, đầu cúi xuống. - Tôi muốn biết cái gì đã xảy ra với anh tôi.

- Ta hy vọng không phải là ông ấy, ông Vônphôn. Có một việc cũng làm cho các đồng nghiệp Thụy Sĩ của tôi đau đầu. Trong túi quần... tôi muốn nói cái quần phủ ngoài cái chân, người ta đã tìm thấy một vé Duyrich - Giơne, bấm kìm ở Duyrich hai mươi phút trước khi phát hiện ra tai nạn.

- Vậy ? - Mơđơn nói.

- Ông luật sư... - Kiểcpatric nói, giọng trách móc. - Một người chưa được nhận dạng đi tàu Duyrich – Giơne, và cái chân bị tiện đứt của người đó được tìm thấy hai mươi phút sau tại Duyrich, điểm xuất phát của nó.

- Thì sao, đại uý ?

- Hoàn toàn logic là lẽ ra cái chân phải đi tới Giơne chứ, đúng không ?

- Cái đó thì thay đổi được gì ? Chùng nào chưa nhận dạng được ra người có cái chân đó.

- Chúng ta đi thôi ? - Vônphôn nói.

- Ông Vônphôn, - Kiểcpatric kết luận, - nếu có một chút tin tức nào của anh ông, hãy cho tôi biết. Phía tôi, nếu có cái gì mới, tôi cũng sẽ báo ông.

Hai bên khẽ gật đầu chào nhau. Italô và các luật sư của hắn đi ra khỏi văn phòng. Cửa vừa khép lại, Phinnơgơn đã thò đầu vào.

- Phinnơgơn, - Kiểcpatric vui vẻ nói, - chúng cháu rồi ! Người của anh hãy kiểm tra xem tên lưu manh ấy có vé đáp máy bay đi Duyrich thật không. Tôi muốn hai người của tôi cũng ở trên máy bay. Anh chỉ định Cavanô và Môhani nhé !

*

Anh giẫy giụa bên dưới nàng, cố chống đỡ và quay mặt đi khi nàng định hôn vào môi anh, rồi bỗng gỡ ra:

- Người ta đang chờ chúng mình, em !

- Thế nào ? Có thể là sẽ thú vị đấy. Được làm tình trong lúc biết người khác đang...

- Anh không thích ra trễ đâu.

- Anh mà biết được anh đã đang kích thích em như thế nào khi vờ sợ em hiếp nhĩ ! Nhưng cũng có thể là anh sợ thật phải không?

Cuộc lấy mu bàn tay lau mép. Rênata bất chợt thấy.

- Son môi em không để vết nhĩ. Anh muốn em thử nữa không?

Cuộc đánh bài lủi. Xuất thân từ một gia đình tiểu tư sản, anh vĩnh viễn cảm thấy khổ sở ở địa vị của mình, bị giằng xé giữa gốc gác bình dân - mà anh vờ vịt cao giọng đòi hỏi nó để đỡ bất ngờ khi bị người ta ném toác nó vào mặt mình - với lòng ham muốn được sung sướng, các bài diễn văn cách mạng, thi hiếu đối với sự xa hoa và sự khinh miệt cố tình phô ra đối với đồng tiền (kết hợp với nỗi thèm khát mệnh mệnh được có nó) cũng như đối với toàn bộ hệ thống tư bản chủ nghĩa nói chung. Tất cả các dục vọng không thể điều hoà với nhau đã sống chung trong anh trong cuộc nổi loạn thường xuyên sôi sục. Cho đến cả cuộc hôn nhân sắp tới của anh, ý nghĩa sâu sa của nó cũng tuột ra khỏi anh. Rênata là hiện thân của mọi cái anh tuyên bố mửa oẹ ra : đầu óc nhớn nhợ, gia tài giàu có, vợ đẹp hồn hào và một sự bàng quan hoàn toàn đối với các vấn đề to lớn của hành tinh : nạn đói trên thế giới, môi trường, chủ nghĩa Mác, lý tưởng của quần chúng lao động...

Trong các lớp ngôn ngữ anh giảng ở trường đại học Duyrich, anh nuôi dưỡng sinh viên của anh bằng Lênin hơn là bằng Truybétxcoi hoặc Xốtxuya ([16]). Anh đề xướng tự do tính dục tuyệt đối, đả phá gia đình, tôn giáo, thói đạo đức giả. các công ty tởn rớt, các bá quyền kinh tế. Trong đời riêng, anh nhút nhát, như đám nữ sinh viên liến láu nhất của anh đã xác nhận, anh luôn phải cự tuyệt những tán tỉnh của họ. Trong thực tế, Cuộc không có can đảm thực hành những lý thuyết anh đưa ra. Anh không bao giờ có cái cử chỉ giải phóng mà anh khuyên người khác, cái cử chỉ có thể làm cho anh hoà hợp được với bản thân mình.

Ngay ngày đầu gặp nhau, với cái nhìn không thể trệch, trong chớp nhoáng Rênata đã nhận ra chỗ khớp nối của cái cơ chế mâu thuẫn kia. Thói bạo dâm vô thức của nàng đã được giải quyết nhờ thói cuồng nô ngôn từ của Cuộc; nàng ở đó chỉ cốt để che giấu đi chỗ thiếu dũng khí tính dục nơi anh mà thôi. Thế là Rênata bèn nhân bội đủ mọi trò khiêu dâm lên, luôn làm chương tãi anh bằng tự do ăn nói, xúc phạm đến những ý tưởng, nguồn gốc, nghề nghiệp của anh, thách thức anh hàng nghìn chuyện khêu gợi, khi thấy đã làm được cho anh đỏ bừng mặt lên bởi một từ quá sống sượng, một ám chỉ quá lộ liễu, một cử chỉ quá táo tợn.

Để nuôi dưỡng cái cảm giác tuyệt diệu về sự hùng mạnh, nàng có thể làm bất cứ cái gì : mở cúc quần anh ra ở bên dưới bàn ăn trong một bữa cơm tối của gia đình, đi lại trần truồng trước mặt Manuêla, người hầu phòng, vén váy lên tận đùi ở trên ghế sau một chiếc tắc xi mà anh tài thì mắt dính chặt vào tấm kính chiếu hậu đang sắp sửa cho xe leo thang lên vỉa hè.

Thật nghịch lý, sự ít cân lượng của anh đối với nàng lại thúc đẩy nàng kéo dài mối quan hệ của hai người.

Thay vì làm nàng nản thì cái quyền lực nàng có đối với anh lại kích thích nàng vun vén cho nó càng thêm bền vững: họ đã đính hôn, trước sự bàng hoàng của hai bên gia đình vẫn coi cuộc sống vợ chồng sắp tới này như hôn nhân của một con cá mập với con thỏ vậy. Dĩ nhiên Cuộc căm ghét ông bố vợ tương lai. Hôme Clốp tượng trưng cho cái gì là tệ hại nhất trong "bộ máy", vừa là một lực lượng tài chính, lại vừa là một ông bố tốt, một người chồng tốt, một công dân tốt, một người Canvanh xác tín.

Một người làm việc bố thí từ thiện, một người nêu gương, một nơi chứa đựng những niềm tin, những ý niệm thu nhận không hề ngờ vực bao giờ. Tóm lại, Clốp hạnh phúc đến phát ón. Loại người mà Cuộc dâng nộp tốt nhất cho sự trừng phạt của đám học trò anh: chủ ngân hàng, tên ăn cắp hợp pháp, kẻ ăn bám của xã hội tiêu dùng, cái nốt ruồi của hệ thống.

Anh nhắc đi nhắc lại với học trò, nẩy lua lên.

- Các xí nghiệp cho lương của nhân viên đi ngày 23 mỗi tháng. Nhưng đồng lương đó đến ngân hàng vào hôm sau. Nếu các anh là công nhân các anh hãy thử giành lấy lương của mình trước ngày mồng một tháng sau xem! Ông chủ ngân hàng sẽ nói là chưa nhận được gì cả, là tài khoản của các anh rỗng, là các máy tính chưa rút tiền vào. Trong khi đó, hẳn sẽ cho tiền của các anh hoạt động cho lợi ích của riêng hẳn. Và kẻ khốn nạn ấy kiếm lời bằng mồ hôi các anh. Còn thí dụ nào khác không hả ?...

Anh đầy phè những thí dụ như thế trong người. Một hôm uống một ít rượu, anh đã ngỏ lời bất bình với bố vợ tương lai :

- Cho dù ông có thật thà với niềm tin của ông đi nữa, cho dù ông có làm việc từ thiện đi nữa, ông vẫn cứ làm cho trật tự xã hội bị hoại thư, làm cho nó thối nát.

Cuốc đã nhìn ông bố vợ, vẻ nghiêm khắc như người ta nhìn một thằng điên, còn Rênata thì khoái quá: cười rú. Nàng dẫn người chồng chưa cưới về nhà. Trong buồng nàng, anh đã lao vào một cuộc chứng minh hùng hồn cho thấy : qua các tờ rút ăn uống, nền trung lập miêng lưỡi và các ngân hàng của mình, Thụy Sĩ thực tế đã phải chịu trách nhiệm về những đại thảm họa thế giới, về cái chết của Agiendê, về những sự tắc tị kinh tế của các chính phủ nhân dân, chiến tranh, nạn đói, buôn bán vũ khí, tàng trữ ngoại tệ và thiết lập các nền độc tài. Thèm muốn anh, Rênata cứ lẩm bẩm :

- Đúng rồi, anh Cuốc yêu quý của em, đúng rồi... Anh nói phải... Làm tình với em đi Như thói thường, nàng lại đi bước trước, nắm quyền chủ động. Và Cuốc đã chịu đựng, cầu nhàu nhưng chịu đựng. Như thói thường...

- Cuốc ! Em làm kẹt mất cái khoá kéo váy rồi. Giúp em được không ?

Nàng ngồi trên giường và cái mẩu xiu xiu của Balen xiaga([17]) sắp lột trường nàng ra đã được trả bằng các giá mà một người thợ mỏ Côlômbi không kiếm ra nổi trong hai mươi năm. Anh hậu đậu cố gỡ cái khoá.

- Anh không làm được.

- May mà em lại không bao giờ để anh phải làm cái việc đó ! Nếu để anh làm thì có lẽ em vĩnh viễn còn trinh, anh Cuốc tội nghiệp, Manuêla !

Nàng lại gọi to:

- Manuêla ! Ắ làm cái gì thế nhì ? Chồng ả đang làm giàu ở Bốtxoana, trong mỏ kim cương.

- Mà cô ta lại đi làm hầu phòng ?

- Nói cho đúng, tay chồng mới đi có ba tháng nay.

- Anh ta có mỏ ?

- Đào mỏ. Cũng là người Bồ Đào Nha như vợ. Đọc tin rao vặt thế là nổi cáu lên, đi luôn. Khi hẳn trở về, thì giàu là cái chắc, hẳn sẽ cưới ả, cho ả mười một đứa con và nhốt ả ở trong nhà. Anh muốn gì, ả yêu thằng đàn ông của ả mà. Trong khi đó, em chẳng nhờ vả được ả cái gì sắt. Khi hẳn chơi ả, lâu phải mười phút, bây giờ ả suốt ngày ngồi đọc thư hẳn hoặc là viết cho hẳn. Manuêla?

- Thừa cô ?

Chị ở đó, thấp bé, có vẻ gầy, tóc ngắn, mắt đen và lông tơ ở chân, cánh tay, mép trên, tuy vậy xinh xắn, một cái gì trẻ thơ, hơi ngây ngô.

- Chị đang ở Bốtxoana đấy à, cưng ?

Manuêla cười, sượng quá. Chị thường hay tâm sự với cô chủ. Rênata Clốp lúc nào cũng sẵn sàng nghe những đau buồn của người khác. Nàng có những lời khuyên hay, bù đắp hậu hĩ cho những ngày cuối tháng và đối xử với người hầu như với bạn gái. Manuêla thờ phụng nàng - khi chồng chị còn làm tài xế mặc chế phục ở Duyrich, cô chủ chẳng đã cho phép chị gặp chồng trong buồng ngủ của mình đấy sao ?

- Tôi giúp gì cô chủ được đây nào ?

- Cuộc định hiệp tôi. Chàng ngốc này làm kẹt cái khoá kéo. Chị có thể sửa nó cho tôi được không ?

Phì cười, Manuêla sửa rất nhanh các thiệt hại. Rênata đưa mắt tìm Cuộc ở trong tấm gương - anh quýnh đang vờ nhìn qua cửa sổ để không cho ai thấy mình đỏ mặt.

*

- Thằng côm hạng bét, bẩn thỉu này, thằng Ai len cục cứt tóc đỏ này ! Nó chắc đang sượng rên lên. Một Vônpon ở trong bàn giấy của nó ? Giencô sẽ không bao giờ tha thứ cho tó đầu ?

Yudenman lúng túng cúi đầu xuống.

Italô nói với hần tựa như không hề có chuyện cái chân kia. Mỗi lần hần định quay về câu chuyện đó thì thẳng út nhà Vônpon lại lập tức bẻ sang hướng khác.

- Tôi rất lo, Bé, rất lo... Tôi đã cho tìm kiếm ở Thụy Sĩ, vẫn không thấy Giencô đâu. Anh đừng nghĩ tôi đang muốn chơi trò làm con chim báo gở với anh, nhưng nếu cái chân kia mà...

- Im đi ! Không phải anh tó mà, tó đã bảo cậu rồi. Cậu tưởng Giencô lại ngệt đến cái độ chui xuống dưới một đoàn tàu à ?

Mô-sê Yudenman cắn môi làu bàu :

- Thế nếu như người ta giúp anh ấy chui thì sao ?

Italô thỉnh linh túm lấy cổ áo Yudenman, hung dữ nhìn hần trừng trừng một lúc.

- Tó bảo cậu là không phải anh ấy ! Có lẽ anh ấy đã ghé qua Ý để ấp một con nào đó rồi. Tó biết anh tó chứ, phải không ?

Nhưng Yudenman không xài được kiểu bày tỏ niềm tin đó. Vụ này quá ư nghiêm trọng. Hần cần những sự thật chắc chắn. Hần lấy hết can đảm ra, vì hần là một trong mấy người hiếm hoi biết rõ sức mạnh huỷ diệt và man rợ của những phản ứng mù quáng ở Italô Bé Vônpon.

- Bé, đừng cáu, nghe tôi đã... Anh biết tôi là cố vấn của nhà anh từ gần mười năm nay. Có bao

giờ Giencô phàn nàn về các ý kiến của tôi không ?

- Ồ, thôi đi !

- Hãy trả lời cho một câu thôi, một câu hỏi thôi.

- Rặn ra đi !

- Nếu thật là Giencô thì anh có nhận được không ?

Italô nổi khùng.

- Tại sao cậu cứ nghĩ là tớ sẽ đi làm thẳng nghệt ở Thụy Sĩ ?

- Anh có một cái để nhận dạng được chân anh ấy mà.

- Đúng, cút ! Khi bọn này còn bé, ông cụ cho bọn này xe đạp, hai đứa một chiếc. Ông cụ mua của một lão say đánh pôkơ nướng sạch túi... Để có tiền về, hấn đã bán cái xe cho ông cụ lấy mười xu. Giencô muốn đi thử ngay. Tớ thì ngồi trên cái đèo hàng. Ngã vỡ mặt. Giencô bị pê đan va phải cổ chân. Anh ấy còn mãi cái sẹo.

Yudenman càng lúng túng, hắng giọng :

- Cổ chân trái hay phải ?

Bé quắc mắt nhìn hấn :

- Phải ! Bao giờ máy bay tớ bay ?

- Hai giờ nữa. Có một điều khác nữa làm tôi suy nghĩ...Tôi phải gặp Ô Broi sáng nay. Lão không có ở văn phòng...?

- Thì sao ?

- Không sao. Tôi đã gọi dây nói đến nhà lão. Cũng không nốt. Vợ lão không gặp lại lão kể từ khi ở Naxau.

- Cái ấy thì dính quái gì đến chúng ta ?

- Nghe đoạn sau đã... Ô Broi có một con bồ, Dada Phini.

- Tớ biết, tớ biết !

- Ắ cũng biến mất luôn.

Vônphôn nhìn Yudenman, ngạc nhiên.

- Môsê ? Cậu định nói gì với tớ thế ?

- Tôi thấy người ký gởi một tài khoản hai tỉ đôla thành linh lại mất tích là điều lạ. Có thể thôi.

Italô sùng sốt :

- Nếu Ô Broi mất tích thì đó không phải là việc của tớ. Cái đó liên quan đến chủ của hấn, Eto

Gabêlôti chứ?

Yudenman kiên nhẫn lắc đầu.

- Khoan... Anh biết tại sao Gabêlôti lại không đích thân đi Duyrich với Giencô không ?

- Ai chẳng lạ là thằng đó sợ đặt cái đít lông bàn của nó lên máy bay !

- Đúng. Cho nên mới cho Moóctimơ Ô Broi làm đại diện quyền lợi. Lúc này chỉ có hai người lấy được tiền: Đôn Giencô và Moóctimơ Ô Broi.

Italô phá lên cười. Một tiếng cười miễn cưỡng và giả tạo.

- Cậu cứ bảo tớ ngay là cái quái thai ấy định lĩnh đi với tiền của Công đoàn chứ gì !

- Tôi không nói cái gì như thế hết. Tôi chỉ nhắc anh rằng đây là chuyện hai tỉ đôla.

- Một thằng chết rồi thì ba xu cũng không xơi nổi?

- Ô Broi chưa chết. Chỉ là không thấy hấn đâu nữa thôi...Yudenman nói nhẹ nhàng.

Italô cúi kính nhún vai :

- Ô Broi ! Cái tên thảm hại đó sợ đến cả chính cái bóng của hấn đấy !

- Với hai tỉ đôla thì chẳng còn ai là thảm hại nữa đâu, chẳng ai còn sợ gì nữa đâu.

Italô nghi ngờ nhìn Yudenman, xem hấn đùa hay thật; nhưng không... Môsê nom rất nghiêm túc. Hấn nổi nóng.

- Cậu to đầu mà dại, có một chi tiết cậu không thấy! Cậu tưởng Gabêlôti ngốc đến nỗi không hỏi Ô Broi sổ tài khoản hay sao ?

- Có thể... - Yudenman nhượng bộ. - Thậm chí chắc là có hỏi.

- Vậy ? Sao cậu lại phải vòng vèo như thế ?

- Ô kê ! Quên chuyện đó đi... Đừng giận tôi. Tôi đã làm khá nhiều để thực hiện được vụ này, tôi hơi bị căng đầu. Đầu tôi cũng thấy là lỗi thôi cả.

- Ô Broi không thể làm chuyện đó với chúng ta đâu. Nó chẳng có cái gì trong quần hết. Nó không dám đâu! Cậu thấy nó đánh lừa Gabêlôti à ? Môsê !... - Vônphôn thỉnh linh ngừng lại. - Mà nếu chính là tên Gabêlôti rác rưởi kia?

- Không, không - Yudenman cắt lời hấn. - Gabêlôti chẳng xơ múi gì ở đó cả. Đánh nhau đã đủ rồi. Không phải Gabêlôti !... Nếu xảy ra sự rắc rối, nếu không may Đôn Giencô... Xin lỗi, tôi nói trệch... Nhưng mà việc này...thì chỉ có thể là do Ô Broi.

- Đã nghĩ như thế ở trong đầu rồi thì cậu hãy khắc vào mặt Gabêlôti đi ! - Italô quát, giận dữ. - Đi hỏi hấn đi, đi đi.

- Tôi cần nói thật với anh...Nếu Ô Broi định giở trò thối ra thì chưa kịp nhúc nhích hấn đã bị chặn tay ngay lập tức rồi. Tôi đã báo Landô Baretô ở Duyrich. Nó đã để ý rồi ! Tại đây tôi đã cắm người trước cửa nhà lão. Một số đứa khác thì thay nhau trước cửa nhà con bồ nhí

lão...Đừng bận tâm, Italô, đừng để ý làm gì... Đi Thụy Sĩ và cho tôi được chóng chóng yên tâm về Giencô... Đi chứ ?

- Tớ muốn yêu cầu một việc khi tớ vắng nhà. Thủ tiêu Biatxca!
- Biatxca ? - Yudenman kinh ngạc.
- Tại nó mà tớ bị gọi đến gặp bọn cóm.
- Có lẽ hẳn không thể làm khác.
- Mặc kệ. Cho thủ tiêu nó ! Đáng lẽ nó chỉ việc cầm mồm !
- Tôi sẽ xem, tôi sẽ xem...

Vẻ lạnh lùng, Italô nhìn hẳn trừng trừng.

- Cậu cho thủ tiêu hay để tớ lo cái đó hả ?
- Yên tâm ! Ta sẽ cho nó một bài học nho nhỏ. Có những việc cần hơn thế cơ.
- Không ! Tớ thích thanh toán nóng nực nần.
- Thế tiền của chúng ta anh có nghĩ tới không ?
- Tiền ở đâu thì vẫn cứ còn ở đấy ! Cho kền Biatxca hộ tớ. Tớ sẽ lo cái khác.
- Được, - Môsê lảng, - được...

Tốt nhất đừng có bao giờ thẳng thừng chơi nhau với Italô cả. Khi hẳn điên lên, hẳn có thể làm được mọi trò, đặc biệt là hy sinh những lợi ích đồ sộ để trút vội đi một cơn giận trẻ con.

- Italô, - Yudenman nói thêm, - tới nơi anh gọi đây nói cho tôi luôn nhé. Nếu anh có khó khăn gì, tôi lập tức nhảy ngay lên chuyến máy bay đầu tiên...

*

Manuêla châm một điếu xì gà nhỏ. Chị cho phép mình hút ba bốn điếu một ngày, ngoài giờ làm việc. Rồi đặt chân lên gờ bàn phấn, chị đọc lại bức thư của mình :

“Giuliô yêu quý, Giuliô của Manuêla.

Em có thể đọc thuộc lòng thư anh bởi vì em đọc nó nhiều lần quá. Nó làm cho em sợ. Em không ngờ công việc của anh lại nguy hiểm đến như thế. Cho nên em xin anh, bỏ quách nó đi ! (Chị gạch dưới chữ bỏ hai lần). Không cần tiền ! Em không muốn xảy ra rủi ro với anh. Muốn gì người ta ở đây cũng rất sung sướng, mà sống sung sướng thì quan trọng hơn chết giàu. Anh có lẽ nên từ chối công việc đó. Anh hãy nghĩ là nếu họ trả anh ngàn ấy tiền thì chính là vì họ không tìm ra được ai khác. Vậy thì về đi! Ta sống một hai năm nữa ở Duyrich, cô chủ của em sẽ cho anh một việc làm bình yên và ta sẽ về Anbuphâyra, hai ta góp vốn vào, em sẽ có thể mua được cửa hàng của ta. Với lại, Giuliô, em làm thế nào với đứa con trong bụng nếu như trước khi cưới em, bố nó lại bị một tai nạn ?

Anh đáp ngay máy bay về, đất thế nào cũng kê, về đi, Giuliô! Muốn sao ta cũng chẳng cần nhiều tiền cơ mà. Em có giúp phục vụ bữa ăn tối ở nhà ông Clốp. Nay, em có thể nói với anh là những người tiền bạc ngập lên ấy đều có vẻ xỏ nhau và anh hãy tin em, họ chắc là không làm tình luôn với nhau đâu; muốn gì cũng không như chúng ta, Giuliô của em ạ, có cảm tưởng họ sờ vào nhau bằng các cái gắp và hôn nhau qua giấy vệ sinh ở trước miệng để tránh lây bệnh lâu. Ngay cả ông Cuốc và cô Rênatà cũng thế tuy thứ năm nay là họ cưới nhau, trong những điều kiện anh đã biết đến đây : toàn thành phố đang bàn tán chuyện này ! Giuliô, em nhớ anh, em van anh, hãy nghe theo em một lần và em bảo cái gì thì anh hãy làm nhé. Về đi ! Đừng đặt chân vào cái mớ ấy nữa mà hãy trở về ôm lấy em Manuêla vào trong tay anh nó đang cần đấy. Em sẽ đọc lại một lần nữa thư anh trước khi đi ngủ nhưng em chắc nó sẽ làm cho em có những cơn ác mộng. Trên giường không có anh, em rét.

Em yêu anh.

Manuêla trọn đời của anh.

Manuêla lấy một chiếc phong bì ở ngăn kéo bàn phấn rồi viết địa chỉ chồng chưa cưới :

ÔNG GIULIÔ ANMÂYĐA

CÔNG TY HỢP CHẤT VATXONA

CHUKUĐU BÔTXOANA

(NAM PHI)

Rồi chị lùa lá thư vào trong phong bì, quẹt lưỡi vào rìa có hồ dính và đặt lên bàn phấn. Mai chị sẽ bỏ bưu điện sớm nhất, như hằng ngày chị vẫn làm, để gửi cho Giuliô. Nằm trên giường chị thầm hỏi liệu có là tốt không đây. Một người bạn gái của chị đã tâm sự với chị rằng có chữa đến tháng thứ ba hay thứ tư, các bà mẹ tương lai có thể thấy đứa con cựa quậy ở trong bụng mình. Mà chị thì có chữa đến ba tháng rồi rồi.

*

Khi ba người đàn ông đi vào cửa hàng, Biatxca biết ngay sắp có chuyện với bọn cướp. Chúng rất trẻ, đáng điệu sinh viên nhưng trong mắt có cái vẻ gì đó lạnh lùng và độc ác. Đứa cao nhất giống như trong một bức biếm họa của các bộ phim ngày xưa về *Tên Sợ Mặt* ([18]) xách một cái hộp đựng đàn violông. Cái gì chứa bên trong đó?

Biatxca thầm hỏi. Ông sống phải phép với cảnh sát lẫn với đàn em các gia tộc ở New York. Ngoài ra, quan hệ của ông với Đôn Giencô Vônphôn thì ai cũng quá rõ để cho không kẻ nào dám sờ vào ông. Sau khi cảnh sát tới, ông đã cố gọi đến nhà Đôn Giencô nhưng không được. Bởi một sự kỳ quặc của dây nói, số máy lúc réo bận, lúc không ai trả lời. Sau hai giờ cố gắng vô ích, ông

đã thôi, trao cho cô thư ký gọi tiếp, nhưng cô cũng chẳng may mắn gì hơn.

- Các ông ? Tôi có thể giúp gì các ông được đây ?

- Ông là Piêtrô Biatxca ?

- Chính tôi. - Ông trả lời, lên mẽ, thỉnh linh ý thức được sức mạnh hiệu lực của những mối quan hệ trên cao và sự có mặt bên ông của nhiều người khác. Ở tuổi ông, thành đạt như thế này mà lại để cho đám tép riu vô danh hạng bét quật ngã ư ?

- Chúng tôi muốn đặt ông đóng giày, - người cầm hộp đàn nói.

- Các ông cần hẹn trước với các thư ký của tôi. Trước hết, thợ của tôi cần có mẫu chân cả khối của ông.

- Đây, một cái mẫu đây ! - Người kia nói.

Thỉnh linh hấn quay người Biatxca đi và đá mạnh vào đít ông. Trong tiệm, khách hàng và nhân viên chứng kiến cảnh tượng này đều đứng lặng, bàng hoàng. Biatxca xấu hổ, đỏ ran cả trán. Hiểu rằng uy tín, danh giá trong tương lai đều trông chờ ở phản ứng của mình, ông chống lại:

- Ông không biết là ông đang đánh ai à ?

Một tên lưu manh rút khẩu côn Magnum ở trong túi ra, lừng khừng buông thông xuống cạnh người, sau khi đã đi ra đứng ở cửa ra vào. Đứa kia dứt dứt dây điện thoại.

- Thế nào, kích thích ấy mày có lấy không ? - Tên cầm hộp đàn hỏi nhẹ nhàng, điểm thêm cho câu hỏi một cái đá thứ hai.

- Ông vẫn chống lại :

- Tôi không quen anh lẫn người nào điên rồ cử anh đến nhà tôi, nhưng anh sẽ phải trả giá đắt đấy.

Lại một cái đá nữa.

- Mày có nhanh lên không hay tao phải cho cái đá nữa ?

- Giencô Vônphôn, tên người đó có nói với anh điều gì không ? - Biatxca thách thức, vất quân bài cuối cùng vào trận đánh.

Đứa dứt dứt dây điện thoại đi lại bên ông.

- Này, anh già, tớ đi nhiều, bụi ở giày, anh già có muốn đánh xi cho tớ không ?

Hắn đặt chân lên một tập giấy bạc còn để trên mặt kết :

- Nào, đánh !

Biatxca không động đây, hắn liền nện cho ông một quả đấm vào giữa miệng. Rồi thản nhiên giặt chiếc áo của chị thu tiền, làm rách ra một mảnh như giấy thấm, đưa cho ông chủ tiệm giày:

- Đánh xi !

Để cho thêm sức nặng, hắn chĩa vào gáy ông một khẩu Harinhton Risortxon cỡ 22. Mắt đầy tức giận và sợ hãi, Biatxca cầm lấy miếng vải, đưa nó lên trên chiếc giày cao sáu phân. “Giày của bọn giàu xổi” – Ông không thể không nghĩ như thế mặc dầu đang trong tình trạng khốn đốn này.

- Lau mạnh nữa ! Quỳ xuống ! Có cái vòi bơm của tao ở trước mặt chắc mày sẽ làm tốt hơn. Tao muốn giày bóng loáng.

Piêtrô quỳ xuống và đánh bóng chiếc giày.

- Đủ rồi ! - Thằng cầm hộp đàn xen vào sau một lát - Đi lấy kích thước cho chúng tao.

Một bà khách hàng, nhân lúc mọi người đang bị hút vào cảnh này, đã đi ra cửa.

- Tôi ra. Tôi không có dính dáng gì đến công việc các ông. Tôi muốn ra.

- Chật, chặt ! - Tên cầm khẩu Magnum tặc lưỡi.

Hắn vẩy mũi súng bảo bà về chỗ cũ.

- Ít nhất cũng phải cho tôi biết các ông muốn gì ở tôi chứ ? - Bắt đầu sợ thật, Biatxca hỏi.

- Thì đã bảo mày rồi đấy. Làm giày mà. Đi !

- Thế nào ? - Tên cướp gác cửa nói. - Đóng chứ ?

Tên bắt Biatxca quỳ, nói với cô thu tiền :

- Ra kéo rèm che cửa xuống !

Hết hồn, cô ta rời chỗ ngồi, toan lấy hai bàn tay che chỗ áo rách mà qua đó người ta thấy nhô ra một bầu vú quá nặng. Hắn gọi giật lại :

- Dán cái này lên cho người qua đường trông thấy...

Hắn đưa cho một mảnh vải lấy ở trong túi ra. Cô mở nó và mọi người có thể đọc thấy : “*Đóng cửa vì lý do công việc*”. Yên tâm, hai đứa khác đẩy Biatxca vào phòng trong. Thấy họ vào, không một người thợ giày nào dám ho he.

- Cái gì thế này, kia kìa ? - Tên cướp cầm hộp đàn hỏi, chỉ vào hàng trăm phom giày dàn ra dài dằng dặc trên các ngăn giá.

Bọn nó, tựa vào cửa, chĩa súng vào hơn một chục nhân viên đang im lặng, mắt mở to, nhột nhạt !

- Phom chân các khách hàng của tôi. - Biatxca nói. Bây giờ các ông có thể giải thích cho tôi.

- Đi lấy cho tao một cái.

Piêtrô đem đến cho hắn một chiếc phom. Vừa xem, tên cướp vừa hỏi :

- Mày có bao nhiêu chiếc ?

- Hai nghìn sáu trăm ! - Pêtrô lẩm bẩm.

- Bằng cái gì thế ?

- Thạch cao.

- Tại sao mày viết ở trên Pôl Numen ? ([19])

- Vì là phom chân ông ấy.

- Này, - tên huyết gió khâm phục, - ra là mày không đóng giày cho lũ cùng đinh đâu nhỉ.

Biatxca nhún vai một cái cáu kỉnh:

- Tôi hỏi này, chơi cái trò gì đấy ?

- Thằng này và thằng này ! - Tên cướp ra lệnh, trở vào hai chú học việc. - Lấy gậy, ở đằng kia kia, đấy, rồi khua tất cả những cái phom này xuống đất cho tao !

- Ấy không ! - Biatxca kêu lên. - ông không có quyền!

Chỉ hai bước, tên cướp bắt ông đánh giày đã ở bên cạnh ông. Hắn quật báng súng vào má ông, làm rách một đường. Choáng váng, Biatxca khuỵu xuống rên rỉ.

- Đừng làm thế ! Đấy là tất cả vốn liếng của tôi...

- Thế nào, có đi không ? - Đứa cầm hộp đàn nói, giọng lạnh lùng và sốt ruột.

Hai người học việc, sau khi nhìn nhau bất lực lấy đầu gậy quẹt các ngăn giá ở ven tường. Các phom giày rơi xuống đất, trong tiếng đổ vỡ tan tành.

- Giúp chúng với, các người kia !

Những người còn lại đều ý tứ quay đầu đi để không nhìn thấy nước mắt và máu ở trên má ông chủ mình.

- Bây giờ giẫm ! Nghiền nát ra cho tao... ! Còn một cái ở trên giá bên trên kia. Bên dưới nữa !

Người có tuổi nhất trong đám thợ xen vào :

- Đừng cái ấy... *Mêrilin* đấy !

- Mêrilin ([20]) ? Không đùa đấy chứ !

- Tôi xin ông !...

- Thì mày giữ lấy Mêrilin của mày ! Muốn gì thì ở chỗ đó cô ta cũng chẳng dùng gì nhiều đến giày. Giẫm !... Giẫm !...

Hai tay che mặt, vẫn phủ phục, Biatxca đã có gan nhìn những người thợ, những đứa con, có phần nào như thế, của mình đang giẫm xéo lên những mẩu chân duy nhất từng làm cho ông giàu có và nếu như người ta còn muốn để cho ông sống trên đời này thì ông sẽ phải để ra hàng năm trời mới tạo lại được.

- Bây giờ cho tao xem kho dự trữ những thứ xa hoa của mày !

Biatxca hất đầu về phía một cái cửa trong cùng phòng, phủ đầy những lớp bụi dày. Ông khó nhọc đứng lên, loạng choạng trên các mảnh thạch cao, không khỏi đọc thấy trên một miếng còn nguyên vẹn chữ *Henri Kítsinhgiơ*. Phía các nhân viên, không ai động đây. Ông quay quả đấm cửa mở vào trong kho. Nó chắt ngập những da quý, nhập từ Ý hay Anh, những đôi giày sắp giao trả khách hay đang đóng dỡ. Điềm đạm, tên cướp mở cái hộp đàn ra, Biatxca sừng sốt : nó không đựng khẩu súng máy nào mà là một mỏ hàn oxy cắm vào chiếc bình ga cỡ nhỏ, hình quả cầu.

- Ông không châm lửa đốt nhà chứ ? - Piêtrô ngây ngô hỏi.

Không trả lời, tên cướp lấy chân đá tung các hộp giày ra. Mãi hẵn mới thềm buông :

- Không đốt nhà. Chỉ muốn làm xem xém đi cái mặt hàng tồi tàn của mày thôi !

Hắn vặn một cái. Ga phì rít lên ở đầu mỏ hàn. Hắn đánh lửa châm vào đó. Ngọn lửa vọt ra, kéo dài ngoẵng và liếm vào những hộp giấy bồi đầu tiên.

- Ông có cần tiền không ? - Piêtrô hỏi tác giả của cơn ác mộng đang làm cho ông trở thành tay trắng.

- Không, không, không cần tiền...

- Vậy cái gì ?

- Không cái gì cả. Đưa chân không của mày ra đây!

Như cái máy, Biatxca cởi giày tất ra. Bây giờ ông không sợ nữa, tất cả, khi ông đã chẳng còn gì thì còn cái gì tệ hơn xảy ra với ông được nữa ? Các phom, các kho hàng của ông bị mất đi không thể nào bù chuộc lại được. Vượt khỏi cái sợ, ông nói không nghĩ ngợi :

- Tại sao ?

- Mày đã có phom chân cho mày chưa ?

- Chưa.

- Thế thì hay. Mày không thể dùng đến nó nữa đâu.

- Tại sao ?

Cái mỏ hàn, trong một động tác bất chợt và lặp lại, tung ngọn lửa nghiền nát hai bàn chân ông mà với một sự tinh tường kinh khủng, ông nghe được cả tiếng xương vỡ nát ra.

- Vì chúng sẽ không bao giờ có cùng một hình thù nữa mà ! - Tên cướp bảo ông, vẻ lịch sự dễ thương.

Khi cái đau như làn sóng chạy khắp người ông và ông toan hét lên thì chợt nhận thấy trong căn nhà kho chỉ còn lại có mỗi một mình ông.

Rời sân bay Kennơđi, nơi hắn để Italô Vônphôn ở lại, - Môsê Yudenman bảo tài xế đưa mình về nhà càng nhanh càng tốt, nhưng không được vì thế vi phạm luật giao thông của bang New York. Hơn ai hết, hắn hiểu rằng sống ở ngoài lề pháp luật đòi hỏi một sự tuân thủ mù quáng hàng ngàn cái luật nho nhỏ dớ dẩn điều hành cuộc sống của các công dân bình thường. Muốn thoát ra khỏi cái đó là số kiếp của tất cả những kẻ yếu đuối bị buộc phải chết bẹp bởi hệ thống. Mấy năm trước, hắn đã đọc mẩu tin vặt trong một tờ báo Ý : một bộ trưởng, bị một cảnh sát giao thông đi mô tô giữ lại vì lái xe quá nhanh, đã dọa người cảnh sát này các biện pháp trừng phạt tệ hại nhất. Đền độn và có đầu óc kỷ luật, anh ta cứ làm biên bản. Vụ việc vỡ lở và trở nên âm ỉ vì ông bộ trưởng đã tung tiền để người ta cách chức viên cảnh sát kia, còn anh ta thì báo động công tố, công luận, đồng lý văn phòng... Cuối cùng, cái nồi đất đập bẹp cái nồi sắt.

Anh cảnh sát giao thông đi mô tô vẫn làm việc đó và vẫn cưỡi mô tô, còn ông bộ trưởng thì phải xin từ chức: chuyện đáng buồn nhưng nêu gương biết mấy !

Và việc tương tự không phải không thể xảy ra với Môsê. Quy tắc tuyệt đối hắn đã chọn là ban cho những kẻ tầm tối cái mà xã hội từ chối họ : sự coi trọng. Người có công việc với hắn càng hèn kém, thảm hại bao nhiêu, hắn càng tỏ ra lễ độ ngọt ngào, quan tâm chu đáo họ bấy nhiêu. Khốn thay cách hành động như vậy vẫn là không có hiệu quả ở cấp cao nhất. Xử sự với người đứng đầu các gia tộc lớn của Công đoàn cũng khó như với các thùng thuốc nổ vậy. Quyền lực của họ có bao giờ là sự bàn giao kế tục đâu, đó là một loại những vụ án mạng do chính tay họ hay do đám trung gian đâm thuê chém mướn, nhằm tiêu diệt những kẻ ở trên bậc thang cao nhất.

Trước khi bị ám sát, như họ đã từng giết những kẻ khác, họ ca một bản ai ca buồn tẻ về những cái chết bất đắc kỳ tử và máu. Tâm thần phân lập ở dạng thuần túy, các “trùm sò” không chịu được sự mâu thuẫn, tự cảm thấy mình là trung tâm của một hệ thống đe dọa, chẳng tin bất cứ ai. Nếu cho tới bây giờ Yudenman vẫn giữ được trung lập chính là vì hắn khá thông minh để nhìn thấy trước những phản bội, những tan vỡ liên minh, đối tượng của những xung đột tương lai, luôn luôn rút lui kịp thời ra ngoài cuộc. Hắn chưa chút nghĩ rằng các sự phiền phức sắp bắt đầu rồi đây. Hắn không dám bộc lộ tất cả mối lo ngại của mình cho Italô. Bằng bản năng, hắn hiểu rằng tuy chưa có bằng chứng hẵn hoi, song một loại đòn ngầm đang được chuẩn bị. Hắn không thừa nhận một đức tính người nào ở Moóctimơ Ô Broi, ngoài một năng lực nghiệp vụ siêu phàm; hắn đánh giá Moóctimơ là bạc nhược, do dự và bề ngoài quá ư thảm hại đến độ khổ thể tin cậy được. Kẻ lừa bịp hoàn hảo là kẻ có thể quay giáo vì nụ cười của một con đĩ rẻ mạt.

Nếu cái chân là của Giencô Vônphôn, nếu Đôn Giencô đã chết thật ở Duyrich thì có rất nhiều khả năng không phải là chuyện ngẫu nhiên. Cái chết này có lợi cho ai nhỉ?

Môsê gạt ngay tức khắc gia tộc Gabêlôti. Etô, trùm của nó, không ngu gì lại giở mặt trước khi giải quyết xong ván bạc ngân hàng tế nhị được đem ra chơi trong mấy tuần qua. Ngoài ra, những vấn đề kế tục do cái chết của Giencô đặt ra cũng sẽ rất gai góc khiến cho chắc chắn là sẽ dẫn tới việc cái “Ban” toàn năng phải đứng ra phân giải. Trong lúc này, ở Công đoàn, không ai được lợi trong việc xét lại nền hoà bình mong manh được lập nên cách đây ba năm nhờ một thoả ước chung. Gabêlôti biết tất cả những cái đó. Lão không phải không hiểu được rằng các đồng cấp của lão sẽ chẳng tha thứ cho lão về việc nhen lại một cuộc chiến tranh không phục vụ cho ai hết.

Còn lại O Broi.

Yudenman nghĩ rằng gã phải lên cơn điên nặng thì mới dám hy vọng nằng nể tiền của Công đoàn mà vẫn sống yên lành, trong khi thật sự gã đã tự khép mình vào một bán án tử hình vô phương cứu vãn, chẳng khác nào tự bắn cho mình một phát súng vào đầu vậy. Khổ thay, lại chính là Môsê đã thuyết phục Vônphôn và Gabêlôti chấp nhận mỗi liên minh nhất thời đó cho một trận đánh ngoại lệ duy nhất. Vậy là do một run rủi nhỏ mọn, hắn đã nằm ở tận gốc cuộc thoả thuận giữa hai bên mà cơn điên rồ của kẻ tầm thường vô ý thức đang có cơ biến nó thành một loạt những vụ chém giết.

Triển vọng này làm Môsê run sợ đến độ suýt nữa bảo tài xế chở đến nhà Eto Gabêlôti. Tại sao lại không chứ?

Hắn sẽ nói thật những nghi ngờ của mình, hỏi ông ta có biết Ô Broi hiện ở đâu, ông có sổ tài khoản kia không?

Nếu Gabêlôti hiểu được ý nghĩa những câu hỏi đó thì ông ta sẽ đủ khôn ngoan để gọi đến Thụy Sĩ kiểm tra xem hai tỷ đôla còn yên vị ở đấy hay là biến rồi.

Song hắn lắc đầu. Tư cách là “cố vấn” của hãng Vônphôn sẽ lập tức làm cho hắn bị ngờ vực ngay. Eto quý quýet và đa nghi. Trước hết, cần phải chờ Italô cho tin tức, nắm chắc rằng bất hạnh đã xảy ra thật với Đôn Giencô. Sau đó, vẫn có đủ thì giờ để đi tìm hiểu... Cầu cho số tiền mặt đó không biến mất khỏi ngân hàng !

Môsê ngán ngẩm nghĩ rằng nếu Gabêlôti không sợ đi máy bay đến thế thì lão đã đến Duyrich cùng Vônphôn để cùng chia sẻ bí mật của họ ở đó rồi. Ô Broi sẽ không bao giờ len được vào quy trình của trận đánh “*TROY*”. Hắn, Yudenman sẽ hiện ra như người chiến thắng. Và Italô sẽ không bị thả rông như một con thú dữ cô độc, thừa sức gây ra mọi sự mất mát do đầu óc mạnh động, cùng những hành động sai trái do thói kiêu căng. Trước khi bắt tay hành sự, không bao giờ gã út nhà Vônphôn hỏi ý kiến ai sất. Cho đến nay, chỉ có lòng kính sợ đối với ông anh cả mới ngăn được hắn phạm vào những việc không thể nào cứu chữa nổi. Hắn chỉ mơ tưởng trò hung bạo, sẵn sàng lợi dụng bất cứ xích mích nào để vung lưới tầm sét chiến tranh lên và thanh toán khoản bất đồng từng đối lập - theo ý hắn thì đã kéo quá dài - bản thân gia tộc hắn với gia tộc Gabêlôti.

Rất vất vả, Môsê mới khiến được Italô nhận cho hai vệ sĩ đi theo. Không phải là để bảo vệ gã với kẻ thù, mà là với chính gã. Yudenman chỉ thị dài dãi cho Phônô Môri, Piêtrô Bêlindônà về thái độ chúng phải có khi ông chủ của chúng nổi cơn tam bành. Tất cả những vụ này thật mới đáng nản làm sao.

Khi xe dừng lại, Môsê đang chìm dần trong một đại dương những ý nghĩ u ám, cứ ngồi im lì một lúc lâu; chẳng thấy cả cánh cửa xe đã được mở ra.

Nếu linh cảm không lừa dối hắn thì máu sẽ loang khắp cả ra đây.

*

- Vào ông bạn, vào... !

Hômé Clốp bắt chặt tay người khách. Đó là một người trạc bốn mươi tuổi, dáng vẻ trẻ trung tuy mái tóc đã bạc, cắt rất ngắn.

- Ông đi đường suôn sẻ chứ ?
- Rất tốt, cảm ơn.
- Tôi có thể mời ông một ly không ? Uýttxki ?
- Rất hay.

Hômé lấy hai chiếc cốc bạc ở trên giá.

- Ông ngồi... Ông nán lại Duyrich lâu không ?
- Ba giờ nữa tôi đi Đitroi.
- Ngốc. Tôi đã hy vọng giữ ông ở lại ăn tối.

Hômé mở ngăn kéo bàn giấy lấy ra lọ mực Uóttomơn.

Ông mở nút, rót vào hai chiếc cốc một nước mực sáng màu.

- Không, xin đừng ngại, ngay đến cả người Thụy Sĩ cũng không uống được đâu. Đây là một thứ uýttxki Ai len, ba mươi tuổi. ông thử xem...

Người tóc bạc ngừ ngừ với vẻ nghi ngại. Ông tên là Menuyn Bốt, lãnh đạo công việc hành chính của Công ty Xe hơi Lục Địa, một xưởng chế xe hơi lập ra sau chiến tranh. Edmông - Luyxiêng Clốp, bố của Hômé và cháu bốn đời của Onoê Clốp, người sáng lập Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich đã tham gia tài trợ cho Công ty những ngày đầu tiên. Khi đó, năm 1946, Luyxiêng - Edmông đã góp một suất 20 phần trăm vào vốn ban đầu, bằng với bốn bạn cùng kinh doanh khác : Liên hiệp các ngân hàng Thụy Sĩ, Tín dụng Thụy Sĩ, Ngân hàng Trêđơ Manhattan và Torót bảo hiểm Morgon. Nhắm vào ý muốn được đền đáp của những người dự phần vào cuộc tranh chấp, họ đã ủng hộ đến cùng một kíp trẻ các kỹ sư người Mỹ thiết kế kiểu, hăm hờ tung ra thị trường một chiếc xe tên tuổi có thể cạnh tranh được với những Rôn-x Roix và Cadilac.

Chưa đầy mười năm, xưởng thủ công bé nhỏ ba trăm thợ đã trở thành một tổ hợp to lớn sáu nghìn người. Trong thời gian đó, các cổ phần đã nhảy vọt ghê gớm để đạt tới 1200 phần trăm giá trị ban đầu của chúng. Ngân hàng Trêđơ, Tín dụng, Liên hiệp và Morgon đã rút một phần vốn đem bán đi với giá cao.

Do tình thế, Edmông - Luyxiêng không đụng đến cái ví của mình, đã trở thành người có cổ phần lớn nhất với một phần năm giá trị qua Công ty Xe hơi Lục Địa. Có cái hay mà cũng có cái dở...

- Ông gọi đây nói làm tôi ngạc nhiên. Ông có điều bí mật cần báo mà chỉ có thể nói trực tiếp thôi hả ?

Menuyn Bốt thoáng có một vẻ nhăn nhó, bối rối.

- Lại có một sự cố khác nữa.

Không suy nghĩ, ông đưa cốc cho Clốp và nhận lại một cốc đầy.

- Một sự cố khác ?

- Cái thứ bảy trong mười sáu tháng. Cùng nguyên nhân. Gãy thân tay lái.

Cái miệng đỏ hồng, nhỏ nhắn của Hôme hơi nhếch lên.

- Điều tra cho thấy cái gì ?

- Nguyên nhân đã rõ. Một lỗi trong việc tôi thép của những thân tay lái trang bị cho tất cả các xe *Bóng Đẹp P9*.

- Sao lại tất cả ?

- Thân tay lái làm ở chỗ chúng ta. Chúng ta đã mua lại với giá hạ một kho thép trong ba năm.

- Thay thép đi.

- Thưa ông, đã thay.

- Ông đã khiếu tố người cung cấp thép chưa ?

- Ngay từ hôm đầu, khi bà vợ goá của người lái xe bị chết trong một chiếc P9 quàng lên lưng chúng ta một đội quân luật sư.

- Mụ ta đã thắng ?

- Mụ ta sắp thắng. Chứng minh rằng trách nhiệm của sự cố không hề rơi vào chồng mụ ta mà là do một hư hỏng máy móc thì có khó gì với mụ ta đâu. Chưa hết... Những người thừa kế của sáu người kia cũng đang kiện chúng ta.

- Ông Bốt, theo ông thì ta phải làm gì ?

- Thưa ông, tôi cũng không rõ. Tôi đến đây là để xin ý kiến ông.

- Bao nhiêu chiếc *Bóng Đẹp P9* hiện đang lưu hành?

- Trên thế giới ? Thưa, 482.326 chiếc.

- Ông có chắc chắn những sự cố đó không phải là thuần túy tình cờ không ?

- Bảy sự cố vì những lý do như nhau thì không còn là tình cờ nữa, nó đã thành một khuyết tật.

Hôme Clốp thở dài.

- Ai chứng minh với chúng ta là sẽ còn có những sự cố khác nữa ?

- Chúng tôi đã đặt câu hỏi này với máy tính. Về mặt thống kê mà nói thì cứ trung bình mười nghìn xe lại có một xe bị gãy thân tay lái. Tức là sẽ có bốn mươi tám sự cố trong số 482.326 chiếc đang lưu hành.

- Thật đáng sợ !

- Đây là con số thống kê, thưa ông. Không có gì chứng tỏ trong thực tế các sự cố lại xảy ra. Tôi chỉ báo ông là chúng *Có Thể* xảy ra mà thôi.

- Tôi không cho phép như thế. Chúng ta cần báo trước cho tất cả các chủ xe P9 trên thế giới biết - Ông gợi ý thế nào đây ?

- Ông sẽ tiến hành một cuộc thay thế đồng loạt các chỗ hư đi.

- Chúng tôi đã nghĩ đến, thưa ông. Nhưng đó là một thực tế vượt ra ngoài giá cả.

- Ông biết thế nào được về chuyện đó chứ ? Việc làm trung thực của ông sẽ có một tiếng vang quảng cáo rất lớn khiến cho chúng ta lại nhận được nhiều khách hàng mới nữa.

- Thưa ông, theo ý tôi, ít có quảng cáo nào trả tới một trăm năm mươi triệu đôla.

Hôm nay ngạc nhiên, làm sánh cả rượu ra ngoài.

- Xin lỗi. Ông nói bao nhiêu ?

- Một trăm năm mươi triệu đôla. - Menuyn Bốt bình tĩnh nhắc lại.

Tính nhanh như chớp rằng mình sẽ phải đóng góp vào đó ba chục triệu đôla, Hôm nay suýt nữa bị sặc. Ai có thể cho phép dốc một khoản tiền như thế ra khỏi hầu bao cơ chứ ?

- Thưa ông, ông thấy đó, - Menuyn Bốt tiếp tục, - tôi đã lường tới phản ứng trung thực này của ông. Nhưng tôi cần báo trước với ông rằng cử chỉ lương thiện thương nghiệp đó sẽ là hành động cuối cùng của nhà máy chúng ta. Chúng ta sẽ sập tiệm !

- Dầu thế nào tôi cũng không để bốn mươi tám con người có cơ bị chết !

- Sáu nghìn công nhân thất nghiệp, năm trăm viên chức mất việc, những kỹ sư ra đường... Tôi không muốn có quyết định nào trước khi hỏi ý kiến ông.

- Tôi đang bị sụp...

- Không thể không. Chúng ta không thể làm công việc nửa vời được. Nếu chúng ta thông báo cho công chúng thì chúng ta sẽ phải đi tới tận cùng, song khốn thay, nếu chúng ta đi đến tận cùng thì Công ty xe hơi Lục Địa sẽ buộc phải phá sản vì không trả được nợ.

- Làm thế nào ?... Làm thế nào ?...

- Thưa ông, theo ý tôi, hết cách rồi. Có thể là không còn sự cố nào xảy ra nữa cả. Không có vụ kiện của mụ goá thì chắc là chúng ta không biết đến cái khuyết tật kia đâu. Ta hãy cầu may vậy...

Hôm nay nghiêm nghị nhìn Bốt.

- Đây không phải là chuyện may rủi của chúng ta, Menuyn! Chúng ta không có quyền.

- Tôi xin báo ông biết là trong bảy sự cố, chỉ có bốn vụ chết người.

Hôm nay lắc đầu chua chát.

- Chỉ...

- Hai vụ gây nên thương tích tương đối nặng, vụ cuối cùng chỉ làm bị thâm tím. Nếu ông vui lòng nghe thì thưa ông, tôi xin có một ý kiến đây. Sau đó tùy ông quyết. Thế này ạ... Nếu từ nay cho tới ba tháng nữa không xảy ra một chuyện lôi thôi mới nào thì ta cứ để mặc nó. Và ta sẽ có thì giờ tính toán mọi khả năng để cứu nhà máy... Giả dụ có một khả năng như vậy, bằng cách tiến hành thay đổi hàng loạt các thân tay lái. Ông nghĩ thế nào ?

Hômé Clốp im lặng hồi lâu. Menuyn Bốt tôn trọng sự suy nghĩ đó trong hai phút mà tưởng như dài vô tận.

Rồi ông trở lại với vấn đề.

- Xét tình thế, tôi nghĩ có lẽ đó là giải pháp khôn ngoan nhất, thưa ông. Hơn nữa, những chiếc P9 mới hoàn thành, chưa đầy một tháng nữa thì xuất xưởng, chắc chắn sẽ an toàn.

Hai răng nanh trắng bóng của Hômé hiện ra, chúng gặm gặm cái miệng trẻ thơ của ông. Ông nói :

- Hãy làm hết sức mình, Menuyn... Hãy làm cho hết sức mình... !

*

Đại úy Kiểcpatric coi Intơpôl ([21]) như mẹ. Ông có một lòng tin tưởng tương đối ở những người ông đã đào tạo nên. Không ư ? Ông biết quá rõ những cám dỗ bày ra chung quanh các viên thanh tra trẻ tuổi chưa từng qua thử lửa. Bằng hối lộ hậu hĩ, Công đoàn định hủ hoá tất cả những gì có thể hủ hoá được. Khi người ta kiếm có năm trăm đôla một tháng và tiền xe điện ngầm không được thanh toán thường xuyên thì làm sao người ta lại có thể không thú vị lắng nghe những câu hát mồi chài?

Cho nên ông đã chọn Patric Mahôni và Đêvơ Cavanô, cũng người Ai len như ông, sắt đá và được ông đích thân giáo dỡng.

Với họ, ông không có gì phải lo cả : họ sẽ không nhả Italô Bé Vônphôn ra, dù có phải theo hẳn xuống tới địa ngục. Khi ông yêu cầu hậu cần cấp hai vé máy bay New York - Duyrich cho hai viên thanh tra, người trực đã trù trù, bác lại rằng đối với một vụ theo dõi đơn giản thì cảnh sát Thụy Sĩ làm cũng tốt lắm rồi. Về hăm dọa của Kiểcpatric đã làm cho ông ta phải chịu chi tiền.

Ông quyết định đi kèm Đêvơ và Patric ra tận sân bay, nhồi nhét mãi những lời căn dặn cuối cùng vào họ :

- Chừng nào còn có thể thì cứ làm việc riêng rẽ. Hẳn chắc đã nghĩ là có đuôi rồi. Phải cảnh giác. Hẳn sẽ tìm cách đánh lạc các cậu. Một trong hai cậu không lúc nào được rời gót hần trong khi cậu kia thì kiểm tra xem hần vừa làm cái gì. Cẩn thận với cớm Thụy Sĩ ! Họ ghét người khác đến thọc mũi vào các luống hoa nhà họ. Nếu các cậu làm gì lôi thôi, tớ sẽ chẳng đỡ được bao nhiêu cho các cậu đâu. Và chớ quên... Tớ muốn các cậu chệt được nó cho tớ !

Mahôni và Cavanô đã lịch sự nghe ông, mặt phờ vì cứ phải chăm chú với những điều mà họ chẳng dám hé ra với kẻ mới vào nghề.

Họ đã ngắm nghía ảnh Bé Vônphôn, khắc sâu vào trí óc đôi mắt dữ dằn, sắc sảo núp sau bức tường thành cặp díp của mí mắt kia, mái tóc đen nhánh kia. Bây giờ, họ leo riêng rẽ lên chiếc Bô inh 747 sau khi đã vờ vịt không quen biết gì nhau cả. Cavanô đi hạng “du lịch”, Mahôni “hạng nhất” - cuộc rút thăm của họ đã quyết định như vậy.

Mahôni ba mươi hai tuổi, Cavanô hai mươi chín. Họ là những cảnh sát ngoan cường nhất của Đội hình sự và coi chuyến đi Thụy Sĩ ngắn ngủi này như một cuộc vui, bắt chấp cái nhiệm vụ nhọc nhằn phải hoàn thành. Sự thể rồi sẽ cho họ thấy là họ đã nghĩ sai.

*

Simen Clốp có những bốn cằm, mắt màu lơ men sứ, tóc hạt dẻ và làn da xanh nhỏ mịn như xà cừ, ở đôi chỗ có những mảng bóng trong hồng hồng. Đời bà là một chuỗi hạnh phúc bằng lặng, nho nhỏ, điểm nhịp bằng giờ uống trà, giờ ăn, giờ đọc kinh, giờ tiếp bạn, giờ ngủ. Việc không còn thì giờ làm tình nữa đã thôi làm bà ngạc nhiên rồi, tựa hồ các dự lực xưa đã bị loãng tan vào cơn thêm thiếp mơ màng tiếp theo sau cuộc hôn nhân của bà vậy.

Một cuộc đời vừa ăm ắp sự sống vừa xây dựng trên những chân lý phẳng lặng : tiền, tôn giáo, sự cần thiết giúp đỡ kẻ khác, óc tông phụ, lòng tận tụy với con gái, lễ công bằng với đầy tớ, không phân biệt chủng tộc - bà không nề hà mượn người nước ngoài; Ý, Pháp hay Bồ Đào Nha, sẵn sàng lúc cần đến thì tuyển ngay một người hầu phòng lai hay một chị nấu bếp Á Rập - và đó là niềm tự hào của bà. Các bạn bà, vợ các chủ ngân hàng như bà, đã ngấm run sợ vì từng ấy sự táo bạo. “Phải sống cùng với thời đại chứ” ! Bà vừa hiên ngang trả lời vừa kiêu hãnh, xúc động lâng lâng bởi chính cái đầu óc tự do của mình. Những va đập ngoài đường phố không đến tới bà, cả những sự kiện chính trị lẫn mọi nhu cầu bé bỏng làm nên cơn cuồng nộ của thế giới cũng thế thôi, chúng đối với bà chẳng hề có nghĩa thực tại hơn các chữ in trong báo đem lại cho bà những vang vọng của những cơn co giật trên hành tinh. Được quản bọc trong cái kén ấm áp Hôme dệt nên quanh mình, bà không cảm thấy một suy bì nào đối với ai đầy mình tư trang vàng ngọc và bà cố làm cho mình được thiên hạ chấp nhận về hạnh phúc không phô phang ra kia, bằng cách hiến hậu hĩ thì giờ và tiền bạc vào những việc từ thiện.

- Hôme, anh không ăn nữa ư ?
- Anh phải làm việc trước khi đi ngủ. Xin lỗi em nhé.
- Em có phải bảo sắc thuốc mang vào cho anh không?
- Một ly cà phê thì hay hơn.
- Không nên. Chín rưỡi rồi.
- Anh có không ít hồ sơ phải xem lại trước ngày mai. - Rênata đâu ?
- Với Cuộc, em nghĩ thế !

Hôme lén nhìn mặt. Simen vờ không trông thấy. Họ đã cãi nhau dữ về anh rể tương lai cả hàng trăm lần rồi.

Simen coi việc thiên hạ cho anh ta cái tiếng nổi loạn là hay. Hôme thì nhắm ngay vào nhưng

cơ sở của cuộc nổi loạn mà ông đánh giá là trẻ con, viển vông và tiêu cực của anh rể, tuy rằng địa vị đại học của Cuộc Hạnh cũng khiến cho ông phải vì nề thâm.

- Em chúc anh ngủ ngon !

Simen mỉm cười như lẽ thường một người vợ hiền phải thế. Bà nói thêm với một thoáng lo âu :

- Hôme, anh làm việc nhiều quá... Sáng mai, lúc điểm tâm em có gặp anh không ? Em muốn cho anh biết những việc cuối cùng em dự định cho đám cưới.

Hôme liếc vội bà, con mắt sắc ngọt, nhưng bộ vờ không thấy. Tuy ông bà không bàn với nhau, nhưng trình tự lớp lang Rênata đặt ra cho đám cưới của nàng đã trở thành một đề tài huý kị. *“Khốn nạn cho kẻ nào để xảy ra tai tiếng. Kinh thánh đã nói vậy”*.

- Chớ quên là thứ năm đấy - Simen nói tiếp, mắt không nhìn lên.

- Chẳng lý nào anh lại quên được. - Hôme làu bàu.

- Ngủ ngon !

Nhìn ông đi, bà nghĩ ông là một người chồng tốt, một con chiên tốt, một công dân tốt, một người cha tốt - ông phải là người cha tốt thì ở địa vị xã hội của mình ông mới chấp nhận được sự nồng cuồng đến vậy của con gái đối với đám cưới của nó chứ . Hôme không bao giờ quên sinh nhật của Simen, không bao giờ về ăn tối muộn. Và ngay thời còn có sức quyến rũ, ông cũng chẳng bao giờ nhìn một người đàn bà nào khác ngoài vợ.

Một lần nữa, bà thầm hỏi liệu có nên hỏi ông về những bức ảnh (tìm thấy hoàn toàn tình cờ) trong túi áo Pađoxuy mà bà muốn đem cất vào trong tủ kia không.

Một người đàn bà da màu ngồi các kiểu trong một mảnh xlip, không nịt vút. Theo những tính toán của bà, thì người này không thể không làm việc ở trong một gánh xiếc được: ả xem ra cao hơn cả một con hươu cao cổ.

*

Mặc dù bị phản đối, Môsê Yudenman cuối cùng vẫn ép Bé Vônôn phải nhận hai “đao búa” đi cùng. Mà không phải bất kỳ đứa nào. Vì những lý do khác nhau và bù đắp cho nhau, Phônô Môri và Piêtrô Bêlindôna đã được Môsê tín nhiệm hoàn toàn. Mặc dù xuất sắc như vậy mà vẫn chỉ là kẻ dễ sai phái, nhưng xem ra Môri lại bằng lòng với tình trạng lệ thuộc này, cái tình trạng lẽ ra sự lạnh trí, óc coi khinh hiểm nguy và tính man rợ trời phú của hắn đã có thể đưa hắn ra khỏi đó được lắm. Khốn nỗi chính những khiêu trời cho đó, cộng thêm cái tài xử dao găm có một không hai trên đời lại làm cho các sếp ngại ngùng, giữ hắn một cách oan ức ở cách xa mọi vị phụ trách. Công khai phô ra với hắn một vẻ thân mật gương gao, các “trợ lý” của capô cũng đều ngấm ngấm hời hợt như hời một con rắn đuôi chuông vậy. Lấy có hắn luôn luôn quá trớn theo chiều hướng tàn ác - đánh khi chỉ cần dọa, tra tấn lúc chỉ phải uốn nắn qua loa cũng đủ làm khuất phục - họ đã gài hắn vào làm những chân trả thù ngạt ngào đối với những ai không chịu khuất phục mau lẹ trước luật lệ gia tộc Vônôn. Nhưng khi đã được tung ra thì thú vui hành động ở hắn đã choán vượt hết mọi suy tính khác: không gì còn có thể ngăn hắn lại được

nữa.

Piêtrô thì đơn giản hơn nhiều. Hắn nhận những nhiệm vụ nhỏ nhất mà chẳng hề cau có, chẳng bao giờ tìm hiểu tại sao mình lại phải làm những việc đó. Hắn khoảng năm chục tuổi. Đôi vai đồ vật đáng sợ của hắn giấu đi một lớp mỡ bự mà thói ham bánh kẹo có từ thuở trẻ thơ đã duy trì, gìn giữ cho hắn. Việc mỗi ngày uống một chai Úýt-xki cũng không khiến hắn bắn trượt đích bao giờ cả.

Hầu hạ Giencô Vôn-pôn từ hai chục năm nay, hắn sung sướng với số phận, hắn không phải lo toan đến đời sống cũng như đến việc thừa hành các lệnh ban ra, bất kể chúng là thế nào. Mô-sê Yudenman đích thân bảo hắn phải thường xuyên ở trong tầm tay với của Italô Bé Vôn-pôn thì hắn ở. Còn Phôn-cô Mô-ri sẽ chỉ nhảy vào lúc hiểm nguy mà thôi. Piêtrô rất thích làm việc với Mô-ri. Chúng thường hoạt động chung với nhau và mỗi từng trải đó lại là một tập luyện làm cho trình độ tay nghề của cả hai giàu có thêm lên.

Mô-ri chơi sang để có thể cho mình được hành động theo lối nghệ sĩ. Ai chưa thấy hắn dùng gậy chơi bóng chày quật gậy căng một người chậm trả tiền là chưa được nhìn thấy cái gì hết trội. Bê-lin-dô-na hâm mộ cái óc tinh tế đó. Xu hướng tự nhiên trong người hắn đẩy hắn huỷ diệt và đè bẹp, nghiền nát chứ không phải là kéo dài cơn khoái trá.

Hắn cùng với Vôn-pôn đi qua hải quan, kịp giữ không nháy mắt với Mô-ri đang mải mê đọc một tờ tạp chí kinh tế. Hắn bồi hồi nhớ đến khẩu Van-thơ PP nằm ấm áp trong nhà tại Man-hat-tơn, nấu mình sau ống dẫn nước buồng tắm. Lấy có cảnh sát khám tất cả hành khách bằng máy dò, Yudenman đã cấm hắn mang nó đi theo. Thời buổi này không giống như ngày xưa nữa. Bọn điên rồ đủ loại động một tý là cưỡng đoạt máy bay, thậm chí cũng chẳng phải để tống tiền nữa. Rất yêu trật tự, Bê-lin-dô-na không hiểu rằng đám nghiệp dư nóng đầu đã đến làm hư cái nghề này đi vì những lý do chính trị mù mờ. Hắn bèn tự an ủi rằng sẽ có một người của Công đoàn cung cấp cho hắn một khẩu y như khẩu của hắn, ngay sau khi đặt chân xuống sân bay.

Hắn liếc mắt thấy Phôn-cô Mô-ri đi theo hắn, cách khoảng mười mét, sau khi đưa hộ chiếu ra. Hắn vẫn bị hút vào tờ báo rẻ mạt. Còn ông chủ lớn, ông tiêu biểu cho một bí ẩn. Điều đó rất đơn giản : từ khi gặp nhau, Italô Vôn-pôn chẳng nói với hắn lấy một lời, cũng chẳng thí cho hắn lấy một cái liếc. Nhìn ông cứng đờ leo lên các bậc cầu thang máy bay, Piêtrô nghĩ ông chủ giống như một võ sĩ quyền Anh xài thuốc kích thích đến mức nguy hiểm đang bước lên vũ đài.

*

Ông thấy hơi đầu tiên của điệu xì gà *Păn-sơ Culô-brát* hút có vẻ đáng. Hơi thứ hai cũng vậy. Ngán ngấm, Hô-me dụi nó vào gạt tàn. Chuyển viếng thăm chớp nhoáng của Menuyn Bốt đã đặt ông vào một trạng thái bồn chồn. Một lần nữa, ông thật lòng tự hỏi làm thế nào điều hoà được những nguyên tắc luân lý nghiêm ngặt của ông với sự thông đồng bén giọt của kinh doanh ? Nhận lấy một rủi ro chưa chắc đã có, thì có tốt hơn việc đẩy hàng nghìn nhân viên vào cảnh mất việc không ? Ông buồn rầu nghĩ rằng ông thật quá cô đơn trong loại giằng xé nội tâm này.

Vợ và con cái ông hắn sẽ tưởng tượng rằng điều khiển ngân hàng chỉ là một thứ công việc đập khuôn hàng ngày, đã được vô trùng, không trục trặc. Bao giờ cũng thừa mứa, Rê-na-ta chường ra trước mặt bố cái vẻ thờ ơ hoàn toàn với tiền bạc. Người chồng chưa cưới nhạt nhẽo của nó, Cuốc Hanh thì lại khuyến khích nó lao theo những ý nghĩ không thực tế đó. Với Cuốc, người chẳng một xu dính túi, thì việc dùng mồm đá kích vào tài sản người khác nào có khó khăn gì.

Thay cho lời nguyện rửa, Hôme cầu nguyện thầm cho Cuộc sẽ bị bất hạnh mà trở nên giàu có. Còn về phần Simen, chìm đắm trong trật tự, không còn một khe hở nào của những tiệc trà và muôn nghìn công chuyện lắt nhắt công vào nhau cũng chẳng nên công cán gì, thì các hoạt động nghề nghiệp của chồng xem ra là cái sự dĩ nhiên ở trong con mắt bà thôi : tất cả những ai con nhà tử tế đều chỉ có thể là chủ ngân hàng. Và bốn phần đầu tiên của một ông chủ ngân hàng là thu xếp cho vợ một cuộc sống ấm êm, sang trọng. Giả sử ông chủ ngân hàng và chúa tể của bà có bị sự dẫn dắt, lường lự, dẫn dắt thì cái đó cũng chẳng quan trọng gì với bà hết. Vì đâu chỉ có chuyện phiền muộn xảy ra ở Công ty Xe hơi Lục Địa ?

Ngay sáng nay, một vấn đề nghiêm trọng khác đã đến nằm trên bàn giấy Hôme Clốp, dưới dạng một bức tê lếch “*tuyệt mật*” đánh đi từ Nam Phi.

“Thiếu an toàn trong các điều kiện khai thác hiện nay. Nhân viên dọa bãi công. Thời hạn để hoàn chỉnh công trình bảo vệ công trường: tám tháng. Vốn cần thiết bỏ ra: bốn triệu đôla. Chờ chỉ thị khẩn cho việc sắp tới”.

Bức tê lếch ký Êrik Moóctaen, giám đốc Công ty hợp nhất Vátxơna, Chukudu, Bôtsoana.

Thế mà cho đến nay, xem ra Công ty hợp nhất Vátxơna lại là một cuộc phiêu lưu tốt đẹp cơ đấy. Đó là một công ty mở Hà Lan mà các nhà địa chất đã phát hiện ra tại Nam Phi, ở một xó heo hút của Bôtsoana, một miếng đất có đủ mọi cơ may là tàng trữ một tỷ lệ lớn kim cương. Vátxơna quá nhỏ, không đủ sức đầu tư toàn bộ vào việc khai thác, Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich đã nhận góp mười triệu đôla vào bước khởi công. Dĩ nhiên đã giành lấy cho mình quyền sở hữu tất cả những đá quặng khai thác cho tới khi tư bản ứng trước được tính cộng thêm lợi tức mới thôi (14,7 phần trăm. Clốp hoàn toàn nhớ con số này ở trong đầu).

Những khai quật đầu tiên là đáng phấn khởi. Erích Moóctaen đã phải lấy thêm công nhân phụ tuyển hàng loạt bằng những tin rao vặt trên các báo châu Âu : “*Vì rằng...*” như ông bấu môi nói với người cho vay lãi, “*...trông cây thế nào được vào đám da đen cơ chứ?*”

Da đen hay không thì sau bức điện này xem chừng phải đặt lại một vấn đề đây. “*Thiếu an toàn*”... Cho ai chứ ? Cho nhân viên hay cho ông chủ ngân hàng ? Clốp thoáng ngờ vực : phải chăng Erích Moóctaen đang định khoảng tiền của người xuất vốn bằng cách đánh vào cái huyết dễ xúc động nhất của ông ? Mười triệu đôla của ngân hàng đầu tư bị ném vung ném vãi ra các bãi sình lầy Nam Phi ư ? Việc này là không thể hình dung nổi rồi. Cũng không có chuyện quẳng thêm bốn triệu đôla nữa mà không cầm chắc là có thể thu hồi được về hay không?

Một giải pháp duy nhất được đặt ra : tiếp tục khai thác, chừng nào thu hoạch vẫn chưa bù lại được khoản đầu tư ban đầu. Sau đó sẽ xem nên thế nào cho tốt nhất với tất cả các bên cùng ký. Chỉ vì kính trọng những khách hàng, ông đang chịu trách nhiệm cai quản cái mỏ mà không thể ra lệnh đóng cửa cũng như không thể chi thêm bốn triệu đôla trước khi nhòm thấy mặt mũi viên kim cương nó thế nào.

Đó là cách nói thuần túy bóng bẩy thôi. Vì mặt mũi kim cương thế nào thì ông biết chứ. Ông đi đến góc phòng, nhắc tấm thảm lên, mở một cái hộp con gắn vào trong sàn gỗ. Ông nhắc ra một cái túi xà cột nhỏ bằng da đen, tháo dây buộc rồi lấy ra một viên kim cương trắng lam tuyệt đẹp cho phép người ta ôm ấp được mọi hy vọng trên đời. Viên đá thật hoàn hảo, không màu, không kết tủa, không vân tuyết, không một tạp chất khác nào. Cầm nó ở giữa ngón tay cái và ngón trỏ, Hôme soi nó vào ánh sáng, ngắm nghía. Nó nặng chừng ba mươi cara. Nó đến từ đáy sâu thăm thẳm thời gian, từng đi xuyên những kỷ lớn địa chất, có lẽ đã nằm lẫn lóc hàng triệu thế kỷ ở trong lòng một con sông xa lạ, trước khi đem ra cống hiến cho sự chiêm ngưỡng của con người cái ánh sáng quăng quắc không gì sánh nổi của nó. Nó sẽ bất tử. Clốp xoay xoay các mặt của viên đá, cái mũi tên sáng loá thuần khiết đan chéo vào nhau như trong một cuộc quyết

đầu về vẻ đẹp, giải toả những ngọn lửa bị chèn nén của nó vào trong một lễ hội chóng vánh, nhiều màu sắc và chói loà, một lung linh những ánh tia rực cháy.

Ông đặt lại nó vào trong túi xà cọt, lắc lắc người. Rồi cầm bút viết trả lời Moóctaen.

“Trang bị an toàn lúc này không nên vì có cơ chấm dứt khai thác. Gợi ý tiếp tục công việc cho tới khi kết quả thu được cho phép huy động vốn yêu cầu”.

Ông đi sang phòng tắm, đánh răng mười phút. Mê mẩn vì viên kim cương - viên đầu tiên của mỏ Chukudu - ông suýt quên mất rằng trong vài giờ nữa, ông sẽ đương đầu với con người thấp bé đáng ngờ kia : Moóctimơ Ô Broi. Ông đang tính những cách thức hợp pháp để từ chối lão cái việc ông chỉ thi hành theo lệnh của cá nhân Giencô Vônphôn mà thôi : chuyển đi hai tỉ đôla.

*

Ba năm trước, khi Caclô Badaletô chào vĩnh biệt Giencô Vônphôn để đi theo gia tộc Gabêlôti, quân lính bên cái băng hắc mới gia nhập đã chẳng bỏ lỡ cơ hội nào mà không đùa rồn về chỗ tên của hai người na ná như nhau. Chẳng hạn để cho một ván Pôkơ đỡ căng thẳng, trò chơi khi ấy là hát văng lên theo điệu *O Solio Mio* ([22])

O Badaleto, O Gabelotti

Tu vai a leto

Io va d'ai frutti...

Dĩ nhiên, trước mặt một trong hai người đó thì chẳng ai dám đùa như thế. Eto Gabêlôti mà các bà tiên đã đem chất đầy vào trong nôi những phép màu đặc biệt để giúp cho ông dễ dàng leo lên tới chức capô tương lai - như cứng rắn, độc ác, đạo đức giả, bất chấp tai tiếng, di nghị, thù dai, thông minh khác thường - thì lại hoàn toàn chẳng có một chút đầu óc hài hước nào sất. Đa nghị, thâm hiểm, ông hiểu bất cứ cái nháy mắt nào cũng là một sự xúc phạm đến danh dự ông. Còn Badaletô, tính thô bạo của hắn đã lấy lòng trước cả khi hắn từ biệt Giencô Vônphôn và chẳng ai muốn trêu chọc hắn làm gì.

Được Eto cất nhắc lên chức *“consigliero”* ([23]), hắn đã dặn ông chú ý cảnh giác sau giai đoạn đầu của cuộc làm ăn:

- Về nguyên tắc thì Giencô đứng đắn nhưng thẳng em thì tồi tàn...

Bất giác hắn xoa xoa quai hàm, nơi cú húc đầu của Italô Bé Vônphôn ngày trước đã làm rụng hết răng hắn. Hắn day lại vấn đề với vấn nạn y cũ :

- Anh có thể bảo tôi xem là cái thằng khốn Bé Vônphôn ấy nó đi Thụy Sĩ làm gì không nào ? Mà lại cứ như tình cờ vậy thôi, sau khi đã cùng một đàn luật sư đến gặp Kiếppatric cơ chứ ?

Gabêlôti lấy giọng cha chú ra nhẹ nhàng đáp lại :

- Đừng câu, anh bạn. Muốn gì thì chuyện đi đứng của Italô Vônphôn cũng chẳng dính dáng gì đến ta hết. Còn về cảnh sát, thì có thể là nó đã nhận được giấy gọi nộp tiền phạt chưa trả được chẳng hạn.

Câu dí dỏm này quá hiếm hoi ở miệng lão, quá bất ngờ đến độ chẳng phải cố gắng Bađalêto cũng bật cười.

Hắn đã làm, Etô nổi đoá :

- Mặt nghệt nhà cậu, coi chừng . Nếu thằng Italô tồi tàn ấy tìm cách chơi khăm tớ cái gì thì chính cậu là đứa chịu trách nhiệm đấy !

Tính vốn dễ nổi cáu thành linh, vô duyên có, từ mấy hôm nay Gabêlôti trở nên thường xuyên hung hãn. Than phiền về một tạ hai trọng lượng của Etô, tay thầy thuốc riêng đã ra cho lão một chế độ ăn nghiêm ngặt loại trừ hẳn hai món lão thích thú, pizza và spaghetti . Chưa kể rượu vang mà tay bác sĩ ngu xuẩn này đã chỉ cho một lít một ngày, trong khi lão uống năm lít, không tính các thứ rượu lừng lẫy khác. Lão đã vờ ngạc nhiên về sự nghi ngờ của Cáclô. Trong bụng tán thưởng và đồng ý với hắn, lão đã giao cho Rico Gatô, một gã nhận việc theo hợp đồng, ghé qua New York, dán một cái bóng vào mỗi bước chân của Vônphôn. Nhờ một người trung thành với lão làm việc ở sân bay Kenôđi, lão biết Bé đi chuyến bay 311 New York - Duyrich. Rico phải cho Gabêlôti biết tất cả hoạt động của Italô ở Thụy Sĩ. Và gã thất vọng vì người ta lại giao cho một việc nhạt phèo đến thế. Nói chung, các hợp đồng của hắn đều chấm hết bằng cái chết hung bạo. Cái chết của kẻ khác, những kẻ người ta chỉ định cho hắn hạ thủ. Tiền thưởng nhận được tỷ lệ thuận với vai vế và số lượng nạn nhân. Là một nghệ sĩ, Rico thích ngẫu hứng. Hiếm khi hắn dùng cùng một cách để giết, như một số *viên chức ngành ám sát* vẫn hành động theo kiểu người máy, chẳng hề thú vị lẫn ghê tởm. Trước mỗi hợp đồng, Rico lại cảm thấy bùng bùng cơn sốt vẫn bám chặt lấy các nghệ sĩ sắp bước ra sân khấu. Không hề vì hắn có nợ phải trả ai đó hay vì phải làm để hưởng đặc ân của công chúng, lời khen của giới phê bình. Đơn giản chỉ vì hắn quá coi trọng mình còn lòng tự ái thì luôn đẩy hắn thí nghiệm không ngừng những cảm hứng mới, xuất sắc đến nỗi bản thân hắn cũng phải kinh ngạc.

- Anh có chắc về tên Gatô ấy không ? - Bađalêto hỏi.

- Cậu lo việc cậu ! Tớ đã bảo là nó từng làm nhiều món còn khó khăn hơn thế. Và nếu như cần trả miếng thì nó cũng ngang tầm cậu đấy.

Gabêlôti khoái vì thấy Cáclô phạt ý. Tay này những muốn tự cho mình giám sát Bé, người mà hắn căm ghét.

Nhưng Eto khinh bỉ cười vào mũi hắn.

- Tất cả cái mếu cậu tìm ra được để làm cho chúng ta bị lộ là như thế đấy à ?

Trong lòng buồn rầu và ghen tị, Cáclô tưởng tượng ra Rico ngồi thoải mái trên máy bay, mắt nhìn trừng trừng vào cái gáy con mồi: Italô Bé Vônphôn.

Rico Gatô cởi thắt lưng an toàn để thò tay lên móc ở trên đầu hắc bao Philip Moritx trong túi áo mưa. Liếc nhanh một cái thờ ơ, hắc thấy cái gáy vạm vỡ và mái tóc đen nhấy của Italô Bé Vônphôn. Hắc dứt túi bao thuốc và ngồi ngay ngắn lại không quên nhìn một vòng bao quát toàn bộ khoang “hạng nhất” của chiếc 747.

Con mắt sắc của kẻ hết làm con mồi lại làm người săn mồi lập tức nhận ra ngay bộ mặt của một gã chừng ba mươi tuổi, tóc vàng nhạt. Muốn thế nào nó cũng không phải là mặt của nhà kinh doanh hay một thằng đĩ đực, hai hạng xã hội có thể mua cho mình những vé hạng nhất của một chuyến đi dài thế này.

Vậy hoặc đây là một tên sát thủ do Vônphôn thuê hoặc một tên cóm. Nhưng đâu phải việc hắc... Hắc ngồi sâu vào trong ghế, duỗi chân ra khoan khoái và rấp tâm trước khi ăn tối sẽ đến uống một ly rượu tại cái bar vắt vẻo giữa trời như một cái khoang độc lập ở trên buồng lái chiếc máy bay khổng lồ. Thằng út nhà Vônphôn mà lọt qua mắt hắc chỉ có hoạ là chuyện trời sập ? Cạnh Vônphôn, tên vệ sĩ, một hộ pháp xấu xí mặc bộ đồ màu đen. Rico cho gã một điểm ưu. Tất cả bọn Ý đều có chung một khuyết điểm: khi muốn làm cho mình thành những người Mỹ thuộc thế hệ thứ ba thì họ thường ăn mặc như trong các tranh biếm hoạ vậy. Trước khi đọc thực đơn do cô chiêu đãi viên đưa cho, Rico đã lại vùi đầu vào quyển sách ưa thích của hắc: Kinh Cựu Ước.

*

- Ông chủ, một chút sâm banh ?

- Mà bảo cái gì ?

Italô Vônphôn như ra khỏi cơn ác mộng. Piêtrô Bêlindôna nhắc lại :

- Sâm banh ?

- Không ! - Italô cầu nhàu.

Mô-sê Yudenman rút cục đã làm cho hắc hoảng. Bây giờ hắc đã tin rằng Ô Broi đang bày trò cướp đoạt. Hắc phải tóm bằng được và bắt lão phải chịu những cực hình thảm khốc trước khi tự tay hắc cho lão một phát đạn vào đầu. Hơn nữa Ô Broi lại cũng chưa bao giờ thêm tỏ ra chú ý đến hắc, không sẵn sàng trả lời khi hắc hỏi, đôi khi còn lơ mơ chìa ra cho hắc một bàn tay mềm oặt, bàng quan. Từng ấy chuyện vô lễ sẽ phải trả cả lô, khi mà giờ thanh toán đã điểm. Cáu kỉnh, hắc lại muốn trút vào đầu cái đồng thịt Bêlindôna kia, cho gã cuốn xéo Nhưng cuốn xéo đi đâu ? Hắc buộc phải đeo lấy sự gần gũi khó chịu của gã này trong nhiều giờ nữa.

Xuất sắc trong hành động hung bạo, Bêlindôna chỉ còn là một cái khối nặng nề và ù lì ngoài các giờ gây tội lỗi ra. Phôn-cô Mô-ri mà Yudenman cứ bố trí cho yểm hộ hắc thì lại là đứa có phần thú vị hơn. Mô-ri đến bổ sung cho hàng ngũ gia tộc Vônphôn là bởi tình cờ. Người ta đuổi hắc ra khỏi gánh xiếc vì một lỗi nghề nghiệp. Ở gánh này, hắc đã có những ngày huy hoàng. Chính thức mà nói con dao găm hắc ném vào cô gái cùng chung tiết mục lễ ra phải đi trượt mục tiêu như mọi tối thì lại đã trúng vào cổ cô, tiện đứt luôn động mạch chủ. Mặc dù được cấp

cứ mau lẹ, cô gái vẫn bị chết khi tới bệnh viện, chảy hết máu, không trối được lời nào. Dĩ nhiên Phôn cô Môri không là đối tượng của một điều tra hình sự nào cả. Tầm thăm kích được những hai nghìn người xem làm chứng, ai ai cũng kinh hoàng và không thể nào thoáng nghĩ được rằng đó là một vụ giết người.

Song hắn cũng phải rời khỏi gánh xiếc và rơi vào cảnh thất nghiệp. Gánh xiếc là một gia đình lớn, các thành viên của nó đi khắp mọi lục địa, biết hết cả nhau, vì nể nhau và chẳng lạ lẫm gì nhau cả. Tin “xoá tên” Phôn cô Môri lan đi rất nhanh, buộc hắn phải từ bỏ cái nghề đã gắn bó hàng chục năm qua với hắn. Cậy vào thế là người đảo Xixin, hắn đến gõ cửa xin việc ở nhà Vôn pô. Giôn cô đã kín đáo cho làm một cuộc điều tra mà kết luận được giữ kín một cách cẩn mật, nó khiến ông nắm được tên lính mới này suốt đời. (Ngay tối hôm xảy ra tai nạn, Phôn cô đã có một cuộc cãi lộn dữ dội với cô gái cùng chung tiết mục. Một người coi ngựa đi qua chiếc xe lăn của cặp diễn viên nổi tiếng này đã nghe thấy. Môri gọi cô là con đĩ và trách cô lừa dối hắn). Từ đấy, Phôn cô răm rắp chấp hành mọi việc được giao. Những vụ giết người của hắn được đánh dấu bằng một sắc điệu nên thơ và thủ công : một lưỡi dao găm cắm vào giữa họng; ở một thời đại mà mọi thanh toán đều dứt điểm bằng súng đạn ! Italô thậm lén sợ Phôn cô Môri, mặc dù gã người thấp bé, nhỏ gầy và gân guốc. Một vẻ gì trong con mắt làm cho ai quan sát hắn cũng thấy ngay hắn không phải là người sẵn sàng tha thứ cho bất cứ cái gì trái ý hắn.

- Bêlindôna !

- Ông chủ ?

- Đi đài đi !

- Xin lỗi ?

- Tao bảo là đi đài !

- Nhưng ông chủ, tôi đài rồi.

- Câm ! Đến toa lét cuối máy bay rồi về bảo tao xem Phôn cô nó giở trò gì ở đấy.

Piêtrô Bêlindôna nặng nề đứng lên, đi về phía hạng du lịch, được Rico Gatô và Patric Mahôni đưa mắt dõi theo liền. Đây là lần đầu tiên Mahôni ném mùi sang trọng.

Đồng lương thanh tra cảnh sát chưa bao giờ cho phép anh thấy được nó, ngoài những bức ảnh trong các tạp chí. Đặc sản dành cho anh là những vụ đánh đấm, vật lộn các kiểu và hương vị của nó thì là thương tích và sung tím. Ngay tới hôm nay, sau mười hai năm trong ngành cảnh sát dưới quyền đại úy Klêcpatric, anh vẫn tập bắn ở phòng tập nơi anh lừng danh thiện xạ. Mà đâu phải chỉ là trúng bia không thôi ! Anh còn bắn trúng người đang chạy trong đêm tối cách xa năm chục mét, và đã nhiều lần chứng minh tại hiện trường.

Anh bạn cố tri Cavanô Đêvơ cao kều, cũng dân Ai len với anh, có phần hậu đậu hơn một chút, nhưng lại nhỉnh hơn anh trong cận chiến. Patric nhăm nháp cái may của mình : Đêvơ buộc phải đi hạng du lịch, trong khi anh được xả hơi trong chiếc ghế êm ái, một cô chiêu đãi viên sẵn sàng từng li từng tí, rót đầy cốc sâm banh mà anh chẳng cần phải nhắc. Đời đẹp thế chứ !

Anh trìu mến nghĩ đến vợ anh, Mêri, chắc đã lên giường sau khi cho hai đứa con ăn tối. Rồi anh đọc lại bản thực đơn mà chỉ nội dung của nó thôi cũng đã làm cho anh ứa nước miếng. Từng ấy cái tuyệt vời nằm trong giá tiền một tấm vé, khiến anh bàng hoàng. Hơn nữa lại là vé “chùa” chứ. Phôn cô Môri thấy nhiều người quay nhìn theo cái thân hình đáng ớn của người đồng sự : Piêtrô Bêlindôna nom giống như một gã khổng lồ rạp xiếc, giống như cái người diễn trước tiết mục của hắn trong khi hắn đang kiểm tra lại lần cuối con dao găm và bàn tay hắn,

xem có run rẩy không. Hắn nhớ những thứ đó, sân khấu rắc mạt cưa, im lặng nặng nề của người xem khi các con dao từ tay hắn bay trong không gian như những mũi tên để viên lấy cái cổ dài ánh xà cừ của Rita cách đó mười mét. Và tiếng reo ghê gớm tiếp theo con dao cuối cùng hãy còn rung lên bần bật trong tấm ván gỗ mà nó cắm ngập vào tới năm phân. Tại sao Rita đã lừa hắn với tên đu bay huênh hoang kia ? Toàn bắp thịt và đầu thì rỗng tuếch ! Vả chẳng những bắp thịt thì giúp được gì cho gã chứ, ba tháng sau đó, sợi thừng của chiếc đu rũa mục ra vì mấy giọt a xít đã đứt tung. Hắn nằm bẹp dí trên sàn diễn như một con rối sau cú rơi từ trên cao mười lăm mét xuống.

Không kèn không trống cho tên khốn kiếp đó : người ta chẳng biết cả họ hàng của hắn ở đâu nữa. Khi tai nạn xảy ra, Phoncô đã về với gia đình Vônphôn rồi. Mọi nợ nần đã trả. Hắn đã kẻ một gạch lên cuộc đời nghệ sĩ, dành tài năng cho những công việc khác, kín đáo và được trả hậu hĩ hơn.

Đi qua hắn, tên Bêlindôna ngu ngốc đã không thể kìm được thụi vào vai hắn một cái đấm đồng loa. Nhưng Đêvơ Cavanô ngồi ở hàng trước Phoncô không thể nhìn thấy được. Một tiếng nói cất lên trong máy bay :

- Xin mời các hành khách trở về chỗ ngồi và dự kiến chúng ta sẽ hạ cánh xuống Duyrich trong năm giờ nữa!

5

Dada và Moóctimơ Ô Broi từ Naxau bay đến Duyrich ba giờ trước khi chiếc Bông của Vônphôn rời New York đi Duyrich. Cả chuyến bay chỉ là một cuộc cãi cọ dài. Chuyến đi không biết nơi đến đã làm cho thần kinh ả căng thẳng.

- Sau Duyrich, chúng ta đi đâu ?

- Đừng lo. Sẽ là một bất ngờ thú vị ?

Ả lờ mờ cảm thấy một hạt cát đã làm kẹt mọi cố gắng ra vẻ vững vàng của lão người tình. Ngay từ Naxau, khi lão đến bar tìm ả để báo tin phải tạt qua Duyrich, ả đã đọc ở trên bộ mặt rũ rượi, đầm đìa mồ hôi của lão một cái gì đó như là hốt hoảng. Mặc dù ả nài hỏi, lão vẫn nín thinh, nhưng nỗi sợ của lão đã loang ra như một vết dầu. Dada bắt đầu tự hỏi liệu mình có phạm sai lầm khi đi theo lão hay không. Ai chứng minh được rằng cái bí mật lão rúc ẩn vào trong đó lại không che đậy một âm mưu mà ả sẽ là một nạn nhân ? Lúc đáp xuống Duyrich ả thề không rời lão một bước để có thể bỏ trốn lão nhanh hơn nếu như tình hình trở nên xấu đi. Họ vừa đi qua chỗ kiểm soát hộ chiếu, lão đã bảo ả chờ. ả cúi :

- Chắc chắn không chờ. Tôi chán những cái quây rượt sân bay rồi.

- Em có muốn anh đưa em đến một khách sạn không? Anh cần trong vòng một hai tiếng đồng hồ thôi.

- Để người ta coi tôi như một con điếm à ? Em đi với anh.

- Dada, hãy biết điều... Đây là một cuộc hẹn gặp công chuyện...

- Chuyện gì ? Em muốn biết.

- Em hãy kiên nhẫn một ngày nữa.

- Em kiên nhẫn đủ rồi ! Em muốn biết anh đưa em đến đâu ?

Ông nhún vai, nản chí.

- Em không tin anh rồi.

- Không một chút nào. Anh chỉ cần nói rõ ra với em thôi.

- Nghe này Dada... Anh cần ghé qua một ngân hàng lấy tiền. Khi ngân hàng mở cửa, anh chỉ mất có năm phút thôi.

- Em đi với anh !

Ông lắc đầu nhần nhục. Đêm trên máy bay không ngủ, ông đã mệt mỏi. Trong ánh sáng sớm mai, ả thấy rõ hơn những bong bên dưới mắt ông, nước da ông nhợt nhạt, những cái giạt làm mắt ông rung rung và con mắt ông quay đi sợ sệt, bám víu lấy một bóng người, dờ ra trước mỗi tiếng động. Tuy đã bỏ hai mươi phút ở trong toa lét chiếc Boeing để trang điểm lại, bản thân Dada cũng thấy thịt da mình bút rút và mong mỗi ghê gớm được tắm dưới vòi hoa sen.

- Vào một khách sạn, em sẽ được dễ chịu hơn !

Hốt hoảng, ả nghĩ có thể vì lý do nào đó ông đã thay đổi ý định về ả, ông sắp bỏ rơi ả không tiền nong tại xứ người. Không được rời ông ta nửa bước, trước hết cần như thế đã. ả phát một nụ cười và nắm chặt lấy cổ tay ông.

- Em đi với anh. Moóctimơ...

- Hử ?

- Chúng ta đi đâu, sau đây ?

Ngớ ngẩn, ông đáp :

- Anh chẳng biết.

Ả ngơ ngác nhìn ông, hai khoé môi của ả đồng thời chảy xuống.

- Anh không biết ?

- À, có chứ ! Có thể chỉ là anh buộc phải tạt thêm đến một chỗ khác nữa.

Sau chuyến ghé qua Thụy Sĩ kinh hoàng và nguy hiểm, để xoá nhoà dấu vết, ông đã quyết định

là ngay khi ra lệnh cho lão Clốp chết tiệt xong, sẽ đáp luôn chiếc máy bay đầu tiên đi bất kỳ đâu mặc nó. Hai ba lần ghé tạt vào nhiều lục địa sẽ cho phép ông trót lọt đến được cái đích cuối cùng của cuộc trốn chạy. Bối rối, ông nhận thấy sức nặng của thân hình Dada mềm mại đeo vào tay mình.

Khi họ đến trước chỗ đỗ tắcxi, ả đã có một cố gắng phi thường để nhấn nhó một cách thảm hại mà nói khẽ vào tai ông :

- Moóctimơ, cái mà em làm cho anh ấy, em chưa làm cho một ai khác đâu.

Ông chợt cảm thấy mình nặng thêm ba chục ký nữa và cao thêm lên rất nhiều phân.

*

Khi chuông cửa réo, Lăngđô Baretô đã khoác áo padơxuy vào người. Hắn lùa tay vào dưới áo vét, nơi có khẩu súng, và cẩn thận nhìn qua cái lỗ nhòm. Inetx. hắn mở chốt an toàn bảo Inetx vào.

- Lề mề quá ! Anh chuồn đây !

Cùng với ả, một luồng nước hoa thơm lừng ừa vào theo. Chiếc áo lông điều thừ màu caramen dài đến gót chân, đẹp kinh người, quần bọc lấy ả.

- Em không có thói quen bị lôi dậy từ bảy giờ sáng!

Ả vừa nói vừa che miệng ngáp.

- Phải quen ?

- Anh muốn gì ?

- Tên lão ấy là gì ? Lão chủ ngân hàng của em ấy.

Ả chớp chớp mắt.

- Làm sao ?

- Không bận tâm đến cô. Là gì nào, tên lão ?

- Clốp, Hôme Clốp.

- Ngân hàng Thương nghiệp Duyrích hử ?

- Đúng. Nhưng làm sao ?

Hắn vỗ vỗ hông ả, cái hông rắn như gỗ tếch.

- Có thể là anh có ít tiền gửi ở đấy. Tiệm nghiêm chứ?

Inetx bấu môi nghịch ngợm nghĩ tới cái quan tài bằng thép, cái gian phòng, những kết bảo hiểm, trong đó mỗi tuần một lần ả lại làm tình với ông chủ ngân hàng tóc đỏ da hồng, nghiêm trang trên một tấm thảm giấy bạc.

- Rất nghiêm.

- Còn lão, thằng Clốp ấy, loại người nào ?

- Đã được vô trùng. Sạch. Năm chục tuổi. Những hàng răng tuyệt vời đối với một dân da trắng nhỏ con.

- Rõm à ?

- Thật. Thật hoàn toàn. Em đã giật thử mà.

Landô há toác mồm mình ra.

- Thế răng anh, răng của anh là cứt đấy ?

- Với một dân da trắng nhỏ con thì là nghiêm.

- Cho em giằng cái mồm anh xem có thấy răng anh nhô ra thêm không ?

Hắn lùa một bàn tay quyền thế và chiếm hữu vào dưới tấm lông điều thừ, tóm mạnh cái đám bờm xồm của ả.

- Chuồn đây.

- Anh cần có thế thôi à ?

- Ừ, bây giờ thì thế thôi !

- Tối nay có gặp nhau không ?

- Không biết. Cứ ở nhà em. Rồi khắc biết anh có đến hay không. Bây giờ nào, công chúa, em phối trước đi. Để cho tất cả bọn mặt rệp ở cái nhà mất dạy này nhìn thấy mình ra cùng với nhau là hồng bét.

Ả biến đi trong một tiếng loạt soạt của da thú thơm lừng. Tối nay gặp ả mà hay đấy. Khi những thông tin viên của Landô cần đến hắn, thời gian không thuộc về hắn nữa, hắn được trả lương năm để luôn luôn sẵn sàng khi nhận lệnh. Chủ hắn, Giencô Vônphôn, dễ dàng mở hầu bao. Mọi công việc làm xong đều được thưởng, cộng vào lương và không nhất thiết thưởng tiền. Giencô Vônphôn tể nhị vô cùng. Thoạt tiên, nhân chuyến ghé đặc biệt qua Duyrich, ông đã cho Landô cái vinh dự to lớn là mời hắn uống một ly rượu. Điều đó đủ góm lăm rồi. Nhưng nhất là ông đã cho hắn chiếc xe trong mộng ước, một chiếc *Bóng Đẹp P9* choáng lộn, hạ được mui, kiểu xe gây uy tín của hãng kinh doanh Mỹ, Công Ty Xe Hơi Lục Địa. Đơn giản chỉ vì hắn đã thèm muốn liếc nhìn vào - và không lọt qua mắt ông - khi đi ngang qua cái cửa kính trưng bày nó.

- Cậu thích nó à ? Của cậu đấy !

Và ông cho giải quyết luôn các thủ tục mua, mặc dù Landô bối rối chối từ. Giencô đã tự tay trao chìa khoá xe cho Landô.

- Như thế cậu có thể đi cùng với tớ ra ga.

Phủ phục xuống vì biết ơn và kính trọng, Lăđô vừa hôn tay ông, vừa lắp bắp nói :

- Nhưng ông chủ... *Perché ?... Perché ?...* ([24])
- Chúng tớ hài lòng về cậu, Lăđô. Và cái quà này là dấu hiệu của tình bạn bè riêng cá nhân tớ.
- Tôi không xứng đáng với nó, thưa ông chủ ?
- Đừng nghĩ thế. Không nay thì mai cậu sẽ xứng đáng...

Khi Giencô rời đi, đưa tay âu yếm vẫy một cái cuối cùng, Lăđô có cảm tưởng vừa bị bỏ để
bỏ lại. Hai ngày sau, hồi ba giờ sáng, đây nói gọi từ Milan :

- Lăđô, cậu có biết Ô Broi không ? Moóctimơ Ô Broi, luật sư ?
- Tôi biết ông ta là ai.
- Cậu đã nhìn thấy chưa ?
- Một lần.
- Vậy cậu có thể nhận ra ông ta chứ ?
- Được ?

Tiếng nói tiếp tục, cái tiếng nói từng bao nhiêu lần ra lệnh cho hắn :

- Có thể ông ta đến phía cậu đấy. Chặn lại.
- Ông ta sẽ đến đâu ?
- Đến một ngân hàng, Ngân hàng Thương nghiệp Duyrích. Cậu biết chứ ?
- Biết !
- Nếu thấy lão, ghìm lại.
- Rồi làm gì lão ?
- Cho nằm bóng mát và gọi tớ.
- Đồng ý. Đâu ạ, chỗ mát ấy ?
- Mà tự mò ra chứ !

Một sự trùng hợp buồn cười vừa được Inetx xác nhận xong với hắn : người ta bảo hắn giám sát cái ngân hàng mà ông chủ không phải ai khác, lại chính là đứa nhân ngãi rởm của ả nhân tình hắn ! Năm phút sau khi Inetx đi, hắn vào gara, không cưỡng nổi cái thú dùng chiếc P9 bóng nhoáng của mình để đi đến nơi làm việc, đường Xtămphenbách.

Các chân tay của ông chủ không phải lo : Ô Broi chẳng thể vào Ngân hàng Thương nghiệp Duyrích để hơn một đứa bị rút phép thông công vào nhà riêng Đức Giáo hoàng đâu.

Chiếc Boeing 747 chạm đất, dựng tua tua tất cả những cánh hãm lên, trong tiếng rú rít kỳ lạ của những máy phản lực đảo ngược chiều.

- Chúng ta vừa hạ cánh xuống Duyrich: Chúng tôi hi vọng quý khách được thoải mái trong chuyến bay vừa qua và mong sẽ được gặp quý khách trên các tuyến bay của chúng tôi...

Italô khinh bỉ nhìn bộ mặt nhồi máu và thư giãn của tên vệ sĩ : Piêtrô Bêlindôna đang ngáy trong một giấc ngủ hồn nhiên của những kẻ ngu dốt. Môsê Yudenman đã chính thức nói:

- Ngay khi đặt chân lên đất Thụy Sĩ, trước cả việc gọi dây nói cho vợ, anh hay đến nhà xác xem cái chân kia. Gần như chắc chắn là anh sẽ bị bám đuôi. Phôn cô Môri sẽ gánh cái việc tháo bỏ cho anh những cái đuôi đó.

Italô nhớ lại những câu này khi tháo thắt lưng an toàn. Hẳn bực là không được gọi dây nói cho Angiêla.

Mê tín hay truyền thống xưa của gia đình, vợ một capô phải được yên tâm về số phận chồng mình, tuy không bao giờ được biết nguyên nhân xê dịch hay tính chất công việc của chồng cả.

- Dậy, con bò béo nứt ! Đến rồi !

Bêlindôna lắc lắc người, miệng nở một nụ cười ngô nghê và thoải mái. Hẳn nói, giọng khê đặc :

- Mồm cứ khô không khốc...

Sau khi cất cánh hai giờ, hẳn ngủ mê mệt đi vì hai chai sâm banh đã nổ. Giọng ghét bỏ, Italô bảo hẳn :

- Mà ý tưởng mà ở đâu ? Trong nhà ngủ công cộng à ? Mà ý tưởng tao đưa mà đi để mà ngáy như xê gỗ hủ?

- Xin lỗi, ông chủ... Xin lỗi... Tôi mê thấy...

- Mặt...

Bêlindôna vụng về vươn người cho đỡ xương cốt dưới con mắt vờ ngủ, nhưng cảnh giác của Patric Mahôni. Từ đây, Mahôni phải tạm chuyển việc theo dõi Vôn pô cho Đêvơ Cavanô. Kiếp patric đã quyết định như vậy. Anh cầm lấy cái cặp và kín đáo lùa khẩu súng trong đó vào bao da. Ở New York, Đêvơ và anh không bị khám. Được báo trước, đám hải quan đã ngược ngạo quay mắt đi khỏi những đồ đạc trong các bọc hành lý của họ. Về dừng dừng, Mahôni khoác pađờxuy vào người và đi ra bằng lối trước của máy bay không hề ngó nghiêng tới Vôn pô lẫn Bêlindôna. Trong khi đó, ở đằng sau máy bay, Đêvơ Cavanô chen huých để được xuống đường băng trước tiên. Sự vội vàng của anh không qua khỏi mắt Phôn cô đang uể oải cài lại khuy áo vét. Trong lúc hành khách đi về dãy nhà sân bay, Môri bấy giờ ở cuối cùng đã dò thấy một gã mặc áo gió đen. Một cái gì trong hình dáng, tư thế, cái cách nhìn mọi thứ mà chẳng chú ý đặc biệt đến cái gì đã mách cho bản năng hẳn rằng sự có mặt của người này ở Duyrich là

có liên quan tới việc đi đứng của hắn. Quan sát kỹ hơn, hắn tin chắc là mình đang dính dáng đến một người ở cùng cánh, một dân nhà nghề. Ricô Gatô vốn không ngờ bị theo dõi từ phía sau, thì lại đang ngẫm thú vị về việc con mồi của chính mình, Italô Vônphôn bị một tên chỉ điểm chắc hẳn một tên côm - bám lưng trước khi đặt chân lên đất Thụy Sĩ. Đêvơ Cavanô cao hơn phần lớn hành khách đến một cái đầu. Anh phải vất vả lắm mới không đưa mắt vào lưng Italô Vônphôn, đồng thời lại vừa tìm cách sao cho mình không lọt vào con mắt hắn. Không thiếu óc hài hước, Ricô Gatô thầm nhủ tên côm này chẳng thọ được lâu nếu như Italô hay Bêhndôna nhận ra trò ú tim đó. Dầu sao, hắn ở đây chỉ cốt để nắm tình hình và báo cáo lại với Etô Gabêlôti thôi.

Khi Bé Vônphôn và Bêlindôna to đùng chui vào trong chiếc xe tắc xi, tình hình là như sau : Đêvơ Cavanô dính nhằng nhằng lấy gót Vônphôn và Piêtrô, dưới con mắt thích thú của Ricô Gatô. Bản thân Ricô lại ở trong vòng ngắm của Phôn cô Môri đang đi ở dưới cùng, chen huých với Patric Mahôni, cả hai đều không biết rằng họ đến Duyrich là vì một nguyên cớ giống nhau.

- Đến nhà xác ! - Italô hét tài xế.

Cái nơi trong vài giờ nữa, người tới lui sẽ còn nhiều hơn viện bảo tàng thành phố.

*

Landô đi đi lại lại trên đường Xtămphenbách, không rời mắt khỏi cửa ra vào của Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Hai lần hắn đi qua, ngân hàng chưa mở cửa.

Hắn dừng lại ở trước một cửa hiệu bán các thứ đồ dùng săn bắn dưới biển, vờ ngắm nghía những mũi tên ngành bắn bằng hơi nén, những bộ đồ lặn màu đỏ, hình thù kỳ dị của những con dao găm lấp lánh trong vỏ cao su đen.

Chín giờ kém năm... Hắn đứng trước một tiệm rượu Ý nho nhỏ, thềm dũ dôi một tách cà phê đặc, lơ đãng liếc vào gian phòng mà biết là không được vào, bởi nó sẽ không cho hắn nhìn thấy khung cửa nhà ngân hàng kia. Có lẽ cái ánh vàng rực thoáng hiện của một mái tóc sau cửa kính đã cuốn hút sự chú ý của hắn. Cô gái quay lưng ra đường. Hắn chỉ thấy ở cô ta mái tóc như thác chảy xuống một lưng áo măng tô du lịch màu be cùng bàn tay cô, dài và thon thả, có hai ngón móc vào quai tách cà phê.

Người đàn ông ngồi trước mặt cô có vẻ đang say sưa giải thích một điều gì với cô, đầu nhòai ra giữa bàn để thuyết phục cô được tốt hơn. Ông ta có bộ mặt của một người đau khổ, cái đầu nhỏ bé của con chồn sợ hãi với đôi mắt liếc ngang liếc dọc... *Porco Madona* ([25]). Tim Landô bắt đầu đập mạnh : người đàn ông đó chính là Moóctimơ Ô Broi ! Hắn vội vã bước lui, nấp vào sau một hốc cửa, nơi một quầy băng kính tí xiu tựa như tình cờ kiến nghị với con mắt người qua đường một tập hợp những đồng hồ. Con khỉ ! Người thông tin viên của hắn ở Milan đã không nói rõ vị luật sư này có người đi kèm. Và nếu cô gái cũng vào ngân hàng thì sao nhỉ ? Landô tự rửa thầm đã đến đây một mình. Hắn không thể đi gọi dây nói để xin chỉ thị mới mà không có khả năng - một phần nghìn - Ô Broi, mà hắn đã đi suốt qua mặt hai năm trước đây ở New York, lại có thể nhận được ra hắn. Tại sao lại không vào tiệm cà phê, bí mật gì khẩu Mauxơ vào bụng lão và gói lão đi chứ ?

Tiếng cửa đóng sầm làm hắn quay lại : Ô Broi vừa ra và đi ngay về phía nhà ngân hàng. Landô liền bám gót, rảo bước một chút để vượt ông ta. Từ đây việc xem xét, bàn bạc không thành vấn

đề nữa rồi. Khi Landô đến trước bậc tam cấp cổng ngân hàng thì hắn đã ở trước lão vài mét : những cánh cửa bằng đồng đen nặng nề vẫn đóng im ỉm. Bất giác, hắn xem đồng hồ, chín giờ đúng.

Một cái bóng hiện ra ở đằng sau tấm kính mờ. Có tiếng khoá lách cách trong ổ. Landô quay lại. Moóctimơ Ô Broi đang leo hai bậc cuối cùng, không trông thấy hắn.

- Ông là O Broi ?...

- Hử ?...

Người đàn ông bé nhỏ giật thót, phác một bước giật lùi.

- Tôi là một người bạn, ông Ô Broi. Ông hãy theo tôi.

- Thế nào ? Ông là ai ? Để tôi đi.

Trước khi Landô kịp đôi hồi, ông luật sư đã quay ngoắt gương mặt tái nhợt rồi bằng đôi chân ngắn cũn chạy lao về cái tiệm ông vừa ở đó đi ra. Một luồng adrenalin tràn lên miệng Landô. Trong giới hắn, thành công cho phép sống sót, còn thất bại thì dẫn thẳng đến nhà xác. Bằng ba bước, hắn đã ở cạnh Ô Broi, với cái dáng uyển chuyển của con beo từng làm cho hắn nổi tiếng thời còn chơi bóng đá và đều đặn thẳng đối thủ bằng tốc độ để đoạt lấy bóng.

Một hai người qua đường tò mò quay lại. Ở Duyrich cũng như ở Lôdan hay Gione, một người có học không chạy ở ngoài đường. Hơn thế nữa, lại có những hai người, lại còn một đuổi một. Cú ngáng của Landô quá kín đáo khiến không nhân chứng nào nhận ra cái ngã. Moóctimơ như tung lên cao, buông mình xuống vĩa hè, trượt theo đà khoảng một mét rồi nằm bất động, trán nện xuống nhựa đường, mắt nhắm nghiền. Landô ngồi xổm xuống, xốc lấy hai nách ông, mím một nụ cười làm yên lòng những người dừng lại theo dõi câu chuyện, đẩy tấn hài kịch đến mức hắn còn bịt mũi lại để chứng tỏ bạn mình say đến thế nào.

Rồi bế ông lên như một người rơm, hắn mang ông lại chiếc xe đậu ở đầu kia con phố.

- Kìa ông ! Ông làm gì thế ?

Landô quay lại : cô gái trong tiệm cà phê đang đứng ở trước mặt hắn.

- Có chuyện gì thế ? - Á sợ hãi choe choé kêu lên.

- Ông ấy chóng mặt... - Landô áp ứng.

Và nói thêm với những người xem đã vón đông lại:

- Các ông bà thấy đấy, ông ấy say !

- Ông đặt điều gì ra vậy ? Say à ? Chúng tôi không uống cả đến cà phê đã gọi cơ mà ?

- Ta đừng đứng ở đây ? Nào, giúp tôi đưa ông ấy đi !

Nhưng ả cứ đứng sững, nghi hoặc, sợ rúm lại. Khi Moóctimơ ra khỏi tiệm, ả đã dõi theo ông qua cửa kính. ả cáu vì ông không cho phép ả đi cùng vào ngân hàng, nghĩ ông muốn chơi xỏ ả. Trong lúc đứng lên và đi vòng qua cái bàn, ả đã thấy gã cao lớn này cúi xuống Moóctimơ bất tỉnh nhân sự. Cuối cùng, ả kêu lên thất thanh :

- Đưa anh ấy đi đâu ? Ông định làm gì anh ấy ?

Landô thấy hoảng. Không phải chỉ vì cô gái này không được dự kiến trong chương trình mà còn vì ả có thể lên cơn kích động ở giữa phố nữa cũng nên ! Mà Duynch thì đâu có phải Sicagô. Ở đây cóm là chúa tể còn công dân thì sẵn sàng biến thành cảnh sát để làm cho pháp luật được tôn trọng. Phải kết thúc sớm.

- Lại đây, tôi cho chị xem cái này...

Hắn gần như áp sát vào người Dada để che mắt các nhân chứng thấy được khẩu Mauxơ hắn đang thúc mạnh nòng vào sườn ả. Rồi thấp giọng, nói khẽ và nhanh, hắn vừa càu nhàu vào tai ả, vừa lấy tay trái giữ Moóctimơ:

- Hoặc cô im lặng theo tôi ngay, hoặc tôi cho một viên kẹo đồng vào bộ lòng cô đấy !

Nếu ả phản ứng tồi, nếu ả kêu lên thì tất cả hỏng bét. Landô sẽ sớm muộn thành một cái thây ma ! ả mở to đôi mắt sợ hãi, cắn môi, lùa tay vào dưới vai Moóctimơ vẫn bất tỉnh rồi nói to lên, gần như lơ đãng:

- Say hoàn toàn !

- Lối này ! - Landô nói.

Bộ ba mau chóng đi ra xa. Những người hay nghe ngóng đã giải tán. Khi Dada và Landô dìu Moóctimơ rẽ ở đầu phố, đã thấy chiếc P9 ở trước mặt.

- Mở cửa ra - Landô ra lệnh.

Ả chấp hành. Landô quăng Moóctimơ vào đằng sau xe và ngồi vào bên cạnh.

- Bây giờ cầm lấy chìa khoá này rồi lái.

Ngoan ngoãn, Dada cho máy nổ. Đúng là ả đã nhiều khi bị bạn trai tát nhưng chưa bao giờ lại bị dí súng lục vào bụng như thế này. Đã thế, cái gã tóc nâu cao to và đẹp trai này lại không có vẻ gì là đùa cả. Moóctimơ rúc vào tổ vò vẽ nào đấy, cái đó không quan trọng, miễn người ta không làm hại đến ả. Điều không hiểu được là tại sao người ta lại dí súng chặn lão luật sư trước khi lão vào trong ngân hàng chứ không phải sau đó, khi lão đã nhồi vào người đầy tiền bạc lúc trở ra.

- Thế nào, có đi không ?

- Tôi đi đâu ?

- Cứ đi ?

Ả chưa đặt chân lên châu Âu bao giờ, do đó hoàn toàn lạ lẫm về đường xá. ả có cảm tưởng lái vòng vo theo lệnh gã tóc nâu cho tới khi vào một phố nhỏ có cái tên khó đọc, phố Etsovixen.

- Đầu phố bên phải, sẽ thấy một gara. Lái vào đó, để ở dưới hầm.

Đi thêm một trăm mét, ả hãm phanh và bắt đầu rẽ.

Gã thô bạo quát :

- Tăng tốc độ !

Ở lối vào gara có một xe cảnh sát, một chiếc Pôntiắc, chặn mất lối vào. Hai cảnh sát mặt phớt lạnh đang nghe một người đàn ông thấp bé hói đầu giải thích.

- Đi thẳng. - Landô nói.

Trạm dịch vụ này là của một người bạn hắn, cũng dân Xixin. Không may thế nào mà đúng lúc hắn cần đến chỗ ẩn náu thì cảnh sát lại ở chính ngay tại đó ? Ở trong cùng chỗ đậu xe có một cửa sắt luôn luôn khoá, mở vào một cái hầm có thể tạm thời trốn tránh được. Landô định giam Moóctimơ ở đó, chờ cho những người thuê hắn đến lĩnh món hàng đi.

- Tôi cứ chạy thẳng chứ ?

- Câm, chạy thẳng ! Hắn cần suy nghĩ. Lúc này nơi ẩn bị lộ, hắn phải tưởng tượng ra một chỗ khác. Cần kíp ! Ô Broi đang tỉnh dậy...

Ông đảo hai con mắt sợ hãi, bắt gặp cái nhìn của Landô, thấy khẩu súng hắn chìa lăm lăm vào sườn.

- Ông muốn gì tôi ?

- Câm !

- Dada, có chuyện gì thế ?

Cổ họng ông thắt lại, không sao cưỡng nổi. Chẳng quay đầu, Dada nói :

- Có chuyện là tại anh mà tôi ngập vào trong cút.

- Ông cần tiền phải không ? - Moóctimơ hỏi Landô.

Ông tuyệt vọng cố bám lấy ý nghĩ này. Nhưng nghe vẻ không ổn. Ông lờ mờ biết là ông hỏng rồi, gã này là người của Công đoàn, vụ lừa đã bị phát hiện. Làm sao chúng lại biết được sớm thế nhỉ ?

- Dada, anh xin em tin anh... Anh không hiểu... Anh chẳng rõ cái gì cả ?

Không ngừng chìa súng dọa, Landô nói :

- Rẽ phải, đi qua gara lần nữa.

À làm theo. Lạy chúa ? Chiếc xe cảnh sát vẫn ở trước cửa gara.

- Nếu ông không nói ông muốn cái gì ở tôi thì tôi nhảy xuống đây ! - Moóctimơ chu chéo.

- Mà có câm không ? - Landô gầm lên. - Còn mà, con tóc vàng, lại rẽ trái ở đầu phố.

Khi nào chịu bỏ công, hắn cũng biết nói năng với đàn bà lăm ! Con đĩ này phải là quý cái mới thông được một tay vào cổ Ô Broi!

Bây giờ hắn biết sẽ đưa chúng đến đâu rồi. Một chỗ hoàn toàn yên tĩnh mà hắn lại có thể tiếp xúc với cấp trên của hắn nữa : nhà Inetx.

Tim thót lại vì một linh cảm không lành, Italô Vônphôn đi theo người mặc áo đen qua một hành lang dài. Tiếng chân họ dội lên những bức tường trắng tinh, lát vuông men sứ. Điều làm Vônphôn ngạc nhiên khi vào nhà xác không phải là cái hơi lạnh - hắn đã chờ đợi như thế - mà là sự không có mùi vị gì. Chẳng mùi phoóc môn mà người ta thường thấy ở những nơi này lẫn mùi cái chết tinh tế hơn, dai dẳng và nhờ nhờ.

- Nếu ông vui lòng cho phép - người mặc đồ đen xin lỗi.

Ông ta đến kiểm tra một cái gì trong cuốn sổ đăng ký. Đứng im lìm, mắt đăm đăm, Italô có cảm giác đang vụng vầy trong một cơn ác mộng. Tuy cái vẻ gia trưởng cố ý làm ra với chú em trai, ông anh vẫn luôn tốt và công bằng với hắn. Tất cả những gì Italô có được đều là nhờ ở Giencô. Bắt đầu từ cái mạng sống mà Giencô đã cứu hắn hai lần. Hắn nghiêng chặt răng để cưỡng lại cơn xúc động đang kìm kẹp hắn. Người nhân viên kéo một chiếc ngăn ra và đến lượt ông ta cũng đứng im lìm.

Thình lình đến cái lúc được biết thì đứa con út nhà Vônphôn lại không còn muốn biết nữa. Hắn sợ.

- Đấy ! - Sau một lúc im lặng, người mặc đồ đen nói.

Italô lại gần, cổ mở to mắt. Trong cái ô khổng lồ được nghĩ ra để đựng hắn một con người, cái chân nôm bé tí như đồ chơi, lại vừa đồ sộ. Lập tức hắn biết đó là chân của Giencô, biết hắn không bao giờ còn được thấy lại anh mình sống nguyên lành nữa. Cổ họng thắt nghẹn, hắn phải ép mình cúi xuống nửa để nhìn sát vào cái mà hắn kinh sợ. Mắt hắn nhìn trượt từ chỗ vết thương ghê rợn ở trên chòm đùi, tiện ngọt như một tảng thịt ở cửa hàng, xuống đến tận cổ chân. Hắn nhận ra cái sẹo lờ mờ, nhạt hơn cả màu thịt xanh nhợt.

Khi hai anh em ngã xe đạp và hắn nhìn thấy máu ở trên bít tất người anh cả, Giencô đã làm cho em yên tâm bằng một nụ cười :

- Đừng sợ, Bé, không đau đâu...

Bé..., cái biệt hiệu âu yếm này chính là Giencô đặt cho hắn. Cái tên đó còn lại với hắn suốt đời. Thời đó, nó đã làm cho cả nhà cười ! Bây giờ, khi người ta nói đến nó, người ta chắt lọc hai âm tiết rời nhau ra với một niềm kính sợ.

- Thưa ông, ông có nhận ra không ?

- Đi đi ! Tôi muốn một mình.

- Hãy gọi tôi. Tôi ở trong hành lang.

Ai có thể làm thế này với Giencô ? Ai ? Và cái xác còn lại thì ở đâu ? Mắt rơm rớm, biết là mình đang có vẻ đáng cười, nhưng không thể ngừng lại, hắn thành kính lầm rầm trong miệng :

- Cha chúng con ở trên trời. Cầu xin ý cha được thể hiện ở dưới đất cũng như ở trên trời...

Phần sau của lời kinh mất đi trong tiếng nước nổ đang vận xoáy lấy cổ họng hắn. Nhưng Italô đã tìm ra được sức lực để đọc trọn vẹn bài kinh. Hắn lấy ở trong túi ra một chiếc mùi soa lau mắt. Hắn chợt nghĩ hắn đã 38 tuổi, hắn sắp đến gần tuổi già và ở trước cái chết của những người mà ta hằng yêu mến thì tất cả hình như bỗng không chẳng còn ý nghĩa gì. Bao cái tin ghê sợ này như thế nào với Prăngxétxca, chị dâu hắn, và hai đứa cháu gái đây ?

Song nếu Giencô chưa chết ? Nếu sau một tai nạn, ông vẫn sống, nằm liệt ở đâu đó, bị thương thì sao ? Nhưng cầu xin ông còn sống, lạy Chúa, cầu xin cho ông còn sống!

Trong cơn điên dại, hắn bấm sâu móng tay vào lòng bàn tay. Hắn nhìn vào đó : mỗi lòng bàn tay mang bốn vết máu. Thế là người run rẩy hắn quay ra thăm thì rất nhanh, cánh tay giơ ra bên trên chiếc ô kéo :

- Giencô '... Giencô... *Mio fratello* ([26])... Em không biết đứa nào đã chặt anh ra đến nông nỗi này... Nhưng em thề với anh, em xin thề với anh điều này, trước Đức Mẹ thiêng liêng, là em sẽ tìm ra nó ! Nếu cần, em sẽ bỏ cả đời vào việc đó, nhưng em sẽ tìm ra! Và ngày đó, sẽ không có đủ máu trên thế gian này để xóa đi được nỗi đau đớn chúng đã gây ra với anh đâu ! Dù nó là ai, cho nó ẩn tẩn đâu, em vẫn sẽ tìm ra nó và tự tay em sẽ giết nó; nó, bố mẹ nó và tất cả lũ con cháu nó !

Dào dạt căm thù, hắn dùng dùng đi ra khỏi căn phòng rùng rợn, mặc kệ cho nước mắt ròng ròng chảy.

Từ nay hắn có một sứ mệnh thiêng liêng phải hoàn thành, thay Đôn Giencô đứng đầu cái băng nhà Vônphôn, và làm trọn công việc mà cái chết đã không để cho anh hắn có thì giờ thực hiện. Thiên hạ sẽ biết ai là Italô Bé Vônphôn ! Để mở màn cho cái chức danh mới - “Đôn” - của hắn, hắn quyết định ngay lập tức đi tới ngân hàng.

*

Anh chàng người Đức, tên gọi Ed Phlúc, cao gần hai mét và nặng tạ hai. Một tháng một lần, anh từ Hambua đến Duyrich có công chuyện. Một tháng một lần anh ở với Inetx hai giờ đồng hồ. Lúc đầu, theo lời giới thiệu của một người bạn Thụy Sĩ, anh gặp ả, đã hốt hoảng bởi sắc đẹp của ả đến nỗi phải chật vật lắm mới sử dụng được sức lực nam nhi của mình. Thân hình hoàn hảo của ả da đen làm cho anh cảm thấy rõ hơn thân thể mình chảy xệ, nặng nề, vô duyên đến mức nào. Thông thường dám dĩ không làm cho anh sợ. Đồng tiền anh đưa cho họ lập tức xoay ngay được cái tính nhút nhát bệnh hoạn của anh.

Vậy mà, tuy bản thân là điểm - hai giờ bỏ ra cho anh, ả bắt anh trả với giá cắt cổ hai nghìn đôla - Inetx lại có một kiểu giữ khoảng cách đến độ anh muốn nói với ả : “Thưa bà ạ, cảm ơn bà ạ”, trong khi ả đút tiền của anh vào túi. Không lần nào Ed thấy là mình bị mất cắp.

Anh tích cóp khoái lạc cho ba mươi ngày sau, kỷ niệm về những ôm ấp của ả giúp anh chịu đựng được một cô vợ cay đắng, chịu đựng những quán bia dễ dàng nổ ra những bãi công của nhân viên, chưa kể tới hàng nghìn những khó khăn cố hữu của anh với tư cách là ông xưởng trưởng.

Hiện lúc này anh đang nằm dài, trần truồng trên tấm thảm phòng khách, mắt nhắm, hơi thở dồn dập.

Bằng một chiếc bút lông, Inetx quét lên cái thân hình khổng lồ của anh những vết dài mật ong,

không quên một phân vuông da thịt nào, từ đầu ngón chân đến chân tóc, bỏ qua lỗ rốn và tai, rãnh mông. Lát nữa ả sẽ liếm anh!

- Anh biết một lít mật ong bao nhiêu không, con búp bê to bụng của em ?

- Làm tiếp đi, anh van đấy, đừng dừng lại !

- Đắt ! Rất đắt !

- Anh sẽ trả tiền.

- Anh chẳng bao giờ trả đủ được đâu !

- Anh biết Đúng thế... không bao giờ đủ... - Ed lăm bắm, hơn hớn lên bởi những dấu hiệu báo trước một sự cứng cứng đầy hứa hẹn.

Anh giơ tay ra để sờ đùi ả. Tiếng chuông cửa réo lên.

Ed giật mình, mở mắt, bắt gặp cái nhìn sừng sốt của Inetx.

- Em chờ một người nào đấy à ?

Thay lời đáp, ả để một ngón tay lên môi. ả mặc một áo khoác tằm màu đỏ mở phanh bốn bề, không che giấu tí nào cái cơ thể kỳ quan của ả. Ed muốn ngồi dậy. ả lấy sức giữ anh lại. Lại tiếng chuông, lần này kèm theo tiếng đấm cửa.

- Không nên để người ta thấy anh ở nhà em. Thản nhiên bĩu môi, ả ra hiệu cho anh im lặng, đứng lên đi ra và nhòm vào cái lỗ con trên cửa ra vào. Mặc dù tính lì lợm của mình, ả vẫn suýt giật nảy người lên: Landô, một người đàn ông và một cô gái tóc vàng? Không bao giờ Landô cho phép hấn đến quấy rầy ả mà không báo trước. Hơn nữa, lại cùng với hai người lạ mặt thế này. ả nghe thấy hấn càu.

- Thế nào, mở ra chứ ? Cái gì vậy ? Anh biết em ở nhà!

- Em đang bận. Chốc nữa.

- Không được, - Landô bực mình. - Mở ra.

- Đừng mở ! - Ed Phlúc rên rỉ, phủ phục trên tấm thảm, hai tay bắt chéo trước cái giống đã bắt đầu trở lại kích thích khiếm tốn của mình phân vân có nên tấm một cái để vứt bỏ đi lớp mật ong này hay cứ mặc bừa quần áo vào, hay lẩn trốn ở trong buồng chờ Inetx đưa anh thoát khỏi tình cảnh trớ trêu.

Sợ hãi, anh thấy ả kéo then cài ra.

Anh chờ đợi trông thấy một chiến binh da đen cao ba mét, thì lại là một cô tóc vàng bé bỏng đang mở to mắt khi phát hiện ra cảnh tượng này, theo sau là một người mảnh khảnh và một gã cao lớn, tóc nâu, kiểu điển trai với nét mặt ngoại lai, loại người mà Phlúc kính tởm.

Anh nhảy quàng vào trong buồng tắm.

- Ai đấy ? - Landô hỏi.

- Ai cho anh đến đây ? - Inetx đối lại, lạnh lùng, thoải mái như khi ả trần truồng có một nửa.

Đến lúc đó ả mới nhận thấy khẩu súng Landô chĩa xuống đất.

- Anh điên hay sao thế này ? Cút đi !

Landô trừng trừng nhìn ả, vẻ độc ác, rồi khẽ nói, giọng đe dọa:

- Câm ! Cho lủi thẳng mặt l...đi và pha cà phê cho các bạn của tôi.

- Tự pha lấy và phót đi, hết !

Ả không nhìn thấy cái tát bay đến làm đầu ả đưa đi đưa lại như một con lật đật. Kinh ngạc, ả bất giác đưa tay lên má : Landô không đánh ả bao giờ. Giọng lạc đi, ả buông ra :

- Anh lầm rồi, Landô !

- Pha cà phê !

Ả đi về phía bếp và rất tự nhiên, nhắc máy nói lên khi bước ngang qua đó, ngón tay trở ấn lên các phím, Landô khẽ nâng nòng súng lên chĩa về phía ả.

- Đặt xuống. Anh uống với hai viên đường.

Inetx ngáp ngừng, đọc thấy trong mắt hấn rằng cái gã đang ở trước mặt mình không giống gì với anh chàng Landô mình quen cả.

- Tôi không biết anh muốn cái gì và tại sao anh lại hành động như thế, nhưng khi anh bước ra khỏi cái nhà này rồi thì anh đừng có đặt chân trở lại nữa !

Landô quay về Ô Broi và Dada đang đứng im thít ở bên cửa.

- Bao nhiêu cho các người !

- Hử ?... Ô Broi giật mình.

- Bao nhiêu đường ? - Landô kiên nhẫn nhắc lại.

- Không, không đường.

- Còn cô ?

- Chẳng cà phê gì cả ! - Dada đáp, mắt tức giận long lanh lên.

Một tiếng người van nài cất lên trong buồng tắm.

- Inetx !... Inetx !...

Inetx định đi lại đó. Landô ra hiệu bằng tay ngăn ả lại rồi đến bên cửa buồng tắm giật toang cánh cửa ra : Ed Phlúc, to lớn như ông hộ pháp và tội nghiệp, đứng ở trong khoang vôi hoa sen, sắp sửa vịn vôi nước.

- Tôi có thể giúp ông được gì không ? - Landô lịch sự hỏi.

- Xin lỗi ! - Anh chàng to béo lấp bắp. - Nếu ông có thể đưa cho tôi bộ quần áo... phiền ông... Ở

trong phòng khách...

Landô bước nhanh lên hai bước, nắm chặt lấy tay Ed kéo mạnh, và chỉ cần một động tác, đã làm khối người đồ sộ của ông chủ hãng bia lộn tung một vòng, bắn vào trong phòng.

- Đi mà lấy rồi xéo !

Hắn bàng hoàng và ghê tởm nhìn bàn tay mình nhóp nháp.

- Ơ kìa, cái tảng mỡ này lại dính à ?

- Mật ong đấy. - Inetx bình thản vặn lại. - Anh không thích mật ong ư ?

Ngơ ngác, Landô lần lượt nhìn Phlúc, Dada, Moóctimơ, Inetx trừng trừng...

- Cái gì ?

- Ed trả tiền tôi để tôi quét mật ong lên người anh ấy. Nếu Ed thích như vậy thì bận gì đến anh nào ?

Landô phá ra cười. Lúc đầu không ai nhúc nhích. Rồi bị phản bội bởi thần kinh, nỗi sợ, cơn mệt, Ô Broi đã bật ra một tiếng nắc nứn, nó nhanh chóng biến thành một trận cười sằng sặc, không thể kìm lại. Đến lượt mình, Dada cũng cố bặm môi kiềm chế mà không nổi. Người lắc run lên, ả cúi gập lại, nước mắt đầm đìa. Phải nói rằng khung cảnh này rất lố lăng. Người uốn éo như anh hề sâu thẳm, Phlúc cố mặc chiếc áo sơ mi vào nhưng không xong. Vừa chạm vào da, vải áo đã bết dính lại bởi mật ong, trở thành một thứ băng keo.

- Mau lên kia ! - Landô ra lệnh giữa hai cơn ôm bụng.

Khi ông chủ hãng bia đi bít tất vào thì là trận loạn cười. Cho tới lúc đó vẫn nghiêm chỉnh được, Inetx cũng đã bị lây nhiễm, ả cố nói với người khách hàng giữa hai đợt cười hi hí.

- Đừng giận em, Ed! Đừng giận em ! Hắn là đứa xấu xa. Hắn sẽ phải trả em cái nợ này !

Khi Phlúc đi ra, giữa tiếng cười của tất cả mọi người, giày xách ở tay, sung sướng vì dầu sao cũng thoát nạn thì Moóctimơ, tay ôm bụng, mắt ướt đầm và đầy kinh hoàng nói với Landô :

- Xin hỏi, ông định giữ chúng tôi ở đây có lâu không?

Và mặc dù sợ thắt ruột gan lại, mặc dù vẻ phi lý của tình hình - trong đó chen lẫn với nhau một gã khổng lồ người phết mật, một cô đen trần truồng, đồ sộ và cái thằng ông chưa gặp bao giờ nhưng đang cầm khẩu súng chĩa vào ông kia - ông lại nổ ra một trận cười quái đản nữa.

Còn Landô, ngay lập tức hắn nín bật, đôi môi thô bạo thoát trở lại thành một đường ngang mỏng dính và dữ dằn. Hắn nhắc máy nói :

- Vài giây nữa thì mày biết !

Ở New York, Môsê Yudenman đã gọi Phônco Môri ra một chỗ kín để căn dặn :

- Italô xốc nổi, dễ cáu. Có thể người ta sẽ theo dõi ông ta đấy. Việc đó tuyệt đối cấm. Nếu người thấy cái gì nguy hiểm thì cậu cứ khử đi !

- Khử ?

- Cậu còn muốn tớ phải làm mẫu nữa à ?

Nói trắng ra là thủ tiêu tất cả những ai tỏ ra quan tâm đến các hoạt động của Italô Bé Vônphôn. Đúng thế, nhưng biết làm sao ? Các ông chủ thì bay lượn ở trên không. Lệnh của các ông phải trở thành hiện thực, nhưng các ngài đâu có thêm chỉ bảo cho bọn thừa hành biết tốt nhất là phải làm như thế nào !

Ngồi nép trong một chiếc xe thuê đậu cách nhà xác non trăm mét. Phônco Môri cảm thấy tuy sống hơi lâm râm khi nhận ra gã xương xẩu cao kều tóc vàng mà hắn đã để ý lúc tới sân bay. Gã đã theo Italô bằng taxi, không ngờ chính gã lại bị Phônco theo dõi. Bây giờ gã đang vờ chú ý tới những cửa hàng dọc phố trong khi người lái xe của gã thì đang đọc báo ở đằng sau tay lái. Còn Piêtrô Bêlidôna bị Vônphôn cáu kỉnh ra hiệu cấm vào nhà xác, hình như cũng thấy mình đang bị quan sát. Italô vừa vào khỏi, gã Piêtrô to tổ bố đã nhào vội vào một cửa hàng bánh ngọt để rồi trở ra ngay với một túi bánh tương mà hắn ngón học tốc tương chừng như người ta sắp tịch thu mất vậy...

Không thể trông cậy vào Piêtrô được. Vậy thì Phônco phải tự mình tìm ra cách khử cái thằng quấy rầy sao cho được êm ru. Như thế, nếu việc Italô đến viếng nhà xác là quan trọng thì bên nọ sẽ chẳng báo lại được với ai cả.

Bất giác Phônco gãi lưng, cảm thấy yên lòng khi chạm nhẹ vào lưỡi dao găm gài giữa hai bả vai, mũi chống ngược, trong một cái bao. Hắn chỉ cần lùa tay vào trong cổ áo sơ mi bên dưới gáy là rút được con dao ra và cho nó bay tới đích trong nháy mắt. Khốn thay, hắn có đang ở trong rạp xiếc hay trên đường phố New York ban đêm đâu cơ chứ ? Chính là hắn đang ở giữa ban ngày ban mặt tại Duyrich, cái thành phố sạch đến nỗi khắc nhố hắn cũng phải dẫn đo. Gây ra một vụ giết người lộ liễu, mà lại hòng thoát thân, thì không thể có ở đây được. Nếu muốn thành công, hắn phải làm cho ra vẻ một tai nạn.

Do muốn làm trọn cái việc Yudenman giao phó, hắn lần lượt nghĩ các cách khác nhau để loại bỏ gã kia. Nhưng chẳng cách nào thích hợp với tình hình này. Chỉ một hành động hung bạo sẽ khiến hắn lập tức trở thành kẻ bị pháp luật săn đuổi. Dẫu sao, con mồi của hắn vẫn chưa dò được ra hắn...

Phônco ra khỏi xe, quyết phó thác cho bản năng, cho cái đầu giàu ngẫu hứng của mình. Hắn lừng khừng đi đến chiếc taxi, thầm cầu mong lúc này Bêlidôna không quay lại để trông thấy và nói chuyện với mình. Chỉ một lỗi nhỏ là gã tóc vàng đang gắn con mắt vào Bêlidôna sẽ được báo động và thủ thế liền. Phônco không đợi đi tới ngang Bêlidôna mới báo cho hắn biết. Hắn nói, bằng một cái giọng trầm thấp nhưng hoàn toàn nghe được rõ.

- Piêtrô, Phônco đây. Đừng quay lại, đừng nhìn tớ.

Bêlidôna tuyệt đến nỗi Môri đã ngờ gã không nghe thấy. Gã tiếp tục moi bới trong cái túi xách, tựa hồ chẳng xảy ra chuyện gì. Khi Phônco đi qua mặt gã, gã vo viên cái túi, đưa mắt tìm một chỗ ném đi nhưng không thấy, lại nhét nó vào trong túi áo vét, không dám vút bừa. Không nhòm ngó gì tới, Phônco vẫn tiếp tục đi, cũng chẳng chú ý đến chiếc taxi đậu cạnh dãy hàng rào chạy dọc một công trường xây dựng. Hàng trăm ý nghĩ bủa vây Phônco khi hắn trông thấy

chiếc cần cầu to tướng vươn cánh tay im lìm của nó ở bên trên chiếc taxi. Khổ thay, nếu hấn vào trong công trường - mà cái lối vào chết tiệt nó ở đâu chứ nhỉ ? - hấn sẽ mất hút cái cửa nhà xác, nơi Italô sắp sửa đi ra. Và cho dù có vào được công trường thì làm thế nào cho tấm bê tông treo trên cánh tay cầu kia rơi xuống chiếc taxi được chứ ? Núng thế, có lúc hấn đã toan đi tới gặp gã mặc bộ đồ tuyết nọ, đơn giản đâm cho một mũi dao.

Cũng không được. Tiếp tục đi, hấn nát óc tìm cách chặn lại việc theo dõi của gã cao kều kia. Cần không để cho ai biết được hành trình của Italô. Chính một tia mặt trời ló qua đám mây đã mách bảo cho hấn một đe dọa khác nữa. Tia nắng dội vào một vật đang phản chiếu lại hấn thứ ánh sáng lấp lánh. Không quay đầu, cũng chẳng ngừng bước, hấn thờ ơ liếc một cái về chiếc xe đỗ và nhìn thấy bàn tay đặt trên tay lái đang lóng lánh lên cái mặt kim cương của một chiếc nhẫn. Hấn nhận ra ngay người mặc đồ đen mà hấn đã để ý thấy lúc xuống máy bay. Tên này có ăn cánh với thằng cha tóc vàng cao kều không đây ? Chúng có cùng phe không nhỉ ? Cóm, cướp hay cái gì ? Chắc nó ở quá xa không nghe được những gì hấn lẩm bẩm với Piêtrô khi nãy đâu. Không vui, Phoncô chau mày. Vấn đề của hấn càng thêm phức tạp. Bây giờ hấn phải khử những hai chữ không phải một. Để cho có vẻ tự nhiên, hấn vào một cửa hàng hoa, cầm lấy một bó hoa mẫu đơn đưa cô bán hàng, vẫn quan sát ngoài đường phố qua cửa kính. Khi cô hàng gói xong hoa, hấn ném tờ giấy bạc xuống bàn, gật đầu cảm ơn rồi không chờ trả lại tiền, đi trở về xe của mình.

Bêlidôna vẫn ở trước cửa nhà xác dựa vào một cánh cổng, kín đáo xía răng với một vẻ mặt mơ màng. Cũng như lướt đi, gã có vẻ không để ý đến Phoncô đang gửi thầm đến một kiến nghị khen thưởng. Đường phố một chiều và hơi đồ dốc, ít xe cộ qua lại. Hai bên vỉa hè, xe đậu kín, chừa ra một lối hẹp cho vài ba xe cộ hiếm hoi lưu thông. Ở vài chỗ, vỉa hè lồm vào thành một bãi đậu nho nhỏ. Bốn chiếc xe đỗ ở đó, sườn áp so le vào nhau.

Nhờ một góc phố che khuất, Phoncô thử mở cửa bốn chiếc ra. Chiếc đầu, một xe Pho thì khoá. Chiếc thứ hai, một Ronô màu xanh chai cũng khoá. Chiếc thứ ba, một Mecxêdetx nặng trĩu thì mở ra khi hấn vừa kéo tay nắm cửa. Không một bóng người. Hấn bèn ngồi vội vào sau tay lái, nhả phanh và hài lòng thấy chiếc Mécxêdetx giật lùi. Hấn khẽ mỉm cười, lại chèn lại phanh rồi đi bộ ngược lên dốc phố quan sát xem có gì mới xảy ra không. Một lát, hấn thấy Italô âm âm chạy ra khỏi nhà xác, mải mê Bêlidôna, đẩy gã vào chiếc Pho thuê rồi chui vào theo, mở máy. Chuyện tiếp theo sau đó xảy ra rất nhanh.

Trong ba bước, Phoncô đã ngồi vào sau tay lái chiếc Mécxêdetx. Hấn giữ cửa xe mở, nhả phanh tay và dậm phanh chân, hãm chiếc xe lại. Hấn kịp thấy Italô Vônôn bầu chặt lấy tay lái, mặt tái mét, cứng đanh như đá. Không chờ đợi, Phoncô nhấc chân khỏi phanh và nhảy ra khỏi chiếc xe đang bắt đầu lăn giạt lùi; nó tăng nhanh tốc độ khi quay ngang ra, cho tới lúc một tấn rưỡi kim loại của nó va vào sườn bên phải một chiếc Vonxvaghen đậu ở mép hè đối diện. Cùng lúc, Phoncô nhảy vào một cổng ngách đưa tới một hàng lang, còn chiếc taxi có tên tóc vàng bên trong - kẻ theo dõi thứ nhất - thì lao tới đâm sầm vào chiếc Mécxêdetx nằm chắn mặt đường giữa tiếng phanh hú rít gần như lập tức lại bị tiếng húc của chiếc xe thứ hai thúc mũi vào hòm sau của chiếc taxi át đi. Trong khi người tài xế vừa chửi, vừa xuống xe xem thiệt hại, Phoncô đã luồn vào trong cái hành lang mà đầu kia có một lối ra khác dẫn tới đằng sau toà nhà.

Hấn chỉ việc đi ra xe của hấn và bình yên vô sự trở về khách sạn, chắc chắn đã làm thất bại được tạm thời hai vụ bám đuôi, trong lúc chờ làm cho ngừng hấn bằng những biện pháp triệt để hơn. Kinh nghiệm đã chứng minh với hấn rằng cho tới nay, bất cứ kẻ nào nằm trong vòng ngắm của hấn đều là kẻ đã chết. Hấn cảm chắc sẽ thấy mất danh dự nếu như một trong hai tên kia lại còn nhìn thấy mặt trời mọc sáng ngày hôm sau.

Đã rẽ vòng toà nhà bằng một đường phố ngang, hấn chợt thấy hấn vẫn cầm trong bàn tay phải bó hoa thu mẫu đơn.

Hắn dang mấy ngón tay ra. Những bông thu mẫu đơn rơi xuống cống. Phôn cô Môri chỉ chấp nhận được hoa khi nào chúng làm nên vòng hoa trên quan tài kẻ thù của hắn mà thôi.

- Ông có hẹn trước ?
- Không.
- Tôi không rõ ông Clốp có ở bàn giấy hay không?

Người mặc đồ đen nhìn cô chăm chăm, không nói không rằng. Lúng túng, cô thư ký vội nói thêm :

- Tôi có thể xin ông nhắc lại tên của ông không ?
- Vônôn ! - Ông ta nói, không thôi nhìn cô.

Cô đỏ mặt quay đi, hài lòng được lánh xa con người kỳ dị khiến cho cô khó chịu này. Ông ta có thứ bản mặt lý lợm và một mép luôn bị những cái giạt máy khâu kéo xéch lên thành một nụ cười giả tạo và ghê sợ. Quần áo ông ta cũng có một cái gì đó sâu thẳm, bộ đồ, đôi giày, chiếc cà vạt đen. Thiên thần của chết chóc.

- Thưa ông, có người muốn gặp ông.
- Ai vậy, Mácgori ?
- Ông ấy nói tên là Vônôn.

Clốp ngạc nhiên : đang chờ Ô Broi thì ông lại sẽ gặp Vônôn. Vậy mà lão đại diện trí trá lại khẳng định với ông rằng Vônôn đã trở về Mỹ. Dịp rất tốt để làm rõ sự tình.

- Bảo ông Vônôn là tôi sẽ gặp. Một phút nữa thì đưa ông ta vào.

Ông hơi nhăn mặt, nửa nhẹ người, nửa thất vọng. Một mặt ông sắp có thể báo cho Giencô Vônôn biết cái mảnh bất lịch sự mà Ô Broi đang sửa soạn gây ra. Ông tự khen mình đã không chấp hành ngay những chỉ thị của người đại diện. Mặt khác, ông đã hy vọng những đồng tiền ông tạm thời cai quản sẽ có thể sinh lợi lâu la hơn một chút nữa ở Sean, tại nhà bạn ông, Ogien Somenblin, "*Chủ ngân hàng của các ông chủ ngân hàng*". Ông làm lại các con tính nhẩm rất nhanh... Trong ba ngày tròn, lợi tức riêng từ món tiền gửi ông rút ra được đã lên tới ba lần 109.588 đôla, tức là 328.764 đôla. Chưa kể 0,125% của hai tỷ đôla chuyển khoản tính cho cái "tài chính phí" cổ điển, tức hai triệu rưỡi đôla nữa. "Chà chà" - ông thì thầm.

- Ông Vônôn. – Mácgori báo.

Hôm đứng lên để đón người bạn hôm trước đã cho ông cái "*ôm hôn abbracio*" của những tên maphia Xixin.

Bàn tay chìa sẵn, vừa để thay lời chào, vừa để tránh cái hôn mới, ông đi vòng bàn giấy ra tiếp. Kinh hoàng, ông thấy một người lạ mặt. Mácgori đầu bả đậu đã đóng cánh cửa nặng nề bọc da lại mất rồi : Quá muộn để đuổi hẩn ra khỏi.

- Ông là Hôme Clốp ? - Người khách hỏi trong khi cánh tay ông chủ ngân hàng rơi thõng xuống cạnh người.

- Tôi đây. - Clốp lạnh lùng đáp. - Tôi nghĩ là có sự nhầm lẫn rồi. Cô thư ký của tôi chắc đã nhầm tên.

- Tôi là Vônphôn. - Người khách nói. - Italô Vônphôn.

Giấu nổi kinh ngạc của mình, Hôme quan sát bộ mặt thâm sâu và căng thẳng, cảm thấy có sự đe dọa âm ỷ và sức hút như của nam châm toát ra từ người lạ mặt này. Hắn ta nói thêm :

- Tôi là em út của Giencô Vônphôn.

Thình lình hắn thọc tay vào túi trong áo vét.

- Kiểm tra đi, đây là hộ chiếu của tôi.

Ông chủ ngân hàng cầm lên và nhìn vào đó.

- Nghiêm chứ ? - Vônphôn nói.

- Mời ông ngồi ông Vônphôn.

Nhưng Italô Vônphôn không ngồi.

- Tôi cho rằng ông đã biết cái tin ghê gớm.

Hôme nhướn một bên lông mày lên, quay về bàn giấy, ngồi xuống ghế và tỏ vẻ quan tâm một cách lễ độ.

Yết hầu Vônphôn nhoi lên hạ xuống dọc cổ họng, tựa như hắn không kịp nuốt nước miếng. Rồi trong một cố gắng dữ dội, hắn quăng tuột ra :

- Anh tôi đã chết.

Clốp cứng lại nhưng không để lộ ra.

- Người ta đã giết anh tôi ! - Italô nói tiếp, hần học.

- Ông có gặp lại Ô Broi trong ba ngày hôm nay không?

- Ô Broi ?

- Moóctimơ Ô Broi ! Hắn có lộ mặt ra bằng cách nào đó không ? Hắn có tìm cách tiếp xúc với ông không ?

Clốp cắn môi và đập đập khế tay vào cây bút máy.

- Tôi chờ ông trả lời ! - Vônphôn sốt ruột.

- Bất hạnh kia xảy ra với anh ông như thế nào ? - Clốp nhẹ nhàng hỏi.

- Ông có đọc báo không ?

- Hờ... hờ... trước hết đọc báo tài chính ...

- Ba ngày trước đây, sau khi Giencô gặp ông, người ta đã thấy trên mặt bàn chân của một đầu máy xe lửa vào ga Duyrich...

Lại cái yết hầu lên xuống và ở đuôi mắt - nhưng có thể Clốp làm chẳng ? - một giọt long lanh như nước mắt.

- Người ta đã tìm thấy một cái cẳng. Bị chặt đứt. Cẳng bên phải anh tôi.

Đến lượt Clốp nuốt nước miếng :

- Ghê gớm... Chân ông ấy ?

- Vâng !

- Nhưng vậy thì, ông Vônphôn, nếu ông chưa thấy chỗ thi thể còn lại, ông vẫn có thể hy vọng là anh ông...

Mặt kín bưng, Vônphôn lắc đầu.

- Ông Vônphôn - Clốp nói tiếp, - làm sao ông có thể khẳng định...

- Tôi ở nhà xác đến đây mà - Italô cắt lời ông. Tôi khẳng định ! Tôi khẳng định rằng anh tôi đã chết ! Tôi khẳng định rằng người ta đã giúp anh tôi chết ! Và tôi khẳng định rằng Ô Broi sẽ phải trả giá vụ án mạng.

Clốp thấy mình suýt giẫy nảy người lên.

- Ông nghe tôi, ông Clốp. Ở New York, chính tay tôi nhận được bức điện anh tôi báo rằng đã trao tiền mặt cho ông rồi. Và giữa chừng anh tôi đã bị ám hại, còn Ô Broi thì biến mất. Rõ quá rồi, phải không ?

Cúi xuống, Clốp lại bắt đầu nghịch chiếc bút máy.

Vônphôn hít một hơi dài.

- Ông chớ lo, chúng tôi sẽ tìm ra cái thứ rác rưởi đó ! Chuyện từng giờ thôi. Trong khi chờ đợi, tôi được quyền thừa tiếp. Với ông, không có gì là thay đổi cả. Tôi yêu cầu ông cho chuyển tiền ngay lập tức theo các lệnh mà anh tôi đã đưa ra với ông ?

Hômé kín đáo ho húng hắng. Rồi ngược lên nhìn người đối thoại :

- Ông muốn nói đến tiền gì cơ chứ, ông Vônphôn ?

Italô ngơ mình nghe lầm.

- Xin lỗi !

Nhìn lại hần Clốp lại nói, bình tĩnh.

- Tôi hỏi là ông định nói đến tiền gì cơ chứ ?

Quá ghê gớm, đến nỗi Vônphôn không phản ứng gì được trong một tích tắc. Hắn quan sát ông chủ ngân hàng tựa hồ ông là người sao Hoả vậy.

- Tiền gì à ? Tiền của chúng tôi chứ còn tiền gì ? Hai tỷ đôla mà anh tôi đã nhờ ngân hàng của ông cho chuyển đi.

Cây bút máy nằm im trong tay Clốp. Với một giọng hoàn toàn trung lập, không chớp mắt, ông buông ra :

- Tôi không hiểu được điều ông vừa nói với tôi.

- Ông không hiểu cái gì ? - Vônphôn gầm lên. - Ba ngày trước đây, ông chẳng đã tiếp anh tôi, Giencô, và tên Ô Broi cắt tóc kia đấy thôi ?

- Đúng là tôi có gặp hai người đó.

- Thế thì ? - Vônphôn đắc thắng. - Tôi không bảo ông cái gì khác hơn là đưa hai tỷ đôla đó đi ?

Clốp khẽ dang hai bàn tay, tỏ ý không hiểu.

- Ông đang nói gì, tôi không hiểu.

- Sao ? - Vônphôn ghệt thờ.

- Tôi tuyệt đối không nhận ra được điều ông ám chỉ là cái gì ?

Italô bước một bước đến phía bàn giấy. Môi mím chặt lại, Hôme đứng lên.

- Ông nhắc lại ! - Vônphôn ra lệnh, giọng bệch ra.

- Cái điều ông vừa nói với tôi, tôi không hiểu. - Clốp dần từng tiếng.

- Ông trêu tôi chắc ? - Italô nghiêng răng, mặt méo xệch lại.

- Ông Vônphôn, tôi thông cảm với tang tóc của ông. Nhưng bất cứ trường hợp nào, tôi cũng không chịu được sự bất lịch sự.

Italô đảo mắt tìm cái chỗ tại động mạch cổ mà hắn ấn hai ngón tay vào bóp bóp để thoát ra khỏi cơn ác mộng này, để hoà nhập với thực tại, để mọi sự lại ổn định như xưa. Mọi dục lực của hắn dồn cả vào một cái duy nhất đang nhấn chìm hắn : Giết !

- Tôi hỏi ông điều này lần cuối cùng. Tiền ấy để đâu rồi ?

- Tôi mời ông ra.

Italô nhìn trừng trừng từ đầu đến chân cái người béo múp và lạnh băng đã có gan thông qua hắn để thách thức cả Công đoàn.

- Ông biết tôi là ai không ? - Hấp lấp bắp.

Không một sợi lông mi nào của Hôme Clốp động đậy.

- Đi ra ! - ông lạnh lùng nói.

Những tia nho nhỏ màu đen và đỏ nhảy nhót ở trước mắt Vônôn.

- Nghe tôi này !... Nghe cho rõ tôi nói !... Tôi không biết ông đang chơi cái trò gì, nhưng tôi long trọng báo trước với ông... Tôi cho ông tới trưa mai là hạn chuyển hai tỷ đôla của chúng tôi đi ! Quá hạn đó, ông hết sống!

- Một câu nữa thôi là tôi cho trục xuất ông ra khỏi Thụy Sĩ ngay lập tức !

- Cái đó cũng chẳng làm cho ông sống thêm được đâu ! - Vônôn đe.

Loạng choạng như một người say, hấn đi hai bước ra phía cửa, quay lại :

- Chẳng ai có thể làm được gì cho ông nữa rồi ! Mai, trưa, chớ quên !

Lúc ra đi, hấn chĩa ngón tay trở vào Clốp và phóng ra, giọng run run vì điên khùng :

- Ông đã có mùi xác chết rồi đấy !

*

Piêtrô Bêlidôna xoa xoa má, ngơ ngác.

- Cho tới hôm nay, chưa ai tát tở bao giờ.

- Cậu thấy đấy, cái gì cũng có thể được cơ mà. - Phôn cô bình luận cộc lốc.

- Đấm vào mặt tở, bắn tở, tở đồng ý... Nhưng thế này... là... là...

- Nhục ! – Môri bổ sung.

- Đúng ! Nhục ! Cậu có để làm như thế với cậu không, cậu ấy?

- Người ta lại chưa tát tở bao giờ chứ ! – Môri nhẹ nhàng đáp, mắt nhìn vào côi không.

Hấn nằm thượt trên giường, ăn mặc sang trọng, toàn màu đen, nơ cà vạt không thể chê được, đôi giày không dây loại thượng hạng đặt bên trên chiếc gối trắng tinh.

- Lẽ ra tở phải đối đáp lại !

- Tại sao không ?

Bêlidôna giận điên lên, nhún vai :

- Vì đấy là một Vônôn !

- Thế tại sao ông ấy lại tát cậu ? - Phôn cô lừng khừng hỏi.

- Sao mà biết được ! Cậu buồn cười à ?

- Không cười to. Mỉm cười thôi.

- Ở vào địa vị tớ, cậu sẽ làm gì ?

- Chìa má bên kia ra.

- Ông ta có gì kỳ tớ nhỉ ?

- Đi hỏi ông ấy xem !

- Cút ! Cút và cút ! Bêlidôna chửi thề, quả đấm to tướng bên phải đấm vào lòng bàn tay khổng lồ bên trái.

Từ lúc đến Duyrich, ba giờ trước đây, hắn liên tiếp chịu đựng những cơn phá phách của ông chủ. Thêm nữa, hắn có cảm giác vô dụng. Thông thường, hắn biết việc của hắn là gì. Không phải toàn bộ (hắn không ở trong vòng bí mật của các đấng thánh thần) mà những nét lớn thôi. Bản thân Giencô Vônphôn, người hắn đã nhiều phen làm khỉ đột bảo vệ, đôi khi cũng rỉ tai cho hắn vài ba cái tin mật, một đôi lời ngon lành. Nhưng còn Italô?

Ông ta không cả cho hắn vào nhà xác cùng. Rồi ở trong đó ra lại đẩy hắn dúm dụi và khi hắn hỏi : “Liệu tốt đẹp cả chứ ?” thì lại la hắn : “Đống cút thối, câm !”. Bêlidôna cảm thấy đau khổ hơn là giận. Chưa ai đối xử với hắn như thế bao giờ. Có. Một hay hai lần. Nhưng những kẻ liều lĩnh như thế đều chẳng được sống sót lâu la để lên mặt đến lần thứ hai. Còn về cái tát ?...

Rời ngân hàng, Italô lại về khách sạn, không hé răng.

Bêlidôna đi kèm bên trong thang máy, theo sau ở hành lang và ngập ngừng khi Vônphôn lấy chìa khoá ra mở cửa phòng. Lúc đó hình như hắn mới phát hiện ra sự có mặt của tên vệ sĩ.

- Mà làm chó gì ở đây, mà ?

Bêlidôna chẳng biết trả lời thế nào. Hung ác, Bé nhắc lại :

- Hử ? Mà làm cái chó gì ở đây ?

Hốt hoảng vì nước da tái nhợt, ánh mắt rồ dại và những cái giật máy rất mạnh làm mặt ông chủ méo đi, Bêlidôna ấp úng :

- Mô-sê bảo tôi ...

Hắn chưa nói hết câu, cái tát đã vang đánh đốp ở má hắn.

- Cuốn xéo !

- Nhưng “*Padrone*” ([27]) tôi làm cái gì chứ ?

Vônphôn chỉ ngập ngừng một tích tắc :

- Mà lồ lồ quá ?

Rồi đóng sầm cánh cửa vào mũi gã.

- Phôn-cô này, tớ bảo với cậu... Tớ không thích thế ! Tớ ớn lắm!

- Đừng nghĩ tới chuyện đó nữa ! – Mô-ri cắt lời hắn.

- Khi cậu chờ ở cửa nhà xác, cậu có để ý thấy gì không?
 - Có chứ. Trò xiếc con khếch của cậu. Tại sao cậu lại làm thế ?
 - Có hai thằng bám cậu.
 - Cút ?
 - Ngộ hơn cả là chúng không cùng với nhau...
 - Chúng theo gót tớ đến tận đâu ?
 - Không đâu cả. Đến nhà xác là hết.
 - Cậu chặn chúng lại như thế nào ?
 - Tớ trang trí một cái xe ở giữa đường. Chúng đút đầu vào dít nhau.
 - Cậu bảo Bé chưa ?
 - Quên đi. Mình ở đây để bảo vệ hân, không phải để quấy rầy hân.
 - Cậu điên à ? Để hân cứ choang vào tớ !
 - Mặc xác hân ! Mình cũng đủ lớn để tự giải quyết lấy cái đó rồi. Tớ biết có thể xoi ngay lập tức như thế nào một trong hai thằng mặt mệc ấy.
 - Nó ở trong khách sạn à ? - Bêlidôna hỏi, một ánh hung tợn và thích thú trong con mắt.
 - Ừ. Cả thằng kia.
 - Người Thụy Sĩ.
 - Thụy Sĩ cái dít tớ ! Chúng cùng đi một chuyến máy bay với cánh ta từ New York.
- Bêlidôna thò một đầu lưỡi thềm thường ra liếm môi dưới, thỉnh thoảng quên hết mọi đau khổ.
- Bọn cóm à ?
 - Không biết. Theo tớ, chúng không cùng cánh. Một cảm tưởng thế.
 - Cậu định làm gì ? Rồi. Ngộ đấy. Cậu sẽ làm thế này nhá. Đây...

*

Cơn giận dữ lớn đến mức vừa vào phòng, Italô Vônphôn lao vào ngay cái trò có lẽ Giencô sẽ đặt cho cái tên là “trò con nít”. Không dám lấy súng bắn vào một cái gì đó, và cái tát giáng cho Bêlidôna còn lâu mới làm hả được ý định giết người của hân, Italô bèn đi lấy ở trong túi đồ vệ sinh ra con dao cạo có cán hân vẫn dùng để cạo râu mỗi sáng.

Hắn thử lười dao sắc đáng sợ vào ngón giữa - hắn tự tay mài nó một cách thủ công như bố hắn đã làm xưa kia, để cho lưỡi dao có thể cắt đứt được một sợi tóc vắt giữa ngón cái và ngón trỏ. Đoạn hắn ngấm chăm chăm vào mặt giường, chờ cho cơn giận lan toả ra khắp người thành những đợt sóng mỗi lúc một mau, mỗi lúc một hung dữ. Hắn bắt đầu lầm rầm vài lời chửi thề bằng tiếng Xi xin, trong đó thấy luôn trở đi trở lại cái từ Clốp. Dần dần chỉ thấy còn lại những tiếng Clốp thốt ra bằng một cái giọng bạc phếch, lấp bắp, một dòng rớt rãi từ mép chảy ra làm ướt nhòen các âm tiết phun khạc ra như đờm. Bàn tay phải của hắn rắn căng lại ở trên con dao đến độ các khớp ngón tay trở thành tái nhợt.

Khi đã mất khả năng kiểm soát cơn điên đang xâm chiếm mình, hắn nhảy bổ với tiếng gầm gừ thú vật lên mặt giường rồi rạch chém lung tung bằng những nhát dao cạo trả thù, tựa hồ các chần đệm này chính là thân xác của Clốp vậy.

- Đức mẹ đồng trinh. Lạy Chúa ! Hắn vật lộn với một chiếc gối mà hắn đã rạch thùng toang ra một cách khoái trá, những chiếc lông chim bay ra như những cơn lốc trắng xoá. Sau đó, hắn nằm im, khò khè, mặt bóng nhẫy mồ hôi, mắt đờ đẫn, thở hổn hển, dồn dập, miệng hóp hóp không khí. Từ từ, bàn tay hắn buông con dao cạo, cánh tay hắn rơi lỏng vòng ôm chiếc gối. Hắn ngấm gian phòng như thể chưa nhìn thấy nó bao giờ, xem xét từng xó, từng góc như thể đồ đạc bày biện ở đó là những thứ xa lạ với mình. Hắn đứng dậy. Người hắn nặng có tới hàng chục tấn. Trong buồng tắm, hắn chĩa thẳng miệng vòi hoa sen vào mặt, không hề rùng mình dưới sức quất đập của tia nước lạnh buốt. Có lẽ tới hai ba phút. Lúc lâu người, hắn đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Tình hình khẩn cấp bảo hắn gọi Yudenman. Ngón tay trỏ, lò đi sự cho phép của hắn, tự nó độc lập với hắn, cứ bấm những số của máy điện thoại nhà hắn tại New York. Sau sáu hồi chuông réo, ở đầu dây đằng kia có tiếng nói của vợ hắn ...

- Angiêla !...

Tiếng Angiêla lọt vào hắn rõ đến nỗi có thể tưởng chị đang ở ngay trong phòng.

- Italô...

- *Chefai ?* ([28])

- Em ngủ.

Hắn hình dung ra nàng đang cuộn tròn trên chiếc giường rộng, nép vào một bên góc, mặc một trong những chiếc áo ngủ dài thời bà nội mà nàng thích, ấm nóng, dịu dàng, nhẵn mịn, bắt lức, cô đơn. Ở Mỹ chắc chưa sáu giờ sáng.

- Italô ? - Nàng hỏi, giọng gấp gáp, lo sợ.

- Có đây !

- Giencô ?

Italô nuốt nước miếng, nói :

- Đúng !

- Italô... Anh chắc chắn chứ ?

- Chắc chắn !

Hắn biết nàng đang nén tiếng khóc. Có lẽ bởi nỗi buồn của hắn nhiều hơn là bởi cái chết của Giencô, người mà nàng mới biết cách đây chưa đầy sáu tháng. Sau một lúc lâu im lặng, nàng thì thầm :

- *Non posso crederlo... Et terribile.* ([29])

- Em báo cho Frängxetxca nhé.

- Vâng !

- Bảo là anh sẽ lo liệu tất cả.

- Vâng.

Bây giờ hắn nghe rõ tiếng vợ nức nở. Gần đến độ hắn tưởng có thể thu nhận được cả mùi vị nước mắt của nàng ở đầu lưỡi mình. Hắn thấy mắt cay cay.

- Anh sẽ gọi lại em trong hôm nay.

- Italô ?

- *Niente* ([30]) ...

Hắn nhẹ nhàng đặt máy nói, đưa mu bàn tay lên lau mí mắt rồi quay con số thứ hai. Vừa nhận ra tiếng Môsê Yudenman, hắn nói ngay :

- Tôi !

Dù có gọi Tổng thống Hoa Kỳ, hắn cũng không xưng danh nhiều hơn thế. Bất kể người nói chuyện là ai, hắn bao giờ cũng chỉ tự giới thiệu bằng một câu : “Tôi” trịnh thượng. Người kia có phận sự nhận ra hắn.

- Giencô ?... - Môsê bập ngay vào, làm cho Italô biết ơn. Nhưng hắn không trả lời được, sợ lại ban vết đau ra.

- Giencô ?.... - Yudenman nài.

- Đúng rồi - Italô ném ra.

- Trời... trời... - Môsê lắp bắp. - Còn người ông ấy ?

- Chưa có.

- Trời... một thảm họa.

- Đúng !

- Có cơ may nào không ?

- Không. Không cơ may nào hết. Đừng hỏi tại sao tôi lại cảm thấy cái đó. Tôi biết là như thế. Và có thể mà thôi !

- Anh định thế nào ?

- Tôi nắm quyền thừa tiếp !

Chợt vấp phải sự im lặng đột ngột, Italô tưởng đường dây bị cắt.

- Môsê ! Cậu nghe tôi chứ ?

- Có có ! Tôi bảo cậu là tôi nắm quyền thừa tiếp !

- Tôi nghe...

Giọng của Yudenman có vẻ là lạ, giả.

- Cậu có gì phản đối không ?

- Không... không...

- Cậu có vẻ không bằng lòng ?

- Không, không ! Mọi sự đến nhanh quá...

- Tớ vừa ở ngân hàng về.

- Sao ?

- Tớ bảo là tớ vừa ở ngân hàng về ? Cậu điếc à ? Có một cái xương hóc !

- Italô ! Xương hóc nào ! - Môsê hỏi, giọng hốt hoảng.

- Thằng chủ ngân hàng khốn nạn bảo rằng nó chẳng biết cái gì hết !

Ở đằng kia, tại New York, mặc dù nổi kinh hoàng mà những phản ứng thô bạo của Italô đã đem đến cho mình, Yudenman vẫn cứ can :

- Không nên ! Nếu Gabêlôti biết cung cách hành động của anh, ông ấy sẽ nghĩ... Ông ấy sẽ nghĩ...

- Sẽ nghĩ sao ?

- Tôi không rõ... Anh vội quá ? Anh làm vậy có cơ tung hô hết đấy !

- Môsê !!

- Đây !

- Cậu đi với tớ hay cậu chống lại tớ ?

- Nhưng Italô, anh hiểu chứ... Cố hiểu đi ?

- Cùng hay chống ? - Vônôn gay gắt cắt lời.

- Nếu chống thì tôi đã mặc anh làm các trò ỉa bãi ấy một mình anh rồi. - Yudenman hăng lên. - Anh có thể tưởng tượng ra một chủ ngân hàng Thụy Sĩ mà lại đi trả lời anh khi anh không có cả

đến con số tài khoản nữa à ?

- Tớ đếch cần con số ! - Italô gầm lên. - Tớ đã cho nó chỉ hạn đến trưa mai để thực hiện các mệnh lệnh của tớ.

- Trời ... - Môsê rên rỉ .

- Không phải là tiền của chúng ta ư ? Anh tớ đã chết vì nó rồi ! Mà cậu lại muốn tớ chịu lép một bề !

- Italô ! Nghe tôi đã. Tôi xin anh nghe tôi. Chuyện quá nghiêm trọng đấy ! Không làm gì nữa và chờ tôi đến.

- Tôi sẽ thuê ngay một chiếc máy bay !

- Cậu làm như tớ, một thằng nhãi ấy ? - Vônphôn sửa.

- Italô ! Tôi quen với loại công việc này. Tôi hiểu nên làm như thế nào !

- Tớ cũng hiểu.

- Italô, để tôi đến.

- Nếu cần, tớ sẽ gọi.

- Tôi cứ đến !

- Cứ thử đặt chân lên đất Thụy Sĩ xem nào ! Tớ sẽ giết cậu. Tớ thề đấy !

- Italô... Như thế thì ta lao vào tai họa mất.

- Vậy cậu đừng có dây vào.

- Cho phép tôi ít nhất đi báo Gabêlôti. Ông ấy sẽ có thể nghĩ là người ta định lừa ông ấy.

- Quên cái đồng hồ thời ấy đi. Khi nào xong chuyện thẳng chủ ngân hàng, tớ sẽ mò đến nó. Tớ không có cái sự nhần nại của Giencô, tớ ấy.

- Italô ! Lần cuối cùng...

- Câm đi !

- Đừng bỏ máy, Italô ? Tôi đề nghị với anh một cái cuối cùng... Anh tin tôi, có phải không ?... Tôi có một người bạn ở Duyrich, bạn rất tốt... Cậu ta đã giúp Giencô nhiều việc lớn rồi... Tên cậu ta là Các Đoisơ... cậu ta vẫn làm việc cho chúng ta... Vì thương yêu vong linh Giencô, hãy cho phép tôi báo cậu ta... Cậu ta rất quen lão chủ ngân hàng... Để cậu ta làm... Tôi sẽ bảo cậu ta tiếp xúc ngay với lão chủ ngân hàng...

- Có gửi giáo hoàng đến cho tớ, tớ cũng kệ ! Nhưng nếu ngày mai, trưa, tớ không có cái tớ cần thì tớ sẽ thanh toán theo cách của tớ.

- Không hay ! Không hay ! - Yudenman bất bình. - Anh sẽ chẳng lấy được cái gì nhờ vào sức mạnh đâu.

- Cậu chỉ muốn nói với tớ có thể thôi phải không ? - Italô ném ra, đe dọa.

- Không !... Ô Broi sao ?

- Không gì hết.

- Hắn là người duy nhất có thể... Italô ! Bọn Thụy Sĩ là bọn đần. Anh sẽ làm hỏng be bét mất cả thôi.

- Môsê ...

- Cần phải làm nhẹ nhàng họ cơ ?

- Môsê ?

- Có ?

- Đẹp cha chúng nó đi cho tớ !

Italô dẫn mạnh máy xuống, lại nổi cơn điên. Hắn đảo mắt nhìn quanh gian phòng, thăm hỏi có thể đập phá được cái gì nữa.

Thì lúc đó chuông điện thoại reo.

*

Đêvơ Cavanô vắt áo vét lên thành ghế, vào buồng tắm vốc nước dầm lên mặt. Anh bức tức vì đã mất tầm Vônphôn do một thằng ngu vô danh kéo không chặt phanh tay chiếc xe của nó. May sao khi vào gian sảnh khách sạn Xoócđi, anh đã bắt gặp cái nhìn của Patric Mahôni có vẻ đang mãi đọc một tờ tạp chí. Mahôni đã chớp chớp mắt để ra hiệu cho anh rằng con mồi vừa mới trở về hang ổ.

Tin mừng - vì không mất dấu vết nó. Nhưng dấu sao vẫn cứ phiền : có một lỗ hổng trong thời gian biểu của Vônphôn. Trong nửa giờ, Đêvơ bỏ ra để cày xới các đường phố Duyrich lên tìm kiếm nó, chắc chắn là thằng khốn ấy không đi đến nhà thờ rồi. Nó đi đâu ? Nó đã làm gì ? Nó đã gặp ai ? Đại úy Kiểcpatric không thích những câu hỏi không có trả lời và Cavanô ngại phải thú thật với ông ta rằng anh không thể đưa ra được một câu trả lời nào hết. Anh trở về phòng. Theo thói quen, anh kiểm tra lại khẩu Côn, - Môđơn chính phủ - bắn bảy phát, tự động, cơ bấm chèn, khẩu súng quá quen thuộc với anh đến nỗi nó vừa nằm lọt trong tay là anh đã có thể nhắm mắt bắn được rồi. Bạn anh, Mahôni lại thích khẩu Trăn Mốc 375 - Cảnh sát Magnum - có ổ quay xệ, sáu phát, đầu ruồi cố định. Sau các buổi tập gần như hàng ngày ở nhà bắn của cảnh sát New York, họ đã thảo luận không dứt về những chỗ hơn thua của súng, về hợp kim của đạn, về khả năng xuyên sâu, tốc độ đầu nòng, biết bao sự chính xác kỹ thuật xa lạ với người nghiệp dư, nhưng một cảnh sát xung kích thì lại không thể không biết vì nếu không, hắn sẽ chẳng bao giờ được hưởng tuổi hưu trí.

Trong vòng vài giờ ở Thụy Sĩ, Đêvơ chỉ được giao lưu với Mahôni hai bận và hơn nữa, chỉ toàn bằng dấu hiệu. Một trong hai người phải thường xuyên bám sát Vônphôn hoặc tên khỉ đột kinh khủng của gã, Piêtrô Bêlindôna.

Cho nên khi máy nói réo, Đêvơ lập tức nghĩ rằng Patric đã tìm được cách gọi mình từ gian đại sảnh. Anh đặt khẩu Môđơn Chính phủ lên giường, cạnh bao súng rồi nhắc máy nói.

- Có đây ?

Anh ngạc nhiên nghe thấy tiếng nói sợ hãi, lắp bắp, vội vàng :

- Người gác cổng đây... Ông mau lên ! Ông mở cửa sổ nhìn xuống dưới xem ! Vừa xảy ra một chuyện không may.

Mahôni à ? Đêvơ nhào đến cửa sổ, vặn chốt, nhào ra. Còn sáu tầng bên dưới, gian đình tạ hình tròn tạo thành mảnh sân trời ngăn không cho anh nhìn thấy được cái gì xảy ra trước bậc tam cấp khách sạn. Tấm màn tuyền bị gió thổi chợt dính vào mặt anh. Đồng thời anh cảm thấy có một người ở đằng sau mình. Rất gần. Lúc gạt được tấm rèm ra, anh kinh hoàng thấy ai đó đang nắm lấy hai cổ chân mình. Anh cố bám lấy gờ bê tông cửa sổ bằng hai bàn tay to lớn và gân guốc. Vô ích. Mặc dù các cơ bắp của anh cứng cả lại một cách tuyệt vọng, chín chục ký người anh vẫn cứ lộn nhào bên trên thanh sắt tỳ tay, và trong khi trọng tâm người anh chuyển dịch thì hai chân anh vẫn bị nắm chắc đã chống ngược lên trời không sao cưỡng lại nổi. Anh cuống cuồng giẫy đạp, cào cào vào tường bằng hai bàn tay toé máu. Không thể thay đổi được chút nào cái vận động có tính số mệnh đang đẩy chúi đầu anh xuống dưới đất kia. Trong một loạt hình ảnh hoảng loạn, anh hình dung trước tiên đến cái ngã, muốn gọi to tên Mahôni, trông thấy vợ bế đứa con gái bé nhất trong tay, nghe Kiécpatric vừa cười vừa chế anh : “Cavanô, anh vào cảnh sát đâu phải để cho chúng nó lừa !”. Khi anh hiểu rằng anh đang rớt như một hòn đá dọc theo bề mặt toà nhà trong một cú rơi kinh hoàng của cơn ác mộng mà không gì có thể ngăn lại nổi, thì cái ý nghĩ cuối cùng còn tỉnh táo của anh là một câu hỏi, câu hỏi sẽ không bao giờ có câu trả lời, giống như nhiều câu hỏi khác : “Liệu có đau không đấy ?”...

Không chậm một tích tắc, Phoncô Môri làm dấu. Do thói quen cũ kỹ của người theo đạo mỗi khi đưa một người đương thời “về châu Chúa” hắn vẫn không quên nghi thức bởi lòng mê tín. Chẳng mất thì giờ thưởng thức cảnh kia, hắn rời ngay cửa sổ đến lục túi nạn nhân, lấy ra một chiếc ví. Tấm thiệp đầu tiên lọt vào mắt hắn cho hắn biết tất cả : “*Đề vít Cavanô - Cảnh sát bang - Thành phố New York*”. Thế là hắn vừa hạ một tay cóm. Không phải đưa đầu tiên. Cũng chẳng phải đưa chót, hắn tỏ ý hy vọng bằng một cái bữu môi châm biếm. Hắn đặt lại chiếc ví vào túi áo vét, liếc một cái liếc sành sỏi vào khẩu Môđơn Chính phủ, nhưng giữ ý không sờ vào đó. Hắn thận trọng thò đầu ra hành lang. Hành lang vẫn vắng, trừ một xe đẩy nho nhỏ chất đầy khăn trải giường, chổi và các thứ dụng cụ dọn dẹp, đậu trước phòng 609. Hắn khe khẽ kéo cánh cửa lại sau lưng. Rón rén, hắn đi qua hai chục mét đang ngăn hắn với gian phòng 609, hé một mắt vào bên trong. Chi hầu phòng đang đẩy máy hút bụi và quay lưng lại hắn. Bình tĩnh, hắn cầm chiếc chìa khoá nặng ở cánh cửa trước đây một phút, lừa trả lại vào trong ổ khoá. Cách đó không xa, đứng ở khe cửa của đầu cầu thang vào phòng mình, Piêtrô Bêlindôna đang quan sát hắn. Bêlindôna giơ ngón tay cái lên thay lời chúc mừng.

Nom có vẻ năng nề nhưng gã đã sắm được tuyệt vời vai người gác cổng ở máy nói. Việc của gã không vì thế mà xong. Phoncô đã yêu cầu gã tiếp tục canh gác sau vụ án mạng. Không phải không có khả năng tên cóm mở cửa sổ kia còn có một đứa đồng bọn. Nếu thế, tên kia dứt khoát phải lộ mặt khi cái tin “vụ tai nạn” loan đi.

Điều chẳng muộn mằn gì sẽ xảy ra thôi.

Phoncô lách vào trong phòng mình, ở ngay trước phòng của Italô.

Hắn thầm nghĩ không biết mình có nhìn đúng hay không.

*

- Hôme, anh chẳng ăn gì cả ! - Simen ngạc nhiên trách. Rồi quay sang Rênata :

- Con bảo bố ăn đi. Con không thích bánh phòng à?

- Ăn chứ... À ! Anh xin lỗi, anh không đói lắm... - Clốp nói.

- Anh ốm ư ? Anh gần như chẳng ăn gì tối qua cả...

- Thưa ông, ông muốn tôi đưa lên thứ gì khác để ông xơi không ạ ? - Manuêla xen vào, hôm nay chị thay người đầu bếp bị ốm.

- Không, cảm ơn, không...

Phòng khách lớn nhìn thẳng ra dòng sông Dima trong vắt. Simen khẳng khẳng theo một thời Lui XV. Bà cho rằng bà đã dám bạo dạn đem trộn phong cách Lui XV với những bức tranh của Rônoa, Manê và Picátxô treo thường xuyên trên tường. Những dịp lễ hội lớn, người ta lấy ở kết bảo hiểm ra hai bức của Van Gốc - thời họa sĩ này sống ở Aclo, nơi ông đã nhìn thấy những ba mặt trời ở trên cao (ước lượng vào phông giữa ba và bốn triệu đôla) bức Gôganv về Tahiti (hơn một triệu đôla) và bức Vànhxi (siêu, không đặt giá được) mà các nhà bảo tồn của những viện bảo tàng quốc tế lớn nhất vẫn đều kỳ đề nghị với Hôme một tấm ngân phiếu khổng chỉ để có được nó. Đúng là một bức duy nhất thật nhưng trong thâm tâm, Simen lại thấy nó là tẻ, xỉn và ít hài hoà với sắc thái lơ nhát của nhà mình. Sợ làm phật ý chồng, bà đã tế nhị không nói cảm tưởng của mình với ông chồng vốn không bao giờ thích vạch ra cho bà biết nguồn gốc của tác phẩm đó.

- Mẹ đừng lo... Mùa xuân tác động đến bố đấy !

- Rênata !

- Sao lại không nhỉ ? Nó tác động đến con nhiều lắm, con ấy mà.

- Rêta ! - Bà mẹ bất bình... - Không ai dám nói là ba ngày nữa con lấy chồng đâu.

- Thì chính vì thế con mới lấy Cuốc chứ, mẹ à ! Chính vì thế đấy !

- Cô Rênata, - Manuêla nói, - một ít bánh phòng nữa?

- Manuêla, thật thà đấy nhá, không có Giuliô, mùa xuân có tác động đến chị không ?

- Rênata kìa ! - Môi mím chặt, Simen ném ra.

Đó là một bữa trưa ở nhà Clốp, giống hệt hàng trăm bữa ăn khác trong gia đình. Chỉ một chỗ khang khác nhỏ: lần đầu tiên trong đời, Hôme Clốp thấy mình bị dọa giết, trước đó hai giờ. Dạ dày ông bị quặn lại vì sự xúc phạm và giận dữ đến nỗi ông không thiết gì ăn. Không có chuyện báo cảnh sát. Hơn cả nơi khác, ở Thụy Sĩ "*ngân hàng*" không đi liền với "*cảnh sát*". Không vì thế mà Hôme coi cái chuyện gã lưu manh chửi ông là đã xong. Có cả một kho tình tế những biện pháp hợp thức buộc nó trả giá cho sự hỗn hào đó. Ông cảm thấy Italô gấp gáp, mất bình tĩnh, lo

lẳng muốn được biết : Vậy nó sẽ không bao giờ được biết gì hết. Chừng nào Giencô Vônphôn, hay cùng lắm Moóctimơ Ô Broi, không chường mặt ra thì hai tỷ đôla còn cứ tiếp tục sinh lợi ở Sean, tại nhà Sơnmenblinh, bạn ông. Nếu thấy Italô xứng đáng biết điều bí mật thì một trong hai người kia đã lộ ra cho gã biết con số của tài khoản rồi. Đây lại không phải như vậy. Bây giờ, nếu Giencô Vônphôn đã chết thật, như em ông ta khẳng định - nhưng chỉ một cái chân thôi thì liệu đã cung cấp được căn cước chính xác của một cái xác không tồn tại chưa nhỉ ? - Hôme vẫn có thể trao lại chỗ tiền mặt (với vẻ ghê tởm) cho gã Ô Broi khả nghi được lắm. Hoặc cho bất cứ ai có thể nói với ông cái mã hiệu mật của hai tỷ tiền gửi. Xa hơn thế nữa, ví như Ô Broi, vì một lý do nào đó cũng lại không lộ mặt ra, thì lúc đó, Italô Vônphôn sẽ chỉ còn trông cậy vào mỗi một cách để nhìn thấy lại đồng tiền của hắn : Tòa án. Nói chung, cuộc điều tra sẽ kéo dài hàng năm ròng, các vị quan tòa có quá nhiều ý tứ phải gìn giữ để không thể phán định một cách hấp tấp được. Có khi đến hai chục năm.

Quá cái hạn phải chăng đó, chẳng còn gì làm bằng chứng để các vị đáp ứng một cách thuận lợi đòi hỏi những người tự nhận mình thay quyền chủ tài khoản.

Nếu trước mắt, tên nhãi hung hăng và lỗ mãng còn nài nỉ, Hôme sẽ báo động một người bạn thân ở trên đỉnh chóp bu đảng cấp chính trị, cho người ấy biết những lời đe dọa kia.

Thế là trước khi kịp hiểu ra cái gì xảy đến, Italô Vônphôn đã bị tuyên bố là phần tử không được chấp nhận tại Liên bang Thụy Sĩ và bị trục xuất kín đáo khỏi Liên bang rồi.

Như biết bao kẻ khác, gã ngớ mình khá hùng mạnh để cao giọng ở một xứ sở mà tại đó, sự im lặng vừa là cần thiết, vừa là đạo đức.

Hắn nói gì với ông khi bước ra khỏi bàn giấy nhỉ ? À, phải... *“Đã có mùi xác chết ở người ông rồi đó !”*.

- Bố, nếu bố nói với con, không hề gian dối, rằng bố đang nghĩ đến cái gì thì con sẽ cho bố một cái hôn.

- Đến một cái chân. - Clốp nói, vẻ hồn nhiên.

- A ! - Rênata đắc thắng reo lên - Con đúng nhá ! Mùa xuân đang tác động đến bố mà lại ?

Ông chủ ngân hàng khẽ mỉm cười.

- Manuêla, muốn thế nào tôi cũng nên ăn một chút bánh phòng tôm chứ nhỉ ?

Simen rạng rỡ lên. Khi Hôme ăn, bà bay lên đến tận mây xanh.

*

Họ ở trong một phòng của tầng ba đã hơn một giờ rồi. Cho một cuộc dàn hoà thì hồng hét ! Anh đã nhờ cậy vào mùa xuân, vào niềm vui tìm lại nhau, anh đã nghĩ làm chị thích bằng cách đưa chị tên Xoócđi, khách sạn sang nhất Duyrich. Cho tới lúc đó, tất cả những gì anh làm được chỉ là cởi áo sơmi chị ra, vuốt ve lưng và hông chị mà vẫn không được chị cho phép cởi nịt vú.

Anh cố một lần nữa kéo chị vào lòng và đặt tay lên đùi chị. Chị kéo váy xuống, ngồi lên giường.

- Mađolen... Tại sao ?

Chị đứng lên, đi ra cửa sổ, vén các tấm rèm, tỳ trán lên kính.

- Anh đã làm gì em nào, Mađolen ?

Thất vọng, anh nghĩ mình sắp mất toi tiền và thời gian rồi đây, cái thời gian quý báu đến thế kia. Con đã bướng như một con lừa. Biết anh thèm dữ dội, thế là bằng cự tuyệt, bằng vùng vằng, ả đã lạm dụng sự thèm muốn của anh để mà sướng.

- Mađolen, anh nói này !

- Em nghe đây thôi...

Chị muốn anh tôn trọng chị, đừng đối xử với chị như với đồ vật, khi thèm thì đến, mỗi tuần một lần tại một khách sạn trong lúc người kia, vợ anh, thì...

- Em mặc quần áo vào đây, Rôgiê.

- Thì em đã trần truồng ra đâu mà ! - Anh nổi cáu.

Ở dưới kia, chị nhìn thấy những chiếc taxi tới lui, thả những người khách mới tới trước cửa khách sạn, hay đưa đi ? Đi đâu ? Chị hé mở cửa sổ hít một hơi dài không khí lạnh và trong lành.

- Mađolen !...

Thình lình chị kêu rú lên. Một cái khối đồ sộ rơi từ trên trời xuống vừa sạt qua chị. Chị nhảy lùi lại đằng sau và kinh hoàng hiểu ra rằng cái mà trong khoảnh khắc chị vừa trông thấy rơi xuống mái gian đình tạ tròn của khách sạn dưới kia, với tốc độ của một cái túi chì thả từ máy bay xuống, là một người đàn ông ! Rú lên để không nghe thấy tiếng gém ghiếc của thân người đập bệt xuống mặt bê tông, chị xô ra cửa, mở chốt, lao bổ vào hành lang, mắt trợn trừng, cứ rú và rú nữa, tựa như tiếng kêu của chị có thể xóa đi hết được hình ảnh cơn ác mộng. Sợ cuống cuồng, Rôgiê nhảy ra khỏi phòng để đuổi theo ả đã lên cơn thần kinh ! Điều làm anh ngán hơn là các khách trọ có thể nhìn thấy ả chỉ mặc có cái nịt vú mà thôi.

Anh cảm thấy người lạnh toát bởi cái điều vừa xảy đến, chưa kể cái tai tiếng dẽ ra từ đó gây ảnh hưởng tới địa vị xã hội và vợ con anh - nó to lớn đến độ anh quên hẳn đi một chi tiết : Bản thân mình cũng đang trần truồng như ngày đầu tiên ra chào đời vậy ? Mà các cánh cửa thì đang mở ra khắp chung quanh...

*

- Ôtávio ! - Tiếng người đằng kia nói.

- Tôi. - Italô đáp.

Otaviô là quản lý của nhà Vônphôn ở phần châu Âu, vùng ven Địa Trung Hải. Hắn có nhiều chỗ ở tại Rô-ma, Náp, Milan, không bao giờ sống ở một chỗ nào trong số đó nhưng ở tất cả các chỗ đó, người ta vẫn có thể báo ngay tức khắc cho cấp trên của hắn biết chỗ tìm ra hắn.

Trái với những kẻ ăn sót làm mảnh, suốt đời bon chen cốt được cái quyền nhắm mắt chết ở dưới một mái nhà, những người làm nên thế giới, ngấm ngấm hay lộ liễu hằng ngày đem vương quốc của mình ra đánh bạc với sự mau lẹ của thông tin, Giencô Vônphôn đã dặt nên tấm mạng che bọc bằng cách cho mình được cùng một lúc biết trước những thăng trầm đang đe dọa công việc của mình ở mọi ngóc ngách xó xỉnh của cái hành tinh này.

Không một thành phố quan trọng nào lại không có thông tin viên của ông, không một thị trấn nào những thông tin viên kia lại không thể tiếp xúc được với một người nào của họ ở đó. Cái tổ chức này tốn kém rất nhiều nhưng tiền này chỉ bằng một giọt nước so với cái nó đem lại.

- Người ta đã tìm thấy cái thằng của anh đấy !

Italô khoái trá run lên :

Sống chứ ?

- Sống nguyên.

- Nó ở đâu ?

- Nó không chỉ một mình.

- Cậu định nói gì với tớ thế ? Nó ở đâu ?

- Với Landô. Anh đến góc đường Univecxtat và đường Vandécbách. Hình như không xa chỗ anh lắm. Anh có thể đi ngay không ?

- Được !

- Đến số 7 đường Univecxtat, lầu ba. Chỉ có một cửa thôi. Hắn chờ anh ở đó. Tôi báo hắn đây.

- Otaviô ?

- Có !

- Cảm ơn !

Italô Vônphôn đặt máy. Rồi vịn hai bàn tay vào nhau, nhoẻn một nụ cười của thằng khùng. Thế là cái rác Moóctimơ Ô Broi đã được tìm thấy. Cuối cùng, hắn sắp sửa được biết điều gì đã xảy ra với anh hắn. Hắn cũng sẽ được biết con số của tài khoản mà hai tỷ đô-la nằm ngủ yên ở bên dưới đó ! Nhất là hắn sắp được tự tay phá tàn phá hại Ô Broi một khi hắn đã phun hết ra.

Hắn gọi phòng Bêlidôna :

- Piêtrô, báo Phôn-cô ! Dẫn ngay cái đít bự của mày tới đại sảnh mau lên ? Ta đi đây !

Patric Mahôni thấy người gác cổng chạy và tất cả những người ở trên bậc tam cấp đều ngẩng đầu lên. Anh nhồm dậy, tờ báo - mà anh đã thuộc lòng - nhàu nát trong tay.

Bên ngoài, những tiếng kêu cất lên. Người gác cổng chạy nhanh hơn rồi leo bốn bậc một lên cầu thang lớn. Không suy nghĩ, Mahôni theo sát ngay người đó, không biết làm như thế là tuân theo động cơ gì trong khi, trước hết, anh phải không được để cho mình lộ diện. Nhưng một khi các cơ bắp của anh hoạt động không được sự tán thành của ý chí thì cũng hiếm trường hợp là vô dụng. Một thứ bản năng thú vật, mà các cảnh sát và bọn cướp để ra để hành nghề, thường có giống nhau. Anh đến đầu cầu thang lầu một, nơi có quầy rượu, sàn nhảy, các toa lét và các buồng dây nói. Anh thấy người gác cổng đứng sững, đưa tay lên miệng, mặt nhăn lại ghê sợ. Tất cả những cái đầu của nhân chứng đều quay về người này. Mahôni đến bên anh ta, liếc nhìn xuống mái tròn đỉnh tạ làm thành khoảng sân trời và suýt nữa thì ói mửa: Bạn của anh, Đêvơ cao kều, đang nằm xộc xệch trong một vũng máu, giữa hai thùng cây xanh, những mảnh óc vấy lên chiếc sơmi trắng tinh. Anh không mặc áo vét. Lạ lùng là một chiếc giày của anh lại đặt ngay cạnh cái đầu vỡ giập, tạo thành một góc kỳ dị khác thường với cái cổ. Chỉ bởi người Đêvơ thì nằm úp sấp xuống mà hai con mắt lại thao láo và không hồn nhìn ngược lên trời...

Mahôni lấy ngay lại được những phản xạ nghề nghiệp.

Cavanô không phải tự nhiên ngã từ trên cửa sổ xuống: Có người đã giúp anh. Anh phóng vội về cầu thang máy rúc vào đó, bấm cái nút ghi số Sáu trong khi tay anh đã lăm lăm khẩu Trần mồi 375. Cút ! Đang ở Thụy Sĩ cơ mà !... Anh dứt lại súng vào túi, người giận điên lên.

Anh không thể làm được gì cho Đêvơ hiện đang nằm sóng sượt trên mặt bê tông, nhưng anh vẫn có một dịp may nhỏ bé là tóm được đứa khốn nạn đã ném bạn anh từ trên ấy xuống. Đêvơ để chúng chẹt cổ như thế nào ấy nhỉ ? Anh bèn nhảy ra khỏi thang máy, chạy dọc hành lang, kịp để ý thấy phòng 647 đóng cửa. Anh gọi một chị hầu phòng mà chẳng cần nhìn rõ mặt, chị ta nhìn anh, ngạc nhiên.

- Chị có chìa khoá không ? Một tai nạn vừa xảy ra xong. Mở cho tôi phòng 647 đi nào ?

Chị ta bỏ chiếc xe đẩy và làm theo. Gian phòng trống không. Bao da và khẩu súng Môđơn Chính phủ trên giường.

Trên lưng một chiếc ghế, là cái áo vét của Đêvơ. Mahôni thọc ngón tay vào túi trong cảm thấy làn da ví. Cửa sổ mở. Những tấm rèm bị gió thổi căng phồng ở trong phòng như những khăn choàng cô dâu.

- Có chuyện gì đấy ? - Chị hầu phòng hỏi.

- Một người đã ngã qua cái cửa sổ này. Chị có thấy ai ở hành lang không ?

- Không !

- Chị không để ý thấy gì cả chứ ?

- Không !

- Không có ai đi qua chứ ?

- Thì tôi đã báo ông rồi còn gì. - Người đàn bà ngạc nhiên.

- Chị ở đâu cứ ở đấy. Cảnh sát đến bây giờ.

Mahôni xuống tầng dưới để về phòng mình. Chị hầu phòng trở lại phòng 607 để thu dọn đồ nghề ở đó. Hai cánh cửa mở ra hành lang; Phôn cô Môriva và Piêtrô Bêlidôna cùng giơ ngón tay cái lên làm dấu hiệu chiến thắng. Cả hai đã biết cái đĩa sắp phải hạ thủ là ai rồi. Tiếng rầm rập cho hay nhân viên khách sạn đang tới. Chúng đóng cửa lại.

Mahôni chật vật mất năm phút để liên hệ với New York. Khi anh biết chắc chắn rằng lời chỉ dẫn thối tha kia không cho phép anh báo với Kiêcpatric tấn thảm kịch bằng cách riêng của mình, anh bèn xin nói chuyện ở tổng đài.

Anh đi đến trước cửa sổ. Bên dưới, một xe cảnh sát và một xe cấp cứu đang đỗ ở gần bậc tam cấp. Xé ruột xé gan, anh thấy những người mặc áo choàng trắng lùa chiếc cáng vào trong xe cấp cứu. Chiếc cáng được phủ một tấm khăn trải giường và từ chỗ anh đứng, cao tí nhòm xuống, anh phân biệt được cả những chỗ lồi lõm cao thấp của tấm khăn. Lúc đó anh chỉ còn một ý nghĩ trong đầu : Trả thù cho Êvơ Cavanô mà lúc này hình hài đang nằm thông thọt bên dưới tấm khăn kia. Anh nghĩ với một ý châm biếm chua chát rằng Êvơ cao kều chắc chắn sẽ tạm thời đến nghỉ tại nhà xác, ngay bên cạnh cái chân đã đẩy dạt họ tới đất nước Thụy Sĩ này. Chúng làm chó gì với chiếc máy nói này thế nhỉ ? Kiêcpatric phải cho anh những chỉ thị mới. Tốt nhất là cho toàn quyền hành động.

Có cùng với cảnh sát sở tại hay không thì anh cũng sẽ phải làm rõ cái chết của Êvơ. Vô phúc cho Vônphôn nếu như bằng cách nào đó mà hấn lại dính vào vụ này.

Đúng lúc đó anh thấy hấn ra khỏi Xoócđi, ngang qua chiếc xe cấp cứu đang sắp khởi động, kèm bên cạnh là Piêtrô Bêlidôna. Anh như bị một dòng điện giật. Chìm đắm vào suy tưởng và đau khổ, anh đã để chậm mất một giây trước khi hiểu ra được rằng tên đó đang lĩnh đi ở ngay trước mặt mình. Anh vơ lấy chiếc áo gió và nhảy bổ ra cửa, yên tâm thấy khẩu Magnum 389 vẫn nằm bình thường trong bao da, dưới nách. Cần cào lên bởi cái cuồng vọng thâm kín là được sử dụng nó ngay, thật sớm.

7

Nghe chuông réo, họ giật bắn lên. Vờ thoải mái, Inetx đi ra cửa. Vừa mới quay quả đấm thì cửa đã văng tung vào mặt ả.

Landô Barêto ra trước để đón Vônphôn. Nhưng Vônphôn không trông thấy gã. Hấn không thấy ai khác ngoài Moóctimơ O Broi lúc này bị con mắt lạnh băng của hấn xía vào, nước da tái mét của ông bèn ngả ngay sang màu tro xám và cơn co giật đã làm cho bên phải miệng ông nhăn vén lên.

- Italô, anh hãy giải thích cho tôi đi nào ! - Ô Broi nói ào một lèo.

Nhanh hơn chớp, Vônôn túm lấy cổ áo vét của ông, xoắn tay một vòng biến nó thành cái gông cổ. Nhấc bổng ông lên khỏi mặt đất như một con chó ngao nhấc đùm giẻ rách, hấn đánh bên tay phải vào giữa mồm ông, ném ông vào buồng tắm, đập đầu ông vào cái vít đá. Chưa kịp phác một cử chỉ hay rên lên một tiếng, Ô Broi đã thấy nòng một khẩu súng Mauxơ dính vào bên dưới hàm mình rồi.

- Hỏi hai câu - Vônôn quát, mắt điên khùng. - Một! Mày nhờ ai hoặc làm thế nào mà giết được anh tao ?...

- Italô... - Ô Broi kinh hoàng, khóc thút thít, mắt máu me, người nấc bần lên.

Hắn dùng sức cạy mồm ông ra thọc nòng súng vào tới tận cuống họng.

- Một ! Hai !...

Giữa lúc Vônôn đếm “một” và đếm “hai”, Ô Broi đang ngơ ngẩn vì sợ đã giật sừng vì một sự thật : Đứa em của Giencô không thể Giết ông trước khi nó lấy được ở ông mã số vụ “TROY”. Hơn nữa, báo mã số đó cho một người lạ, dù đó là em ruột của Giencô Vônôn thì lại có nghĩa là ông biết Giencô chết rồi. Vậy thì khai ra có khác nào tự mình lại ký tên vào vụ giết người và chịu chết ngay tại trận không ? Im lặng đồng nghĩa với sống sót, có thể chỉ ngẩn ngui thôi, nhưng vẫn là sống sót, được tiếp tục thở hít thêm một vài phút giây nữa...

- Bốn !... - Vônôn nói, giọng khê khàng và đơn điệu.

Nhưng thôi, tính toán mà làm gì cơ chứ ? Qua con mắt hắn, Ô Broi thấy hắn đang điên, đếm đến “năm” hắn sẽ bắn như đã hẹn. Bất chấp có phải mất đi cái gì. Thậm chí bất chấp cả việc hắn chẳng còn bao giờ đặt được tay vào hai tỷ đôla nữa.

- Ông chủ ! - Bêlidôna xen vào. - Ông chủ... Đừng làm ở đây, tôi xin ông.

- Năm ! - Vônôn nói, ngoáy đảo nòng súng Mauxơ trong mồm Ô Broi.

Bêlidôna cả gan làm một cử chỉ mạn thượng : Kính cẩn nhưng với một sức mạnh của chiếc xe ủi, gã đã giật khẩu súng ra khỏi tay Italô.

- Ông chủ, sẽ náo động toàn thành phố lên mất . Nếu ông xịt nó ở đây thì chúng ta chẳng còn ra nổi được toà nhà này nữa đâu.

- Nói đúng đấy ! - Landô hòa vội. Hắn nắm cầu may lấy tay Italô đưa lên miệng.

- *Baccio i mani !...Baccio i mani* ([31]). Gã lắp bắp nói, kính cẩn và thành tâm.

Bêlidôna đã quay ngoắt lại đằng sau, trề nải chĩa một khẩu Lanma 38 về phía Dada và Inetx.

- Con tóc vàng này là đứa nào ?

- Italô rút tay về, hỏi.

- Nó đi với thằng gì kia. - Landô nói.

- Còn con mọi ?

- Với tôi. Nó ở đây !

- Cậu có xe chứ ?

- Có !

- Đưa chúng đi.

- Đâu cơ ! - Landô hỏi, mắt tròn xoe.

- Nghe tôi ! - Dada tru tréo. - Tôi không dính dáng gì vào chuyện này ! Để cho tôi đi.

- Câm mồm ! - Italô ra lệnh.

- Tôi sẽ cho ông nhận thấy là ông đang ở nhà tôi đấy ! - Inetx xen vào.

Italô khinh khỉnh nhìn ả. Rồi quay sang Landô :

- Dẫn chúng tớ tới một nơi yên tĩnh. Ở nông thôn... Để con tóc vàng ở cạnh cậu. Piêtrô lên đằng sau với cục phân này. Tớ, tớ xách con điếm và tớ theo cậu.

Landô thoáng ngập ngừng đôi chút :

- Mặt nó đầy những máu.

- Lau đi cho nó.

Piêtrô nắm lấy mảnh vải đầu tiên ở trong tầm tay gã : Chiếc váy ngủ Inetx đang mặc.

- Bỏ tay ra ! - Inetx hét to.

- Mày, cái con khỉ này, khép cái ống nhổ của mày lại; Vônphôn chửi. - Hay là tao đánh bay cái sọ mày đi !

Bêlidôna giật mảnh vải tuột khỏi vai Inetx mà Landô không dám can thiệp. ả hiện ra trần truồng hoàn toàn, đẹp đến làm nghẹt thở được. Piêtrô ấn cái váy ngủ vào tay Dada.

- Chùi cho con lợn của mày đi !

Dada tỏ một cử chỉ ghê tởm và lắc lắc đầu.

- Con đĩ ! - Piêtrô ca cẩm. - Vui chơi thì mày chịu khó lắm...

Hắn vo tròn cái váy ngủ, lau mạnh vào mặt Ô Broi đang đứng im lìm và dần dần.

- Nhanh lên ! - Vônphôn nói.

Bêlidôna bấu môi nhìn Inetx.

- Ăn mặc kiểu này thì ta đưa nó đi thế nào được nhỉ?

- Mất thì giờ ! - Vônphôn cáu. - Nhét vào đít nó một cái măng tồ rồi *chuồn*.

Inetx miệt thị nhìn Landô và gã quay đi. Á lấy chiếc áo măng tô lông điều thừ đen ở trong tủ treo ra, mặc vào.

- Đứa nào ho he trước tiên, - Vônphôn bảo Phônco, mày cứ cho một viên đạn vào đầu gối nó cho tao . Lên đường !

Landô đi ra cuối cùng. Tế nhị, hắn đóng cửa lại khi tất cả đã đi qua trước mặt hắn, ra ngoài.

*

Một lát đăng trí đã làm gã mất hút con mồi. Khi thấy mọi khách khứa đổ cả về lầu một, Ricô Gatô không thể không đi theo họ. Kinh ngạc, gã nhận ra trong đồng nhào nhoét máu me của người ngã trên sân thượng kia là tay tóc vàng gã đã chú ý tại sân bay trước đây mấy giờ.

Muốn gì cũng là một trùng hợp kỳ lạ... Tạm gác việc rút ra bất cứ kết luận nào lúc này, gã trở về để báo cái tin này cho Etô Gabêlôti. Gã vật lộn mãi để nói chuyện với New York, không xong, lại quay ra gian đại sảnh để yên trí rằng Vônphôn không tuột khỏi những ngón tay của mình. Từ một quầy điện thoại có thể nhìn được bao quát cửa ra vào khách sạn Xóocđi, gã lần lượt gọi các phòng của Italô Vônphôn và Piêtrô Bêlidôna. Không thành. Cáu, gã kết luận rằng chúng đã lên đi dưới mũi gã mất rồi.

Đến nay, điều gã nắm chắc được về thời gian biểu của Vônphôn là một cuộc viếng thăm nhà xác. Gã leo lên phòng, ngồi bên cửa sổ để rình bọ kia có thể trở về, hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, lơ đãng lật giở quyển sách gối đầu giường của gã, Kinh Cựu Ước, bản tiếng Hy Lạp của Nhà xuất bản Xếtăng. Quá mải mê kiểm soát những chiếc xe đi hoặc đến, cho nên gã không thể tập trung được vào bất cứ điều gì trong bốn mươi sáu Điều dạy. Sau khi ở nhà xác, vấp phải chuyện cái xe cà tàng chết tiệt kia, gã bị lạc mất dấu vết con mồi.

Ba khắc sau, gã đã thấy Vônphôn, Bêlidôna kè kè bên cạnh trở về khách sạn.

Gã hà hơi lên mặt viên kim cương ba cara của chiếc nhẫn, rồi lấy tay áo lau cho nó sáng.

Theo gã, người ta đã giao cho gã một công việc dưới tầm vóc. Gã thích bám những người mà gã đã khoái trá nhủ thầm là sắp sửa được chở sang thế giới bên kia. Còn ở đây !... Từ sáng thay cho thể dục trí não gã đã giảm sự tập tành xuống thành tưởng tượng tất các cách khác nhau để thủ tiêu Vônphôn, ôm ấp hy vọng Gabêlôti sẽ sớm sửa bật đèn xanh cho.

Trì nê cả người, lương tâm nghề nghiệp ủ rũ, gã rời cửa sổ đi đến nhắc máy nói ở đầu giường lên. Gã sẽ báo Gabêlôti rằng Vônphôn đã đến nhà xác của Duyrich. Không cần cho biết đã hai lần mất hút hắn ta. Dẫu sao chìa khóa hắn ta vẫn ở trên bàn người gác cổng và sớm muộn hắn ta sẽ trở về. Lờ đi một hai chi tiết đâu có là nói dối chứ. Điều dạy thứ chín của *Thập giới biểu* chỉ nói rõ : "*Mày sẽ không làm nhân chứng giả*". Dĩ nhiên có điều thứ sáu nữa : "*Mày sẽ không giết hại*". Đó là điều duy nhất Ricô Gatô không xài được. Trong khi tổng đài cho biết đã có đường dây New York, gã nghĩ có ngày gã sẽ nói đến điều đó với một vị thầy tu.

Cánh cửa phòng vừa đóng sầm lại, Patric Mahôni đã nghe thấv chuông réo. Chắc người ta cho

anh nói với New York. Trong một lát, anh đã do dự : Báo tới cấp trên cái chết của Cavanô với nguy cơ mất hút Vônphôn hay bám chặt lấy gót hần để đập phá cho hần tan tành. Trước khi kịp trả lời, anh chạy xuống cầu thang. Khi cho xe lăn bánh, anh đã có chiếc Pho của Vônphôn làm vật ngắm.

Nhiều phen ở những ngã tư khác nhau, người lái có vẻ ngập ngừng về hướng cần đi. Cuối cùng, gã dừng lại.

Đường Univécxtát, sau một chiếc *Bóng Đẹp P9*, màu xám kim loại, mới toanh.

Toà nhà có bốn tầng, Italô và tên vệ sĩ mặc đồ đen nhảy ra khỏi chiếc Pho để chui vào một cổng ngách. May mắn, Mahôni lại tìm được một chỗ trống cách đó hai chục mét, lọt giữa hai chiếc cam nhông nhỏ.

Anh châm một điếu thuốc, vẻ căng thẳng, hình ảnh ghê rợn của Cavanô sóng sượt trên mặt bê tông cứ theo đuổi anh hoài. Không gì chứng minh được rằng Vônphôn và tên khỉ đột của gã là thủ phạm của cái ngã. Nghĩa là về lô gích thì không có gì chứng minh thôi. Còn Mahôni sẵn sàng đánh cược cả cánh tay phải mình rằng chúng phải dính líu vào trong đó phần nào.

Anh nhớ lại Cavanô, một nụ cười làm nhành cái miệng mỏng của anh ta, từng nói với anh trong văn phòng Kiécpatric : “Duyrich, rồi cậu thấy ! Những ngày nghỉ cực kỳ”.

Chưa chát, anh nghĩ cái cảnh đó chỉ mới diễn ra ở một lục địa khác, trước đây, thậm chí chưa tới hai mươi tiếng đồng hồ. Kiécpatric đã giao cho hai người một nhiệm vụ nom bề ngoài có vẻ cũ mòn : Tìm hiểu Giencô Vônphôn đến Duyrich làm gì, lão đã bị mất một chân ở đó như thế nào, thân người còn lại ở đâu, giả như cái chân là của lão ta thật, cũng như theo dõi em lão ta, không can thiệp để có được những phát hiện mới mẻ.

Từ lâu, FBI và các cơ quan thuế vụ Mỹ có thể cho bất cứ cái gì để biết làm thế nào mà các khoản tư bản khổng lồ Công đoàn gom lại từ các ngành buôn gian bán lận đủ loại lại có thể bốc hơi đi được. Gọng kìm của các cơ quan này càng khép chặt thì các băng đảng lại càng phải hối lộ hậu hĩ hàng nghìn hàng vạn những người trung gian vô danh - viên chức ngành cảnh sát, những chính khách hư đồn, những luật sư chui - sống rải rác trên khắp sáu lục địa. Nhưng, được nuôi bằng những khoản tiền nóng hổi đồ sộ, bộ máy vẫn cứ chạy êm ro, không hề trục trặc: chẳng một ai nói năng gì. Công đoàn trả không run tay những món tiền bảo lãnh nhiều đến chóng mặt cho một tên “đàn em” mặt rệp bị tóm vì một cái lỗi tầm phào để được thả ra ngay tức khắc. Những nhà làm luật nấp sau cái bí mật nghề nghiệp chết tiệt của họ đã mang tiền bảo lãnh đó đến nộp mà chẳng ai có thể hỏi xem nguồn gốc những đồng tiền đó ở đâu ra.

Trong khi đó, những lớp tân binh với hàm răng chó sói thường xuyên lọt vào nước Mỹ. Mỗi năm, dưới sự bảo trợ của tổ chức *Cosa Nostra* ([\[32\]](#)) một nghìn người Xi xin vào lậu nước Mỹ qua lối Canada. Họ đến như những người du lịch, với tấm hộ chiếu hợp pháp - những ông chủ tương lai của chúng phải trả cho mỗi tấm tới ba nghìn đôla - rồi bắt đầu vào biên chế bằng những công việc đồn mạt trước đã. Nếu họ coi khinh nguy hiểm, nếu họ tỏ ra đủ hung tợn thì họ sẽ không phải hiển mình cho các công việc đó mãi mãi. Theo gương các bậc anh cả cất chân từ châu Âu đi không đồng xu dính túi, bản thân họ cũng tơ tưởng sẽ được phóng vọt lên tới tận đỉnh chóp bu rồi kiểm soát nền kinh tế đất nước bằng những biện pháp đã từng được thử thách - hối lộ, tổng tiền, buôn lậu, khống chế các Công đoàn. Phần lớn các capô trùm sò đã kết liễu cuộc đời một cách bi thảm đâu có làm cho họ ớn : Chết với đạn chì chít khắp người, cái đó chỉ xảy ra với kẻ khác thôi chứ đâu có đến được với họ.

Thế nhưng, ngoài Vito Giêvônôxê, Gaêtanô Gaglianô, Tôma Luchêxê chết già ở trong tù hay ở nơi khác ra, thì không hề có ngoại lệ : Tất cả những đứa khác đều là chết bất đắc kỳ tử. Lucky Luxanô - chắc là bị đầu độc, Anba Anatxtaxia bị bắn chết, Tôma Ebôli bị ám sát, cũng như

những tên tuổi lớn khác đi trước họ trong nghề : Tôm Lombacđi, Xtivơ Phêrinhô, Anphrét Minêô, Canvato Maradanô, Gaêtanô Rêina, Giô Aiêlô, Philip Manganô, Giôxep Pindôlô... Ngày nay, các gia tộc Vônphôn và Gabêlôti đứng trên thượng đỉnh. Trong bao lâu nhỉ ? Nếu Mahôni có thể chứng minh được một kẻ hớ bất hợp pháp nào trong việc Vônphôn đi Thụy Sĩ thì chắc chắn anh ta cũng sẽ có thể làm cho gã bị tổng giam tới trót đời với sự luận tội cũng giống như với Al Capôn vậy.

Trừ phi chiến tranh lại nhen lên giữa hai băng Galêlôti và Vônphôn. Trừ phi Vônphôn không dính dáng gì vào cái chết “sự cố” của Cavanô... trừ phi gã phạm một sai lầm...Trừ phi...Cái cục cút ! Gã đã ra khỏi toà nhà rồi kìa ! Mahôni thấy gã đẩy vào trong chiếc xe Pho một cô da đen cao hơn gã tới một đầu. Ở đâu ra cái ả này thế ?

Cùng lúc, tên vệ sĩ núc ních của gã né ra để cho một thiếu phụ tóc vàng đi qua, mặt phờ phạc, có một tên lực lưỡng, cao và thon thả kiểu người La tinh cầm tay. Tên khỉ đột, trong một cử chỉ âu yếm, ôm lấy hai vai một người đàn ông bé nhỏ, vẻ đau khổ, giúi ông ta vào sau chiếc P9. Một tín hiệu loé sáng trong đầu Mahôni: Anh biết người đàn ông bé nhỏ kia mà ! Ở đâu à ? Ai nhỉ ? Và sao mình lại biết ? Những hình ảnh trôi qua trước mắt anh, những tên người vang lên bên tai anh. Tên lực lưỡng tóc nâu ngồi vào sau tay lái - tên điển hình của loại ma cô, anh nghĩ - người thiếu phụ tóc vàng bên cạnh gã, tên khỉ đột ngồi ở đằng sau cùng với cái mẩu người bé nhỏ nọ. Chiếc P9 nhẹ nhàng rời khỏi vỉa hè, chiếc Pho của Vônphôn lập tức theo sau.

Mahôni vặn chìa khoá khởi động và bỗng chứng ra với một sự thật : Người đàn ông bé nhỏ là Moóctimơ Ô Broi, một trong những luật sư tài chính nổi tiếng nhất New York!

*

Không thể tin được ! Những con ruồi xanh to dùng quay đảo trong gian nhà, đậu cả vào đầu bút máy của anh. Không nói đến mồ hôi lấm tấm rơi từng giọt nặng xuống tờ giấy nhàu nát trước khi anh viết. Ấy vậy mà mặc 45 độ C, những trận mưa như thác mỗi ngày mười bận làm cả vùng chìm ngấm, mặc thức ăn chán phè, điều kiện làm việc không thể chịu được, Giuliô Anmâyđa vẫn cứ gắn bó với Bốtxoana.

Sở mớ lập nên ở cách Chukuđu mười cây số. Công nhân phần lớn là da đen. Mỗi tối, sau hồi còi hụ báo ngày lao động đã hết, tất cả mọi người ở công trường đều bị những người Nam Phi đa nghi, to béo như hộ pháp và đầy vẻ ngán ngấm khám xét từng ly từng tý. Ba tháng trước đây, lúc mới đến, Giuliô cảm thấy nhớ quê quán, đến mức anh phải cố gắng mới không quay ngay về Thụy Sĩ. Ốc tò mò, miếng mồi của đồng lương hậu, tiền trợ cấp “nguy hiểm” ban phát hào hiệp đã bước đầu giải khuây được cho anh. Rồi sự mê hoặc đã hoạt động... một cái gì nguyên thủy, niềm vui sống sót, nước trời, bùn đỏ quạch, mặt trời, một cộng đồng đàn ông và chiếc cam nhông mỗi tuần đem một đàn gái điểm da đen tới nằm dài trên những tấm đệm ở dưới cây cột mái xòe được dựng lên cho việc đó, cây cột mà thợ mỏ cười đặt cho cái tên hiệu là “*đoạn kết tạm thời của nỗi buồn*”... Nhìn từ ngoài và do một kẻ xa lạ miêu tả thì cảnh đây xem vẻ tiêu điều, tàn tạ đấy. Nhưng vậy mà... Điều trước đây vài tuần, Guiliô có lẽ đã nhận thấy như một sự giải phóng thì nay anh lại nhận lấy như một tai họa. Báo cái đó với Manuêla như thế nào bây giờ ? Bằng một động tác cúi kính, anh bóp chết con ruồi ở cổ và bắt đầu viết phong bì :

Gửi :

CÔ MANUÊLA RÔĐRIGHÊT

Ở NHÀ CÔ RÊNATA CLỐP

ĐƯỜNG BỜ ĐẸP

DUYRICH (THUY SĨ)

Rồi quên cái nóng, những con ruồi, anh nhào vô...

Em Manuêla của anh.

Đây là một cái tin chẳng hay và anh không biết nói với em như thế nào. Có những tin đồn. Có vẻ họ muốn đóng cửa công trường vì nó không lãi nhiều. Họ nói có những vĩa mạch khác, nhưng họ không dám liều vì sợ nguy hiểm cho thợ. Có lẽ họ không thể bảo đảm an toàn được cho thợ nữa rồi. Nhưng trong ba tháng, anh đã thấy sáu người chết, tuy toàn dân da đen cả. Em yên tâm, và lại ta làm gì được chứ, khi ta đã nhận và chẳng có ai kêu ca gì. Ở châu Âu, người ta không thể kiếm ra nửa số tiền ở đây kiếm được. Rút lại, anh chẳng biết thế nào là hơn. Khi có những tin đồn, ông cai thầu đã nói với bọn anh là lúc này chẳng ai biết gì chính xác cả đâu. Anh thú thật bây giờ anh đã thất vọng vì đến đây và rất muôn trở về Duyrich để có thì giờ gom nhặt cho cái cửa hiệu. Em muốn gì nào, phải chờ chứ. Anh đã đọc lại như em và biết cô chủ em rất tốt, đã cho em những cái váy dài kia. Tình hình ông Cuốc vẫn tốt chứ ? Ngày mai anh lại viết cho em nhưng không chắc anh sẽ viết được nhiều hơn về tình hình đâu. Anh hôn em, người vợ nhỏ bé yêu quý của anh.

Rồi anh ký *Guiliô của em*, lấy lưng bàn tay vuốt phẳng tờ giấy, gạt một giọt mồ hôi làm cho mực loang nhoà đi mất nửa câu, nhưng Manuêla sẽ hiểu cả thôi. Anh cũng ghi thêm vào lưng phong bì : *"Guiliô Anmâyđa - trưởng công trường, nhà 11 - công ty hợp nhất Vácxơna - Chukuđu - Nam Phi"*. Một địa chỉ dài quá xá nhưng Guiliô lại có tính tử mỷ và người ta biết làm sao được cái gì có thể sẽ xảy ra với thư từ.

Tiếng người cười gọi râm ran, khiến anh động tai lên. Bị các lo phiền day dứt, anh quên bẵng đi rằng hôm nay thứ năm, ngày xe cam nhông gài điểm đến.

Trời biết cho là, tiếng vậy, thông thường anh vẫn là người đầu tiên đến đứng ở dưới cây cột mái xoè.

*

Con người ta không thấy được cái ở dưới mũi mình thì chẳng hơn gì, cũng vậy thôi, họ không thấy được cái họ có ở trong tay. Cho nên họ không hiểu được cái tình cờ khiến họ sống sót lâu cũng như những cơ sự khiến họ chết yếu. Ông, Hôme Clốp, thì ông lại biết.

Ông đang ngắm chi li từng chi tiết cái chìa khoá hùng mạnh nhất thế giới được vật chất hoá ra dưới dạng một hình chữ nhật nho nhỏ bằng giấy xám nhạt có mờ vân màu xanh lá cây : Tờ giấy một đôla. Tuy khá nhàu nát - phát hành từ năm 1963 - nó vẫn đã chống đỡ được vẻ vang với hàng trăm nghìn những sờ mó bẩn thỉu, những chạm lướt khả nghi, những bẻ gập bỉ ổi. Và

chẳng những nhàu, những ố, những rách, những xoắn làm cho các góc của nó bị cong gấp lại cũng chẳng thể đánh bại được cái chất liệu dị thường đã tạo nên nó cơ mà.

Ngay cả những thương tích cũng đem lại cho nó được một lớp màu hồ đầy xúc động và ông chủ ngân hàng thì ngạc nhiên là cho tới nay vẫn không một ai đã nghĩ tới việc so sánh những vết kim đâm lăm tăm trên mình nó - khi người ta soi nó lên - với vẻ đẹp huy hoàng của một bầu trời sao.

Một ngày nào đó Clốp sẽ dành thì giờ viết, cái việc sẽ làm cho tên ông bất tử trong trí nhớ mọi người, một nghiên cứu thấu triệt về tờ giấy bạc đẹp nhất thế giới này, Đức Hoàng Thượng, Ngài Đôla. Theo ý ông, tác phẩm nhỏ con này, mà sự chiếm hữu nó sẽ làm cho bạn trở thành những vị vua chúa hay những kẻ sát gái, có thể sánh với các sáng tạo hội họa siêu thặng nhất của thiên tài con người. Không cái gì ở nó mà lại không hoàn hảo. Thậm chí cả đến cái nét mang tính chất đồ họa của các vị Quốc vụ khanh Ngân khố ký lên nó những chữ ký nghiêm ngã và sang trọng của mình cũng là hoàn hảo.

Riêng bố cục của nó có lẽ cũng đáng cho một khảo cứu trăm trang. Tại chính giữa, như bàn thờ trong trung tâm thánh đường, mà bên dưới được viền bằng một bụi cây tước sang, là khuôn mặt cao quý của Giorgio Oasinh-ton, vị sáng lập và Tổng thống đầu tiên của nước Cộng hoà Hợp chủng quốc, bậc anh hùng từng kèm cặp lấy quân đội của mình, đánh thắng người Anh, giải phóng đất nước và đã soạn thảo Hiến pháp trước khi lui về với công việc cày bừa ở Vernon, giống như Xixinatuyt vậy.

Bên dưới đó, chen hình ảnh ông lên cây trụ có mái xoè mang những dòng ngạo nghễ chỉ rõ thân phận và giá trị của nó là chữ ghi “MỘT ĐÔLA” Bên trên cùng, phần phật như một tấm biểu ngữ; những tín hiệu tạo thành các chữ “FEDERAL RESERVE NOTE” ([33]) mà ở hai bên trái, phải đều có con số “MỘT” in ở dọc theo rìa tờ giấy bạc kèm ốp lấy - chẳng khác bản thân Oasinh-ton từng ở giữa La Phayét và Rô-sambô năm 1791 vậy.

Hômە chăm chú rọi kính phóng đại vào những con số đã được tung hô bằng một nhành lá có thể là hoa đại, có thể là nhành ô rô kia, vấn đề đây là lá gì, ông sẽ phải giải quyết khi ông xây dựng xong tập chú giải. Gật gật đầu hài lòng, ông đọc lại câu chú thích viết ở bên trên số hiệu loại phát hành (L2806544447 D) : THIS NOTE IS LEGAL TENDER FOR ALL DEBTS, PUBLIC AND PRIVATE ([34]). Ông lật tờ giấy bạc : Mặt kia cũng tuyệt vời ! Cùng lúc nháy bồ cả vào mắt là con đại bàng Quốc hội Mỹ mỏ ngậm cây cờ đuôi nheo nổi tiếng “EPLURIBUS UNUM,([35]) cùng một tháp lớn mà đỉnh thì bị vỡ toé ra bởi con mắt đại bàng có cái ánh quầng quắc ghê người phóng vọt ra những mũi tên ánh sáng chĩa về chữ “ANNUIT COEPTIS” làm cho phần trên của cái vòng tròn được cân bằng.

Dưới chân tờ giấy bạc - được điểm tô thêm dòng “NOVUS ORDO SECLORUM” - vẻ đẹp cũng chẳng hề thua kém một chút nào.

Clốp thở dài ngẫm lại một lần nữa con đại bàng mà những cái vuốt quắp chặt lấy một cành ôliu và một bó tên, biểu tượng hoàn chỉnh của cái trật tự xã hội đang ngự trị thế giới : Một bàn tay chìa ra cho ấp ôm hôn hít, đón tiếp, tình anh em, hoà bình. Bàn tay kia, đầy sấm sét cho bọn bất tín, bất nghi, bọn giặc. Bọn Vôn-pôn.

Ông đã tuyển ba người có vũ khí chịu trách nhiệm cấm Vôn-pôn lọt vào Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich hôm sau. Đề phòng trường hợp không chắc lắm là nó cứ rồ dại, khăng khăng giữ cái tối hậu thư nó đã ném ra kia.

Moóctimơ hoàn toàn hoảng loạn khi xe ra khỏi ngoại ô Duyrích. Đã mười phen ông toan nhảy khỏi xe. Mười phen ông đều thiếu dũng khí.

Nhưng xem chừng Bêlidôna như đang thiếp đi và dừng dưng. Còn gã điển trai thì đang quá bận với việc cầm lái sẽ chẳng có thì giờ phản ứng kịp đâu. Cạnh ông, Dada cảm như bức tượng. Moóctimơ thầm hỏi liệu có chút xúi nào may mắn sống sót sau cái chuyến đi mà ông cảm thấy trước là không có về này không.

Câu hỏi chính : Làm sao Vônphôn biết được anh hấn đã chết ? Làm sao hấn lại tóm được ông nhanh thế này ? Không thể có chuyện hai tên giết mướn ông thuê đã làm lộ. Ông đã thận trọng không dùng môi giới để tiếp xúc với chúng. Ở New York không ai biết chúng. Không thể tìm ra chỗ liên quan nào giữa ông và chúng vì lẽ bọn chúng không hề biết đến tung tích của người mướn chúng cơ mà. Hai năm trước, Moóctimơ đã cứu một người Mỹ gốc Ba Lan bị khệp vào tội gây ra ba vụ án mạng thoát khỏi ngòi ghế điện. Hấn tên là Echiên Kát. Để tỏ lòng biết ơn, Kát đã cho ông tên hai người bạn của hấn ở Náp.

- Thừa luật sư, nếu như ngày nào đó, luật sư cần đến bất cứ việc gì... Xin chó phản đối, không ai biết trước mọi sự được đâu - ông cứ việc gọi họ. Nhân danh tôi. Họ có thể làm được tất cả những gì ông cần. Tất !

Ô Broi đã nhún vai, tuy giữ lại trong một xó trí nhớ cái số dây nói Kát cho. Chẳng hề nghĩ có ngày lại dùng đến. Ba tuần sau đó, Kát đã bị bóp cổ chết trong xà lim bởi một người tù không sao tìm ra nổi, mang theo nhiều ước mong và nhiều bí mật. Nếu không có Dada, cái ý nghĩ giết người sẽ chẳng bao giờ lộ ra trong đầu ông. Không phải chỉ vì ông muốn làm ả loá mắt mà còn bởi những quả cáp rục rờ huy hoàng ông chất lên người ả đã làm mề đi một tư bản vốn từng bị những tính toán tài chính khốn khổ làm thâm thủng mất rồi. Dĩ nhiên Moóctimơ có một tài khoản ở Thụy Sĩ. Ông đã muốn chơi một canh bạc lớn vào sự nổi bênh trở lại của đồng xtéc-ling, đưa vào trận đánh toàn bộ tiền mặt sẵn có của ông. Nhờ một đồng nghiệp cặp kè với những giới ngoại giao cao cấp của Oasinhtơn, ông được biết trước công chúng một tháng rằng Ngân khố Mỹ sắp sửa tiêm một liều đôla khá nặng vào nền kinh tế Anh. Sau khi các tin này được loan ra, đồng bảng Anh chỉ có thể lên giá, ít nhất tỷ lệ cũng phải là ba mươi phần trăm.

Năm tuần sau, nó lại mất đi hai mươi phần trăm giá trị của nó! Cùng lúc, Etô Gabêlôti tâm sự với ông, dưới con dấu tuyệt mật, những nét lớn của hoà ước ký kết với nhà Vônphôn. Đây là một vụ không tưởng tượng nổi : “Tẩy trắng” khối lượng đồ sộ hai tỷ đôla. Trong các khúc uốn lượn quanh co của công đoạn tẩy trắng này, lần lượt tại các nơi tạm trú, đồng tiền như phần nào đã được để cho lắng cặn, mất đi một hay hai phần trăm giá trị danh nghĩa của nó. Nhưng khi đã ra khỏi vô số những cái rây lọc làm cho nó sạch sẽ đi, thì nó sẽ hoá thành trinh bạch, không cội không nguồn, sẵn sàng được đem ra tái đầu tư giữa thanh thiên bạch nhật vào những công chuyện ai cũng quen thuộc cả rồi. Nó đã được “tắm rửa”.

Cũng trong lúc ấy, những hạch sách của Dada cứ gay gắt hơn lên và Guidich, vợ ông, với cái bản năng độc nhất vô nhị từng được mài sắc trong hai chục năm đời sống vợ chồng kia, chắc đã đánh hơi thấy tổ con chuột chù, đã đòi hỏi ông phải cấp những khoản chỉ ngày một nhiều hơn.

Để được yên thân, để cúi đầu tuân theo cái ý thức phạm tội vẫn có với vợ, ông đã nhượng bộ.

Một đêm, ông giật mình tỉnh giấc : Nếu Giencô chết, thì ông, Moóctimơ Ô Broi có thể một mình chiếm trọn hai tỷ đôla! Có ai hy vọng lừa được Công đoàn mà vẫn chu toàn tính mạng đâu ? Tất cả những kẻ đã thử thời vận kiểu đó đều bị chết bầm chết vằm, chịu đủ mọi cực hình và những đâm chém khủng khiếp. Trên thế giới này không có đâu là an toàn để náu ẩn vào được.

Bởi vậy, lúc đầu Moóctimơ đã gạt ý nghĩ đó đi, kinh hoàng vì mình đã nghĩ được ra nó. Rồi bằng cái trò chơi biện chứng “để xem ra thế nào”, ông đã gá chấp những phụ khoản khác nhau vào cái ý điên rồ đó, lường trước tới những hậu quả tại mỗi ngã diễn biến, loại trừ đi những ẩn số, tính toán các phản ứng của đối phương, cân nhắc những rủi ro, thất bại như với một cỗ máy tính, nhắm tới cả những phần trăm bất ngờ. Đến lúc đó, ông ngạc nhiên nhận thấy là canh bạc này chơi được, mặc dù vài rủi ro khó tránh có thể làm cho triển vọng bị tồi đi chút ít. Nhưng hai tỷ đôla lẽ nào lại chẳng đáng để cho ta chĩa vai ra gánh lấy hay sao?

Bị một nỗi thèm khát trả thù đời thúc đẩy, cái cuộc đời nó đã làm cho ông mờ xỉn trong khi ông lại mong muốn đẹp đẽ và có sức chinh phục, làm ông thấp bé ở cái nơi lẽ ra ông phải cao lớn, làm ông nhụt nhẻo trong lúc ông mơ ước được là kẻ nổi bật cho nên ông đã hạ quyết tâm sẽ cho giết Giencô Vônphôn. Từ đó, trong đầu ông, những chi tiết của vụ này cứ nối khớp với nhau bằng một quy luật nghiêm ngặt như của một cấp số toán học vậy. Ông đã tiếp xúc bằng dây nói với hai tên lưu manh ở Náp, gọi đến Kát nhưng không gọi tên ra, cảm ơn Chúa vì chúng hãy còn sống và sẵn sàng hợp tác. Sợ chúng sẽ lui vì tên tuổi con người cần hạ thủ, ông đã nhanh trí không nói rõ lai lịch Giencô với chúng, chẳng cần một bảo đảm nào về sự thực hiện tốt hợp đồng, ông cũng đã gửi năm chục nghìn đôla đến Ý cho chúng. Và cỗ máy bắt đầu khởi động.

Nắm những quyền lực tuyệt đối của người đại diện, ông đã đến Duyrich cùng với Đôn Giencô Vônphôn. Trước đó hai ngày, ông báo cho bọn giết người biết ngày giờ nạn nhân tới Duyrich, ông rùng mình - trong đó cái sợ pha lẫn với cái phấn khích - ghi nhận rằng chúng vẫn bằng lòng tiến hành đến cùng hợp đồng đã thoả thuận.

Ông đã tả Giencô với chúng, đưa địa chỉ khách sạn và thông báo thời gian biểu của Giencô. Còn lại là việc của chúng. Thoạt tiên, Moóctimơ không muốn biết chúng sẽ xoay sở ra sao. Trên máy bay đưa ông về New York, sau cuộc gặp Clốp, một lúc sáng suốt đã cho ông hiểu rằng - quá muộn - cú bạc pôkơ không tiền khoáng hậu của ông khó lòng mà thực hiện được. Ông đâm ra hy vọng mãnh liệt là những đứa bạn của Kát thất ước và ông.

Vừa tới Naxau, ông đã nhận được bằng chứng của điều trái ngược : “Xin gọi lại Guidích”. Bức điện hẹn hò giữa ông với bọn giết người có nghĩa là cái việc vô phương cứu chữa kia đã được hoàn thành : Giencô Vônphôn đã chết. Muốn hay không, ông cũng phải tuân chịu cái vận hành khắc nghiệt là sự tiếp diễn của dự án do chính tay ông xếp đặt nên. Lúc này ông mới thấy sự đối trá ông phải làm tiếp lại còn đáng tởm hơn cả vụ giết người mà ông đã đầu tư.

Trước khi đi đến dự cuộc hội nghị do Italô Vônphôn tổ chức cho các capô và cố vấn của hai gia tộc, ông đã báo cáo công việc với Đôn Gabêlôti.

- Sổ tài khoản ?

- 21877.

Gabêlôti lập tức ghi con số vào sổ tay.

- Dưới tên gì ?

- GOD.

- Tốt !

Etô cất cẩn thận cuốn sổ tay vào trong túi rồi hai người đi. Moóctimơ xao xuyến : Lần đầu tiên trong đời nghề nghiệp, ông đã dối trá với khách hàng. Con số thật và tên mã hiệu, ông khắc chúng sâu vào óc rồi : 828384 – MAMA”.

Nhưng cái xác của Giencô Vônphôn hiện đang nằm chỗ nào đó bên Duyrich cơ. Còn Gabêlôti, lão ta chẳng có lý do nào để nghi ngờ ông cả. Vậy là sự dối trá của ông có ai mà kiểm tra nổi : Gabêlôti không còn tiếp xúc được nữa với Giencô Vônphôn. Càng không thể với ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Theo nguyên tắc bất di bất dịch, Hôme sẽ cầm bằng hén nếu như Etô - mà ông này thì không biết cả đến tên - đặt ra với ông ta câu hỏi nào. Nhất là khi vin vào một tên mã hiệu và con số toàn toàn tượng tượng !

Moóctimơ chỉ còn có việc lấy tiền và biến đi với Dada...

Ông vuốt ve bằng mắt cái gáy hoe vàng của ả. Sự hèn nhát ả tỏ ra với ông không làm ông ngạc nhiên. ả bạc nhược, tính toán, tham lam, lạnh lùng, ngu ngốc, ích kỷ. Ông yêu ả. Cho tới nay, mặc dù những sự bạc đãi của ả đối với ông, ả vẫn cứ là người đàn bà duy nhất đã cho ông có được cảm giác mình là một người đàn ông.

Ả cũng sẽ bị chết ư ? Ông thôi bám lấy niềm hy vọng đang bủa vây ông : Italô không có một bằng chứng nào là ông đã tổ chức ám sát anh gã cả. Gã có thể đại đột thủ tiêu ông trước khi thu về hai tỷ đôla không cơ chứ ? Từ nay Moóctimơ là chìa khoá duy nhất có thể mở cho gã cánh cửa kho tàng đó. Không bao giờ Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich lại nhè số tiền ra nếu như các điều khoản hợp pháp của việc thu hồi không được tôn trọng.

Nếu không nắm được số tài khoản, không ai trên trần thế này lại có thể Thuyết phục được Hôme Clốp giao nộp nó cho mình.

Một cú rẽ đột ngột sang phải, vào một con đường ngang, hất Moóctimơ vào Bêlidôna. Cầu nhàu gã khổng lồ không chút gượng nhẹ huých ông trở lại góc ghế bên kia.

*

Khi không bị các chỗ ngoặt che khuất, Phôn cô Môri trông thấy đằng hậu chiếc Fiat màu lam sẫm xóc tung lên, chiếc xe của tay cảnh sát bị hất hất ra ngoài cửa sổ sáng nay. Bây giờ bạn hữu của nó đang lái và thật lòng mà nói, Phôn cô thích được ở vào chỗ của mình hơn là chỗ hất ta. Vì hất ta cũng sẽ chẳng còn được thấy mặt trời lặn nữa đâu. Và hất sẽ chẳng bao giờ nhắc lại cho cấp trên của mình - không nghi ngờ gì là Kiếppatric - rằng Italô Vônphôn đã đưa Ô Broi cùng bồ nhí lão đi một chuyến ngao du vào những vách núi hiểm trở của Thụy Sĩ mà không trở về. Vấn đề : Hất ta đã có thì giờ báo cho New York về cái chết của Cavanô chưa đây ?

Khi Vônphôn và Bêlidôna rời khách sạn Xóordì, Môri đã ở lại tập hậu, nấp trong chiếc Vonxvaghien đậu sau một hàng rào cây vè màu lá đào. Hất đã thấy tay cớm khởi động theo xe Italô, lơ mơ hy vọng rằng tên theo đuôi khác nữa vẫn chưa biết bản thân cũng đã bị theo, sẽ lộ mặt ra. Khốn thay, gã không lộ. Đáng tiếc : Phôn cô nóng lòng muốn biết mình phải có việc với

ai trước khi hoàn thành trận tiêu diệt gọn gàng ba đối thủ.

Hắn làm một sơ kết ngắn : Bắt đầu từ sân bay, ba người bám theo Vônphôn. Hai người là cảnh sát cùng cảnh, tuy làm ra vẻ không quen biết gì nhau. Đứa thứ nhất đã chết. Đứa thứ hai, trong chiếc Fiat màu lam sẫm, đang là vật ngắm của hắn. Từ bây giờ chỉ có đứa thứ ba là ẩn số. Thằng này chắc phải làm việc hoặc cho một cơ quan chính phủ hoặc là “thủy lôi” ([36]) của một gia tộc đối địch. Trong trường hợp đó thì chỉ có thể là Gabêlôti, người duy nhất đủ vai vế để dám có gan dò thám Vônphôn.

Về tên cảnh sát số hai không thành vấn đề phải suy nghĩ để cải trang vụ giết người của gã thành tai nạn làm gì.

Quang cảnh hoang dại họ đang đi qua lúc này, ở xa các con đường chính, rất bảo đảm cho việc làm mất tăm gọn gàng, sạch sẽ một xác người. Trước khi tìm ra cái xác, bao nhiêu tuyết đã tan trong thung lũng ! Phôn cô thì đã ở rất xa.

Đến lối rẽ của một con đường nhỏ, hắn nhìn bao quát được toàn bộ chân trời. Rất xa đằng trước, hắn thấy chiếc P9, theo sau là chiếc Pho của Vônphôn, đường bệ lên cao mãi dọc những sườn vách đá. Ba trăm thước sau nữa, xe của tay cóm Mỹ.

- Hưởng đi, thằng khốn . - Phôn cô cao giọng nói. - Hưởng cho sướng đi ! Mà chẳng còn được lâu la gì nữa đâu.

Cái dốc trở nên quá cao khiến hắn phải về số một để có thể vẫn leo lên.

*

- Tôi là thư ký của ông Vônphôn. - Ricô Gatô nói.

- À ! - Người gác nhà xác buông ra lạnh lùng.

- Ông biết đấy... Sáng nay, sếp tôi đến. Sếp giao cho tôi đến nhặt một vật có lẽ ông ấy đã đánh rơi ở chỗ ông.

- Một vật ? Ở chỗ tôi ?

- Một cái đồng hồ.

- Ở đâu ?

- Nếu ông vui lòng cho tôi xem qua một chút...

- Nhưng ở đâu ?

- Ở những chỗ ông chủ tôi đã đi qua và dừng lại.

- Tôi không thể để cho ông vào được.
- Tại sao ?
- Vì chỉ có gia đình mới được phép. Ông ấy cần phải tự đến đây.
- Ông Vônphôn bận quá. - Ricô Gatô vừa nói vừa chìa một tập giấy bạc.

Người nhân viên hình như không trông thấy nó. Ở Mỹ, cùng động tác ấy đã khiến cho ông ta chạy nhanh như tên bắn và gần như lập tức ra giới thiệu luôn mười chiếc áo quan có ních sẵn người thuê trong đó rồi. Người ta lại đang ở bên Thụy Sĩ.

- Ông cầm lấy. - Ricô đưa tiền ra, nài.

Người kia trợn mắt lên sợ hãi :

- Tôi ấy à ? Để làm gì ?
- Để cho sự phiền hà ông.
- Phiền hà gì ? Tôi được trả lương để làm cái đó mà.
- Vậy thì ông đưa tôi đi đi ! - Ricô sốt ruột.
- Tôi đã bảo ông là nhà xác đóng cửa rồi mà.
- Tôi phải làm gì để vào được ?
- Như tất cả thiên hạ. Chờ một người trong gia đình ông chết, rồi viết một cái đơn xin.

Vì cái cử chỉ đẹp đẽ này, Ricô có thể bắn một phát vào đầu cái lão lẩm cẩm này rồi.

Bên đây nói, Etô Gabêlôti đã giận điên lên khi Ricô không thể nói ra được tên người chết mà Italô đến viếng.

- Ông Vônphôn chẳng đã đánh rơi cái đồng hồ vào trong áo quan đấy ư ?
- Thật thà... - Người nhân viên nói. - Khi tôi đập cái hòm lại, tôi không thấy gì cả.
- Ông chắc chứ ?

- Hoàn toàn. Ông nghĩ mà xem, nếu có thì đã phải làm cho tôi để ý đến chứ, với một cái chân thế này cơ mà.

- Thế nào, một cái chân ?
- Hừ, phải... Cái chân...

Ricô bàng hoàng đến mức đại dột :

- Ông Vônphôn đến gặp một cái chân à ? Chân ai ?
- Ô kìa, hay ông bảo tôi ông tên là gì nhỉ ? - Người nhân viên nghi ngờ hỏi.

- Ông nghe này. - Ricô thanh minh. - Ông hãy xem lại một lần nữa cho... Tôi sẽ trở lại trước giờ đóng cửa.

*

Bây giờ Mahôni đã biết tại sao Đêvơ Cavanô chết.

Không nghi ngờ gì nữa.

Không phải một tai nạn như đã tạo cho mọi người cảm tưởng vậy, mà là một vụ ám sát.

Chỉ cần chiếc P9 đằng sau kèm theo chiếc Pho của Vônphôn đi vào các đường núi là Mahôni liền nhận ra bản thân mình cũng bị một chiếc Vonxvaghien bám hậu.

Anh tự rủa thầm là đã không nghĩ tới chuyện một người của Vônphôn có thể ẩn kín để kiểm soát anh. Vì một lý do nào đó, Cavanô đã bị kéo lại bên cửa sổ rồi bị quăng xuống dưới. Run lên vì một niềm vui hung tợn, Mahôni đánh giá rằng người ta cũng đang sửa soạn làm như vậy với anh đây. Như cảm thấy là da thịt thật, anh xoa xoa báng khẩu Magnum của mình. Anh, còn mỗi trong dự định, sắp giết kẻ đi săn đây. Anh nhận thấy mình đã không nói thầm chữ “bắt” mà lại nói chữ “giết”, tựa hồ quên mất chức năng cảnh sát và cái nhiệm vụ đại uý Kiểcpatric giao cho, anh chỉ còn một điều khẩn thiết : Trả thù cho Cavanô bằng chính tay mình. Sau đó, anh có thể kể ra hàng nghìn lý do để minh oan cho cuộc tàn sát mà anh đang mong mỗi giây nên. Một động cơ duy nhất cũng đã đủ : Tự vệ chính đáng.

Trước hết, anh cố làm cho tên bám theo anh phải nói ra. Khi đã bắt nó nhè ra lời thú tội rồi, anh sẽ thủ tiêu nó và tùy theo những cái nó để lộ, anh sẽ bắn lia bắn lịa vào cả đồng ấy cho tới khi hả cơn điên kinh hoàng đang nghiền bóp hai thái dương anh.

Đã một quãng dài, con đường lượn ngoằn ngoèo dưới một vòm mênh mông những cây thông, và từng lạc điệp khổng lồ che kín mắt ánh mặt trời. Bóng chúng màu phớt lam hắt một ánh kim loại lạnh lẽo lên những mảng tuyết rải rác đây đó ven đường. Họ càng lên cao, tuyết càng dày, được vòm cây bảo hộ, nguyên vẹn không một vết gì, trừ những vệt bánh của hai chiếc xe đi trước. Đường ngày một xóc, chỗ chỗ những hố mà tuyết phủ che đi. Chiếc Fiat khó nhọc nuốt một đoạn dốc dựng đứng. Vừa lên tới đỉnh ụ, nó lại đổ ngay xuống một cái dốc thăm thẳm ba chục mét. Kinh ngạc, Mahôni phanh gấp. Bốn bánh kẹt cứng, nơi con đường rừng rẽ quanh như để chọn chỗ tốt hơn chiếm lĩnh lấy ngọn núi.

Lập tức Mahôni biết sự thể sẽ diễn ra ở đây chứ không ở nơi nào khác. Tam bỏ cuộc rượt, anh nhảy ra khỏi chiếc Fiat bây giờ đang chắn ngang lối đi rồi lăn vào những bụi cây. Anh đứng dậy, leo dốc độ vài mét, cúi xuống, khẩu Trần Mốc Cảnh Sát 357 cầm chắc trong tay, đoạn ngồi xổm sau một thân cây. Ngạc nhiên bởi sự im lặng hoàn toàn, anh chờ, hẩn hẩn thở. Không thoát khỏi, cái kẻ theo anh cũng sẽ trượt bánh từ trên cao kia xuống dưới này như anh thôi. Một tiếng động cơ làm anh nhe răng ra cười : Nó đến ! Trước tiên, anh thấy hai cái bánh trước của chiếc Vonxvaghien quay trượt trên dẻo đất rồi cái mũi tròn xoe của nó nhào xuống dốc. Người lái nó xuống số gấp để dùng động cơ hãm chiếc xe bị trượt lại. Khi trông thấy chiếc Fiat chắn ngang, gã bắt đầu phản ứng thì đã quá muộn. Trong ba bước, Mahôni đã ở bên cánh cửa xe mà gã kia vừa mở tung. Anh dùng tay trái lôi giật gã ra khỏi tay lái, ném gã xuống đất, lưng gã đập huých vào một gốc cây.

Phôn cô Môri hoảng hồn trông thấy cái lỗ đen ngòm to tướng của khẩu Trần Mốc ở cách mắt phải gã có hai phân. Gã sắp ngẩng đầu lên thì bị một bàn tay chém ngang yết hầu. Tắc thở, gã

đưa hai tay lên ôm cổ, lẫn lộn trong tuyết. Mahôni mau lẹ sờ nắn gã và nâng chiếc ví của gã. Anh đi ra hai bước, súng vẫn chĩa vào Phôncô đang khe khẽ rên và khạc nhổ ra vừa dớt dãi vừa mặt xanh mặt vàng.

- Mày đến làm cái trò gì ở đây vậy ? - Mahôni lạnh lùng hỏi.

Phôncô từ từ nhìn lên. Anh ta đồ sộ, xương xẩu và đang xem hộ chiếu gã, ở đó có ghi "*Người giao dịch thương mại*". Theo cách anh lục lại gã, theo dáng dấp và vẻ bình tĩnh của anh, Phôncô cảm chắc anh sẽ cho gã một viên đạn vào đầu.

Đấy, thế là chấm dứt cuộc ngao du, gã sắp phải trả giá rồi. Cái chết không làm gã buồn phiền bằng việc không còn được sống nữa, phải bị thối rữa ra ở đâu đó trong khi những đứa khác thì cứ tiếp tục cười đùa, chơi gái, tắm nắng. Gã vẫn thường thầm hỏi với một sự vô tư lạ lùng rằng cái chuyện đó rồi sẽ xảy ra với gã ở đâu đây?

Bây giờ thì gã biết rồi. Trong một khu rừng thơm tho, trên một vạt tuyết, giữa tháng Tư.

- Mày giết bạn thân tao như thế nào ? - Mahôni hỏi.

Nghe giọng anh, Phôncô nhận ra cũng dân ở Bronx như gã.

- *You understand* ([37]) ! - Mahôni hét lên, mặt anh méo đi vì cơn giận.

Môri nặng nhọc đứng lên, chống vào hai tay, nhọt nhọt, không thể thở được bình thường. Động cơ chiếc Vonxvaghien gã chưa kịp tắt khoá điện vẫn nổ giòn, thỉnh thoảng lại khậm khạch. Trả lời làm gì chứ ?

- Mày được ba giây ? - Mahôni nói. Anh nhắc lại. - Mày đã giết bạn thân tao như thế nào ?

Môri trông thấy ngón tay anh trắng ra ở chỗ cò súng. Anh lắc đầu và đi xa ra ba bước.

Biết thì mày làm chó gì ? - Gã nhún vai buông ra.

Cũng là một cách thú tội thôi. Mahôni khẽ nâng nòng khẩu Trăn Mốc lên. Anh sắp bắn thì Phôncô Môri làm một động tác về phía túi quần gã.

- Để tay sau đầu ! - Do phản xạ nghề nghiệp, Mahôni ra lệnh, như anh đã hét hàng trăm lần trong các trận lùng sục.

Môri ngoan ngoãn làm theo. Bây giờ hai người đứng trước nhau, cách mười mét. Phôncô Môri hai tay bắt chéo sau đầu, Mahôni súng ở bên hông.

Lúc đó một chuyện thật sự kỳ lạ đã xảy ra. Mahôni trông thấy Môri vươn tay về phía mình, rồi tung người lộn một vòng lẫn lộn tròn tuyết vọng. Cái thằng ngu này nghĩ gì vậy ? Nó hy vọng tránh thoát viên đạn dành cho nó ư ? Mahôni muốn cười to lên, bỗng lại cảm thấy một dòng ấm nóng phọt mạnh như nước mạch ngầm ra khỏi miệng mình, nhìn thấy ba bốn Môri chồm vào các ngả khác nhau trong khi cây cối hình như nhảy một điệu quay loạn ở trên đầu anh và bầu trời lẫn lượt đem ngòm rồi đỏ rực.

Cúi xuống, anh kinh ngạc thấy khẩu Magnum không còn ở trong tay mình nữa mà lại ở dưới chân. Anh thầm hỏi bản thân đang làm quái quỷ gì ở đây, nằm dài lẫn lộn trên mặt đất. Bất giác, anh đưa bàn tay nặng trĩu lên cổ và không cảm thấy bề mặt quen thuộc của nó nữa.

Trái lại, lại có một lỗ thủng mà hai mép dính nóng của nó hình như đang phát ra một lưỡi dao

dài, đặc đi xuyên hết cổ anh. Anh ngạc nhiên nghĩ :

- Miễn sao mình không bị đứt động mạnh cổ...

Đó là ý nghĩ tỉnh táo cuối cùng của anh trước khi bị đâm tới và cái chết lôi đi.

8

Bốn giờ chiều, Mátgioti đưa Các Doiso vào bàn giấy của Hôme Clốp. Ông chủ ngân hàng đứng lên để đón “tiến sĩ”. Sau hai câu mở đầu thuần tuý xã giao, hai người đi thẳng vào vấn đề.

- Xin ông đừng giận vì đã đường đột đến gặp ông. - Doiso nói. Tay Hôme phác một cử chỉ rộng lượng.

- Cũng xin ông quên đi cuộc viếng thăm sau khi tôi ra khỏi gian phòng này.

- Tôi có thể mời ông một chút uýt-xki chứ ? - Clốp hỏi và lấy ở trong ngăn kéo ra cái chai Uốttomen to tướng.

Họ biết nhau đã gần mười năm và cùng vì nể qua lại lẫn nhau. Gốc Áo, Các Doiso đã phải rất vất vả mới làm cho quên được quốc tịch gốc gác của mình ở trong giới tài chính Duyrich. Mặc dù ngôn ngữ chung nhau, ông vẫn không phải là dân “bản địa”. Năng khiếu hoà giải, lòng ham muốn giúp đỡ bẩm sinh cũng như các mối quan hệ quốc tế cao cấp của ông đã làm cho ông được tầng lớp tư sản sở tại chấp nhận. Không hiếm những chức sắc chớp bu của ngân hàng đến hỏi ý kiến ông về những khách hàng mà họ sắp thương lượng trong một vụ kinh doanh. Như nhờ phép ảo thuật, Các Doiso đã cung cấp không công cho họ những tin tức họ yêu cầu. Cho đến hôm nay, ông chưa phạm một sai lầm nào về chẩn đoán.

Nhờ thế, người ta gần như tha thứ cho ông đã không đủ chuyên cần thực hành đạo Tin Lành mà ông vẫn yêu sách là tôn giáo của ông.

Trái lại, người ta rất mực trọng thị ông về cái sự đều đặn đáng được nêu gương trong việc hút tư bản nước ngoài về với Liên bang. Trung dung, Các Doiso đã thổi tai chúng, theo ý mình vào các ngân hàng khác nhau của Duyrich, Giơne hay Lôdan, những ngân hàng từng biết cách giành được sự ưu ái của ông. Không trợn làm ăn lớn nào mà ông không tỏ tường, không bí mật nào la lầm với ông, không môi trường xã hội nào, dù khép kín nhất, mà ông lại không lọt vào nổi. Cả những tư nhân giàu có lẫn những ngân hàng nước ngoài, những công ty đa quốc gia và những chính phủ một vài nước đang thiếu tiền nóng hay những vụ áp phe tài chính ngắn hạn, thấy đều nhờ vào dịch vụ mối lái của ông. Doiso chơi bạc với tiền tệ, biết trước cái ngày chính xác người ta sẽ hạ giá hay bênh giá lại của một đồng tiền. Doiso có thể cấp cho bạn địa chỉ người bán hàng nắm giữ một trăm xe tăng xung kích Con Cọp, mười nghìn súng Mas, một trăm súng

máy nhẹ Stein. Bằng những lối nẻo riêng mình ông biết, Doiso có thể cho chuyển đi những tư bản đang là mồi sẵn của ngành thuế hấu đối các nước châu Âu hay Mỹ. Bản thân Liên Xô cũng quen thuộc ông, đại diện Liên Xô thường ghé qua ông trong các phi vụ bán những tấn vàng dư thừa của mình.

Không phân biệt đối xử gì cả, ông đem chuyển chúng thành hạt cốc hay đôla. Vụ áp phe cuối cùng ông làm là ở ngay trước mũi những cơ quan thuế vụ châu Âu được giả định phải ngăn ngừa một cơn xuất huyết tiền tệ quốc gia. Một số ngân hàng Ý, Đức, hay Pháp đã lập ra một sở S.I.C.A.V hợp pháp hết chỗ nói để đáp ứng những khách hàng sộp nhất. Với có khuyến cáo những nơi đầu tư tốt có năng suất, các ngân hàng này đã đưa cho họ một cuốn sách in, đóng bìa sang trọng, ca ngợi những vụ đầu tư bất động sản nọ kia tại những nước chẳng còn ai dám ngờ vực gì. Đất đai ở bang Florida, xây một làng tỷ phú ở bắc Tây Ban Nha, tham gia làm một cái đập khổng lồ ở Quêbéch. Những tư bản góp được này lại lên đường đi tới Líchxtenxtai để rót vào một công ty ở Vadu được một tổ hợp những viên công chứng điều hành. Được thù lao béo bở bởi chính những ngân hàng đã trả lương cho họ để dùng họ làm cò mồi với các tên tuổi cho mượn của họ, những viên công chứng này đã lập cho khách hàng một hợp đồng tín dụng tiền tệ, bảo đảm cho khách hàng tư cách là người có cổ phần góp vào cái dự án đang được thi công kia. Và tiền lại lọt qua năm sáu cái rây nữa, những cái sẽ đưa nó đi ngao du từ quần đảo Angti thuộc Hà Lan tới Bruxen, Amxtécđam hay Naxau.

Cho tới lúc chúng tuồn về Duyrich, dưới lớp vỏ bọc bí mật một tài khoản có mã số, với dạng những đồng yên Nhật hay đôla Canada mà chẳng quyền lực nước nào có thể moi ra được điều gì để hoạch hoạc nó. Trên giấy tờ cũng như trong thực tế, cuộc trốn chạy là hoàn toàn hợp pháp.

Dĩ nhiên, trong quá trình tiền đạo chơi đó, Các Doiso có thu được về cho mình một số phần trăm, nhỏ thôi, chắc chắn như thế rồi, nhưng lại hoá ra to do chỗ khối lượng, những vụ xử lý cực lớn, để bù vào những cố gắng cùng đầu óc sáng kiến của ông. Trung thực đến mức quá ư tử mẫn, nhưng hoàn toàn vô luân, hiểu theo cái nghĩa cường điệu mà người nghèo vẫn thường gán cho cái từ này, ông không biết đến bất cứ một cản trở, một ranh giới nào ở trong công việc của mình. Thiên tài của ông là ở chỗ ông phát hiện được ra, trong khu rừng những quy định quốc tế, cái khe hở hợp lý cho phép ông đi vòng quanh pháp luật một cách hợp pháp. Lẽ dĩ nhiên, các nhà tài chính của Công đoàn không thể nào lại không nhòm ngó tới các ưu điểm của một tài năng như thế. Nhiều phen, Các Doiso đã tẩy sạch bong những khoản tiền đồ sộ mà chẳng bao giờ ông tìm cách hiểu nguồn gốc của chúng làm gì. Ông thú vị nghĩ rằng chỉ mình ông, vũ trang duy nhất bằng những khám phá của chính ông, mà lại đã đánh bại được cái tổ chức thuế vụ vô cùng hùng mạnh của Hoa Kỳ.

Tình yêu đối với vẻ mỹ học của công việc, điểm thêm đôi chút chất thơ đã đem lại cho phong cách của ông một cung điệu riêng biệt khó ai bắt chước nổi, cái cung điệu được tạo bằng sự kỳ ảo và vẻ phất phơ. Ông đã từng hiến cho các cấp trong chính phủ những viên cai trị được trả lương rất oáchch.

Cho nên, có đi có lại là lẽ công bằng, những tư bản sinh sôi từ những hoạt động không tiện hở ra đã được dùng để làm cho đầy cái nồi cơm của những kẻ có trách nhiệm chống lại chính ngay chúng. Hoà nhã, tận tụy, luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ hay mối lái người này với người kia vì lợi ích của họ, Các Doiso giật các sợi dây của con suốt khổng lồ mà tay ông đã dựng lên.

- Chúc sức khoẻ - Clốp nâng cốc nói.

- Chúc ! - Doiso đáp và uống cạn cốc.

Hôm lại rót tiếp cho ông.

- Thế này, - Doiso nói sau một hơi hít dài vào ngực, tôi rất kính trọng ông, thưa ông Clốp, rất

vì nể ông. Vì lý do đó, tôi xin ông đừng trả lời lại những gì tôi nói với ông. Và khi tôi rời khỏi bàn giấy này rồi thì thích sao xin ông cứ tự do làm vậy. Đây là một chuyện, dĩ nhiên không liên quan gì với thực tế...

- Dĩ nhiên. - Clốp nói, có phần bối rối, nhưng vô cùng chăm chú.

- Kể với ông chuyện đó, tôi chỉ ý thức rằng có thể giúp được gì ông thôi. Xét tôi thế nào là phần của ông. Chúng ta giả định, tôi nói rõ là giả định, một tờ bản lớn đã được giao phó cho một trong những cơ quan của thành phố này, dưới sự bảo vệ của một tài khoản mang số (Đoisơ thấy rõ mặt Clốp khép lại...). Lại giả định nữa, - ông nói tiếp, - tờ bản đó... ta tạm nói là đang được chuyển quá cảnh... tức là tài sản của một nhóm những hội viên công ty, không nhất thiết là người Thụy Sĩ... ta cứ tạm nói là người nước ngoài... chẳng hạn người Mỹ... mà tập quán làm ăn có khác tập quán chúng ta. Ở đó, tôi muốn nói là trong con mắt họ, nhất định là thô thiển rồi, giấy tờ không quan trọng bằng lời hứa...

Clốp đặt ngay ngắn lại chai rượu vào trong ngăn kéo bàn giấy. Ông đã tưởng tượng được ra tất cả về Các Doisơ, trừ cái điều là thông tin viên của nhà Vônphôn. Nhưng muốn gì, chẳng phải bản thân ông cũng là người quản lý tiền mặt của nhà đó đấy ư ?

- Bây giờ giả định rằng vì một lý do nào đó, những người đại biểu đã giao nộp tiền và biết mã hiệu của con số lại không thể đến rút tiền gửi của họ ra được. Nghĩa vụ của người chủ ngân hàng tôn trọng một đạo đức nghiệp vụ nghiêm ngặt lúc đó sẽ là không bao giờ để lộ ra rằng ông ta có nắm giữ số tiền đó với những người tự giới thiệu là được thay quyền.

Nói đến điểm này trong bài diễn từ, Các Doisơ dặng hắng :

- Thừa ông Clốp, trừ phi nếu những người gửi tiền đó là những kẻ điên hay những kẻ giết người không chịu lùi bước trước bất cứ điều gì để thu lại tiền về. Trong trường hợp rõ rệt đó và chỉ trong trường hợp đó thôi, tốt hơn hết là đặt lý trí lên trên thông lệ, lương tri lên trên quy tắc.

- Ông đã nhận được thiệp mời dự hôn lễ của con gái tôi chưa ? - Clốp nói.

- Đã.

- Ông có định đến không ?

- Chắc chắn chứ ạ !

Clốp đẩy ghế đứng lên :

- Tôi nghĩ tốt nhất là ông miễn cho, đừng đến. Vậy ông hãy quên lời mời đó đi như tôi cũng đã quên những lời ông vừa nói, mà tôi chẳng hiểu gì hết.

Các Doisơ cũng đứng lên, rất nhột nhạt.

- Tôi rất buồn, thưa ông Clốp. Buồn sâu sắc. Vậy mà tôi đã hy vọng rằng ông đã coi những lời nói đó là dấu hiệu của tình bạn.

- Chào tạm biệt. - Tiến sĩ Clốp nói.

- Chào tạm biệt, thưa ông. - Doisơ nói.

Quay một vòng, ông thấy như mình già đi mười tuổi trong vòng có vài phút.

Nhưng ông đã làm tất cả những gì có thể làm được để tránh cho cái tồi tệ nhất xảy ra.

*

Đến đầu cầu thang, Angiêla đắn đo không biết có nên bấm chuông hay không. Tim đập rộn, nàng muốn quay về và chạy trốn. Để buộc mình không lùi được trước cuộc viếng thăm này, nàng đã báo trước nửa giờ cho Frăngxétxca biết là sẽ đến. Bây giờ, đến chân tường, nàng thầm hỏi liệu mình có đủ can đảm báo cho người chị dâu biết rằng chồng chị ấy, Đôn Giencô Vônphôn đã chết rồi không.

Nàng bấm chuông.

Frăngxétxca ra mở cửa. Đó là một người đàn bà sắp năm chục tuổi nhưng nom thì nhiều hơn thế. Có lẽ cách ăn mặc giản dị, không trang điểm hay một cái gì đó tinh vi hơn, một vẻ già đến từ sâu nội tâm của bộ mặt. Từ ngày cưới Italô, Angiêla chỉ gặp Frăngxétxca có ba bốn lần. Và mỗi lần họ cũng chẳng có gì để nói với nhau hơn mấy câu giao tiếp nghèo nàn. Tuy hai người lấy hai anh em, nhưng quá nhiều điều ngăn cách họ. Với sự háo hức của tuổi hai mươi lăm, Angiêla không chịu đựng được mà không bút rút về sự có mặt bình thản và nhẫn nhục của Frăngxétxca. Cuộc đời đã hành hạ chị ấy những gì để ghi dấu lại cái vẻ tan nát thể kia nhỉ ?

- Cô vào đi, Angiêla... Rất mừng cô đã đến.

Gian phòng là chính hình ảnh Frăngxétxca. Tuy rất rộng nhưng chẳng có cái gì phá vỡ đi vẻ mờ xỉn và băng lạnh của nó. Tất cả đều màu xám, dịu, hơi úa tàn, hơi lạc lõng. Vô danh. Vậy mà trên cái nước thời gian của những đồ đạc thô sơ, người ta vẫn cảm thấy bàn tay con người đã chế tạo ra chúng. Tựa như tại chính giữa Đại lộ thứ Tám, thành linh người ta thấy mình ở thôn quê vậy.

- Cô uống cà phê nhé ?

Angiêla ra hiệu không.

Frăngxétxca dẫn nàng đến ngời xuống một cái ghế tựa, hai tay uốn cao, ở bên cửa sổ, còn mình thì ngời xuống một chiếc ghế thường trước mặt cô em và chờ.

- Thế này. - Angiêla bắt đầu. - Italô vừa gọi cho em từ Duyrích. Em có một tin không lành.

Frăngxétxca hơi cứng người lại, nhưng không để lộ ra.

- Chuyện chồng chị... Đôn Giencô. Anh ấy bị tai nạn.

Không đương nổi cái nhìn đang nuốt lấy nàng, Angiêla cúi nhìn xuống hai bàn tay co quắp của mình, bắt chéo ở trên lớp da tuyết của chiếc váy, ngang đầu gối.

- Một tai nạn ? - Phrăngxétxca nói.

Mặc dù Italô luôn luôn hà tiện tâm sự, Angiêla vẫn từng mẩu, từng mẩu, thử dựng lại quá khứ người chị dâu.

Chị ta được dạy dỗ theo kiểu xưa bởi bố mẹ có một cửa hàng tạp hoá tại khu người Ý ở New York. Như ở bên quê hồi đầu thế kỷ. Cấm đi nháy, nói chuyện với con trai, ra khỏi nhà sau bữa tối. Bố chị nuôi người con gái độc nhất này chỉ với mục đích giữ cho con được nguyên vẹn và trong sạch để rồi trao quyền hành của chính ông cho người chồng tương lai của con. Đôn Giencô là người được chọn. Chị đã cho anh ta hai đứa con gái, đứa lớn là Giên cùng tuổi với Angiêla.

- Anh ấy có ?... Anh ấy có ?... - Frängxétxca hỏi và đứng dậy.

Bị cảm động lây, Angiêla cắn môi, cúi đầu xuống.

Rồi thình lình bật đứng lên, nhào một bước đến ôm lấy Frängxétxca. Qua những xương sườn của Frängxétxca rung lên, nàng biết người chị dâu đã khóc. Mà không một giọt nước mắt nào lăn ra.

- Anh ấy đâu ? - Chị ấy hỏi, giọng khác hẳn, rấn đanh lại, đồng thời gỡ ra khỏi tay Angiêla.

Angiêla không biết nói năng ra sao : Thật khó mà nghĩ ra được, nhưng nàng nhớ là Italô chẳng cho nàng biết chi tiết nào cả.

- Tôi hỏi cô, chồng tôi ở đâu ? Anh ấy bị làm sao ?

- Em không biết. - Angiêla nói, nén giữ những tiếng thổn thức. - Italô chắc sẽ gọi lại. Anh ấy không nói gì hơn với em cả. Anh ấy chỉ báo sẽ lo liệu tất cả.

Frängxetxca nằm vật xuống đi vắng, người co gập lại, đầu vùi vào trong những chiếc gối, hai tay dắm vào chúng trong một tiếng rên không ra tiếng người bật thốt từ ngực chị.

- Tôi biết họ sẽ giết anh ấy ! Tôi đã biết như thế ! Và bây giờ họ sẽ giết đến Italô !

*

Mỗi lần gã định chậm xe lại thì Vônphôn lại ra hiệu cứ đi bằng những hồi còi gay gắt. Hẳn khó lòng mà tiếp tục được nữa. Con đường dừng lại ở đây, mất hút vào một cánh rừng thưa thoai thoải dốc, ở bên trên là một toà nhà xây và những nhà chứa lúa, nhà kho, gian xưởng dựng bằng gỗ nối vào đó. Landô tắt máy, xuống xe chờ chiếc Pho đến đỗ bên cạnh. Gã hấp tấp nhào đến mở cửa cho Vônphôn, không dám bắt vào cái nhìn của Inetx ngồi trong đó.

- Ông thấy được không ?

- Đi xem có người ở không ? - Vônphôn nói ngắn ngủn, vẫn ngồi yên tại chỗ.

Chửi rửa bùn và tuyết tan làm bẩn đôi giày da sang trọng của mình, Landô đi về phía các toà nhà. Tất cả đều đóng kín. Tất cả có vẻ như chết. Gã dấn quàng vào một cánh cửa. Không có gì hết. Gã dấn mắt vào một khe cửa chớp vẫn chẳng nhìn rõ thấy cái gì. Gã đi vòng quanh nhà xưởng, đẩy một cánh cửa mở ra. Nền nhà đất nện, dày một lớp phoi bào. Những nông cụ khác nhau vắt tựa vào những bức tường chống sụt lở : cuốc, búa, rìu, những cọc chèn bằng thép. Ngực chính giữa gian nhà kho là một máy cưa điện. Landô liếc một ngón tay vào lưới cửa tròn đã gỉ,

mặt cửa và bụi bặm phủ đầy.

Xem ra thì không ai đặt chân vào đây từ dạo mùa thu. Gã đi ra, leo một trăm mét lên cái mô đất, cầm chắc rằng đôi giày đi tong rồi. Tới đỉnh mô đất, gã đưa mắt nhìn khắp khu rừng thông lưa thưa, cây bị chặt đổ xuống hai bờ một con suối. Dưới nữa, giữa con suối và điểm gã quan sát, một đồng những thân cây đã được tước bỏ cành lá nằm trên sườn dốc, được các khối gỗ lớn chắn chèn.

Lúc cần đến, chắc những người đồn rừng sẽ cho chúng trượt xuống tận dòng sông để rồi đón nhận chúng ở dưới hạ lưu. Vượt ra ngoài nữa, trong cái ánh sáng đen trắng mờ dần về đằng xa xa mang màu sáng phớt lam là một dãy đồi và những mỏm núi tuyết trập trùng.

Quay lại, Landô nhìn thấy cái nông trại nấu mình trong một góc khu rừng thưa, hoàn toàn bị vùi kín bên trong cái khối tối sẫm của những cây thông. Gã lại xuống dốc, bực điên lên vì phải vực đến nửa cổ chân vào tuyết.

- Sao ? - Vônphôn hỏi.

- OK !

- Đưa bọn mặt mệ kia xuống cho tao !

Landô ra hiệu cho Piêtrô Bêlidôna đang ra khỏi chiếc P9 ở đằng sau Moóctimơ và Dada Phini. Vônphôn ở trong chiếc Pho bước xuống, đẩy Inetx đi trước. Trong một tích tắc, tất cả đều đứng im. Dada và Moóctimơ, nhột nhột, bị Bêlidôna cao to ngất ngưỡng gác giữ. Xa hơn, Italô Vônphôn nhột nhột không kém, mặt nghiêm và vô hồn, lơ đãng nắm cánh tay Inetx nhoi cao hơn hẳn một cái đầu và có vẻ chẳng nhòm ngó gì ai, con mắt phóng dăm dăm về đằng trước.

Một khoảng im lặng đi trước cuộc hành trình trù lên cái nhóm nín thít này. Khi tiếng động cơ vọng tới, Vônphôn đang nghe ngóng, khẽ giơ tay lên. Không ai động đậy. Lúc đó, người ta thấy lộ ra khỏi cánh rừng thưa chiếc Vônxvaghen màu be của Phôn cô Môri. Hắn đến đỗ dọc hai chiếc xe kia, tắt máy, bóp phanh tay và lẳng lặng đến.

- Mày ở đâu ra ? - Vônphôn hỏi.

- Tôi ở đằng sau.

- Mà không thấy cậu nhỉ ? - Bêlidôna ngạc nhiên.

- Tớ phải đỗ lại.

- Để làm gì ? - Bêlidôna hỏi.

- Không làm gì.

Vônphôn hất đầu, đi về phía ngôi nhà gỗ. Lập tức chúng theo liền hắn. Đến trước nhà kho, Vônphôn bảo Piêtrô và Môri:

- Cho chúng vào trong đó !

Và nói với Landô :

- Mày, ở lại đây !

Khi Dada, Inetx, Moóctimơ, Phoncô và Bêlidôna đã mất hút vào trong căn nhà, Italô lấy đầu mũi giấy gại gại mặt tuyết.

- Cậu biết anh tớ chứ ? - Hấn hỏi mà không nhìn Landô.

- Có ! Tôi đã gặp ông ấy cách đây ba ngày.

- Ở đâu ?

- Ở thành phố. Ông ấy gọi tôi đến quầy rượu của khách sạn Continenton.

- Để làm gì ?

- Đôn Giencô Vônphôn muốn tôi đi cùng ông ấy ra ga.

- Cậu có đi ?

- Có !

- Kể lại !

Landô nhìn hấn, bối rối ra mặt.

- Kể lại gì ạ ?

Các người đi bằng taxi ?

- Không. - gã hất cằm về phía chiếc P9. - Cái đó.

- Xe này à ?

- Đôn Giencô cho tôi.

- Bao giờ ?

- Lúc đi qua cửa hàng. Ông ấy bảo muốn để lại cho tôi một kỷ niệm. Ông ấy mua nó trong có mười phút. Tôi đã chạy mừng nó bằng cách đưa ông ấy ra ga.

- Mà đưa ông lên tàu ?

- Ông ấy từ chối. Tôi để ông ấy ở cửa ga.

- Không vào ghi sê mua vé với ông ấy ?

- Ông ấy yêu cầu về.

- Mà không biết ông ấy mua một vé đi đâu à ?

- Không ?

- Ông ấy thế nào ?

- Ai ?

- Anh tao ? - Italô sốt ruột.

- Khá thoải mái. Vui vẻ.

- Ai theo các người ?

Landô có vẻ ngạc nhiên.

- Theo ? Không ai cả. Tôi không biết.

- Mà có biết cái lão mà tím tím không ?

- Moóctimơ Ô Broi. Luật sư.

- Mà không thấy gã với anh tao ?

- Không. Khi tôi gặp thì Đôn Giencô có một mình.

- Mà tên là Baretô ?

- Lãngđô Baretô Landô.

- Mà ở trong nhà bao lâu rồi ?

- Sắp chín năm.

- Được trả tốt chứ ?

- Tử tế.

- Từ hôm nay, tao tặng cho mà. Tao trả gấp đôi.

- Kìa ông chủ !... - Landô bối rối phản đối.

- Không bằng lòng ?

- Bằng chứ ? Nhưng...

- Cầm lấy ! - Vônphôn ra lệnh, nhét vào tay gã một tập giấy bạc. - Mười nghìn đôla.

- Chết cha ?...

- Một khoản đưa dần trước. Mà yêu anh tao chứ ?

Landô hất mạnh đầu từ dưới ngược lên.

- Anh ấy chết rồi. - Italô nói. - Mà có biết đưa nào giết không?

Quai hàm Landô như rụng ra. Gã trợn mắt lên :

- Giết ?

- Cái thằng đểu Ô Broi đó ! Nghe tao đây ! Tao có một hai câu hỏi đặt ra cho nó. Khi nào tao hỏi xong là nó sẽ không trở về Duyrich đâu. Mà hiểu chứ ?

- Có - Landô vốn đã ngờ chuyện đó rồi, nói.
- Cả con bồ nhí tóc vàng của nó nữa, mày có sẵn sàng giúp tao không ?
- Có.
- Cái sào dài, con mọi đen ấy là ai thế ?
- Chúng tôi ở với nhau.
- Mày có thiết không ?
- Thế nào chứ ạ ? - Landô ú ớ, ngạc nhiên vì tiếng mình lại trở nên khàn như vậy.
- Không được để nó trở về.
- Nhưng ông chủ !
- Tao sẽ bồi thường cho mày.
- Nó không làm gì cả. Nó không dính líu gì cả.
- Có thể. Nhưng không may.
- Nhưng...
- Tao không muốn có nhân chứng ! Mày sẽ tìm được một con khác. Có thiếu điểm đâu mày.
- Ông chủ, ông nghe tôi !...

Vônphôn nhìn gã hần học.

- Tao đã bảo là tao sẽ bồi thường cơ mà !
- Ông chủ, tôi biết, tôi biết ! Không phải chuyện đó. Như thế sẽ lộ ra. Nó có quan hệ với tất cả những ông cấp của thành phố ! Quan toà, chủ ngân hàng... Ở cái nơi ông bảo tôi đến nhặt lão Ô Broi sáng nay đó, cái ngân hàng...
- Ngân hàng nào ?
- Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich ! Ả xài lão chủ.
- Ai ?
- Inetx !
- Clốp ?

- Vâng ! - Landô hấp tấp nói, mơ hồ cảm thấy, vì một lý do gã không hiểu, rằng gã vừa nói mở ra một cửa đột phá. - Lão mê mệt ả ! Thằng rồ nặng !

Vônphôn nghĩ hết sức nhanh.

- Mày nói con mọi xài thằng Hôme Clốp hả ?
- Vâng, Clốp, đúng thế ?
- Mày thích giữ nó ngon lành ?
- Nó chơi đúng luật.
- Mày rất muốn đưa nó về Duyrich nguyên vẹn hả?
- Nếu ả mà hé ra, tự tôi làm lông ả, chứ không để đến ai đâu !

Vônphôn nhìn từ đầu đến chân gã, vẻ khinh bỉ.

- Mày tin vào một con phò à ? Mày ấy ?

Landô chỉ thoáng ngập ngừng.

- Nó thì vâng.
- Tao thì không ! Trừ phi đã làm cho nó cháy nước dề dề ra thôi ? Nghe này, Baretô... Nếu nó giở thói thì mày đem dầu mày ra trả cho nó đấy nhá ! Đồng ý chứ ?
- Đồng ý !

*

Cuốc Hanh chán nản nhìn bố mẹ mình : ông bà ấy không hiểu gì hết ! Với anh, tất cả đều có vẻ thảm hại, cũ rích ở căn hộ ba buồng núp kín trong cái thành phố cổ xưa này. Ngày xưa, khi anh còn bé, khu phố hiện ra sáng sủa, đầy vẻ đáng yêu và bí ẩn trong con mắt anh. Ngôi nhà có ba tầng. Cuốc ở lầu một. Bố mẹ sẽ chết ở đó.

Đường Kiêcgátx bắt đầu từ góc quảng trường Đơvinhli, leo lên nhà nguyện cổ kính Grôtxmunxtơ rồi hết ở Hiêckhengraben, không xa giếng nước cho ngựa bao nhiêu.

Nhiều năm ròng, cái ngã tư đó đã là toàn bộ chân trời của Cuốc. Nó đánh dấu những cột mốc của thế giới anh ở, ngoài đó ra, hơi ẩm che chở của tế bào gia đình bị tắt ngấm.

Anh chưa chát nhớ lại những cố gắng anh đã phải có để cắt đứt được với cái truyền thống về sự tầm thường muốn rằng mỗi người của họ Hanh, vô danh trong những kẻ vô danh, lại lấy những đứa vô danh khác mà sự tồn tại chẳng để lại chút dấu vết nào trong trí nhớ của bất cứ ai bao giờ. Theo hiểu biết của anh thì anh là người đầu tiên ra khỏi cái kén. Bố mẹ anh đều thất kinh về chuyện đó. Ý nghĩa về việc con trai độc nhất của mình có thể lấy làm vợ một cô gái mà bố mẹ cô ta chiếm một địa vị cao đến thế ở bậc thang xã hội và trong sự giàu sang, lẽ ra khiến họ phổng phao lên vì tự hào thì lại làm cho họ cúi rạp xuống vì một cảm giác phạm tội nặng nề. Bằng một giọng bùi ngùi, ông bà đã báo trước cho Cuốc những mối nguy hiểm nằm trong cuộc cưới xin khắp khiêng này.

Trả lời cho những ý nghĩ thầm kín của anh, bố mẹ anh đã nói thêm :

- Thôi thì... Coi là xong... Nhưng chớ tưởng rằng tôi sẽ chịu đâu.

- Cuốc, con là giáo sư. Nếu con làm cái điều con đã nhìn thấy trước thì con sẽ bị nhiều người chê cười đấy!

Cuốc nhún vai cẩu kính. Trong thâm tâm, anh biết bố mẹ mình đúng. Chính anh giận bố mẹ hơn lên cũng là vì thế. Như thường lệ, cái ý đã nảy mầm sau một lời thách ngu ngốc của Rênata. Một trong vài lời thách hiểm hoi mà anh nhận. Quá muộn để lùi bước được nữa.

Anh và nàng đã nói chuyện về những họa sĩ siêu thực.

Rênata bị choáng lên bởi những tư tưởng ngông cuồng của họ. Cuốc ra sức chứng minh với nàng rằng những tư tưởng đó đã lỗi thời, rằng hiện thực quan trọng hơn những trò hề héo tàn của họ, rằng có nhiều cái phải làm hơn là dìm chết một con ruồi trong bát sữa, ở cái thời điểm mà hai phần ba hành tinh đang chết đói.

- Anh không có khả năng mơ ước ? - Rênata nói. - Tệ hơn nữa, anh quá bé nhỏ để có thể nuôi sống được các mơ ước của anh. Anh Cuốc tội nghiệp, ở anh thiếu một chút xiu điện rồ ! Anh có biết Đali ([38]) một hôm đã bảo với em, với Rênata đây này, như thế nào không ? Ông ấy muốn tổ chức một cuộc đấu bò mà các con bò bị đâm và những đấu sĩ chiến thắng đều được đưa ra khỏi đấu trường bằng những máy bay trực thăng phủ đầy vải màu hồng !

- Rồi sao ?

- Rồi chẳng sao hết ! Thế đã là quá "máu" còn gì.

- Yếu !

- Không phải anh bắt cóc em đi trong một cái trực thăng đâu !

- Quá đi chứ, em cưng, quá đi chứ ! Tại sao lại không là ngay tại hôn lễ ?

- Tại sao không nhĩ ? - Rênata đáp, mắt sáng lên.

- Đúng thế. Tại sao không chứ...

- Anh luôn luôn bảo em là anh ị vào những tên tư sản bẩn thỉu của cái thành phố này. Hãy chứng minh đi ! Chơi ?

- Chơi !

- Không xì hơi chứ !

- Anh ấy à ?

Đấy, thế là thành cái trò con khếch, do đùa chơi, vì một câu nói. Hết sức nghiêm túc, cả hai đã dựng lên một chương trình hưởng lạc có đặc điểm là chướng tai gai mắt đến tối đa các bậc danh giá của Duyrich được mời tới dự buổi lễ. Mỗi phen Rênata đề xuất một ý mới Cuốc lại bằng sự thách thức ngu xuẩn, đẩy nàng đến giới hạn tốt cùng, tĩa tót các chi tiết, thêm thắt vào chương trình. Chủ đề chọn lựa : *Tất cả lộn tùng phèo*. Còn ba ngày nữa đã làm lễ cưới, chẳng còn chuyện lùi hay cải chính nữa rồi.

Cuốc phiên muộn tưởng tượng ra mình đang đứng trong một khoang rọ kết hoa móc lơ lửng

vào một chiếc máy bay lên thẳng, cất bồng lên trời. Chắc hẳn một số sinh viên sẽ không để hụt mắt cảnh tượng đã được báo tin om sòm trên báo chí địa phương đó, trong con mắt nhân nhục và bối rối của cả gia đình hai họ. Sau vụ triển lãm tội nghiệp đó, anh chỉ còn có việc xin từ chức. Để rồi làm cái gì ? Anh không biết gì hết. Có thể là thủ quỹ ngân hàng, như bố.

- Cuốc, bố đã bảo con rồi. - Giôxép Hanh day thêm.- Con đẩy bố mẹ vào trong một tình thế khốn khổ.

- Bố chẳng có chút đầu óc hài hước nào ! Cuốc nghiêng răng nói.

- Ngộ cái dây cáp nó đứt thì sao ? Bà mẹ lo lắng.

Bà cao, to, lì và không thích ra mắt, ngại ngùng khi nghĩ là mình sẽ quấy rầy ai đó.

Bà có hai bàn tay khỏe như tay nông dân, ngón dày với những móng nhỏ tý mà cái hình lưỡi liềm ở chân móng thực tế không nhìn thấy được. Những bàn tay dùng để giặt giũ, khâu vá, vò chup hay vắt sữa bò. Buổi tối, bà đi ngủ sau cùng, để tự mình xem cho đèn đóm đều tắt hết, bếp núc gọn gàng, cửa khoá kỹ. Ông hút tẩu sau bữa tối và đều đặn đi ngủ vào khoảng giữa tám giờ và tám giờ mười. Không thiếu một lệ bộ nào ở những nhân vật vẽ trên lịch đó, cho đến cả con chim cu trên tường từng khắc, từng khắc một chua loét, điểm nhịp cho cuộc trốn chạy của thời gian mà nó chẳng hiểu vùn mòng gì ở đó cả.

- Bố mẹ không thể hiểu được đâu, Cuốc nói. - Rênata nhiều sức sống, Rênata ấy.

- Mẹ sợ là con sẽ mất việc. - Bà Utê cúi xuống nói.

- Thì đã sao, - thầm chia sẻ mối lo của mẹ, nhưng Cuốc huyênh hoang.

- Tất cả những sự hy sinh bố mẹ đã chịu đựng - Bà Utê than thở. - Bố mẹ đã hy vọng... đã muốn...

- Gì ?

Cuốc suýt hết lên với bố mẹ : “Các người lại muốn tôi giống như các người chứ gì ?” Anh đã giữ lại không buột ra, qua tiếng bố thở dài sườn sượt, hiểu rằng ông đoán được câu mình định nói. Một hành tinh khác, một kích thích khác. Nói cái gì được nhỉ ?

- Thôi được... Con phải đi... Váy mẹ đã xong chưa, mẹ?

Bà ra hiệu đã xong.

- Mẹ sẽ thấy ! Mẹ sẽ là người đẹp nhất !

Anh sợ cái lúc bà được thả vào trong phòng khách lớn của nhà Clốp, kèn càng và vụng về như một cổ cần câu, trong một bộ gì đó màu xanh tảo góm ghiếc, lưng thụng may bằng một thứ hàng rẻ tiền. Cái lúc khốn khổ, khốn nạn...

- Chào bố ! ...

Anh hôn lướt vào hai má ông đỏ gắt và nhăn mịn.

Cặp má của đứa bé già nua mảnh dẻ không bao giờ trở thành đàn ông được. Và anh, Cuốc, anh có là một đàn ông không đấy ?

Dẫu sao anh cũng mặc một cái quần và một trong những cô gái kế thừa giàu nhất thành phố đã chọn anh làm chồng. Anh loạng choạng đi xuống mười bậc thang gác. Khi còn bé, anh thường ngồi lên tay vịn bằng gỗ nhẵn bóng để tụt xuống tận dưới, khoái trá kêu ầm.

*

Trông thấy Vônphôn, ông muốn co rúm người lại. Nhưng bị kích động bởi cái chết cầm chắc và những đau khổ chịu đựng trước khi chết, Moóctimơ Ô Broi liều đường đầu :

- Italô ? Tôi thề cả cuộc đời với anh là tôi không hiểu gì về thái độ của anh ! Đây là một lầm lẫn kinh khủng !

Vẻ mơ màng, Vônphôn đưa mắt đảo quanh gian nhà kho, tròng mẩn nhìn những phoi bào, cái cưa, những bức tường đầy mạng nhện, những cái xà to dùng đỡ chống thượng lương mái nhà. Không xa cái cưa, một tấm kim loại đặt trên nền đất nện. Vônphôn ra hiệu cho Piêtrô Bêlidôna nhắc nó lên, để lộ ra một cái hố hai mét, sâu tám chục phân. Nó che động cơ chiếc cưa và một đồng hồ điện có cầu dao.

- Để hở cái hố này ! - Hắn ra lệnh cho Piêtrô đang xoa xoa bàn tay lấm lem gỉ sắt.

- Italô ! - Ô Broi kêu to, thân hình tháp bé dướn hết sức lên. - Tôi được quyền nghe giải thích !

Vônphôn quay lại, tựa như mới thấy ông lần đầu.

- Tao sẽ cho mày lời giải thích !

Hắn dịu dàng cầm lấy cánh tay ông, kéo ông đến cuối gian nhà kho, xa mọi người. Trong lúc đi xe đến đây, máu lại bắt đầu chảy ra ở cái miệng bị thương của Moóctimơ.

Nhưng ông chẳng thiết lau sạch.

- Thế này nhé ! - Vônphôn nói bình thản. - Người ta đã ám sát anh tao.

Ô Broi lấy ở trong dự trữ thần kinh cuối cùng của mình ra cái sức mạnh để nhìn thẳng vào Italô.

- Anh nói cái gì với tôi thế nhỉ ? - ông nghệt thờ.

- Câm ! - Vônphôn quát, cố kiềm chế. - Tao đang nói đấy ! Mày cho tao mã hiệu và con số tài khoản mà Giencô sẽ dùng nó để chuyển tiền.

- Italô ! Tôi không thể ! Thế là phản bội lại Giencô !

Để không giết ông ngay lúc đó, Vônphôn nhắm mắt lại, đưa hai tay lên ôm đầu mình và ra sức bóp cho đến khi đầu cái ngón tay in hằn lên da thịt nhọt nhọt của hắn.

- Nghe tao, thằng thối tha kia, nghe rõ tao nói này! Trước khi tao giết mày, tao đề nghị với mày một cuộc buôn bán. Nếu mày nói ngay ra thì tao sẽ giết gọn mày bằng một viên đạn vào đầu, như một con người. Và tao hứa với mày là con đĩ kia không làm sao cả.

- Thế nào ! Anh muốn ...

- Nếu mày lần nữa thì rồi thế nào mày cũng phải nói thôi ! Nhưng tao sẽ dứt từng mảnh thịt ra để cho mày chết dần dần ! Mày quyết định thế nào ?

- Italô ! Tôi thề với anh là anh nhầm rồi ! - Moóctimơ run rẩy nói. - Tôi thề với anh...

- Piêtrô ! Đặt cái tấm sắt vào chỗ cũ và đưa con tóc vàng lên đây !

- Không ! Như thế không được ! - Dada Phini phản kháng. - Tôi dính gì đến các cuộc ẩu đả của các ông đâu. Lão kia, tôi mới biết thôi mà !...

Bêlidôna vặn hai tay ả ra sau lưng và đẩy ả tới tấm kim loại.

- Tôi làm gì bây giờ ? - Hấn hỏi.

- Mày treo nó lên, - Vônphôn nói bình thản.

- Lũ đều ! - Dada rú lên.

Ả định đá Piêtrô đang ghì ả đến nghệt thở ở trong hai cánh tay gấu của gã. Inetx có một phản ứng đáng kinh ngạc :

- Cái trò cắt tóc của các ông còn lâu không ? Tôi rét. Tôi muốn về.

- Đến đứng cạnh lão kia. - Môri bảo ả, tay chỉ vào Ô Broi.

- Tôi không hiểu họ cần ở ông cái gì ? - Inetx nói với Moóctimơ. - Nhưng ông cứ nói với họ đi, ông không thấy là ông nhét tất cả chúng tôi vào thùng cắt đấy ư ?

Làm theo cái chớp mắt của Vônphôn, Phôn cô Môri nhặt một cuộn dây thừng đưa cho Landô. Gã cầm lấy một đầu, ném cuộn dây lên trên xà nhà. Rồi làm một nút thông lọng, dưới con mắt thích thú của Bêlidôna.

- Quàng vào cổ nó - Vônphôn nói.

Hai con mắt mở to kinh hoàng, với vẻ ngơ ngác trên mặt, Dada đưa mắt cầu cứu một ai đó.

- Moóctimơ ! - ả kêu to lên. - Moóctimơ !

- Để yên cô ta ! - Ô Broi tru tréo. - Nhưng để yên cô ta !...

Bẻ ngoặt một cái, Bêlidôna đã trói hai cổ tay Dada ra đằng sau lưng trong khi Landô buộc đầu dây thừng vào một cái móc đóng ở trên tường.

- Moóctimơ ! - Dada hét toáng lên.

Ả trông thấy ông giầy giụa thảm hại trong tay Phôn cô Môri đang ôm chặt lấy ngang lưng ông.

- Tấm sắt ? - Italô nói.

Hết sức kinh hoàng, Dada như một con ngựa mang tròn cổ bắt đầu quay thành một vòng tròn chóng mặt, mù loà, gót một chiếc giày còn lại ở chân ả nện đập xuống tấm sắt. Bêlidôna

đưa hai tay nắm lấy rìa tấm sắt kéo ra. Thành linh bị hẫng, Dada quay tít thò lò trên không.

- Bọn ma bùn ! - Inetx kêu lên.

Ả định cúi nhặt một cái gì đó làm vũ khí nhưng đã bị một bàn tay chém mạnh vào gáy, rên rĩ ngã khuỵu xuống.

Trong khi Môri buông vôi Ô Broi ra để đánh, ả quàng chặt lấy ông. Inetx bắt đầu nôn khe khẽ, môi ghé sát đất, nhờ thế mà ả không thấy hai tròng mắt Dada bật lồi ra trước khi thân hình ả giật lên lần cuối cùng rồi nhũn như một mảnh giẻ lông thông.

- Piêtrô ! - Vônphôn ra lệnh. - Đi ra giỡn với con mọi đi !

Bêlidôna liếc ngang về Landô đang tái mặt, nắm tay lại quan sát Italô mà cánh tay thành linh dài thông ra một khẩu Mauxơ.

- Baretô ! - Không trực tiếp dọa gã, Vônphôn nói. - Cho cái cưa chạy !

Giọng của hắn toát ra một mối nguy hiểm cụ thể đến độ Landô đã không hề nhúc nhích khi Bêlidôna bồng Inetx lên để mang ả nửa tỉnh nửa mê ra đằng sau một đồng gỗ rồi vắt ả xuống một lớp vỏ bào.

- Baretô ! - Vônphôn nhắc. - Tớ đã bảo cậu đấy nhé!

Landô nháy xuống cái hố, đẩy thân hình Dada ra để vào được chỗ cầu dao. Gã đóng sập lại. Một tiếng vo vo nhẹ cất lên. Lưỡi cưa bắt đầu quay từ từ, rồi nhanh tít mù.

Để trước hết không nghe thấy điều đang xảy ra ở sau lưng mình, Landô ra khỏi hố, bất giác cầm một thanh gỗ đưa vào lưỡi cưa. Lập tức miếng gỗ bị cắt đứt như một que diêm.

- Dẫn nó đến ! - Italô bảo Môri.

Phôn cô đẩy Moóctimơ đi, vẫn giữ hai tay ông bẻ quặt ra sau lưng. Vônphôn vờ không thấy gì cả. Người ta nghe thấy Bêlidôna gầm : “Con đĩ”, những tiếng đánh, đấm và vật lộn huỳnh huých.

- Baretô, đặt nó nằm trước lưỡi cưa và giữ chặt lấy nó.

Sợ mê đi, Ô Broi muốn nói lắm, tuyệt vọng làm hiệu mà không thốt ra được một lời nào. Bị Phon cô Môri và Landô túm chặt lấy, ông thấy mình nằm dài trên mặt thép của bàn cưa, cổ cách lưỡi cưa rung bần bật có mười phân. Vônphôn túm tóc ông nhắc đầu lên :

- Tao nghe mày nói đây !

Nôn ra mặt xanh mặt vàng, Moóctimơ muốn sống, đã cố vượt qua nỗi kinh hoàng để nói ra được hai âm tiết của cái tên mã hiệu Đôn Giencô đã chọn :

- *Mama ! Mama !*

Nhưng Vônphôn không biết rằng ông ta vừa giao nộp cho hắn một nửa cái câu trả lời hắn hằng mong ước. Hắn ngỡ chữ đó đến từ ruột gan Ô Broi, vì quá sợ, chỉ là một tiếng kêu cứu cuối cùng, một lời cự tuyệt cuối cùng. Tất cả đổ nhào trong người hắn. Trong chớp mắt, mặt hắn ướt đầm mồ hôi, những vệt trắng dài loá loá hiện ra trước mắt hắn, kéo rất nhanh theo những hình ảnh... Anh hắn bảo hắn sau khi ngã xe đạp : “Đừng sợ... Không đau đâu...!”, và Angiêla, vợ hắn, mà hắn ngỡ cảm thấy ở lưỡi cái mùi vị ấm áp của đầu vú, và Giencô nữa, còn sống hay đã

chết, chết, cái chân...

- Thằng khốn - Hấn thét. - Khốn... - thành linh hấn quên phắt mình là ai và tại sao ở đây, đến chỗ này làm gì...

Khi những tia lấp loá ngừng nháy múa quay cuồng, hấn thấy mình vẫn túm đầu Ô Broi, với nắm tóc ông ở trong tay. Về ngu ngơ, thần thờ, hấn ngược mắt lên, Lãngđô Baretô và Phôn cô Môri đang lúng túng quay mặt đi.

Hấn nhận ra người hấn đầy máu.

Lúc ấy hấn mới thấy chẳng còn cái gì gắn liền cái đầu máu me hấn cầm trong tay với cái thân người của Ô Broi nữa.

Cùng với cái đầu, hấn vừa cắt mất sợi dây cuối cùng nối hấn với hai tỷ đôla.

PHẦN HAI

NGỒ CỤT

Rênata bấm chuông gọi Manuêla dọn bữa điểm tâm - cà phê đặc, nước bưởi tươi, mứt dâu, trứng tráng, thịt ba chỉ - cố không ngáp và đứng lên mở một cánh tủ, lấy đầu ngón tay xoa đi một trong ba cái vạch phấn vẽ trên đó.

- Còn hai - nàng nói - còn hai...

Hôm Cuộc và nàng định ngày cưới, nàng đã vẽ một trăm hai mươi lăm cái vạch như những người tù vẫn làm để tính những đêm họ còn phải nằm lại trong tù. Nàng vẫn không hiểu vì sao nàng lại lấy Cuộc. Anh là phản đề của tất cả những gì thông thường quyến rũ nàng. Nàng yêu những gã trai đẹp, nông nổi, lưng khà lưng khùng, lời biếng, tóc vàng.

Cuộc thì người trung bình, tóc nâu, thường xuyên bị dồn nén và Rênata hết sức gạt đi cái từ thích hợp nhất với anh mà nàng không chịu nói ra : nghèo hèn. Luôn luôn giữ miếng chống lại những nguy hiểm giả tưởng, không dám buông bỏ sự thực, không có gan làm một việc điên rồ, anh đeo đến hết đời gánh nặng của thế giới ở trên hai vai, nhào vào các vấn đề tập thể để không bao giờ nhìn thẳng vào cái vấn đề của chính bản thân mình.

- Chào cô ! Cô ngủ có ngon không ? Còn có hai ngày nữa thôi!

- Chào Manuêla ? Chị quên mất hạt tiêu rồi.

- Tôi đi lấy đây !

- Manuêla ! Một câu hỏi một nghìn frăng đây...Tại sao tôi lại lấy anh ấy nhỉ ?

- Vì cô yêu anh ấy.

- Thua rồi !

- Tôi đi lấy hạt tiêu cho cô nào... Cô phải xem qua thực đơn chứ.

- Nó ở đây à ?

- Trên mâm ấy !

Nàng cười phá lên một lần nữa trước khi cầm lên một miếng bìa mỏng sang trọng trên có viết bằng chữ gô tích tiến trình bữa tiệc cưới của nàng, cái tác phẩm có tính lật đổ con con nàng đã cùng với Cuộc dựng ra rất là chu đáo.

SÂM BANH THƯỢNG THẶNG 1936

CÀ PHÊ

KEM ĐAM MÊ

BÁNH RÁN SÔCÔLA

PHỐ MÁT

LƯỜN CỪU PRÔVĂNGX

CÁ VƯỢC RÁN CHÁY CẠNH

NƯỚC LÈO TRONG VỚI CÀ CHUA SỐNG

GAN NGỔNG BÉO VÙNG LÔ

SÒ HUYẾT VÙNG BÊLON

RƯỢU KHAI VỊ

ĐOM PÊRINHÔNG 1936

CLICCÔ HỒNG 1929 ([39])

Lui Philipông, tay đầu bếp người Pháp hôm sau sẽ đến nhà Clốp cùng với binh đoàn đầy đủ quân số của mình, đã từ chối mọi bình luận khi Rênata nộp ông ta bản thực đơn. Con người thích đua đòi thời thượng này, không bắt được với đầu óc hài hước của Thụy Sĩ, đã tỏ ra hoàn toàn băng giá trước cái trò “lộn tùng phèo” kia.

Rênata đã tự hỏi rằng đi được tới đâu thì là không quá xa. Nàng đã tra vấn Cuốc để hiểu được giới hạn của anh. Anh đã đầu hàng trước kiến nghị của nàng, mà nàng sẽ chẳng theo đâu - là bản thân anh sẽ mặc váy áo bằng mútxôlin, còn nàng thì lễ phục x môkinh. Nàng đã vờ khinh miệt, kết tội anh là đánh bài chuồn. Anh bốc lên, thề thốt một cách nghiêm chỉnh nhất trên đời rằng nếu như anh từ chối thì đó không phải là vì anh mà là vì “các học trò của anh”.

Xét cho cùng, có lẽ cái đó đã làm Rênata thích : Cuốc sa vào cái bẫy của hệ thống thách thức nàng áp đặt vĩnh viễn với anh, nhận nó theo đúng nguyên xi lời văn, sợ bị thua kém nếu như không hoàn thành được cái mà nàng có thể làm nổi. Cuốc tội nghiệp !

- Hạt tiêu, thưa cô...

- Manuêla, biết rồi đấy nhé ! Tôi biết tại sao tôi lấy anh ấy. Tôi cần một người tôi có thể suốt ngày hành hạ được.

- Cho tới cái ngày cô cũng tự hành hạ cô nốt. - Người hầu phòng nói với đôi chút ranh mãnh - Tôi đã tự sửa soạn cho cô bộ đồ màu be.

- Cảm ơn, tôi sẽ mặc bộ đồ xanh da trời !

- Không may ! Nó cũng đã sẵn sàng !

Rênata phá lên cười. Nàng yêu Manuêla và khuyến khích chị ta ăn miếng trả miếng. Khi thật sự vui nhộn, mà chuyện đó thường xảy ra, nàng tuồn cho Manuêla những cái váy không mặc nữa. Điều làm cho Cuộc tức điên.

- Em đối xử với chị ấy chẳng khác với một đầy tớ!

- Này Manuêla ! Chồng chưa cưới của tôi bảo tôi coi chị như đầy tớ kìa.

- Nhưng tôi là đầy tớ mà ! - Manuêla hi hí lên trong một trận cười đồng loạt.

Có một cái Rênata thích ở Cuộc : trên giường, anh hoàn toàn bị động. Nàng dùng anh như một đồ vật quen thuộc, sẵn sàng tuân theo bất cứ một trò càn rỡ nào. Trong các kinh nghiệm thu được qua nhiều dịp ngao du, nàng đã thấy có những kẻ lấy dương vật làm uy quyền, quên chinh phục và tự tin, thế nhưng họ cũng vẫn chẳng làm cho nàng được thoả mãn. Thê là sau lễ cưới sẽ không lừa dối chồng nữa, đôi khi nàng cũng tiêng tiếc là chưa gặp những cơn sấm sét tình dục mà các bạn gái của nàng khoe đã từng trải qua.

Bọn chúng có nói thật không nhỉ ?

Dẫu sao vẫn còn một dịp may nho nhỏ cho nàng. Đành liêu là điên hoặc để cho cả thành phố bàn tán, trong hai cái cần phải dứt khoát một thôi : Rênata đã thề chôn vùi “cuộc đời con trai” của mình, sự điên rồ cuối cùng trước khi bước vào những niềm vui tẻ ngắt của cảnh vợ chồng và tã lót. Buổi chiều trước lễ cưới, nàng sẽ ra đường. Người đàn ông đầu tiên nào nàng thích sẽ được nàng ngủ liền.

Bởi vì cơ hội để ra được thẳng ăn cắp thì tại sao hoàn cảnh lại không để ra được khoái lạc cơ chứ.

*

Từng đợt lưới cửa trở lại phía hắc, cách nhau đều đặn, điểm nhịp bằng tiếng rung khó chịu mỗi khi nó tiện đứt một mấu tay chân của hắc. Italô giầy giụa để thoát ra khỏi cơn đau, kêu to lên một tiếng rồi mở mắt. Người hắc đầm đìa mồ hôi, ánh sáng tràn qua các khe cửa chớp.

Tối qua, hắc cũng chẳng nghĩ cả tới việc buông rèm. Hắc nhắc chiếc máy nói vẫn đang tiếp tục khoan xoáy vào màng nhĩ hắc. Chẳng cần biết ai gọi cho mình, hắc cứ quăng đại một câu : “Đừng bỏ máy...”, rồi loang choạng đi vào buồng tắm vừa đái vừa đắp nước lạnh lên mặt : cơn tỉnh giấc khốn nạn ! Hắc chỉ ngủ có hai giờ đồng hồ, cả đêm thức bói bài nhưng đều không trúng. Đến cả bàn cờ quay tí hon cũng chẳng làm cho hắc yên tâm chút nào. Không con số nào hắc thầm chọn trong đầu xuất hiện cả. Hắc đã cay cú với con số không liên tục, những một trăm linh tám lần mà không kết quả. Khi hắc thôi con số không, lấy con số mười một thì cứ như tình cờ vậy, hòn bi lại đến nằm vào ô đó ba lần liền. Hắc không sao tập trung được đầu óc. Ý nghĩ hắc luôn luôn trở lại với cái đầu máu me của Ô Broi.

Tại sao hắc lại cho lão một cái chết nhẹ nhàng như thế, nhanh lẹ như thế ? Hắc đã định hành hạ lão hàng giờ để lão trả giá cho cái việc giết chết anh hắc, sau khi đã làm cho lão nói ra. Chết đi, cái lão đó đã chơi khăm hắc một kéo kinh khủng. Giencô chết. Ô Broi cụt đầu, sợi dây đã

đứt. Hai tỉ đôla của hai nhà Vônphôn và Gabêlôti có thu hồi được vào tay chủ nhân hay không, chỉ còn nhờ ở quyết định của lão chủ ngân hàng mà thôi. Italô đã biết sơ sơ về ý định tốt đẹp của lão ấy rồi.

Hắn cầm lấy máy nói đặt trên giường :

- Ai ? - Hắn kêu to.

- Italô ?

Hắn nhận ra tiếng Môsê và nghĩ rằng mình sắp bị nghe gã cần nhần đây.

- Italô ? Anh có nghe thấy tôi không ?

- Đừng hét to như thế.

- Với Giencô, có gì mới không ?

- Không !

- Không hay... Nghe tôi... Tình hình xấu đi đấy ! Các Đoisơ đã đi gặp lão chủ ngân hàng.

- Rồi sao ?

Hắn đã bị tổng khur với những bông hồng.

Vônphôn cảm thấy cổ mình thắt lại : lại một cơ may nữa bị mất!

- Ở phía ấy hết cách rút ra rồi. - Yudenman nói thêm. - Xấu ! Xấu !

- Tất cả chuyện hay ho cậu nói với tớ chỉ có thể thôi, phải không ?

- Không ! Gabêlôti vừa mới cho gọi tôi gấp.

- Thế nào ?

- Tôi bảo anh là lão gọi tôi mà.

- Và cậu sắp đi ? Italô tức sặc lên. - Cái thằng béo sung ấy ra lệnh cho cậu từ bao giờ đấy ?

- Anh quên rằng chúng ta liên doanh với nhau à ?

- Bảo lão là đẹp.

- Lão sẽ hỏi tôi việc kia làm đến đâu rồi. Đó là quyền của lão mà.

- Đừng có đi - Anh thấy chúng ta chưa đủ phiền sao ? Anh muốn cả lão cũng chống lại anh à ?

- Hãy hoãn binh ! Trưa tôi sẽ giải quyết tất cả.

- Tôi tưởng là đã bảo anh...

- Câm đi ! Tớ biết phải làm gì.

- Italô ! Nếu Giencô còn sống, ông cũng bảo anh như tôi thôi. Với phương pháp của anh, anh không đạt tới được cái gì đâu.

- Xem ra các phương pháp của tên Các Doiso nhà cậu cũng chẳng hay ho gì ! - Vônphôn độc địa nói toạc ra.

- Cái may duy nhất để chúng ta thoát ra một cách vinh dự là tìm thấy được Ô Broi.

- Đừng bỏ máy ! - Italô nói.

Thình lình hắn không dám nói với Môsê cái gì đã đến với Moóctimơ. Hắn có lẽ cần phải có thì giờ để suy nghĩ. Sự tình đi nhanh quá. Hắn lại nói :

- Một thằng vừa đem aspirin đến cho tớ. Tớ đau cái sọ.

- Tôi sẽ nói gì với Etô đây ? Về Giencô ? Nếu anh đồng ý thì tốt nhất là cho lão biết đi. Đằng nào rồi lão cũng sẽ biết cơ mà...

Italô xem đồng hồ. Chín giờ mười. Chưa đầy ba giờ đồng hồ nữa, hắn sẽ chơi quân bài cuối cùng với Clốp. Buồn là hắn không thể nào cho thực hiện được những lời đe dọa. Từ nay, cái mạng của tay chủ ngân hàng vô cùng quý báu với hắn. Nhiều lắm là hắn chỉ có thể làm cho lão ta sợ. Cố...

- Môsê, nếu cậu không nghe tớ, cậu sẽ không ở trong gia đình nữa đâu.

- Đó là quyền của anh. Nhưng tôi có nghĩa vụ với Giencô, ông ấy không muốn chiến tranh. Tôi sẽ làm mọi cái để cho những dận dò của ông ấy được tôn trọng. Vì ông ấy, vì anh, để bảo vệ anh !

- Cút cha anh đi !

- Nếu tôi thất bại thì lúc ấy, muốn gì anh cứ làm.

- Cậu phá quấy tớ !

- Để yên cái ngân hàng đấy, nghe tôi. Chờ tôi gặp Etô đã... Tôi cần nói với ông ta, tôi cần...

Italô Vônphôn đặt mạnh máy xuống. Nghe thêm nữa thì bằng là ngả theo những lập luận của Yudenman. Nhưng hắn từ chối việc đó, tuy ngấm ngấm hắn tin là Môsê đúng.

Cho đến nay, chưa ai, cả anh hắn, đã ngăn được hắn làm theo ý thích. Bất kể hậu quả ra sao.

Hắn đã hứa với Clốp là đến nhà lão buổi trưa : hắn sẽ ở nhà lão.

*

Ở buồng tắm hơi kề phòng tắm ra. Etô Gabêlôti leo lên bàn cân. Bĩu môi chán ngán, ông nhận thấy chiếc kim đi vào trong vùng không ghi số, vùng tối đa. Vậy mà đã có lúc ông xuống được dưới 125 ký, ngoài con số đó, kim kẹt cứng lại không nhúc nhích nữa. Khi mà mọi sự đều ổn.

Nếu không, ông sẽ bù lại cơn căng thẳng thần kinh và nỗi lo sợ bằng cách nốc mọi đồ loãng, đồ đặc ông thấy trong tầm tay. Bác sĩ điều trị đã giải thích cho ông rằng bệnh hấu đói của ông không tương ứng với một cái đói thực tại, mà là rối loạn “tâm thể” - cái từ nghe lạ quá, thành ra ông nhớ. Dĩ nhiên, ông đã tìm hiểu nghĩa của nó ở trong một cuốn từ điển y học ngỡ rằng đó là một sự suy giảm tiềm năng trí tuệ nên đã nhào vôi đến chiếc tủ lạnh trong bàn giấy để nốc cả một hộp thịt lợn đông: nếu điên thì ông làm sao thống trị được cái đế quốc của ông cơ chứ ?

Ông kinh tởm ngắm thân hình khổng lồ với cái bao tử phồng nở mà những đồng mỡ dẫu sao vẫn không che đi nổi những bắp thịt của ông. Ngày xưa, khi ba mươi tuổi, ông có thể mỗi tay túm một người rồi ném ra ba mét như một gói lạc rang rỗng. Ngày nay, ông vui lòng để cho đám “đạo búa” của ông hoàn thành công việc thay ông.

Cácmin Crimelô và Angiêlô Bắcbá, hai “cố vấn” của ông chờ ở phòng bên cạnh, một phòng khách nhỏ kề sát phòng ông. Ông mặc một sơ mi trắng, một bộ com lê màu lơ xám làm cho ông mảnh đi được ba chục ký, thắt quanh cổ một cà vạt đen và tắm nước hoa lên người. Ông đã miễn cưỡng nhượng bộ những vật nài của Môsê Yudenman đứng ra mỗi lái để ông chấp nhận sự liên hiệp tài chính tạm thời giữa nhà Giencô Vônphôn và nhà ông. Trong vòng mười năm, hai nhà đã giáng cho nhau nhiều tổn thất nặng nề, bởi các vụ án mạng xen kẽ nhau. Khi họ hiểu ra rằng các quyền lực liên bang đã vớ bở trong cuộc huynh đệ tương tàn của họ, họ liền ký một hiệp ước không xâm phạm, sau khi đã phân chia chi li những vùng ảnh hưởng tương lai của mỗi bên. Nhưng từ đó thì đến hùn chung vốn liếng ? Eto Gabêlôti, không tin một ai - và càng không tin Giencô hơn cả - đã có dự cảm rằng Vônphôn sẽ cố lừa ông, thì bây giờ đang là thế đó. Crimelô và Bắcbá cùng đứng lên khỏi ghế khi thấy ông vào. Ông ra hiệu cho họ ngồi xuống. Ông mở tủ lạnh, lấy cho mình một hộp bia mà ông rưới thêm ba giọt cô nhắc, nuốt hai khoanh dăm bông mà ông quấn lại như bánh xèo rồi quan sát hai thuộc hạ với một vẻ chua chát và giấu cợt.

- Hừ, bị lôi dây, từ ba giờ sáng thế này, không thích hả ?

Rất nhũn, Cácmin và Angiêlô phác một cử chỉ phủ định.

- Các anh muốn gì nữa, tôi không ngủ được. Khi các anh không ở đây, tôi nhớ... Tôi thấy đơn độc... các anh phải lấy thế làm sướng chứ, đúng không nào ?

Ông nuốt một hớp bia pha rượu rồi lại như máy rót đầy ly cô nhắc.

- Thế là vì tứ phiền, tứ đã rớn, rớn... Không vui lắm... Ông tộp hết một nửa chỗ cô nhắc.

- Nào, vào việc, các anh có tin gì của Ô Broi không?

- Lẽ ra là phải có rồi à ? - Crimelô hỏi.

Eto không trả lời trực tiếp vào câu hỏi.

- Ricô Gatô đã gọi tôi từ Thụy Sĩ. Theo các anh thì Bé Vônphôn đi làm cái trò gì ở Duyrích ?

Ông lắc nhẹ nhẽ chỗ cô nhắc ở đáy li. Biết quá rõ vẻ lừng khừng vờ vịt của ông, Crimelô và Bắcbá cho rằng thời tiết hiện đang giông bão.

- Nó đến nhà xác. - Eto nói.

- Nhà xác ?

- Ừ, nhà xác ! Tất cả ai cũng đều có lúc cần yên lặng mặc niệm chứ.

- Mặc niệm cái gì vậy ?

- Một cái chân.

- Chân ai ? - Angiêlô nài hỏi, trao đổi với Crimelô một cái nhìn không hiểu.

- Nếu tôi có những người cộng tác đủ bản lĩnh, tôi sẽ biết là của ai. - Gabêlôti nhẹ nhàng nói. - Ricô Gatô báo tôi điều đó cũng không kém lắm. Hài hước đấy nhỉ, phải không ?

Crimelô và Bácba vắn vẹo người, không thoải mái.

Bácba nhào vào lửa :

- Đôn Etô, tốt hơn là ông cho chúng tôi biết ông đang bận tâm về việc gì chứ ?

- Bị lừa rồi ! - Gabêlôti hét lên, đập li đánh chát xuống bàn. - Và nếu tôi bị lừa thì là vì chung quanh tôi toàn bọn đầu b. cả ! Các người, không cái gì làm cho các người ngạc nhiên cả phải không ? Em của người hợp tác với tôi đi du lịch ở nhà xác, còn người tâm phúc của tôi, trong khi đó, thì mất tích !

- Ô Broi ?

- Phải, Ô Broi ! Nếu bọn Vônphôn chỉ chạm đến một sợi tóc của ông ấy thôi là tôi cho chúng mất ngáp hết ?

Cácmin Crimelô hắng giọng :

- *Padrone*, ông chủ, ông căn cứ cái gì để...

- Chẳng cái gì hết ! - Gabêlôti ngắt lời, giận dữ. - Cái mũi chứ cái gì ? Trong lúc người ta đang cho chúng ta vào tròng thì chúng ta xuôi tay ở đây. Như chuyện giới iơ vậy, tự nhiên Moóctimơ chẳng có tâm hơi gì nữa, từ khi đến Naxau tới giờ. Cũng không đến văn phòng luật của ông ta, bà vợ ông ta cũng không gặp lại, cả con bồ của ông ta cũng chẳng thấy. Các anh muốn tôi phải vẽ ra cho các anh rành rọt nữa à ? Bọn Vônphôn đang nắn tiền của chúng ta.

- Khoan, - Bácba xen vào, - khoan...

Hắn rất mực kính trọng Đôn Gabêlôti, nhưng năm năm làm ở ngành y tế trước khi vào hầu hạ ông đã nhét vào trí nhớ hắn cái triệu chứng đã được diễn đạt ra với con bệnh thần kinh phân lập có xu hướng trở về diễn giải kèm theo hoang tưởng bức hại.

- Ô Broi có thể chỉ về nhà quê nghỉ với bồ ?

Gabêlôti dữ tợn nhìn hắn chằm chằm.

- Khi mà lão biết hai tỷ đôla đang nằm trong cuộc ư?

- Tôi nghĩ là ông hơi vội lo lắng, ông chủ. - Cácmin nhắc thêm.

- À, cậu thấy như thế hả ? Nếu như bọn khốn nạn kia đã giết Ô Broi thì cái gì ngăn cản chúng chuồn đi với bọc tiền nào ?

- Nhưng Đôn Etô, chính ông chứ ai ? - Angiêlô bất bình. - Ông cũng có con số cơ mà. Chỉ cần ông gọi đây nói cho ngân hàng để rút tiền ra thôi.

- Miễn là nó còn ở đây ! - Gabêlôti cầu nhàu.

- Kiểm tra thì có lẽ còn dễ hơn nữa.

- Tôi vừa gọi Philip Diêgô. - Etô miễn cưỡng thừa nhận. - Hẳn quen tay chủ ngân hàng. Hẳn đến đó rồi.

- Vào ba giờ sáng ? - Crimelô ngạc nhiên.

- Ở Duyrich là chín giờ ! - Bácba tìm một ẩn dụ, nhưng bằng những lời kính cẩn hơn, để bảo cho Đôn biết rằng lý luận của ông ngu lắm. Hẳn chỉ tìm được một ẩn dụ tương đương.

- Ông muốn gọi bọn Vônphôn là cái gì cũng được, nhưng chúng không phải bọn điên. Sau một cú như thế, chúng sẽ bị kết án tử hình hết.

- Trước hết phải tìm thấy họ đã ! - Gabêlôti nói vẻ ngang bướng.

- Họ có đi ẩn đâu ? Chính ông vừa nói Italô đang ở Thụy Sĩ đấy thôi.

- Cậu cứ ngáng tớ - Gabêlôti quát, sốt ruột và đui lý - Khi tớ nói là có chuyện gian tà thì cậu phải tin tớ.

Anggiêlô rúc ẩn vào một sự im lặng khôn ngoan. Không ai có thể công kích Gabêlôti từ chính diện được, nhất là khi ông để cho bản năng chứ không phải lô gích nói chuyện.

Cần phải đi vòng quanh ông, từng nhát một, nhẹ nhàng, không va, không vấp...

- Môsê Yudenman ?... - Crimelô ước m thử.

- Tớ không phải chờ cậu nói rồi mới nghĩ đến hẳn. - Eto gay gắt cầu nhàu. - Hẳn sắp tới ngay bây giờ đây !

- Vợ Italô có ở thành phố không ? - Cácmin cạnh khoé.

Một miếng, Gabêlôti tống cả nửa gói bánh qui vào mồm. Vừa nhai, ông vua khinh bỉ liếc nhìn hẳn.

- Cậu tưởng đó là thứ đánh đổi được chắc ? Khi mà hai tỷ đôla nằm trên mặt chiếu thì một con nhãi có nước mẹ gì đâu ?

- Nhưng nó có ở đây không cơ chứ ? - Crimelô nhấn thêm.

- Có! Eto buông ra. - Với hai đứa của tớ bám dính rồi.

*

Cuộc hội kiến đáng chú ý ở chỗ ngắn ngủi. Philip Diêgô được Mácgori đưa vào bàn giấy của Hôme Clốp hồi chín giờ một phút. Hồi chín giờ bốn phút, anh ta đi ra. Nói đúng là bị bâng

hoàng về cái cú táo bạo của mình đã thất bại trăm phần trăm. Philip Diêgô chưa đến cả bốn mươi tuổi. Nhưng anh là một trong những luật sư về kinh doanh xuất sắc nhất của thế hệ mới. Ở tuổi mà các nhà thơ tự tìm kiếm, các họa sĩ ngò vức, các nhạc sĩ tìm các thanh âm, anh đã mướn tới hai mươi ba người cộng tác, chiếm bốn trăm mét vuông bàn giấy trông xuống con sông, cách Rathaoxo - trụ sở nghị viện phường và quận - có hai bước; anh có một căn hộ ở Pari, một nhà tạm ở Luân Đôn, một nhà bằng gỗ ở Gostát, một cơ ngơi ở Xanh Pôn đờ Văngx và nhiều đất đai ở Bahama. Người thành đạt, anh tập hợp ở riêng mình anh những lợi thế của tuổi trẻ, và sự thành thực, duyên dáng, kinh nghiệm, cân bằng sinh lý, đầu óc quỉ quái và một chút hoài nghi vừa phải, làm cho khách hàng hoa mắt.

Clốp và anh gặp nhau đã nhiều nhân các vụ làm ăn quốc tế, trong đó, thích thú về hiệu lực của nhau, cả hai đều rất có lợi từ sự hợp tác.

Trong khi lọt vào sào huyệt của ông chủ ngân hàng, Diêgô đã cho phát huy đến hết các đức tính của người trực tính, chằm chọc và tốt bụng ở bản thân mình.

- Ông bạn thân mến, tôi hiểu quá rõ tục lệ, cho nên tôi nghĩ ông khó mà có thể trả lời tôi. Dẫu sao, một chỉ dẫn của ông cũng là rất quý báu với tôi để làm một khách hàng của tôi, mà cũng lại là khách hàng của ông nữa, được yên lòng. Ông ta vừa gọi từ New York đến cho tôi, ông ta lo lắng lắm. Tên ông ta : Etô Gabêlôti. Ông có biết ông ta không ?

Trước việc Hôme Clốp không có phản ứng gì, Philip Diêgô tiếp theo luôn, với một nụ cười :

- Trong một vụ làm ăn nào đó, một vụ duy nhất và rất quan trọng, ông ta đã gắn bó về lợi ích với Giencô Vônphôn. Câu chuyện trở nên buồn cười chính là ở đây...Gabêlôti sợ máy bay, điều làm cho ông ta rất khó khăn trong việc đi kiểm tra tại chỗ tình hình hay dở của các vụ kinh doanh, ông chắc cũng thấy cái chỗ đó. Còn về công chuyện liên quan tới ông thì chính ông ta đã ra mắt ngân hàng của ông rồi, qua người đại diện là Moóctimơ Ô Broi. Nhưng mà sự thể là từ ba hôm nay rồi, người liên doanh với ông ta, Giencô Vônphôn chẳng hề có tăm hơi gì nữa, cả Ô Broi cũng vậy. Khách hàng của tôi hục hặc lắm. Trước khi ra lệnh cho lấy tiền ở chỗ ông ra, ông ta đã có nhĩa ý, bởi lòng kính trọng với người hợp tác, bảo tôi tiếp xúc với ông. Ông ta muốn yên lòng rằng cả Ô Broi lẫn Vônphôn đều không làm gì qua mặt mình. Vậy thì câu hỏi của tôi - câu hỏi của ông ta là : khoản tiền chuyển kia có vẫn còn ở trong tay Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich không?

Hôme Clốp rời ghế, đi đến một cửa kính rộng nép gỗ màu hung vàng, ngược lên bầu trời xanh ngắt lướt thướt một vài đám mây nhẹ. Ông buông ra, giọng dửng dưng:

- Trời đẹp quá ?

Lúng túng, Philip Diêgô bèn giấu thất bại của mình vào một trận cười không thể cưỡng nổi.

- Thế thì thôi, chẳng cần ! Dẫu sao tôi sẽ nói với khách hàng là tôi đã cố...

- Tôi rất thích là đã được gặp ông. - Hôme nói, mặt kín bưng.

- Tôi cũng thế ! Muốn gì thì Gabêlôti cũng có con số của chính tài khoản ông ta cơ mà. Tôi sẽ bảo ông ta đích thân đến vậy?

- Chào tạm biệt, luật sư !

Hội kiến kết thúc.

Nếu Môsê Yudenman đến vào ba giờ sáng, theo lời mời của Etô Gabêlôti, thì chỉ cố để cho chiến tranh không nổ ra ngay lập tức giữa hai nhà. Trong vòng có vài tiếng đồng hồ, tình hình trở nên căng thẳng đến mức một sai sót nhỏ cũng có cơ châm lửa vào thuốc súng : khi Đôn Etô đã nghe những gì mà Môsê phải nói thật với ông thì không ai có thể liệu trước được cái phản ứng của ông đâu.

Sau cuộc nói chuyện với Italô, Yudenman đã lưỡng lự mãi xem mình có nên nói hết với Gabêlôti, cố làm yên lòng ông, để cho ông nguôi dịu đi, hay chỉ nói vài ba chi tiết chứ không phải là nộp cho ông toàn bộ. Một thoáng cân nhắc đã đẩy hẳn chọn giải pháp thứ nhất . Nếu Gabêlôti đòi gấp hẳn tức là ông đã nghĩ thấy có một cái gì gian tà đây Thà cứ toạc móng heo.

Việc Etô hện gặp vào cái giờ như thế này không làm cho hẳn yên tâm. Bởi một phản xạ vừa con nít, vừa vô tích sự, Môsê đã bảo Vitôriô Pidù đi cùng với mình. Pidù là “trùm phó” trong nhà Vônphôn từ mười lăm năm nay.

Hắn có quyền sai phái ba trợ thủ của Giencô Vônphôn : Andô Amanphi, Vixen Brutô, Giôxép Đôtô.

Ba trợ thủ này trong quá khứ thường thường vẫn thương căng chân hạ căng tay với băng Gabêlôti. Họ nhận lệnh của Vitôriô Pidù và gõ xuống đám “lính”, mỗi lính lại cai quản nhiều “dao búa”. Thời trước, khi còn đều đặn đi hành sự, họ đã phô ra những bằng chứng tốt đẹp về lòng can đảm và trung thành. Trước khi chiếm giữ những chức vụ cao cấp, Pidù đâu có ghê những việc hạ đẳng, trong đó nổi bật lên một cách tuyệt vời cái đầu óc tàn ác tự nhiên cộng với một sự lì lợm hoàn toàn đối với mọi xúc động của hẳn. Khi xe hai người đỗ ở trước dãy nhà kho rộng lớn của ke số tám, một ý nghĩ thoáng qua đầu Yudenman.

- Cậu có súng không ? - Hẳn hỏi Vitôriô.

- Luôn luôn có.

- Để lại trong xe.

- Tại sao ?

- Hãy làm vui lòng tớ ? Không phải thời chiến mà lại ?

- Cậu còn muốn ra khỏi đây nữa à ?

- Vitôriô ! Đừng trẻ con. Nếu họ muốn làm gì ta thì họ chẳng phải vất vả chút nào đâu, dù cậu có hay không có súng. Nhét nó vào trong túi ở cửa xe ấy !

Pidù gật đầu với một vẻ thất vọng.

- Tại sao cậu mang mình đi ?

- Tớ muốn có một nhân chứng và nếu cần thì cậu ủng hộ tớ. Không bằng súng đạn.

Với Gabêlôti, tớ chẳng chắc cái gì cả. Hẳn có một mình thôi chứ ?

- Vitôriô, tớ không rõ.

- Cái gì ?

- Bỏ nó ra ! Hãy nghe tớ...

Pidu miễn cưỡng cho khẩu Smit Oétxon Parabelom 39 tuột ra khỏi bao da. Hắn vùi nó vào trong túi cửa xe, dưới tấm bản đồ đường xá.

- Láu cá nhỉ ! - Hắn than thở. - Với những trò như thế này, chẳng khác gì tớ cời trường !

- Đi !

Hai người lưng khùng đứng gác ở phòng ngoài không đến mức khám xét kiểu chửi vào mặt họ. Vitôriô Pidù vì thế đã có một chút tiếc rẻ thừa. Nhưng khi vào trong bàn giấy Gabêlôti sau gót Môsê, hắn ngạc nhiên và lo ngại nhận thấy Đôn Gabêlôti ngồi giữa ba người : Angêlô Bắcbá, Cácmín Crimelô, hai cố vấn và Cáclô Bắđalêđô, kẻ đã quay súng đối thầy. Nó trước ở dưới quyền Pidù và hắn khoái trá khi nghĩ đến bộ răng giả mà thắng phản phúc phải mang từ sau cú húc của Italô Vônphôn.

Thấy họ vào, Etô Gabêlôti nghiêng đầu chào thay vì mở miệng. Rõ ràng ông đã qua một đêm trắng. Trên làn da mịn nhẵn của bộ mặt nhợt nhạt, những bọng mỡ làm thành hai cái túi nặng trĩu nổi lên ở bên dưới hai con mắt sắc sảo của ông. Yudenman cảm thấy lập tức sự thay đổi không khí. Trước đây ba hôm, ở Naxau, trong cuộc họp của những người phụ trách hai băng, thời tiết gần như là mê li. Bây giờ trùm phủ tất cả là một không khí đe dọa và nghi ngờ.

- Ngồi đi ? - Gabêlôti nói.

Yudenman và Pidù ngồi móm xuống ghế, cạnh nhau, trước mặt Gabêlôti, có Crimelô và Bắcbá kèm ở bên phải, Cáclô Bắđalêđô ở bên trái.

Etô không để thì giờ chết.

- Môsê, tôi cho gọi cậu đến để đặt ra với cậu vài câu hỏi liên quan đến tiền của chúng ta.

- Tôi nghe anh. - Yudenman nói.

- Khi Giencô gửi cho chúng ta bức điện “*TROY*” là tiền phải được quá cảnh ngày hôm sau rồi, cho muộn hơn là hai hôm nữa phải ra khỏi cái ngân hàng Thụy Sĩ đó. Nhân đây, tôi nhận xét rằng cậu đã làm cho tôi lo lắng. Ở một người bạn như cậu, tôi chờ cậu gọi đây nói để cho tôi tin tức. Cậu đã không. Đôn Giencô cũng thế, không ! Tôi thất vọng. Vậy, tôi hỏi cậu : hai tỷ của chúng ta đã được chuyển chưa, đã hay chưa nào ?

- Đôn Gabêlôti, chưa !

- Tôi có thể hỏi cậu là tại sao không ?

- Ngay như anh không bảo gọi, tôi cũng đã sửa soạn xin gặp để nói với anh chuyện đó.

- Tại sao cậu lại mang Pidù đi theo ?

Môsê không dám trả lời ông rằng bản thân ông đã tiếp hắn với ba người trong công ty chất xám của ông.

- Cậu sợ là không được đón tiếp tử tế à ? - Gabêlôti chế nhạo một cách nhẹ nhàng.

Yudenman mỉm cười lễ độ trong khi Badaletô, dưới cái nhìn lạnh lùng của Pidù, thì lại ngỡ là phải cười phá lên.

- Tôi có thể đi ra. - Pidù nhìn mọi người, nói.

- Yên đấy - Gabêlôti bác lại. - Cậu được hoan nghênh, Vitôriô. Chúng ta chẳng phải là đang hợp tác với nhau đấy ư? Rồi nói luôn với Môsê :

- Tớ nghe cậu.

Môsê tập trung tư tưởng, chấp hai bàn tay lại ở trước mặt và buông ra :

- Có hơi bị muộn một chút.

- Tại sao ? - Gabêlôti khuyến khích hăng, vẻ rất chăm chú.

- Vừa xảy ra một bất hạnh to lớn. - Hăng thấy Gabêlôti nhìn nhanh Crimelô và Bắcbá, - Đôn Giencô Vônphôn chết rồi.

Sự căng thẳng tăng lên vài độ, nhận ra được qua chất lượng của bầu không khí căm lặng thành linh trùm lên gian phòng.

- Đúng là một bất hạnh rất lớn ! - Gabêlôti nói. - Chuyện như thế nào ?

- Đôn Giencô bị một tai nạn ở Duyrích. Người ta đã phát hiện ra chân của ông ấy trên bàn chắn một đầu máy xe lửa.

- Chân ông ấy ? - Etô ngạc nhiên, vẻ thương cảm. - Còn ông ấy, ông ấy ở đâu ?

- Chưa tìm thấy ông ấy. Em ông ấy đang ở bên đó.

- Làm sao anh ta biết được tin này ?

- Ở đây, ở New York. Nhờ cảnh sát.

- Cậu muốn nói là cảnh sát đã nhận ra cái chân của Đôn Giencô ?

- Đôn Giencô đi giày của tiệm Biatxca. Cảnh sát Thụy Sĩ đã gửi chiếc giày tới cảnh sát ở đây. Biatxca đã chứng nhận đúng là chiếc giày mình làm cho Đôn Giencô. Và khổ nỗi Italô cũng đã xác nhận : cái chân người ta tìm thấy là chân của anh mình thật.

- Tôi rất buồn, Môsê. - Etô nói. - Về các người cộng tác của tôi cũng vậy. Đôn Giencô là một người hiền, *un uomo di répecto*([\[40\]](#)) Nhân danh tôi, nhân danh tất cả gia đình tôi, tôi gửi lời chia buồn thành thật và đau lòng. Bao giờ thì lễ tang ?

- Tôi nghĩ Italô sẽ chưa quyết định gì cả trước khi tìm thấy toàn bộ thân thể ông anh anh ta.

- Nếu trước đây ba ngày người ta bảo tôi như thế, tôi không tin đâu. - Gabêlôti khẳng định - Chính xác ra thì Đôn Giencô chết vì cái gì ?

Không mắc lừa bởi cái vẻ ngọt ngào của Gabêlôti, Yudenman thăm hỏi rất nhanh là có nên đi xa hơn nữa không. Gabêlôti nhận thấy chỗ lưỡng lự của hăng.

- Nói đi, Môsê, nói đi... Ở đây chúng ta là bạn bè với nhau, cái chết rình rập chúng ta và chúng ta phải giúp nhau khi có thể được.

- Đôn Etô, lúc này chưa ai thấy rõ được cái gì ở trong câu chuyện này...

- Cậu nói rõ ra, Môsê.

- Mặc dù buồn phiền, và trước cả khi đi làm cuộc điều tra của mình, Italô đã nghĩ tới lợi ích chung của chúng ta.

- Tức là ?

- Anh ta đã đến cái ngân hàng, nơi chúng ta gửi tiền để cho chuyển đi như chúng ta đã thoả thuận.

Gabêlôti buông ra một vẻ sững sốt ở trên mặt.

- Italô ? Anh ta dính gì đến đó nhỉ ? Có ai chỉ định là anh ta thay tôi làm những việc của tôi mà tôi không được biết nhỉ ?

- Không ! - Yudenman cắt là - Không, Đôn Etô ? Italô chỉ muốn đỡ dần cho chúng ta khỏi mất thì giờ thôi...

- Tớ xin lỗi, Môsê, tớ chẳng hiểu cậu nói cái gì với tớ cả đâu. Ai bảo Italô đỡ dần ? Nếu quả thế, thì đỡ việc gì hả, Môsê ? Và ai đã bảo anh ta chứ ?

Tuy nổi lo âu đang xâm chiếm hẳn, Vitôriô Pidù vẫn khép mình vào sự bất động hoàn toàn : cuộc hỏi cung - vì đây chính là thế - đã quay sang một cung cách tẻ nhạt.

Nếu Môsê không ép hẳn bỏ súng lại thì họ đã có một cơ may sống sót ra khỏi cái tổ vò vè này. Vitôriô thậm lén lấy đầu ngón tay trở xoa xoa một cỗ súng tưởng tượng.

Yudenman bối rối, dặng hắng.

- Italô bị xúc động bởi cái chết của Đôn Giencô. Tôi nhận ra là anh ấy đã hành động theo cảm tính, quá vội vàng, nhưng anh ấy chỉ nghĩ làm xong được cái việc mà lẽ ra ông anh mình phải làm. Xúc tiến thủ tục chuyển tiền đi.

- Anh ta đến ngân hàng vì cái lý do đó ?

- Vâng, Đôn Etô. Để đẩy nhanh công việc lên.

- Mà chẳng có ai trong chúng ta trao quyền cho anh ta cả ư ?

- Chắc anh ta nghĩ rằng...

- Rằng sao ?

Yudenman nặng nhọc nuốt nước miếng.

- Rằng vì Giencô chết rồi, anh ấy phải đảm nhiệm lâm thời vai capô ở trong gia đình.

- Anh ta có cho anh, với tư cách cố vấn của nhà Vônphôn, biết ý đồ của anh ta không ?

- Anh ta chỉ báo tôi sau khi đã thực hiện.
- Anh ta đến ngân hàng với tư cách gì vậy ?
- Như là em của Đôn Giencô.
- Và như thế đủ cho ông chủ ngân hàng quá cảnh tiền cho chúng ta à ?
- Không, Đôn Etô. Ông ta đã từ chối.

Trong bầu không khí im lặng nặng nề tiếp theo, Gabêlôti lấy một chai cô nhắc, rót cho mình một li đầy, chẳng mời mọc ai. Ông cho nó quay giữa các ngón tay, vẻ mặt xa vắng. Lúc đó Pidu có thể thể được là hẳn nghe rõ cả tiếng đồng hồ tích tắc. Gabêlôti nốc rượu không thở, đưa tay áo lên lau mép rồi rọi mắt vào trong mắt Yudenman, nhìn một lúc lâu, dò xét.

- Có một cái làm tôi khó hiểu, - cuối cùng ông nói, giọng mơ màng. - Tại sao Italô chỉ là em của anh hẳn và bản thân chẳng đại diện cho cái gì, mà lại có thể cho phép mình thay thế tôi được ? Sự buồn phiền không giải thích được cho tất cả...

- Đôn Etô, xin nghe đây, cứ nói thật với anh thôi...Italô nghĩ rằng người ta đã có thể làm hại Đôn Giencô.

- Làm hại ? Cậu nói nghiêm túc đấy chứ ? Ai lại có thể không bằng lòng với một người được kính trọng như thế, một người chỉ có bạn bè thôi ?

- Tôi không rõ. - Yudenman nói.

- Cậu thấy rõ là không nghiêm túc. Nhưng tớ cảm ơn cậu là đã nói cho tớ hay. Dẫu gì cậu cũng là kẻ chịu trách nhiệm về sự làm ăn chung giữa hai nhà chúng tớ, nhưng trong bất kỳ trường hợp phản ứng xốc nổi nào của em ông chủ cậu, cậu cũng không thể không chịu trách nhiệm phần nào. Trở lại, cậu có biết là tớ không có tin tức gì của Moóctimơ Ô Broi không ?

- Tôi không biết. - Môsê nói với một giọng mà hẳn hy vọng là hoàn toàn trung lập .

- Rất đáng chán. - Gabêlôti nói tiếp. Như cậu biết đấy, người cố vấn của tôi biết con số tài khoản của bọn mình. Cậu không có tin tức gì về ông ta cả à ?

- Tôi ấy à ? - Yudenman quang quác lên.

- Cậu hay Italô...

- Sao mà tôi biết được cơ chứ ?

- Ừ, đúng thế, tớ xin lỗi... Tớ tự đặt câu hỏi ra cho tớ đấy, cậu nên biết ! Cậu báo tớ là Đôn Giencô bị ám sát, cậu cho tớ hay là em ông ta đang nắm lấy quyền và tớ thấy Ô Broi mất tích. Những cái đó cậu nghĩ thế nào, Môsê?

- Tôi nghĩ tất cả các cái đó là khó hiểu.

- À Cậu xem ! Tớ cũng vậy !

Môsê vắn vẹo người, từ chối không thốt ra những lời đã mấp mé ở miệng hẳn. Hẳn có nên thú thật với Gabêlôti rằng người được lợi duy nhất trong cái chết của Giencô là Moóctimơ Ô Broi

không ?

- Cậu định nói với tớ cái gì ?

- Không, không...

Vậy mà hấn bõn chõn muốn nói : nên một ai đó đã thật sự giúp cho Giencô Vônphôn chết thì chỉ có thể là Ô Broi. Nói ra như thế nào nhỉ ? Làm sao thú với một Đôn rằng chính cổ vắn của ông đã định xoay tiền của ông chứ nhỉ ?

- Nói, Môsê, nói đi... Đây là sự yên ổn của tất cả chúng ta mà !

- Thế này... - Yudenman bắt đầu bối rối vì con mắt cảnh giác và vẻ con trẻ của Etô. - Căn cứ vào tầm quan trọng của cái vụ đang diễn ra, tôi thắc mắc liệu có phải là một sự tình cờ mà...

- Mà ?

- Mà trong ba người lấy được tài khoản thì một người chết, một người mất tích.

Nói xong, Yudenman cúi xuống nhìn chăm chăm vào móng tay mình. Gabêlôti gật mạnh đầu tán thành :

- Môsê, cậu hoàn toàn đúng. Nhưng hãy bảo tớ, Môsê nếu ở địa vị tớ, cậu có lo không ? Tớ là người thứ ba đây...Tớ hy vọng là sẽ không xảy ra cái gì với tớ hết !

Gabêlôti phớn quá, tự cho phép cười hích hích. Môsê vờ không nghe thấy.

- Thế nào, Môsê ? Cậu nghĩ thế nào về cái đó ?

Yudenman chợt thoáng nghĩ rằng Gabêlôti đang pha trò cho cả đám đây cười sau khi đã dựng ra một trò bắn thủ chống lại nhà Vônphôn. Khi Italô đưa khả năng đó ra, Yudenman đã có cái sai là gạt bỏ nó. Hấn thấy nó phi lý quá. Nhưng bây giờ, trước sự chế nhạo lúc lộ lúc ẩn này thì hấn phải cân nhắc may rủi để sống mà ra được khỏi cái văn phòng này. Vậy hấn chẳng còn gì để mất nữa, hấn bèn nhảy ào xuống nước.

- Đôn Etô, ông không thể đến Duynch. Với Đôn Gien co đã là một bất hạnh rất lớn...

- Cậu biết rất rõ là tớ không thể đi máy bay được mà. - Gabêlôti phân trần.

- Tôi biết, Đôn Etô, tôi biết... Nhưng nếu được hưởng sự có mặt của anh bên cạnh thì có lẽ Đôn Giencô vẫn còn ở với chúng ta...

- Cậu định nói gì thế, Môsê ?

- Hai capô thôi và không ai biết.

- Cậu muốn nói với tớ là Moóctimơ Ô Broi không ngang tầm chẳng ?

- Không, không, Đôn Etô! Năng lực của cổ vắn anh không thành chuyện gì cả.

- Vậy thì cái gì ?

- Moóctimơ Ô Broi luôn luôn có một đạo đức không thể chê trách được. Nhưng đó là một con người, anh hiểu đấy ông ta có những chỗ yếu của ông ta...

Gabêlôti nhìn hấn với một vẻ ngạc nhiên hoàn toàn vờ vịt. Ông nói thông thả, giọng ngọt ngào :

- Cậu nghĩ là Moóctimơ có thể phản lại *Padrone* của ông ta ?

- Tôi không nói như thế ! - Yudenman mạnh mẽ thanh minh. - Sao tôi lại có thể đưa ra một lời buộc tội nghiêm trọng đến thế mà không có bằng chứng nào được chứ ? Không ! Tôi chỉ tìm hiểu sự thật...

Lờ Pidù, Etô nhìn lần lượt vào mặt Angiêlô Bắcbá, Cácmín Crimelô và Cáclô Bắđalêô.

- Tôi không thấy gì hết, Đôn Etô. Tôi không cho phép mình được phán xét ai cả.

- Khoan, tớ giúp cậu... Giả dụ Moóctimơ bị điên... vì cậu đồng ý với tớ là phải điên mới dám làm một cái gì kinh khủng đến như thế; nhưng thôi, không quan trọng lắm ! Giả dụ ông ta định nẫng tiền của chúng ta...

Ông hất cằm về Yudenman ra ý hỏi có theo được lập luận của mình không.

- Vâng, ta giả dụ như thế. - Môsê nhân nhượng.

- Tốt lắm... Theo cậu thì sự thể đã diễn ra như thế nào ? Ô Broi có đi tới chỗ giết người để chiếm đoạt tiền của chúng tớ được không ?

Yudenman cố giữ cho mình câm nín. - Gabêlôti mỉm cười, hỏi lại. - Có thể như thế không ?

- Đó là một khả năng. - Yudenman thận trọng chấp nhận.

- Được, được... Ít nhất cậu cũng thật thà, Môsê... Vậy thì Moóctimơ cho ám sát Đôn Giencô, thâu tiền của Công đoàn ở ngân hàng rồi biến... Đúng thế không, Môsê ?

Yudenman dang hai bàn tay tỏ ý ngờ vực.

- Tôi không có ở đấy, Đôn Etô, anh nói ra như thế thôi.

Gabêlôti đứng phắt dậy, mặc dù một tạ hai mươi năm cân của thân thể, đá chiếc ghế bành của mình văng ra đầu phòng đằng kia.

- Cậu nói chúng tớ là những thằng mặt mọt à ?

Pidù cứng người lại dưới cái nhìn của bộ hạ Etô, chú ý giữ cho tay không nhấc lên khỏi mặt bàn, cố không làm một cử chỉ đột ngột nào có thể làm cho người ta suy luận hấp tấp. Bàng hoàng, Môsê lắp bắp...

- Đôn Etô... tôi không hiểu...

- Cậu sẽ hiểu ? - Gabêlôti hét lên, mặt nhăn nhúm lại vì giận dữ.

Ông nắm lấy hai vai Môsê và lắc hấn như một cái cây con.

- Nếu Giencô chết thật thì đó là thằng em rác rưởi của ông ta đã giết ? Hấn cũng đã giết Ô Broi. Hấn đã tra tấn ông để lấy con số. Và cái thằng giặc ấy lại tưởng tượng rằng cổ vắn của ta sẽ gánh lấy vụ giết người ấy hộ nó ! Nghe đây ! Nếu sự thể diễn ra đúng như tớ vừa nói thì tớ

không cho nó hai ngày để sống nữa đâu. Và không chỉ nó. Tớ thề với cậu là các cậu lần lượt từng đứa sẽ như thế hết, đàn ông, đàn bà, trẻ con, tất cả các người, đám nhà Vônphôn ấy ?

Yudenman tái nhợt, dần dần, ngơ ngẩn : còn hơn cả những lời đe dọa, sự suy luận điên loạn của Gabêlôti đối với các sự việc đã làm cho hắn không nói nên lời. Không thể thốt lên được một câu, hắn nhìn ông với hai con mắt tròn xoe kinh ngạc. Hắn cảm thấy Pidù kín đáo giật tay áo hắn.

- Đi ! Môsê... Đi !

Yudenman đứng lên, chân bủn rủn. Chung quanh bàn, mọi người cũng đứng cả lên. Mạch máu cổ căng lên vì tức giận, hai tay nắm lại, Gabêlôti khạc ra một lời nguyền rủa cuối cùng :

- Nói với cái thằng Italô sọt rác ấy là nó làm gì tao biết hết ! Tất ! ... Nếu nó ho he, tao cho nó tiêu ngay ! Từ hôm nay, tao nắm lấy công việc. Còn mày, tao chờ mày ở đây, ba giờ nữa ! Cút !

Sau đó khi ở trong xe rồi, việc đầu tiên Vitôriô Pidù làm là lấy lại khẩu súng ở trong túi cửa xe.

- Tớ sẽ làm bất cứ cái gì để tránh chiến tranh. - Môsê nói, giọng run run. - Nhưng Italô điên và Gabêlôti cũng điên !

Pidù làm dấu vắn gọn.

- Trước hết hãy báo Italô rằng Gabêlôti đã cài vào đít hắn ở Duyrich một quả thủy lôi. Thằng đểu lại bảo chúng mình là hắn biết tất cả rồi cơ chứ !

- Tớ sẽ xem... Tớ sẽ xem. - Môsê thở dài.

Chẳng việc gì phải bi quan quá đáng, có khi cũng chỉ là sự tồi tệ thường nhật mà thôi.

10

Sau khi Philíp Điêgô đi rồi, Hôme Clốp đã có một cử chỉ không nằm trong thói quen của ông. Tuy là buổi sáng, ông cũng mở chai Uốttôman, uống một cốc.

Cuối cùng, ông đã có trong tay mọi phần tử để dựng lại được trò lắp ghép kia rồi. Thế là một người thứ ba, tay Gabêlôti mà Điêgô ám chỉ, đã nắm được con số tài khoản.

Mặc dù có những lời Italô buộc tội, Hôme vẫn khó tưởng tượng nổi là Ô Broi tổ chức được một vụ ám sát để chiếm đoạt một cách gian lận tiền nong. Hơn nữa, vì Gabêlôti, người muốn trực tiếp Ô Broi, chắc cũng thuộc vào cái lớp rìa lề xã hội như Giencô Vônphôn. Điều đó có nghĩa là sẽ xét xử mau lẹ và không cần tổ tụng trong trường hợp xảy ra chuyện phản bội.

Ông có linh cảm rằng thế nào ngày hôm nay Ô Broi hoặc Gabêlôti cũng sẽ tìm cách tiếp xúc

với ông. Hệ thống tài khoản mang số rất đơn giản : chỉ cần thông báo con số cho chủ ngân hàng cũng như tên mượn của khách hàng là các khoản tiền sẽ được giao trả ngay tức khắc thôi.

Clốp hơi gian lận khi ông từ chối chuyển hai tỉ đôla với Ô Broi, mượn có cần có chữ ký của ông ta. Nếu ông tôn trọng lời văn, nếu giữ tinh thần nghĩa vụ nghề nghiệp thì ông đã tháo mở tiền cho ông ta ngay rồi. Nhưng giống như các thầy tu, trong các trường hợp rất nghiêm trọng được phép hưởng một số tự do với cái bí mật của những lời sám hối, thì các chủ ngân hàng, ở trong linh hồn và lương tâm của họ, vì lợi ích cao nhất của khách hàng cũng có khả năng diễn giảng các bản viết.

Ông bấm một cái nút. Trước mắt ông, một miếng ván bằng gỗ giẻ gai hung hung vàng lát tường quay đi. Tại chỗ đó hiện ra một màn ảnh truyền hình nội bộ có thể tùy ý bắt vào mọi nơi đang hoạt động của ngân hàng.

Rất nhanh, ông nhận ra ở gian đại sảnh ba người ứng tuyển để cấm cửa Italô Vônphôn. Chín giờ rưỡi... Nếu thẳng điện đó lại đến nhiều ông như nó đã hứa thì phải là trước trưa. Hôme đã tuyển những người bảo vệ này ở cái công ty thường thường vẫn cấp người cho ông đi bảo vệ những chuyến chuyển tiền bằng xe cam nhông bọc sắt. Cả ba đều có quyền mang vũ khí. Xảy chuyện rắc rối, Vônphôn sẽ không làm mưa làm gió được. Clốp đã tả kỹ với ba người bảo vệ đặc điểm nhận dạng của cái kẻ mà họ phải chặn lại ở cửa ngân hàng. Yên tâm, ông bấm chuông gọi Mácgori.

- Thưa ông !

- Tôi đến bác sĩ rằng. Tôi hẹn đúng là mười giờ phải không ?

Mácgori xem cuốn sổ đen dùng để ghi nhớ công việc.

- Thưa ông, vâng.

- Tôi sẽ trở về trước buổi trưa. Khám răng thường lệ thôi mà.

- Được ạ, thưa ông. Tôi xin nhắc ông buổi nói chuyện của ông ở Grômunxtơ lúc ba giờ chiều.

- Cảm ơn, tôi vẫn nghĩ đến nó.

Trước một số những người được ưu tiên của hội đoàn cựu học sinh, trong đó có lẫn thêm những thành viên của các phái đoàn hội đồng nhà thờ, Hôme sẽ phân tích trong khoảng một giờ đồng hồ - tại ngay nhà thờ mà Đơvinhli đã bắt đầu thuyết giáo về cuộc cải cách đầu năm 1519 - về những cuộc đấu tranh mà phong trào cải cách đã phải chịu đựng chống lại những người kiên trì tín ngưỡng Giatô trước khi lập lại được hoà bình năm 1531.

Ông than thở là đã nghiên cứu vấn đề này không được tập trung như thói quen trước, giữa đám cưới của con gái, tiến hành vào ngày kia, với hai tỉ đôla mà bất kỳ ai cũng muốn đòi, những ưu phiền của mỏ kim cương tại Bốtxoana, những đe dọa đe triu lên Công ty Xe hơi Lục Địa, ông đã không dành đủ thời gian để nghiên ngẫm tới chi tiết chủ đề của ông. Nhưng Chúa biết là những người nghe cũng hiểu gần như ông về Đơvinhli và chẳng ai phải biểu xén quà cáp gì cho ông cả. Ông vừa đặt tay vào quả đấm cửa thì Mácgori gọi.

- Thưa ông, một bức têlêch... Ngay đúng lúc ông...

Tôi sẽ đến muộn mất, Mácgori. Tôi đành gặp ông ta sau vậy.

- Têlêch đến từ Mỹ. Công ty Xe hơi Lục Địa...

- Đưa tôi !

Clốp đọc và tưởng trời sập xuống đầu mình. Bức điện viết :

“TAI NẠN THỨ TÁM TẠI LUÂN ĐÔN - GẤY THÂN TAY LÁI - CHO CHỈ THỊ - MENVIN BOT”.

Ông nhận ra Mácgori đang đứng im và quan sát ông.

- Kìa ? Chị chờ cái gì thế ? Về bàn giấy chị đi chứ!

Phật ý, cô thư ký lủi. Clốp nhớ lại buổi nói chuyện với Menvin Bốt trước đây ba ngày.

- Bao nhiêu chiếc Bóng Đẹp P9 đang lưu hành ?

- Trong thế giới ? 482.320 !

- Ông có chắc là những tai nạn đó không thuần túy do tình cờ không ?

- Bấy tai nạn vì những lý do tương tự thì không còn là tình cờ nữa, mà là một thói quen rồi.

Menvin Bốt đã nói rõ bản tuyên án của các máy tính:

Theo thống kê, trong toàn bộ những chiếc P9 đang được sử dụng, thì “có thể lường trước được” là sẽ có bốn mươi tám tai nạn loại này.

- Nghĩa là - anh ta nói thêm - không có cái gì chứng minh rằng chúng sẽ xảy ra trong thực tế, chỉ là chúng CÓ THỂ xảy ra mà thôi.

Chính vì cái “có thể” đó - không đòi một sự chắc chắn nào - mà Hôme, cân nhắc một bên là những nguy cơ đứng trước các người lái chiếc P9, một bên là một trăm năm chục triệu đôla Công ty Xe hơi Lục Địa phải tổn kém cho việc đổi đồng đều bộ phận khả nghi của xe, đã quyết định cứ để lưu hành. “Để cho người khác phần nguy hiểm...”, ông đã nghĩ với một thoáng hối hận. Nhưng làm thế nào?

Đóng cửa tiệm, phá sản, buộc sáu nghìn thợ, năm trăm nhân viên, hàng chục kỹ sư phải thất nghiệp ư ?

Trái với ý Clốp, Menvin Bốt đã nài để ông chớ có một quyết định gì, trừ phi xảy ra một tai nạn mới đã.

Thì đây, xảy ra rồi đấy ! Một trăm năm mươi triệu đôla? Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich sập luôn cùng với nhà máy. Trừ phi... Trừ phi... Và nếu như đó chỉ là một loạt vận đen thôi ? Tại sao lại không chờ xem sao nhỉ ? Menvin Bốt đã thề điều này với ông : mặc dù những khuyết tật của thép tạo thành thân tay lái, vẫn hoàn toàn có khả năng không còn xảy ra một tai nạn nào khác nữa để làm vấy bẩn uy tín của Công ty. Vô cùng khó chịu, Hôme quyết định chỉ trả lời trong ba ngày nữa. Sau đám cưới của Rênata, ông sẽ nhìn được rõ hơn chuyện này.

Ông bấm chuông gọi Mácgori.

- Thưa ông ?

- Tôi đến bác sĩ răng. Làm ơn báo ông ta là tôi sẽ muộn mất vài phút, nhưng tôi đến.

Bác sĩ Ôguýt Xtrôn có một thời gian biểu cực kỳ nghiêm ngặt. Và ông là người cuối cùng trên đời này mà Hôme Clốp lại muốn bắt phải chờ.

*

Lúc Môsê Yudenman sắp đánh thức Italô Vônphôn dậy, Inetx vờ mở mắt. Thật ra suốt đêm ả có ngủ đâu, ả nghiền ngẫm mãi cái điều ả không chịu chấp nhận : người ta đã hiếp ả.

Hai hay ba thế hệ trước nữa, trong bộ lạc Bugiumbura, quê quán ả tại Burundi, thói tục là những cô gái dậy thì được phá trinh bởi các bà già lấy một chiếc dừa gỗ chọc thủng màng trinh của họ. Trong tri thức của họ, người châu Phi biết rằng một cô gái, về vô thức, không bao giờ tha thứ cho người đàn ông đầu tiên chiếm hữu cô và làm cho cô thành đàn bà. Với cùng lý do đó thì người phương Tây đã cho rằng cuộc hôn nhân thứ hai bao giờ cũng thành công hơn cuộc thứ nhất.

Tùng biết lắm đàn ông, hoặc vì lợi ích hoặc vì thích thú, Inetx chưa bao giờ có một quan hệ tình dục mà lại không được ả bằng lòng. Khi cái thằng ghê sợ, mồ hôi mồ kê kia ném ả xuống đồng phoi bào, dè người lên ả, ả đã thề, với một quyết tâm lạnh lùng, rằng nó sẽ chết.

Chỉ có cái chết mới có thể xóa đi được trong tâm trí ả cái hình ảnh tởm lợm mà cặp môi hằn hau háu lục tìm môi ả, trong khi hai bàn tay nặng trĩu, thô thiển của nó banh đùi ả ra. Sau một hồi chống cự ngăn ngủi và những cắn cấu, gã đã đánh ả ngất xỉu bằng một cạnh tay chém vào cổ ả rồi xâm phạm ả vắn nửa tỉnh nửa mê, với sự thô bạo và thú vị của một con bò đực.

Liếc một cái về phía Landô ngồi trong chiếc ghế bành, ả gập đôi mắt cảnh giác của hấn, quay đầu đi, cố cho bộ mặt mình một vẻ thờ ơ ngán ngẫm. ả đứng dậy, chú ý quán cẩn thận một tấm chăn vào quanh người. ả làm những động tác máy móc của lúc thức giấc, cắn một quả táo, vắt một quả bưởi vào cốc, đặt một cái tách con - chỉ một thôi - lên khay rồi đun nước để pha cà phê.

- Anh cũng sẽ uống đấy - Landô vươn vai nói.

ả nhổ các hạt táo, lấy một viên đường trong hộp sắt, ném vào tách và đi vào buồng tắm đóng kín lại, không đáp một câu. Từ nay ả tởm Lăngđô Baretô cũng chẳng kém gì Piêrô Bêlindôna cả.

Landô uống nước bưởi ả pha cho ả, đưa mu bàn tay lên quệt vào má ram ráp những râu, thăm hỏi về thái độ đối xử sắp tới. Hấn biết bằng kinh nghiệm, rằng cô bồ của hấn không phải loại đàn bà dễ bề điều khiển. Giải thích với ả là, hấn chỉ hơi can thiệp cũng đủ làm cả hai cầm chắc cái chết, để làm gì nữa nhỉ ? Italô Vônphôn sẽ không để cho hai đứa, chẳng hơn gì Moóctimơ Ô Broi hay Dada Phini, sống mà ra khỏi nhà. Hấn quay ra tiếc cái thời hấn còn là cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp. Nếu không vì cái xu hướng đáng ngán của hấn thì hấn đã có thể có được một nghề ngỗng sáng sủa rồi đấy. Khốn nỗi hấn đã bị tất cả các câu lạc bộ Ý vạch mặt chỉ tên. Khi trận đấu trở nên căng thẳng khi đối phương ép hấn, Landô không chịu gỡ thoát bằng chân bằng vai, mà lại có xu hướng cắn. Lần đầu tiên khi một cái tai nằm lại ở hàm răng hấn thì hấn thề đó là một động tác phản xạ.

Hấn đã đi thăm người cầu thủ tàn tật ở bệnh viện xin lỗi lia lia và nộp hai tháng lương cho anh ta thay khoản bồi thường. Về phía họ, những người lãnh đạo đội bóng đã thanh minh cho vụ ấy, trận đấu hăng đã làm hấn nổi nóng lên. Lần thứ hai, rằng hấn đã ngoạm vào một cái mũi

và không còn lý lẽ nào có thể cứu chữa được hắn nữa : người ta đã đuổi hắn ra mọi kíp chuyên nghiệp.

Thế là hắn quay vào những hoạt động kém vẻ vang hơn nhưng được nhiều tiền hơn. Vào gia đình Vônphôn, hắn bắt đầu một nghề mới mẻ.

Đôi khi hắn đã lên cơn thèm cắn điên rồ và bản năng.

Landô khổ sở về điều đó, nhưng không vượt qua nổi. Hai hôm trước đây, ở nhà Inetx, khi hắn ôm con chim trong tay và miệng cảm thấy hơi ẩm dịu của lông chim, hắn đã không còn cưỡng lại được cái ý cắn đứt đầu nó.

Như Mocctimơ Ô Broi đã bị mất đầu hôm trước. Hắn thấy lại Italô Vônphôn trắng nhợt như một tờ giấy, quần áo bị máu phun bắn, hai tay nắm cái đầu người luật sư, trong khi thân ông ta còn dầy giụa trên cái bàn sắt. Lúc đó, hắn biết Italô Vônphôn có thể giận quá hoá điên. Hắn ta như từ trong một cơn ác mộng đi ra, khi Phôn cô Môri gỡ lấy cái đầu trong tay hắn. Sau đó, họ đã phải mất bốn mươi năm phút để chôn riêng hai xác người bị nhục hình, xác cô ả tóc vàng và xác Ô Broi, cái đầu thì do một ý muốn quái gở của Italô Vônphôn đã được hưởng một cách đối xử đặc biệt. Nó đã được vùi xuống cái hố sâu do chính Landô đào dưới con mắt thất kinh của Inetx.

Liếc mắt, Landô để ý thấy cúc quần của Piêtrô Bêlindôna không cài kỹ, hắn chua chát nghĩ thầm rằng thằng hộ pháp này đã sử dụng vốn liếng của hắn mà chẳng phải chi lấy một xu. Cái tiếp theo sau đó lại càng kém vui hơn.

Vônphôn đã mạn rợ tát Inetx và dọa giết ả bằng cái giọng ngọt ngào ! Từ đó, ả phải chấp hành mọi lệnh của hắn ra, bất kể thế nào, không lằm bằm, không dỏ dự. Hắn ta đã hỏi ả nhiều câu về Hôme Clốp, thời gian biểu của ông, thói quen, những thói tật tính dục của ông. Inetx trả lời như máy, vẻ nhạt nhẽo, đồng thời Landô thấy được những chi tiết hắn chưa bao giờ tưởng tượng ra. Clốp và ả làm tình trên một tấm đệm bằng vàng, bằng những tấm trái phiếu và giấy bạc ! Landô lĩnh lương để được biết rằng Duyrich, dưới bề ngoài bình yên và tỉnh lẻ của nó đã che giấu một cuộc sống sa đoạ ghê gớm, tựa như sự đơn điệu và đều đặn không khuyết tật của những nhiệm vụ nghề nghiệp, để bù lại, đòi hỏi phải có một giải toả thầm kín diễn ra giữa những kẻ nhập môn với nhau ở đằng sau những bức tường kín mít của các dinh thự nguy nga, những căn hộ êm ả. Hắn đã tham dự nhiều lần vào đó, tự hào về những thành tựu nam nhi của hắn, nhờ đó mà hắn đã có thể đột nhập vào thiết chế của trò đú đờn này.

Hắn tắt ga ở dưới cái xoong nước sôi. Inetx lại xuất hiện, làm bộ không thấy hắn đang uống cốc nước bưởi của mình, tự vật cho mình một cốc khác.

- Em còn cầm lâu nữa không ? - Landô nói.

Ả rót nước sôi pha vào cà phê để trong một cái phin giấy. Bây giờ ả mặc quần áo cổ lọ. Nhìn đằng lưng, ả có dáng con trai và vẻ uyển chuyển của một vận động viên vô địch bóng rổ.

- Anh nói với em ! - Landô nhấn.

Ả rót cà phê vào tách, cho một viên đường và làm vụn ra bằng cán thìa có khắc chữ đầu của tên khách sạn Rôn. Landô hất tay cho bay tách cà phê đi : mặc dù cảm thấy ngượng ngùng với ả, hắn vẫn cần nhắc ả đừng quên rằng hắn là ông chủ của ả. ả cầm một giẻ lau trên chậu bát đĩa, quì xuống lau vết cà phê đổ trên tấm thảm. Landô nắm lấy vai ả, thỉnh thoảng nổi hung, bắt ả đứng dậy.

- Em muốn anh đâm vỡ mồm ra không ?

Ả nhìn hăn. Hăn không thể nói về mặt ả là khinh bỉ hay là dửng dưng nữa. Ả buông ra :

- Cút xéo !

Hăn bật ra một tràng cười gượng.

- Lẽ ra em phải cảm ơn anh là còn được sống chứ sao lại chửi anh ! Nếu các bạn anh không giết em thì cái đó là phải nhờ ơn anh ! Em biết Vônphôn là ai không? Em đã nghe nói tới Công đoàn chưa ? Anh làm việc cho họ đấy. Họ có thể nghiền nát anh ra như một con ruồi!

Lúc đó ả mới nói câu đầu tiên trong ngày.

- Mà là một con ruồi ?

Không hung hăn, một cái giọng phảng lảng.

- Nếu em không làm đúng cái người ta bảo em thì anh không thể bảo đảm mạng sống cho em đâu. Họ có thể làm mọi cái, họ biết tất cả ! Tại sao em rên rầm ? Vì cái con lợn ỉ ấy nó xỏ em chút ít chứ gì ? Rồi làm sao? Em đâu có là một cô gái còn trinh, đúng không ? Đúng ra em phải hôn tay anh vì đã ngăn Vônphôn dìm chết em như hăn đã có ý như vậy. Chẳng có nhân chứng... Từ bây giờ em không còn lựa chọn... Em phải đi với bọn này cho tới khi họ đạt được cái họ muốn. Và quên hết đi !

- Tôi đã quên, - ả nói.

- Chưa xong lồng cong đuôi được đâu ! - Landô hung dữ quát - Em biết phải làm gì chiều nay nếu như người ta ra lệnh chứ ?

- Biết !

- Em làm không ?

- Làm.

- Tốt.

Hăn đưa tay ra để ôm ả. Ả gỡ mạnh ra.

- Đừng sờ vào tôi.

- Sao ?

- Người ta bảo gì thì tôi làm, nhưng tôi không thích anh sờ vào người tôi.

- Đồng ý, - hăn cười gằn, ngượng. - Đồng ý... Miễn là cô tuân lời... Tôi phải chuẩn đây... Về phần cô ấy, báo cảnh sát hay thử trốn đi, đều là ngu xuẩn cả. Thứ nhất, cô đã bị kiểm soát, thứ hai, họ không mất đến hai mươi tư giờ để tìm ra cô rồi chặt cô thành từng khoang đâu. Hoặc tưới a xít vào cái mặt cô. Cũng chớ quên rằng cô là tông phạm và nhân chứng của hai vụ giết người. Chính cô đã đào cái huyệt của Dada. Rõ chứ ?

- Có !

- Chào !

Hắn vừa đóng cửa xong là ả ghé ngay tai vào cánh cửa. Ả nghe thấy tiếng chân hắn bé dần trong cầu thang.

Ả vặn hai vòng chốt cửa, cầm máy nói, quay số gọi viễn thông và xin nói chuyện với Mỹ.

Ở Philadenphia có một người sẽ đáp lời cầu cứu của ả : Rốcki, đứa anh bé nhỏ của ả. “Anh bé nhỏ” chỉ là một uyển ngữ thôi. Rốcki cao hai mét hai chục phân và nặng một tạ ba ký. Trước khi thành ngôi sao của bóng rổ nhà nghề ở bờ biển phía Đông, anh ta đã là vô địch cấp đại học về mười môn phối hợp với người chiến thắng của *“Những đôi găng vàng”* mọi hạng. Chơi bời thể thôi. Như tám người anh em trai khác của Inetx, Rốcki rất lười. Có điều ở trong gia đình thì anh ta có năng khiếu nhất, không chỉ trên phương diện những thành tựu thân thể. Rốcki có thể rút ngay ra lập tức những nét cơ bản của một tình huống nhất định, dù gai góc đến mấy. Nếu có ai có thể trả thù cho ả và đưa ả ra thoát cái tổ vò vè mà thẳng ma cô rác rưởi kia đã dẫn ả vào, thì đó là Rốcki.

- Rốcki ? Inetx đây Nghe nhé, Rốcki ? ...

*

Đại úy Kiếcpatric bĩu môi ghê sợ.

- Anh có thể uống vào buổi sáng cái thứ này cơ à ?

- Chúc sức khoẻ ? - Xcốt Đemxây cười thích thú rồi nhúng môi vào cốc côca côla, còn Kiếcpatric chỉ một ngụm làm hết cốc ứtxki.

Xcốt Đemxây là một nhân vật thấp bé, thường xuyên trong trạng thái cười hề hề. Luôn luôn mặc hàng tuyết, cà vạt xoắn thùng, hai thái dương bạc, trông giống một tên sinh viên hết đời ám các nội trú đại học.

Vậy mà, chỉ mình ông thôi, ông làm cho các cảnh, trùm sò năm gia đình ở New York phải kiêng. Ông là một trong số người rất hiếm hoi có được quyền lực tuyệt đối chống lại chúng. Từ hai mươi năm nay, ông là viên chức của ủy ban chứng khoán và thị trường chứng khoán, tổ chức đáng gờm nhất, ngang với thuế vụ, của những kẻ gian lận và bọn cướp, găngxtơ. Cơ quan này có nhiệm vụ kiểm tra hoạt động kinh doanh tài chính cùng tỷ giá chứng khoán của mọi công ty Mỹ. Xcốt cũng đã từng không chứng minh được chuyện gì cả, khi mà các hoạt động kia đã được người ta bố trí đặc biệt hiểm hóc, chi li. Nhưng ông không nản, với một lòng kiên nhẫn vô bờ bến, ông chờ những sai sót nhỏ nhặt của những kẻ đã bắt bớ ông, thò ra. Sau đó hải quan can thiệp và sau khi sạt nghiệp vì những cú phạt vạ kinh khủng, rồi các nạn nhân của ông cứ việc mà vào nằm xé lịch trong tù.

- Thế nào ? - Kiếcpatric hỏi, vẻ thèm thuồng.

- Luồng lạch thì đúng như anh ta đã nghĩ đấy. Tiền đã được đưa đi ngay trước mũi chúng ta.

- Anh có thể chứng minh được một cái gì không ?

- Với sự giúp đỡ của anh ! Và nếu như chúng phạm một cái lỗi ở Duyrich. Anh có tin gì mới

chưa ?

- Chưa. Ở bên đó tôi có hai người theo sát Vônphôn như hình với bóng. - Tôi đã kiểm tra những tuyên bố đầu tư cùng sổ sách kinh doanh các chi nhánh của họ tại nước ngoài.

- Hãy tin tôi, thằng Yudenman là có hạng đấy. Hãy ngả mũ chào nó!

Kiécpatric và Xcốt Đemxây hợp tác với nhau đã mười năm nay. Việc lên lương thăng chức của cả hai người trông chờ vào đó rất nhiều. Viên đại úy cảnh sát báo cho Đemxây những sự đi đứng làm ăn của đám thành viên vai vế của Công đoàn, còn ông nọ thì giúp ông cảnh sát đi sâu hơn vào những góc ngách xó xỉnh của các mảnh mung.

- Nếu người của tôi xác nhận Italô Vônphôn có đến các ngân hàng thì đã đủ cho anh chưa nào ?

- Than ôi, chưa đủ ! Lúc nào nó chẳng có thể nói là vào ngân hàng để tìm toa lét cơ chứ !

- Nhưng nếu cả ông chủ ngân hàng nữa ?

- Một ông chủ ngân hàng Thụy Sĩ chẳng bao giờ tự tay đập vỡ nồi cơm đâu. Ngay cả những thoả ước mới ký với chúng ta, họ cũng coi như không mà thôi. Anh để ý xem, họ không bảo không nhưng họ kéo dài, họ đòi chúng ta bằng chứng. Một cái vòng luẩn quẩn. Không có bằng chứng thì chúng ta không ép họ được. Mà không có họ thì làm sao có được bằng chứng cơ chứ ?

- Đáng ghét ! - Kiécpatric cau kính thừa nhận. - Tất cả tiền bạc của ma tuý, buôn lậu, dĩ điểm, buôn vũ khí đều đi qua đường Gione hay Duyrich.

- Nếu không Duyrich thì qua một nơi khác thôi.- Đemxây nói, về triết lý. - Đã có Libăng rồi thì luôn luôn có Bécmuýt, Gíp, Cốtxta Rica, Mônacô, Panama v. v...

- Và Vônphôn sao ?

- Đại thể thì tôi biết. Một phần thu nhập quan trọng của chúng là thuộc một công ty Mỹ, công ty Điện lực cổ phần hữu hạn. Tiền bạc nằm rất tự nhiên ở mục vốn hoạt động ghi trong biểu kê khai tổng tài sản và chúng được sử dụng theo y như các quy tắc thương nghiệp bình thường. Đó là bề ngoài của nó.

- Nếu đã có bề ngoài bề trong thì phải có gian trá !- Kiécpatric kêu lên. - Cái gì còn ngăn anh chệch lấy chúng nó hả ?

- Anh dễ bốc đồng quá đấy, Môsê Yudenman không ngong đâu. Vốn của Công ty điện lực được đầu tư vào những hoạt động chứng khoán có kỳ hạn tiến hành bởi những công ty xuất nhập khẩu. Những công ty xuất nhập khẩu này, nếu như những sự đi đứng làm ăn của chúng đều có thật cả ở trên giấy tờ thì lại đều là giả tạo về tính vật chất của các lần giao nộp hàng.

- Chẳng mấy chốc làm cóm, - Kiécpatric cau nhàu.- cũng sẽ phải là thạc sĩ toán, luật, khoa học kinh tế chính trị mất đấy, chưa kể bắt buộc phải nói được năm chục sinh ngữ nữa... Anh nói tiếp đi. - ông nói thêm ngán ngẩm - Cái kia, cái “Tính vật chất của các lần giao nộp hàng” ấy nó là cái gì vậy ?

- Chẳng có giao nộp, cũng chẳng có hàng gì cả. Tất cả xảy ra trên giấy thôi. Thí dụ anh tuyên bố mua một nghìn tấn hạt cốc. Dĩ nhiên người ta không giao từng ấy hạt cốc bằng một cái làn xách tay được rồi. Anh không bao giờ nhìn thấy những hạt cốc đó tuy rằng ở trong các bản khai nhập khẩu của các công ty nước ngoài này đều có ghi đủ tên tàu chở hạt cốc, bến cảng xuất phát bến cảng cập tàu, số lượng và chất lượng hàng chở đến. Trong thực tế là không có một

ngàn tấn hạt kia đâu. Đều là của giả, nhưng việc rót và bốc dỡ ngàn tấn hạt ấy vẫn diễn ra, nếu tôi có thể nói được là như thế, bởi cái lẽ là việc rót và bốc dỡ đó đâu có diễn ra tại những bến cảng thuộc về những nước mà nhà cầm quyền của nó bắt buộc phải trả lời các điều tra viên của chúng ta. Ấy là giả định họ cho điều tra viên của ta vào đấy... Vậy là sẽ được rao lên là đã quá cảnh hàng triệu ký cà phê, cacao, đường hay hạt cốc mà có ma nào nhìn thấy một hạt đó hình dáng gì đâu. Anh có theo sát ý tôi nói không đấy ?

- Không. Các cái hạt cốc chết rấp của anh có thể là không tồn tại thật, nhưng còn tiền, tiền dút khoát phải đi qua bằng chỗ nào đó chứ anh ?

- Đúng thế. Bằng những chỗ thua lỗ.

- Thua lỗ nào ?

- Người ta thua lỗ ở chứng khoán nhiều quá ấy chứ! Dĩ nhiên cũng phải hứng lấy chút ít rủi ro rồi nhưng hãy tin rằng với hàng trăm triệu đôla như thế thì có bị lụn bại cũng là đáng đời thôi mà?

- Anh muốn để cho tôi hiểu rằng tôi quỳnh đến mức nào đấy phải không ?

- Đám trùm Công đoàn đã bố trí để được che chắn theo kỳ hạn. Chúng mua vào cũng cái số lượng hàng hoá chúng đã bán chui ra, nghĩa là bán giả vờ, khi mà giá cả mặt hàng đó cho cái trò bị giám sát có lợi cho chung.

- Anh Đemxây, anh nói cho rõ hơn xem nào !

- Được thôi. Vônphôn kiểm soát nhiều sông bạc ở bờ biển phía Tây. Nhân tiện nói luôn, hẳn không phải là thằng duy nhất nhé. Giả dụ hẳn vớ được một tỷ đôla qua các vụ buôn lậu không thể thú thật ra của hẳn. Thì làm sao cho cái tiền đó xuất hiện trước thanh thiên bạch nhật được đây ?

- Cứ nghĩ mình là đại úy mà lương một tháng được có một ngàn năm trăm đôla để nuôi gia đình, trong khi... ! - Kiểcpatric cầu nầu.

- Chỉ cần khai cái tỷ đôla bổ sung và mồ côi bố mẹ kia có được là nhờ thu nhập của các sông bạc. Rồi sau đó đem nó đầu tư vào một trong những công ty xuất nhập khẩu mới nói lúc nãy kia. Nhờ môi giới của những hội đồng quản trị được dùng làm bình phong che chắn, các công ty này tựa như tình cờ lại là vật sở hữu của cũng cái nhóm đó, nói khác đi là vật sở hữu của vẫn gia đình Vônphôn. Đến đây thì chỉ cần việc đầu tư của hẳn vào chứng khoán gặp phải một số thất bại thảm hại là đủ để cho hẳn thua lỗ mất cái tỷ đôla kia thôi. Vậy là đòn đánh của thuế vụ, ở bình diện sông bạc của hẳn, sẽ bằng con số không.

- Nhưng còn tiền, trời đất ơi, còn tiền thì sao ?

- Nó sẽ được rót vào các công ty nước ngoài khác. Bay vù đi ! Chẳng còn dính dáng gì đến Hoa Kỳ nữa cả !

- Sau khi đã vớ lời như thế lại bị thua lỗ đi như thế, cái chuyện sông bạc này vậy, mà anh nuốt trôi được nó nhỉ ?

- Thì buộc phải nuốt... Những sông bạc do Vônphôn kiểm soát kia biến hộ rằng chúng đã phiêu lưu vào những vụ làm ăn đó qua việc liên doanh với một công ty vô danh Mỹ, và công ty này thì thuộc về hẳn ta. Bản thân cũng chơi vào sự biến động giá cả của mặt hàng, công ty này có thể rao mua hàng ở các bản tin nó phát hành được lắm chứ, cái việc đó thì có gì lạ lùng đâu...

- Chúng phát hành cả bản tin nữa !

- Phát hành !... Nếu không hứa hẹn những món lời ghê gớm, làm thế nào mà chúng có thể đẩy mạnh được việc mua bán đó ?

- Có những ngày tôi mơ được là “một thằng huýt còi” của côm giao cảnh... Hoàn toàn chỉ làm một anh côm xì xằng... Thôi được, rồi sao ?

- Một trò chơi con nít, sau đó ! Làm nổi bật lên sự thua thiệt tự nó phải gánh lấy để chứng minh cho lòng thành của nó, của cái công ty xuất nhập khẩu kia, có khó khăn quái gì. Cùng lúc lại kéo theo cả sự thua lỗ của sòng bạc nữa. Cuối cùng thì sòng bạc sẽ chỉ thiệt có năm trăm triệu đôla, còn cái công ty kia thì một tỷ. Lô gích và cân bằng nhé !

- Đemxây à, anh muốn tôi nói thật không ? Tôi chẳng hiểu một tí nào hết cả đâu, chẳng tí nào sất. Các mảnh mung của anh làm tôi chóng cả mặt.

- Phải vất vả mới làm giàu được. Và càng phải vất vả hơn mới giữ được tiền. Nếu không, chẳng hoá ra thiên hạ ai cũng làm giàu được hết sao ?

Kiecpatric rút cho mình một cốc đầy uýxki, nhúng ngón tay vào đó rồi tẩm tẩm lên thái dương và uống.

- Hãy thương lấy một thằng khốn nạn kém phát triển trí tuệ ! Các anh, dám to đầu giỏi giang, các anh cứ tưởng đám trần tục chúng tôi có thể nghe hiểu các anh mà không bị nguy cơ nhồi máu não hả ! Chính tôi đã báo với anh chuyện cái chân, Thụy Sĩ, Vônphôn... tất tần tật... Tôi ấy, tôi là rõ ràng ! Vậy nay là đến lượt anh, anh hãy tóm tắt rõ ràng cho tôi thấy liệu tôi có đoán được trúng cái trò Vônphôn đang dở thối ra ở Duyrich hay không ?

- Một vụ chuyển tiền. Đây là chuyện tẩy sạch đồng tiền bẩn để tránh khỏi sự kiểm soát của ủy ban chứng khoán và Thị trường chứng khoán. Bằng cách nào ? Bằng cách phân tán về địa lý các khoản đầu tư, tìm chỗ nấu ẩn ở nước ngoài, bảo tồn lấy toàn vẹn quyền sử dụng tài sản đó với tư cách là những công ty nước ngoài không khai báo với Mỹ. Nhưng tại sao lại là Thụy Sĩ ? Vì đó là một thiên đường thuế vụ, nó cung cấp những người có năng lực và kín đáo để quản lý những cổ phần mà ở trong một số quận đã giành được 8,5 phần trăm làm tỷ lệ tính thuế lợi tức thay vì những 33 phần trăm cơ.

- Nếu có chuyện Giencô chuyển tiền đi thì cũng chẳng lấy gì chứng minh được rằng tiền mặt vẫn còn ở lại Thụy Sĩ nhỉ ?

- Đúng là chẳng có gì cả ! Ai có thể nói như thế nào ? Điều chắc chắn là các đồng tiền ấy sẽ quay trở vào một chu trình kinh tế bình thường, công khai, đàng hoàng mà cả anh lẫn tôi chẳng có thể làm cái quái gì được nó.

- Tại sao Vônphôn lại phải nát óc ra với các trò rắc rối sòng bạc anh nói ấy mà không thuê một chiếc máy bay chở thẳng tiền đi luôn ?

- Nguy hiểm quá chứ. Nếu hải quan tóm được tiền bạc mang lậu đi thì Vônphôn cứ việc vào thẳng ập mà không tài nào cứu chữa được. Không kể mất trắng một trăm phần trăm khi hẳn phải trả các thứ phạt, lúc ấy hẳn chẳng còn nổi một xu mua một đầu mẩu thuốc đâu. Cái chu trình sòng bạc, xuất nhập khẩu, hàng ma là hoàn hảo... Không thể nào kiểm soát được. Giá cả thì gắn với những biến động chính trị kéo theo sau những thay đổi đáng sợ : Trong hai năm, giá cà phê đã tăng lên năm lần... Ở chỗ này, muốn có vẻ thua thiệt thật, thì chỉ cần một công ty nước ngoài bán ra thị trường đang ở mức thấp nhất rồi lại mua vào khi ở mức cao nhất mà

thôi, còn trong thực tế đưa bán lẫn đưa mua đều là một nguồn cả. Xong đây ? Hiểu chứ ?

Một viên thanh tra mặc thường phục bước vào đưa cho Kiêcpatric một bức têlêch. Đại úy lơ đãng nhìn lướt vào đó, rồi đọc lại lần thứ hai. Xcốt Đemxây thấy rõ bên dưới bộ tóc hung đỏ bồm xồm, máu đã rút khỏi cặp má căng đầy và đỏ gắt của bạn mình.

- Một trục trặc ? - Ông hỏi .

Không đáp, ông đại úy ngập ngừng đưa một bàn tay vào trong mái tóc rồi chìa cho ông bức điện. Đemxây đọc:

Đại úy Kiêcpatric.

Đồn cảnh sát trung tâm đại lộ Sáu New York, Xin liên hệ ngay với trung úy Bletso, cảnh sát Duyrich.

Mục đích : cái chết của thanh tra Đêvít Cavanô.

- Một trong hai người của anh phải không ? Xcốt Đemxây nói.

- Đúng. Kiêcpatric đáp, nhắc máy nói. - Trẻ hơn, anh ta có ba con.

*

Có hai nơi ở Duyrich mà Hôme Clốp cảm thấy như ở nhà mình : bàn giấy của ông và phòng răng của bác sĩ Ôguýt Xtrôn.

Ôguýt Xtrôn năm mươi hai tuổi, người có phần thanh thoát, yêu vô hạn, vô độ tất cả những gì dính dáng đến chuyện răng chuyện lợi. Hai lần một năm, ông đi thực tập ở Mỹ để làm quen với những kỹ thuật mới mẻ nhất.

Cả khoa cấy lấp răng đến khoa viêm lợi đều chẳng còn gì là bí mật với ông nữa. Vợ ông là một người xinh xắn, tóc nâu, cũng bác sĩ răng, có lòng ngưỡng mộ vô bờ bến đối với nghề nghiệp của chồng, người thừa đủ tuổi để là bố mình được. Thật ra, Xtrôn đã là giáo sư của Ingrít trước khi trở thành chồng. Cả sáu năm cưới xin lẫn hai đứa con nhỏ đều không hề làm suy suyển lòng đam mê và sự vì nể qua lại họ dành cho nhau. Công việc chung của họ tinh vi đến độ phòng răng chọn lọc cẩn thận khách hàng của mình. Ở trong thành phố, tất cả cái gì quan trọng đều mong muốn có một hàm răng mang nhãn “Xtrôn”.

Ôguýt thường bảo Hôme rằng mình đã thất bại về sự nghiệp. Ông chủ ngân hàng mang một niềm vui thích thú say mê đối với các công trình nghiên cứu về cầu răng của bác sĩ, người đã khẳng định với ông : “Ông sẽ có thể là một bác sĩ răng hàm tuyệt vời”. Đôi khi ông khen ngợi Hôme về sự hoàn hảo của bộ răng. “Nếu tôi chỉ có những khách hàng như ông thì tôi sẽ mau chóng thất nghiệp mất!”.

Phòng răng được trang hoàng trong một hoà sắc lam trứng sáo và đen, thuận lợi cho sự thư giãn. Và lại, một khi người ta buông mình mềm mại xuống chiếc ghế bành da, các đèn rọi sáng lên và tiếng Ingrít Xtrôn thẳm thì, “Ông thoải mái...Ông thoải mái hoàn toàn...” thì lúc ấy người ta chỉ còn có một ham muốn : mở miệng ra, để cho bàn tay thành thạo của Ôguýt Xtrôn vuốt ve

lợi và buông thả mình vào nét nhạc của Vivandì len lỏi trong phòng rằng lúc đang điều trị.

- Tôi suýt nữa phải chờ. - Bác sĩ đùa một cách dễ thương khi Hôme vào tới hành lang ngoài cửa.

- Thư ký của tôi không báo ông ư ? - Clốp ngạc nhiên.

- Tôi nói đùa. Ông đến chậm không tới ba phút. Ông thế nào ?

- Tốt... Tốt. - Ông chủ ngân hàng nói với một vẻ đĩnh chính lại ngay lời của mình.

Xtrôn thấy Hôme căng thẳng và bận bịu. Ingrít đi vào.

Một lần nữa, Hôme ngạc nhiên bởi vẻ đẹp, đường nét dài mềm mại của thân hình mà người ta đoán ra được ở bên trong những nếp li chiếc áo choàng trắng. Nếu chị ta có nước da đen và cao hơn mười lăm phân nữa thì sẽ là Inetx đấy ? Ôguýt bắt chợt con mắt của ông, không lấy làm điều mà lại còn tự hào, sung sướng là cái thị hiệu của mình đã được xác nhận qua sự ngưỡng mộ mà toàn bộ khách hàng đàn ông dồn vào cho vợ mình.

- Thoải mái nhé, ông Clốp, thoải mái... - Ingrít nói.

Hôme mở miệng ra. Bác sĩ Xtrôn cúi xuống.

- Nhìn kia, em yêu, nhìn... Đã ai thấy những cái răng tuyệt vời như thế này chưa chứ ?

- Chớ quên là ngày mai tôi đến để tẩy cao răng hằng tháng đấy nhé - Hôme nói.

Ngay trên đầu mình, ông nhìn thấy chỗ nổi gồ rõ do đầu vú Ingrít đội lên trên lớp vải áo choàng.

- Thoải mái, - chị thì thầm. - Thoải mái nhé ?

*

Không một lời với Piêtrô, Italô Vônphôn đóng sầm cửa chiếc Pho lại rồi âm âm leo lên bậc thang tam cấp của ngân hàng. Đúng ngọ.

Sau khi được cú dây nói của Môsê đánh thức dậy, hắn đã để cả buổi sáng tổ chức việc tới ngân hàng. Nếu không may Hôme Clốp không lùi bước trước bức tối hậu thư thì lão sẽ chịu một loạt trả miếng được gia tăng liều lượng một cách thông thái theo hướng nhích tế nhị lên dần dần. Lăngđô Baretô, Piêtrô Bêlindôn và Phôn cô Môri biết rõ phải làm gì để bẻ gãy sự kháng cự của ông chủ ngân hàng.

Sau đó Italô sẽ cho đưa con mọi đến. Về phía này, hắn yên tâm. Á hoàn toàn như vô hồn, tách khỏi hiện thực, im lặng chấp nhận những lệnh hắn trao, trả lời như máy những câu hỏi mà sự thành công của dự án lệ thuộc vào đó. Italô không hiểu Baretô đã làm cách nào mà giành được ở ả một sự ngoan ngoãn hoàn hảo đến thế. Dẫu sao thì ả cũng thua cuộc rồi .

Gót Vônphôn nện chan chát lên nền lát cẩm thạch của gian đại sảnh. Hắn rẽ về tay trái, gặp

những nhân viên và khách hàng khác nhau. Hôm qua, khi đến ngân hàng, hắn đã phải nói chuyện với ông giữ cổng để biết bàn giấy của Hôme Clốp ở đâu. Không nghi ngờ, ông này đã chỉ cho hắn tầng lầu ba sau khi hỏi tên hắn. Nhưng hôm nay hắn chẳng phải hỏi han ai. Hắn biết rồi. Hắn đi đến tận cùng gian đại sảnh, nơi có cái cửa dẫn lên gác. Nó mở vào một hành lang đưa tới các cầu thang máy. Khi hắn sắp bước qua cửa, người ta kéo tay hắn lại :

- Thưa ông, tôi có giúp được ông không ?

Hắn gạt người quấy rầy ra và đi. Người kia tiến nhanh lên hai bước đến đứng chắn ngang hành lang, lịch sự nhưng kiên quyết.

- Tôi rất tiếc, thưa ông. Phần này là của nội bộ cơ quan, các quầy nằm cả trong đại sảnh.

Vônpon bắn cho người đó một tia mắt giết người.

- Tôi mặc xác các quầy của ông ! Tôi có hẹn với Hôme Clốp.

- Trong trường hợp đó, xin ông đi theo tôi. Người thư ký sẽ báo.

Italô đột ngột nắm lấy cánh tay người đó. Hắn cảm thấy trong tay mình cái mũi rắn đàn và co lại của một bắp tay chắc nịch. Hắn kéo. Người kia không nhúc nhích một li.

- Mày có xéo không hay để tao đánh vỡ mặt ? - Vônpon quát - Thưa ông, xin ông... Đừng gây tai tiếng.

Chợt có hai người lực lưỡng khác ở cạnh họ, đứng thành gọng kìm.

- Chuyện rắc rối à ? - Một người hỏi.

Trong một cử chỉ mà đối với một người không phải Vônpon thì có thể coi như bất giác, anh ta đặt bàn tay lên vai hắn. Chỉ cái chạm ấy đủ cho Italô biết anh ta phải nặng đại khái một tạ và sự có mặt là để cấm hắn vào trong hành lang.

- Tôi bảo các ông là Clốp chờ tôi !

- Chắc thế, thưa ông... Chúng tôi sẽ báo cho ông ấy.

- Anh làm nhàu quần áo của ông khách mất !... - Người thứ ba nói.

Lấy có làm phẳng lại bộ com lê của Vônpon, những vết nhăn giả tưởng, anh ta vồ vồ nhanh lên tất cả các đường khâu giống như những nhân viên hải quan làm ở các sân bay trước khi hành khách lên máy bay. Italô không mang một vũ khí nào.

- Ông có thể cho chúng tôi biết tên ông không ?

Cách họ đứng không để cho Italô một cơ hội nào mở được cửa đột phá. Hắn tự hứa thầm với mình sẽ bắt lão chủ ngân hàng thanh toán cả cái sự xúc phạm phụ này nữa. Quá lắm, hắn có thể tha thứ việc người ta bắn vào hắn : chứ còn nghĩ rằng bị những thằng vai u thịt bắp ngược đãi như với một thằng móc túi thì hắn không thể nào chịu nổi.

- Đây danh thiếp của tôi đây ! - Hắn nói. Hắn thọc tay trái vào túi trong áo vét. Người cầm tay hắn buông ra. Bàn tay phải của Italô liền duỗi về bụng dưới của người đó. Qua vải quần, hắn cảm thấy cái khối bộ phận sinh dục, bèn nắm lấy đầy tay và dùng hết sức bóp xiết hai hột tinh hoàn, với một động tác ngoéo tay man rợ.

Cùng trong tích tắc đó, chân trái hấn giơ lên cao để huých thẳng thật mạnh vào cái giống của tên khỉ đột thứ hai.

Người thứ ba nhờ phúc đức tổ tiên tránh được bàn tay Italô : ngón trỏ và ngón giữa chĩa ra như răng của cái chĩa lao với tốc độ mũi tên đến hai trông mắt anh ta.

Khi Vônphôn lao hết động tác của mình thì hắn đã thấy mình đứng trước cái nòng há hốc xĩa một khẩu Maoxơ cỡ lớn. Trên nền đá, hai người bảo vệ vừa quần quai giẫy giụa vừa rên rỉ, tay ôm lấy bụng dưới. Thở hổn hển, tim đập rộn, Vônphôn cảm hờn nhìn người dọa hắn.

- Bắn đi, thẳng mặt 1. . Bắn đi chứ ? Mày còn chờ cái gì ! Tao thách mày đấy!

- Đi ra ! - Người kia nói - Nhanh !

Không gây tai tiếng ! - Hôme đã nói rõ với họ. - Nếu gã đó lộ mặt thì các anh vui lòng dọa hắn và đuổi hắn ra thôi.

Anh cúi nhìn các bạn bị loại khỏi cuộc chiến đấu rồi dựa vào cửa thang máy. Italô thấy người bị hấn huých chân đang lồm ngồm bò dậy, lắc lắc đầu như một võ sĩ quyền Anh bị choáng rồi từ từ đứng lên bằng cách vịn vào tường. Đến lượt mình anh ta cũng rút một khẩu Maoxơ ra và chĩa vào Vônphôn.

- Đau hả, thế nào, thẳng b... mềm ? - Italô chế nhạo.

Người bảo vệ nằm ở dưới đất mửa oẹ. Italô quay gót đi ra gian đại sảnh, đầu ngẩng cao. Về ngoài thì chẳng ai trong đám đông chen chúc nhau ở đó chứng kiến được cảnh vừa rồi. Hắn xem đồng hồ : mười hai giờ sáu phút.

Tối hậu thư không được nhận. Chiến tranh đã nổ.

11

Trung úy Phrit Blétơ được đề bạt nhanh và xuất sắc trong cảnh sát quận là nhờ những đức tính điển hình Thụy Sĩ : mềm dẻo, hiệu lực, ngoan cường, ý thức nghĩa vụ.

Duyrich là nơi chuyển trục của thế giới, trong hai mươi tư giờ xảy ra ở đó các sự kiện hung tợn hay nhố nhăng cũng nhiều chẳng khác ở bất kỳ một thủ đô Âu Mỹ nào vậy.

Chỉ khác một cái là người khách du lịch nước ngoài thường xuyên có cảm giác chẳng xảy ra chuyện gì ở đây cả. Người ta không thấy cảnh sát dùi cui trong tay, sinh viên hình như khoái học, công nhân không biểu tình ở ngoài đường và khi hai chiếc xe đâm nhau thì hai người lái cùng xuống xin lỗi nhau, trao đổi thẻ bảo hiểm rồi đi uống với nhau một li rượu trong khi xe tu sửa đến kéo xe hỏng của họ vào một ga ra. Nhân công nước ngoài không chiến đấu trong các công đoàn; quân đội gồm những người tình nguyện, không bị một nhóm lật đổ nào mai phục ở trong và chủ nghĩa tả khuynh chỉ được ủng hộ bởi một vài tiên nghi của họ mà người Duyrich đã yêu mến coi như những dân nói mép ba hoa vô hại : tóm lại là thiên đường. Cảnh sát được người dân thành phố yêu mến. Họ bảo vệ như nhau không phân biệt những nhà giàu và những nhà kém giàu hơn - nhà nghèo thì chưa có - và khi nào Phrit Blétso, vốn có văn chương chữ nghĩa, rơi vào một đoạn nào đó trong *Nhật ký của Git* ([41]) là ông sẽ phản ứng như tất cả mọi công dân Thụy Sĩ cùng lâm vào hoàn cảnh đó bằng một cái nhún vai. Nhân đây cũng xin nói đoạn văn ấy liên quan tới thành phố Luyxéc chứ không phải Duyrich, viết ngày 10 tháng 8 năm 1917 như sau :

“Chỗ nào cũng sạch sẽ ! Người ta không dám vấy mầu thuốc lá xuống hồ. Không các chữ viết bậy trong những nhà đi tiêu công cộng. Thụy Sĩ tự hào về điều đó; nhưng tôi nghĩ chính là nó thiếu cái đó : cứt, đái, rác rưởi”.

Điều đập vào con mắt tinh tường của Phrit Blétso là chữ *“nhà đi tiểu”*. Ông khá hiểu về Git để biết rằng ông ta suốt cả đời mình thích lui tới nơi đó. Còn cứt đái, rác rưởi thì cũng có như nơi khác chứ. Có điều người ta không muốn dựng nó lên thành tặng phẩm theo kiểu Nhật Bản để huơ huơ ở trước mũi khách du lịch mà thôi.

Nghệ thuật cảnh sát xen vào chính là ở đây : đừng gây xáo động, đừng bao giờ cả ! Tất cả đều được tha thứ, trong giới hạn của sự tử tế không quấy quả trật tự công cộng. Bọn trộm cắp được kín đáo dồn xua đi, bọn giết người được vớt trả lại biên giới và những ông chồng ghen vợ thì tinh tế đi gây những vụ án mạng tình ái của mình ở Hambua, Luân Đôn, Rôm hay Pari. Ở Thụy Sĩ, người ta yêu nhau bằng bốn ngôn ngữ, cái ngôn ngữ cần thiết thì từ lâu đã ở trong tầm tay mọi người, riêng cái thừa thì lại trở thành cái khẩn thiết. Ngày ngày, biên giới mở ra cho hàng đàn những người lạ mặt đem ngoại tề của họ vào. Không hề có tí chủ nghĩa chủng tộc nào cả, người ta đon đả với họ, đối xử bình đẳng ai cũng như ai.

Dĩ nhiên nhà cầm quyền không thích những người phi Thụy Sĩ đến giải quyết các vấn đề của họ trên mảnh đất quê hương mình. Phrit Blétso ở đây là vì lẽ đó. Mượn có họ muốn biết những tài khoản có đánh số của maphia, cảnh sát Mỹ đã mở ra, về bề ngoài, một cửa đột phá trong hệ thống. Đã thoả thuận là ở các vụ áp phe bắn thủ, rộng lớn, ma tuý hay nghề điểm dây chuyền, sẽ có thể cho phép họ hưởng đôi ba tin tình báo. Nhưng từ đấy đến điều tra tại chỗ không xin phép các nhà chức trách có thẩm quyền thì...

Chắc chắn Phrit Blétso đã không quên đem cái chân bị tiện đứt mà nhà xác sở tại thừa hưởng gán ghép với người cảnh sát Mỹ ba hôm nay rơi từ cửa sổ khách sạn Xóocđi xuống “vì tai nạn”. Theo lô gích, muốn nối lại được hai sự kiện với nhau thì phải kiểm tra tất cả những người Mỹ có mặt trong thành phố lúc xảy ra thảm kịch. Nhưng thế thì nhiều lắm ! Giữa những nhà ngoại giao, những tên cướp, những nhà chính trị, những nhà kinh doanh lương thiện hay chui lủi, Duyrich chỉ là cái vạc sôi sục những đi đi về về không thể nào kiểm tra được tới tận chi tiết. Dẫu sao, một điều tra ngắn gọn cũng đã cho ông hay rằng sau cái chết của Đêvít Cavanô, một người mang quốc tịch Hoa Kỳ khác nữa, Patric Mahôni, đến cùng chuyến máy bay với Cavanô, đã không thấy trở về khách sạn.

Ông ta cũng chưa thanh toán tiền thuê khách sạn. Vali của ông ta còn giữ ở bộ phận tiếp tân. Mà ông Mahôni này, sau khi kiểm tra rồi, thấy được thường xuyên đăng ký trong danh sách nhân sự của đại úy Kiécpatric, tại đồn cảnh sát trung tâm Đại lộ Sáu. Vậy là có cơ sở để nghĩ

rằng ông ta cùng cảnh với Cavanô. Nói cách khác là, với một vụ liên quan đến mình, trên ngay đất của mình, những viên thanh tra cảnh sát Mỹ đã trèo qua đầu cảnh sát Thụy Sĩ : Phrit Blétso không thích...

Khi người ta báo Kiểcpatric đang ở đầu dây, ông thầm hỏi người bạn đồng nghiệp sẽ nói thật hay lại bịa đặt đây. Ông đại úy đã lịch sự hỏi Phrit có nói được tiếng Anh không. Cồ ! Với giọng Đức, nhưng quan trọng gì cái đó ?

- Cái đó xảy ra như thế nào, trung úy ?
 - Lúc này cuộc điều tra chưa xác định được gì khác ngoài một tai nạn.
 - Ông tin như thế à ?
 - Cho tới lúc có bằng chứng trái lại. Tôi xin gửi lời chia buồn với ông.
 - Cảm ơn.
 - Đại úy, ông có thể giúp tôi được... Một cái mảnh thông thường ấy mà.
 - Tôi có thể yêu cầu ông nói rõ được không đây ?
 - Theo dõi ấy mà.
 - A ? Ông muốn theo dõi ai vậy - Một người Mỹ gốc Ý bị nghi là ở trong Công đoàn.
 - Tên là gì nhỉ ?
 - Trung úy nghe tôi này... Đêvit Cavanô có ba đứa con nhỏ. Tôi đã báo cho bà vợ goá của ông ấy...
 - Ghê sợ quá... Ông có thể làm những việc cần thiết để đưa cái xác về nhà được không ?
 - Ngay sau khi giải phẫu xong, đại úy.
 - Lúc nào ?
 - Chiều nay tôi sẽ có báo cáo của y tế. Tôi lo liệu tất cả cho.
 - Cảm ơn !
 - Đại úy !
 - Có tôi ?
 - Ông chỉ có một người ở Duyrich thôi chứ ?
- Kiểcpatric chỉ ngập ngừng một tích tắc.
- Hai.
 - Thanh tra Mahôni ?
 - Đúng.

- Ông ta về New York chưa ?
 - Xin lỗi ?
 - Tôi hỏi ông là Patric Mahôni về New York chưa ?
 - Tôi không tin... Tôi không biết gì về chuyện đó cả...
 - Vậy, tôi cũng thế. Người của ông không trở lại khách sạn.
 - Sao ông biết ?
 - Ông ấy đi không thanh toán tiền khách sạn ! - Phrit Blétơ lạnh lùng buông ra.
- Ở Thụy Sĩ, đó là chuyện được để ý hơn ở mọi nơi khác.

*

Ra khỏi ngân hàng, Italô rúc ngay vào chiếc Pho và hét với Piêtrô Bêlindôna vẫn ở sau tay lái :

- Đi ! Hấn tái nhợt vì giận, sôi sục ý nghĩ trả thù, thất vọng không được xung phong tiến chiếm Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich để xóa đi nỗi nhục vừa phải hứng lấy.

Khi hấn thu được tiền rồi, hấn sẽ cho giết ngóm lão chủ ngân hàng. Không lập tức đâu. Hấn sẽ cho lão thời gian để quên đi, để hưởng thụ, để tiếp tục sống. Rồi cái ngày lão ít trông đợi nhất thì lão sẽ nhận lấy một viên đạn vào đầu, hay xe của lão sẽ nổ tan, hay lão sẽ bị đầu độc trong một khách sạn, hay bị một xe cam nhông điên chệt chết khi đi qua đường.

- Ta đi đâu ? - Bêlindôna hỏi.
- Câm mồm ! Khách sạn !

Piêtrô nuốt vào những lời hấn định nói với Italô. Hấn liếc vào kính chiếu hậu và thấy chiếc Open màu xám rời khỏi vỉa hè. Ở tay lái là thằng cha đã bám theo họ từ khi họ đến Duyrich và đã bị Phônco Môri phát hiện ra ở sân bay. Bêlindôna ngáp ngừng. Phônco đã yêu cầu gã dừng để lộ với Vônphôn rằng ngoài Moóctimơ Ô Broi và Dada Phini ra, hai cảnh sát Mỹ đã đi sang thế giới tốt đẹp hơn nhờ có sự chăm lo của gã đấy.

- Ta có thừa thì giờ, chờ khi nào ông chủ bớt buồn phiền đi đã!. - Phônco chặn lại.

Piêtrô nhân đó khâm phục lòng khiêm tốn của người đồng sự. Nhưng gã ngại hậu quả của một sự im lặng kéo dài. Phản ứng của Italô Vônphôn đôi khi cũng đáng ngạc nhiên, nhưng luôn luôn là thù nghịch. Nhìn vẻ rùng rờ của Italô sau khi đẩy Ô Broi vào lưới cửa, Pêtrô hiểu rằng ông chủ vừa mới làm một trò xằng bậy. Im lìm thế này, phải chăng hấn lại sắp làm trò khác ?

- *Pardone* , ông chủ...

Vônphôn hình như không nghe thấy gì cả. Bêlindôna thẳng lại đột ngột để tránh cái giạt lùi bất

ngờ của một bà đang đỗ xe.

- *Pardone..*

- Gì ? - Italô sửa.

- Có một thằng theo ta.

- Đâu ?

- Một cái Open màu xám.

- Sao mày biết ? Italô hỏi, cố cưỡng lại cái ý muốn quay đầu lại xem.

- Phoncô đã mò ra khi xuống máy bay. Nó cùng đi một máy bay với ta.

- Mặt mẹt ! Tao có một thằng cóm bám đít, thôi câm đi.

- Không phải cóm, ông chủ.

- Phoncô sẽ giải thích với ông chủ. Ông bận quá...Trong khi đó chúng tôi sẽ không ngồi im đâu.

- Mày định nói gì ? Italô cau mày hỏi.

- Phoncô sẽ giải thích cho ông chủ... Bêlindôna nhắc lại để ra khỏi mảnh đất nguy hiểm gã chọt dẫn vào. - Phoncô nghĩ rằng đây là một quả thủy lôi Gabêloti cài vào đít chúng ta. Cuối cùng...có thể...

- Quẹo vào bên phải đầu tiên. - Vônphôn ra lệnh, - và chạy tiếp, tao cần suy nghĩ.

Hắn quay lại vờ tìm cái gì trên ghế sau và thấy một chiếc Opel.

- Phoncô đâu ?

- Đằng sau, nó dính vào quả thủy lôi kia.

- Rẽ trái.

Piêtrô rẽ quanh theo bùng binh dưới con mắt êm ả của một nhân viên cảnh sát.

- Mày vẫn thấy nó chứ ? - Italô hỏi.

- Vãn. Ông có muốn chẹt nó không ?

- Đi theo bờ kè và câm mồm. Khi đến quảng trường mày rẽ trái và đi tới tận Cômôđo.

Cômôđo là một khách sạn menh mông mới xây, Vônphôn vừa đi qua trước đó.

- Mày cho tao đỗ ở bậc tam cấp rồi mày làm ra vẻ phớt. Mày đậu xe ở đâu đó thì tùy. Tao ở trong đại sảnh ba phút. Sau đó tất cả việc mày phải làm là theo sát thằng kia khi nó bám gót ra.

- Ông có ý gì không ?

- Nhìn đường kia !

Toà palátx đã ở trước mặt, ba mươi tầng gác của nó vượt nhô lên trên vòm lá công viên. Bêlindôna phanh nhẹ trên lớp sỏi. Một người gác cổng giả dạng đô đốc nhào đến mở cửa xe cho Vônphôn. Bêlindôna cho xe chạy theo một loạt mũi tên đưa gã tới một bãi đậu xe ngoài trời. Gã phải chờ vài phút cho một cặp đang tán tỉnh nhau trong chiếc xe Oxtin vẫn nổ máy không chịu nhường chỗ. Khi gã chạy hai trăm mét gần với cổng khách sạn, gã thấy Phônô Môri chìa tờ giấy bạc cho viên đô đốc giả dạng đã chêm chệch ngồi vào đằng sau tay lái rồi. Họ nhìn vội nhau. Rồi riêng rẽ, hai người vào trong palátx.

Italô Vônphôn đi loang quanh trong đại sảnh, xem đồng hồ luôn luôn như một người có hẹn. Cách hai chục mét, quả “thủy lôi” đang vờ chú ý tới bản thực đơn dán ở cửa một trong ba nhà ăn của khách sạn Cômôđô. Bêlindôna đi lật những tờ quảng cáo du lịch xếp thành chồng lên quầy của người phụ trách bộ phận gác cửa. Gã nhặt bừa một tờ, đi đến với Italô, chỉ cho hắn một trang có ảnh những người đi săn đang cười hềnh hếch sau một cuộc săn đuổi thú ở Kênia, nói khẽ vào tai hắn :

- Thằng cha đang xem thực đơn ở trước nhà ăn đấy.

- Ai bảo mày đến với ta ?

- Ông chủ, nó đã thấy tôi lái xe cho ông chủ. Nếu tôi không ở đây thì nó sẽ nghĩ tôi theo nó. Phônô đến rồi.

- Đâu ?

- Trước hàng sách.

- Đi hỏi một cái trò gì đó ở chỗ tiếp tân.

- Cái gì ạ ? Bêlindôna ngạc nhiên.

- Cái gì cũng được. Cốt nói với người nhân viên rồi về gặp tao, ra vẻ như báo tao biết một điều gì !

Piêtrô đi dáng đi nặng nề và khỏe. Vônphôn thấy gã nói với một người nhân viên đang quay vội đầu trả lời những người khách khác. Khi Bêlindôna trở lại, gã nói với Italô :

- Mười hai giờ rồi.

- Theo tao !

Họ đi ngang qua đại sảnh. Từ xa, Ricô Gatô đang rình họ trong tấm gương có dán bản thực đơn ở trên, đoán là họ đi gặp một người nào đó. Ricô đang cố xóa đi cái thất bại nửa vời của mình ở nhà xác. Gabêlôti đã rất cáu vì hắn không thể cho biết nhiều hơn được về cái chân vô danh. Hắn thấy Vônphôn và Bêlindôna vén một tấm rèm ở trong cùng gian đại sảnh, sau một cây cột lớn bằng cẩm thạch. Khi họ đã biến mất, hắn cũng đi về phía đó. Ngay lập tức, Phônô Môri rời quầy sách và lững thững bám theo.

Đằng sau tấm rèm, có một cánh cửa rộng lắp kính mở vào gian phòng mênh mênh, có nhiều bàn lớn trang hoàng bằng những bó hoa. Ở đầu xa nhất, một sân khấu nhỏ đầy hoa có kê một cái bàn đã xếp đủ cả cốc lẫn bình đựng nước. Diễn giả sẽ đến sau. Cả đám đông nữa.

Lúc này, gian phòng hoàn toàn vắng vẻ. Thoáng lo, Ricô Gatô thầm hỏi hay là lại mất hút

Vônpon một lần nữa.

Một ý nghĩ đập rõ ràng vào hần : nếu Italô đánh lạc hướng hần có dụng ý thì tức là gã *biết* hần và *tất yếu* một người nào đó đang bám gót hần. Một chi tiết làm thay đổi tất cả ! Vônpon định nhử hần vào một cái bẫy để hạ hần đây.

Ricô lấy lòng bàn tay lướt khẽ vào khẩu Bêrêta nằm gọn trong bao da ở bên trái ngực hần. Bàn tay thực dưới áo vét, hần đến gần sân khấu, không tìm cách ẩn náu hay che tiếng chân. Khi cách sân khấu chừng năm mét hần nhảy hai bước ngoặt sang bên phải, súng trong tay: không ai hết.

Nghi ngờ, hần vặn quả đấm cái cửa tới bấy giờ vẫn che khuất mất toàn cảnh sân khấu. Ổ khoá nhả ra. Ricô đá vào cánh cửa rồi lùi lại đằng sau. Trước mặt hần mở ra một hành lang dài bề rộng. Hần thông thả đi qua đó. Hai mươi mét xa hơn, hai cửa khác nữa. Thận trọng, hần mở cái cửa thứ nhất. Nó trở vào một cầu thang bê tông xoắn tròn ốc lên cao và xuống thấp. Nếu Vônpon và Bêlidôna đi lối này thì cuộc theo bám của hần dừng lại tại đây. Quá muộn để bắt lại được họ. Có một khả năng khác...

Cảnh giác, hần từ từ quan sát chiếc cửa kia, trên đó có viết bằng chữ đỏ “Nguy Hiểm” dưới một cái đầu lâu cổ điển nằm giữa hai cặp xương. Hần thử đẩy. Nó cũng mở ra dễ như các cửa trước. Những bậc thang bằng sắt rất dốc nhào xuống một mái bằng nằm trên một miệng hầm khổng lồ. Hầm máy nội bộ của tòa palátx: quần quít trong những nạm ống dẫn nhiều màu, thon thót đập một cách độc lập cuộc sống riêng của nó râm ran tiếng ro ro khe khẽ của cỗ máy phát điện.

Ricô thoáng mỉm cười. Chỗ này vừa đủ rộng cho một tiểu đoàn lính thủy đánh bộ dễ dàng náu phục, địa thế hợp với hần tuyệt vời. Nếu Italô và tên khỉ đột của gã cố tình đưa hần đến đây để hạ sát hần thì chúng có cơ gặp phải lắm sự bất ngờ đây. Hần đứng bất động chừng nửa phút, lắng tai đến mọi tiếng động nhỏ nhất, mắt lục lọi tất cả những gì nhìn thấy. Quên phắt mất cái nhiệm vụ đơn giản thông tin mà Gabêlôti trao cho. Hết lòng với cuộc săn lùng hần thỉnh thoảng tung mình vào khoảng không, trượt trên tay vịn cầu thang, tụt xuống cát mái bằng ở bên dưới năm mét, rồi lại nhảy nữa, cuộn tròn người lại trong cầu thang rồi đến nằm bẹp ở đằng sau một nôi supde mà tiếng rung nhẹ nhẹ của nó đang lấp đầy không gian bằng những đợt sóng âm thanh xình xịch.

Rình rập, mọi giác quan đều thức tỉnh, hần ngồi xồm thêm hai phút nữa. Không thấy gì bất thường xảy ra cả.

Hần chợt có cảm giác hơi lố bịch : ngộ nhờ Vônpon và Bêlindôna đã phối qua lối cầu thang rồi thì sao ? Nếu ngoài hần ra chẳng còn ai khác trong cái gian nhà máy này , chỉ mình hần chơi trò chiến tranh vô tích sự này thôi thì sao nhỉ ?

Nhưng muốn thật chắc chắn thì hần phải đặt cuộc đời hần vào cược. Hần phải đi qua một khoảng trống chừng ba chục mét, băng qua một cầu lan can dài khoảng mười mét rồi nhào vào ẩn trong chỗ xa nhất của gian phòng, từ chỗ đó đang vắng lại tiếng rì rầm giạt cục của một cỗ máy thở hỗn hà hỗn hển.

Bên trái bản, rất gần, một ai đó thổi sáo những nốt nhạc đầu tiên của bản nhạc trong phim *Cầu sông Kwai*. Ricô lộn tròn đi vài vòng. Theo bản năng, hần nhả ba phát đạn về hướng trước mặt. Cùng lúc lọt vào tai hần tiếng nổ đánh dài của nhiều viên đạn rú rít, đập văng cả vào mặt bậc thang bằng sắt. Một viên trúng vào đúng chỗ nôi supde cách đây nửa giây đầu hần vừa dựa vào. Một tia hơi nước nóng bỏng phát ra với một sức mạnh kinh người qua lớp tôn bị xuyên thủng, vạch ra trong không gian một đường thẳng tít tắp tưởng chừng như không bao giờ gãy cong xuống được nữa.

Vẫn ngồi xồm, Ricô quay sang bên trái bắn thêm hai lần nữa. Hắn ngạc nhiên thấy mình buông súng ra trong khi cảm nhận một nhát búa nặng trịch đập mạnh vào vai phải. Đứng sau hắn, người ta túm lấy đầu hắn nện dữ dội vào nôi súpde. Hắn ngất đi.

Phôncô Môri cúi xuống người Ricô Gatô , dứt phứt con dao găm cắm đến chuôi vào trong cái bắp tay bị nó xuyên suốt từ bên này sang bên kia. Hắn thấy Bêlindôna chạy vội đến Italô Vônphôn đang loạng choạng đi tới, nét mặt ngờ ngác.

- *Padrone*, ông chủ bị thương à ?

Italô lắc đầu muốn gạt gã ra. Piêtrô lúc đó mới trông thấy một lỗ nhỏ xé thủng áo vét Vônphôn, ở đúng chỗ tim.

Bêlindôna lật vạt áo ra, chờ đợi thấy một vết thương kinh khủng: sơ mi của Italô nguyên vẹn, không một giọt máu nào... Italô chưa kịp phản ứng, Piêtrô đã lùa tay vào túi trong áo vét hắn. Bàng hoàng gã lôi ra một cổ bài năm mươi hai quân mà đứa con út nhà Vônphôn không rời xa bao giờ. Quân đầu tiên là quân át cơ, bị chọc thủng đúng ở chỗ quả tim quân cuối cùng, hắn không lật lại, chẳng mang ở lưng một dấu vết gì.

Hắn muốn kêu to, cảm ơn, cầu nguyện, hét lên với phép lạ. Hắn chỉ nói :

- Cút !

- Ai ? Vônphôn hỏi Môri, không bình luận.

Bất giác hắn quơ lại cổ bài trong tay Bêlindôna nhét vào túi. Tuy rất choáng váng vì sức đập của viên đạn bị chặn lại - hay bị treo đi - bởi cổ bài, Italô vẫn không bỏ qua lý do về sự có mặt của người này trong gian máy.

Môri đưa cho hắn tấm hộ chiếu của thằng cha mà cánh tay vẫn lũ loã chảy máu qua lớp da thẩm màu của chiếc áo vét. Hắn đọc trang đầu tiên tấm hộ chiếu :

ENRICO GATO, NHÂN VIÊN RAO HÀNG BẤT ĐỘNG SẢN, 256 ĐẠI LỘ WASHINGTON. MIAMI.

Gatô mở mắt ra... Gã thấy ba hình người thù địch và hăm dọa cúi xuống và biết là mình sắp chết rồi.

- Ai cử mày đi ? - Vônphôn nói.

Ricô Gatô đưa tay lên vết thương và im lặng.

- Các cậu giúp tớ ! - Italô nói.

Trong chớp mắt, Ricô đã đứng lên.

Italô ra hiệu cho Bêlindôna :

- Đừng để nó la !

Trong khi Piêtrô lấy hai bàn tay to tướng bịt mồm Ricô lại, Vônphôn đã dùng hết sức đẩy Ricô vào chỗ nôi hơi đang phì ra mạch phun của hơi nước nóng bỏng.

Đạp chân xuống đất, hắn lấy hết sức chèn Ricô vào cho vết thương tiếp xúc với tia nước sôi. Găm trọn mắt lên vì đau, tuyệt vọng lên gân để tránh cái mũi khoan dai dẳng đang luộc chín

thịt gà qua áo quần, sức mạnh của tia nước lớn đến nỗi đẩy lùi lại trọng lượng của ba người đang đè nặng lên gã.

- Ai cử mày đến ? - Vônphôn nhắc lại.

Hai con mắt như điên dại của Ricô lảo liên. Italô quay mạnh gã để cho tia hơi nước không trúng vào người mình.

- Gabêlôti ! - Chẳng còn cái gì để mất nữa, Ricô nấc lên một cái sợ hãi, thốt ra.

Vônphôn thọc hai tay vào miệng gã, vành răng gã ra.

Lấy người gã làm cái che chắn, hấn lại đẩy gã vào nôi supde, mặt về phía trước, rồi giữ cho mặt gã dán vào thành tôn, tia nước rít rú phun vào trong vòm miệng. Da Ricô Gatô trở thành đỏ gât, rồi tái nhợt như thịt luộc. Gã đã chết từ lâu khi Vônphôn được Phônco và Pêtrô kéo ra, nhẩy lại đằng sau, buông cái xác cứng đờ xuống.

- Dao đâu ! - Italô ra lệnh. Phônco Môri đưa dao găm ra. Italô cúi xuống xác Ricô, nhưng tư thế của hấn không cho Phônco và Pêtrô nhìn thấy hấn làm gì. Hấn quay lưng lại chừng một lát, nhét một cái vào trong trong mù xoa rồi đứng lên.

- Ta biến chứ? - Piêtrô hỏi, sợ hãi liếc lên những thượng tầng kiến trúc, nơi có tấm cửa họ đã đi qua để xuống đây.

- Khoan ! - Italô nói - Mang nó theo tao...

Bêlindôna và Phônco dừng dừng nắm lấy xác Ricô.

- Cậu có hộ chiếu của nó không ? - Vônphôn hỏi Phônco.

- Có !

- Đưa đây ! - Vônphôn nói.

Họ đang đứng trước một thứ nắp tròn ba mét đường kính, nắp gắn chặt đất. Trên nắp có một bánh lái mà Vônphôn vặn cho tới khi để hở ra một cái lỗ hình chữ nhật.

- Quăng nó vào !

Bêlindôna Môri đi lên, hơi nóng ghê gớm bốc ra từ lỗ hổng phả tấp vào mặt. Chúng mau lẹ cho tuột người của Ricô Gatô vào trong cái lỗ. Vônphôn tự tay đóng miệng hầm và vặn lại bánh lái. Lúc đó hấn đọc lời ai điếu :

- Đúng là điều thích hợp với nó. Đây là một trò thiêu xác !

Mặc dù hơi nước bắt đầu lan tràn nhà hầm, họ đã đến được cầu thang bê tông dẫn lên đằng sau khách sạn mà không gặp một người nào.

Sau đó, khi về tới khách sạn rồi, Vônphôn đưa tờ một trăm đôla cho Bêlindôna đang tìm chỗ đậu xe.

- Mua một cái đồng hồ và mang lên phòng cho tao.

- Một đồng hồ thế nào đây ?

- Một đồng hồ, và cả giấy ? Để làm một cái gói.

- Được ! Piêtrô nói.

Bây giờ gã đã khá quan thuộc với *padrone* mới của mình để biết rằng tốt nhất là đừng có hỏi han gì hết.

*

Simen Clốp thở dài.

Bà đã nghe nói đến những người bị lưu đầy, nhưng người Do Thái và những người sa cơ lỡ vận phải ngày một ngày hai, thậm chí ngay tức khắc thu xếp dăm ba thứ đồ ít ỏi vào một tay nải rồi lật giở sang một trang khác hoàn toàn với tất cả những gì đã từng là cuộc đời của họ. Trước đây qua những câu chuyện bà chỉ cảm nhận tinh thần thôi, và gần như lơ đãng nữa những điều chỉ xảy ra với người khác, nhưng bà vẫn thấy da thịt mình lâm râm cái nỗi sợ mà nạn nhân trong cuộc chắc phải thấy rõ rệt lắm kia.

Để giữ lời hứa với Rênata, bà phải rời khỏi trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ chính cái ngôi nhà của bà ! Không ai, ngay cả bà, biết được nỗi cái gì đang được trù liệu ngấm ngầm vào hôm trước bữa ăn chung cuối cùng của gia đình.

Chưa đầy một tiếng nữa. một kíp thợ sẽ đến đảo lộn trật tự các cỗ ghế bành Lui XV, chiếc ghế tựa bêcgiê màu xanh da trời của bà, đổi vị trí các bức tranh Picassô, Ronoa, Manê của bà. Đưa ra khỏi kết hai bức tranh của Van Gôc và Vànhxi và chúng sẽ phải đương đầu với cái ánh sáng gay gắt của các ngọn đèn dọi, trong sự trông nom cảnh giác của nhiều tay bảo vệ bà muốn trong dịp này. Họ phải ngày đêm trú ngụ trong nhà bà cho tới xong hôn lễ.

- Nhưng các ông sẽ ngủ ở đâu chứ ? - Bà hỏi người cầm đầu của họ.

- Thừa bà, bà chớ lo, chúng tôi đã có thói quen. Ở ngay dưới đất.

Bà thầm lo lắng họ lơ là, mùi của họ tẩm vào tường phòng khách lớn trang hoàng lộng lẫy, tay chân họ để lại những dấu vết đáng ngờ lên tấm thảm rải trên tấm nỉ len cừu màu hồ thủy.

Nhưng bà còn sợ những trò ngông cuồng của cô con gái áp đặt cho bà hơn cả những phiền phức kia. Đám cưới của Rênata sắp sửa là một cái gì sống sượng, chướng tai gai mắt đây. Sợ những ngón đòn trả thù nanh nọc của con gái, Simen đã không dám phản đối. Rênata giống bố ở cái ý chí sắt đá : Nếu có một cái gì ở trong đầu thì thật khốn đốn cho ai muốn làm nàng xa lìa nó.

Để khuất phục và làm yên tâm mẹ, nàng đã tỏ vẻ với một vẻ nghịch ngợm :

- Con không có đòi mẹ nước Pêru, mẹ ơi ! Mẹ chỉ cho con mượn nhà thôi. Đó là quà tặng cho con đấy !

Một tặng vật chứa thuốc độc có nguy cơ làm giảm đi lòng kính trọng của các vị tai to mặt lớn trong thành phố. Đã có một số vị xin kiểu với các lý do khác nhau rồi. Họ nhìn bằng con mắt

ghét bỏ việc đi tham dự một hôn lễ vào hồi ba giờ sáng. Một số khác thì vỗ tay hoan hô : “Độc đáo quá !”, “Rút cục Duyrich này động dậy được lên là nhờ ông bà”, “Cái ý mới ngộ làm sao !” Trong khi chờ đợi, bà sẽ phải trở về dãy phòng cũ kỹ, không sang trọng ở tầng trên, như một phạm nhân.

Bà vẫn muốn cho thuê nó đi - để làm gì, trời đất ? - Nhưng không bao giờ bà chịu làm như thế vì sợ người ta nghĩ rằng nhà Clốp đang cần tiền. Bà thăm soát lại xem có quên cái gì trong túi hoá trang của bà không. Người hầu phòng đã đưa ba cái rương “lên trên đó”... Hôme tránh mọi bình luận nhưng hai ba lần, con mắt nặng nề của ông đã cho hiểu là ông phải theo lao thôi.

Có tiếng chuông, bà mở cửa, túi du lịch trong tay.

Trên thềm xuất hiện hai người cao to cỡ đại.

- Đúng là nhà ông Hôme Clốp đấy chứ ạ ?

- Chính đây...

Người đang xem những chỉ thị trên một tờ giấy chắc ngỡ bà là người ở. Nếu không thì giải thích thế nào được cho câu này :

- Bà đi là phải. Vì nó sẽ lộn tùng phèo lên ngay bây giờ đấy !

*

Bêlindôna, Baretô và Môri ngạc nhiên nhìn bé Vônphôn buộc nút dây cuối cùng màu vàng của cái gói. Một bọc nhỏ chu đáo, gói bằng giấy gói màu be. Italô vỗ vỗ nó để xem có chắc không. Hải lòng, hấn dán lên giấy một cái nhãn dính mang địa chỉ của người nhận.

- Phôn cô, cậu mang cái này ra sân bay. Tôi muốn nó đáp ngay chuyến máy bay đầu tiên đi New York. Cậu đưa nó tận tay, người ta sẽ trao nó tận tay mà. Rõ chứ ?

- Tôi trao nó cho ai ? - Phôn cô hỏi. - Tôi không quen ai ở đây cả...

- Baretô ? - Vônphôn hỏi Lando.

- Đến văn phòng gửi hàng - Lando bảo Phôn cô Môri. - Cậu hỏi Êlidadét. Ấ sẽ lo cho.

- Chẳng quan trọng gì mà phải làm nháo lên như thế. - Italô nhạo. - Một vật lưu niệm ấy mà... một chiếc đồng hồ. Một tặng phẩm...tớ không muốn nộp thuế.

- Ông chủ. - Bêlindôna phân trần. - Một cái đồng hồ tám chục đôla thì chắc thuế cũng chẳng cao lắm đâu mà...

- Câm - Vônphôn nói.

Và với Phôn cô :

- Khi cái gói đi rồi thì trở lại gặp tớ. Tớ có hai ba việc bảo cậu.

Môri nhắc một bên lông mày lên:

- Rõ rồi !

Italô qua về Piêtrô Bêlindôna.

- Xuôi gian sánh mang về cho tao cỗ bài năm mươi hai quân.

- Tôi đi.

Lúc ấy Italô mới nói với Landô.

- Cậu ngay lập tức tìm thuê một căn hộ, một ngôi nhà, tóm lại xem cái gì hơn cả...Trả tiền sáu tháng trước. Bảo là cho những nhà ngoại giao. Cậu muốn nói gì thì tùy, tớ đếch cần. Tớ muốn ngủ ở đây tối nay. Này ! Chưa đi à ? Có chết chưa ?

- Một ít thôi...

Hắn nhét vào tay Landô một tập giấy bạc cuộn tròn, dày cộp.

- Đếm làm gì. Mười nghìn đôla. Bây giờ nói với tớ về con bé.

- Nó đã làm mọi cái; tất cả.

- Kể đi.

- Tôi vừa nói với nó ở đầu dây. Ắ đã gọi cho lão ở nhà.

- Khi nào ?

- Lúc sắp ăn cơm.

- Nó nói vi lão là nó muốn gì ?

- Gặp lão.

- Nói chung thì ả vẫn khều lão trước à ?

- Không. Clốp hẹ ả.

- Thế lão không thấy như vậy là lạ ư ?

- Theo Inext thì không. Ắ lại đã có được cả thời gian biểu của lão ngày mai nữa.

- Ắ sẵn sàng chưa ?

- Rồi.

- Cậu có bảo cho ả rõ là ả đang trong án treo không ?

- Ắ biết thế mà !

- Tốt ! Biến !

Landô ngáp ngừng không hỏi cái câu gã đã có ở đầu lưỡi rồi.

- Cái gì ? Italô khuyến khích.
- Ông nói là thuê sáu tháng, *padrone* ?
- Thế thì sao? Ở đây không khí tốt. Không à?
- Vâng. *Padrone*.

Italô chờ cho gã đóng cửa rồi mới lấy bàn cơ quay xách tay từ ngăn kéo một chiếc tủ ra. Hắn quyết định cho mình sáu lần để vớ được con số không. Hắn ném hòn bi...

Theo hắn thì người ta đã gặp hắn hơi nhiều quá một chút ở trong khách sạn này. Tốt hơn là thay địa chỉ. Cho là sự thể tồi tệ nhất thì hắn cũng chỉ còn ở Duyrich ba ngày nữa thôi. Tính đến những cách hắn sắp dùng để bề gãy sức kháng cự của Hôme Clốp thì đó là một thời hạn quá đủ. Quan trọng gì việc ném vào không khí mười nghìn đôla lấy một cái nhà thuê rơm cơ chứ ? Tình cờ chạm phải túi áo khoác treo cạnh đó và cảm thấy cổ bài cứng đã cứu mạng hắn, hắn giữ hòn bi đang lao chạy lại, trước khi nó sà vào một số nào. Mê tín như một dân đồ đen, hắn có linh cảm rằng thử một lần thứ hai cho các trò tầm phào tức là sỉ nhục số mệnh. Càng không nên sau cái may hắn vừa mới có xong !

Trong khi hắn quay số gọi Angiêla ở New York, Phôn cô Môri ngồi trong chiếc Vonxvaghien để ra sân bay, cầm xem cái gói Vôn pô n giao cho gã : Vôn pô n có thể gửi cho ai một chiếc đồng hồ nhỉ ?

Tên người nhận viết trên nhãn bằng chữ in làm gã giật thót :

“ETO GABÊLOTI”

*

Họ khoảng hai chục người nghe ông nói chuyện. Trong số đó có hai người đàn bà. Chắc hẳn cuộc thảo luận chẳng có gì trái ý nhau. Nhưng trong các thành viên của hội đoàn cựu học sinh lại có người là đại biểu ở đại hội tổng hội, họ có thể cắt ngang diễn giả ở một điểm họ cho là đang có tranh chấp hoặc đang cần phải thận trọng. Một hai lần Clốp đã phải lịch sự nói lại một sai sót về ngày tháng rồi.

Ông đã phải chật vật mới tìm được tuyến của bài diễn văn : lần đầu tiên trong đời, khi đang nói về Đovinhli, đầu óc ông lại ở nơi khác. Vậy mà chỗ này được coi là nơi thích hợp nhất cho suy tưởng và tập trung đầu óc đấy. Họ họp trong một thư viện đặt ở một hầm mộ kề bên cánh phía tây của đại giáo đường. Để đến được đấy, Hôme như thường lệ, đã đi qua hết phần giữa mênh mông mà hai gian hông của nó lại đội ở bên trên một hội trường... Ông đi dọc theo vết tích những bức bích họa ghi lại lịch sử về hai bậc thánh tử vì đạo Phêlich và Rêgula, liếc thán nhiên những tấm kính màu ghép hình của Giacômetim ([42]) mà ông thấy là quá hiện đại so với vẻ uy nghi vời vọi của Grôtxmanxtơ, công trình kiến trúc Rôma lớn rộng nhất Thụy Sĩ.

Ở đây, Đovinhli đã thuyết giáo về cải cách. Nhưng hôm nay, những hồng ân của Ngài đã bị cái giọng trầm và nhục cảm của Inetx đánh bại một cách dai dẳng. Á đã gọi Hôme trong khi ông đang ngồi vào bàn ăn bữa ăn chung cuối cùng của gia đình trước đám cưới Rênata. Đã tinh ý tự mình nhắc lấy máy nói, vượt trước được Simen đang hấp tấp nhào đến, Hôme vẫn đành phải trả lời ả dưới con mắt tò mò của vợ. Trước đây, không bao giờ Inetx tiếp xúc với ông ở nhà ông. Cả ở chỗ khác. Ông luôn là người báo tin.

- Em muốn gặp ông...

Ông nhận ra giọng ả, không cần ả phải xưng tên.

- Cái đó thì không thể...

- Khi nào ?

- Tôi có thể gọi lại được không ? (Và cốt để cho vợ nghe, một cách thăm hại, ông đã cao giọng nói tiếp nhưng lấy lòng bàn tay bịt máy lại)...ở bàn giấy *bên đó* ([43])

- Ông làm cái gì chiều nay ?

- Khốn thay tôi lại bận. Tôi nói chuyện ở Grötxmanxto, vào ba giờ.

- Em nhớ ông... Thế mai ?

Ả không bao giờ nói với ông cái gì tương tự thế này: *em nhớ ông !...*)

- Ngày hôm nay tôi rất bận...

- Đây, nghĩ đến ông, em lại hình dung ra được ông rõ hơn đây...

(Simen không thể nào nhìn thấy được là mặt ông ửng hồng lên...)

- Cả sáng gặp khách hàng, đầu chiều thì một hội nghị, bốn giờ thì đến bác sĩ răng.

- Rồi sau ?

- Rồi có một đám cưới trong gia đình... Phải chuẩn bị...

- Khi nào thế ? Ngày kia ?

(Khi ả nói, người ta có cảm giác ả đang gù khe khẽ một bài *blu* ([44])

- Không ! ... Không ! ... Tôi gả con gái !

(Buột ra mất rồi ! ông chưa bao giờ hé ra với ả một mẩu bé xịu nào về đời sống riêng của mình. Đến ngu !) Tiếc nhỉ...

- Ông biết em đang làm gì trong khi nghe tiếng ông không ?

- Không !

- Em xoa lấy cho em.

(Lần này, mặt ông đỏ tía ! Và không rời mắt khỏi ông, Simen đang ra hiệu cho ông hiểu rằng thịt nhồi đã bị nguội...)

- Nghe tôi ! Tôi xin lỗi... Tôi đang ăn... (ông tuyệt vọng đặt máy xuống ở ngay đúng một câu ngốc nghếch - ông biết là nó ngốc nghếch, nhưng ông không ngăn được mình nói nó ra)... Vậy... *bên ấy* chưa ăn à ?

- Không ăn khi em đang sượng rên lên, da trắng tí xịu ời ! Tiếc nhỉ ! Chào !

(Ắ đặt máy nói ! Ông vờ tiếp tục câu chuyện...)

- Được ! Nếu *bên ấy* muốn, bạn thân yêu à... Bắt đầu từ ngày 27... Ông gặp tôi ở văn phòng lúc nào cũng được, tùy ở ông... Vâng, xin ông... Chào tạm biệt... !

- Anh có muốn em cho hâm lại không ?... Thịch nhồi?

- Không, cảm ơn... Thế tốt rồi !

Ông đã cúi xuống cái đĩa thức ăn.

- Ai đấy ?

- Một khách hàng.

- Anh mệt à ?

- Đâu ?

- Mặt anh đỏ gay gắt ?

- Thật ư ? Sáng nay cực nhọc quá...

Trước đó bốn mươi lăm phút, ông đã chứng kiến ở trong máy thu hình của bàn giấy ông cảnh Vônphôn chiếm lĩnh lối vào Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Các nút bấm của máy thu bị hỏng đã làm cho ông không được xem thăm hại của hắn. Ông không thể bắc máy camera ở trong hành lang, ở tầng trệt, ngang với thang máy được.

Vậy mà chính lại là ở đấy mà, theo lời kể của những người bảo vệ, Vônphôn đã bị đuổi đi. Dẫu sao ông cũng đã là nhân chứng của việc tên lưu manh phải ra khỏi ngân hàng...

Một pha khoẻ người.

Nếu Canvanh đã có khả năng giảm bớt các thánh lễ xuống còn có lễ rửa tội và lễ giã biệt, nếu ông đã muốn mục sư là do tín đồ bầu ra, nếu ông đã gạt bỏ chế độ khổ hạnh và thủ tiêu chế độ giáo chủ thì xin hỏi liệu có còn thích hợp nữa không, việc không hạ thấp vai trò hàng đầu trong sự nghiệp này của *Beedờ*...

- Xin lỗi ! - Clốp sợ hãi nói.

Mãi mê với ý nghĩ riêng, Clốp đã hoàn toàn quên khuấy mất nơi thiêng liêng ông đang đứng, cũng như quên mất những người đang vây quần quanh ông để thảo luận một vấn đề giáo lý theo như gợi ý của ông. Ông nói quàng xiên bao lâu rồi nhỉ ?

- *Bedờ*, - nguờ đối thoại của ông nhắc lại trong khi mọi con mắt đều chĩa cả vào ông, - Têôđô đờ *Bedờ*.

Điều này vượt quá sức ông : biết dính vào bẫy ngữ âm của cái từ mà ma quỷ đã nhất thời làm cho ông nói cheo ra thành *Beedờ* ([45]) kia, Clốp bị chìm ngập vào trong hình ảnh mê hồn của Inetx đang thực hiện cái điều ả đã báo với ông, hai chân đang ra 180 độ thành một đường thẳng vô tận và hoàn hảo. Và lần thứ hai trong ngày, lần này không phải do Simen nói mà là một đại biểu lạnh lùng của Đại hội Tổng hội, ông nghe thấy câu này :

- Ông Clốp, ông thấy trong người khó chịu ?...

- Vâng... không được dễ chịu lắm... ? - Ông lắp bắp.

Các thánh giả quay lưng lại cửa thư viện. Nhưng Hôme thì đối diện với họ. Và ông nhìn thấy rất rõ ở trên vai họ là cái cánh cửa đang khe khẽ mở dần, viền lấy hình bóng kỳ ảo của Inetx được một trong những chiếc áo măng tô dài lật phật đến cổ chân mà ả thích, làm cho ả càng cao lớn menh mông thêm lên. Con mắt trùng trùng, đờ đẫn, ông chủ ngân hàng dụi mắt : chỉ có thể là một giấc mơ chứ không thể nào là sự thật được. Ông sắp tỉnh dậy đấy mà. Các cái đầu lần lượt quay ngoắt lại về phía Clốp đang chăm chăm nhìn vào. Một số người hắng giọng, một số khác cựa quậy khó chịu ở trên ghế, hai người đàn bà nhăn nhó ra vẻ bất bình và chẳng trừ một ai, tất cả đều ngưng ngưng quan sát ông, và lạ lùng thay, hình như lại đang chờ ở ông một lời khuyên xem mình nên xử sự như thế nào trong một hoàn cảnh khó lòng tưởng tượng ra được.

Vậy mà họ đã thấy được cái gì đâu chứ ? Đờ người ra vì sự xuất hiện đột ngột, Clốp cố bình tĩnh lại và đối phó. Ông đứng lên ấp úng - nhưng có thể nào cái tiếng khàn khàn này lại là tiếng của ông chứ nhỉ ?

- Tôi xin lỗi các vị... Quý bà này là một người bạn...Tôi sẽ trở lại... Các vị cứ tiếp tục không có tôi...

Ả ở cách ông mười mét, kiêu kỳ, cười mỉm, không thể nào tiếp cận, như một cơn ác mộng. Ông đi mấy bước do dự về phía ả; ả ngăn ông lại bằng một động tác quyền uy duyên dáng.

Thế là trước tất cả mọi người, ả khẽ vén hai vạt áo của tấm áo lông ra : dưới chiếc măng tô, ả hoàn toàn trần truồng, và mặc dù tình thế mê sảng, Hôme vẫn không thể trong chớp mắt không bị lú lẫn đi bởi cái màu da sôcôla mà tại đó, nổi bật lên, đen như đêm tối, loá loá một ánh xin xắn, cái hình ba góc rộng của vùng mu.

Kinh hồn, nhưng không bỏ sót một li nào cảnh này, mặc dù vẻ mặt tự trọng của họ, các vị nhân chứng đều yên lặng như chết : Ngay trong Kinh Phúc âm hình như cũng chưa miêu tả, chưa tồn tại một người đàn bà nào như thế này ! Đứng đàng hoàng, vẫn tươi cười, thân hình phô bày hậu hĩ sự dâng hiến ra, Inetx mở miệng :

- Em xin lỗi, Hôme... Em tưởng ông đã xong việc với các bạn ông rồi... Cứ tiếp tục đi... Em chờ ông ở phòng chúng mình nhé...

Ả quay lưng lại với dáng uy nghi của một bà hoàng, cùng lúc làm lượn tung tấm áo điều thủ lên, từ đằng sau ra đằng trước. Hiện ra đôi mông tuyệt vời cong lên trong một góc độ hiểm thấy.

Chúng uốn éo vài ba giây trong tiết tấu mềm mại của dáng đi chậm rãi của ả. Trong đám cử toa mê mê mẩn mẩn, chỉ còn tiếng đôi gót cao của ả gõ lên nền đá nghìn năm của hầm mộ, điểm nhịp theo bằng tiếng thở dồn dập của các cựu học sinh Hội đoàn và các vị đại biểu của Tổng hội tôn giáo. Một luồng nước hóa của ả bồng bềnh trong không khí, rất da thịt, trộn cái mùi thơm tinh tế của nó vào mùi bụi bặm của những quyển sách cũ kỹ, vào cái hơi chết chóc của đá lạnh.

Cánh cửa đóng lại kêu rít lên. Cái hình ảnh giáng hạ kia tan biến.

Angêlô Bắcbá ngồi mọp trong ghế bành. Mỗi bận Gabêlôti đi qua, gã lại cảm thấy rõ không khí chuyển động do cái khối tạ hai của ông gây nên.

Gabêlôti đang tức giận sôi sục. Ông đi ngang đi dọc phòng khách, giận dữ nhìn các cổ vấn của mình. Cácmin Crimelô cũng chẳng còn dám nhón nhơ. Hơi lui vào trong một góc, Cáclô Bắđaletô chờ cho cơn bão tan.

Cơn giận hình như lại kích thích cái bệnh háu ăn của Đôn Etô lên. Một khay lớn những bánh mì nhỏ kẹp thịt và bơ dần dần biến mất, bị nuốt đi bởi Gabêlôti mỗi bận đi ngang lại lơ đãng vục tay cầm lên.

Một giờ trước đó, Philip Điêgô đã báo với ông là ý đồ của anh ta đã bị thất bại với Hôme Clốp rồi. Đôn Etô đã cẩu tới cái mức chửi luôn cả ông luật sư, gọi ông ta là bất lực, kết tội ông ta thiếu tài ngoại giao.

- Tại sao ông không đích thân gọi và ra lệnh trực tiếp đi ? - Điêgô lạnh lùng gợi ý.
- Một lời khuyên đấy phải không ?
- Không. Có một số vấn đề tốt nhất là không giải quyết qua dây nói.
- Vậy thì là cái gì ? Có nói ra với tôi, tôi cũng chẳng chết đâu mà !

Đúng là có một biện pháp vừa đến với đầu óc họ. Nhưng cả hai đều không hé ra. Gabêlôti thì vì lẽ không cho ai được lọt vào trong cái vòng tin cẩn bao giờ, dù đó là một luật sư nghiêm túc nhất của ông - mà nếu Vônphôn lại dành cho hắn ta cũng cái số phận của Moóctimơ Ô Broi nhỉ ? Còn Điêgô thì sợ bị Gabêlôti từ chối. Nếu Đôn Etô thông báo cho anh con số tài khoản thì anh, lúc đang ở ngân hàng, sẽ dễ dàng ra lệnh cho Clốp phải tiến hành việc chuyển tiền - nếu như Vônphôn chưa tự tay làm việc đó.

- Tại sao ông không viết thư ?
- Vì làm thế là ngu !

Điêgô biết thế. Trốn và lậu thuế là hai vấn đề đau đầu của chính phủ Mỹ. Giữa ủy ban chứng khoán và thị trường chứng khoán, cơ quan thuế vụ với FBI, mọi thư tín gửi đi Thụy Sĩ hay bất cứ thiên đường thuế nào khác cũng đều trở nên đáng ngờ và nguy hiểm một cách có hệ thống cho người gửi : thư tín bị thất lạc ngay. Thư từ tạo nên một mối nguy to lớn.

- Rất tiếc là ông lại đã không đến được, - anh chàng luật sư nói bằng quơ.

Một từ nguy hiểm : Gabêlôti đặt máy xuống với một câu chửi thề. Một lần nữa tính khiếp sợ máy bay đã ngăn ông không đích thân bắt tay vào đúng cái cốt lõi công việc ngay lập tức được. Điều này vượt quá sức ông : ông không sao ngồi nổi máy bay. Về lô gích mà nói thì đó là điều ngu xuẩn. Nhưng về mặt bản năng thì tất cả con người ông, ngay cả trước khi máy bay cất cánh, đã la toáng lên với ông rằng chỉ cần cửa máy bay đóng lại sau lưng ông là ông lập tức chết liền.

Thật phi lý : ông không thể viết, lẫn gọi dây nói, lẫn giao phó cho ai con số tài khoản Ô Broi báo với ông. Tự ông đến Duyrich lại càng không. Trừ phi đi châu Âu bằng tàu thủy, điều sẽ làm cho ông mất ít nhất năm sáu ngày.

Trong khi đó thì hai tỷ đô la có thừa một trăm lần thời gian để thay đổi chỗ ở.

Hết kiên nhẫn và không thể cứ mù mờ, ông quyết định thử liều lĩnh và có đôi chút tính toán : gọi Clốp, báo số mã hiệu và đứng ra nhận mình là người đối thoại. Không may, chín giờ sáng ở New York thì ông có được Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich, nghĩa là ba giờ chiều ở Thụy Sĩ, đúng lúc Clốp đang vào Grötxmanxơ để thuyết trình.

- Khi nào ông ấy về ?

- Thưa ông, không trước buổi sáng mai.

- Có số dây nói nào để tôi gặp được ông ấy bây giờ không ? Tôi chỉ muốn làm việc trực tiếp với ông chủ ngân hàng, - Gabêlôti nói.

- Thưa ông, không. Ông có muốn chúng tôi chuyển cho ông gặp ông Gácchaimơ, phó giám đốc không ?

Gabêlôti dẫn mạnh máy xuống... ông vợ nốt những chiếc bánh kẹp thịt và bơ còn trên khay, lùa chúng vào mồm, thực tế là nuốt không nhai.

- Nêu ít ra Ricô Gatô gọi chúng ta nhỉ... ? - Gabêlôti phàn nàn.

- Đôn Etô, tôi nghĩ chúng ta bỏ quên mất cái chủ yếu - Bácba nói. - Tôi hiểu và chia sẻ những lo ngại của ông. Dầu sao cũng có một điều làm cho chúng ta yên tâm : Bé Vônphôn đang ở Thụy Sĩ, không à ? Ông tin là nếu nó định làm cái gì thì nó đã không phớt đến chỗ khác rồi ư ?

- Có âm mưu đấy ! - Gabêlôti quát, vẻ ngoan cố. - Tôi không tin một tí gì những thứ Yudenman đưa ra cả.

Người ta đang định đánh lạc hướng chúng ta. Tôi bị cắt đi với mọi cái, chẳng tin tức gì hết. !

- Bao giờ Môsê phải trở lại ?

- Tôi đang chờ đây. Nếu nó không có thêm cái gì mới thì ta sẽ cho nó biết tay.

*

Lui Philipông chăm chăm nhìn từng người một, mười người sắp lên đường với ông. Cảnh này diễn ra ở trong sân danh dự của *Mép tắc lém*, cái tiệm ăn đem lại quang vinh cho ông. Được xếp “ba sao” mười một năm liền trong sách hướng dẫn du lịch Mítso-lanh, *Mép sắc lém* là một trong những niềm tự hào của bếp núc Pháp. Một điền trang cũ ọp ẹp lúc ban đầu, trơ trọi trên bờ sông Duyrăngx, đã lớn rộng lên nhờ một hiện tượng nổ bùng theo cùng với tháng năm. Tất cả thu nhập của Luyxiêng và Ginét Philipông, vợ ông, đều được đầu tư vào công cuộc mở mang đổi mới và làm đẹp. Ngày lại ngày khi không chểm chệ ở quầy thu tiền, nơi bà làm duyên với

khách hàng thì Ginét lại chạy đến các nông trại cũ trong vùng, vét sạch với giá rẻ mạt các bàn ghế cổ, những chiếc đồng hồ từ thời bà nội, những cây nến đồng đen, những chậu đồng, những cái bàn lên nước thời gian mịn bóng được làm từ hai thế kỷ trước bởi những thợ đóng đồ sở tại say sưa với sự hoàn mỹ và tính vĩnh hằng.

Ngày nay, không một người quan trọng nào từ Pari đi Riviêra lại không lo bị lỡ chạng đường, lại không rời xa lộ để đi vào những lối mòn có cây kim tước chỉ viền ôm lầy, hút dẫn tới *Mép tắc lềm*. Những bậc lừng danh quốc tế vốn là khách hàng quen thuộc.

Vợ chồng Philipông đã dùng đến quyển Sổ Vàng thứ tám, dày đặc những chữ ký nổi tiếng nhất, xen với những lời khen tràng giang đại hải về chất lượng bếp núc, phục vụ hoàn hảo, hầm rượu tinh tế, đón tiếp nồng nhiệt. Ông a đưa thời thượng có chen vào đây. Ở Pari, tiếp vợ chồng Philipông như những ngôi sao, trong các phòng tiếp khách sang trọng nhất... là một thượng lưu. Mỗi năm một lần từ giữa tháng Mười đến cuối tháng Mười một, cặp vợ chồng này đi nghỉ. Cao sang chọn chốn cao sang : Lui Philipông không phải đâu cũng tới. Ông săn thú lớn ở Kênia, câu cá kiếm ở vùng biển Bécmuýt, bắn gấu tại Ba Lan hay đôi khi dự một cuộc bán đấu giá ở Luân Đôn, tại nhà hàng Crítxti, khi những khách hàng rành tin đã cho ông biết dấu vết một đồ vật hiếm, một bức tranh độc đáo.

Ginét Philipông, nói đúng là bọc trong len dạ, thì mặc những bộ toàn thể hài hoà của Xanh Lô rằng. Lui cắt áo quần ở Rôm hay ở trên bờ sông Tami. Trong gara, ông có một chiếc Benli bỏ bụi được và một Pherari. Do một thứ ý tứ, để không làm giảm giá một số khách hàng, Lui đã từ chối mua chiếc Rôn-x Rô mà Ginét mơ tưởng, lý lẽ là máy thì giống nhau có và một sự khác nhau ở mũi xe có thay đổi được mấy tí giá trị của người ngồi bên trong đâu. Do Ginét ngoan cố, ông đã tìm được cái mách ngôn từ, cái công thức riêng để giải đáp bà :

- Một chiếc Rôn-x... Một chiếc Rôn-x !... Họ đã có cả rồi ! Em không thấy là như thế thì không chơi độc được nữa à ?

Bị lý lẽ này bẻ gãy, Ginét đã nuốt các viên thuốc làm gầy người của mình mà không nói năng gì. Bà dành năm tháng để cố làm cho mất đi mười hai ký lô thừa lẻo đẻo theo bà từ tuổi dậy thì. Trong cuộc vật lộn âm ỉ của từng phút, từng giây này, được điểm bằng những lần điều trị làm gầy đi đều kỳ, những xoa bóp, những tắm hơi, những chế độ đa dạng, các ký lô thừa vẫn cứ chiến thắng.

Khi các danh nhân lớn nhất nước Pháp chi nhiều tiền hơn mọi ngày để tiếp vợ chồng Philipông thì chính là nhằm vào người chồng, vốn đồng đánh hơn, đối với những thức ăn tuyệt đỉnh dọn ra cho họ. Lui không thiết lắm đến sự ăn ngon. Lại thêm bệnh loét dạ dày ông bị vào cái năm ông bắt đầu chơi khúc côn cầu và làm ăn trong chứng khoán. Hết vụ áp phe này đến vụ khác - sau một bữa ăn lớn, ngay những chủ ngân hàng cũng trở thành ba hoa và che chở - ông đã thấy có trong tay một khoản tiền vững chắc mà Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich quản lý hộ cho ông. Khi Simen và Hôme Clốp ở Bờ biển ([46]), hai người bao giờ cũng chịu cất công tới *Mép tắc lềm*. Lui biết bé Rê-nata khi nàng mới mười hai tuổi, và đòi người ta phải nường cho mình một cái bắp ngô.

Thời đó, Lui mới mở tiệm. Ông bắt đầu từ chân rửa bát trong một hiệu ăn lớn ở Mác xây. Rồi dần dần, ông thích thú đến gần bếp lò, được khuyến khích bởi những vị đầu bếp truyền dè xén cho ông những bí mật của công thức pha chế. Họ đều nhất trí thừa nhận ông là một học trò có khiếu. Có lẽ hơi cuồng một chút, nhưng có năng khiếu. Anh thanh niên Philipông có xu hướng thích cải tiến cái đã hoàn hảo, lặn vào các cách pha trộn đi ngược lại mọi nguyên tắc, lật nhào các thói quen, đảo lộn những qui tắc của sáng tạo bếp núc : không có năng lực bắt chước, ông đành phải sáng tạo thôi.

Ở tiệm ông, người ta không bao giờ cầm chắc được ăn hai lần cùng một món. Giữa hai lần đó,

bị một thứ như cơn điên sáng tạo ám, ông đã uốn sửa thêm thắt, bớt giảm. Việc các người học nghề hay những người tập sự trẻ tuổi gọi ông là “bác thầy” không hiếm. Không thấy bị xúc phạm, Lui lại ngậm phởn bởi cái sự tôn sùng tự phát đối với thiên tài của mình.

Từ nay, các nhà báo tường thuật những thành công, bình luận những lời lẽ, thông tin những chuyến đi du lịch của ông. Biết rõ sống nghĩa là gì, Lui không bao giờ thô lỗ tính tiền với họ khi họ ngồi ăn ở nhà ông.

Vui vẻ trong quan hệ xã hội, Lui trở thành hung dữ ở trong bếp. Bị quỉ dữ trong ông hành hạ, ông vùng vằng, sữa quắt, giầm chà lên đĩa ốp lết với nấm mà một anh phụ bếp hậu đậu đã làm cho không đủ ươn như ông dạy, tung ra cửa những ông đầu bếp dám đương đầu với ông ở một điểm học thuật, đuổi sáu mụ đàn bà rửa bát đĩa khi một chiếc đĩa xem vẻ không có được độ bóng ánh cần thiết trong con mắt ông.

Tiền bàn của ông thì nổi tiếng nhưng món cá vược cháy cạnh với nước lèo cà chua sống, món thịt cừu nấu với hương liệu xứ Provăngx món “Xà Lát Ngớ Ngẩn” gan ngỗng, tôm, nấm, nước sốt ác-tisô và rau má - để lại cho khách một kỉ niệm trong miệng cũng mãnh liệt như cái lỗ hổng lớn khoét vào trong tài khoản của họ ở ngân hàng. Dĩ nhiên Philipông không bao giờ cất chân để xuất khẩu tài năng của mình. Thiên hạ đến nhà ông, sau khi đã *ăn xin* được một chỗ ngồi. Ông chỉ vi phạm cái nguyên tắc cơ bản đó vì tình bạn với Hôme Clốp, người đã trao tận tay ông chiếc chìa mở cửa món khách hàng vàng son Thụy Sĩ vào buổi ban đầu của ông mà thôi.

- Giảng ?

- Thừa thầy...

- Cái gì đây, đấy, cái cậu có ở quanh cổ đấy ?

- Cái cà vạt - Cậu học nghề đồ chín mặt mày lên.

- Tớ thì gọi nó là cái sợi giây ! Cậu muốn mất mặt ở Duyrich hả ? Còn cậu. .. (ông lẩn lượt nhìn áp đảo đám “lính tráng” của ông). Các ông phụ trách bánh ngọt, nấu bếp, quản rượu, nước sốt, tôi yêu cầu các ông không được quên cái điều khác thường của chuyến đi này. Tôi không dám nói chúng ta là những bậc sứ thần nước Pháp, nhưng cũng chẳng có khác gì như thế đâu. Ở Thụy Sĩ, chúng ta sẽ cho họ thấy, với một thực đơn qui định, các đầu bếp giàu cảm hứng vẫn có thể làm nên những gì. Không tuyên bố gì hết với báo chí địa phương trước khi chúng ta trở ngón... Tôi trông cậy vào các ông. Nào, lên đường !

Nói đoạn, ông hôn Ginét và đẩy đoàn quân của ông lên một chiếc xe mini Vôn-xvagh-en mà tự chính tay ông đóng cửa lại. Sau đó, ông leo vào chiếc Pherari của mình. Hướng : Marinhăng. Chẳng cần ông yêu cầu - những cử chỉ này đã chứng minh trình độ có hạng của cô dâu tương lai - Rênata đã thuê cho ông hẳn một khoang hạng nhất trong chuyến bay Mác-xây - Duyrich. Ít nê hà chuyện đi cùng nhân viên, Lui đã quyết định đi hạng vé du lịch : ông khá là nổi tiếng để tự cho phép mình làm như thế mà không bị hiểu lầm. Thì ra chỉ những vĩ nhân mới không bận tâm đến cái sự nghèo.

*

Để tới Xonnebe, họ men dọc theo một bãi khúc côn cầu, thoát đầu rẽ vào bên tay trái rồi lại rẽ trái nữa vào đường Bình Minh.

- Cậu tìm được chỗ khá đấy. - Vônôn tán thưởng.

- Ông muốn một chỗ hay hay mà. - Landô lên mẽ.

Hai bên đường là những toà biệt thự tuyệt vời có những bức tường cao che kín.

- No cũng gọi là phố Những Ông Chủ Ngân Hàng, - Landô nói thêm.

- Tại sao ?

Landô khoát tay chỉ cái toàn cảnh tuyệt mỹ của con phố, trật tự ngay ngắn của những thảm cỏ lấm tấm hoa thấy thấp thoáng qua các hàng rào bằng sắt đúc màu đen.

Đang bốn giờ chiều, thời tiết dịu và mặc dù sự căng thẳng bóp mạnh lấy thái dương, Italô không khỏi hít nhẹ mùi vị mùa xuân.

- Cậu còn đủ tiền không ?

- Tôi còn một nghìn đôla. Tôi đã phải ứng trước chín nghìn đôla. Cho ba tháng chứ không phải sáu.

Gã nhìn trộm Vônôn xem hắn có giận không.

- Ở Duyrich cậu cũng không đến nỗi chán ốm ! - Italô cười phá.

Nhẹ người Landô đưa bàn chân vuốt ve nhẹ cần ga của chiếc *Bóng Đẹp P9*. Xe thể mới là xe chứ ! Cho tới nay, gã mới chỉ là cù nhẹ nó thôi. Khi nào trở lại yên ổn, sẽ thúc nó một cách nghiêm chỉnh trên xa lộ một phen. Gã cảm động nghĩ đến Đôn Giencô Vônôn đã cho gã một món quà vương giả thế này. Italô không dễ chịu trong tiếp xúc như ông anh, hay gây gổ, dễ nổi nóng đập phá lung tung chẳng vì cái gì. Nhưng cầm đầu giỏi đây. Khi báo cáo về vụ Inetx, Landô ngỡ được ở trong mắt Vônôn những lời khen thầm lặng. Hắn bắt nhắc lại hai lần, yêu cầu nói rõ một số điểm làm cho hấn thú vị.

- Mồm thẳng cha như thế nào, thẳng đạo đức giả í, khi con bé nó chìa cái “hĩm” ra ?

- Hình như lòi hết cả mắt ra ngoài !

- Còn những đứa khác, khi nó vạch dít vào mũi ?

- Ngắn tò te !

Italô gật đầu hài lòng. Chắc hẳn Landô có khoác lác tí chút. Muốn gì, gã đâu có chứng kiến cái cảnh đó ? Còn Inetx, khi hấn hỏi, ả chỉ khăng khăng đáp :

- Anh bảo gì tôi làm nấy. Anh để yên cái xác tôi...

Bắt buộc phai tin lời ả thôi.

- Ở đây, *Padrone*...

Gã lái chiếc P9 qua một cánh cổng đồng đen nặng trĩu mà gã đã mở khi đến thăm ngôi nhà cùng với vợ người giới thiệu thuê. Gã đã phải hết sức vất vả để đánh tháo được mụ, ngượng nghịu trong vai con người hào hoa gán lên gã. Nếu không phải đóng nhân vật đó, gã đã chửi mà đuổi mụ ra rồi. Mụ muốn chứng tỏ với gã rằng bản kiểm kê các bộ đồ dao dĩa bạc đúng cả, đến

tùng con dao và từng cái đĩa một, bắt gã nhận xét rằng không thiếu một cái chổi con nào ở trong kho, các giạt nước trong toilet điều hoạt động, bóng đèn đều nguyên vẹn. Mụ nhắc, dai như chảo :

- Ân hận đã làm ông mất thì giờ nhưng bà Đê vi là người rất chi là thắc mắc...

Bực mình, Landô đã phải chịu đựng những lời mụ lải nhải đến nửa giờ.

- Còn có người tệ hơn cơ ! - Landô buông ra cốc lốc, đưa con mắt chủ nhân nhìn quanh toà biệt thự.

Nó trông có dáng dấp một lâu đài nhỏ, gồm hai tầng lầu và những tầng nóc có các cửa sổ con con mở ra các mái dốc đứng bằng đá, màu xám. Mặt tiền màu trắng, các cửa chớp cũng vậy ! Người ta đi lên thềm tam cấp bằng hai bậc thang uốn tạo thành một cái sân con ở trước một cánh cửa nặng nề màu đen có quả đấm bằng đồng mạ vàng chạm trổ.

- Tôi đưa ông đi thăm ! - Landô nói.

Trong khi gã lấy chìa khoá ra, Italô nhìn lướt quanh khu vườn hoa. Cỏ xanh như mặt thảm bàn cờ quay sóng bạc. Những cây trường thọ biểng nhác nở hoa bên dưới những cây bá hương khổng lồ. Hắn nghĩ đến Angiêla : đây là một chỗ mà nàng thích. Nàng thường bảo không cần cái gì khác cả, để được sung sướng, nàng chỉ cần một thùng sách, một ít cây xanh và nhiều thì giờ cho bản thân mình.

- Vậy anh sao ? Anh không ở trong chương trình của em à ?

Thay cho trả lời, nàng mỉm cười nép vào hắn và xoa xoa dái tai hắn. Ngay sau khi ra khỏi cái chuồng chồ này, hắn nhất định sẽ đưa vợ đi nghỉ ở Xi xin.

- Xin ông khai mạc ! - Landô nói.

Vônphôn bước vào gian khách sảnh trang trí bằng những cây đuốc và nhiều bức hoạ, loại chẳng ai xem vì vẽ chân dung các đảng tổ tiên mặc võ phục hoặc những cảnh chiến trường lớn rộng. Angiêla đã hứa sẽ có ngày giải thích cho hắn những cửa nọ cửa kia đẹp ở chỗ nào. Hắn đẩy cánh cửa phòng khách, cửa sổ ở đây mở ra ngoài vườn.

- Bao nhiêu buồng ?

- Không rõ nữa, - Landô nói. - Mười ba hay mười bốn gì đấy.

Vônphôn cau lông mày :

- Mười ba ?

- Có lẽ hơn, có lẽ chưa tới.

- Đi đếm và quay lại ngay... Dây nói chạy không ?

- Có !

- Ở đâu ?

Landô chỉ cho hắn chiếc máy điện thoại ở trên một cái tủ rương cổ.

- Có một máy nữa ở trong phòng ông.
- Phòng tớ ? Bây giờ cậu lại chọn cả cho tớ à ?
- Đó là phòng đẹp nhất, - Landô thật thà nói.

Italô vẩy vẩy tay để bảo hấn đi. Đúng là Baretô tỏ ra nghe lời và có hiệu lực, nhưng hấn không thích bởi gã là một thằng ma cô. Italô oẹ chúng ra, vì những lý do mù mờ. Vậy mà nghề đi, cả nó nữa, lại là một trong những bầu vú của gia tài nhà Vônphôn. Nhưng là trên một qui mô công nghiệp trù tượng, trong đó những người đàn bà được đếm như gia súc. Giữa những người bóc lột hàng loạt và những kẻ bị bóc lột không hề có tiếp xúc. Những thống kê dừng dừng của luật số lớn.

Dù sao, chính là nhờ con mồi của Landô mà Hôme Clốp đã mất mặt to trong cái điều mệnh hệ đến lão nhất: lòng tự trọng với xã hội.

Đây mới là bước đầu. Vônphôn đã dự kiến một cuộc leo thang làm ba giai đoạn để bẻ gãy sức đề kháng của ông chủ ngân hàng. Giai đoạn đầu : tư cách lão. Giai đoạn hai : hình hài lão. Giai đoạn ba : gia đình lão.

Italô chán nản nhìn chiếc điện thoại. Hấn sắp phải thông báo cho Yudenman việc mà hấn giấu cho tới nay: cái chết của O Broi. Đã nhiều lần, khi Italô có những bất đồng với Giencô, Môsê vẫn mài tròn những góc cạnh và tìm cách dàn hoà. Viên cố vẫn mang một tình yêu gần như của người bố đối với Italô. Italô biết thế. Vì lẽ đó, hấn nhin Môsê những sự không tha thứ được với bất cứ ai. Môsê không lạ điều này, đã chẳng phải gượng nhẹ để phôi hấn gan ruột mình ra, hoặc quở mắng hấn thẳng thừng. Khi biết Italô đã tầm bậy phá mất cơ may cuối cùng của họ bằng việc giết Moóctimơ, Môsê sẽ bị một trận đau tim mất thôi...

Lần chần, hấn quay số dây nói của Yudenman, chỉ một hồi chuông đã được.

- Tôi, - Italô nói.
- Trời đất ? - Môsê thét lên. - Tôi đã gọi tới anh hàng giờ. Anh ở đâu ?
- Vẫn ở chỗ ấy.
- Thôi đi, Italô ! Thôi đi ! Tình hình xấu, rất xấu ! Trở về đi !
- Cậu chỉ có thể để nói với tớ thôi hử ?
- Italô, nghe này, tôi sợ. Tôi đã làm lằm cái thói rồi. Một bước nữa là tan tành hết... Anh bị theo dõi đấy.
- Bây giờ thôi rồi. Đã thu xếp xong.
- Thu xếp ?
- Tớ bảo là đã thu xếp mà ! Vônphôn cáu. - Rõ chứ, không à ?
- Anh gọi từ khách sạn hả ? - Môsê ngờ vực hỏi.
- Không, cậu có thể nói. Tự do.
- Gabêlôti đang điên. Nói chúng ta đang định lừa ông ấy.

- Cậu để cho con lợn ấy nó đầu độc à ? Cậu xuống rồi đấy...
- Con lợn ấy sắp dòm chúng mình ! Tất cả.
- Thật à ? - Vônôn chế nhạo.
- Lão không biết lão nói cái gì nữa đâu. Lão nghĩ là anh cho giết Ô Broi.
- Không đúng.
- Tôi biết thế ! Nhưng như thế thì có thay đổi được gì chứ ?

Italô thở mạnh một cái rồi bình thản buông ra :

- Tớ không cho giết cái thằng thối tha ấy. Tự tay tớ giết !

Đầu dây im lặng một lúc lâu. Rồi giọng Môsê kích động hết sức :

- Nhưng anh điên !...
- Điên ? Tai nạn thôi ! Tớ hỏi nó, nó lại láo với tớ.

- Ôi, không !... - Yudenman rên rỉ, thất vọng. - Không! Như thế cút quá. .. Anh không hiểu gì hết...

- Cậu trút tất cả cho tớ hả ?
- Không hề. Từ nay Gabêlôti có thể làm bất cứ cái gì ! Ủy ban sẽ bênh lão.

- Cậu ngong à ? - Vônôn gầm lên. - Tốt hơn là đi hỏi Gabêlôti xem Ô Broi đến làm chó gì ở Ngân hàng khi tớ tóm được nó. Đi đi ! Cái ấy thì cậu nói thế nào nào?

- Italô ! Tôi vừa gặp Gabêlôti !... Tôi không hiểu xảy ra chuyện gì cả...

- Tớ biết ! Thằng cục cút ấy đã cho giết anh tớ để cuỗm tiền chúng ta. Bây giờ cậu đi tạt quần cậu ra ở nhà nó, nó tưởng rằng nó phải tay được và có thể nhổ vào mặt tớ nữa à ?

- Italô !
- Câm đi ! Cậu bồ với nó thế thì bắt nó giải thích cho cậu tại sao lại phải cố vấn riêng đến nhà Clốp ?

- Italô ! Thế ngộ như Ô Broi thử làm cho riêng mình lão thì sao ?

- Thương thay cho cậu - Vônôn nghiêng răng khinh bỉ. - Cậu tưởng cậu ở trong rạp chiếu phim à ?

- Anh quên mất một cái ! Tức là Gabêlôti cũng có sổ tài khoản ngay từ hôm đầu tiên. Lão chỉ cần nói một câu thôi.

- Ai bảo cậu là nó không nói ? - Vônôn tức nghẹn cả lời. Cậu nghĩ tại sao nó lại phải cái rác rưởi, cái thằng Ô Broi ấy đi nào ? Hử... Giải thích tớ xem ?

- Italô, tôi sẽ nói thật với anh... Tôi không biết nên nói thế nào với anh... Có nhiều điểm không rõ ràng quá...Đập phá nhau sẽ chẳng dẫn chúng ta tới đâu cả. Chúng ta sẽ chết mất !
- Tớ không. Anh tớ chết và tiền thì có lẽ đã bay đi rồi ? Tớ chẳng còn gì hơn để mất nữa, chẳng gì hơn nữa!
- Cho tôi một cơ may cuối cùng...
- Anh đừng dính vào.
- Anh về New York đi ! Chúng ta giải thích cho Gabêlôti.
- Nói thẳng - Tớ thầm hỏi sao Giencô lại giữ cậu bên anh ấy lâu đến thế được. Cậu thối quá !
- Vậy thì tôi đi một mình, - Môsê nhần nhục nói. - Vì lợi ích của gia đình.
- Gia đình là tớ.
- Italô, tôi xin anh lần cuối cùng : về New York đi.
- Tôi ị vào cậu đấy !
- Chúng giết anh mất ! - Môsê nói, giọng trầm và lạnh. - Nhưng tôi sẽ không cho anh làm nguy hiểm đến mạng sống của Phrăngxétxca, của hai con gái chị ấy, và của cả Angiêla...

Italô mở mắt thao láo.

- Angiêla ? - Hấn khàn khàn nói.

- Nếu vài giờ nữa anh không về thì Chúa phù hộ cho chúng ta! - Môsê Yudenman nói.

Và đặt máy nói xuống.

Ngơ ngác, Vônôn chẳng nghĩ cả tới việc đặt máy. Một lúc, đầu óc hắn bị tê liệt đi bởi một luồng adrênalín trong khi tiếng động rĩa rỏi của đường dây bị cắt vang lên ở trong tai hắn. Môsê nói đúng : Angiêla ! Cần báo ngay cho Angiêla biết để tránh.

*

- Vỡ bụng mất ! - Rênata cười phá lên. - Họ phải nằm ra mới có cảm giác là đang đứng đấy nhỉ ?

- Hay ! - Cuộc nói. - Chỉ những ai không say mới có cảm giác là say...

Hai người nằm ngửa ra trong cái trước đây hai giờ là gian phòng khách truyền thống sang trọng của những nhà tư sản lớn ở Duyrich. Nhưng rất nhanh, Simen đã chẳng nhận ra nổi gian phòng hoa mỹ của bà nữa rồi.

Thợ đã bắt đầu tháo các bức tranh ở trên tường để treo chúng lại theo cách *lung tung xoè*.

- Xem kìa ! - Otxvan Hépbrauơ khoái trá kêu lên. - Khi đã là tác phẩm lớn thì tranh treo trái cũng vẫn cứ là đẹp. Ở Duyrich, Otxvan đại diện cho quyền uy tuyệt đối trong ngành trang trí. Anh học Mỹ thuật năm 68, tấn công vào trường đại học Xooobon, chiếm Ođêông và chuẩn bị các ống sơn màu để cho các đồng chí cách mạng của mình viết các chữ phục thù lên tường Pari. Ở Thụy Sĩ thì vũ trang các chiến tích như vậy mới là quan trọng trong mắt giới trí thức lầu vàng gác tía. Otxvan được hưởng những hai vầng hào quang của người hành động và kẻ ẩn sĩ. Tuyên truyền thuyết chống công thức, anh hào hứng lên bởi cái ý của Rênatà Clốp : một hôn lễ *"Lộn tung phèo đầu đuôi !"* - Anh đã suy nghĩ ba tuần để dựng dự án.

Bây giờ nó đang thành hình. Thợ của anh đã dính lên trần một bức họa đánh lừa mắt làm thành ra một cái sàn nhà. Để cho thêm hiện thực chủ nghĩa, anh còn mắc vào đấy những chiếc ghế thật ở quán rượu, chống ngược xuống, chân gắn vào trần bằng những lỗ mộng.

- Liệu có gài vào đấy được hẳn một ghế bành Lui XV không ? - Rênatà hỏi.

- Nặng quá, - Otxvan nghiêm trang nói. - Trái lại, cái bàn bằng phóocmica lại hay hơn. Pôn ! Bàn !

- Có ngay ! Có ngay !

- Tại sao không cho vài cái rác vào nhỉ ? - Cuốc để thêm, anh không muốn lạc hậu về tầm vóc phi lý.

- Nhặt phèo ! - Otxvan nói. - Quá nhặt... Phải dùng dè xẻn cút mới được. Đâu cũng chỉ cút thôi thì lại chóng ngán...

- Otxvan ! - Rênatà xen vào... - Quần áo thì thế nào? Tựa như có người vất quần áo xuống sàn ấy mà ?

- Chớ bực !... Những nét lớn trước đã. Chi tiết sẽ đến sau... Nhưng hãy xem bức Picaxô kìa !... Vòm trời lại ở bên dưới... Hay thật 1 Anh đến hôn Cuốc và Rênatà ở trên sàn, uốn người một cách hài hước, mông chống lên, đầu chui qua hai cẳng.

- Với bức của Vanhxi thì sẽ thế nào đây ? Anh chị có thấy không ? Một tranh của Lêôna đờ Vanhxi mà đầu đuôi lộn ngược! Chưa thấy bao giờ ! Nào Pôn, cái bàn !...

Họ đến lúc mười giờ. Để cho bố mẹ khỏi quá hốt hoảng, Rênatà đã định các việc đảo lộn tanh bành phải được làm trong thời gian ngắn nhất.

- Tự do hoàn toàn ! - nàng đã nói với Otxvan. - Cậu cần bao nhiêu người cứ việc lấy, làm cả ngày lẫn đêm. Sau ngày hội, các anh tháo gỡ tất cả đồ đạc nhà thổ này đi càng nhanh càng tốt.

Không lùi trước bất cứ cái gì, nhất là trước một tấm ngân phiếu, Hápbrauơ đã tênh tênh nhận lời. Tất cả báo chí đều sẽ nói đến. Vì anh có không ít bạn bè trong các ban biên tập báo chí sở tại, sự kiện này sẽ là một vụ quảng cáo cá nhân dữ dội cho anh đây.

- Còn cái này, cái này, đẹp không ? - Anh hỏi, chỉ vào một người thợ đang mang một móc đèn chùm, các sợi rua rua bằng pha lê giả của nó đã được dán bằng keo vào những điểm vô hình thành ra một tư thế bất chấp cả luật sức hút.

- Thân đèn sẽ đi từ sàn... Tớ muốn nói là từ trần đấy! - Anh dính chính và cười hí hí. - Tớ sẽ

choang cho vài ba cái như thế trong phòng... Phải xem đã... Hube !... Trên ấy, bên trái ấy, cái bàn thấp và những chiếc chai ấy ! Đã xong chưa ?

- Đây, đây !

Những chai rượu mọi kiểu nhãn đã được dính, cũng bằng cách dính các đèn điện, vào mặt một cái bàn thủy tinh mịn nhãn có bốn cái chân ngắn bằng thép mạ kẽm.

- Thêm vào cho tới một lọ hoa ! Cẩn thận trên ấy ! Trọng lượng phải dựa vào những cây đèn áp tường.

Anh quay lại với đôi vợ chồng chưa cưới, nháy mắt một cái đồng lõa. A, các người ơi là các người ! Việc nó thế kia đấy. Nhưng có dấu ẩn lăm. Người ta sẽ còn nói đến mãi cho mà xem, đám cưới của các cậu ấy !

Cuộc cầm tay Rênata. Ý nghĩ điên rồ của họ ngày càng trở thành hiệu lực, anh càng không khỏi cảm thấy phần nào lo sợ. Cái chất cố hữu tiểu tư sản của anh nổi dậy chống lại cái chất phi lô gích nó từng quyến rũ anh biết bao khi mà nó chỉ có tác động ở mức độ biện chứng kia không thôi. Có điều cổ máy đã khởi động mất rồi... Quá muộn rồi, không thể vờ vịt tán thành được nữa. Để cho trong lòng khỏi phải khó chịu, anh lại quyết định cứ làm già lên.

- Otxvan, cái trần của cậu bao giờ thì dán xuống dưới sàn này?

- Để sau, để sau... Các con ơi, ta không muốn đuổi các con đi đâu, nhưng ta muốn công việc làm nhanh lên...Ta cho phép các người cứ hai giờ lại được đến một lần chiêm ngưỡng. Các người sẽ thấy sự tiến triển. Trong khi chờ đợi thì ta phải hoàn thành cho xong cái màn ở trên trần này đã...

Khi cảm thấy tay Cuốc, Rêta đã rút tay về, không nghĩ tới. Sự thể hình như đã được tiến hành ngoài ý muốn nàng. Bởi thách thức nàng cho chuyển động ngược tất cả. Bây giờ cái nhà tù đã được dựng rồi, nàng sẽ thấy bản thân mình sa vào bẫy.

- Đi không anh ?

- Thì đi ! - Cuốc nói.

- Rênata ! - Otxvan Hápbrauơ hét, - cậu đã khéo nghĩ tới mọi cái đấy, nhưng tớ vẫn cứ sẽ dành cho cậu vài ba cái bất ngờ cuối cùng ! Rồi sẽ thấy, các con ạ... Rồi sẽ thấy

*

Môse Yudenman vào bàn giấy của Etô như người ta vào lò sát sinh. Vẻ dữ tợn, Cácmin Crimelô, Ângêlô Bácbá và Các-lô Badaletô lừ lừ nhìn hằm trong một bầu không khí thù địch. Nhưng Môse không nhìn họ. Hắn đi hai bước lại với Gabêlôti, hỏi bằng một giọng điềm đạm và dứt khoát:

- Đôn Etô, tôi có thể nói chuyện riêng với ông không?

- Đi ra. - Gabêlôti hất tay nói với mấy người kia.

- Một chút thôi, ông chủ ! - Bađaletô chen vào.

Hắn nhanh nhẹn đưa lướt tay lên người Yudenman đang khinh khỉnh để mặc cho hắn khám.

- Ra ngoài ! - Đôn Etô nhún vai bảo Bađaletô.

Cáclô đóng cửa lại ở đằng sau mình. Gabêlôti nhướn một lông mày lên về phía Môsê.

- Tớ nghe cậu đây !

Đi đến nhà Etô sau cuộc nói chuyện không kết quả với Vônphôn, Môsê cho rằng chỉ riêng sự có mặt đã là một bằng chứng về thiện ý của mình rồi. Ở phần liên quan đến hắn thôi. Nhưng nếu hắn lăm về cách chơi của Gabêlôti, nếu Vônphôn đúng, thì cũng cóc cần, hắn sẽ không còn sống để đi khỏi nhà Etô đâu.

- Đôn Etô, - hắn bắt đầu, - ông bảo tôi trở lại, tôi đã trở lại. Tự ý tôi. Tôi tin ở sự xét đoán và sự khôn ngoan của ông. Có thể tôi không thuộc trong gia đình ông, nhưng tất cả chúng ta đều là những đứa con của một gia đình công đoàn. Chúng ta đã làm việc cho nhau, điều đó khiến súng đạn không lấn át được lý trí.

Gabêlôti vừa chăm chú nghe, vừa ăn những hạt pittat, Yudenman quay lại nộp mình vào tay ông, đó là dấu hiệu tốt. Sau nhiều toan tính vô hiệu, người của ông đã mò ra được số dây nói của Hôme Clốp. Nhưng Etô cũng chẳng may gì hơn lúc gọi đến ngân hàng. Một giọng đàn bà báo cho ông rằng Clốp không ở nhà và xin ông cho biết tên tuổi. Lúc này, ông chỉ còn biết chờ và cầu cho Vônphôn không rút trắng mất tài khoản. Nếu Yudenman đến thì không thể có chuyện nào khác là xác định với ông điều trái lại mà thôi.

- Nói thật, ông hãy biết cho rằng tôi đến thế này là trái với ý Italô đấy.

- Cậu liên hệ được với hắn rồi à ? - Etô hỏi, cố giấu sự tò mò thêm khát của mình.

- Vâng.

- Hắn còn ở Duyrích à ?

- Vâng.

Gabêlôti nuốt chửng một nắm đầy pittát. Ông chìa cái hộp cho Yudenman, hắn lắc đầu.

- Hắn có giải thích với cậu là hắn đang làm gì không?

- Người ta đã ám sát anh của anh ta, - Yudenman nghĩ nhắc lại cái chết này thì hay, nói nhẹ nhàng.

- Hắn bảo như thế ?

- Đôn Etô, cho phép tôi... Việc này đã làm cho tất cả chúng ta nổi nóng lên. Mỗi chúng ta đều có cơ nói ra những điều vượt khỏi ý nghĩ thật của mình, những lời lẽ vì tức giận mà có. Vừa rồi, ông đã đưa ra những lời buộc tội Italô rất nghiêm trọng. Tôi đã không tán thành. Về phía anh ta, Italô cũng vừa mới đặt vấn đề về ông. Tôi cũng phản đối. Tôi muốn lập lại sự thật và chấm

dứt một sự hiểu lầm có hại cho công việc chúng ta.

- Đôn của cậu chết rồi thì cậu nói nhân danh ai ?

- Nhân danh chính bản thân tôi, nhân danh lẽ phải và lợi ích của tất cả chúng ta. Dầu thế nào, tôi cũng cần nói thêm rằng sau cái chết của Đôn Giencô thì trong lúc này, em của ông ta có cơ sở để kể tục đứng đầu gia đình ấy.

- Italô là một người vô trách nhiệm.

- Không, Đôn Etô, Italô chỉ là một người cho tới nay chưa gánh vác trách nhiệm, thế thôi. Không may Italô lại đang trong cơn đau buồn. Anh ta xốc nổi, bướng bỉnh. Anh ta tin chắc rằng cố vấn của ông đã định vụng trộm ông làm lợi cho riêng lão.

Mô-sê chịu đựng cái nhìn hằn học của Gabêlôti, mặc dù mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng hằn. Nếu lão hộ pháp này biết rằng Mô-ôctimơ Ô Broi đã chết, rằng chính Italô đã tự tay giết Ô Broi, thì sẽ là chiến tranh không chút thương xót, cho tới tận kẻ cuối cùng. Trong trường hợp đó, tấm mộ chí đầu tiên sẽ là của Mô-sê.

- Đây cũng là ý kiến của cậu ? - Gabêlôti hỏi, giọng hoàn toàn trung lập.

- Chẳng ai mà không sai sót được, Đôn Etô. Ngay ở Mô-ôctimơ Ô Broi cũng không ra ngoài cái qui tắc đó. Italô cho rằng anh của anh ta chết không phải vì ngẫu nhiên...

- Tôi tin là như thế ! - Etô nói, giọng đầy ẩn ý. - Cậu muốn biết tớ nghĩ như thế nào về tất cả cái đó phải không? Chừng nào Ô Broi không bằng da bằng thịt đứng trước mặt tớ để tự miệng nói ra với tớ thì không ai làm cho tớ nuốt trôi được cái đó cả. Chụp mũ cho một người không có mặt để tự bào chữa thì ngon lành quá. Dễ quá ! Chẳng cần phải lấu cá lăm cũng thấy được cái ấy có lợi cho ai...Italô Vôn-pôn.

- Có một cách cơ bản để yên trí được về chuyện này, Đôn Etô. Đồng thời cho chúng ta ra khỏi được ngõ cụt. Ba người có sổ tài khoản. Đôn Etô, Mô-ôctimơ Ô Broi và ông. Chỉ cần ông gọi dây nói đến Duy-rích là mọi sự lại ổn.

- Nếu đến bây giờ tớ vẫn chưa gọi, - Gabêlêti nói dối, - chính là vì lòng kính trọng ông bạn Giencô của tớ. Chúng tớ là hai người cùng chung chiếc thuyền này.

- Nếu Bé Vôn-pôn phạm sai lầm là đến ngân hàng mà không báo với ông, - lại đến lượt Yudenman nói dối. - thì chính là cái chết của ông anh đã kích anh ta tin rằng cố vấn của ông đang sắp sửa cho ông vào tròng. Bây giờ, anh ta qua miệng tôi, yêu cầu ông gọi ngay Duy-rích và cho lệnh chuyển tiền.

Gabêlôti vờ mắc mưu Mô-sê. Ông xem đồng hồ.

- Quá muộn. Gần sáu giờ chiều ở châu Âu rồi. Ngân hàng đã đóng cửa.

- Vậy mai, Đôn Etô, ngay khi mở cửa. Chúng tôi hoàn toàn tin cậy ông. - Gabêlôti suy nghĩ.

- Nói thật, cậu biết tìm Italô ở đâu không ?

- Biết chứ Etô đấy phắt ngay máy nói về Yudenman.

- Gọi nó đi ! Tớ muốn nói chuyện với nó.

- Được ! Môsê nói.

Giấu nỗi thất vọng, Môsê cầm lấy máy. Cho đến nay, hắn vẫn hy vọng chơi khá tể nhị để tránh tai vạ cho bản thân, để ngăn ngừa xung đột, thu về hai tỷ đôla và giữ gìn những mạng người. Hắn đã muốn mình làm lớp đệm giữa hai thùng thuốc súng : nếu hai thùng đó va nhau thì phải nổ. Lại lớp mỡ hôi lạnh ấy ở giữa sống lưng. Hắn khẽ mỉm cười thân thiện với Gabêlôti từ nãy vẫn không ngừng nhìn hắn.

- Khách sạn Xoóctiđi ? Tôi muốn nói chuyện với ông Vônphôn...

- Xin giữ máy...

Kinh hoàng, hắn nhận thấy từ bàn giấy vang lên câu trả lời ở đầu dây : Gabêlôti mắc một ampli gắn với điện thoại ở đây. Môsê khẩn thầm là Italô không ở khách sạn.

- Phòng ông Vônphôn không trả lời.

- Cho tôi ban tiếp tân... Ban tiếp tân ?

- Vâng, thưa ông.

- Chìa khoá ông Vônphôn có ở trên bàn không' ?

- Ông Vônphôn không ở chỗ chúng tôi nữa rồi, thưa ông.

- Xin lỗi.

- Ông Vônphôn đã bảo thanh toán cho ông ấy trước đây một hai tiếng. Ông ấy không ở khách sạn nữa.

Yudenman có cảm giác mình tan thành nước.

- Ông ấy có để lại thư từ gì không ?

- Thưa ông, không ?

Môsê đặt máy xuống, không dám nhìn vào mắt Đôn Etô. Từ nay, Italô đã xong cũi, không kiểm soát, sẵn sàng gây ra mọi sự sai lầm. Môsê nhún vai nhẩn nhục : Thôi, người ta chỉ chết có một lần mà.

- Đôn Etô, như thế đấy, ông biết cũng như tôi vậy...

Hắn suýt nói hắn đã lạy van Italô trở về New York, đừng làm cái gì hết trong khi hắn cố dàn xếp mọi sự.

Hắn thành linh một bã. Hắn buông ra, do dự :

- Có thể anh ta đang trên đường về New York... Có thể anh ta sắp gọi tôi ở nhà tôi ...

Hắn thông thả đứng lên :

- Cậu đi đâu ? - Gabêlôti hỏi.

- Tôi về. Tôi sẽ báo ông ngay khi hắn gặp tôi.

- Môsê, - Etô thân mật nói, - cậu có vẻ suy sụp...

Ông đi vòng bàn giấy đến đặt một bàn tay to như tảng giăm bông lên vai hấn.

- Tớ thích là cậu vui lòng nhận lời tớ mời cậu ở lại đây. Với lại tớ có thể cần đến cậu, khi tớ gọi cho ngân hàng. Muốn gì chúng ta cũng là những người liên doanh với nhau. Cậu nghỉ ngơi đi... Ximêon sẽ chỉ buồng cho cậu. Ximêon !

Ximêon Phêrô hiện ra ngay tức thì, tưởng đâu gã gắn tai vào cánh cửa.

- *Padrone ?*

- Tớ muốn cậu đi cùng người liên doanh của tớ, Yudenman, đến buồng của bạn bè. Trông để không thiếu một cái gì đấy.

- Vâng, *Padrone*.

Tim thót lại, Môsê mỉm cười buồn thiu.

- Ông nói đúng đấy, Đôn Etô. Tôi đi nghỉ chút xíu. Ông tin là tôi thành thực cảm ơn ông đã cho nghỉ lại đây.

- Nhận lời tớ, cậu làm cho tớ sướng lắm ! - Gabêlôti nói.

Môsê và Ximêon vừa rời gót. Etô đã bấm nút máy nói nội bộ. ông giật giọng ném ra :

- Tóm lấy Angiêla Vônphôn !

13

Ngồi đấy, hai anh da đen không có gì đáng chú ý tới ngoài cái vẻ đẹp nổi bật của bộ mặt.

Một người da có phần sáng hơn, ăn mặc trẻ nải một cách có nghiên cứu mà dám đại học Mỹ đang rất chuộng. Ngoài áo Ti-sốt có in con số khổng lồ “11”, là chiếc bludông nhàu cổ lông, quần và somi gin, giày bátxkét xanh da trời. Người kia mặc một áo cổ lọ màu mận chín, áo vét bằng tuyết, quần phlanen màu đỗ xanh và giày thể thao màu nâu thẫm.

Hai người là anh em ruột, có quyền mang danh hiệu hoàng tử và là con cháu trực hệ thuộc chi nhà vua Kibondô.

Người thứ nhất, Amađu Têđê, được biết đến ở Mỹ dưới cái tên “Rócki” nhiều hơn, là một trong năm cầu thủ bóng rổ đắt giá nhất trên thế giới. Kuaku Tuamê, em hấn, thì ba tuần nay ở Xaclây, không xa Pari mấy, là khách mời của B.N.L.N.T., *Ban Năng Lượng Nguyên Tử*. Tuy mới hai mươi hai tuổi, hấn đã là một trong những niềm hy vọng lớn nhất trong vật lý ở thế hệ hấn, đang mở một loạt thuyết trình về các máy gia tốc phân tử.

Rócki và Kuaku còn sáu người anh em trai nữa. Người cao nhất hai mét hai mươi tám, người thấp nhất hai mét linh ba. Trong nhà, mọi người yêu mến gọi hấn là “thằng lùn”. Kuaku và Rócki thì giữ một mức bình quân lương thiện. Hai mét mười sáu và hai mét hai mươi. Ở Bugumbura, nơi họ ra đời, những chiều cao này là bình thường, Rócki đã cố hết sức kéo ông em vào nghề bóng rổ, nơi các ưu điểm sinh lý của hấn sẽ cho phép làm giàu trong một thời gian ngắn. Nhưng Kuaku lại ít chú ý tới tiền bạc. Cái làm cho hấn thích thú là nghiên cứu cơ bản. Để cho cơ bắp khỏi han gỉ, đôi khi hấn cũng vào sân vận động, mặc vào một bộ đồ thể thao và làm ngán ốm những vận động viên có mặt bằng cách chơi bởi mọi môn : nước rút, nhảy, sức bật, ném tạ, phóng lao..., nhanh khéo, sức mạnh thuần túy. Rồi hấn tắm vôi hoa sen và biến mất như hấn đã tới vậy. Rócki đã gọi dây nói cho hấn từ New York.

- Tám tiếng nữa tớ đón cậu ở Pari. Cậu chuẩn bị đi.

- Bao lâu ?

- Một hai ngày.

- Đi đâu ?

- Đi Duyrich. Tớ sẽ giải thích. Việc nhà.

Từ nhiều đời, chữ “nhà” là thiêng liêng trong họ Kibondô. Chửi một người của họ là bằng với tuyên chiến chống cả bộ lạc. Tinh thần bầy đàn hung dữ này đã cho phép dòng họ duy trì bền vững trong hai thế kỷ, tuy ở Buruni, nền văn hoá bộ lạc được lưu truyền bằng miệng và không ai có thể nói chính xác được kỳ hạn ngày tháng nào, với sai số sắp xỉ một phần tư thế kỷ. Dầu sao, như trí nhớ của những người đương thời có thể đi ngược lên xa xôi nhất, thì bộ lạc Kibondô đã sống sót được sau các cuộc công kích nhằm chiếm đoạt đất đai của họ, cho dù những cuộc đó đến từ Uganda, Tandania, Công gô hay Kênia chẳng nữa.

Thời thế đã đổi thay. Năm trong tá anh em trai đã vào đại học, hai người, trong đó có Rócki, là những nhà thể thao chuyên nghiệp, người út ít, Mangô, hơi lạc hậu, thì ở lại quê hương với bố, vua cha.

Theo trật tự nối tiếp, Inetx, em gái họ, đứng cuối bảng, sau tất cả đám con trai, kể cả Mangô. Tám cậu anh trai dồn cho em gái một tình yêu say đắm. Ấ đi nhiều ở châu Âu, có một quãng dài sống lâu tại Rôm, Luân Đôn và Pari, những nơi mà sắc đẹp của ả đã đem lại cho ả một tờ tạp chí về thời trang.

- Xảy ra với nó cái gì thế ? - Kuaku hỏi Rócki.

- Một thằng ở Duyrich *thiếu lễ độ* với nó.

Đúng là cả hai đều thuộc vào lớp tinh hoa của nghề nghiệp mình, đều đã theo học ở Mỹ, đều được tiếp đón ở trong những phòng khách kín cổng cao tường nhất, đều làm cho gần như toàn bộ đàn bà da trắng gặp ngang đường phải mê tít, nhưng thành ngữ “*thiếu lễ độ*” vẫn làm rạn vỡ ngay tức khắc lớp sơn xã hội bóng bẩy của họ để đẩy họ trở lại với cái dòng máu di truyền bộ lạc Kibondô. Inetx là nạn nhân của sự “*thiếu lễ độ*”, đối với họ, việc đó không thể nào quan niệm nổi. Inetx đủ tâm cỡ đương đầu với bất cứ ai cơ mà.

- Em nó có bị hành hạ gì không ? - Kuaku lo lắng.

- Nó không bảo tớ. Nó chỉ bảo đến giúp nó thôi. Tớ nghĩ là cậu cũng thích tham gia cùng với tớ.

- Cảm ơn, - Kuaku gián dị nói. - Tớ giả định là ta tìm thấy thằng cha cũng dễ thôi, phải không ?

- Theo tớ biết thì nhiều thằng cha. Tớ đã có lần đến Duyrich để chơi biểu diễn với đám Háclem Bé Tẹo ([47]) ấy mà. Trừ phi nó lĩnh rồi, chứ không thì mò ra nhanh thôi!

Khi máy bay chạm đất và hai người đứng lên để lấy túi du lịch ở trên giá, Rócki và Kuaku đã trở thành điểm ngắm của tất cả hành khách đang nhìn họ với một vẻ ngạc nhiên và ngưỡng mộ.

Cùng lúc ấy, trên một đường băng khác của sân bay, chuyến bay Mác xây - Duyrich cũng hạ cánh. Trên máy bay là Lui Philipông và binh đoàn bếp núc của ông ta.

*

Angiêla xấu hổ về phán ứng của mình hôm qua. Lẽ ra nàng đỡ Frăngxétxca đang trong cơn tuyệt vọng thì nàng lại ra về, không chia xẻ nỗi buồn của người chị dâu.

Sau sáu tháng hôn nhân, nàng nhận ra mình chưa hề nhập hân vào gia đình Vônphôn bao giờ cả.

Quá khứ độc lập ở trường đại học, học hành, sở thích, cách sống của nàng, tất cả đều ngăn cách nàng với một bầy đàn cơ mình lại một cách chật hẹp mà ở đó, đàn bà chỉ là nỗi chờ đợi và niềm nhần nhục. Các gia đình Xixin sống như thế đó, từ những thời không còn ai nhớ nổi. Nhưng Angiêla không phải người Xixin. Nàng không thú gì chuyện bất hạnh, cả nỗi buồn nữa.

Chỉ xảy ra với nàng một điều kinh khủng mà thôi: nàng đã yêu phát điên phát rồ cái người đàn ông mà tất cả đều trái lại với nàng. Một cái gì đó thủ vật, nàng đã cảm thấy ở Luân Đôn, như một mũi dao, khi Italô đi vào thư viện và đôi mắt họ gặp nhau lần đầu...

- Anh tìm loại sách nào ?

- Có cuốn nào để cho tôi rũ được hai thằng mặt mẹt đi không?

Nàng sẽ không bao giờ quên hai câu đã gắn chung số phận họ vào nhau. Tối hăn đến đón nàng. Nàng xong việc lúc bảy giờ và tự tay đóng cửa thư viện. Mười lăm bảng người ta trả mỗi tuần không đủ cho nàng sống, nhưng bố nàng có một cửa hàng bán những dây dợ cho thuyền bè ở Amanphi, cứ cuối tháng lại gửi cho nàng khoản tiền bù.

Hai mươi ba tuổi và theo như nàng biết thì là người duy nhất ở cái tuổi này mà vẫn còn trinh. Nàng chẳng lấy đó làm hãnh diện. Một số bạn gái trong khoa nàng có những kinh nghiệm tính dục từ năm mười ba tuổi cơ. Khi có dịp để cho một chàng trai cùng tuổi mời nàng đi chơi thì sự tình thường không đi xa lắm bao giờ. Bố nàng không có lời dặn dò gì đặc biệt về khoản này, mẹ nàng lại càng không. Đó là những điều không được phép nói tới ở trong nhà nàng.

Nhưng Angiêla đẹp. Nàng có đôi mắt màu xám mênh mông, mái tóc rất đen và đôi môi đầy đặn, mềm mại, môi thiếu nữ trong một khuôn mặt hình trái xoan hoàn hảo mà đường viền đã sắc nét như gương mặt của một người đàn bà. Dĩ nhiên nàng đã nhận được những lời tuyên bố hay ho nhất. Nhưng trái với những người con gái cùng thế hệ, nàng cho rằng tình yêu sinh lý chỉ nên có khi nào "cái kia" đã nảy nở mà thôi.

Một số buổi tối mùa xuân, nàng cảm thấy trào lên trong người một dòng nhựa thèm khát, một dự vọng dữ dội dâng hiển tất cả cái mà nàng lưu lại, giữ gìn. Những tối đó, nàng ngờ vực, lơ mơ ý thức được rằng nàng có thể đã để lỡ hồng một cái gì đó quý giá, thoáng qua và mong manh như thời gian vậy...

Hắn đã đưa nàng đến một tiệm ăn Ý nhỏ nhỏ mất hút trong một khu phố không đẹp, Etô. Nàng đã nhìn hắn ăn, bản thân không tài nào nuốt nổi một miếng, bị mê hoặc đi bởi bộ mặt tái tái của hắn đang tối sầm lại vì màu đen tuyệt đối, sâu thẳm thẳm, với một sức tập trung mãnh liệt, làm cho xao xuyến, vừa khó dò nổi, vừa không có bề dầy.

- Chị không đói ?

- Có chứ...

- Chị không đụng đến thức ăn. Chị bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi ba !

Hắn cười phá và ngón đĩa thức ăn của hắn.

- Hai mươi ba ? Thật không ?...

- Thật ? Tại sao ? Buồn cười à ?

Nàng đã chắc chắn là sẽ ngủ đêm với hắn, cho nên giấu sẵn ở dưới đáy ví chiếc bàn chải đánh răng. Tối nay, sẽ là hắn đây. Không ai khác nữa. Nàng đã chờ lâu quá rồi ...

- Anh là người Mỹ ?

- Trên hộ chiếu. Máu Xixin.

- *Ancho io sono Italiana.*

- *Didove ?*

- *Amalfi* ([48]). Anh đã đánh lạc được hai người quấy rầy anh chưa ?

- Rồi. Điềm tâm thì chị dùng gì ?

- Một cà phê !

Sau đó, họ ra khỏi tiệm ăn. Hắn mở cửa xe cho nàng, ngồi vào sau tay lái và châm một điếu thuốc.

- Chị thích làm gì ?

- Bao giờ ?

- Bây giờ !...

Chị trả lời không do dự.

- Tùy anh.

- Yên ổn, náo động, ngồ ngộ, nên thơ, đậm đặc hay...

- Tùy anh.

- Chị có ít thì giờ thôi phải không ?

- Vâng !

Với hần, nàng sẽ có thừa thời gian, khi nào hần muốn.

Nàng chợt thấy mình ở trong một nơi chưa hề đặt chân tới : một câu lạc bộ đánh bạc ở Mâyphê.

- Chị may đấy ! Mấy năm trước đây, mẹ chị không thể vào nổi đây đâu.

Hần đã đánh trong hai giờ, quên hần nàng, mắt gắn chặt vào những lá bài người hồ li chia cho. Người ta hình như biết hần. Những món tiền ở trên mặt tấm thảm hần đánh mỗi tiếng bạc có thể nuôi sống được Angiêla suốt cả năm. Được !... Được...! Được...!...

- Tôi đã được mười một ngàn bảng. Chị làm cho tôi đỏ. Chị và tôi mỗi người một nửa ?

- Kìa, anh điên sao ?

- Tiền thôi chứ gì mà... Cầm lấy !

Hần cố dùng sức nhét vào trong ví chị một gói tương tiền hần vừa chia đôi trước mắt chị !

- Chẳng là cái gì mà vẽ vờ quá ! Nếu tôi thua tôi chẳng ngại ngừng vay tiền chị để mua xăng đâu. Tôi giản dị hơn chị. Thế nào ? Ừ hay không đây ?

Họ lại đang đi ở ngoài phố, trước cửa cái câu lạc bộ.

Nàng nhìn hần kỹ để xem hần có chế nhạo mình không.

Hần chỉ có vẻ bức dọc.

- Chị không muốn thật à ?

- Không muốn.

- Phần chị mà. Chị chắc chắn chứ ?

- Vâng !

- Vậy thì mặc kệ. Hê !

Một người rách rưới ăn xin ở cách đó vài bước đi lại.

Sợ thất ruột gan, Angiêla thấy Italô đưa cho người đó đồng tiền, chẳng hề hỏi han gì hết. Người ăn xin, kinh ngạc trể cả hàm xuống, đi giật lùi ra xa, chiếc mũ cát đầy tới tận vành toàn tiền là tiền, Angiêla lên xe, hai chân mềm nhũn.

- Khi tôi chia tay với một cái gì đó, tôi không bao giờ lấy lại nữa.

Nàng xáo động quá, không thốt được nên lời. Nàng để dành những vỏ chai côca ở trong phòng. Khi nào tích đủ rồi, nàng đem nó ra ông chủ hiệu tạp hoá để ông trả cho nàng tiền chai và nàng đổi nó lấy thuốc lá. Ghét hẳn vì cái cử chỉ đáng căm giận nọ, nàng mở ví ra vùi sâu chiếc bàn chải đánh răng xuống nữa.

- Chị giận à ?

- Vâng. Anh đã làm nhục sự nghèo đói của người ấy.

Hắn cười ròn, tự nhiên, thích thú.

- Có lẽ chị nên hỏi ý kiến của đương sự trước khi phán xét gay gắt đến như vậy !

- Đưa tôi về.

- Được Tôi báo chị biết là chị vẫn có quyền lấy một nửa số tiền tôi được bạc. Chị có muốn không ?

- Không ! - Nàng nghiêng răng nói.

- Theo ý chị vậy... Tôi hỏi thêm chị một lần...

Hắn chia gói bạc còn lại ra làm hai, đặt một phần lên ghế ngồi, cầm một phần xuống xe. Xuýt nôn, Angiêla thấy hắn đưa tiền cho một cô hàng hoa ôm đầy nhưng bó hồng đi vào câu lạc bộ. Italô quay lại, một bông hồng đỏ ở trong tay.

- Chị sẵn lòng nhận một bông hoa chứ ?...

Nàng im lặng bướng bỉnh.

- Một nửa ! - Italô hỏi dịu dàng. Hắn nhẹ nhàng xé dọc bông hồng, giữ lấy vài cánh lẻ và chìa cho nàng đôi cánh hoa gắn liền với thân. Nàng vờ không trông thấy.

Hắn đặt nó lên đầu gối nàng rồi mở máy.

- Sự thật, - hắn nói, giọng ba lơn, - tôi có đây một ít tiền được ở sòng bạc. Như chị biết đấy, một nửa là của chị. Chị có muốn không ?

- Anh thấy như thế là hay à ?

Hắn lại chia gói tiền thành hai, đưa cho nàng một.

- Ừ hay không ?

Nàng nhún vai, quay đầu đi. Hắn bấm nút điện cho hạ kính cửa xe xuống. Các tờ giấy bạc ở đầu ngón tay hắn phấp phới bay theo gió và tốc độ.

- Nếu tôi không sợ làm phiền chị, Angiêla, thì tôi sẽ cho phép tôi nhắc lại với chị rằng tôi còn nợ chị một nửa tiền tôi được bạc. Chị có muốn không ?

Người cứng lại, nàng nhìn thẳng về đằng trước. Những tờ giấy bạc hắn vừa đề nghị nàng lấy, lại theo con đường của những tờ trước. Khi hai người về tới cửa nhà nàng, Italô chỉ còn ở trong tay hai tờ một bảng. Hắn đưa cho nàng một:

- Phần chị đây ! Chị muốn không ?

Nàng tìm tay nắm cửa xe. Hắn đốt tờ giấy bạc và lấy nó châm thuốc lá.

Nàng không hé miệng từ đầu đến giờ, bị kìm kẹp bởi những tình cảm mập mờ khó nói, trái nghịch nhau dữ dội, vừa tức giận, kiêu kỳ vừa hèn kém, lại vừa cả một dục vọng dữ dội, mà nàng cúi kính dồn ép nó đi, nhưng nó vẫn làm cho tim nàng đập rộn.

- Anh có thể giúp tôi ? - Nàng hỏi, giọng lạnh băng.- Tôi muốn ra.

- Ngay lập tức !... Angiêla... Còn tờ cuối cùng... Chị muốn một nửa của mình không ?

Hắn cắt tờ bạc ra làm hai mảnh.

- Tôi yêu cầu anh mở cửa ra cho tôi !

Hắn vê mảnh sống sót cuối cùng của mười một ngàn bảng lại làm hai cục tròn tròn và ném ra ngoài cửa xe.

- Chị dứt khoát không muốn chia xẻ với tôi cái gì hết...

Hắn đi vòng quanh xe và giúp nàng xuống.

- Chào !

- Chào !...

Trong một tích tắc, mọi cái vẫn còn có thể. Họ đứng trước mặt nhau không sao rời mắt khỏi mắt người kia được. Nàng phá vỡ trước tiên và quay gót. Hắn không có một động tác gì để giữ nàng lại. Nàng leo những bước khô đanh và dứt khoát lên những bậc tam cấp đầu tiên của căn nhà thuê trọ, đi chậm lại, chậm lại, chậm lại nữa, đứng dừng và từ từ quay đầu.

Italô Vônphôn dựa vào xe, im lìm như tượng, điều thuốc lá lập loè ở mép, khuôn mặt nghiêm trang và tư lự. Khi thấy nàng xuống các bậc thang như luyến tiếc, hắn chẳng chạy xô lại với nàng. Hắn để nàng đi đến.

- Chị quên chìa khoá à ?

- Không.

- Chị có thể giúp tôi được không ?

- Anh cứ nói ...

- Tôi chẳng còn xu nào, - hắn nói, không tìm được một nụ cười. - Tôi có cơ bị giữ vì tội cầu bơ cầu bất. Chị có thể cho tôi năm mươi xu không ?

- Tôi cũng chẳng có cả từng ấy.

Họ ở trong vòng tay nhau, không hề biết ai là người đã mở ra trước. Không có hôn mà là một thứ áp sát nghiêm trang, ở trong đó, mỗi người cân đo sự có mặt của người kia, ở trong đó, không lời nào nói ra nhưng mọi cái đều đã được trình bày hết cả.

- Anh sẽ bảo em biết tên họ em là gì... Em tên là Angiêla... Angiêla Vônphôn !

Năm mươi tám ngày sau, họ cưới nhau ở New York.

Giencô, anh của Italô, đã tặng Angiêla một chiếc vòng kim cương vô giá. Hôn lễ ở khách sạn Pie. Hàng trăm con người điếu qua. Với cái nhìn thắc mắc của Angiêla, Italô đáp lại bằng những cái nháy mắt cười cợt. Và khi họ đã trở lại căn hộ lộng lẫy của họ ở Pác Evomu, Angiêla không thể không kêu lên :

- Lay Chúa ! Nhưng anh lấy đâu ra tiền mua một toà lâu đài như thế này ?

- Giencô và anh, bọn anh nhặt nhanh chấp vá... Bán buôn rau quả... Bọn anh xoay xở cũng không đến nỗi tồi...

Thỉnh thoảng có đánh bạc pôke ở nhà, do Italô và bạn bè tổ chức. Tất cả đều tỏ ra kính trọng Angiêla. Dần dần, len vào trong nàng một ý nghĩ kỳ quặc đến nỗi nàng không dám nói ra. Một tối không cầm được, nàng đã hỏi chồng, nửa đùa nửa thật :

- Này, bảo em, Italô, có phải anh là một gã xtrơ không?

Hắn làm ra vẻ sâu thẳm, buông vật mình xuống đi vắng và vờ bắn súng vào không khí.

- Hãi hùng ! Quá sức hãi hùng ! Cô ta biết. Vâng, tôi thú tội. Một tên kinh khủng. Tôi cắt trẻ con ra thành khoanh và chén với dưa chuột muối, mù tạt. Đừng có tố giác anh, anh van em !

Họ cười ầm với nhau.

Nhưng hôm qua, khi Frăngxétxca sụp đổ rú lên nỗi đau đớn vì tin chồng chết, chị đã thốt ra cái câu đáng sợ này :

Tôi đã biết là chúng sẽ giết anh ấy ! Và bây giờ đến lượt chúng giết chồng cô thôi !

Angiêla rùng mình... Tiếng kêu đó cứ xoáy và tai nàng khiến nàng chột cảm thấy cô đơn và lạc lõng ghê rợn ở trong căn hộ mênh mông này. Nàng đã bảo Phiôrentina, cô người ở, đi mua báo. Bồn chồn, nàng đi đi lại lại. Cùng lúc, chuông điện thoại reo... Tim nàng nhảy lên...

- Italô...Nàng nhắc máy nói.

- Angiêla !

- Italô... ?

Lại tiếng chuông ở cổng ra vào. Bực mình, Angiêla nói vội :

- Cầm lấy, anh yêu ! Phiôrentina bấm chuông. Em trở lại ngay.

Nàng buông máy nói và trong khi đi vội ra cửa, hình như nghe loáng thoáng tiếng Italô kêu với nàng điều gì.

Nàng mở giật cửa, không nhìn Phiôrentina, quay phắt lại để trở về với máy điện thoại. Thành linh nàng cảm thấy cổ tay bị kẹp trong một gọng kìm thép. Mắt trợn lên kinh hoàng, nàng thấy hai người đàn ông giống nhau hoàn toàn ở mọi điểm với những người vẫn thường đến đánh bạc ở nhà nàng. Trừ mặt thì hoàn toàn lạ.

- Thừa bà Vônôn ? - Người nắm tay nàng hỏi lịch sự. - Xin lỗi vì đã làm phiền bà, nhưng bà phải theo chúng tôi. Có người muốn gặp bà.

Cố nén sợ, Angiêla gỡ tay ra. Vô ích. Nó đã bị kẹt cứng trong một cái kìm.

Khi chị muốn hét lên, người chưa nói năng gì bèn úp bàn tay lên miệng chị. Đồng thời nòng một khẩu súng lục thúc vào sườn chị.

- Không dờ trò, bà Vônôn... Chúng tôi không muốn hại bà đâu. Bà sẽ trở về nhanh thôi !

Một vị sắt gổ tràn đầy miệng Angiêla. Bị choáng, mắt nàng hoa lên, chân mềm nhũn. Nàng ngất đi.

Trong khi một người bỗng nàng lên thì người kia đã nhẹ nhàng gác máy điện thoại.

*

Sau vụ Inetx, Hôme Clốp những muốn độn thổ ngay.

Quên mất là mình ngồi xe tới, ông đã đi bộ rời Grótxmanxtơ, thất thểu ôm sát vỉa hè, không biết sẽ tới đâu, không dám nhìn ai, ông uống công cốc vùi cái cảnh tượng ác mộng đó vào nơi sâu kín nhất trong người. Ông cần lấy lại tâm trí, cần được một mình, điểm lại sự tình, tìm hiểu xem cái gì đã đẩy Inetx đến phô bày ra như vậy ở trước chốn tôn nghiêm của những thành viên hội đoàn cựu học sinh và những đại biểu của đại hội tổng hội. Hôme đã đối chọi dửng dưng cảm như ở trong một lớp sương mù, giải thích với đồng chí của mình bằng một cái giọng lúng búng rằng cô hộ pháp da đen này *“thuộc quan hệ của con gái tôi, tôi mới chỉ gặp có mỗi một lần trong đời - đáng được hưởng lương khoan hồng mà ta vẫn dành cho những hành vi không lương trước nỗi của người điên”*. Ai cũng ngượng nghịu tán thành, có vẻ lại tin vào cách giải thích đó hơn cả ông. Một trong hai đại diện của phái yếu đã độc ác đề nghị gọi cảnh sát để hướng dẫn “người bệnh”; bà ta đã nhấn mạnh chữ này - đến bệnh viện tâm thần gần nhất; sự gây gổ mà ả vừa gây ra có cơ lặp lại ở ngoài phố, trước những đàn bà bụng mang dạ chửa hay trẻ con, khiến họ bị chấn thương thần kinh suốt cả đời. “Không phải như tôi !...” Hôme nghĩ, chẳng biết ẩn rúc vào đâu.

Áp úng xin lỗi, ông đã yêu cầu họ tiếp tục hội thảo không có ông. Vì lợi ích chung, và trước hết vì lợi ích của con người đau khổ kia, ông cần đi báo cho các nhà chức trách biết.

Họ đã vờ tiếp tục thảo luận, như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng con mắt nghi ngờ của họ không hề rời Hôme cho tới khi ông bước qua cánh cửa của hầm mộ.

Ông ngừng lên và nhận thấy mình đã đi theo đường về nhà một cách bản năng. Thật là đúng lúc quá nhé ! Đám quân xâm lược do Rênata mướn kia chắc đang phá phách căn hộ mà vì cuộc hôn lễ, con gái ông đã giao phó vào tay chúng.

Ông queo phải để đi đến ngân hàng. Ông có cảm giác người đi đường đều nhìn chằm chằm vào ông, đọc trong mắt ông thấy là ông có tội. Và trong mắt họ, ông đoán ra được lời buộc tội miễn xin ân xá. Nhà ở thì bị cấm, đường phố thì thù địch, chẳng còn ai tâm sự trông khi chờ tai tiếng nổ ra, chỉ còn bàn giấy ông là cái hang ổ cuối cùng mà ông có thể đến ẩn náu ở đó để khuây vợi dần nỗi hoang mang tuyệt vọng.

Ông đã cố đi vào bằng lối riêng, nhưng vẫn không thoát khỏi sự cảnh giác của Mácgoti.

- Thưa ông, khắp nơi hỏi ông.

Ông nhìn chị bằng con mắt rầu rĩ

- Tôi không ở đây đâu nhé !

- Thưa ông...

- Không làm gì cũng chẳng gặp ai Đi ra đi !

Chị nhăn mặt. Ông đã quen với nó, một cái nhăn của lòng tự trọng bị tổn thương, nỗi cô đơn của những đầu óc lớn không được thông cảm.

- Thưa ông, nếu tôi làm ông không thích, tôi cũng không cần, song người ta nài nỉ !... Chuyện sống chết đối với ông. Máy số ba... Có một ông... ông đó bảo tôi đây là gọi thay Inetx và ông khắc hiểu... Dẫu sao thì tôi cũng đã làm đúng như người ta dặn.

Chị mím môi đi ra, người đung đưa như gà vịt khiếp sợ vậy : chị ta nữa chị ta cũng đã biết rồi ư ?...

Hơi run run, Hôme bấm vào nút số ba.

- Tôi đây ? - ông vừa nói vừa nắn nắn chiếc cà vạt.

- Điều vừa xảy ra với Inetx chỉ là lời cảnh cáo thứ nhất. Thân thiện. Dù thế nào cũng là đáng ngán ở vào địa vị của ông đấy. Giả dụ cả thành phố đều biết chuyện đó ?

Hôme cứng người lại khi nhận ra tiếng Italô Vônphôn.

Cử chỉ đầu tiên của ông là định đặt máy. Ông đã không làm như vậy. Ông cần được biết.

- Inetx hơi hâm, ông biết đấy... Ắ có thể đi khoe khắp nơi... Tôi đã chặn được ả đi kể cái chiến công của ả với vợ ông rồi...

- Ông muốn cái gì ? - Clốp nói bằng một giọng sắt đá.

Giọng Vônphôn, mới đó đúng là giễu cợt, ngọt ngào, lập tức trong cơn doạ nạt lại lấy lại cái âm sắc hung hãn của nó.

- Chúng ta đã nói đến việc ấy rồi đó ! Nếu ngay đầu sáng mai ông vẫn không giải quyết thì trò bôi cứt vào ông mới chỉ là bắt đầu thôi đấy !

Clốp hít mạnh một hơi, nuốt nước bọt và gằn giọng:

- Cút xéo đi !

Do cơn xúc động, lần đầu tiên trong đời, ông vừa mới có một sự chệch choạc về ngôn ngữ.

Sau khi xem xét căn bếp, Lui Philipông bĩu môi. Ông càu nhàu với bản thân :

- Một gian triển lãm cho những mẹo tân kỳ về đồ dùng nội trợ bằng điện tử thì đúng hơn là một cái bếp... May sao mà lại có được một cái lò...

Ông liếc nhìn binh đoàn của mình bằng con mắt thống trị.

- Liệu cơm gạo mồm ! Có gì ta làm nấy. Mở hòm ra.

Không bao giờ Philipông lao vào một cuộc mạo hiểm nào mà không có chuẩn bị đầy đủ từ trước. Ba hòm nặng đựng cụ đồ nghề đã đến Duyrich từ trước ông. Hai người nấu bếp lấy kim bật các nắp hòm ra.

- Các ông, sẵn sàng chứ ? - Philipông hỏi.

- Thừa ông, đã.

- Nào Check up ([49]) ! Dao lóc xương ?

- Đủ !

- Dao thái mỡ ?

- Đây !

- Bàn rán cá ?

- Cả đây !

- Kéo cắt cá ?

- Dạ !

- Dao nhà bếp ?

- Có !

- Thìa khuấy ?

Tiếng kim loại lanh canh của vật dụng : Không có trả lời.

- Tôi nhắc lại. - Phiipông sốt ruột. - Thìa khuấy ?

- Tôi có đây rồi.

- Đĩa nhà bếp ?

- Đây !

- Kim khâu ?

- Có !
- Dao phay nhọn ?
- Có mặt !
- Dao to nhà bếp ?
- Có đây !
- Cái rây lọc ?
- Đây !
- Nào ?
- Có !
- Máy đánh trứng ?
- Đây !
- Muôi to bản bằng gỗ, máy trộn ?
- Có mặt !
- Tốt... Tốt, - Philipông nói. - Xirin ?
- Thừa thầy !
- Lấy dụng cụ trong hòm số hai ra rồi lần lượt kể tên.
- Vâng, thừa thầy !

Người nấu bếp lục trong cái hòm và lấy ra từng vật dụng một, lấy đầu xương lên đến đấy :

- Rây lọc... Măngđôlin... Chảo... Thớt...

Philipông ngăn anh ta để truy Valăngtanh một câu, đó là người mới nhất trong binh đoàn của ông.

- Valăngtanh ?
- Dạ, thừa thầy ?
- Vì cậu yêu âm nhạc, cho nên hãy giải thích cho bọn tớ xem măngđôlin là cái gì nào ?

Cậu con trai, quá lắm chúng mười bốn tuổi, sượng đỏ mặt lên, khoái chí vì có cơ hội phô ra sự hiểu biết của mình. Cậu đọc như một bài kinh :

- Măngđôlin là một con dao tự động gồm có một lưỡi có thể điều chỉnh...
- Dùng để làm gì ?

- Để gọt mỏng, thừa thầy !
- Cái gì ?
- Thái mỏng rau nấu xúp, khoai tây và...
- Được...được ! Xirin, tiếp tục !
- Xoong... Bàn quay thịt... Nồi gang... Ba Tàu...
- Valăngtanh ? Thừa thầy ?
- Ba Tàu ?

- Ba Tàu là một cái lọc xốt. Bằng vải kim loại màu...Để làm nước cốt, xốt, xúp loãng...

- Tốt lắm ! Nếu cứ được thế, tớ sẽ làm cho cậu thành một anh chế nước xốt đúng tiêu chuẩn ?

Đám người thuộc binh đoàn tán thưởng câu pha trò của Philipông bằng những nụ cười quy lụy.

- Lúych ? Rau cỏ ?

- Ông chủ, không thiếu một thứ gì cả ! Thừa là... Xạ hương thảo... Mê diệt... Đan sâm... Bạc hà... lá thơm... Thảo hoàng liên...

Lui Philipông phẩy tay ngăn anh ta lại, cái phẩy tay của những vị chỉ huy khi muốn nói trước hàng quân trước hôm ra trận.

- Có thể một số các anh thắc mắc là đến Duyrich làm gì ? Tôi sẽ trả lời cho họ... Các anh ở đây để phá vây cho các anh ! Tôi sẽ không bỏ qua cho các anh cái gì hết ! Tôi sẽ không tha thứ cho các anh gì hết ! Các anh là những vị thần của khoa bếp núc Pháp vĩ đại ở nước ngoài... Người ta sẽ phán xét chúng ta, phê phán chúng ta, mổ xẻ chúng ta... Dù bữa tiệc tối này là lộn tung phèo tôi vẫn cứ muốn nó hoàn hảo. Hãy làm vinh dự cho tôi, làm vinh dự cho bà Philipông đang phải, khổ thay, trông nom ngôi nhà. Các anh hãy xứng đáng với *Mép tắc lém* ! Và bây giờ, tất cả vào việc !

Người nào người nấy vào vị trí, trong đường bay rào rào của những nồi niêu, muôi thìa, thớt khay. Cậu nhỏ Valăngtanh huých trộm Xirin, khâm phục chỉ vào ông thầy, khẽ nói lướt :

- Ông ta đúng là hay giở thói thật, nhưng phải nhận là tài !

*

Muốn cho sự thể có xảy ra với cung cách nào đi nữa thì từ nay chiến tranh là không thể tránh khỏi giữa Gabêlôti và đứa út của nhà Vônphôn nữa rồi. Cầm giữ Môsê Yudenman và bắt cóc vợ Italô, Etô vừa mới chặt đứt hẳn cây cầu. Muốn gì, sớm muộn xung đột cũng sẽ nổ ra. Việc kế tục Giencô sẽ đặt ra một vấn đề gai góc trong bốn gia tộc lớn khác ở New York.

Theo lời Môsê, Italô đã tự mình tuyên bố làm trùm mới của băng Vônphôn. Với cái quá khứ cò bạc, tự nhiên làm cho hắn mất thiện cảm của “Ban”, thì hắn hy vọng duy trì chức đó thế nào được nhỉ ? Giả định như người ta còn gặp lại hắn... Việc hắn thành lĩnh biến mất khỏi khách sạn không báo cho Gabêlôti điều gì tử tế cả. Hai khả năng : hoặc hắn hiểu ra là ngân hàng sẽ không mở cửa cho hắn và sẽ phải quặp đuôi mà trở về Mỹ, hoặc hắn đã thành công mà nằng được hai tỉ của Công đoàn.

Trường hợp này thì người cũng như tiền đều khó lòng tìm lại được.

Với Etô, cái làm ông bức tức là phải chờ đợi hàng giờ nữa mới có thể biết rõ sự tình. Do chênh múi giờ, ở New York đã ba giờ sáng khi các ngân hàng Duyrích mở cửa.

Khi ông đưa sổ tài khoản ra thì Hôme Clốp sẽ trả lời ông thế nào đây ?

Cáu kính, ông mở cái tủ lạnh tí hon giấu ở dưới một tấm ván tường, lấy ra một chai bia, bánh mì cắt thành khoanh và một gói bơ. Ông quét bơ lên bánh và ăn ngấu ăn nghiến cho tới lúc hết nhẵn. Không khát, nhưng ông vẫn uống ừng ực hộp bia thứ ba. Chờ mà chẳng biết làm gì ông chìm đắm vào một trạng thái giận dữ suy sụp ghê gớm.

Sự thể cứ diễn ra theo cách thức của nó và ông thì không thể làm cho nó đổi khác được. Những biện pháp phòng ngừa làm ngược ý Vônphôn cũng sẽ chẳng ăn thua nếu như thẳng khốn kiếp ấy đã bỏ trốn đi với tiền rồi.

Mạng một tên cố vấn và một mụ vợ chính thức có là mấy nả khi mà hai tỉ đôla nhảy vào trong cuộc cơ chứ ?

Trước đó, Tôma Mécta và Frăngki Xabatini đã gọi để báo với ông rằng Angiêla Vônphôn đã “đi theo vô sự”.

Ông đã dặn hai tên tay chân không được làm gì với người thiếu phụ cả. Còn về Yudenman, ông đã nhân ái đến độ yêu cầu Ximêon Phêrô, người canh giữ, chuyện trò với, để giải sầu và trông nom cho mọi ý muốn của hắn đều được thoả mãn. Etô coi trọng viên cố vấn của nhà Vônphôn.

Nhưng tỏ rõ ý định trung thành với Italô, Môsê đã vừa mới ký vào bản án tử hình của mình xong : hắn ta đã đặt cược vào con ngựa tồi.

Gabêlôti nốc thêm hai hộp bia nữa để làm giảm đi những cơn đau dạ dày co thắt do bị lo lắng và bất bình.

Không kết quả. Dạ dày ông đau dội lên từng đợt, miệng ông có vị cay xè và ông phải nén những cơn buồn nôn xuống. Để cho chúng ngưng hẳn, ông còn đặt cả một phần tư gói bơ lên trên một khoanh bánh.

Làm sao người ta lại hy vọng có thể làm cho ông tin được rằng Moóctimơ Ô Broi đủ liều lĩnh để lừa ông nhỉ?

Ông cắn một nhát dứt rời miếng bánh mì bơ và nuốt luôn chẳng nhai. Ô Broi sợ mọi thứ. Nhưng hơn tất cả là sợ Gabêlôti. Khi cau một bên lông mày lên, ông ta khoái trá thấy con người bé nhỏ kia, vốn đã thấp lùn lại càng rúm ró vào hơn nữa. Ông bị nghẹn vì miếng bánh phết bơ cuối cùng, bật ho một trận dữ dội, đỏ mặt tía tai lên, phải dựa vào tường để thở lại bình thường và khạc nhổ. Ông đã để ban tham mưu chất xám của ông ở lại trong bàn giấy, không chịu nổi lâu hơn nữa sự im lặng khó chịu của những người này. Cúi gập người xuống, ông mở nút một chai bia mới. Người ta gõ cửa.

- Hử ? - ông bực dọc quát to lên.

Ăngêlô Bácba thận trọng thò đầu vào qua khe cửa.

- Đôn Etô, ông không được khoẻ ?

Bị ho trở lại, Gabêlôti ngừng bật. Mặt đầm đìa nước mắt nước mũi, ông nhìn chằm chằm Ăngêlô.

- Ai mang đến ?

- Người đưa thư của sân bay.

- Đưa đây !

Ông nghi hoặc cầm lấy cái gói nhỏ bọc chu đáo trong giấy gói màu be. Bên trên, một nhãn dán có ghi tên và địa chỉ ông. Không một chỉ dẫn gì về người gửi. Cũng chẳng hề có tem và con dấu bưu điện.

- Tại sao cậu biết là từ Thụy Sĩ ?

- Nó vừa đến trong chuyến máy bay Duyrích. Người đưa thư bảo tôi thế.

Gabêlôti nâng nâng cái gói. Hình như quá nhẹ để chứa nổi một cái bẫy. Nhưng Etô vẫn ra vẻ dửng dưng đưa nó cho Ăngêlô Bácba.

- Mở ra... Tớ bị ghen...

Ông quay gót, đi ra tận cái tủ lạnh, một khoảng cách đáng kể, kê ở đầu giường ông. Ông quì xuống thấp để dễ lục tìm những chai bia ông đã nắm ở trong tay rồi, biết tổng rằng, nếu cái gói nổ thì cả khối chiếc giường sẽ che được mảnh cho ông. Vừa lắc nhưng chai bia trên tấm vĩ sắt, ông vừa nói trề nải :

- Chắc là một cái trò gì của Ricô Gatô đấy mà...

Ông nghe thấy tiếng giấy bị xé. Theo bản năng, ông vón người lại cho gọn hơn nữa, chùng nào cái bụng bự của ông cho phép.

- Thế nào ? - Ông hỏi, chẳng quay lại, cũng chẳng đổi tư thế.

- Khỉ ! - Angiêla nói.

- Gì ?

- Đôn Etô, đến mà xem...

Cuối cùng, Gabêlôti đứng lên, một hộp bia kẹp giữa mấy ngón tay : nếu một cái gì đó phải nổ thì nó đã nổ. - Cậu mở ra chưa ?

Ăngêlô đi đến đưa cho ông cái gói đã bị mở phanh.

Không cầm lấy, Gabêlôti ngạc nhiên nhìn chiếc đồng hồ quăn quanh một gói nhỏ khác nữa có mang máng hình thù và khối lượng một quả trứng. Bácba chẳng nghĩ ngợi, đưa ngay tất cả lên tai.

- Nó chạy... - Hấn sừng sốt nói.

Giấy đồng hồ có móc một tờ giấy viết bằng chữ hoa in :

“KỶ NIỆM DUYRICH” Angêlô kéo tụt nó ra khỏi lần giấy bọc màu lơ nhạt nhàu nát phủ đầy những chữ viết tay, những chữ ký, những con dấu. Tờ mờ kinh khủng, Etô cầm nó từ tay Angêlô và giơ lên, để hiện ra một bao diêm mà ông thận trọng đặt lên trên một cái ghế.

Trên giấy, ảnh của Ricô Gatô, được ghim ở giữa tấm bằng những cái kẹp - đó là trang đầu tiên của hộ chiếu Gatô. Gabêlôti đọc : ENRICÔ, GATÔ, NHÂN VIÊN RAO HÀNG BẤT ĐỘNG SẢN, 256. ĐẠI LỘ WASHINGTON, MIAMI.

Bácba và ông im lặng nhìn nhau không hiểu. Quên hết mọi thận trọng, Etô cầm lấy bao diêm mang nhãn hiệu một công ty máy nghe cao cấp ở Duyrich. Ông dứt khoát mở nó ra.

Ở bên trong, đặt trên một lớp bông mỏng có vấy những vết nâu nhạt là một mùi nhờ nhờ. Dẫn nổi ghê tởm xuống, Gabêlôti nhìn sát vào đó. Lúc ấy ông nhận ra là một chiếc lưới người.

Lưới của Ricô Gatô.

14

Sáng hôm thứ ba, tức ngày 26 tháng Tư 1977, Italô thức giấc khi mặt trời vừa mọc. Cũng giống như mọi lần ngủ không đầy mắt, hấn thắc mắc là mình đang ở đâu đây, không nhận ra căn phòng rộng căng vải nhung màu cổ vịt, chiếc giường có cột đỡ lấy một cái tán, những bàn ghế nặng nề và sẫm màu mà hấn không hề có một kỷ niệm nào. Qua cánh cửa sổ mở, lọt vào một dàn hợp xướng những tiếng chim hót. Một tia sáng vàng rực lọt qua khe cửa chớp đến in thành những vệt song song trên tấm thảm cao cấp màu be. Hấn vươn vai, ngáp, gãi đầu, rồi nhìn đồng hồ : sáu giờ rưỡi. Lúc đó hấn nhớ lại tất cả. Mặt hấn đánh lại, hấn nhảy xuống giường và đi đái vào chậu phòng tắm lát men sứ đen.

Hôm qua, khi hấn gọi cho Angiêla và nàng bảo phải ra mở cửa cho Phiôrentina mà không để cho hấn có thì giờ giải thích, hấn đã hét to với nàng rằng cứ để cửa đóng. Nhưng Angiêla đã đi. Và không trở lại đầu dây.

Vài giây sau, trong lúc Italô vẫn hét gọi vợ, thì đường dây đã bị cắt. Italô quay lại và chuông cứ réo mãi mà Phiôrentina và Angiêla không hề nhắc máy. Sợ điên lên, hấn đã gọi Môsê Yudenman. Không may mắn gì hơn : chẳng ai trả lời. Italô lập cập quay sang người trợ lý của Giencô, gã Pidu trung thành mà số phận đã hoà vào cùng số phận nhà Vônphôn từ hai chục năm nay. Nhưng căn hộ ở Đại lộ số Tám, nơi Pidu ở, cũng câm lặng nốt.

Ngỡ như tất cả những người gắn bó nhất với hắn đều đã cùng lúc biến đi khỏi thành phố. Quay đi quay lại không chán ba số máy này, Italô lần lượt tiếp xúc với ba người phó của Giencô, An đô Amanphi, Vixentê Brutô, Giôxép Đôtô.

Hắn vô cùng kinh ngạc thấy chẳng người nào biết tin Giencô chết cả. Chửi rủa Yudenman không tôn trọng những lời căn dặn của mình, hắn đã thông báo vắng tắt cho họ là cái chết của anh mình không làm thay đổi gì đến diễn biến công việc làm ăn của gia đình. Hắn bảo họ rằng hắn cầm đầu băng và ra lệnh cho họ huy động tất cả đám lính có trong tay để đi tìm Angiêla và Yudenman.

Sau đó, hắn gọi lại nhà mình : Phiôrentina đã về !

Bà chủ đã bảo nó đi mua báo, nhưng khi nó về thì nhà trống không ! Như có một nắm bông gòn nhét vào cổ họng, Italô cầu nguyện cho vợ mình đi đến nhà Frăngxétxca, bà vợ goá của Giencô. Bằng một giọng thần thờ và rầu rĩ, Frăngxétxca cho hắn biết chị không gặp lại Angiêla từ hôm qua. Thành linh đổi giọng, chị tru lên đòi giải thích về cái chết của chồng mình. Bối rối đến kinh hoàng, Italô chẳng biết trả lời chị thế nào. Hắn không thể lộ cho chị sự thật đến tận chi tiết được. Chưa thể được... Frăngxétxca tuyệt vọng nức nở, van hắn cho biết xác của Giencô ở đâu để chị còn mặc niệm lần cuối cùng trước khi người ta hạ huyệt. Italô hen lảng nhảng rằng hắn sẽ gọi lại chị, hắn sẽ lo liệu tất cả. Đặt máy xuống, hắn thấy như mình đê tiện, người tràn ngập một cảm tưởng lờ mờ là đã phạm tội, điều mà hắn cưỡng chống lại : hắn chẳng chịu trách nhiệm gì hết đối với quá khứ. Trái lại, chính hắn lại một mình đang định đoạt tương lai. Clốp sắp phải thiệt thân để được học biết rằng không thể đùa một cách nhờn nhợt vô tội với đau khổ của người khác được ! Nhưng câu lão chủ ngân hàng trả lời làm cho hắn bàng hoàng, dìm hắn vào trong một trạng thái rồ dại mãnh liệt không thể kìm hãm được lâu hơn... Hắn mở cửa chớp, nheo mắt để tránh ánh nắng quá gắt của mặt trời đang rọi thẳng vào mặt. Trong vườn hoa toà biệt thự, mọi vật đều trong lành và êm dịu như buổi sớm đầu tiên của cõi nhân gian. Không một dấu vết con người trên những thảm cỏ điểm lốm đốm những bông hoa, trên đó, đàn sáo đang nhặt mổ. Những bụi um tùm lila màu hoa cà và trắng chạy dọc theo bức rào sắt đúc, khe khẽ đung đưa dưới làn gió nhẹ vuốt ve, lâm run rẩy những cành cây bá hương, trên đó đàn bướm trắng đến múa lượn vui đùa.

Thật bất công là tất cả vẫn cứ tồn tại, yên bình, vui vẻ trong khi hình hài của anh hắn thì đang thối rữa ra ở một nơi nào đó...

Hắn dứt phắt mình ra khỏi tâm trạng suy tưởng để làm mềm yếu con người trước vẻ đẹp, trước lời hứa hẹn sinh tồn đang nở rộ của một buổi sáng tháng Tư huy hoàng này. Hắn cần phải giữ gìn ở trong hắn sức mạnh của hận thù. Hắn quay lưng lại với mặt trời trở vào buồng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, mở vòi nước lạnh rồi đếm đến một trăm trong khi tia nước giá băng quất vào người hắn.

Hắn mặc quần áo sạch, lùa lên người một trong những bộ com lê đen vĩnh cửu và xuống bếp. Trong nhà vẫn chưa ai dậy. Hắn tìm lấy một hộp cà phê, pha một tách, châm điều thuốc đầu tiên và sắp sửa đi dạo quanh vườn hoa thì chợt có cảm giác một người đang đứng gần hắn, tuy hắn không hề nghe thấy tiếng động.

- Tôi đã mong có thể pha được cà phê cho ông... - Phôn cô Môri nói.

- Tớ cần nói với cậu.

- Tôi cũng thế.

- Nói trước đi !

- Thế này... Đã đến lúc ông nên biết. Từ khi chúng ta đến Duyrich, mọi cái diễn ra quá nhanh. Ông có nhiều việc phải làm và nỗi đau đón giáng vào ông cũng là giáng vào chúng tôi, có lẽ đã làm cho ông không nhìn thấy được những gì xảy ra ở đằng sau ông...

Phôn cô diễn đạt bằng một giọng điềm đạm, rất bình tĩnh. Vôn pô sắc bén quan sát hắn ở đằng sau mí mắt lim dim kín đáo. Mô ri vẫn làm hắn tò mò bởi cung cách, sự giữ ý và những im lặng của gã. Một ý thức về khoảng cách...

- Cái gì xảy ra ở đằng sau đó ? - Hắn hỏi và rít một hơi thuốc lá.

- Tôi đã giết hai người, - Phon cô trả lời, không chớp mắt.

- Khi nào ?

- Từ khi ta đặt chân đến đây.

- Tại sao ?

- Chúng theo ông từ New York. Chúng cùng đi một chuyến máy bay.

- Gabêlôti ?

- Không. Khi tôi thịt đứa thứ nhất, tôi không được biết nó. Nhưng tôi ân hận báo với ông nó là một cảnh sát. Một cảnh sát Mỹ.

Italô kìm giữ không run tay.

- Cậu giết nó như thế nào ?

- Nó rơi từ tầng tám khách sạn Xoócđi xuống. Một cái ngã vì tai nạn.

- Tai nạn ?

- Không ai có thể chứng minh khác được cả. Ông là người duy nhất cùng với Bêlindôna và tôi biết sự thật.

- Đứa thứ hai... một thằng cảnh sát khác ?

- Vâng. Cùng một đội hình sự. Đồn cảnh sát trung tâm ở Đại lộ Sáu. Người của Kiểcpatric. Khi ông đi vào núi với Ô Broi, con bồ tóc vàng của lão và con mồi, nó đã bám sát nút ông.

- Lúc ấy cậu ở đâu ?

- Đằng sau. Không dễ như thằng trước. Nó xuýt nữa thì xơi tôi. Tôi may.

- Cái xác ?

- Năm trăm mét trước nhà máy cưa. Tôi kéo nó vào một cái kho !

Vôn pô quay đi, nhìn lâu vào đầu điếu thuốc lá. Hắn thông thả buông ra :

- Có lẽ câu chờ khen hử ?

- Tôi chẳng chờ cái gì cả. Tôi cho ông biết tình hình. Có thể thôi !

- Nhưng cậu đã ngờ đũa kia cũng là cảnh sát ?

- Nếu tôi không hành động thì chúng ta đã nằm xà lim vì giết con tóc vàng và Moóctimơ Ô Broi rồi !

Italô búng điếu thuốc lá, làm nó rơi xuống một bông mácgơrít, gây vết sém ở nhụy hoa. Italô thở dài quay lại Phôn cô.

- Cậu làm tốt. Phôn cô. Cậu chẳng còn cách nào. Tớ cảm ơn cậu ! Hắn thân mật vỗ vỗ vai gã. Phôn cô sắp nói điều gì nhưng Bêlindôna chợt xuất hiện, ngạc nhiên trông thấy hai người. Hắn mặc chiếc áo ngủ chắc là tìm thấy ở trong một tủ vách. Chiếc áo màu tím có hoa và vạch xanh lá cây, thít chặt lấy hắn như một khúc dồi ở những đường khâu, nhất là ở vai, người ta cảm thấy nó sắp bị bực.

- Tôi lại tưởng mình dậy sớm nhất...

Hắn che một cái ngáp. Bộ mặt bánh đúc và thô lỗ của hắn xanh rì những râu. Hắn ngửa mặt nhìn mặt trời mọc rồi nói :

- Đói !

Italô liếc hắn một cái nhìn ghét bỏ.

- Lời cảnh cáo đầu tiên và cuối cùng. Nếu sau đây mày ho he một cái gì mà không báo cho tao hay thì tao gạt ra khỏi nhà !

Bị gáo nước lạnh, tên hộ pháp mở tròn thô lỗ hai mắt.

- Tôi làm cái gì đâu ?

- Mày đã giúp Phôn cô giết hai thằng cảnh sát. Tao chẳng được biết gì hết ?

Bêlindôna nhìn Phôn cô, vẻ trách móc. Nếu hắn đã không nói gì với Italô thì là theo lời dặn dò đặc biệt của Phôn cô.

- Lúc ấy tôi nghĩ... - Hắn ấp úng.

- Mày không phải nghĩ cho tao ! Lệnh là tao ban ra!

- Piêtrô không có lỗi gì cả... - Phôn cô nhẹ nhàng xen vào.

- Cậu, tớ có hỏi đâu ! - Vôn pôn quát. - Tớ nghĩ gì về cái đó thì tớ đã báo cậu rồi. Lẽ ra cậu phải báo cho tớ. Tớ muốn biết hết, hết tất cả ? Rõ chưa ?

Hắn nghiêm khắc nhìn trừng trừng hai người. Cả Bêlindôna lẫn Môri đều nín thít. Những con chim rừng trong vườn hoa, bị động bởi tiếng họ nói, lại bắt đầu riu rít to hơn. Italô chỉ một ngón tay vào Bêlindôna :

- Hai giờ nữa, mày phải đau răng !

Lo lắng về câu bí ẩn này, Bêlindôna chờ một phản ứng trên mặt Phôn cô, nhưng không có.

- Phôncô !

- *Padrone* ?

- Cậu biết tớ đến Duyrich làm gì không ?

- Đại khái thì có. - Môri trả lời không chút do dự.

- Một thằng chủ ngân hàng cục cút chặn tiền của anh tớ gửi. Tớ không muốn nó chết... Chưa. Tớ muốn phá nó đã. Nếu chẳng may nó chết thì vĩnh biệt *xin* ! Tớ muốn nó nói...Cậu hiểu không?

- Có !

- Nếu cậu là Gabêlôti thì cậu sẽ phản ứng thế nào khi người ta thịt mất một người của cậu ?

Bêlindôna xoa cằm. Râu gã kêu lên dưới các ngón tay.

- Tôi dẫn một đội biệt động đến thi hành luật.

- Đúng ! Còn cậu, nếu cậu là Kiểcpatric và hai cảnh sát của cậu mất tích ?

- Cũng vậy. Tôi sẽ báo cho các đồng nghiệp Thụy Sĩ.

Vônpôn gật đầu tán thành.

- Cậu đã nói đấy ! Nói tóm lại, cái đó nghĩa là sẽ có rất nhiều người đổ xô đến sau đít ta... Thêm một lý do để làm le và dứt điểm ! Tất cả trông vào lão chủ ngân hàng. Nó cứng đầu. Không cứng bằng đầu tớ. Tớ muốn nó sụp Lờn cảnh cáo hôm qua chưa đủ. Hôm nay, ta sẽ bẻ gãy nó !

Phôncô làm vẻ mặt không tin.

- Nếu nó biết người ta buộc phải thu xếp với nó thì sẽ khó mà bịp được nó...

Italô cười hiểm độc.

- Ta sẽ nói tới chuyện đó hai giờ nữa... Tớ sẵn sàng cược rằng nó sẽ hiểu ra... Nghe kỹ này... Chín giờ rưỡi, tớ muốn cậu đưa Bêlindôna đến phố Dovaio, số chín. Các cậu lên tầng ba. Bấm chuông nhà một bác sĩ rằng tên là Xtrôn, giáo sư Oguýt Xtrôn. Cậu sẽ đụng phải vợ lão, Ingrít. Mụ sẽ bảo là cậu không có hẹn trước. Bêlindôna ôm hàm. Cậu nói nó mọc răng khôn đau phát điên lên được. Piêtrô bắt đầu tỉnh ra, thở dài nhẹ người.

- Lúc nãy ông làm tôi sợ, *Padrone*, ông chủ ạ... Rồi khi vào phòng bệnh thì sẽ làm gì ?

Một ánh độc ác nhảy nhót trong con mắt Vônpôn.

- Tớ sẽ bảo cậu...

- Đôn Etô, tại sao còn chờ ? Không những Vônphôn lừa chúng ta mà còn coi chúng ta là những đứa ngu đần.

Từ lúc bắt đầu thức chờ đến bây giờ, Gabêlôti đã xem đồng hồ đến lần thứ một trăm. Sắp ba giờ sáng.

Các thành viên vai vế trong gia tộc quây quần quanh ông, đã bàn luận dài dài về thái độ cần phải có. Cácmin Crimelô và Angêlô Bácba tán thành chờ Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich mở cửa để sau đó, quyết định dứt khoát về số phần hai tỷ. Sau đó, nếu tình thế yêu cầu, người ta sẽ chuyển sang những cuộc trả đũa tức thì. Trái lại, Cáclô Badaletô cứ không ngừng đòi lấy đầu Môsê Yudenman và Angiêla Vônphôn. Hung hăng đòi. Trong con mắt gã, việc nhận được cái lưỡi của Ricô Gatô là một bằng chứng về sự phản bội của Italô Vônphôn, đồng thời là một sự xúc phạm dưới dạng thách thức không thể chịu đựng nổi.

- Tôi đã nói thẳng Vônphôn nó điên mà. Nếu nó cảm thấy ở chúng ta có chút nhu nhược nào thì chúng ta lần lượt bị vớ nó hết đấy !

Để cho đỡ cáu kỉnh, Gabêlôti đã bảo mang lên bàn giấy cho ông nằm ký trứng cá cavia. Biết sự đam mê bệnh hoạn của ông đối với cái ăn cái uống, những người của ông, mặc dù được mời nhiều lần vẫn chỉ đứng qua loa thôi, sợ làm cho ông tức. Nhưng cũng chỉ sót được vài hạt mà Etô gạt từ đáy hộp lên bày trên một khoanh bánh loaf mạch phết bơ. Ông nhai nó như máy, nốc một cốc vốtca và ngay lập tức tiếp luôn một hộp bia. Vốtca làm cho ông khát. Cho tới lúc này, ông chỉ nghe các cố vấn và trợ thủ của ông mà không ngả về một ý nào cả, khi Badaletô trở nên quá dữ tợn thì ông đành nhún vai.

Thật ra, ông thầm thấy gã quá nhút nhát. Mạng của Môsê và Angiêla có quan trọng gì với ông đâu. Nếu Vônphôn thật sự phản bội ông thì toàn bộ gia đình nó sẽ phải trả giá, từ thằng lính quèn nhất cho tới chính Italô mà ông sẽ bỏ cả đời ra để tìm thấy bằng được, để tự tay ông giết nó. Ông sẽ mất thì giờ cần thiết, cái giá cần thiết, nhưng ông sẽ tóm được nó ! Có điều là công việc làm ăn vẫn cứ đi trước sự phục thù.

- Cácmin, giờ ?

- Ba giờ một phút !

Đồng hồ của Gabêlôti chỉ hai giờ năm mươi chín phút. Nhưng ông đã nén giữ cơn điên phá phách của ông lâu quá rồi, cho nên ông không thể không nhắc máy nói lên : ở Duyrich đang là chín giờ sáng. Ngân hàng đã mở cửa. Chỉ hai hồi chuông réo và người ta trả lời ông.

- Tôi gọi từ rất xa. Tôi muốn nói với Hôme Clốp. Tôi là một khách hàng. Việc khẩn, rất quan trọng và riêng.

Tất cả mọi người đều cứng lại trong một bầu không khí im lặng có thể đem cắt bằng dao được ! Cuối cùng họ sắp sửa được biết rồi đây !

Đúng chín giờ rưỡi, ở tầng ba nhà số chín, đường Đorvaio, một người thanh mảnh mặc đồ đen bấm chuông cửa giáo sư Oguýt Xtrôn. Gã cầm tay một hộ pháp đang ôm cầm với vẻ mặt đau đớn kinh khủng.

Cân đối, uy nghi, đẹp và biết mình như thế, Ingrít đích thân mở cửa.

- Các ông ?

Phôncô Môri chỉ Bêlindôna :

- Anh ta bị đau thế này đã một giờ rồi. Đau quá thế, không nhịn được.

- Các ông đã hẹn chưa ? - Ingrít bấu môi hỏi.

- Chúng tôi ghé qua đây. Người ta chắc đã gọi đây nói cho bà từ Continenton, khách sạn chúng tôi ở.

- Không hề !

- Tôi không thể để cho bạn tôi trong tình trạng này được.

Để để thêm, Piêtrô rống lên kêu đau.

- Tôi rất tiếc, - Ingrít nói. - Hôm nay chúng tôi hẹn đủ rồi. Tôi có thể chỉ cho các ông một bạn đồng nghiệp được không ?

- Không, không ! - Phôncô phản đối. - Bạn tôi chỉ muốn chữa ở đây. Ở khách sạn người ta nói giáo sư Xtrôn là chuyên gia giỏi nhất Duyrich.

Ingrít chỉ ngập ngừng một tích tắc.

- Các ông chờ cho một phút, giáo sư đang mổ. Tôi hỏi xem sao...

Chị quay gót, Piêtrô và Phôncô ngấm đường lượn hông của chị trong một thoáng. Họ đang ở lại một phòng chờ gọi đến một phòng khách tư nhân nhiều hơn là tiền sảnh của nổi đau. Trên một cái bàn thấp, những tạp chí về răng bằng bốn thứ tiếng : Đức, Anh, Pháp và Ý. Những chiếc đi văng bằng da màu lông thú, những tấm thảm, những bức tường căng vải màu gạch non, và bức tranh cổ vẽ những người nhổ răng ở chợ thời Trung Cổ.

- Họ không nên trưng những cái tầm bậy như thế này ra làm gì. - Bêlindôna nói. - Nó làm khách hàng nản.

- Cậu đã bị đau răng bao giờ chưa, cậu ấy ?

- Chưa !

- Tớ cũng thế. Cậu biết tại sao không ? Khi tớ còn nhóc lỏi, tớ đã bị một cú gây bóng chày phang vào giữa mõm. Lợi của tớ còn, răng thì... Hấn nhả nhổ vén môi lên để lộ ra hai hàng vàng choé, cả đến tận răng hàm.

- Nó đã làm cho cậu giàu lên, phải không nào ?

- Câm đi ! - Piêtrô nói, miệng sắt lại.

Ingrít hiện ra. Bêlindôna lại đưa tay ôm hàm và nhăn nhó cúi đầu. - Giáo sư có hẹn vào mười giờ. Nếu có khoảng trống giữa hai người khách thì giáo sư khám cho ông. Nhưng hôm nay dứt khoát là không làm được gì cho ông đâu!

Chị đưa cho Piêtrô một ly nước và một viên thuốc trắng.

- Ông uống đi ! Nó làm giảm đau.

Bêlindôna ngửi ngửi ly nước, vẻ nghi ngại.

- Uống ! - Phôn cô ra lệnh.

Piêtrô đặt viên thuốc xuống dưới lưỡi và uống nước với vẻ ghê sợ. Ngay sau khi Ingrít đi khuất, hắn liền lấy viên thuốc ra đút vào túi.

Mười giờ kém năm, Ingrít trở lại.

- Xin đi theo tôi ...

Chị đưa họ vào trong một gian phòng khám với những đồ mạ kền lóng lánh trông vừa là phòng mổ, lại vừa là một nơi phát điện. Một điệu nhạc dịu dịu, lững lờ trong không khí.

- Tôi chỉ có thể khám cho ông được thôi. - Oguýt Xtrôn nói với Bêlindôna. - Ông ngồi vào...

- Vợ ông đây à ? - Phôn cô Môri chỉ vào Ingrít và hỏi.

Xtrôn nhường lông mày lên và nhìn vội vợ.

- Xin lỗi ?

- Ắ có một cái đít đẹp lắm ? - Phôn cô nói và vén váy Ingrít lên.

Cùng động tác ấy, gã gi một lưỡi dao cạo vào cổ chị, trong khi Bêlindôna thì chữa khẩu Vanthor PP lên mổ ác ông bác sĩ nha khoa.

- Lộ nữa ra ! - Piêtrô nài. Phôn cô giữ các nếp váy vén cao lên.

- Những con đĩ không mặc quần lót. - Piêtrô reo.

Dưới bộ râu muối tiêu, máu đã rút ra khỏi má Xtrôn và hình như xô cả về má Ingrít. Phôn cô lợi dụng lúc dao động này để nói.

- Tôi không có chuyện gì với ông bà đâu. Nhưng như thế không ngăn được tôi cắt cổ bà ấy nếu ông không làm đúng những lệnh tôi sẽ đưa ra.

- Ông không khuyến khích người ta cắt cổ con đĩ vợ xinh xắn của ông chứ ? - Bêlindôna nhấn thêm, vờ thông cảm. - Này, cậu có biết tại sao ả không mặc xi líp không ? Chắc lão xoi đứng ả giữa hai cuộc nhổ răng đây nhỉ ?

- Cậu chẳng hiểu gì cả, - Phôn cô nói. - Trong khi lão mổ thì ả dạng đùi ra. Khách quên đau liền.

Bêlindôna cười sằng sặc. Một trong những lý do khiến hắn yêu Phôn cô là cái óc hài hước không bao giờ bị mất đi ở gã, ngay cả trong những tình thế nguy hiểm nhất.

Tuy người còn run rẩy, cổ họng khô khốc và hai chân mềm nhũn, Oguýt Xtrôn vẫn khó nhọc thốt được ra lời:

- Các ông hãy nói cần bao nhiêu rồi đi đi cho...

- Cái ấy không khiến mày mất một xu nào, - Phôncô nói và lôi Ingrít lại đằng cuối phòng.

Gã vén một tấm rèm lên và thấy một gian con con khoảng vài ba mét, trong đó có ngăn giá để các khuôn hàm răng. Hoảng hồn, Ingrít mềm oặt như một con búp bê bằng vải, buông mình ngã vào gã. Môri quay về Piêtrô và ra hiệu là được.

- Tốt chứ ? - Bêlindôna hỏi.

- Ừ , tò sẽ ở đây với ả.

- Đây... - Giáo sư xen vào, giọng run rẩy. - Trong một phút nữa, sẽ có một người khách của tôi đến... - Chính thế, - Môri lạnh lùng nói. - Vì lão ấy mà bọn ta ở đây. Trong khi mày chữa cho lão thì chớ quên là chúng tao vẫn ở đây xem mày.

- Nhưng rút cục các ông muốn gì ở chúng tôi ?...

Bêlindôna không khỏi bật cười hí hí thú vị. Hắn đưa lướt cạnh bàn tay lên cổ họng Xtrôn, với một động tác chẳng mập mờ chút nào.

- Bọn tao sẽ bảo với mày cái này... Và nếu mày không làm theo thì vợ mày... huýt !

- Chưa kể viên đạn ở trong bụng mà mày lĩnh làm tiền thưởng nữa. - Phôncô nói thêm với một vẻ chán chường.

Lúc đó, gã bắt đầu giải thích từ tốn điều gã chờ ở giáo sư. Xtrôn tuyệt vọng làm những động tác từ chối, mắt trợn lên vì phẫn uất.

- Nếu mày thích xem vợ mày đi tong trước khi mày và tên khách cùng đi với thì tùy mày đấy...

Chuông cửa réo : Hôme Clốp đến.

- Ra mở... - Môri bình tĩnh nói.

Bêlindôna buông ông bác sĩ loạng choạng ra rồi đi đến với Phôncô, lưỡi dao cạo vẫn ở trên cổ Ingrít.

- Chớ quên là bọn tao kiểm soát mày. Chỉ một câu, một cái nhìn, một cử chỉ ngang ngửa là tàn sát liền.

Ôm chặt lấy Ingrít, chúng biến vào đằng sau tấm rèm.

- Tôi nhắc lại với các ông là không thể được !... - Giáo sư van một lần cuối cùng. - Ông ta sẽ chết mất !...

Một tiếng kêu tắc nghẹn của Ingrít vọng lại trả lời ông. Kinh hoàng, Oguýt chạy vội ra cửa. Khi ông mở ra cho ông chủ ngân hàng đi vào, thì đang là mười giờ ba mươi hai giây.

Đi ngang qua gian đại sảnh ngân hàng mình, Hôme Clốp có cảm tưởng nhân viên chào ông, tuy vẫn lễ phép, nhưng lại đầy vẻ mỉa mai. Không lẽ nào họ lại chưa biết gì về vụ tai tiếng hôm qua. Chắc hẳn hai con mụ quang quác kia đã nói ra rồi. Một sự kiện lớn đến thế thì không thể nào bí mật lâu được ở một thành phố như Duyrich.

Từ ngày thành lập ở thời Carôlanhiên, tức là hơn một nghìn năm nay, những bức tường cung kính của Grôtxmânxtơ chưa từng chứng kiến sự thi thố kinh hoàng của một con khổng lồ da đen trắng tráo phô mông vạch bụng ra trước một cuộc hội họp tôn nghiêm những nhà thần học như thế ! Tựa hồ Thượng đế đã chờ từng ấy thế kỷ mới có thể trừng phạt đích đáng được một chủ ngân hàng về tội lỗi của hắn.

Hôme đã thức cả đêm để điểm lại tình hình, suy sụp vì một cảm giác phạm tội không thể nào chịu đựng nổi.

Simen sẽ biết, con gái sẽ biết, tất cả thành phố, đất nước sẽ biết... Nghiêm khắc lấy tiêu đề của một trong những bức tranh đẹp nhất của Gôganh "*Chúng ta là ai ? Chúng ta từ đâu đến ? Chúng ta đang đi đâu ?*" ra làm cơ sở cho sự suy tưởng, ông đã có một cuộc phán xét lương tâm toàn diện : chẳng hay ho gì lắm ! Ông đã nhìn thấy tất cả những kẻ hở ở giữa cái ông ngỡ là ông với cái vốn là ông thật sự, tấm kính phóng đại của lòng ăn năn đã làm cho nó hiện ra lù lù. Ông còn bao nhiêu năm nữa để sống. Ông đã làm gì cho xứng với sự cứu rỗi của Chúa ? Ông đã cho đứa con gái duy nhất sự giáo dục thích đáng hay chưa ? Nếu có thì tại sao lại có thể có được cuộc hôn nhân kia ? Và Simen, người vợ mà lòng chung thủy sắt son đã được ông khen thưởng bằng việc lừa bà với một con gái điếm, Simen sẽ phản ứng như thế nào khi bà bị vụ tai tiếng kia vấy ố lên người ?

Thuyết giáo đạo đức, ông lại gây điều ác. Phán xét người, ông lại bị lên án, bị trừng phạt ở chính cái điều ông nhạy bén nhất, tức là cái nhân vật xã hội của ông.

Kể từ ngày mai, khi Rêтана trở thành bà Cuốc Hạnh - cuộc hôn lễ vào ba giờ sáng kia, sao mà ngu xuẩn đến thế - ông sẽ chỉ hành động theo lương tâm, bất kể hậu quả trong việc kinh doanh của ông như thế nào.

Cuộc hội đàm với Menvin Bốt để lại trong miệng ông một thứ mùi vị cay đắng. Vì nhu nhược hay vì ham lợi, ông đã cự tuyệt đối phó với tình thế của Công ty Xe hơi Lục Địa. Những kẻ vô tội có thể chết vì những lý do thuần túy kinh tế thì thật là kinh khủng. Hôme sẽ không thể cho phép. Dù tổn kém đến đâu, ông cũng sẽ ra lệnh cho tất cả những nhà đại lý của hãng thay đổi cái phụ tùng nguy hiểm của những chiếc *Bóng Đẹp P9* đang lưu hành. Sau đó nếu ý Chúa đã là như thế thì cái công ty cứ việc sập!

Clốp đã cho mình ba năm để giải quyết công việc kinh doanh của mình. Ông không có con trai để nối dõi. Rêтана không thiết đến tài chính và anh chàng Cuốc tội nghiệp thì lại không thể điều hành được. Tiền nhiều nữa để làm gì chứ ? Vì sao cứ đi tích lũy một tư bản khi nó không còn là một phương tiện nữa mà đã trở thành một mục đích tự thân ? Cho tới hết đời, Hôme và Simen chẳng phải lo lắng gì cho bản thân cả. Dù có điên rồ phá tán, hai người cũng không sao tiêu nổi được hết một phần trăm cái mà họ đang có.

Mácgori chờ trước bàn giấy ông, vẻ cau có. (Cô ta biết à ?) - Việc khẩn, rất quan trọng và riêng. Đương sự đang ở đầu dây ?

Clốp nhìn đồng hồ : Chín giờ một phút.

- Có ? - Ông cầm lấy máy và lơ đãng nói.

- Ông Hôme Clốp ?

- Vâng ?

- Ông chắc không biết tôi, nhưng tôi có tài khoản ở chỗ ông.

- Tôi nghe ông.

- Ông đã gặp người đại diện của tôi, Mooctimơ Ô Broi chưa ?

Ngọn đèn đỏ con con loé sáng lên ở trong đầu Clốp.

Người gọi ông chỉ có thể là khách hàng của Philip Điêgô, người liên doanh với Giencô Vônphôn, Etô Gabêlôti mà thôi.

Lập tức số tài khoản nhảy nhót trước mắt ông chủ ngân hàng, 828.384, cùng với tên mã hiệu những người gửi tiền đã chọn, "MAMA". Bắt đầu từ hai hay ba triệu đôla trở đi thì trí nhớ tự nó chắt vào kho tàng cho nó, chẳng cần phải xin xỏ gì cả.

- Trước hết, tôi cho ông con số đã. Sau đó, tôi xin ông làm cho một vài việc.

- Tôi nghe ông.

- 2877. Đăng ký dưới tên GOD.

Clốp đón cú đập choáng người và cau mày. Vậy là những sự nghi ngờ của ông đối với Moóctimơ Ô Broi là có cơ sở. Con người nhỏ bé bất lương kia đã cho chủ mình một con số giả...Ông thành thật buồn lòng bởi một con người đã lại có thể hạ thấp mình xuống đến độ đều cáng như vậy. Khốn thay, ông lại không thể giúp cho cả Gabêlôti lẫn Vônphôn được. Ông chọn một thứ giọng rất trung lập, không cá tính.

- Tôi rất ân hận. Tôi không hiểu ông nói gì cả.

- Xin lỗi, sao ? - Người đối thoại ngắc ngắc.

- Những thông tin ông vừa cho tôi không tương ứng với bất cứ cái gì hiện có ở trong ngân hàng chúng tôi.

- Ông đang đặt điều gì vậy ? Ông nói cái gì đó ?

- Tôi rất tiếc, thưa ông. Ông làm ạ. Chào ông ?

Ông đặt máy và bấm gọi Mácgiôri.

- Nếu tình cờ người này lại gọi thì chị trả lời là tôi đi vắng...

- Vâng, thưa ông ?

Mácgiôri vênh vác đi ra. Ông còn bốn mươi lăm phút nữa để đến bác sĩ răng. Do sức mạnh của thói quen, ông viết vội những con số lên một mẫu giấy.

Hôm bay đã là ngày thứ năm Giencô Vônphôn gửi hai tỷ đôla vào Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Ngay tức khắc, Hôme đã đầu tư chúng vào nhà Ogien Somenblinh *chủ Ngân hàng Của Các ông chủ ngân hàng ở Sean*.

Kể cả lãi mà Clốp phải trả sau này có thể - cho người nào cung cấp ra được với ông con số đúng của tài khoản thì chỉ trò viết hoàn toàn hợp pháp và nhặt phèo lúc này của ông cũng đã để lại cho ông một khoảng lợi hàng ngày là 109.588 đôla. Tức là nhân với năm thành 547.940 đôla.

Trong tâm trạng hiện giờ, ông không thể xua đi nỗi câu nói cứ mấp mé ở miệng ông : “Tôi ác có lợi cho ai nhỉ ?” Tất nhiên câu đó chẳng dính dáng gì đến ông, và nếu không có những nỗi ăn năn đang tràn ngập trong ông vì những lý do khác thì ông chẳng nghĩ đến nó làm gì.

Nhưng ông vẫn buộc phải thừa nhận rằng trong lúc này, - nếu như có tội ác thật, - thì nó có lợi cho ông chủ ngân hàng đấy.

*

Ba tiếng khẽ, một tiếng mạnh. Landô Baretô mở hé cửa. Italô Vônphôn lách vào.

- Á đâu ?

- Hăm ở trong phòng nó.

Vônphôn đi vào, Inetx đang nằm co nửa người trên những tấm đệm kê vào dàn lò sưởi. Á đọc một tờ tạp chí thời trang cầm trong tay phải. Cổ tay trái á bị giam trong đôi còng số tám buộc vào dàn lò sưởi bằng một sợi dây xích nhỏ. Á đặt tờ báo xuống và nhìn Italô, con mắt dừng dừng.

- Mà biết viết không ? - Italô hỏi.

Landô ngạc nhiên nhìn hấn. Sao lại có thể hỏi một đứa con gái đã học ba năm đại học như thế được nhỉ ?

Landô không ngủ được nhiều. Theo lệnh ông chủ, hấn đã nhấn nhục trói Inetx lại, và á thì từ sau chuyện ở nhà máy cưa chẳng còn thêm thí cho gã một cái nhìn lẫn một lời nói nào. Á giữ một im lặng ngang bướng, thù địch, khinh miệt, dửng dưng và tuân chịu. Đã hẹn là Landô sẽ đưa dây nói cho á mỗi khi chuông réo. Sợi xích cột á vào dàn lò sưởi ngắn quá, á không thể tự mình cầm lấy máy nói được. Vônphôn đã quyết định như thế. Hấn cho rằng con khổng lồ này phải trả lời, kéo sẽ làm cho một vài khách hàng của á sinh nghi. Dĩ nhiên Landô đã cầm máy nghe mỗi khi người ta gọi á, do đó phát hiện ra cả một mạng bí mật trong đời sống đứa bạn gái của mình. Có đám con gái nói chuyện, có đám người mẩu, kể những tin đồn trong các phòng thử quần áo, rồi cười ré lên the thé. Cả hai người đàn ông, một Đức, một Ý, gã đầu tiên là cai đầu dài điện ảnh, gã thứ hai là thợ chụp ảnh thời trang. Inetx đã nhẹ nhàng từ chối lời gã mời chụp cho bìa tạp chí Bada với hai triệu đôla nữ trang quần đầy quanh người. Có một vài lời

trao đổi với nhau bằng thổ ngữ Phi châu nữa.

- Hai người anh họ tôi, - Inetx nói. - Họ đi ngang qua thành phố. Những nhà ngoại giao. Họ sẽ đến đây.

Landô cầu :

- Em cứ việc bảo là em vắng nhà có được không ?

- Hai năm nay họ không gặp tôi rồi. Họ có quà cho tôi. Nếu anh không thích thì anh đừng mở...

- Còn cứ nói cái tiếng bà là xà, bà là xồ kia nữa thì anh sẽ choang cho vỡ đầu em ra.

Gã đang thèm ả ghê gớm và đã phải cường điệu lên, vờ giận dữ. Thật ra, trong hoàn cảnh này, gã cảm thấy cay cú với ả và vì vậy mới đâm ra bức tức mà thôi.

- Tao nói gì viết nấy ! - Vônôn ra lệnh, chìa cho ả một tờ giấy và một bút máy. ả chỉ vào đôi còng.

- Tôi không thể, với cái này.

- Tay phải mày tự do cơ mà !

- Tôi thuận tay trái.

- Tháo ra cho nó !

Landô ngoáy chiếc chìa nhỏ vào ổ khoá. Inetx xoa xoa cổ tay và đứng dậy với dáng vẻ lừ đừ của một con mèo rừng. ả giơ tay cầm lấy tập giấy và chiếc bút máy.

- Khoan, - Vônôn nói. - Tao muốn một cái ảnh của mày. Trần trường !

ả lục lọi trong ngăn kéo tủ rương, lấy ra một tập anbum, lật lật, và rút ra một tấm ảnh, Italô nhìn lướt qua và đút vào túi không bình luận. Inetx nằm sấp trên giường, tay trái cầm bút máy và bày tập giấy trước mặt.

- Tôi nghe ông đây ! - ả nói với Vônôn, không thèm nhìn hắn.

*

Trong những hoàn cảnh khác, Hôme Clốp có lẽ đã bị ngạc nhiên vì vẻ rã rời, cái bắt tay mềm oặt và vội vã của giáo sư Xtrôn. Nhưng ông mãi suy nghĩ quá cho nên không để ý thấy gì cả.

- Bà Xtrôn không ở nhà ? - Ông quan tâm hỏi, bởi thuần túy xã giao.

- Nhà tôi sắp về... - Xtrôn nói khe khe, cố quay lưng lại Hôme để cho ông không nhìn phải mắt mình, sợ lộ ra là mình nói dối. Ông ngồi vào, xin ông... Tôi xem cho ông bây giờ...

Ông vờ sờ soạng vào những đồ nghề ở trên một cái khay inốc. Clốp buông phịch mình xuống chiếc đi văng da màu đen, lần lượt dùng làm ghế bành hay bàn mổ tùy theo góc độ ngửa ra của nó. Chìm trong những ý nghĩ buồn chán, ông đã thả mình một lát trong tiếng nhạc tươi mát của

Vivandi, mắt mờ màng, tiếp tục âu sầu tìm hỏi nội tâm mình, thầm viết trang đầu bản têlêch sẽ gửi cho Erich Moóctaen, viên giám đốc của ông ở Công ty hợp nhất Vátxơna. Chẳng hơn gì cho những chiếc *Bóng Đẹp P9* sản xuất theo dây chuyền ở Công ty xe hơi Lục Địa, ông chỉ không gặp phải rủi ro mà thôi. Ông sẽ gửi, mà không hề nhắc nhở, những khoản tiền đã được yêu cầu cho việc cải thiện an toàn ở công trường. Chỉ lúc ấy người ta mới có thể tiến hành những cuộc khai thác mới.

Ông thành linh chói mắt bởi chiếc đèn dọi rất mạnh mà Xtrôn vừa chiếu thẳng vào giữa mặt ông. Ông thấy hai bàn tay của giáo sư lọt vào vùng sáng, trắng và dài. Chúng ngó ngoáy, mà hình như chẳng có cái gì nối liền chúng với cánh tay và thân thể của ông ta vẫn ở trong bóng tối. Hoàn toàn loá chói, Clốp thậm chí chẳng phân biệt được ra cả hình thù ông giáo sư. Ông nhắm mắt để khỏi nhìn thấy muôn nghìn những mặt trời vỡ vụn, nổ tung ra trong vùng mắt ông. Ông cảm thấy Xtrôn buộc một chiếc khăn ở quanh cổ mình và ngạc nhiên về sự im lặng của ông giáo sư. Thông thường, giáo sư không quên kể những chuyện chỉ mình ông ấy cười được, dặt dẹo chúng vào trong một tiết tấu mà lưu lượng và vận điệu hoá ra lại có một hiệu quả thôi miên với người bệnh.

- Ông khoẻ chứ ? - Hôme hỏi cầu âu.

- Vâng... Vâng... Chúng ta sẽ làm một cuộc kiểm kê nho nhỏ về toàn thể...

Oguýt Xtrôn muốn kêu lên với Hôme là chạy trốn đi.

Để chứng minh mình không phải đang trải qua một cơn ác mộng, ông sợ hãi liếc về phía tấm rèm mà đằng sau đó vợ ông, dao kềm cổ, đang bị hai tên sát nhân giữ chặt.

Tấm rèm khê vén lên. Tên lực sĩ chợ phiên mím một nụ cười hiền lành khuyến khích với ông. Cạnh gã, Ingrít mắt khiếp đảm mở to trừng trừng, bị người kia ôm ghì lấy, một tay gã ngửa đầu bả ra trong khi tay nọ thì ấn lưỡi dao vào động mạch cổ.

Để khỏi bị điên, Oguýt Xtrôn lao vào một cuộc đối thoại nghề nghiệp. Cần phải mạch lạc để Clốp không nghi hoặc. Về lý thuyết, ông chủ ngân hàng, mắc bệnh tâm thần về răng lợi, cũng hiểu chẳng kém gì giáo sư cả.

- Tôi đã có câu trả lời cho điều ông hỏi tôi hôm nọ...

- Ông khe khẽ ngả đầu Hôme sang bên trái... - Thế... Vâng. ..

Cảm ơn... ông biết đấy, về sự phân huỷ nền hữu cơ của men răng... Cái đó hoàn toàn không thể có được trước khi kết tinh của apatít bị sập...

- À ? Clốp nói.

- Ông cứ hạ thế... Các phần tử hữu cơ bị rửa ra ở trong nền khoáng. Ngoài ra, như ông đã biết đấy, các vi trùng sâu răng nói chung không phân huỷ prôtêin.

Hôme Clốp giơ một ngón tay để xin nói. Ông cảm thấy tay Xtrôn buông ra khỏi hàm mình.

- Có một khả năng khác : sự phân huỷ đồng thời của nền hữu cơ và khoáng của men răng.

Mặt đầm đìa mồ hôi, ông giáo sư không cưỡng nổi cái mong muốn dữ dội được nhìn về phía cuối phòng. Tên hộ pháp ra hiệu sốt ruột với ông. Ông trả lời câu hỏi của Hôme Clốp như máy.

- Không chắc lắm, ông bạn... không chắc lắm. Tất cả các apatít tạo nên bản chất của men đều

hoà tan được ở trong nước. Ở PH7, ở trong nước cất thì chỉ 1,2 phần trăm men rằng người mới hoà tan trong vòng năm tuần. Thế này sẽ chẳng bao giờ ăn thua. Clốp sẽ cảm thấy ngay sự gian tà một khi mình tìm cách đánh thuốc mê ông ta... ông ta sẽ hỏi tại sao... Nói thế nào ? Ông ta biết rằng ông ta hoàn hảo cơ mà... Nhưng nếu không làm thì đám kia, ở sau tấm rèm... Ingrit... Xtrôn chẳng còn thời gian lựa chọn nào khác. Bị nỗi kinh hoàng đè lên mỏ ác, ông buột nói ra với một tiếng cười gượng gạo và thảm hại :

- Tôi sẽ cho ông thử một cái mới... hoàn toàn thú vị... ông ngậm miệng lại !... Tôi sẽ phải thăm thú vùng lợi ở răng số tám, trước răng hàm... Viêm một chút... Tôi muốn xem kỹ nó một tý...

Hôm nọ một lông mày lên, tỏ ý ngạc nhiên.

- Ông thư giãn... Thư giãn... Có lẽ một tác nhân gây viêm ở vùng lợi ngoài chẳng ?... Hay xảy ra lắm !

Vừa nói, Xtrôn vừa cầm chiếc mặt nạ nối liền với quả bóng nhỏ đựng Prôtôxít adốt ([50]) bằng một cái ống cao su.

- Ông hít mạnh vào, hai ba lần...

Clốp cứng người lại. Mới hôm qua, Xtrôn vừa khám cho ông xong. Cái viêm này không thể xảy ra trong cổ một đêm được. Ông sắp ra hiệu muốn nói thì thấy giáo sư úp lên mặt mình cái mặt nạ.

- Không cựa... Hít vào Thư giãn...

Không rõ phải nghĩ cái gì, Hôm nọ Clốp định ngồi thẳng dậy. Vì phản xạ, ông đã hít vào một hơi sâu. Lập tức ông có cảm giác mềm oặt kỳ lạ. Ông giơ tay lên để phản đối, nắm lấy cánh tay Oguýt Xtrôn mà ông bấu vào một cách éo lá, thỉnh thoảng thở và hít luôn một hơi nữa. Chiếc mặt nạ đè lên hai gò má ông, bàn tay giáo sư đặt trên trán ông trở thành nặng như một khối kim loại to đùng, ngọn đèn rọi bùng cháy thành một vầng những tia sáng lạnh buốt và kêu lanh canh.

Hôm nọ ông đi. Ông giáo sư, tay run cầm cập, vẫn giữ mặt nạ thêm lúc nữa. Khi chắc chắn ông chủ ngân hàng đã hoàn toàn mê man, ông bèn quay lại hai tên đao phủ, mắt ướt đầm, nói bằng một giọng van vãn :

- Tôi không thể... - ông rên rỉ. - Tôi không thể...

Ông lau mồ hôi làm cho một ông nhòa đi và lần này kêu to lên:

- Tôi không thể !

Tên hộ pháp nhảy phắt ra tát mạnh ông.

- Làm, thẳng mặt nghệt ! Mày muốn chúng tao chọc tiết vợ mày chứ ?

Tại ù lên, Oguýt mê mụ nhìn Ingrit. Chị trắng bệch như một người chết rồi. Trên khuôn mặt tái nhợt, chỉ còn hai con mắt biểu lộ nỗi kinh hoàng. Lưỡi dao trên cổ chị không lùi lại một li nào.

Lúc đó, ông biết rằng vợ ông sẽ chết tức khắc nếu ông không hành động ngay. Cưỡng lại cơn buồn nôn dữ dội, ông cầm lấy một cái kim nhỏ, mở hàm Hôm nọ Clốp ra, tìm góc độ tốt nhất. Ông kẹp chiếc răng nanh ở hàm trên vào trong gọng kim, vạy mạnh. Cái đầu thả lỏng của ông chủ

ngân hàng quay theo đà nhổ. Xtrôn chèn chặt nó lại bằng cách tì khuỷu tay trái của mình lên trán Hôme. Ông đánh trật chiếc răng nanh, lắc nó lần lượt theo chiều đứng và chiều ngang. Rồi với một thứ dao mổ lớn, ông rạch lợi ra, xén đứt những dây chằng nối răng vào xương. Ông lại cầm lấy kìm, nhổ mạnh nữa... Một cái gì đó gãy vỡ. Dưới con mắt thú vị và dửng dưng của Bêlindôna, Xtrôn nhột nhật, mồ hôi lạnh băng ướt đầm cả người, cầu khẩn liếc nhìn sang hẳn. Ông không đọc thấy ở hẳn một chút thương hại nào mà chỉ là mệnh lệnh lì lợm phải tiếp tục.

Các răng hàm có nhiều chân rễ làm ông vất vả hơn.

Cố giữ không nôn, ông đã phải dùng đến một cái kìm vén, chèn vào giữa xương hàm và chân răng để nạy bật răng ra khỏi ổ của nó.

- Nhanh nữa !... - Bêlindôna cầu nhàu, cảnh nhổ răng này đã bắt đầu làm cho gã chán.

Tám phút sau, mọi sự đã xong xuôi. Hôme Clốp chỉ còn có mỗi một cái răng ở trong miệng. Con mắt Xtrôn nhìn lên cái khay trong đó đựng những chiếc răng mà ông vừa nhổ ra nằm giữa những đốm máu nho nhỏ. Mắt ông dờ ra, mũi ông nhọn hoắt lại, ông từ từ ngã xuống.

Mặt Bêlindôna thoáng một vẻ khinh bỉ. Hẳn vành mạnh mẽm ông chủ ngân hàng ra, lùa ngón tay trở vào quay nhanh một vòng kiểm tra xem hàng lợi có còn chỗ nào nổi lên không : công việc đã được thực hành nghiêm chỉnh.

Hài lòng, gã lau ngón tay bẩn vào áo vét của Clốp.

Phôn cô Môri buông Ingrít ra và nhét lưỡi dao cạo vào túi Người thiếu phụ loạn choạng không vững. Đi ngang qua, Bêlindôna nhoẻn với chị một cú cười duyên. Bàn tay xoè ra to tướng của gã thỉnh linh chĩa ngang và giáng một cái thật mạnh vào trán Ingrít bằng lòng bàn tay. Chị khuỷu xuống, mềm nhũn. Phôn cô mở khoá gian buồng con, trong để chồng lên nhau những khuôn răng. Nó dẫn ra một cầu thang mà gã bình thân đi xuống, sau khi Piêtrô đã cẩn thận đóng cửa lại ở đằng sau.

Một phút trôi qua. Trong phòng khám tan hoang, không ai động dậy. Băng từ tiếp tục quay, tuột dần ra. Máy nói réo một chục lần rồi thôi.

Hôme Clốp khẽ cựa mình. Ông mở hai con mắt bở ngỡ, theo bản năng đưa tay lên miệng và thấy đầy máu.

Cúi xuống, ông thấy Xtrôn nằm bất động. Ông khó nhọc đưa mắt nhìn quanh gian phòng và trông thấy Ingrít Xtrôn nằm chẵn ngay lấy cửa ở trong cùng, chiếc áo blu vén lên đến tận cặp đùi dài, tròn trịa của chị.

Không muốn hiểu cái gì cả trong lúc này, ông chập chững đứng lên, vịn tay vào tay ghế rồi đi vài bước ngập ngừng đến tận một cái gương có khung bằng đồng đen.

Không nhận được ra bản thân, ông nhìn ngấm cái con người đang đối đầu với ông trong một hình ảnh đảo lộn đáng sợ. Mặt ông bê bết máu, cũng như cái khăn đỏ loè quẩn quanh cổ ông. Ông thấy máu chảy ra từ miệng ông thành hai vệt màu dâu tây vẽ nên hai cái rãnh cồng ở trên quai hàm có những cục máu đông dính vào : ông nhè ra máu...

Tim đập như búa trên đe, ông dồn hết những gì còn lại của lòng dũng cảm để có được sự xác nhận đối với cái ông đã lờ mờ biết rồi. Ông mở miệng ra.

Hai hàng lợi của ông chỉ còn là một thứ nhầy nhụa đỏ hồng và phẳng lì. Một thế kỷ trước đây, khi ông ngồi vào cái ghế bành này thì bộ răng của ông là hoàn hảo nhất thành phố. Bây giờ, ở

chỗ đó chẳng còn lại cái gì nữa. Nước mắt lã trên má ông. Ngẩn ngẩn ngơ ngơ, ông dút ra khỏi sự chiêm ngưỡng cái thảm họa không thể nào cứu chữa được kia.

Ingrít ngồi trên thảm yên lặng nhìn ông, hai con mắt kinh hoàng trợn trừng. Máy nói réo. Cử động như người máy, mắt trừng trừng và xa vắng, không để ý tới chồng đang rên khe khẽ, Ingrít cầm lấy điện thoại. Chị nghe mà vẻ mặt kỳ lạ của chị không hề thay đổi, hình như chẳng thấy cái gì. Nhưng chị đưa máy cho Hôme Clốp và ông bất giác nắm vội lấy. Cử động của hai người êm như có đệm bông, như được làm theo nhịp phim quay chậm.

Tuy rất choáng váng, ông chủ ngân hàng cũng nhận ra ngay được cái tiếng từ nay ông không bao giờ quên nổi, tiếng của Italô Bé Vônphôn.

- Lời cảnh cáo thứ hai và cuối cùng... Nếu tiền mặt không được gửi đi trong một giờ nữa thì tôi không chịu trách nhiệm về mạng ông lẫn của gia đình ông đâu !

Clốp không đủ sức nhổ cái cục máu đông vừa mới hình thành trong miệng ông. Ông lấy lưới đẩy nó ra chỗ khác, cố khống chế nhịp thở hỗn hển rồi thốt ra từ từ bằng một cái giọng biến đổi đi vì hết cả răng, một cái giọng khó lòng mà nghe được rõ :

- Chết rấp mày đi !

15

Điều xảy tới vượt ra ngoài sức hiểu biết của nàng. Gần mười sáu tiếng rồi nàng bị giam trong một gian phòng sang trọng, đầy sách ở trên những ngăn giá chạy suốt chiều dài một bức tường, có dàn máy nghe nhạc nổi, máy thu hình, một loạt nước uống và nhất là một chuông bấm gọi được ngay lập tức một người đàn bà phốp pháp dễ có thiện cảm, sẵn sàng thoả mãn bất cứ ý muốn nào của nàng. Trừ cái chủ yếu : biết tại sao nàng lại ở đây, nhà ai và cho tới bao giờ.

Angiêla đã cố làm cho bà ta nói. Nhưng bà ta chỉ đáp lại bằng những nụ cười, cảm lạnh tuyệt đối, chỉ vui lòng đáp ứng những yêu cầu của nàng về tiện nghi sinh hoạt, đồ dùng vệ sinh hay ăn uống.

Hai người bắt nàng cũng không nhiều lời hơn. Sau vài ba câu nói trước khi Angiêla ngắt, họ chẳng còn hé răng ra nữa. Nàng lơ mơ cảm thấy việc bắt cóc này có liên quan đến chồng mình, cách này hay cách khác. Nàng tiếc là đã không hỏi kỹ về các hoạt động của chồng. Suốt ngày nàng đi quanh toà lâu đài - nhà tù thu nhỏ này nhận thấy cửa ra vào không có quá đấm, càng không có cửa sổ mở ra đóng vào được. Những ô vuông bằng kính mờ để lọt qua ánh sáng nhưng không để lộ ra được chỉ dẫn nào hết.

Ngoài người đàn bà phốp pháp, không có ai tới đây.

Vào quãng ba giờ sáng, sau khi gõ cửa, một người đàn ông to lớn đi vào.

- Tôi đến xin lỗi chị vì cái cách không được dễ chịu cho lắm mà những người cộng tác của tôi đã đưa chị đến đây. Chị có đủ các thứ cần thiết chứ ?

- Ông là ai ?

- Một người bạn của chồng chị. Hơn cả bạn nữa. Italô và tôi là những người liên doanh với nhau. Tôi là Etô Gabêlôti . Nhưng có lẽ tôi đã đánh thức chị dậy ?

- Tôi muốn đi khỏi đây.

- Hãy cho phép tôi nhắc chị cẩn thận đã. Tôi vừa mới đến xong. Những dận dò của tôi đã không được truyền đạt tử tế. Tôi đã đặc biệt yêu cầu người ta giải thích với chị những lý do mời chị đến đây.

- Mời ! Người ta cưỡng bức tôi đi, chĩa cả một khẩu súng vào bụng tôi.

- Những người đó sẽ bị trừng phạt. Chị hãy hiểu cho...Italô đang ở Duyrich, chị biết đấy, vì một công việc chung. Anh ấy bất hạnh là mất ông anh, người mà tất cả chúng tôi đều rất kính trọng. Mà, có thể cái chết của Giencô Vônphôn không tự nhiên một chút nào hết. Italô lo ngại. Cho nên khi được tin có một số người giận chồng chị và đã nói ra những lời đe dọa đối với chị, tôi xét thấy việc đưa chị đến nhà tôi để cho chị được an toàn là tốt nhất.

- Tôi muốn đi !

- Chị có thể đi nếu chị muốn. Nhưng tôi xin chị không nên, sau này chị sẽ cảm ơn tôi. *Lei i Italiana ?*

- *Losono, ma*

- *Didove ?* ([51])

- Thưa ông, tôi bị bắt đi hồi đầu buổi chiều hôm qua, bây giờ sắp bốn giờ sáng, tôi không muốn làm dưng lòng hiếu khách của ông. Ông tin rằng tôi sẽ báo với Italô cái cách tôi được chiều chuộng như thế nào ở dưới mái nhà của ông. Bây giờ tôi xin ông cho người đưa tôi trở về !

- Tôi thấy rõ là chị giận tôi, nhưng tình bạn của tôi với Italô quá lớn, cho nên tôi không thể liều lĩnh để chị có cơ gặp nguy hiểm được. Tôi xin chị một lần nữa, vì nể tôi mà qua hết đêm nay ở đây !

Angiêla cảm thấy nước mắt dâng lên. Nàng cắn môi lại để không khóc. Italô là cái cây che mặt rừng. Nàng chỉ nhìn thấy anh. Bạn của Italô hoặc ở Ý, hoặc ở Anh cả. Ở New York, nàng chỉ biết vài tiệm ăn, hai hay ba nhà bảo tàng. Chiếc giường của vợ chồng họ là trung tâm thế giới. Tất cả những gì quanh nó đều không quan trọng.

Nhưng Italô không ở đây và nàng cảm thấy cô đơn, mỏng manh một cách tuyệt vọng trước một tình huống khó hiểu và đáng hãi hùng. Đằng sau cái vẻ chiều chuộng và lịch sự một cách giả dối của lão béo này, nàng cảm nhận được rất rõ một sức mạnh và một quyết tâm không thương xót.

Cả mối nguy hiểm nữa. Nó toát ra một cách nghịch lý từ người lão, mỗi khi lão cười. Nàng không phải loại đàn bà dễ lên cơn ngất xỉu hay than khóc. Nàng quyết định nhẫn nhục tạm thời trước điều không tránh khỏi. Do sợ và chính vì nàng sợ mà nàng đã buông ra một cách chậm biểm.

- Tôi dậy lúc chín giờ, tôi uống cà phê không đường và tôi thích thịt lợn muối, trứng cho tôi phải cháy già.

Gabêlôti cúi xuống đến hết cái mức bụng cho phép.

- Tôi biết ơn chị đã nhận lời. Tất cả sẽ như chị yêu cầu Tôi lại xin lỗi chị một lần nữa.

Angiêla trần trở trên giường. Với dáng vẻ một con voi hiền lành, lão béo này đã làm nàng sợ hết hồn. Nàng khe khẽ nói :

- Italô ?... Italô !... Anh ở đâu ?

Bây giờ là năm giờ sáng. Nàng tắt đèn.

*

Trong gia tộc Vônphôn, tất cả đều yêu Môsê Yudenman. Vitôriô Pidô cũng như những người khác. Nhưng trong con mắt người trợ thủ của capô này thì viên cố vấn có một cái tật nghiêm trọng : hắn thi sĩ quá. Yudenman quả đã cho rằng lời lẽ tốt đẹp và thương lượng khôn khéo cũng đủ giải quyết được những tình huống gay go nhất. Bằng kinh nghiệm, Vitôriô biết thế là sai. Bao giờ rồi cũng tới cái lúc người ta cần trông cậy vào vũ khí để áp đặt quan điểm của mình và làm cho lợi ích của mình được tôn trọng. Cho nên khi Môsê cho biết ý định đến nộp mạng vào tay Gabêlôti, Vitôriô đã cố ngăn hắn, trình bày chi li những lý do e ngại của mình. Nhưng Yudenman chẳng thiết nghe gì hết.

- Không phải bằng cách đi diễu binh mà chúng ta giải quyết được bất cứ chuyện gì đâu. Nếu cậu đủ ngớ ngẩn để quay trở lại đó thì cậu sẽ chẳng còn trở về.

- Tớ đến. Một mình. Và tớ sẽ trở về. Đừng dính vào, Vitôriô.

Pidô vờ nhận lời. Hắn đã giao Vixentê Brutô cấp cho hai tên lính để bí mật đi theo ông cố vấn. Vitô Frăngxini và Quintô Phavara, quần áo gin, tóc dài và mũ đi xe máy trên đầu, leo lên một chiếc Honda có phân khối lớn mà chúng đã “để cho bị pan”, sau khi ghi lại cẩn thận giờ giấc Môsê Yudenman bước chân vào trong nhà Etô Gabêlôti.

Sau đó, Vitôriô đã phái tất cả đám lính tráng có trong tay đặt dưới quyền ba người thủ túc của hắn, Andô Amanphi, Vixentê Brutô và Giôxép Đêtô lùng sục khắp New York. Trong mỗi đồn cảnh sát của thành phố ít nhất có một viên cảnh sát ăn lương của nhà Vônphôn. Nhưng lúc này Vitôriô lại không thích nhờ đến luồng lạch này, cái hắn chỉ dùng đến trong trường hợp tuyệt vọng, Angiêla Vônphôn - mà không có gì chứng tỏ rằng bị bắt cóc - đã không trở về nhà mình. Ở chỗ này Vitôriô có một cái ý nhỏ nhỏ... Hai khả năng. Cái thứ nhất không đưa tới hậu quả gì. Trong các thành viên gia đình Vônphôn, mối tình điên rồ của Ang- giêla và Italô đã là đối tượng thường xuyên của những cuộc trêu ghẹo yêu mến. Trước khi gặp Angiêla, Bé Vônphôn thề là sẽ chẳng lấy vợ. Bị hàng chum đàn bà săn đuổi, nổi ám ảnh về những tay tư sản có vợ, hắn không

thấy tại sao không thể chiếm đoạt được hết họ, mà lại phải đi bập vào mỗi một đũa duy nhất ? Thế rồi chỉ cần Angiêla đặt con mắt vào hắn là đủ để cho hắn cưới chị sáu hay bảy tuần sau.

Từ đó hai người chẳng ngày nào xa cách được nhau.

Biến đổi hắn, tối tối Italô trở về nhà, thay vì chạy nhào vào các sòng bạc cho tới tận hừng đông rồi kết thúc đêm đó với bất cứ con diếm ba vạ nào gặp trên đường về. Còn Angiêla, nàng muốn hắn thường trực ở trong tầm hồn. Trong những điều kiện đó có thể nghĩ được rằng do không rõ tính chất những hoạt động của chồng, nàng đã đi gặp hắn ở Thụy Sĩ mà không báo cho ai biết cả.

Cái khả năng thứ hai, mà khốn thay Pidù lại đánh hơi thấy là đúng, sẽ làm cho cuộc xung đột nổ bùng ra sớm hơn cả dự kiến nữa.

Giành thế chủ động, Etô Gabêlôti hoàn toàn có thể chiếm lấy Angiêla như một con tin dự phòng. Nếu tình hình diễn ra như thế Italô sẽ không bao giờ tha thứ được cho sự vô lễ của lão béo và dứt khoát cuộc chiến tranh sẽ chỉ chấm dứt bằng cái chết của người này hay người nọ mà thôi.

Vitôriô xem đồng hồ : không thể có chuyện nghi ngờ được nữa. Hôm qua Môsê Yudenman đến nhà Gabêlôti vào hồi trưa. Ngày hôm sau, năm giờ sáng, hắn ta vẫn không trở lại. Hoặc Đôn Etô giữ hắn làm con tin, hoặc trong một cơn giận dữ đã xử lý hắn mất rồi. Trừ đôi lúc mệt quá ngủ thiếp đi, Vitôriô thường xuyên nhận được dây nôi của Vitô Frăngxini và Quintô Phavara thay phiên nhau cứ ba mươi phút lại xác nhận với hắn rằng Yudenman vẫn ở bên trong toà nhà.

Hắn nhăn mặt quay số mới của Italô ở Duyrich mà Vixentô Brutô báo với hắn. Đã đến lúc hành động, nhưng Vitôriô sẽ chẳng dám cho phép mình ho he nếu như không được Vônphôn bật đèn xanh. Hắn may mắn là có ngay gã ở đầu dây.

- Vitôriô ở máy đây...

- Cậu ở đâu, mặt ghệt ? Tớ tìm cậu khắp cả. Angiêla? Angiêla đâu ?

- Tôi đã cho sục khắp New York. Chưa có tin gì, *Padrone*...đang tiếp tục...

Tuy ở cách xa hàng nghìn cây số, Pidù vẫn giật thót người khi Vônphôn nổi hung lên :

- Tôi đòi vợ tôi, cậu nghe rõ không ? Tôi đòi vợ tôi.

- Vâng, *Padrone* ?

Giọng run lên vì điên dại, Vônphôn hét :

- Nếu người ta làm hại gì cô ấy, tôi sẽ thịt hết tất cả các người. Hết tất cả ! Kể cả cậu. Cậu phải đem đầu cậu ra bảo lãnh cho cô ấy ?

Pidù nuốt khó nhọc nước miếng.

- Tôi đã nghĩ... - Hắn nói quàng.

- Không nghĩ ! Tìm ra cô ấy !

- Vâng, *Padrone* ? Tôi sẽ tìm ra. Nhưng tôi thắc mắc...Angiêla không thể vắng ông, có thể đã

tìm cách đi gặp ông chẳng ? ...

- Thì cô ấy đã bảo tôi ! Angiêla cái gì cũng bảo tôi. Cậu khoe là cậu nghĩ, thì Gabêlôti, cậu đã nghĩ đến nó chưa ?

- Có !

- Vậy cậu còn chờ cái gì mà không húc ngay vào nó đi ? Môsê đâu ?

- Ở nhà Gabêlôti.

- Thằng mặt mọt ! Từ bao giờ ?

- Từ trưa hôm qua.

- Cậu điên à ? Các người điên hết cả à ? Cậu còn muốn phải vẽ ra cho thấy nữa à ? *Porco Dio di morda* ([52])! Trong khi tôi vỡ đít ra ở đây.

- Tôi chờ lệnh ông, *Padrone*...

- Khi tôi ra lệnh thì cậu không ở đấy rồi ! Lấy Amanphi, Brutô, Đôtô. Đưa Yudenman về cho tôi.

- Đồng ý...

Và để tỏ rõ hơn với Italô rằng từ nay không còn chút mập mờ nào tồn tại ở trong đẳng cấp tôn ti nữa, Pidu nói thêm :

- Đồng ý, Đôn Vônphôn !

*

Vấn đề đang quấy đảo trung úy Blétso, con người mê nhạc đến mức tinh tế, cũng quan trọng ngang như vấn đề nốt nhạc kết trong âm nhạc vậy, cái nốt “*ut*” nổi tiếng khép đóng gam đô lại sau khi người ta đã phát triển nó rồi, cái nốt người ta không thể thiếu nó ở trong tai mà không cảm thấy khó chịu. Đầu óc con người là được cấu tạo như thế đó : nó cần một sự rơi hẫng, một khâu cuối cùng khép vòng đai lại, ở trong một giai điệu, trong một bức tranh và trong lô gích thuần túy. Mà những câu hỏi Blétso đặt ra thì vẫn chưa có trả lời : một cái chân dùng làm chiến lợi phẩm của một đầu máy mà người ta vẫn chẳng tìm ra được thân thể của chủ nó, một cảnh sát Mỹ bốc hơi trong thiên nhiên mà chưa thanh toán tiền khách sạn và bạn đồng nghiệp của anh ta - mà những lần thử máu làm trong khi mổ xác chứng minh rằng anh ta không uống rượu - ngã giập xương ở trên mái nhà đình tạ của khách sạn Xoócđi , sau khi rơi từ tầng tám xuống. Tất cả chuyện đó ở giữa Duyrich trong chưa đầy năm ngày trời.

Từ lần nói chuyện trước, đại úy Kiểcpatric không gọi lại anh nữa và Phrit Blétso ra sức phát hiện từ trong những sự việc rải rác, bề ngoài không chút liên quan với nhau, ra những mối quan hệ nhân quả có đặc tính làm cho anh lấy lại được sự êm ả tinh thần. Theo anh, đây là một vụ ma túy mà các địch thủ, cảnh sát nước ngoài và thành viên của maphia, đã chọn lãnh thổ Thụy Sĩ làm nơi kết toán với nhau.

Chưa hết. Hôm qua, một trong những viên thanh tra của anh đã báo anh rằng có một cuộc ẩu đả bằng súng diễn ra trong hầm lò của khách sạn Cô-mô-đô. Nhân viên khách sạn đã được báo động bởi một đám mây hơi nước bốc ra từ dưới gian hầm. Trong một nỗi sợ hãi bị thủng, người ta phát hiện ra nhiều viên đạn - hiện đang nằm ở phòng xét nghiệm của cảnh sát, nơi người ta đang gắng xác định ra nguồn gốc của chúng. Nhiều viên đạn rải rác trong hầm lò, trong khách sạn, mà không ai nghe thấy gì cả. Một tia máu vấy lên nỗi sợ hãi cùng một vài nơi trên tường và mặt đất. Nhưng chẳng thấy người bị thương lẫn xác chết đâu...

Chỉ tin vào bản thân mình, Blétso rắp tâm đến hiện trường để làm một cuộc điều tra bổ sung. Trong khi chờ đợi thích hợp nhất là phòng ngừa cấp bách nhất. Anh kiểm tra trong sổ tay đây nói của ông giám đốc hải quan.

Từ nay, không một công dân Mỹ nào mang tên họ có vẻ là Ý lại có thể vào được Thụy Sĩ mà anh không được biết ngay. Còn những ai muốn ra khỏi đất nước này thì người ta sẽ kín đáo giữ lại ở biên giới, với một lý do nào đó, để có thời gian xem họ đến du lịch thật hay giả.

*

Cái làm cho Mô-roo Dulinô chú ý không phải là chiếc mô-tô mà chính là hai gã đội mũ bảo vệ và xô ủng da cứ đi đi lại lại ở giữa xe chúng với cái quán có nhạc mở ban đêm cách đó khoảng năm chục mét.

Mô-roo Dulinô là dân dao búa của nhà Gabê-lô-ti. Gã nhận lệnh của capô qua ba phó trùm quyền lực như nhau : Cá-clô Badalê-tô, Frăng-ki Xa-ba-ti-ni, Xi-mê-ôn Phê-rô. Căn hộ riêng của Đôn Ê-tô rộng những năm trăm mét vuông, ở trên tầng thứ tám. Ở tầng dưới, cũng diện tích tương tự như thế dành để tiếp khách, các bàn giấy và một đội bảo vệ mà những tên lính chịu trách nhiệm về an ninh của Đôn ngày đêm canh gác. Người ta chỉ có thể lên tầng tám bằng một thang máy riêng mà cửa thì có người gác. Không ai có thể dùng nó mà không bị khám xét trừ một vài người hiểm hoi như luật sư, nhà kinh doanh hay nhà chính trị có quan hệ nghề nghiệp với Công đoàn.

Toàn bộ tòa nhà thuộc về một công ty bất động sản do Ê-tô kiểm soát. Tô-ma Mêcta đã khẳng định dùng riêng một gian phòng ở tầng một vào việc kiểm tra thường xuyên cổng ra vào chính. Như vậy sào huyệt này được bảo vệ chẳng khác gì một pháo đài. Không cái gì xảy ra ở ngoài đường có thể lọt qua được mắt người canh gác ở tầng một, hẳn sẽ chuyển ngay mọi vận động khả nghi cho đám lính ở tầng bảy.

Trong bốn tiếng, từ lúc bắt đầu gác đến giờ, đã sáu lần Mô-roo Dulinô thấy hai tên đi xe máy từ quán nọ quay về nói dăm ba câu với người đang sờ mó vào các cây chiếc Honda. Người này đứng dậy đi về phía quán. Ngạc nhiên về sự đi lại không bình thường lắm vào lúc năm giờ sáng này Dulinô quyết định báo việc đó cho người gác trên tầng bảy. Sở dĩ gã chưa báo vội vì gã đang mải xem phim cao bồi ở ti vi và uống bia, nhưng trước hết vì sợ bị chửi là đánh động hão những người ở trên tầng gác cao sang kia. Gã nhắc máy nói, kể lại câu chuyện và hẳn bị phang luôn.

Không phải vì đã báo tin này mà vì đã không báo sớm hơn.

*

- Manuêla...

- Cô Rênata ?

- Tại sao tôi lại lấy Cuộc chứ ?

Manuêla cười hi hí, đặt khay điểm tâm lên giường cô chủ.

- Sáng nào cô cũng hỏi tôi như thế. Tôi bao giờ cũng trả lời cô như thế.

- Nó xấu tính lắm, tôi không thích nó. - Rênata vừa nói vừa vò bồng tóc Manuêla lên. - Hôm nay chị có thư của Giuliô không ?

- Chưa. Có lẽ trưa nay.

- Chị quên hạt tiêu.

- Sáng nào cũng quên hạt tiêu.

- Đuổi việc ! Manuêla...

- Thừa cô.

- Anh chị kể cho nhau những gì ? Trong thư ấy ?

Manuêla nghĩ một lát.

- Thật tình... Tôi bảo là tôi nhớ anh ấy...

Rênata thăm hỏi liệu mình có thể nói như vậy với Cuộc được không đây ? Không, không thể. Nàng sẽ chẳng bao giờ viết được một câu như thế.

- Còn anh ấy, anh ấy nói gì ?

- Cũng thế, - Manuêla cười đáp.

Rênata muốn hiểu thực chất mối dây nối buộc hai người lại với nhau khi họ yêu nhau : phải chăng như thế là tình yêu, việc có thể nhắc đến vô cùng tận vẫn những chữ cũ mòn, qua quá nhiều cái miệng, nhưng người kia lại cảm nhận thấy tựa như là mới mẻ ?

- Thế thì đơn điệu nhỉ ...?

- À, thưa cô không. Biết như thế, chắc chắn như thế thì thích chứ ạ ! Giuliô cũng như tôi, anh ấy cần tôi nói với anh ấy. Nếu cô mà biết cái váy của cô đẹp đến thế nào nhỉ ? Hôm nay rồi đấy, cô biết không...

- Đúng, hôm nay đây.

- Một hôn lễ kỳ ảo ?

- Đúng - Rênata nói. - Chị lấy hạt tiêu cho tôi đi chứ...!

*

- Không phải cảnh sát, mà là bọn “đao búa” của Vônphôn, - Tô ma Méc ta nói. - Nó đã chơi Ricô Gatô như thế thì ta cũng phải biết đáp lễ chứ ?

Sau khi Môroo Dulinô báo gọi, hai tên lính gác ở tầng bảy, Giulianô Matarela và Nitô Crixaphuli cũng chẳng cần phải đánh thức ông phó capô làm gì. Trong khi Đôn Etô và Angiêlô Bắcbá đi nghỉ, Tôma Méc ta đã thức cùng với Frăngkia Xabatini, Ximêon Phêrô và Cáclô Bắdalêto. Hai tiếng rưỡi trước đó, lúc ba giờ sáng, họ đã cúi gằm đầu chứng kiến cơn điên kỳ lạ nhất của Etô.

- Thằng O Broi oắt tì thối tha, cục cút khốn nạn đã cho tôi một con số giả. Một con số giả. Thằng ấy đấy ! Giúp tôi mau !

Im thin thít, ba trợ lý, hai cố vấn và ngay cả Tôma đều cầu mong trận giông bão qua nhanh cho. Trong những trường hợp quá quắt, Gabêlôti có thể làm được bất cứ cái gì đặc biệt là trừng trị bất công chính ngay những người thân cận của mình. Bắdalêto đã giơ đầu chịu báng.

- Cậu muốn thịt thằng Yudenman ! Cậu muốn phơ con mẹ Angiêla Vônphôn ! Cái thằng khốn khổ ! Tôi bị phản từ bên trong, bởi những kẻ bố lão mà tôi nuôi nấng!

Tôi đã biết rõ là Italô ghệt lắm, không thể lừa chúng ta đâu mà. Nếu nghe các người thì tôi đã xơi hết cả nhà Vônphôn rồi. Các người là bọn vô dụng bất tài ! Bây giờ nó sẽ đòi ta trả cái giá bắt cóc vợ nó và Yudenman. Mà trong khi đó thì hai tỷ đôla vẫn ngủ khì ở Thụy Sĩ và một thằng khốn kiếp nào đó của Ủy ban Chứng khoán và Thị trường Chứng khoán cuối cùng sẽ đánh hơi ra. Thế mà các người lại muốn làm những thằng lính tí hon chơi trò chiến tranh !

Cáclô Bắdalêto đưa ra một nhận xét có tính vụn vẹo:

- Đôn Etô, nếu Italô trong trắng như ông nói thì tôi xin phép hỏi một câu : Nó làm cái quái gì ở Duyrich ?

Gabêlôti hần học nhìn gã :

- Cầm cái mõm cá ngão bắn thủ, ngu dốt lại !

Cặp má chảy xệ của ông rung lên, ông đi đến trước viên trợ lý:

- Cậu còn nói gì không ? Nghe rõ chứ ?... Nào, nói!

Bắdalêto hiểu là sẽ bị giết ngay nếu hần hé răng. Hần hèn hạ lắc lắc đầu, chấp tay lại sau lưng, đi đến ngắm mà chẳng thấy gì, một bức tranh vẽ những người công nhân cảng bốc dỡ rau quả, chờ nhận bất cứ lúc nào một phát đạn vào gáy. Bốn năm trước, Đôn Etô đã bắn một tay “đao búa” cả gan nói một câu giễu cợt trong lúc gã ta đang bị mắng mỏ dữ dội là đã không làm theo những chỉ thị của ông. Tay đao búa bị vỡ toang vai, còn cố sức quỳ xuống xin lỗi và hôn tay

Gabêlôti trước khi ngã xỉu và được bạn bè đưa đến viên bác sĩ của gia đình. Cử chỉ ăn năn là cái duy nhất đã cứu được mạng hắn.

- Tớ phải đi gặp Angiêla Vônphôn để cố sửa những cái trò con khếch của các cậu mới được.

Gabêlôti âm âm đi ra, mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ và cũng vì giận dữ. Các viên trợ thủ của ông nhìn nhau ngượng ngịu : Đôn Etô có ngây ngô đến độ tưởng rằng mấy lời tử tế sẽ xóa sạch được sự xúc phạm không nhỉ ?

*

- Frăngki, cậu lấy cái Buich ở trong gara ra, - Tôma nói. - Cậu đi qua hai thằng ấy, không nhìn chúng và phóng thẳng. Khi đã ra khỏi tầm nhìn của chúng, cậu quay về đằng kia khối phố rồi đổ vào một đường ngang, không tắt máy. Đếm bảy phút từ khi cậu ở đây ra. Còn Ximêôn, sáu phút rưỡi nữa, cậu ngồi vào chiếc Pônchiắc, từ từ đi ra đường, dọi thẳng đèn pha vào mặt cho chúng nó nhận ra cậu rồi lao thẳng vào chúng và tăng tốc lên. Chúng sẽ nhảy lên cái xe máy khốn kiếp để chuồn. Frăngki, thấy chúng đến thì cậu cho xe lao ra, đè chết chúng.

Hắn xem đồng hồ.

- Sẵn sàng chưa ? Frăngki, nào đi !

*

Ở quán nhạc ra, Quintô Phayara rảo chân, bộ quần áo xe máy làm cho hắn đi lại khó khăn. Khi đến chỗ Vitô Frăngxini có thể nghe được mình, hắn nói :

- Vừa có người gọi tớ ở nhà Vixente. Chúng ta phới !

Hắn hạ mạnh kính mũ xuống và leo lên xe. Vitô Frăngxini chẳng mất thì giờ hỏi tại sao. Hắn đạp cần kích chiếc Honda, máy lập tức ro ro. Hắn nhẹ nhàng cài số một, nhổm mông để buông chân chống rồi cho xe chạy. Hắn cảm thấy Quintô đập vào vai bèn quay lại. Sau chúng, một chiếc xe hơi lớn màu đen đang phóng tới, tăng tốc âm âm, đèn pha sáng quắc. Mỉm cười, Vitô dẫn ga : trên thế giới không có chiếc xe nào, cả xe thể thao thi đấu, lúc bắt đầu chạy lại có thể bám dính được một xe máy có phân khối lớn như xe hắn. Cho tới bao giờ nó lên được hai trăm cây số giờ. Sau đó thì khoảng cách ổn định và chiếc xe hơi lại phải leo lên trên hai trăm.

Tăng tốc hung bạo, Vitô dứt bung chiếc Honda lên, buộc Quintô phải dán chặt vào lưng hắn, hai tay quàng ôm lấy ngực hắn. Trong sáu giây đồng hồ, kim tốc độ chỉ một trăm sáu mươi và đường phố diễu quanh chúng nhanh vun vút như một cơn lốc điên rồ. Một giờ nữa trời mới sáng. Không có xe cộ qua lại. Vitô sang số bốn trong tiếng động cơ rú rít. Lúc đó, trước mặt hắn tám chục mét, ở góc cái ngã tư đầu tiên, Frăngxini kinh hoàng thấy đầu một chiếc xe hơi khác từ từ nhô ra khỏi một ngách đường ngang để chặn hắn lại.

Phanh thì muộn quá rồi, phải lách qua thôi. Chiếc xe lớn, một cái Pônchiắc nằm im, bít lấy một phần tư lòng đường. Frăngxini biết cái mảnh này ngay khi chiếc Hôđa định rúc vào cái

khe do chiếc Pônchiắc chừa ra kia, người lái nó chỉ việc nhàn hạ nhấn tí ga là sẽ nghiền nát chiếc xe máy.

Trong chớp mắt, Vitô quyết định lừa đối phương là cơ may duy nhất để hòng thoát thân. Hắn nhào sang trái để cho đối phương ngỡ rằng hắn mắc bẫy. Quả nhiên chiếc Pônchiắc tiến lên năm mét để bịt lối. Đó là điều Vitô chờ đợi. Hắn vụt về số ba, buông hết tay ga để bật tung lên dữ dội hơn nữa, đồng thời quật xe sang tay phải. Hắn ngỡ đã thành công, nhưng ngay lúc đó, đầu chân chống chạm phải đầu thanh chắn và húc vào phía sau chiếc Pônchiắc. Mặt phải bánh trước của chiếc Honda quệt vào vỉa hè. Chiếc mô-tô chòng chành và với tốc độ gần một trăm tám mươi cây số, nó bay vút vào những mặt nhà bê tông đang lao tới, nổ tung ra ở trước mặt Frăngxini và Phavara.

*

Simen không muốn nói chuyện ấy ra với chồng, nhưng càng gần tới giờ hôn lễ, nỗi sợ của bà lại càng lớn lên.

Khi Rê-nata cười cợt kể với bà cách nàng và Cuốc rời cuộc lễ thì bà đồng tình. Để không có cảm giác “lạc hậu”, bà đã vờ tán thành không chút bảo lưu những ý ngông cuồng nhất của con gái. Simen sợ làm tất cả là bị tụt hậu, “lỗi thời”.

Thế rồi giữa đêm bà có một cơn ác mộng : chiếc máy bay lên thẳng nhấc cái khoang lên, trong đó cặp vợ chồng mới cưới rạng rỡ đang vung tay làm hiệu từ biệt với đám đông quan khách còn lại ở trên sân trời và mái nhà. Máy bay từ từ cất lên trong khi tiếng vỗ tay của đám đông nổ ran đến độ che lấp cả tiếng động cơ. Và thình lình sợi dây đứt ! Kỳ lạ thay, cái khoang lại vẫn giữ thăng bằng ở giữa đất và trời, rồi nó bắt đầu động đậy từ từ hạ xuống, do sự đung đưa như một chiếc lá rụng. Ở trong khoang, tựa như chẳng hề có chuyện gì, Rê-nata và Cuốc vẫn tiếp tục vung tay chào. Lúc ấy, cái khoang vụt bốc rất nhanh lên trời rồi rơi xuống như một hòn đá, bẹp dí trên mái Ngân hàng Thương nghiệp Duy-rích.

Simen thầm hỏi ai sẽ có thể giải cho bà được nghĩa của giấc mơ này : một vị mục sư, một bác sĩ tâm thần hay một mục hành nghề bói toán ?

*

Sau khi nói chuyện với Angiê-la, Gabêlô-ti về phòng mình : nếu tiếp tục không ngủ thì ông sẽ phát điên. Không thể lấy ngẫu hứng mà quyết định những công việc ông phải đặt ra cho ngày mai, dưới ánh sáng của việc O Broi phản bội. Ông cần phải được nghỉ ngơi và bình tĩnh. Không may, chẳng làm sao ngủ được. Năm giờ rưỡi sáng, không thể chợp mắt, ông khoác áo choàng đi thẳng từ giường mình sang phòng khách, cau có, trong trạng thái hung tợn và dễ giết người : nhưng không phải lúc ! Trái lại thích hợp hơn cả là lấy lòng Yudenman để lập lại hoà bình giữa hai gia đình - muốn gì cũng phải giữ được cho tới lúc tiến hành xong trận đánh *TROY* này. Mặc dù ý đồ nắm quyền của Bé Vôn-pôn, chỉ Yudenman, và chỉ có hắn ta thôi, mới là bộ não của gia đình ấy. Italô không có kinh nghiệm lẫn óc lì lợm cần thiết để giữ cho mình cầm đầu cái băng đó lâu dài được. Sau hắn, chẳng còn ai nữa để kế tục. Điều đó mở ra những triển vọng tốt đẹp, tới cái ngày Bàn sẽ họp để xác định số phận của Vôn-pôn, kẻ mà những trách nhiệm của capô

hóa thành một mối hiểm họa cho toàn thể Công đoàn.

- Đi tìm Môsê cho tôi ! - Gabêlôti ngán ngẩm nói.

Tôma Mécta đưa cho ông một bộ cà phê và một chồng bánh do Cáclô Bađalêto phết bơ, hẳn đang muốn chuộc lại ơn huệ của chủ. Etô liền nuốt như máy mấy cái sau khi đã nhúng chúng vào cà phê. Bađalêto trở lại cùng với Yudenman. Xem bên ngoài thì viên cố vấn cũng chẳng ngủ được nhiều hơn người khác là mấy. Da hăn xạm lại, mắt ủ dột, những bóng túi dưới mắt. Cách đi đứng của hăn bộc lộ sự mất tinh thần và thất bại.

Đôn Etô thân mật vỗ vào vai hăn.

- Môsê, xin lỗi là đã đánh thức cậu dậy sớm ! Cậu có vui lòng uống cà phê cùng tớ không ?

Gabêlôti tự tay rót cà phê và đẩy khay bánh đến trước Yudenman.

- Đã đến lúc tớ phải giải thích với cậu rồi. Tớ còn thiếu cậu cái đó. Tớ yêu cầu cậu hãy tin những điều tớ nói trước những nhân chứng như thế này.

Cáclô Bađalêto và Tôma Mécta kinh ngạc nhìn nhau.

- Chúng ta là liên doanh, Môsê. Chuyện xảy ra với người này là dính lây cả sang người kia. Vụ này đã làm tất cả chúng ta điên đầu lên. Cậu nhìn tớ đây, tớ có ngủ được tí nào đâu. Tại sao ? Tại vì tớ nghĩ : Có những cái cậu không biết, và tớ thì không muốn tâm sự với cậu trước khi giải quyết được công việc của chúng ta. Và cũng để cho cậu khỏi lo ngại. Hôm qua, tớ được hai đứa của tớ cho biết người ta định bắt cóc Angiêla Vônphôn. Cậu ngờ là sao lại thế được... Ai sẽ là người bị quy án trong con mắt của chồng chị ta, hử ?... Tớ ? Đôn Etô ! Người ta đang tìm cách chia rẽ chúng ta, Môsê. Nhiều tin tức bị dò rỉ. Hai nhà chúng ta đánh nhau thì không ít kẻ được lợi đấy...

Gabêlôti giận dữ liếc nhìn Bađalêto.

- Thế nào ? Bánh ? Không thấy là hết rồi à ?

Cáclô lủi.

- Cái chết của Giencô Vônphôn làm cho rất nhiều kẻ thêm thù. Cho nên, thú thật với với cậu, khi biết chuyện bắt cóc, tớ sợ đấy. Tớ chỉ còn một ý nghĩ trong đầu : bảo vệ vợ Italô. Tớ liền cho ngay hai tên đến đưa chị ấy về nhà tớ cho yên ổn. Cậu tán thành với tớ không ?

Để không bị ghen, Yudenman vục đầu vào tách cà phê. Khi thấy mình đã đủ bình tâm lại rồi, hăn nghiêm trang nói :

- Đôn Etô, không còn cách nào tốt hơn thế được nữa. Tôi xin ca ngợi sự khôn ngoan và thận trọng của ông và xin thay mặt Italô cảm ơn ông.

- Giữa chúng ta sự giúp đỡ đó là tự nhiên thôi ! - Gabêlôti phân trần không ngượng mồm. - Đêm hôm ấy, tớ đã giải thích cho Angiêla việc tớ làm. Hẳn là chị ấy muốn về nhà, tớ thông cảm với chị ấy. Chị ấy trẻ, bộc trực và dẫu gì thì cũng không biết tớ. Đúng thế ! Với chị ta thì tớ là cái gì nếu không phải là một "rifardu", một người xa lạ ? Tớ đã nài để chị ấy tỏ tình hữu nghị với tớ mà ở nhà tớ hết đêm. Chị ấy đã nhận lời. Chốc nữa chị ấy thức dậy cậu sẽ gặp.

Yudenman có thể hỏi Đôn Etô tại sao ông lại bắt giữ cả mình. Nhưng hăn chẳng dại. Một yếu tố mới đã len vào, đẩy Gabêlôti phải dàn hoà.

- Đôn Etô, khi tôi ngủ ông đã tiếp xúc được với ngân hàng chưa ?

- Tớ đã cố, Môsê... Tớ đã cố, - Đôn nói dối, mắt nhìn vào mắt Môsê. - Clốp không có ở đây. Tớ không muốn thông báo con số cho người dưới quyền ông ta. Lúc nữa tớ lại gọi.

Gabêlôti rời ghế, đi vài bước lại gần cửa sổ. Ông lơ đãng nhìn ra phố, tám tầng gác bên dưới. Cách hai trăm mét, ở góc ngã tư, ông thấy cảnh sát mặc đồng phục vẽ những vạch phấn lên vỉa hè, nơi có hai hình người nằm ở bên dưới một tấm chăn tạm dùng làm khăn liệm. Ông quay lại Tôma Mécta :

- Cái gì thế kia, bọn cảnh sát ở bên dưới đó ?

Mécta nhún vai, vẻ bất lực.

- Đôn Etô, một vụ tai nạn mô tô. Bây giờ bọn trẻ chúng lái như lũ rồ ấy mà...

*

Một tiếng rì rầm ngưỡng mộ, tán dương và kín đáo đón Lui Philipông khi ông bước vào trong bếp. Những người hợp tác và môn đệ của ông ngừng tay hoạt động một lúc, bị mê hoặc bởi chiếc áo ngoài bằng da dê đen, chiếc cà vạt câu lạc bộ có gạch vàng, nếp li hoàn hảo của chiếc quần phlanen màu than đá, màu lơ dịu của chiếc sơ mi được làm tôn giá trị lên bằng một miếng lụa vuông màu nguyệt bích thò ra ngoài miệng túi. Philipông bênh vực cái ý bếp núc là một nghệ thuật mà người ta thực hành trong bộ lễ phục xmôkinh chẳng khác nào nhạc thánh phòng vậy. Trong bếp đang hoạt động túi bụi, ông xuất hiện; toàn mỹ và xa cách, lượn đi lượn lại giữa những cái nồi, trong bộ com lê sang trọng mà mùi bơ, các thứ mùi vị khác nhau hay khói bếp đều chẳng hề có ảnh hưởng gì đến sự ăn vận hoàn chỉnh của ông. Trong khi ở quanh ông, những người phụ giúp thì mồ hôi mồ kê, dầu mỡ vấy đầy, ngột ngạt trước những cái lò.

- Thế nào ? - ông hỏi, vờ không biết tại sao đám học trò nhìn mình.

Ông cầm vài con tôm xám đã bóc vỏ, nghiền chúng thành mảnh không lớn hơn hạt gạo. Ông cho một đầu ngón tay bơ và một củ hẹ vào trong một cái xoong rồi đun một quả trứng, sau khi đã soi nó không thấy bị rạn, vào trong nước sôi. Ba phút sau, ông đem quả trứng ra, đập bỏ chỏm, lấy thìa nạo khoét lòng trắng đi mà thay vào đó bằng những mẩu tôm nghiền. Ông đặt úp quả trứng vào một cái cốc nhỏ dùng để đựng trứng rồi nhanh nhẹn bóc một nhát, róc bong vỏ trứng nhồi đầy tôm ở bên trong ra. Đoạn ông véo hai mẩu nhon dài ở một chiếc bánh mì kiểu ống sáo, đặt một khăn ăn nhỏ trắng tinh lên một góc bàn và ngồi xuống xơi quả trứng.

Lui Philpông không quan niệm nổi rằng mình làm cho kẻ khác ăn mà bản thân mình thì lại chẳng được hưởng một cái gì ngon lành cả.

*

Vitôriô đã báo trước cho các trợ thủ của mình :

- Đây là việc chúng ta phải tự tay, không được để bọn lính làm. Italô muốn thế và tôi cũng muốn thế ! Đây là một vấn đề danh dự. Không kẻ nào đụng đến một thành viên của gia đình mà lại không bị trả giá đắt.

Andô Amanphi, Vixentê Brutô và Giôxép Đôtô đều tán thành không do dự. Chức vụ capô ngon lành của họ đã buộc họ vào một công việc hành chính : trông nom cai quản việc giết người chứ không phải tự tay giết. Bạo lực và chết chóc đã là số phận chung của họ trong những năm học nghề còn trẻ trung.

- Chúng giam giữ Môsê. Chắc là chúng cũng bắt cóc luôn cả Angiêla Vônphôn nữa rồi.

- Ta thật cả Gabêlôti chứ ? - Amanphi hỏi.

- Ta thật tất cả cái gì chống cự lại. Vixentê, phái ngay bốn tên lính đến đó. Cho chúng mặc giả làm công nhân móc bùn. Chúng sẽ ngồi trên một chiếc xe ben chở rác và quét hè để yểm hộ. Mang tiểu liên và lựu đạn.

Brutô nhận lời. Xe ben thì không thành vấn đề. Ở mỗi bậc thang của bộ máy thành phố, nhà Vônphôn đều nuôi hậu hĩ quanh năm những người sẵn sàng phục dịch hắn mà không cần tìm hiểu gì cả. Gác cổng của nhà kho trung tâm sở công chính New York là một người như vậy.

- Tôi đi báo ! - Brutô nói.

Sau đó chúng hội ý chớp nhoáng để phân công. Bây giờ chúng đang đi bộ qua những mét vuông cuối cùng ngăn cách với toà nhà Êtô. Chiếc xe đưa chúng đến đỗ phía trên kia một chút. Một tài xế đã được dặn là cho xe từ từ đến trước cửa toà nhà để đón chúng khi trận đánh kết thúc.

*

Vitôriô thấy những người làm vệ sinh lơ đãng lia chổi trước cổng nhà. Họ gồm bốn người, và không để ý thấy Pidù, Brutô, Đôtô và Amanphi đi lại. Đỗ ven hè, một chiếc xe ben hút rác mang dấu hiệu cơ quan thành phố. Pidù liếc mắt tán dương về phía Vixentê Brutô. Hắn không khỏi rùng mình khi trông thấy chiếc xe cảnh sát. Trời chưa sáng và chiếc đèn quay đặt trên mui loe loé những tia sáng gay gắt đứt đoạn.

Vitôriô liếc nhìn dò hỏi một trong những người làm vệ sinh.

- Tai nạn mô tô, - gã nói qua kẽ răng, vẫn không ngừng tay quét. - Ông có thể cứ đến...

Vitôriô cau mày :

- Cậu đã bảo Frăngxini và Phavara về rồi chứ ? - Hắn hỏi Brutô.

- Ừ, tại sao ?

- Chẳng sao cả... Ta đi !

Chẳng biết nhờ gì, lúc đó họ có một dịp may rất lớn.

Theo bản năng, họ men sát tường để tới toà nhà. Trong văn phòng ở tầng một, Mô-rê Dulitô đã thông báo về hai tên đi xe máy cho Galimô Matarêla và Nitô Crixaphuli, hai tên gác trên tầng bảy thì vẫn luôn luôn đứng canh bên cửa sổ. Nhưng sự chú ý của bọn hắn đã có phần lơ lửng. Hắn đã được là nhân chứng thú vị của trận đánh kỳ tài rũ bỏ bọn đi xe máy. Ngay sau đó, hắn tắt ti vi : muốn thế nào thì hiện thực cũng vẫn khác hơn! Hắn lơ mơ xem hoạt động của cảnh sát đang lùa các cái xác vào trong một xe cứu thương và sắp sửa rời đi.

Đường phố hoàn toàn yên tĩnh. Dưới cửa sổ, vài tên mặc đồng phục đỏ và đeo găng cao su vàng đổ những thùng rác và quét hè. Khi Pidú và ba trợ thủ lên qua cửa vào thì Mô-rê Dulitô đã quay đầu sang dãy bên kia nên không trông thấy.

Trong thang máy đưa họ lên gác bảy, Amanphi, Brutô, Đôtô và Pidú không nói không rằng. Họ biết cửa thang máy mở thẳng vào gian tiền sảnh, nơi ít nhất có hai tên thường trực đứng canh, cuộc tập kích thành công hay không tùy thuộc vào phản ứng của bọn đó...

Thang máy dừng lại ở tầng gác trong một tiếng thở dài. Lại dịp may thứ hai : Matarêla và Crixaphuli không nghi ngờ gì mở cửa ra, tin rằng đó là những người chỉ huy của mình, Phrăngki Xabatini và Ximêon Phê-rô, trở về sau vụ xuất kích trừng phạt đám xe máy. Cửa vừa hé ra, Pidú, người lộ ra trước tiên, đã cho ngay mỗi đứa một phát đạn vào đầu. Chúng khụy xuống, mặt đầy máu trong khi Đôtô, Brutô và Amanphi gạt Pidú ra để nhảy bổ vào trong phòng khách, súng lục lăm lăm. Tức khắc họ nhìn thấy toàn cảnh gian phòng. Trước khi họ đột nhập một giây, Gabêlôti đang nhai một miếng bánh phết bơ, ông ta chẳng kịp nuốt nữa khi nghe tiếng súng nổ. Cáclô Badaletô, chân nhún một nửa, vục tay vào dưới áo vét tông cũng như Tôma Mécta mà khẩu súng gần như đã rút ra khỏi bao. Nhưng trông thấy Pidú và người của hắn, hai gã lập tức ngừng tay và đứng im như phỗng. Ngồi trước mặt Đôn Etô, Mô-sê Yudenman tái mét, vùng đứng phắt lên hét :

- Chớ bắn !

- Ổn chứ, Mô-sê ? - Vitôri hỏi, khẩu *Smit Parabelom 39* vẫn không đi trệch một ly khỏi mục tiêu mà nó nhắm vào: tim Gabêlôti.

Mô-sê gạt đầu. Đôn Etô quay lại hắn và nói với một vẻ buồn :

- Mô-sê, các bạn của cậu có cách vào nhà tớ lạ quá à. Có phải cậu đã mời họ không ?

Ông lạnh lùng ngồi xuống và uống một ngụm cà phê.

- Đây là một sự hiểu lầm. - Mô-sê nói.

- Angiêla Vitôriô ở đâu ? - Pidú hỏi, mắt lờ đờ.

- Chị ấy ngủ... nếu như các ông không làm chị ấy thức giấc. Mô-sê, cậu giải thích cho họ đi...

- Đúng đấy, - Yudenman nói.

- Đi tìm chị ấy ! - Pidú ra lệnh.

- Cáclô ! - Gabêlôti nói.

- Tôi đi đây, *Padrone* ?

- Đứng im ! - Pidu nói. - Andô, đi với nó.

Amanphi ấn nòng súng vào sườn Bađalêto và đẩy gã ra cửa.

Etô Gabêlôti đánh hơi thấy mùi chết chóc, biết rất rõ là chính giây phút này, mạng mình không đáng giá hai xu. Nhưng ông vẫn làm ra vẻ bất bình, tay chân run lên vì sợ.

- Bây giờ các ông, tôi yêu cầu giải thích ngay về thái độ không thân thiện của các ông.

- Chúng ta đã dàn hoà - Môsê vội nói. - Cất súng đi ! Chẳng ai động đây.

- Có thể ! - Pidu nói.

Rồi bảo Gabêlôti :

- Hai người của ông ở cửa vào đã định bắn chúng tôi vô cớ. Họ chết rồi !

Đôn Etô ngược nhìn trời và nói với Môsê, giọng trách móc :

- Không may cho họ và cho cả chúng ta. Giulianô Matarêla và Nitô Crixaphuli chính là hai tên lính sắp cho tôi biết tên những đứa khốn nạn định bắt cóc Angiêla Vônôn!

*

Sau khi đọc cho Inetx viết, Italô Vônôn lại xích ả vào dàn lò sưởi. Landô và hấn sang bên phòng khách.

- Nếu thằng anh em họ mất dạy của ả đến thì tôi làm gì ? - Landô hỏi.

- Cậu cởi khóa cho nó. Cậu ngồi ở một góc. Nếu có cái gì khả nghi thì bắn ngay qua túi áo. Con mồi của cậu tong rồi. Tớ giữ nó thêm vài giờ dự trữ nữa thôi, nhưng cậu muốn người ta làm gì cho ả nào ? ả không phải người của bọn ta. ả sẽ nói.

Landô căn môi. Hấn không dám phản đối việc thủ tiêu người tình nhưng chẳng cái gì trên đời này bắt hấn nhúng tay vào việc đó được.

- Tớ có những dự án cho cậu, - Vônôn nói tiếp. - Bêlindôna sẽ đến thay cậu ngay bây giờ đây. Nó đã làm xong một việc tớ giao cho. Cậu trở về nhà, cạo râu, thay quần áo và làm cho thật điển trai vào. Cậu cần phải đẹp. Tớ cần cậu tán một người.

- Ai, *Padrone* ?

- Con gái lão chủ ngân hàng, Rênata Clốp.

Tuy kính trọng Italô, Landô vẫn nhìn hắn như nhìn một người Sao Hoả.

- Nhưng *Padrone*, ả lấy chồng tối nay mà ! Cả thành phố nói đến chuyện đó !

- Thêm một lý do để cậu cho tớ thấy bản lĩnh của cậu.

- Trước hôm lấy chồng ? Thật thà, *Padrone* tôi ngủ với nó thì quan trọng hay không quan trọng gì đối với chúng ta cơ chứ ?

- Không thảo luận ! - Vônôn hầm hầm quát. - Cậu cứ chơi nó trước rồi tớ lo phần sau.

- Vâng, *Padrone*...

Hắn đi ra soi gương. Từ hôm qua đến nay hắn chưa về nhà và nom như người rừng, với cái mặt không cạo và bộ quần áo nhàu nát. Chơi nó... Nói thì dễ... Hắn cũng chẳng biết con nỡm ấy như thế nào nữa. Ngoài ra, hắn chẳng còn tâm trí cho cái loại tập tành đó, số phận Inetx đang làm cho hắn lo âu. Hắn đang nghĩ cách nào ăn diện đẹp nhất để cho mình nổi giá lên thì đúng lúc có chuông cửa : ba tiếng ngắn, một tiếng dài, theo mật hiệu qui ước giữa các thành viên của gia đình. Bước vào phòng, Bêlindôna mỉm với hắn một nụ cười đều :

- Ắ đâu, con ả xinh đẹp của cậu ấy ? Tớ muốn làm lại ả lắm.

- Ở trong phòng ấy. Khóa. Italô muốn không ai đụng đến ả. Nghe giọng lạ lùng ấy, Piêtrô làm ra vẻ ngạc nhiên.

- Tớ nhảy nó, cậu lại giận à ?

- Không !

- Theo lệnh mà ! Tớ có làm ả bị hủy hoại đâu, cậu biết đấy... Không muốn làm cậu khó chịu vì nó là đệm của cậu. Với những cái nó đã xơi thì thêm một bớt một có nghĩa lý quái gì...

Landô nhún vai :

- Đồng ý, cho qua... Có thể hai thằng anh ả sẽ đến thăm đấy.

Bêlindôna nhìn hắn sững sốt.

- Ở đây ? Không, cậu điên à ?

- Vônôn biết rồi.

- Ông ấy cho phép cậu để bọn ấy vào đây ?

- Ừ ! Nếu chúng đem đầu đến, cậu tháo còng cho ả và cậu canh gác.

- Bọn mọi à ?

- Những nhà ngoại giao.

- Nhà ngoại giao cái con khếch !... Bọn mọi ! Italô bảo như thế nào ? Tớ phải làm gì ?

Landô ngập ngừng. Hắn tiếc rẻ nói hết ra.

- Nếu cái gì đó khả nghi, cậu cứ bắn vung vào cả đám.

- Nếu tiếp tục như thế thì cảnh sát nước này sẽ ở cả sau lưng chúng mình mất. Chưa nói đến cảnh sát Mỹ...Không nên cho bọn khỉ ấy đến.

Landô chọi lại, mặt căng thẳng vì tức tối.

- Đừng có mà bảo tở nên thế này nên thế kia nữa? Họ không hỏi ý kiến tở. Ắ trò chuyện với họ qua dây nói chứ không phải tở.

- Nhưng này, - Piêtrô châm biếm, - cậu cay à ?

- Chào, - Landô nói, cầm lấy chiếc áo vét ở lưng ghế.

- Khoan, - Bêlidôna nói. - Chỉ ả cho tở đã.

Landô cúi kính mở cánh cửa phòng.

- Chào, búp bê, - Piêtrô nói.

- Nếu có người gọi ả thì để cho ả nói. Cậu cầm ống nghe. Lệnh của Italô.

- Nếu ả muốn tè thì tè ra đất à ?

Landô đưa cho gã chìa khóa còng. Lúc ấy tiếng đập cửa thành thành vang lên, kèm theo tiếng cười và tiếng reo vui.

- Hừ, chúng nó đấy ! - Landô nói và rút tay vào túi.

Bêlindôna bắt chước gã. Trước khi chúng kịp phản ứng, Inetx đã hét lên bằng một cái giọng tươi tỉnh và ngạc nhiên :

- *Hey boys ! I'm coming !*

- Bêlidôna hục hặc liếc nhìn ả.

- Bảo là bạn ! Tao cho năm phút để tổng cổ chúng nó ra ! Sau đó để tao làm nốt ! Để cho lời nói mình thêm trọng lượng, gã trương ra khẩu *Vanthor PP* vùi trong túi. Landô phủ phục xuống để mở khóa còng. Bêlindôna quay lại ngồi vào cái ghế bành cạnh cửa, tay phải trong túi, một tờ tạp chí trên đầu gối, Landô kéo Inetx theo sau lưng, ngồi vào cái đi vắng rồi đẩy ả về đằng trước.

- Ra mở !

Inetx thông thả vặn chốt cài an toàn. Trong khung cửa, chỉ thấy trong chớp mắt, một bó hoa lila um tùm. Rồi hai người quái dị không ra thể thống gì cúi xuống để chui lọt qua khung cửa. Kinh hoàng, Bêlindôna nhìn chân họ để xem họ có đi cà kheo không. Lại một cái choáng nữa : đúng là chân họ thật và hai anh da đen này khéo phải đi giày cỡ năm hai, năm ba mất. Để tin là mình không mê hoảng, Bêlindôna đứng lên : lần đầu tiên trong đời hần, chiều cao một mét tám mươi tám của hần xem ra hài hước và trọng lượng chín mươi tám ký của hần thì như chẳng có kí lô nào. Hần ngơ ngác nhìn Landô. Đứng thẳng, chùm tóc Landô chỉ vừa chạm tới nút cà vạt của người da đen thấp hơn, anh ta mặc một cái áo vét bằng dạ tuyết màu vỏ đỗ xanh, soạn trắng và quần phlanen.

Người kia mặc quần gin, giày bátxkết, bludông và áo Ti-sốt.

Họ buông những bó hoa ra, ôm chầm lấy Inetx và lần lượt đưa ả đi mấy bước van, vừa cười ầm ầm, vừa vỗ thân mật lên vai ả.

- Bọn mọi khốn kiếp !... - Inetx cười hì hì, vờ đánh họ. - Các người định ăn thịt ta hả ?

Thình lình hai gã khổng lồ đứng im : họ vừa nhận ra hai người khác nữa đang ở trong phòng,

- *Sorry !* - Người mặc bludông nói.

Người mặc quần phlanen gật gật đầu lễ độ và Bêlindôna bần thần ra vì những kích thích quá khổ này, đang thắc mắc liệu chúng có sắp đụng đầu phải trần nhà không.

Lạ thay, vốn đứng vào hàng ngũ những người cao, thình lình, hẳn hiểu được tâm tình những người thấp nhỏ, cảm thấy những đợt sóng gây gổ đang dâng lên trong người mình.

Thấy các anh mình bối rối, Inetx rất tự nhiên đến đỡ đần. Quay sang Piêtrô và Landô, ả nói, hồ hởi :

Tôi có thể giới thiệu các anh tôi được không ? Kuaku, Rócki...

Hai người da đen mím một nụ cười trắng lóa. Hoàn toàn tự nhiên, họ đi một bước về phía Barêto và Bêlindôna, bàn tay chìa ra, mở rộng. Chính lúc đó, mặc dù tính đa nghi bẩm sinh, hai người của Vônphôn vẫn bị choáng váng vì hiện thực của những hiện tượng người kia, đã phạm phải một đại đột chết người : họ rút tay ra khỏi túi, do đó rời súng. Điều xảy ra sau đó nhanh đến mức một con rắn hổ mang cũng không hòng thoát khỏi.

Với sự đồng bộ hoàn hảo, thình lình, nhẹ như những bong bóng, Bêlindôna và Barêto bay bổng lên trên không để hoàn thành một đường cung nhanh như chớp. Trước khi rơi chạm đất, một đứa đã nhận được một nhát chém bằng cạnh bàn tay vào gáy, đứa kia một cú đá vào mỏ ác. Chúng ngã đập xuống trong một tiếng động trời giáng làm rung cả ngôi nhà. Lập tức, những tạ hai của Rócki và Kuaku nghiền chúng như một cỗ xe lăn. Trong nháy mắt, súng của chúng đã nhảy sang tay những người khổng lồ. Rócki đứng dậy :

- Nó hử ? - Hẳn chỉ vào Barêto nói.

- Không, - Inetx nói, - thẳng bự.

- Thế thẳng kia ?... - Rócki hỏi.

Ả liếc một con mắt khinh miệt về phía Landô đang ngu nga ngu ngơ vì cái ngã lộn nhào.

- Chẳng gì cả... Một thằng lùn...

Đi chuẩn bị vali và ở trong phòng. Khi nào xong thì ta gọi ra, - Kuaku nói.

Inetx quay gót, không ngoái đầu. Người ta nghe thấy tiếng cửa phòng ả đóng lại. Bây giờ Rócki và Kuaku không còn cười nữa.

Bêlindôna làu bàu, lắc lắc người rồi hé một mắt ra.

- Bọn mọi thối nát !

Cả hai người chẳng ai thiết trả lời. Họ thảo luận khe khẽ với nhau một lát, cũng chẳng chĩa súng tịch thu được vào hai tên đao búa của Vônphôn nằm bẹp dí trên thảm.

Trong khi Landô tỉnh dần lại, Bêlindôna thấy Kuaku tung một đồng tiền lên không.

- Sấp ? - Kuaku nói.

Cùng lúc Rócki cúi xuống để kiểm tra.

- Cậu thua rồi ! Ngửa đấy chứ !

Piêtrô cười khẩy.

- Mọi con, chơi gì đấy ? Cái đít chúng mày à ?

- Đít mày ấy, - Kuaku lạnh lùng nói.

- Bọn mọi mặt mọt ! - Bêlindôna văng ra.

Rócki và Kuaku phá lên cười ròn tan, tươi trẻ và Piêtrô chẳng hiểu vì sao. Gã nặng nề đứng dậy. Những người khổng lồ mặc hăn làm, nhìn liếc về hăn. Đến lượt Rócki lấy một đồng bạc ra.

- Sấp hay ngửa ?

- Tớ cứ sấp ! - Kuaku nói.

Rócki hất đồng xu frăng Thụy Sĩ lên :

- Thôi, cậu được ! - Hăn phàn nàn.

Kuaku ném khẩu súng lên chiếc đi văng và đến đứng trước Bêlindôna. Lớn lên trong cảnh lúc nhúc không biết xót thương của các bến cảng New York, Piêtrô nào có biết sợ ai. Mười ba tuổi, hăn đã thống trị bằng khủng bố những băng thiếu niên khu phố hăn. Nhưng tất cả bọn thuộc vào đẳng cấp đường phố đều có một điểm chung : chúng không xài được da đen. Đôi phen Công đoàn cũng có dịp dùng đến họ vào những việc hèn kém mà ngay bản thân đám “đao búa” cũng không thiết : thu tiền đánh đề, bán lẻ những lượng ma túy cỡ con, không bao giờ hơn thế.

Quá lắm người ta coi họ như một cái gì giữa giống khỉ babuanh và con chó nhà nuôi. Những chó - người...

- Em gái tao cho rằng mày đã thiếu lễ độ với nó, - Kuaku nói rất nhẹ nhàng.

- Cái con gặm gù ấy là em mày đấy à ? - Piêtrô cười phá. - Tao lắp nó và nó thối lắm !

Tuy đã giữ miếng và sẵn sàng chiến đấu, hăn vẫn chẳng có thì giờ để nhìn thấy được cái gì. Cũng chẳng giơ nổi tay lên đỡ. Ba cú đánh liên tiếp xuất phát từ những góc độ khác nhau với một tốc độ tên bắn đã trúng vào gan, hàm và tim hăn, mạnh và chính xác như một quả pítxtông. Bêlindôna rút cái cổ bò tót vào trong vai và lao đầu về đằng trước, với tất cả trọng lượng chín mươi tám ký của hăn, một cái húc mù quáng không còn để cho đối thủ có được một cơ may tránh khỏi. Sợ Piêtrô rắn như hoa cương. Mười tám tuổi, hăn húc đổ thành các toa xe lửa để làm bạn bè vui. Hăn nhào... Kuaku chỉ đơn giản khẽ xoay người. Khi Piêtrô chạm tới, hăn bèn thò chân ra. Tất cả cái khối nặng nề của Bêlindôna vọt đi song song với mặt đất. Dưới sức va đập của cái ngã, một chiếc bàn thấp vỡ tan tành. Cùng lúc, Landô man rợ lao vào Kuaku

đang quay lưng lại hắn. Trong tay hắn, cái cổ lỏm chồm của một bóng đèn vừa đập vỡ xong.

- *Son of a bitch !* - Rócki bình thản nói.

Chẳng đứng lên khỏi chiếc ghế bành mà hắn vẫn chưa thềm rời đi, hắn thò một cánh tay dài thượt ra đón lấy cổ tay Landô rồi vặn trái tước lấy cái cổ bóng đèn đồng thời tiện chân làm cú đá vào bụng. Rồi hắn đứng lên.

Cả hai anh em đều vẫn thờ bình thường. Duy có mắt họ long lanh căm thù và khinh miệt. Kuaku nhắc bổng Bêlindôna lên bằng một tay, như một bọc giẻ bẩn vậy. Hắn cởi thắt lưng của tên hộ pháp, tụt quần gã ra. Bêlindôna ra khỏi cơn mê lúc Kuaku đang giận dữ dứt chiếc quần đùi của gã xé nó ra như một mảnh vải mực.

Piêtrô khiếp đảm tròn tròn mắt và toan vùng gỡ ra.

Kuaku đẩy dúi gã về đằng trước rồi đập đầu gã ba lần vào cái bệ đá của bức tượng. Ngã khuỵu xuống dưới chân Rócki, người giật giật, Landô nôn ra mặt xanh, mặt vàng.

Kuaku cúi xuống Bêlindôna và thì thầm cái gì đó vào tai gã. Nhìn hắn qua một lớp sương mù đỏ quạch, Piêtrô lắc đầu phản đối. Rócki đứng vào một góc, quay lưng lại mọi người, lúi húi làm những động tác kỳ lạ tựa như đang đá, đứng dưng với tất cả mọi sự xảy ra ở sau lưng mình.

Những ngón tay có thể quật dễ dàng một quả bóng rổ của Kuaku ghê tởm túm lấy sọ Bêlindôna.

- Nghe tao đây ! - Hắn nói không cao giọng. - Mày sắp phải chịu đựng cái mày đã bắt em gái chúng tao phải chịu. Không phải bọn da đen bị thối hoắc... Sẽ là mày !

Bêlindôna tuyệt vọng nhận ra mình mất hết vũ khí và yếu như một đứa bé. Hắn lại lắc đầu. Thân hình đồ sộ của hắn trần truồng một nửa nằm dài trên thảm. Mắt hắn nhoà đi vì nước mắt, vì bất lực.

- *Don't do that, brother, don't do that !* ([53])

Kuaku không nghe, nói với Landô đang mặt mũi xanh mét như tàu lá, mồ hôi đầm đìa, - Mày, không sao cả... Chúng tao chỉ muốn mày xem bạn của mày bị đóng cọc thôi. Mày biết tại sao không ? Vì nó sẽ chẳng bao giờ tha cho mày cái tội đã là nhân chứng. Nó sợ mày sẽ nhắc lại chuyện đó.

Hắn im một chút rồi kết luận :

- Nó sẽ giết mày !

- *Don't do that !* - Bêlindôna rên rỉ. - *Kill me but don't do that!* ([54]).

- *Câm, pig* ([55]) ! Rócki ?...

- *Ready !* - Rócki nói.

Mọi người quay đầu lại phía hắn. Bây giờ hắn đã đối diện với tất cả và cái mà Bêlindôna và Landô nhìn thấy đã làm cho chúng thất kinh. Kuaku quỳ nhanh xuống, lật ngược Bêlindôna như một chiếc bánh rán, lấy hết sức nặng đè dìm vai gã xuống và chĩa vào gáy gã khẩu súng của chính gã.

- Bắn đi, thằng khốn kiếp? Bắn đi. - Bêlindôna kêu to.

Kuaku túm một tai gã hất dúi đầu gã xuống đất. Đờ đẫn, Landô muốn nhắm mắt lại, nhưng liền mở ra ngay, bị cái cảnh tượng hãi hùng kia mê hoặc. Hắn thấy Rócki đè sắp Bêlindôna đang nức nở như một đứa trẻ, móng tay cào cấu trên sàn nhà.

- Đừng thế !... Đừng thế Thằng con hoang ! - Rócki vừa càu nhàu vừa cười lên gã.

Hai anh em ruột giờ không còn chút nào là thạc sĩ vật lý hạt nhân và vô địch nhà nghề nữa : bây giờ họ là hai con vật đã hóa điên, gầm gừ và thở hự hự, con vật đang áp dụng luật báo thù. Trong gian phòng đàn bà êm ấm ở giữa Duyrich này, thỉnh linh người ta vụt trở về với cảnh man rợ của những bộ tộc nguyên thủy. Đáp vọng lại tiếng rú đau đớn của Bêlindôna là tiếng rống chiến thắng của Rócki đến từ đáy sâu thăm thẳm một thời.

- Anh sao thế ? - Simen Clốp hỏi. - Nom anh lạ lắm...

Bà buông cái váy đang thử ra, đến đặt tay lên vai - vì Rênata ư? - Bà hỏi.

Hômê đập đập khê lên tay bà nhưng con mắt thần thờ và xa vắng.

- Anh uống trà không ?

Ông lắc đầu ra hiệu không.

- Anh đừng lo... Em biết đây là một thử thách gay go với một người bố... Một thời điểm khó mà trải qua đấy...Anh nhìn em một xiu...

Bà đỡ lấy cằm ông, nâng lên - Anh cười với em nào...

Như máy, Hômê hé môi và để lộ ra hai hàm răng tuyệt vời - Em thích lúc anh cười ! - Simen nói.

Bốn tiếng đồng hồ trước đây, Hômê nằm dí trong phòng bệnh của Oguýt Xtrôn. Ông là người duy nhất chịu nhục hình. Vậy mà chính ông lại phải cùng với Ingrít đứng còn chưa vững sẵn sóc cho ông giáo sư rằng tỉnh lại. Giáo sư đã sụp đổ trong một cơn thần kinh, vừa khóc vừa phân trần.

- Ông Clốp, chúng nó bắt tôi làm ! Tôi không muốn! Ghê sợ lắm...Cả một lưỡi dao cạo ở cổ Ingrít...Tôi không thể quên được cái tội của tôi đâu...không bao giờ quên được !

Nghịch lý thay, việc hai vợ chồng bác sĩ sụp đổ tinh thần lại đã khơi lên lòng dũng cảm và ý chí của ông chủ ngân hàng. Cái vô thức không bao giờ lằm lằm cả : tựa như tình cờ ông chợt nhớ đến cái câu tóm tắt được tất cả tình thế : Nghiến răng lại ! Nghĩ đến nó, ông phì cười : ông đâu còn răng nữa mà nghiền. Vị máu tanh lợm đầy trong miệng ông, một hòn máu đông mắc vào lợi trên, làm cho ông buồn nôn.

Theo bản năng, ông lấy đầu ngón tay kéo nó ra, cái cục nhũn nhũn xa lạ với ông, nhưng lại là một phần chất sống của ông. Ngay lập tức, nó lại xuất huyết, máu trào ra rất mạnh.

- Đồ ngu, chữa cho tôi đi chứ, sao lại khóc thút thít thế kia !

Ông bực tức lắc lắc Xtrôn. Ông giáo sư như ra khỏi cơn mê.

- Ông ngồi vào... ông nói đúng... chữa... tôi sẽ chữa cho ông... Ingrít ! Băng, bông... thuốc đông máu !...

Ông lại lấy lại phản xạ nghề nghiệp, thỉnh linh được lòng quả cảm của ông chủ ngân hàng giải phóng cho, được quyết tâm của ông kích thích, ông sẽ tu sửa lại... ông có đủ tài để tạo lại cái mà chúng đã bắt ông phá hủy.

- Rồi sau đấy... - Con gái tôi lấy chồng tối nay, - Clốp nói. - Tôi muốn chính tôi tiếp khách, trong đó có ông bà đấy. Với toàn bộ răng.

Tuy tiếng ông nói ào ào phát sợ, Ingrít và Oguýt vẫn hiểu được ý những lời thốt ra. Hai người lo lắng nhìn nhau : liệu có khả năng lấp được cầu răng tạm thời vào ngay những cái lợi đang bị thương như thế này không đây ?

- Nào, làm, - Clốp cổ vũ họ, ông há miệng muốn cười nhưng chỉ càng để lộ ra hơn những vết thương trống hốc đóng khung lấy từ bên trong cái hố tàn phế là miệng ông thôi.

Công việc kéo dài ba tiếng. Giáo sư và vợ đã vượt quá sức mình. Vì những lý do khác nhau, chẳng ai trong ba người bàn luận gì về cuộc hành hung vừa qua. Clốp thì vì đã biết, Ingrít và Oguýt thì vì kinh hoàng và vẫn chưa hết choáng. Khi ông chủ ngân hàng, mặt mày rửa sạch sẽ, soi vào trong gương ông đã gần như lấy lại được mặt người : hàm ông lại đầy răng. Chỉ một chi tiết khác : không phải là răng của ông thôi.

- Tôi sẽ kiện ngay lập tức ! - Xtrôn nói.

Hôm nay nhìn ông, con mắt sắc lạnh.

- Ông muốn gì thì ông cứ làm, đó là quyền ông. Nhưng lúc này tôi cấm ông gắn tên tôi vào với vụ này.

- Nhưng tại sao ?... Tại sao ?...

Clốp suýt buột ra câu trả lời : “Bí mật ngân hàng”, nhưng ông kìm được kịp thời, cầm lấy các viên thuốc, các thứ sát trùng, các thứ làm chóng lên da non mà Ingrít đưa cho ông. Ông cúi đầu chào hai vợ chồng.

- Tối nay tôi sẽ gặp ông bà. Tôi khen ngợi ông bà, ông bà làm giỏi quá...

Câu nói mập mờ quá đến nỗi Xtrôn thấy mắt mình rung rung. Ông rút rề nắm lấy cổ tay ông chủ ngân hàng.

- Ông Xtrôn...

- Tôi biết... Tôi biết.... Tối nay.

Quá kích động bởi cái ý nghĩ phải đối phó với cuộc giằng co, khó mà tỉnh táo được, mặc dù đã uống đủ các thuốc giảm đau và an thần. Clốp vẫn đứng cảm trở lại ngân hàng để thực hiện ngay tại trận cái điều mà ông định hoàn thành sau đám cưới con gái. Ông đã gửi đi hai têlêch. Một cho Menvin Bốt, ở Đitoroi để ra lệnh cho anh ta, bằng bất cứ giá nào, thông báo cho những người chủ của những chiếc *Bóng Đẹp P9* về những mối nguy có thể gặp phải khi lái nó. Một tới Nam Phi, cho Erích Moóctaen, giám đốc Công ty hợp nhất Vátxơna : “ĐỒNG Ý TÀI TRỢ CHO NHỮNG CÔNG TRÌNH AN TOÀN CỦA CÔNG TRƯỜNG, GỬI TIỀN MẶT NGAY”.

Từ nay Ngân hàng ông sập hay không, với ông cái đó không quan trọng lắm. Chủ yếu là ông có yên ổn được với lương tâm mình hay không thôi. Một cách dứt khoát.

Đang đà, ông đã định sẽ cởi mở cả với Simen, thú nhận những sai lầm của mình, không giấu bà sự thật nữa.

Về tới nhà, ông đã lùi cái giờ sám hối lại, thắc mắc, liệu việc đột nhập vào cái vũ trụ thô bạo vốn là của ông từ bốn mươi tám giờ qua sẽ có cơ làm cho bà bị chấn thương nghiêm trọng

không. Ông có quyền gấn bà vào những trò phũ phàng này không ? Simen đang sống trên áng mây hồng của bà. Bà có phải sinh ra để chịu đựng thử thách không ?

- Simen...

- Hôme ?

Đứng trước tấm gương, bà vừa rúc rích cười thích thú, vừa quấn ướm vào người một chiếc váy dạ hội màu nguyệt bạch tối nay bà sẽ mặc. Lễ nghi uống trà... đi mua hàng...chuyện tầm phào... màu một chiếc khăn trải bàn...

- Anh cần nói với em - Hôme tuyên bố.

- Anh thích màu nguyệt bạch không ? Xin lỗi ?... Anh muốn nói gì với em nào ...

Clốp thôi. Hàm ông lại đau.

- Không, - ông nói. - Không có gì cả...

*

Câu nói đã làm cho ông ngạc nhiên. Ông đã vùi nó vào trong một góc của ký ức. Nó là của một tác giả Pháp, một gã Côctay hay Catô hay Côctô nào đó, ông không nhớ rõ nữa. Nó ý rằng : *“Vì các bí mật vượt khỏi sức chúng ta, chúng ta hãy vờ như mình là những kẻ tổ chức ra chúng vậy...”* Lạ lùng, hôm nay câu đó lại trở về với ông, nhưng Gabêlôti không bao giờ nghĩ mình sẽ lại đem ra thực hành nó, bởi vì đó là một câu bất lực. Ông ngồi, mặt âm thầm và dăm chiêu, chung quanh ông là Cácmin Vrimelô, Ângiêlô Bắcbá, Tôma Mécta, Cáclô Bắdalêto, Frăngki Xabatini và Ximêon Phêrô. Việc hai thành viên của gia đình đối địch thủ tiêu hai tay chân của ông ngay dưới mắt ông mà ông không hề phản ứng lập tức đã dìm họ vào trong một nỗi sững sốt, lo âu. Sức mạnh to lớn của Công đoàn là không bao giờ bỏ qua một sự xúc phạm nhỏ nhặt nào.

Chính vì ai cũng biết như thế mà ai cũng phải nhìn lại điều đó hai lần trước khi vi phạm những luật lệ ông đặt ra. Hoặc Đôn Etô mềm yếu đi, hoặc ông sợ Vônphôn, hoặc ông giấu một đòn bí hiểm. Điều mà ai cũng hy vọng.

Người ta đặt hai cái xác trong một thang máy đưa trực tiếp xuống dưới hầm nhà, nơi dùng làm chỗ đỗ xe.

Ở đây, người ta xếp chúng vào một chiếc xe tải nhỏ. Gia đình Gabêlôti đã mua ba chục hầm mộ gia đình ở ngoại vi New York. Khi xảy ra một đám tang, phần lớn do súng đạn, người ta lại đem kẻ quá cố giấu ở trong đó, chẳng cần qua các thủ tục hành chính thông thường, nhà xác, mổ xẻ, cảnh sát gì cả. Những người gác nghĩa trang là những người chắc chắn, được trả tiền hậu hĩ : việc chôn cất ban đêm một người vô danh chẳng rầy rà gì đến cuộc sống êm ả xa hẳn với tiếng động thành phố, trong tiếng rì rầm giữa những cây trắc bá của họ. Với tư cách một người Xi xin lương thiện, Đôn Etô hiểu rằng đến tên đồn mật nhất trong đám giết mướn của ông cũng đòi được chôn tại mảnh đất GiaTô hơn là bị gói kín trong một tảng bê tông liệng xuống đáy biển. Chính nhờ sự tinh tế và ý tứ của loại cử chỉ này mà ông đã tăng cường được lòng kính trọng của cấp dưới.

Ông mỉm cười ngọt ngào với ban tham mưu của mình.

- Các anh biết tình hình, - ông bắt đầu. - Moóctimơ Ô Broi đã lừa chúng ta. Tôi không biết lão chết hay sống cũng như lão đang ở đâu. Theo tôi, thì người liên doanh với chúng ta - ông dừng lại dặng hắng, - người liên doanh Vônphôn của chúng ta đã giải quyết công việc với lão. Và ông ta đã lằm lẩn ở đó. Vì vào tay tôi thì cái tên rác rưởi Ô Broi ấy sẽ phải chịu phép, tôi đảm bảo với các anh như vậy. Mà tiền của chúng ta, tôi hy vọng vẫn còn được giữ lại ở ngân hàng. Cả Italô Vônphôn lẫn tôi đều không có con số tài khoản. Bé Vônphôn đầy thiện ý. Nhưng cái đó không đủ. Do đó, để thanh toán câu chuyện bắt đầu thối um lên, tôi quyết định đích thân tới Duyrich.

Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau : Đôn Babêlôti ghê tởm sự di chuyển. Thế giới đi đến với ông ta, tại sao ông ta lại đảo ngược cái trật tự ấy ? Ngoài chuyện đó ra, tật kinh khiếp máy bay của ông đã là một trong những đề tài đùa cợt ở trong nhiều gia đình Công đoàn rồi.

- Ông định đi bằng gì ? - Crimelô hỏi ướm.

Hắn đã sai lầm nói thêm, không có ý xấu gì :

- Tàu thủy à ?

Cậu nói lại, - Etô nói, giọng mang ý đe dọa.

Biết mình đã lỗi, Cácmin Crimelô quay nhìn chung quanh. Nhưng chẳng ai cứu hắn cả. Họ khăng khăng quay đi, không nhìn hắn. Cácmin bị bỏ mặc, đành đương đầu.

- Tôi không nói cái gì xấu cả. *Padrone*. Tôi biết ông không ưa máy bay... Có thể thôi... Hèn nhát.
- Hắn nói thêm. - Và không chỉ có mình ông như thế... Tôi cũng vậy, tôi không ưa đi máy bay...

- Về sau, giữ những lời an ủi của cậu cho cậu nhé? Còn máy bay à, sáng mai cậu sẽ đi đấy !

Những cái đầu ngổng cả dậy.

- Tôi cũng đi, - Đôn Etô nói với một vẻ quyết tâm hung tợn. - Dĩ nhiên ta không thể đến Duyrich cả lô được. Angiêlô, Tôma, Cáclô, các cậu sẽ đáp xuống Lion ở Pháp. Từ đấy các cậu đi xe lửa tới Thụy Sĩ. Frăngki và Ximêon sẽ đi Milan và tới Duyrich cũng bằng xe lửa. Cậu, Cácmin, vì cậu sợ máy bay thì cậu đi thẳng với tớ đến Duyrich. - ông gườm gườm nhìn hắn. - Tớ sẽ bế cậu để cho cậu yên lòng.

Có vài tiếng cười, bật đi rất nhanh.

- Ở đấy, các cậu sẽ gặp những người của Vônphôn. Người nào trong các cậu ám chỉ trước tiên tới những chuyện mới xảy ra vừa rồi, tớ sẽ tổng cổ về Mỹ. Chừng nào chúng ta chưa thu lại được tiền về thì tớ còn cần hoà bình. Tớ yêu cầu một liên minh toàn vẹn.

- Rồi sau đó ? - Ăngiêlô Bắcba rất nghiêm túc hỏi.

- Sau đó cái gì ?

- Khi tiền đã về chúng ta rồi ?

- Vẫn cứ còn phải thảo luận với Đôn Italô Vônphôn! - Gabêlôti nói.

Chữ “Đôn” thốt ra giống như ông đang muốn nhốt đi một cục đờm.

*

Mọi cái đều tuột khỏi tay hắn ! Angiêla vẫn chưa về nhà, Gabêlôti chọc gậy bánh xe hắn và giữ Yudenman làm con tin, Vitôriô Pidù giành thế chủ động mà chẳng bị làm sao. Hôme Clốp không chịu... Một lần nữa, Italô rửa mình đã không bình tĩnh; may mắn tóm được O Broi, hắn lại để hỏng mất dịp may đó. Lão luật sư không có xương cốt như lão chủ ngân hàng. Hắn chỉ cần kiên nhẫn chút xíu thôi là lão sẽ quy và sẽ giao nộp con số đã từng gây ra bao cảnh chết chóc. Italô chỉ có một thèm muốn: trở về Mỹ và làm sôi sục New York lên để tìm ra vợ mình.

Nhưng hắn đã thề không rời Duyrich trước khi thu được tiền của vụ *TROY* bằng chính tay mình. Đó là chuyện cuộc đời hắn, tương lai hắn, danh dự hắn. Hắn biết rõ điều người ta nói sau lưng khi so sánh hắn với Giencô : cờ bạc, nông nổi, hung bạo. Hắn là thế thật, nhưng tại sao người ta lại không hiểu rằng chính là vì Giencô đã ra đời trước hắn ? Giencô, đã hơn cả ông bố, nuôi dạy, bảo vệ, chiều chuộng hắn, tránh cho hắn mọi lo phiền, quyết định thay cho hắn, nói hộ hắn. Dần dần, trong khi uy lực của ông anh không ngừng mạnh lên thì Italô lại thành có thói quen dựa vào anh, sống dưới bóng anh. Chính phục làm gì khi hắn chỉ có việc yêu cầu ? Chính Giencô đã cho hắn cái tên thân yêu “Bé”. Và Italô yêu quý, khâm phục anh, cuối cùng đã hoà đồng mình hoàn toàn với Giencô đến nỗi coi chiến thắng của Giencô cũng là của mình.

Hắn chỉ bắt đầu ý thức được bản ngã thật sự của mình sau khi gặp Angiêla. Hắn thấy có đầu óc độc lập riêng.

Hắn không là đứa em nhỏ của bất cứ ai nữa, mà là một con người toàn vẹn, sẵn sàng làm mọi cái để giữ lấy một người đàn bà. Hắn đã thử giải thích sự biến đổi đó với ông anh cả, nhẹ nhàng trách anh đã cắt bỏ khỏi hắn quá nhiều trách nhiệm. Từ nay hắn muốn đóng một vai trò tích cực trong những chức vụ chỉ huy của gia đình. Giencô đã im lặng, rất chăm chú nghe hắn.

- Em không trách gì anh hết, Giencô, nhưng có lẽ anh đã cho em quá nhiều tình thương. Em có cảm giác chết ngạt vì thế. Anh quá lớn lao đối với em, nhưng em tồn tại cơ mà. Em muốn bay bằng chính đôi cánh của mình.

Giencô có hiểu cho hắn không ? Ông đã vò bù đầu hắn lên và cười như khi hai anh em còn bé.

- Chắc là em đúng rồi, Bé, nhưng không nên giận anh. Có thể vì anh không trông thấy em lớn lên.

- Em ba mươi tám rồi !

Giencô mới bốn mươi sáu. Nhưng khi Italô vừa mười tuổi thì Giencô đã trị vì hàng chục người lớn khác, những kẻ sùng sỏ trong giới cướp bóc mà hắn không ngần ngại chơi lại bằng tay không hay bằng dao kéo. Hắn vượt trội lên đám kia bởi tính sắc sảo, óc thông minh, tinh thần mức độ. Hắn chưa hai mươi tuổi mà các nhân vật chớp bu của mọi bề đều đến xin lời khuyên và sự che chở của hắn. Chính cái tám năm khác biệt đó đã lập nên giữa hai người những mối quan hệ bố con, thầy trò. Với Giencô, Italô bao giờ cũng chỉ là mười bốn. Nhưng từ nay, với Italô, thì Giencô vĩnh viễn bao giờ cũng chỉ là bốn mươi sáu tuổi, lúc ông chết.

Sau khi Pidù gọi dây nói, hắn đã quay trở lại nhà xác. Người nhân viên lại mở cái hòm trong

đó nằm dài cái chân của người anh. Itaiô đã đứng mặc niệm lâu trước cái thi hài nức cười, chảy những giọt nước mắt đắng cay và êm ả trong khi một ý chí phục thù ghê gớm lại đang tràn ngập người hắn.

Rồi hắn về ngôi biệt thự. Phoncô Môri lái. Hai người chẳng nói với nhau một lời nào. Italô Vônphôn biết từ nay mình sẽ tiếp tục sự nghiệp người anh, cái cách duy nhất tỏ lòng kính mến với vong hồn ông, đáp tạ những điều tốt lành và tình yêu thương ông đã dành cho hắn. Hắn hung dữ thề với mình rằng sẽ xứng đáng với tấm mũ miện nặng nề đội lên đầu mình : bất hạnh cho kẻ nào muốn đoạt nó đi ! Nhưng muốn cho nổi trội lên với đám người của Công đoàn thì trước hết hắn cần phải hoàn thành cái việc đã bị đứt đoạn bởi cái chết của Giencô : buộc Clốp phải chuyển tiền.

Vào phòng khách ngôi biệt thự, trông thấy Piêtrô Bêlindôna và Landô Baretô đang ngồi móm móm trên cái đi văng, hắn biết ngay có chuyện gì đó không ổn. Nếu không thì Landô đã trở về chỉ một mình.

- Tớ tưởng đã bảo cậu là coi con mọi chứ ? - Hắn gay gắt nói với Piêtrô.

Hắn nhận thấy mặt Piêtrô đầy những vết tím bầm.

Piêtrô cực nhục cúi đầu.

- Chúng tôi đã bị lừa. Nó phớt mắt rồi !

Italô cảm thấy máu rút khỏi mặt. Inetx còn phải chơi một ván bài quan trọng trong những dự án của hắn.

- Các thằng anh của nó đã đánh úp chúng tôi, - Landô hấp tấp nói.

- Câm ! Tao nói với Bêlindôna !

Phoncô Môri thả mình say đắm ngắm những thảm cỏ vườn hoa. Bêlindôna không thốt lên lời, gơ hai tay ra tỏ dấu hiệu bắt lặc.

- Thế nào ? - Vônphôn quát.

- Chúng có hai đứa... - Bêlindôna bắt đầu, giọng khàn và e dè. (Rõ ràng nói ra làm cho hắn đau đớn). - Chúng tôi không lúc nào lơ lửng cả, nhưng chúng nó đến... Tôi đã để ngón tay vào cò súng... Cậu ấy cũng thế... Lúc đó...

- Lúc đó sao ?

Bêlindôna cắm mặt vào mũi giày. - *Padrone*, tôi không biết...

Hắn buông lỏng, định nói tiếp, nhưng lại chỉ có thể nhắc lại câu đó, suy sụp vì hổ nhục.

- Chúng tôi đã bị lừa...

- Hai thằng khổng lồ... - Landô xen vào.

- Một thằng khổng lồ hề bị một viên đạn vào đầu thì chẳng còn là khổng lồ, mà là một cục cứt. - Vônphôn nổi hung. - Và chúng mày nữa, chúng mày cũng là hai cục cứt. Tao cần con mọi. Nó ở đâu ?

Landô và Bêlindôna chẳng dám nhìn nhau. Landô lo ngại vô cùng. Hắn thà mất hết mọi thứ chứ đừng có là người chứng kiến cảnh Bêlindôna bị làm nhục. Đứa thấp hơn trong hai tên mọi, cái thằng chỉ khoảng hai mét hai thôi, đã báo trước cho hắn : “Tại sao lại phải sờ đến mày nhỉ ? Thằng bạn của mày sẽ làm việc đó hộ chúng tao: nó sẽ giết mày”. Từ lúc chúng đi khỏi căn nhà Inetx, lời đe dọa đó cứ khoan xoáy vào sọ hắn. Trên đường về biệt thự, Bêlindôna và hắn đã cố không bóng gió gì tới sự thất bại và nỗi nhục nhã đó.

- Tao nói với chúng mày đấy ! - Vônôn quát. - Nó đâu ?

Hai đứa im thít.

- Landô, xéo ngay ! Mày còn có việc phải làm. Ở địa vị mày thì tao phải thành công cho bằng được đấy...

- Vâng, *Padrone*...

Trong tình trạng suy sụp thể này hắn còn có cơ may nào mà tán tỉnh được cô con gái ông chủ ngân hàng nữa chứ ? Cho rằng hắn gặp được ả. Cho rằng hắn xóa sạch được cái vế mặt ngơ ngẩn đi. Cho rằng cô ả để ý đến hắn và thích hắn. Và gì nữa ? Lại còn phải có đầu óc thanh thản để mà giành được những thành tựu làm tình nữa chứ. Từ lúc thấy anh của Inetx ra tay hành động, lòng tin tưởng vững vàng vào bản lĩnh cường tráng của hắn đã bị một đòn nghiêm trọng. Nhưng hắn biết Vônôn không cho phép một lần thất bại thứ hai.

- Phônô, ra sân bay, lục soát nhà ga. Ba đứa khổng lồ thì để thò ra thôi. Piêtrô đi cùng với nó. Biển ngay không thì tao đập cho vỡ cái mặt...

Bêlindôna nặng nề đứng dậy. Còn sống ngày nào, hắn còn phải chung lưng với nỗi nhục ngày ấy. Trừ phi tự tay giết chết những kẻ đã bắt hắn phải chịu đựng nó.

Hắn gần như tiếc rằng Vônôn bị điên lên vì bức tức đã lại không kết liễu đời hắn đi để trừng phạt cái việc hắn làm sai hỏng. Hắn đi theo Phônô Môri, gã này khá ý tứ, không hỏi hắn một câu nào...

Tức giận vì thất bại mới này, Vônôn xăm xăm chạy vào trong phòng để gọi dây nói cho New York : không biết tin tức về Angiêla, việc đó hắn không thể chịu nổi, nỗi sợ làm hắn ngạt thở... Những cậu đầu tiên hắn nghe từ miệng Pidô làm cho hắn nhẹ người, nở nang gan ruột :

- Vợ anh ở nhà, *Padrone*, chị ấy mạnh khỏe... Tôi đưa máy cho Môsê, hắn sẽ giải thích hết với anh !...

Ở nhà Gabêlôti ra với Angiêla Vônôn, Vitôriô Pidô cùng ba trợ thủ và Yudenman đã bàn kỹ với nhau về thái độ cần phải có. Nói sự thật với Italô cũng nguy hiểm như giấu hắn vậy. Môsê chẳng tin tí nào vào câu dối trá nhân từ của Gabêlôti; mặc dù các thứ đe dọa tưởng tượng ông ta gọi ra để biện bạch, thì thực chất, Đôn Etô vẫn là đã bắt cóc họ. Không phải để bảo vệ họ như ông đã đặt tay lên ngực khẳng định, mà là để giữ họ làm con tin nhằm gây sức ép với Italô. Việc ông không có phản ứng trước cái chết của hai thủ hạ không hề chứng minh được rằng ông có ý cho qua. Môsê biết Gabêlôti không quên cái gì hết và không tha thứ cho cái gì hết. Ông chỉ khôn ngoan đưa hai tỉ đôla tiền đặt cược nóng bỏng lên trước sự thoả mãn những trả miếng tức thì mà thôi; nợ nần rồi thanh toán với nhau sau.

Mối nguy thật sự là Vônôn. Nỗi lo không được coi là một thủ lĩnh nghiêm túc đã làm tăng thêm lòng tự ái và tính đa nghi của anh ta lên. Anh ta vẫn còn quá non nớt, chưa đủ vững tin ở bản thân để biết nhận đòn mà không nao núng, biết trả đòn về lâu về dài. Yudenman sẽ phải lái anh ta cẩn thận chẳng khác nào tháo hạt nổ một quả bom. Chưa nghĩ ra được chiến thuật nào,

Yuden- man thầm cầu nguyện các vị thần ngẫu hứng rồi cầm lấy máy nói Vitôriô Pidù đưa cho.

- Tất cả tốt đẹp hết, Italô, tất cả đều đã dàn xếp xong!

- Hẳn nói, cố lấy giọng bình tĩnh, từ tốn.

- Angiêla đâu ?

- Italô, tôi sẽ nói hết với anh...Chúng ta phải chịu ơn Đôn Etô ! Không có ông ấy...

- Thế nào ?...Cậu kể cái gì thế ? - Vônphôn cắt lời hẳn.

- Gabêlôti kéo được chúng ta ra khỏi một bước gay go... ông ấy được tin có người hăm dọa chúng tôi. Vì tử tế với anh, ông ấy đã cho chúng tôi trốn ở nhà ông ấy.

- Hử ?

- Vâng, Italô, ông ấy mời chúng tôi đến ở nhà ông ấy.

- Mời ai ?

- Mời tôi và Angiêla...

- Vợ tôi lại đến nhà con lợn ấy à ? Nó có mó vào người cô ấy không ? Nói !

Yudenman cảm thấy mất vững vàng đi phần nào.

- Tất cả câu chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm quá đáng thôi, Italô.

- Thế Giencô cũng là một sự hiểu lầm ư ? Và O Broi? Cậu sắp ca ngợi cái bị thịt ấy trong khi tớ không rõ là nó đã nâng mất tiền của tớ đi chưa đây ?

- Anh để cho tôi nói, Italô...

- Im đi ? Cậu không hiểu gì cả. Nó đã nhận được cái lưỡi của tớ chưa ?

- Lưỡi của anh ?

- Lưỡi của cái thằng lấu cá bám chúng tớ từ New York theo lệnh người bạn mới của cậu ấy mà ? Lưỡi của Ricô Gatô. Tớ gửi nó cho lão ta, gói ở trong hộ chiếu của nó.

- Angiêla đâu ?

- Ở nhà anh.

- Ai trông ?

- Bốn người dưới quyền của Vixentê : Gianini, Calô, Pixi và Chiphalô.

- Thêm bốn đứa nữa vào. Nếu chúng để cô ấy sợ một chút thôi, tớ cũng tự tay giết chết cậu, Môsê !

- Đồng ý, anh sẽ giết tôi ! Tôi có thể nói được một câu không đây ?

- Không. Cậu cũng không biết là người của tớ đã thết hai thằng cóm à ?

- Thụy Sĩ ? - Yudenman tắc thở.

- Mỹ. Người của Klêcpatric. Có làm thay đổi gì không?

- Ô, cục cứt, không !...

- Có đấy ! Tên chủ ngân hàng vẫn cứ không chịu cúi đầu. Duyrich lúc nhúc những cóm và chỉ điểm. Tớ chạy ngược xuôi. Thế mà trong khi đó, người cầm lái của tớ lại liên minh với cái cục phân đã sai bắt vợ tớ sau khi đã cho ám sát anh tớ !

- Không đúng ! - Yudenman nổi loạn. - Anh lầm rồi. Nếu Gabêlôti là thủ phạm thì không đời nào lại thả chúng tôi.

Mô-sê cắn mạnh môi nhưng quá muộn : đã xổ ra mất rồi !

Vôn-pôn quát tháo ầm ầm :

- Con lợn nói dối khốn kiếp bẩn thỉu ! Cậu có nghe thấy cậu vừa nói gì đấy không ?

Thảm họa... Từ nay không thể có được một liên minh nào nữa rồi.

- O.K, O.K. - Yudenman ủ rũ, giọng hết sinh khí.- Vì anh muốn sự thật, thì nó đây. Tôi quay lại gặp Gabêlôti. Ông ta không cho tôi về nữa. Vì anh thôi, Italô. Ông ta bảo tôi gọi cho anh. Anh đã thôi ở khách sạn. Ông ta liền điên đầu. Ở vào địa vị ông ấy, anh cũng thế thôi. Ông ấy cho hai thằng đao búa đến nhà anh bắt Angiêla đi...

- Thằng khốn nạn !

- Năm giờ sáng hôm ấy, ông ta bảo chúng tôi tự do. Ông ta xin lỗi và giải thích với tôi vì sao đã làm như vậy. Theo ông ta thì người ta định bắt cóc vợ anh...

- Đứa nào ?

- Tôi không biết. Ông ta muốn bảo vệ chúng tôi. Ông ta nói chúng ta là liên minh, chúng ta có những lợi ích chung...

- Và cậu xài được cái đó ?

- Rất vui lòng nữa ! Nhất là sau khi anh nói đến cái lưới. Lẽ ra ông ấy đã phơ chúng tôi mới phải ! Lúc đó, theo lệnh anh, Pidô đến cùng với Andô, Vixentê và Giôxép. Họ bắn chết hai đứa gác cửa, làm cho rắc rối thêm ra...

- Có lẽ cậu nghĩ là tớ sẽ để vợ mình bị giam mà không can thiệp chắc ?

- Anh đừng cắt ngang, Italô, tôi van anh ! Anh cứ chặn tôi... Nên hiểu rằng Gabêlôti cũng cùng hội cùng thuyền với chúng ta... ông ta đang bơi ngụp ! Cả ông ta nữa cũng không thể lấy tiền được !

Vôn-pôn yên lặng một lát. Mô-sê hiểu rằng cái lý ấy đã có hiệu quả.

- Nhưng tại sao ? Tại sao ? Lão có con số tài khoản.

- Không ! Vì một lý do nào đó, tôi không biết, ông ta vẫn chưa có tiền... Còn một mới có được !... Italô, nghe tôi, Giencô chết rồi và anh sẽ thành capô của gia đình. Anh sẽ là một *Đôn*. Điều đó ngửa mắt nhiều kẻ lắm..."Ban" không thích anh, anh sẽ bị "Ban" thảo luận dài dài, họ chĩa cả vào quá khứ của anh, anh đang làm cho họ khó chịu... Chỉ lỡ chân một cái là anh bị họ thít ngay! Tôi không muốn anh bị người ta thít. Italô !... Nếu anh nghe tôi, thì ta còn một cơ may...

- Đẹp ! Thằng ba lẳng nhăng ! Gabêlôti sẽ không bao giờ dám bắt vợ Giencô đâu !

- Đúng ! Nhưng anh của anh không bao giờ dư dả một mảnh vải đỏ ở trước mũi ông ta cả. Giencô sẽ làm cho ông ta yên tâm chứ không như anh đã làm cho ông ta hoảng sợ. Anh có biết ai được lợi do những trò nhố nhăng của chúng ta không ? Lão chủ ngân hàng ! Kẻ thù của anh không phải là Gabêlôti mà là Clốp ! Anh chưa hiểu được cái nòi đó đâu, Italô. Đó là những thằng lưu manh hợp pháp, tệ hại hơn cả chó má ! Mà mạnh, lì lợm xảo quyệt tham tàn ! Bố láo hơn chúng ta nhiều... Chúng đã lật đổ nhiều chính phủ, thắng các cuộc chiến tranh, cho treo cổ nhiều quốc trưởng. Chúng nguy hiểm hơn mười đạo quân cơ. Chúng ỉa bậy lên khắp thế giới, chúng trị vì, chúng có *xin* ! Nếu ta không đưa ra được con số của nợ kia cho chúng thì ta sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy lại mặt mũi của hai tỉ đôla đâu. Phải liên minh với Gabêlôti, Italô, hoà chung sức chúng ta lại !

- Cái lão ú ớ ấy có thể làm được gì hơn tớ, nếu như lão cũng không có con số mặt mã ? - Vônphôn hỏi, giọng hậm hực.

- Anh sẽ xem cái đó tại chỗ với ông ta.

- Thế nào ?

- Đôn Etô ngày mai đến Duyrich. Ông ta đến để gặp anh đấy.

*

Một cái hộp đèn nho nhỏ ở đường Gôlidê trong khu phố Săng Elidê. Những người đàn bà quét dọn chỉ đến đây vào chín giờ sáng, khi những người khách cuối cùng dám chơi mặt với ánh sáng ban ngày đã ra về và các nhạc công xếp dọn nhạc cụ của họ lại. Thường xuyên lưu cữu ở đó mùi thuốc lá ẩm lạnh, đôi khi lẫn vào cái vị cay xè của marihuama ([56]) mà những đệ tử của nhạc "jazz" lén đi hút vụng trộm trong toa lét, giữa hai đợt khua trống phách và tiếng nức nở của một chiếc sax xô. Nói chung, cái tiệm này chỉ bắt đầu sống lại lúc người chủ tiệm đến, khoảng sáu giờ chiều. Nhưng hôm nay, vào hồi bốn giờ, giữa cái đêm nhân tạo với những ánh sáng che chụp của nó, trong khi đường phố vang rung những ách tắc xe cộ và ồn ào của một đám đông vô danh mù quáng như đàn kiến, ngân lên tiếng pha lê trong vút của những câu nhạc rải tinh tế do một nhạc công ngái ngủ buông gẩy lững lờ, của những hợp âm đánh liền cả chùm được những nốt trầm của một cây đàn giọng bass đáp hoạ lại.

Những nhạc sĩ chắc đã phải dậy từ ba giờ sáng để một nữ ca sĩ mới mẻ ôn tập cho buổi mở đầu vào ngày chính tối nay. Ngoài ông chủ và người đánh đàn bass, một anh râu dài và người mảnh mai, mắt còn mờ vẫn hơi rệu rệu đêm trước, tất cả đều là da đen.

- *O K, fellows*, - người nữ ca sĩ nói - *Once moce*. Ồ uống ngụm nước cam và bằng một giọng khàn trầm hát lên câu nhạc của bài Lôra ả vừa ngừng lại để chỉ cho những người chơi ghita biết đúng cái chỗ anh phải đặt hợp âm thăng thứ chín vào.

Các nhạc công đã mừng rỡ đón ba người bạn trên đường ghé qua, trong đó ít nhất cũng có hai người lưng tiếng ở đất nước họ, Hoa Kỳ. Vì sự có mặt của ba người đó, họ bắt đầu dậm dật, sung sướng được cho nghe nhạc của mình, biết rằng ba người cũng sống mãnh liệt với thứ nhạc đó chẳng khác nào tự họ đang cầm nhạc cụ biểu diễn vậy.

Hai chàng trai và cô gái, thấy đều đẹp như các vị thần, đang lim dim mắt nằm dài ra, chân đặt lên bàn, đầu hơi ngả về đằng sau, đánh nhịp cho câu đối thoại giữa người nữ ca sĩ và các nhạc cụ bằng những búng tay và thân người uốn éo không trông thấy rõ.

- *Come on, Inetx !* - Người nữ ca sĩ khuyến khích - *Come on and sing with me !...* ([57]) Rócki và Kuaku mỉm cười tán thưởng, Inetx đứng lên, điều thuốc lá trong tay, một ly trong tay khác, đi lại chiếc sân khấu tí hon bắt đầu khe khẽ hát phần bè, trệch xa nhịp và tách khỏi đàn đệm, ung dung, vững vàng như dân nhà nghề vậy.

Duyrich xa rồi... Ba anh em đến Pari trước đây một tiếng. Tối nay, Kuaka trở lại Xaclây, Rócki đáp máy bay đi New York, còn Inetx thì Luân Đôn, nơi ả chẳng thiếu gì bạn bè. Việc hai ông anh từ đầu quả đất chạy vội đến theo tiếng gọi của ả đã rửa cho ả vết ô nhục của ba ngày cuối cùng tại Thụy Sĩ, tựa hồ chẳng có chuyện gì đã xảy ra cả. Ngay bức thư Vônôn cường bức ả viết cũng làm cho ả mỉm cười: những trò đó không còn dính dáng gì đến ả nữa. Thêm một lần ả kẻ một gạch lên những gì đã là cuộc đời của ả trước đây. ả chẳng cần quái gì đến quá khứ lẫn tương lai. Cái quan trọng với ả là cái hiện tại, bây giờ, ngay tức khắc.

Ả nháy mắt đồng lõa với Rócki và Kuaku. Rồi với đầy khoái lạc và nhục cảm, ả quyết cho hai người anh thấy giọng mình đâu có thua kém gì giọng của ngôi sao sắp tới đây.

*

Mặc bộ nào để đi chôn *cuộc đời con trai* của mình đây ? Rênata đưa đầu ngón tay vuốt nhẹ lên hàng chục bộ váy áo chèn chặt cứng các tử của nàng. Một số bộ nàng chưa từng mặc bao giờ. Có chúng là đủ hạnh phúc rồi.

Chỉ một cơn hờn đã đủ đẩy nàng vào tiệm mua một cái gì đó của *Dior* hay *Cardin*, như những kẻ đói khát nhào vào hiệu bánh nốc bánh bông lan vậy. Sau đó, nàng quên nó trong một xó tủ nào đó để sáu tháng sau thấy lại và tuồn nó cho Manuêla, người hầu phòng có nhiều đồ thời trang đủ loại nhất. Còn Rênata thì lại chỉ mặc vẫn cái quần gin ấy từ ba năm nay.

Cuối cùng, nàng chọn một bộ váy rời áo, màu lơ rất nhạt, may theo kiểu đàn ông. Nàng mặc vào, đứng soi gương và bĩu môi. Lúc thực hiện lời hứa tự ban cho mình thì nàng lại không thiết tha lắm nữa. Cái ý khi mới nói ra làm cho nàng thích thì nay thành linh lại thấy nó ngu xuẩn. Tại sao lại đi vỗ lấy một cha lạ mặt trước đám cưới của chính mình có vài tiếng đồng hồ nhỉ ?

Nàng muốn phân tích cái gì đã đẩy nàng tới nhận lời thách thức cuối cùng kia. Nàng đã tìm thấy: cái cử chỉ bề ngoài có vẻ vô vị đó sẽ bù đắp vào tấm lòng chung thủy nàng đã thề giữ vững bên trong suốt thời gian lấy Cuốc. Bà Hanh... Nàng đổi một con ngựa chột lấy một con ngựa mù. Nàng không bao giờ yêu cái tên của mình, Clốp, mà bố mẹ đã khéo nghĩ, chữa nó đi bằng một tên nghe êm dịu hơn Rênata. Hanh lại còn tệ hơn Clốp. Rênata Hanh... Nàng nhún vai, châm một điều thuốc và cho trôi vào máy nghe nhạc nổi chiếc đĩa cũ rích của ban nhạc Beathes: *Dưới đáy biển màu vàng*, rồi ngồi phệt xuống sàn, tựa lưng vào tường suy nghĩ. Manuêla đi vào, khẽ huýt sáo ngưỡng mộ.

- Cái màu lơ này hợp với cô lắm. Mới à ?

- Cũ rích như bạn nghèo hèn.
- Cô sẽ làm cho ông Cuốc thích đấy...
- Tôi mặc không phải để cho ông ấy.
- A ! Vậy thì ai ?
- Tôi chưa biết. Người đầu tiên nào gặp mà thích tôi.

Manuêla xếp một chồng khăn tắm lên ngăn giá, mỉm cười, một nụ cười vừa lễ phép, vừa ngượng ngịu.

- Chị có vẻ không tin, - Rênata nói. - Tôi sắp làm một cái việc vớ vẩn nhất trong đời tôi, sau chuyện cưới xin. Đúng, Manuêla, tôi chôn đi *cuộc đời con trai* của tôi.

- Với con gái cũng làm thế à ?
- Chị bảo tôi làm sao mà biết được ? Tôi khai mạc cái đó !

Manuêla nhìn trộm Rênata. Với cô chủ, chị không hiểu đầu đuôi xuôi ngược nổi nữa. Cho nên để khỏi phạm sai lầm, chị đã có cái tài trả lời nước đôi mọi câu hỏi của cô chủ, nếu nó không dính dáng gì đến việc hầu hạ của mình.

- Cô sẽ kể lại cho tôi nghe nhá ?
- Chắc là không. Đó sẽ là điều bí mật cuối cùng của tôi về đời con gái. Có tin gì của Giuliô không ?
- Có ! Tôi vừa nhận được một lá thư xong.
- Anh ấy thế nào ?
- Không hay lắm... Hình như người ta định đóng cửa công trường.
- Tại sao ?
- Lý do an toàn.
- Anh ấy chắc phải phiền lòng.
- Anh ấy à, vâng. Anh ấy đang kiếm được nhiều mà.
- Còn chị ?
- Tôi thích điên lên ! Từ khi anh ấy đi, tôi vẫn van anh ấy trở về. Tôi sợ !

Cả Rênata lẫn Manuêla, và Giuliô nữa, đều không biết Công ty hợp nhất Vátxơna, cái mỏ kim cương ở Bốtxoana mà Guiliô làm cai kíp ở đó, thực tế là thuộc về Hôme Clốp, người có cổ phần chính trong công ty.

- Chưa hết đâu ! - Manuêla nói.

Chị lấy hết can đảm để thú thật cái điều lẽ ra còn phải giữ riêng cho chị một thời gian nữa.

- Tôi sắp có con.

- Không ! - Rênata kêu lên.

- Tôi có mang bốn tháng rồi. Đêm, nằm trên giường tôi thấy nó đập trong bụng.

- Đáng sợ ! Nhưng chị phải ngừng làm việc chứ !

- Tôi có nhiều thì giờ ! - Manuêla phân trần, sợ Rênata trách mình. - Tôi có thể làm việc cho tới trước khi đẻ bốn tuần.

- Chắc không ?

- Cô và ông ấy cần đến tôi, một cặp vợ chồng mới...

- Tôi sẽ tìm người thay nhưng vẫn giữ chỗ cho chị! Manuêla?...

- Sao vậy ?

- Chị có thể làm cho tôi hết sức vui được không đây?...Tôi muốn là mẹ đỡ đầu của con chị.

Manuêla mắt ướt đầm ngấm nhìn cô chủ.

- Thừa cô, cảm ơn cô...

- Và nếu Guiliô mất việc cũng đừng sợ. Tôi sẽ tìm cho anh ấy một việc gì đó ở Thụy Sĩ. Váy của tôi đã là chưa ?

- Chưa xong hẳn. Tôi đi là đây.

Rênata dí đầu thuốc lá vào một cái gạt tàn. Với người khác, mọi sự xem ra thật đơn giản... Nàng đứng lên nhìn mặt ở trong gương và bật phì cười với cái ý nghĩ ngộ nghĩnh vừa thoáng hiện ra trong đầu: theo kế hoạch nàng dự định ra để *chôn đi cuộc đời con trai* của mình, nàng sẽ ra ngoài phố, đi đến, hay để cho đến, với cái người đầu tiên nào nom không thấy tệ hại lắm rồi hỏi hắn ta bằng cái giọng quyến rũ nhất của mình: “Anh có muốn ngủ với tôi không ?” Cho tới đó thì mọi sự đều ổn. Nhưng nếu như gã ta lại trả lời không thì sao ? Đâu đâu, ngay cả ở Duyrich cũng thiếu gì những thẳng gối tàu. Cười một mình, nàng cầm lấy ví tay và đi ra đường Bờ Đẹp tìm gặp câu chuyện mạo hiểm cuối cùng của mình.

Nàng chẳng phải tìm lâu: hắn ta đang ở kia và đó là người đàn ông đầu tiên nàng trông thấy. Hắn dài, mảnh, đặc sệt kiểu người La tinh, ăn mặc không thể chê vào đâu được: một áo vét thể thao màu thẫm may rất tuyệt. Cà vạt bằng len màu lam trên một sơ mi màu trắng có đường kẻ nhỏ. Hắn đứng dựa vào một chiếc *Bóng Đẹp P9* hạ được mui bóng loáng, màu xám thép. Và nhìn hắn nàng đi tới tựa như hắn đã chờ nàng ở đó từ lâu lắm rồi, tựa như hắn đã được biết cuộc hẹn hò. Rênata đi vài bước lại phía hắn, tim đập mạnh, thầm hỏi rằng mình có đủ can đảm để thực hiện cái ý định của mình không.

Khi đến ngang hắn, nàng dừng lại. Nhìn gần, hắn rất đẹp, mặt xương , các nét đều đặn, hơi xanh, con mắt đậm đậm. Nàng nhìn hai bàn tay hắn, thanh và khỏe, được săn sóc, tu sửa, hơi co lại trên thành xe.

- Tên anh là gì ? - Nàng hỏi.

- Landô... - Hấn đáp.

- Em là Rênata. Em muốn làm tình với anh.

- Anh cũng vậy. - Hấn nói.

Hấn mở cửa xe cho nàng.

17

-Cút khỏi ngay - Philipông hét.

Khi ông đang làm việc, cái bếp phải giống như một thánh đường. Không hiếm những sáng chế về nấu nướng của ông đã được chuẩn bị trong tiếng nhạc của một cái đĩa hát mà việc chọn nghe nó trong khi đi đường đã làm thay đổi cả cách cấu tạo món ăn. Lui Philipông gắn vị muối vào với âm nhạc cổ điển. Các món tráng miệng thì được pha trộn trong tiếng hát những bài ca khúc Nam Mỹ điển hình.

Nhưng ở nhà Clốp mà ông đã tự nguyện rửa mình nhận lời mời đến nấu nướng, mọi cái đều rối loạn và đảo lộn tanh bành. Nhiều lần, trong khi đang pha chế nước lèo lọc cà chua cho món cá vược rán cháy cạnh, Ôtxvan Hépbrauơ cứ lấy có phải đi qua nhà bếp. Nhà họa sĩ trang trí này cũng rồ như Lui Philipông thôi, nhưng thuộc vào loại náo động. Anh ta sợ không làm xong được các trò bày biện của mình trước nửa đêm, mà bây giờ đã sáu giờ tối mất rồi. Người ta không giao kịp những thứ anh cần đến. Anh mất nhiều thì giờ quý báu để đi từ buồng này sang buồng kia (vì không được qua nhà bếp) nên đã lịch sự xin phép Lui Philipông và ông thầy bếp núc lạnh lùng đáp lại rằng:

- Tôi thích hơn cả là ông đừng dùng đến bếp.

Ôtxvan đã nén chịu trong nửa giờ. Rồi không nhịn được nữa, anh đã hướng dẫn một toán thợ khiêng vác những chiếc ghế bành kiểu Lui XV len lỏi qua. “Quân đội” hai bên đưng độ, trao đổi những lời chát xít cho tới lúc thủ lĩnh hai bên gần như bản thân đã phải vén tay áo lên với nhau.

- Tôi cứ đi qua bất cứ lúc nào tôi muốn, bất cứ ở đâu tôi thích! - Ôxtvan Hépbrauơ khoe choé.

- Tôi là chủ của nhà tôi ! - Philipông đáp - Cút khỏi đây ngay !

- Đồ thô tục ! Xéo !

Trong phòng khách lớn còn tệ hơn. Các khỉ đột chịu trách nhiệm canh gác, bảo vệ những bức tranh của các danh sư ác cảm nhìn những kẻ mặc áo lao động xô đẩy mình chẳng chút gượng nhẹ nào. Ôxtvan đã rất thành công trong việc tranh trí đến nỗi những ai yếu thần kinh đã hết chịu nổi. Gian phòng lộn tung phèo này làm cho mọi người phải buồn nôn tuy phần lớn chưa ai ăn uống gì hết. Những cái bàn treo ở trên trần, có ghế kèm bên, tất cả lật ngửa xuống, còn người đi trên sàn thì lại có cảm tưởng kỳ ảo là mình đi chuyển bằng đầu, mặt chạm vào những tua rua pha lê của đèn chùm lộn ngược.

Một đàn pianô cỡ đại đã được moi bỏ hết ruột rồi dán lên trần cùng với một ghế đầu và những cái kỷ thấp xếp đầy những chai rượu và ly cốc. Chỉ có những cái bàn nhỏ để bày tiệc cưới mới được đặt bình thường trên chân của chúng, theo cái chiều đúng đắn mà Chúa đã muốn phải như vậy.

Một trong mấv khi đột trông coi bức tranh cũng bị treo ngược nốt của Vành xi, đã phạm sai lầm là nhìn lên trần nhà quá lâu. Bạn đồng nghiệp hấn vừa đẩy một người thợ đi qua làm dính hồ lên bộ áo quần của mình chọn thấy hấn tái nhợt đi.

- Cậu thấy trong người khó chịu à ?

- Không ...

- Thế cậu làm sao ?

Gã khi đột nhìn qua gian phòng đang điên loạn, đưa mu bàn tay lên lau mồ hôi ướt đầm trên trán, giọng bệch ra, vừa chỉ cái quang cảnh mê lú này, vừa lắp bắp nói:

- Cái kia...?

*

Mắt trợn ngược, Rênata van:

- Không !... Không !... Không !...

- Lên đi !

- Em không còn sức nữa ?

- Lên !

Nàng leo một bậc thang. Nàng khó lòng nói ra nỗi việc leo thang gác này là một cực hình, một hưởng lạc không thể tả xiết, hay là cùng cả hai. Mỗi bậc đều đánh dấu một chặng đi của con đường mang thập ác. Người bị đóng đinh câu rút là nàng. Bắt đầu từ đường Bờ Đẹp, Landô đã đưa nàng về thẳng nhà hấn. Xúc động quá cả cái mức mong muốn, nàng từ chối hỏi về hấn trong đoàn đường ngắn ngủi. Landô thì im lặng một cách ngang bướng.

Khi nàng ra khỏi thang máy ở tầng ba và khi hấn mở cửa, nàng có cảm giác mình là một con điểm đang tính toán khoản tiền sắp đòi ở người khách hàng.

Hiếu đàn bà, Landô biết rằng cách tốt nhất để khiến họ thần phục mình chính là không nói năng gì hết mà chỉ hành động. Hấn không để uống một phút mời nàng một ly hay nghe một đĩa nhạc. Sai lầm chết người của những chàng Sở Khanh tập tọng bị đại bại bởi vì đã cho đối tượng có thì giờ suy nghĩ. Hấn lấy chân đẩy cửa đóng chốt, đè xô ngay Rênata vào cánh cửa, không do dự vén luôn chiếc váy màu lơ rất nhạt của nàng lên rồi chẳng hôn hít, chẳng vuốt ve, chẳng cả một lời hấn kéo tụt chiếc quần lót liền tất mỏng dính của nàng xuống đùi, hấn đành hoảng đi vào nàng.

Chưa ai đối xử với Rênata như thế. Có những lúc nàng cũng tự nguyện, nhưng lúc ấy, đám trai trong cuộc buộc phải chấp nhận một trận công đồn dài dằng dặc, chịu đựng sự chầm chậm đến điên người của những chàng gái ốm, trong đó mỗi sự lùi bước thông thả đều được điểm nhịp bằng các bài diễn thuyết nảy lửa, bằng những cử chỉ lên lút bị đẩy gạt, những cái hôn cướp giật ở một khoé miệng chẳng bảo rằng ừ cũng chẳng bảo rằng không, chỉ cứ là quay đi mà thôi.

Kinh nghiệm nghiệp vụ lâu đời của Landô đã dạy hắn coi khinh hình thức: chớ có nghi lễ trừ bị gì cả. Được hay không, ngay lập tức. Bị đè dí vào cửa, khó chịu và mê mê mẩn mẩn, Rênata cảm thấy cơ thể thức dậy rất nhanh trước những cú huých thụi của Landô. Thường thường nàng làm tình với Cuốc. Nhưng ở đây không có chuyện giành thế chủ động hoặc sáng tạo gì hết. Hoàn toàn bị Landô xâm nhập, nàng chấp nhận vai trò mới này đối với nàng: sự bị động.

- Đưa em ra giường ! - Nàng rên.

Hắn chẳng thiết trả lời, cứ tiếp tục công trình phá phách, xen lẫn nhịp mau nhịp chậm vào động tác chiếm giữ; đôi khi lại bất động ghé sợ, lúc cảm thấy nàng sắp sửa tới cao trào.

- Em xin anh... giường...

Niềm khoái cảm ngưng lại lúc nàng sắp sửa được hưởng thụ làm nàng hoá điên lên được. Hắn chơi đùa với nàng trong vòng bốn mươi lăm phút, đứng thẳng, không hề biết mệt, bắt vít vào nàng, kiểm soát một cách lì lợm tiết tấu của cơ thể. Khi bản thân cảm thấy cũng sắp tới đích, hắn chỉ cần nhớ đến hình ảnh ghé người của Piêtrô Bêlindôna là cũng đủ xua đi ngay được nhất thời mọi khả năng bỏ cuộc. Bây giờ mắt dờ ra, Rênata khẩn cầu:

- Đi ra giường !... Đi !...

Nhưng Landô bỏ ngoài tai. Hắn biết rất chính xác cách làm thế nào để cho một khi, theo ý muốn của hắn, đã tới được chỗ kia rồi thì nàng sẽ không còn đường lui lại nữa. Cuộc hội tụ các cảm quan do hắn gây ra này, hắn chỉ là công cụ của nó chứ đâu có tham dự vào. Hắn hết sức mình thực hành các chỉ thị của Vônphôn, chỉ thế thôi, không gì hết.

- Landô... Landô ? Em xin anh !...

Một lần nữa, hắn lại dừng, bất động, sau khi nàng sắp lịm đi. Một phần giây quá chậm: Rênata tuột khỏi ý chí hắn, đã ở rất xa vào trong vòng kích thích bí ẩn của niềm khoái lạc mất rồi... Nàng co rúm lại, miệng há ra, thở không được nữa, mặt bệch trắng như của người chết vậy. Dần dần các cơ bắp của nàng từ từ dần ra. Landô phải giữ cho nàng khỏi sụp xuống thảm.

Lần đầu tiên trong đời, nàng vừa vượt qua cái ranh giới tinh vi chia cắt khoái cảm với hưởng thụ. Nàng vẫn luôn luôn cho mình là một chuyên gia trong trò tình ái. Sai, nàng không biết gì hết ! Nhưng chữ nàng dùng để nhốt cái không là gì kia lại bằng cách đem gọi tên nó ra càng chỉ là một bằng chứng bổ sung về sự ngu dốt của nàng. Mụ mị, mềm oặt, nàng ngược hai con mắt thất kinh nhìn lên Landô và khe khẽ ấp úng:

- Cám ơn...Cám ơn...

Nàng mới chỉ ở bước đầu của những bất ngờ. Thông thường anh ta sẽ phải chầm một điều thuốc, đi vào buồng tắm, vươn vai, mỉm cười. Thay vì thế, hắn lại quỳ xuống trước mặt nàng, luồn quanh người nàng một vòng tay và ghì chặt lấy nàng. Rất nhẹ nhàng, hắn bắt đầu rúc vào trong đùi nàng, ở cái nơi ấm và mềm mại như mặt dưới cánh chim cu. Rênata kiệt sức muốn đẩy hắn ra.

- Không, Landô, không ... khoan... khoan... Hắn giữ chặt nàng bất chấp những lời van nài ấy.

Trong khoảng mười lăm phút, nàng lại đạt tới một cực độ khoái cảm mới. Nàng liền lấp bấp một tràng câu xen lẫn với những tiếng rên rỉ:

- Giường.. giường... mang em ra giường !

Vừa hành động, hắn vừa nghĩ đến đủ mọi thứ chuyện, thắc mắc Inetx đang ở đâu, bánh xe hơi có đủ căng không, nếu thành công thì liệu Italô Vônphôn có biết cho không...

Ý nghĩ này lại cấp thêm cho hắn một năng lượng thành linh. Hắn nhớ ra việc hắn đang làm, tại sao lại làm và làm không thành công thì hắn sẽ gặp nguy hiểm như thế nào. Hăng lên, hắn càng vuốt ve mạnh trong khi tay hắn, hình như nhân bội thêm lên vì sự nhanh lẹ của động tác, thám hiểm mọi góc độ cơ thể Rênata: nắn nã dừng lại ở những điểm nhạy cảm, xoa lướt, thọc sâu, vò bóp.

Khi cơ bắp đau ê ẩm, hắn mới cho mình buông thả và nàng lại được nổ vỡ thêm lần nữa.

Rênata sập xuống, người run bần bật và giật từng cơn co thắt. Với một niềm tuyệt vọng xem với kinh hoàng, nàng thấy mình chưa làm suy yếu chút nào sức lực của Landô. Chẳng nhìn gì nàng, gần như lơ đãng, hắn kéo nàng đứng lên và nói thầm vào tai nàng:

- Ta lên giường nằm, em muốn thế thì được thế. Hắn đẩy nàng đi, cánh tay vẫn quàng chặt quanh nàng.

Rênata chập choạng bước đến một cầu thang nhỏ đưa tới một hành lang có mái che kín phòng ngủ. Khi nàng vừa lên bậc thang đầu tiên, hắn liền từ phía sau, thô bạo đi vào nàng. Mặc dù kiệt quệ, nàng vẫn cảm thấy một luồng nóng ran từ đầu ngón chân lên tận chân tóc. Nàng hiểu, hắn sẽ chen nàng tại các bậc thang này chừng nào mà nàng chưa tới đích một lần nữa. Nàng để mặc cho người bị xô dúm, đầu rũ xuống, thân xác bị những cú huých thúc của hắn đập phá, hơi ngả chúi về đằng trước, tì lòng bàn tay vào cầu thang, kêu gọi cái sự phân chia rời rã giữa ý nghĩ và thân xác kia, hai cái hiện nay đang cùng lúc cháy rực lên trong một chùm trống rỗng, đỏ rực, chẳng thời gian, chẳng ngôn ngữ, giúp vào sự dâng lên dững mảnh và chắc nịch của nó bằng những cơ bắp mê man co rút, mỗi li da thịt đều góp phần vào đám cháy, mỗi thớ thịt đều dự phần vào sự thúc phá mà ở đầu cùng của nó, rất xa ở bên kia khoái cảm, là cái vùng quang đăng thanh thản của tâm bảo. Cái khối trù tượng thuần túy niềm hưởng thụ đang mở ra những cánh cửa thắm đỏ của nó... Nàng chết đi lần thứ ba...

Cách biệt, uy nghi lì lợm, Landô đặt nàng ngồi xuống bậc thang thứ hai...Rênata cố đẩy hắn ra nhưng vô ích. Nàng chẳng biết là mình sẽ phát điên lên hay là mình đã chết rồi nữa, yếu ớt lắc đầu để từ chối nỗi đau đớn mê li mà cái vùng non mềm của niêm mạc nàng đang cảm thấy chẳng khác nào vết bỏng của một thanh sắt nung đỏ. Nhưng Landô đã hung tợn áp sát vào nàng.

- Anh giết em mất... Anh giết em mất...

Hắn nghĩ, chính hắn mới bị Italô tự tay giết chết nếu như hắn không đạt được ử nàng cái điều Italô mong đợi. Hắn chỉ buông ra khi nàng lồng lộn lên, chột khỏe như một con ngựa rồi bật ra một tiếng kêu hấp hối.

Lúc đó, chẳng để cho nàng có thì giờ hoàn hồn, hắn xốc nàng lên, quay người lại cho đứng trên bậc thứ ba, lưng trước mặt hắn. Nhanh như chớp, hắn lại đi vào nàng...

- Thương em, em không thể nữa...Không, không !

Hắn tàn nhẫn cắn gáy nàng, trong một hơi thở, nói phào vào tai nàng.

- Em sẽ có giường, em chỉ cần leo năm bậc thang nữa thôi.

*

- Tôi, - Vônôn nói, cố khống chế giọng mình.

- Italô !... Italô !... - Angiêla nói.

Vônôn sung sướng là vợ hắn đã không trông thấy hắn xúc động đến mức nào khi nghe tiếng nàng. Hắn cứng hàm và nghiêng rằng để chống lại những giọt nước mắt ngu xuẩn đang bắt đầu làm cho mắt hắn nhoà đi. Nỗi sợ mất Angiêla đã từng làm hắn đau khổ không kể xiết.

- Angiêla, bảo anh biết cái gì đã xảy ra ? Người ta có làm gì em không ?

Angiêla đã được Yudenman bảo ban dài dài, cho tới hôm nay hắn chỉ nói với nàng những câu nhạt nhẽo:

- Angiêla, chúng ta đang đánh một canh bạc lớn. Bây giờ tôi chưa thể giải thích hết cho chị được. Chị chỉ cần biết rằng chị mà kêu ca với Italô là tất cả hỏng bét hết.

- Tất cả cái gì chứ ? - Nàng hỏi.

- Chồng chị dễ nổi cáu. Việc Giencô chết đã để lại cho anh ấy những trách nhiệm to lớn. Anh ấy đang phải giải quyết một công chuyện đã được Giencô xây dựng lên...một công chuyện khó khăn.. Italô yêu chị hơn mọi thứ trên đời... Anh ấy đang ở xa chúng ta. Anh ấy có cơ hiểu sai lời mời của Gabêlôti. Italô không thích Gabêlôti. Nhưng anh ấy lầm. Gabêlôti chỉ hành động vì sự tốt lành của chị, vì để bảo vệ chị...

- Nhưng bảo vệ để chống lại cái gì ?...- Angiêla ngạc nhiên hỏi.

- Chị đừng hỏi tôi, Angiêla. Tôi là bạn chị. Chị đừng làm sự tình thêm khó khăn ra cho tôi.

Cho nên nàng đã chú ý lấy một cái giọng hồ hởi.

- Không, anh yêu, không, chẳng ai làm gì em cả. Em nhớ anh...

- Anh cũng thế, Angiêla... Nếu em mà biết.

- Anh có muốn em đến không ?

- Không, không ! Anh chỉ còn một hai ngày nữa thôi mà.

- Em có giúp gì được anh không ?

- Có ! Hãy nói là em yêu anh !

- *Tamo*, Italô...

- Ngay sau khi xong cái việc đang làm dở, anh sẽ đưa em đi Xixin.

- *Vero* ? Thật không?

- Thật ! Em sẽ thấy.. Sau đó ta qua Ý để thăm người nhà em. Lão Gabêlôti ấy, lão có nói chuyện với em không?

- Có...chắc hẳn như thế chứ, - Angiêla nói dối. - Rất dễ thương.

- Tại sao em không nói là em đến nhà lão ?

- Chuyện nhanh quá... Khi em đang nói với anh thì em đi mở cửa cho Phiôrentina. -Em cầm lại máy thì đường dây bị cắt rồi.

- Em được đối xử tử tế chứ ?

- Kìa, Italô, em đã bảo với anh mà...

- Được, được những người kia... Bạn của anh ở trong nhà với em chứ ?

- Vâng.

- Bao nhiêu người ?

- Bốn.

- Tốt.

- Italô...

- Hử ?

- Em không thốc mách, Italô. Nhưng anh là chồng em. Có thể một ngày nào đó anh sẽ muốn nói với em chứ...anh hiểu không ?

- Anh hiểu... Em đừng lo phiền... Em đã gặp Frăngxetca rồi chứ ?

Xuýt nữa nàng buột nói ra điều người vợ góa của Giencô đã báo trước nơi nàng : *"Chúng nó cũng sẽ giết cả Italô !"* Nàng kịp kìm lại được, không muốn đổ dầu vào lửa. Nàng tin Môsê Yudenman. Nàng biết hẳn là người tin cẩn của Giencô Vônphôn từ nhiều năm rồi. Nàng đại khái đã đoán ra là loại công chuyện gì. Nếu như nàng còn có ảo tưởng thì sự có mặt của bốn người mang vũ khí trước cửa phòng nàng cũng đã xoá chúng đi mất sạch rồi.

- Angiêla.

- Sao ?

- Em không cần gì cả chứ ?

- Cần anh.

- *Ancheio, mio amore* ([58]) Môsê có đến gặp em không?

- Anh ấy vừa đến cách đây một giờ. Anh ấy đi chuẩn bị vali.

Vônôn cau mày.

- Vali ? Để làm gì ?

- Ialô anh biết đấy chứ...

- Đâu...Vônôn ngắc họng lại.

Một cơn điên xâm chiếm hẳn khi nghĩ rằng viên cố vấn này lại chỉ làm theo ý riêng mình. Lại nghĩ hộ cho chủ và cãi lại những lệnh của mình.

- Anh ấy đi Duyrich gặp anh bằng chuyến máy bay đầu tiên. - Angiêla nói.

*

Cuộc liếc trộm về phía bố mẹ. Hai người sợ sệt đứng bên nhau, hơi lùi lại một chút, không biết nên có bộ mặt như thế nào, bị những người khách mời xô xô đẩy đẩy, họ đến thành từng đợt vui vẻ đã mười phút rồi, trầm trồ thích thú cách trang trí độc đáo để rồi tách riêng những người quen biết ra một chỗ với nhau mà ca cẩm về nó.

Đã quá nửa đêm một ít: Rênata vẫn chưa thấy đâu.

Khó chịu trong bộ nhung đen và chiếc sơmi có mảng ực thêu và chiết nếp, Cuộc tuyệt vọng quan sát những người mới đến, không ngừng chờ đợi trông thấy loá vỡ ra ở trong đó bộ váy màu hồng tuyệt vời của người vợ chưa cưới. Anh cũng đủ tinh tế để cảm thấy rằng vạn sự khởi đầu nan.

Clopp căng thẳng hơn lúc thường, đã có một cố gắng rõ rệt để mím một nụ cười và trao đổi dăm ba câu với anh. Simen thì dễ thương hơn, vỗ tay mạnh hơn người khác, reo to bắt khách phải tỏ thái độ.

- Đám trẻ điên rồi ! Các ông bà xem họ biến căn phòng của tôi thành cái gì thế này ! - Bà cười rúc rích rồi đỡ tay các bà bạn gái để cho họ có thể thưởng thức đầy đủ hơn thắm hoa của căn nhà bị tàn phá. Cuộc thất bại lại nghĩ rằng còn phải ba tiếng đồng hồ nữa là ít, trước khi được giải thoát khỏi cái rập xiếc này. Ông mục sư, vẫn chưa đến, phải làm lễ cho họ ngay sau bữa ăn. Máy bay lên thẳng chỉ đậu xuống mái nhà vào khoảng ba giờ sáng để đem họ đặt xuống sân bay rồi ở đó Rênata sẽ tự tay lái chiếc máy bay của mình. Hướng đi: Poóctôphino ở Ý. Một du thuyền đã chờ họ ở đây cho một chuyến viễn du tám ngày tại Địa Trung Hải. Tám người trong kíp thủy thủ, một viên thuyền trưởng, một viên phó thuyền trưởng, một sĩ quan cơ khí, một chủ tiệm rượu, ba người hầu và hai người nấu bếp riêng cho vợ chồng họ.

Những tiếng cười ran lên: Một nhà công nghiệp Đức, nhỏ bé trong một bộ lễ phục Xmôkinh, đang trồng cây chuối để ngắm tốt hơn bức tranh của Vanhxi. Vợ ông kín đáo giật tay chồng.

Lúc đó, Cuộc bất chợt gặp ánh mắt mẹ mình. Bà U tê không kịp đổi vẻ mặt. Bà nom buồn phiền, cứng khur trong bộ váy kinh hồn màu xanh tảo tây, cao ngồng hơn chồng, nom như một

toà tháp sâu thẳm bị chụp váy. Cuộc quay đi để khỏi nhìn thấy khuôn mặt bà cùng ánh mắt của Giôxep, ông bố.

Có sự xô đẩy ở cửa, kèm theo tiếng kêu và tiếng người nói to. Cuộc nghĩ là Rênata đến. Qua cái sự nhẹ nhõm chợt cảm thấy, anh mới đo được nỗi lo âu do sự vắng mặt của nàng gây ra cho anh. Nhưng không ... không phải nàng. Chỉ là những bạn đại học đang xô đến để chúc mừng anh.

- Vợ chưa cưới của cậu đá cậu rồi à ?
- Sau đám cưới thì sẽ thế nào !
- Kìa, Cuộc, cậu giấu Rênata ở đâu thế ?

Cuộc hoạ theo. Lẽ ra Rênata đã phải ở đây từ một giờ đồng hồ rồi. Bút rút, anh còn phải trả lời nhiều câu hỏi đùa cợt mới nữa. Một cô bạn cũ thấp bé kiểng chân nói thầm vào tai anh:

- Nếu nó không tới thì nghĩ đến mình nhá... Mình luôn luôn có mặt để thay chân nó...

Simen lách qua đám đông ngay một dãy đặc đang thèm khát nhảy bổ vào những cốc sâm banh đầu tiên được đem đến, bà lượn lờ giữa những cây đèn chùm của sàn nhà đã trở thành trần.

- Anh có biết Rênata ở đâu không ? - Bà hỏi với một vẻ lo sợ muốn giấu đi.

Cuộc nở một nụ cười thanh thản với bà.

- Chắc là đã sửa soạn xong rồi đấy... Bà có thấy cô ấy không ?
- Nó ra khỏi nhà lúc ba hay bốn giờ chiều. Chắc là đến hiệu làm đầu.
- Từ đấy là không gặp nữa ?
- Không ... Tôi đang lo.
- Cô dâu đâu ? - Một người khách nâng cốc lên gọi to.

- Cô dâu đến đây ... Cô dâu đến đây - Simen nói, bà luôn luôn nghĩ phải biện bạch cho không những việc làm của mình mà còn cho cả người khác nữa. Rồi bà nói thêm: - Lạy Chúa, ông mục sư kìa ! Cuộc, tôi xin anh, anh hãy làm một cái gì đi chứ...

Bà chạy vội đến gặp ông thầy tu, người bạn lâu năm của gia đình đã miễn cưỡng nhận lời làm lễ cho “vụ” cưới xin này trong những điều kiện trái khoáy đến thế. Simen đã quét sạch những lo ngại của ông bằng việc biếu ông một khoản tiền lớn dùng cho “những người nghèo khó của xã cha cai quản”. Điều ấy ở Duyrich chỉ là một uyển ngữ sùng kính mà thôi. Những người ít giàu hơn thành phố không phải là dân Thụy Sĩ mà là dân Ý và Bồ Đào Nha.

Giữa hai trận đấm lưng thân mật, Cuộc xem lén đồng hồ: đã hơn mười hai giờ rưỡi đêm rồi. Kế hoạch là tiệc tối được dọn ăn hồi một giờ đúng. Mặt mũi âm thầm, cổ họng nghẹn lại, anh quyết định lĩnh đi mười phút để tìm Rênata.

Nàng châm điều thuốc, thở ra một làn khói dài và đưa đầu ngón trở lần theo đường nghiêng của gương mặt Landô. Cử chỉ thân mật này làm nàng cảm thấy được sự mệt mỏi ghê gớm của mình. Nàng không còn cơ thể nữa nhưng đồng thời cơ thể nàng lại nặng đến hàng tấn. Từ nay, nàng chẳng cần đến quá nhiều trong cõi đời để hồi tưởng lại những cảm giác không ngờ đã từng phá tàn phá lại nàng bằng hạnh phúc trong chỉ vài ba giờ. Nàng đã vĩnh viễn vượt qua một giải biên giới, bay lượn trong không gian của hưởng thụ. Cũng là nơi có sự chết. Nhưng cái chết không mãnh liệt được bằng thế. Vậy mà nàng chỉ biết có tên anh ta: Landô. Và hắn chỉ biết sáu chữ cái làm nên tên nàng: Rênata. Hắn là Thượng đế, không cái gì trên cõi trần này sánh được với hắn. Đã đến lúc nàng cần phải rời hắn rồi.

- Landô... Giờ ?

Hàn xoa một gò vú nàng.

- Không rõ nữa... Nửa giờ.. Một giờ.. Hai giờ... Quan trọng gì chứ ?

Nàng khẽ mỉm cười nhuộm chút cay đắng.

- Em phải đi.

- Bây giờ ?

- Em mở một buổi hội.

- Giữa đêm ?

- Vâng...Một hôn lễ của em. Một tiếng nữa em lấy chồng.

Kiệt quệ vì ra tay thi thố, Landô vẫn có được can đảm để vờ kinh ngạc:

- Em lấy chồng vào ba giờ sáng ?

- Vâng, - Nàng nói và đưa điều thuốc vào môi hắn.

Hắn hít một hơi.

- Em trêu anh à ?

- Không. Thật đấy.

Hắn đã hy vọng nàng quên mất giờ nhưng xem bên ngoài thì ra cái hắn cho nàng chịu đựng chưa đủ liều.

Kích động bởi nỗi khiếp sợ Vônphôn, hắn tập trung hết sức lực còn lại vì một keo đấu cuối cùng nhằm giữ nàng ở lại nhà hắn. Lưỡi hắn ề ầm, nặng và khô khốc. Không thể dùng được nó rồi. Còn cái khác... Italô Vônphôn đã rất dứt khoát:

- Tớ muốn nhà lão Clốp thành nhà thổ, thành tai tiếng. Không hành hạ con gái lão, nhưng cho nó xài ma túy bằng cái *đuôi* của cậu, tới mức nó quên cả đám cưới của chính nó đi !

Landô quay lại Rênata, dịu dàng cắn cắn dải tai nàng.

Rênata dướn người nhớ lại những cái răng hăn bập sâu vào da thịt mềm mại của gáy mình, khi mình hú rít lên vì hưởng thụ và đau đớn.

- Anh không tin em, - hăn nói.

Nàng đã có được sức để mỉm cười:

- Anh có muốn em mời anh không ?

- Tại sao em lại lấy chồng ?

Nàng nghĩ một lát.

- Nói thật, em cũng chẳng biết vì sao ... Là vì.. họ của anh.. gọi thế nào nhỉ ?

Hăn ngập ngừng một lát rồi buông ra:

- Baretô.

- “Rênata Baretô”, Rênata thăm lén mơ ước.

- Em có yêu hăn không ?

- Không.

- Vậy sao lại lấy ?

- Thật tình em chẳng biết.. Muộn quá rồi, Landô...Guồng máy mà... !

Hăn nhún vai:

- Em không chỉ có mình em.. cả thành phố đều biết rồi. Khách khứa.. Em không thể làm mất mặt bố mẹ em được.

- Ông làm gì, bố em ấy ?

- Chủ ngân hàng.

- Ở Duyrích.

- Vâng. Còn anh, anh làm gì ?

- Anh đã về hưu.

Cô bật cười hi hí.

- Anh là nhà nghề đá bóng trước đây. Anh hiện quản lý một dây chuyền giặt là tự động Thụy Sĩ, Pháp, Ý...Chặng tới đây, Áo.

- Chưa bao giờ thấy một đám cưới nào khỉ thế này. Mà lại là của em !

Nàng phác một động tác để ra khỏi giường.

- Em phải đi.

Hắn giữ nàng lại và ôm chặt lấy.

- Em biết chứ, cái đã xảy ra giữa chúng mình, là một cái gì hiếm hoi lắm đối với anh đấy...

- Với em cũng thế, - nàng nói trang trọng.

- Tại sao em không đi với anh ?

- Đi đâu ?

- Đâu em thích.

- Không bây giờ, Landô, không thể được.

- Xe bên dưới kia, ta phôi.

Nàng tư lự nhìn hắn và tim nàng đập mạnh lên trong lồng ngực. Hắn cảm thấy sự bối rối, sự ngập ngừng của nàng...

- Em sắp làm một trò con khếch. Với anh, em có thích không ?

Nàng bất giác nép mình vào người hắn.

- Thế nào ? - Landô nài.

Không nhìn hắn, nàng thì thầm nhanh:

- Cái anh đã cho em... không, anh không thể nào hiểu được đâu !

Nàng gỡ ra. Đầu óc rối tung, hắn tuyệt vọng tìm cách giữ nàng lại. Nếu như đánh cho nàng ngất đi thì có đơn giản hơn không ! Hắn thấy nàng mặc quần lót liền tất vào rồi chồm váy qua đầu. Em không đứng nổi nữa, - nàng nói.

Chân run lấy bầy, nàng phải ngồi lại xuống giường.

Hắn nằm im. Nàng gục đầu vào bộ ngực rắn chắc nở nang của hắn, nhút nhát xoa xoa những múi thịt.

- Landô.

- Em đừng đến đó.

Nếu như hắn im thì có thể nàng sẽ không có đủ can đảm để đứng lên. Nhưng câu hắn nói đã quất vào màng.

Rênata nặng nhọc đứng dậy, buộc lại nịt vú và lăm bắm:

- Cái xảy ra với mình mới điên thật... điên... điên !

Nàng soi gương và giật thót:

- Trời đất ! Em một trăm tuổi rồi này ! Anh đã làm gì em đấy, Landô ?

- Chẳng gì cả. Vì em đi...

- Anh cố hiểu cho em...

- Không.

Mắt nàng rung rung.

- Landô, mai ! Nếu anh thích thế. Em thề với anh là em li dị.

Hắn đưa giấy cho nàng.

- Em sẽ muộn mắt. Một rươi sáng rồi.

Ván bài đã thua: bản năng bảo hắn rằng hắn không thể khiến nàng ở lại được.

- Em cũng chẳng có thì giờ để thay áo quần nữa. Kinh khủng !

- Anh đưa em đi !

Sau đó, khi đã vào xe, nàng nói:

- Em muốn cô một tấm ảnh của anh. Anh có không?

- Không.

- Anh có muốn một bức của em không ?

Đã hai giờ kém mười. Họ lăn bánh từ từ trong đường Xtamphenbach hoàn toàn vắng lặng, với những cửa kính quầy hàng sáng choang chẳng để cho ai.

- Cho em xuống, - Rênata nói.

Landô kéo phanh. Nàng xuống, đi vội qua đường. Giữa hai tiệm tầng phẩm sang trọng là một cái chòi nhỏ chụp ảnh tự động. Rênata vào đó và kéo rèm lại. Landô quan sát qua khoảng trống giữa mặt đất và gấu rèm đôi chân nàng lộ nên đầu gối.

Bốn tia chớp của một đèn rọi điện tử loé lên trong đêm. Rênata lại đã ở trên xe.

- Nhanh, - Nàng nói.

Không nhìn hắn, nàng đưa cho hắn bốn tấm ảnh còn ướt. Hắn liếc nhìn, bấu môi, cúi vào tai nàng và nói thầm cái gì đó, Rênata có vẻ ngỡ ngàng.

- Không, - nàng nói, - không ... lần khác.

Landô thì thầm những câu khác. Rênata ngập ngừng, xuống xe và quay trở lại túp chòi. Khi nàng đóng rèm, Landô nhận thấy chân nàng lăn lướt từng cái khuất khỏi mắt hắn.

Bón ánh đèn rọi làm mắt hắn chói loá. Landô kéo cần khởi động và mỉm cười ngắm những tấm ảnh nàng vừa tuồn cho hắn. Lần này, chúng không chụp mặt nàng nữa mà là những bộ

phận khác, ở những góc độ hơi khác nhau... hài lòng hẳn đút chúng vào trong túi và cho xe rời khỏi hè.

- Rênata, nếu em thay đổi ý kiến.. . Anh để xe cho em. Khoá ở trong bảng lái. Anh chờ em ở nhà, lâu bao nhiêu cũng được.

Nàng không trả lời, cầm lấy tay hắn, nắm chặt và đưa lên môi.

*

Lúc một giờ sáng, các vị khách cao tuổi nhất ngồi thành cụm theo sở thích ở quanh những chiếc bàn con. Không ai có thói quen thức đến nửa đêm. Simen, cảm thấy thảm hoạ đang đến, vịn vẹo tay, nhào đến người con rể tương lai vừa xuất hiện trở lại.

- Cuốc ! Anh có tìm thấy nó không ?

- Không, thưa bà, không, tôi không biết gì hết. Chẳng thấy đâu...

- Trời, tôi sẽ nói với ông mục sư thế nào đây ?

- Không phải ông mục sư làm tôi lo mà là Rênata ?- Cuốc hung hăm ném ra. - Tất cả đều ở đây, trừ cô ấy. Cô ấy lấy chồng chứ có phải ông mục sư đâu ! Rút lại, cô ấy có bảo với bà cái gì không ?

- Kìa, không !

- Bà là người trông thấy cô ấy cuối cùng.

- Tôi tưởng anh thấy nó sau tôi !

- Không hề. Chúng tôi chia tay nhau buổi trưa.

- Phải làm gì bây giờ, lạy Chúa, phải làm gì đây ?

- Chồng bà đâu ?

- Hòme ? Tôi không biết... vừa mới ở đây xong...

- Không bình thường ! Có thể là Rênata ốm...

- Nhưng ở đâu, ở đâu ?

- Tôi đi báo cảnh sát ! Nhưng, nhưng... còn tất cả các vị khách này ?

- Hãy để các người ấy ăn đi ! Họ đã ở bàn ăn rồi mà...

- Tôi xin lời khuyên của ông mục sư đã.

- Bà nghe tôi, thưa bà, ông ấy không giữ con gái bà ở trong túi đầu !

Cuốc quay gót và bị đám thanh niên hớp lấy.

- Thế nào, vợ cậu ? Chúng tớ đói rồi.

- Cứ chén đi !

Anh đi tìm Clốp ở đầu phòng khách, đang chuyện trò với hai người trung niên. Khẽ xin lỗi, anh kéo tay ông chủ ngân hàng ra.

- Tôi không hiểu có chuyện gì. Rênata vẫn chưa thấy.

- Anh có về nhà không ?

- Có ! Cũng không thấy !

- Manuêla bảo sao ?

- Chị ấy không thấy cô ấy từ bốn giờ chiều.

Clốp đau nhức dữ dội ở hàm. Ông nghĩ ngay rằng Vônphôn đã lại bố trí một cuộc mưu hại mới đây.

- Cần phải gọi cảnh sát, - ông nói.

Chừng nào người ta đụng đến con người ông hay danh dự ông thì ông nhẫn nhục chịu đựng, nhưng ông ghê tởm việc cảnh sát dính vào những bị kịch riêng tư, vốn chỉ là sự dây dưa của công chuyện ngân hàng. Nhưng Vônphôn đã đi quá xa; và ông đã quá chậm để ngăn gã !

- Gọi đây nói ngay cho ban giám đốc cảnh sát quận. Xin trung uý Phitz Blets. Ông ta hãy ra lệnh tìm kiếm.

Simen nhào đến trước khi Cuốc kịp lĩnh đi. Mặt bà phản ánh nỗi lo sợ nhưng do một phản xạ máy móc bà vẫn tìm được cách mỉm cười và gửi những cái hôn gió cho những vị khách đang yêu mến ra hiệu với bà.

- Cái gì xảy ra thế ? Rênata đâu ? Các người định thế nào ?

- Bình tĩnh, - Hôme nói. - Cuốc sắp báo cảnh sát.

- Nhưng Hôme... Những người kia ?

Bà chỉ hai trăm con người mặc lễ phục sang trọng, cốc rượu trong tay, vón lại từng cụm mà bắt đầu cất lên từ đó một tiếng râm ran rất giống với sự nóng ruột.

- Ông bà có chuyện gì phiền ? - Giôxép Hanh, bố Cuốc, lễ phép hỏi.

Cách mười phân sau lưng ông, dán chặt lấy như cái bóng ông, là bà U tê.

- Không, bố à, không có gì cả ! Tốt đẹp cả. Đưa mẹ ra ngồi...

Anh bắt gặp đôi mắt của mẹ, đầy trách móc, tựa như anh là cái lý do gây ra việc cô dâu đến muộn vậy.

- Con trai bà nói đúng đấy, bà Hanh, ông bà ra ngồi vào bàn ăn đi... tôi sắp yêu cầu họ phục vụ bữa nhẹ ban đêm.

- Tôi chưa được gặp Rênata, - Giôxép Hanh nói.

- Bố này, chẳng giấu gì bố cả, con cũng như bố thôi. Không phải là lúc ! Bố ra ngồi vào bàn đi !

- Vợ chưa cưới của con vẫn chưa đến ư ? - U tê hỏi, vẻ đau đớn và nhẫn nhục.

Thình lình Cuốc thấy ghét cái váy xanh lè của bà.

Simen túm lấy một đầu bếp.

- Hãy cho dọn tiệc ngay bây giờ.

Một tiếng chuông lắc báo tiệc bắt đầu. Họ nhào tới những cái bàn đã có các tấm bìa nhỏ chỉ chỗ ngồi dành cho từng người. Những người đầu tiên đọc thực đơn phá lên cười, nghĩ rằng nhà in đã làm khi sắp xếp trật tự các món ăn : bản thực đơn được đảo ngược. Nhưng những người hầu đi găng trắng đã mang những khay đầy các tách cà phê nghi ngút khói và những chai sâm banh thượng hạng ra rồi.

Có một chút dao động : làm thế nào để vui vẻ tiếp nhận sự xúc phạm này được nhỉ ?

- Hay quá ! - Một ai đó kêu to. - Ta sẽ có sò huyết làm món tráng miệng.

Câu nói bắn vung như mũi tên và kếp nạp theo nó những người tựa hồ đang nuốt phai một cái ô, phần lớn là bạn của Clốp. Cà phê được uống vui vẻ, nhờ những ly rượu đã nốc. Trong khi người ta trình bày món *Kem của đam mê*, Simen thắc mắc các vị khách sẽ đón nhận như thế nào khi món *Bánh rán Sôcôla* được đem đến, rồi tiếp theo là những khay pho mát. Bà không nhận ra nỗi căn phòng của mình nữa. Ngay cả những bức tranh treo ngược hình như cũng đang thách thức cái nhìn quen thuộc bà đã rèn đúc cho mình đối với nó trong ba chục năm chung sống hoà bình : tất cả đều làm mê lú có tính ác mộng và phi hiện thực... Bà bị giằng xé giữa nỗi kinh hoàng về sự vắng mặt kéo dài của Rênata, nỗi lo sợ rủi ro xảy ra với nàng và cơn hoảng hốt...gây ra bởi triển vọng về việc tầng lớp tinh hoa của thành phố đã chịu tới dự một đám cưới giữa nửa đêm mà có thể sẽ bị tên tò bỏi thiếu mất cô dâu !

- Cuốc ! Anh đi đâu ?

Anh lao qua các dãy bàn, không thoát khỏi những bàn tay chìa ra, cố làm mặt tươi tỉnh với những câu nói đùa nổi lên ở mọi chỗ, mặc dù anh bối rối lắm. Đập đập vào một cái vai, nháy mắt chế giễu, đóng vai con người biết và nắm chìa khoá các sự kiện. Lúc đầu, trong tiếng ồn ào náo nhiệt của các vị khách mới đến, người ta không để ý thấy sự vắng mặt của Rênata. Nhưng bây giờ, lời rì rầm đã lan từ bàn này sang bàn khác, người ta đặt ra cho nhau những câu hỏi với những bộ mặt đầy ẩn ý.

Lúc sắp đến cầu thang dẫn ra gian sảnh, Cuốc thấy mục sư Lutdơ chắn lối mình.

- Giáo sư Hanh !

- Thừa ông mục sư ?

- Vợ tương lai ông đâu ?

- Cô ấy đang đến, tôi đang đi đón cô ấy !

Anh gạt ông ra, xuống cầu thang và cầm lấy máy nói.

- Alô ? Cảnh sát ?...

Anh bất giác cúi đầu xuống để nhìn qua chõng áo măng tô, ra phía cổng. Ba người đàn bà váy đen và cổ áo trắng thường trực ở chỗ giữ áo tò mò liếc nhìn anh.

- Tôi muốn nói chuyện với trung úy Bletsơ. Khẩn.

Anh thấy cửa mở ra : Rênata xuất hiện ! Cuốc nhẹ nhàng đặt máy xuống.

- Chị là khách mời ? - Một bà ở chỗ giữ áo hỏi.

Cuốc kinh ngạc về vẻ xa vắng thần thờ của vợ chưa cưới. Mặt nàng xanh mét, mệt mỏi, đầu tóc trể nải. Nàng không trưng bộ váy màu hồng cam tón kém được may cho dịp hôn lễ mà lại một bộ váy màu lơ nhạt dùng cho buổi chiều. Nàng có hoá trang nữa không đây ?

- Rênata ! Giọng anh trở nên giận dữ.

- Em ở đâu ra ? Mọi người ê cả đít ! Bố mẹ em thì đang hết cả hồn kia. Anh đang gọi cho cảnh sát.

Anh thấy ba người đàn bà đồng tai nghe.

- Hãy trông lấy những cái áo măng tô của các người. Anh cầm lấy cánh tay Rênata và kéo nàng ra một góc. Nàng nhìn anh như thể chưa từng thấy bao giờ.

- Em bảo anh biết cái gì xảy ra thế ! Em không mặc cả đồ cưới nữa kìa ! Rênata, anh nói với em mà !

Nàng thần thờ quan sát anh, mặt bóng nhẫy mồ hôi, nhăn lại vì cái kính : cha này là một kẻ lạ mặt. Nàng sắp lấy hắn, đúng, nhưng ngay hôm sau, nàng sẽ nộp đơn xin li dị.

Anh lắc mạnh người nàng.

- Em dùng ma túy hay sao ? Rênata ? Em ở đâu ra ?

Nàng mệt mỏi gỡ tay anh.

- Cuốc, có nhất định em phải lấy anh không ?

- Làm sao ? - Anh lắp bắp.

- Vậy thì để tôi yên ? Đừng có hỏi tôi.

Bàng hoàng, anh lùi lại một bước.

- Nhưng em không thể thế này được...! Bộ này...

- Nếu anh không lên ngay cùng với tôi thì tôi lại đi luôn đây...

Nàng vào cầu thang, anh đi theo, đuổi kịp và chỉ đủ thì giờ nắm lấy cánh tay nàng với một vẻ chinh phục, giữa lúc nàng bước qua ngưỡng cửa phòng khách lớn.

- Cô dâu kìa ! Một người khách nói to.

Rênata đã có thể mỉm cười trong khi một tiếng reo dài cất lên chào nàng. Những người đàn bà xì xào lúc nàng đi qua, hỏi nhau xem bộ váy áo nhạt này thì tương ứng với cái gì đây, vào lúc hai giờ sáng, trong vai trò cô dâu. Nhưng có thể lại là cố tình thì sao... Tất cả đã bắt đầu kỳ quặc từ cái giờ nửa đêm cơ mà... Duyrich không còn là Duyrich nữa rồi !

Rênata ngồi vào bàn bố mẹ chồng tương lai.

- Có trục trặc ? Giôxep Hanh hỏi khẽ nàng.

- Tôi sẽ kể với ông, - Rênata nói.

Một người hầu nhanh nhẩu thấy có phận sự phải mang lên cho nàng cả lô những món nàng đã bị lỡ từ đầu bữa tiệc : sâm banh thượng hạng, cà phê, bánh rán sôcôla, kem, pho mát và một miếng thăn cừu. Anh ta cúi xuống và nói khẽ, ra vẻ tế nhị :

- Cô cần bắt đầu từ cà phê... Lẹ lên cô ạ, cá vược cháy cạnh đang lên giữa đường rồi !

- Mang tất cả đi, - Rênata nói.

- Cô không đói ? - Giôxep Hanh nói.

- Rênata ! Rênata ! - Simen trầm bồng với giọng trách móc.

Bà đã rời chỗ của mình để đến hỏi tin. Bộ váy áo của con gái nện cho bà một cú mạnh vào dạ dày.

- Nhưng kìa... Bộ váy cưới con dâu ?

Rênata nắm nhẹ nhàng lấy cổ mẹ, nói khẽ :

- Mẹ, nếu mẹ không về chỗ mình ngay thì con đi khỏi nơi này đây.

Simen tuân lời, choáng váng và đau lòng.

Ngay sau món tráng miệng - sò huyết vùng Bê lông và trong khi người ta hầu rượu khai vị, đã lan truyền một thông tin làm cho tất cả quan khách đều vui thích: Một vị chủ ngân hàng người Ý đi ra toa lét, tìm mãi không thấy chậu đại đâu. Ông chỉ tìm thấy khi ngẩng đầu lên, nó được treo ở trên trần. Từ mọi phía, người ta xô đẩy nhau tới chiêm ngưỡng cái kỳ quan đó.

Hai giờ rưỡi, mục sư Lutdơ kín đáo ra hiệu cho hai vợ chồng chưa cưới, các vị làm chứng và hai bên gia đình.

Họ cùng nhau vào một gian phòng, vẫn được đóng kín cẩn thận với khách khứa, thường dùng làm bàn giấy. Đêm nay, nhờ ơn mục sư, nó sắp trở thành nhà nguyện.

Ông mục sư đọc những bài văn nghi lễ. Trong lời thuyết pháp ngắn ngủi nói với mọi người, ông vui vẻ ám chỉ đến sự đúng giờ làm cho tất cả đều nhẹ nhõm mặt mày, trừ Rênata và Cuốc. Sau đó, ông nói :

- Cuốc Hanh, anh có bằng lòng lấy Rênata Clốp làm vợ không?

- Có - Cuốc nói.

Simen bậm môi để khỏi bật khóc.

- Rênata Clốp, chị có bằng lòng lấy Cuốc Hanh làm chồng không ?

- Có - Rênata nói, đầu vẫn cúi gằm.

- Tôi tuyên bố anh chị đã được nối dây hôn nhân gắn bó, - ông mục sư kết luận.

Cánh cửa mở tung và các vị khách rúc tuột vào gian phòng bé nhỏ, làm cho cặp vợ chồng trẻ chết ngột trong những cái ôm hôn của họ. Cùng lúc đó, tiếng râm ran chúc tụng xen kẽ nhau đã bị che lấp bởi tiếng vang rền ầm ĩ của động cơ : máy bay trực thăng đến.

Người ta xô vào cầu thang đưa tới mái nhà rộng mênh mông. Bị phía sau xô đẩy, những người lên trước liền phải nhảy bổ vào những đợt gió lạnh đang đón họ, mạnh như những cái tát. Một vài bà, trong bộ váy đêm, kêu rít, nấp chặt vào các ông chồng đang mở áo và cửa bộ x-mô-king ra để làm một cử chỉ che chở buồn cười. Nhưng chẳng ai có thể quay xuống được - cầu thang bị kẹt cứng vì những kẻ vẫn chen huých leo lên thưởng ngoạn cảnh lạ.

Mảnh sân thượng được một luồng ánh sáng rà sát chiếu toả làm những chân cẳng ngời sáng lên trong khi phần trên của thân thể và mặt mũi thì vẫn ở trong bóng tối. Những tia đèn rơi tu cả về chiếc máy bay lên thẳng, giam nhốt nó trong chùm sáng gay gắt và lóa chói. Người lái giữ cho máy bay nổ ầm ầm ở chiều cao mười lăm mét trên đỉnh sân trời. Đặt trên mái nhà, một chiếc khoang chắc chắn bằng mây song phủ đầy hoa hồng, nối với chiếc máy bay bằng một sợi dây thép loằng ngoằng để rồi mất hút vào trong đêm tối.

- Để cho cô dâu chú rể đi, - nhiều giọng la to lên.

Người ta ép vào nhau ở trong cầu thang để nhường lối cho Rênata đang được Cuốc đẩy mạnh đằng sau. Khi lên đến mái, nàng tái nhợt cả người. Tóc nàng bay tung trong gió và nàng kinh ngạc nhìn cái cảnh tượng do chính bản thân mình xếp đặt, không sao tin nổi mình lại có thể nghĩ ra một thứ vớ vẩn và trêu ngươi thiên hạ đến thế. Cảm thấy Rênata do dự, Cuốc kéo tay nàng. Bây giờ đến chân tường rồi, cả anh nữa cũng cảm thấy cái tiết mục xiếc này là ngu ngốc. Anh nghiêng rằng, mong mỗi sao cho xong đi, nghĩ trước tới cơn choáng váng sắp sửa nghiền bóp thái dương anh một khi chiếc khoang được cất bổng lên trong giá lạnh và đêm tối. Cái chủ chốt là đánh lừa tất cả những dân mũ cao áo dài chắc đang rình mò lấy một chút sợ hãi nhỏ nhặt của con trai lão Hanh kia, kẻ sắp lấy một cô gái có tư cách kế thừa gia sản...

- Rênata ! Rênata ! ...

Hét to lên để cho con gái nghe thấy, mặc tiếng động cơ máy bay, Simen bám chặt lấy cánh tay Rênata, đeo toàn bộ sức nặng của mình vào đó, buộc con gái đi chậm lại. Từ đám đông bật ra những tiếng cười ré.

- Bà ấy không muốn xa họ trong đêm tân hôn à?

- Để cô dâu lên !

- Simen, đi với họ ! Simen, đi với họ !

Câu nói đã được hô, theo nhịp hò ba tiếng một, bởi những vị quan khách bây giờ phần lớn đã leo lên sân thượng với một chai rượu cấp nách và các vị chốc chốc lại tu từng hơi dài trước khi chuyển sang chỗ người đứng cạnh.

- Rênata, đừng đi ! Đừng lên đó ! Thôi ! Mẹ đã nằm mơ thấy, không hay đâu.

Cuốc đẩy mạnh bà mẹ vợ vào tay những người đứng xem ở hàng đầu, họ đùa cợt thô lỗ giữ chặt lấy bà. Hiên ngang, Cuốc nhảy phốc vào trong chiếc khoang mây và hoảng hồn thấy kích thước nhỏ bé của nó. Anh chẳng còn cách nào khác hơn là nằm bẹp ở dưới đáy nó vậy trước hết tránh nhìn xuống bên dưới, rồi sau nữa tha hồ mà nôn.

Lúc đó hai sự kiện đồng thời diễn ra trong một cảnh rối ren đáng sợ. Simen giằng ra được, đã túm lấy Rênata đang sắp bước qua thành khoang mây phủ kín những hoa là hoa. Trong một góc xa xa trên mái nhà, một người chịu trách nhiệm bật sáng một ngọn đèn rọi màu đỏ, tín hiệu đã hẹn trước để cho chiếc máy bay lên thẳng cất lên, một khi cái khoang chở người đã được cột buộc chắc chắn. Lúc đó một vị khách, một nhà tài chính Hà Lan khá say, đi đến bên người đó, tay cầm một chai uýt-xki.

- Uống một hợp anh bạn. Uống một hóp ? Ta đã được giới thiệu với anh ở dưới kia chưa nhỉ ?

Kỹ thuật viên mỉm cười. Vì rét, anh ta cầm lấy chai rượu và tu.

- Cái trò gì thế này ? - Nhà tài chính Hà Lan hỏi và dè tay vào cầu dao. Một mũi tên đỏ rực chọc thủng màn đêm. Bên trên, người lái đã phải vất vả mới giữ được cho máy bay đứng im tại chỗ vì những trận gió thổi dữ dội. Bị những đèn rọi khác chiếu vào, đã khá chói mắt, nay nhẹ người khi thấy tín hiệu đỏ rực, anh ta cho máy bay bốc lên cao.

Chiếc khoang bị dứt ra khỏi nhà, vút lên không trung: trong khoang chỉ có Cuốc. Một tiếng rú tập thể át lấp mất tiếng rú của anh.

Nhưng người lái không nghe thấy gì cả. Bị các ngọn đèn làm cho lúng túng, mắt chói, anh ta cho máy bay quay mũi, lấy hướng, rồi bay ra xa, chiếc khoang chòng chành ở sát các mái nhà thành phố. "Chú rẽ bay đi rồi !", một người nào đó kêu to. Kinh hoàng, vẫn bị mẹ túm chặt lấy, Rênata trông thấy Cuốc vung tay với những động tác đánh tín hiệu, lơ lửng giữa trời đất, bên trong một chiếc khoang đầy hoa đang sắp sửa biến mất hút vào đêm tối.

Xôn xao trên mái nhà.

Nàng gỡ ra khỏi tay mẹ, gạt bố đang muốn giữ lại và khoét một lối đi trong đám khách dày đặc. Không thèm nghe họ nói, nàng nhào vội vào cầu thang.

- Cô thấy bữa tiệc thế nào ? - Lui Philipông hỏi khi thấy nàng hiện ra trong cơn ác mộng siêu thực vốn là cái phòng khách lớn trước đây.

Ông đã tới Duyrich trong thế bó tay, tức bực về cái thực đơn ngu xuẩn người ta đặt cho tài năng của ông và là sự thách thức đối với những cái lưỡi thô thiển nhất.

Không phải vì cái trật tự điên đảo mà là vì sự chọn lựa những món : từng món riêng rẽ thì tinh vi nhưng hợp thành tổng thể thì hoá ra một trò tà giáo : gan ngỗng béo, sò huyết và cá vược cháy cạnh !...Ông đã nhanh chóng được an ủi bằng số lượng những nhà báo tràn ngập vào trong bếp để chụp ảnh và phỏng vấn ông. Cuộc chiến đấu kết thúc, ông cảm thấy gần được hạnh phúc, chỉ còn thêm vài ba lời chúc tụng, một chút quang vinh bổ túc mà thôi. Chẳng biết xảy ra cái gì, ông thấy Rênata vọt thẳng trước mũi ông, chẳng thèm nghe ông lần đáp lại ông một lời.

Rênata đi ra cửa, đường vắng tanh, nàng đưa mắt tìm một chiếc tắc xi hú hoạ. Nàng muốn đến sân bay cùng lúc với Cuốc. Nàng đã được dạy dỗ quá nghiêm khắc, cho nên tiếp theo sau sự khinh miệt đường đột vừa ném vào anh, nàng biết rằng về phía mình chỉ còn có thể chia lìa. Nàng nhớ đến xe của Landô.

- Rênata.

Hôm Clốp đang đứng ở ngưỡng cửa. Hình thù mập mạp của ông hiện lên trong vầng sáng đèn.

Nàng đứng im một lát.

- Nghe bố, Rênata ! - Ông chủ ngân hàng bước lại phía nàng và nói.

- Để sau, bố ạ ! Để sau.

Nàng chạy đến tận góc toà nhà, lách vào trong chiếc *Bóng Đẹp P9* : khoá ở trong bảng lái. Nhưng Landô để xe ở đấy không phải cho nàng đi gặp chồng. Nổ máy. Thấy rét, nàng tìm cái nút bấm để đóng mui xe lại. Không thấy. Nàng vặn lò sưởi hết mức, cho xe giật lùi rồi phóng về đường Bờ Đẹp. Nàng chạy dọc các bến kè sông Kimma, rẽ quặt vào đường Rami, lao như cơn lốc qua quảng trường Kunhau rồi lại rẽ phải vào đường Duyrichbe. Khi các đèn hiệu đã thừa thốt dần, nàng liền tăng tốc độ, mái tóc dài bay dạt trong gió.

Nàng sẽ nói ngay lập tức với Cuốc. Hai người chỉ phạm một sai lầm thế thôi, cả nàng lẫn anh đều không phải chịu trách nhiệm về chuyện đó... Anh ấy sẽ hiểu...

Ra khỏi một khúc rẽ, trong khi xe đang phóng một trăm hai mươi cây số giờ, nàng nghe có một tiếng gọn đanh ở thân cột lái. Nàng cảm thấy bánh lái rung lên trong tay mình và nó không nghe theo nàng nữa. Nàng không có cả thì giờ để sợ, nàng chỉ nghĩ : “Mình sẽ bị chậm mất...”

Tuột ra khỏi sự kiểm soát của nàng, chiếc xe nặng nề ngoặt sang trái và nhào qua lòng đường, nhanh như một viên đạn đại bác. Vẫn bám chặt lấy bánh lái đã tụt thấp xuống, Rênata phanh gấp. Bánh xe rít lên, chiếc xe húc bánh được vào một bức tường thấp không nhìn thấy ở trong cỏ rồi bắt đầu lăn lông lốc. Bị hất tung, Rênata nằm vật xuống đất. Hai mắt mở to, nàng trông thấy hai tấn thép của chiếc P9 gần như quay đầu từ từ ở trên đầu mình. Rồi sắt thép nghiền nát nàng.

Công ty xe hơi Lục Địa lại sắp phải ghi nhận lần tai nạn cơ khí thứ chín xảy ra với một chiếc *Bóng Đẹp P9* do các nhà máy của họ xuất xưởng. Tính cả loạt thì là vụ tai nạn chết người thứ năm.

Không ai tránh khỏi việc đó được. Hết ngày lao động, mọi người, trắng hay đen, theo hàng một, phải đi qua chỗ khám xét. Người ta sờ nắn toàn thân họ.

Kẻ nào nhờ trời thoát được tay bọn gác thì cũng chẳng có chút cơ may nào lọt qua được máy móc. Hai chuyên viên nhìn thấu qua bụng công nhân xem có viên kim cương nào bị nuốt đi không. Giuliô đã nghe thấy những chuyện lạ lùng... Một người da trắng gốc Đức hình như đã đưa được mấy viên kim cương ra khỏi vành đai khu mỏ. Cái mảnh của anh ta : quần kéo cao su xung quanh rồi gói lại bằng giấy bạc bọc keo sôcôla. Thật ra chẳng ai biết người da trắng đó nhưng ai cũng nghe câu chuyện về anh ta. Thì đi mà tìm hiểu... Dẫu sao cũng không phải Giuliô sẽ thử chơi trò lấu cá vật. Kỷ luật kinh khủng. Khu trại được bao vây bằng một hệ thống dây thép ai có dòng điện 250 vôn chạy qua. Đôi khi vào buổi sáng, người ta lại thấy những thú rừng bị điện giật chết dọc hàng rào.

Đến trưa, chúng thối khẳn lên. Đến tối thì khô quắt. Sáng hôm sau, chẳng còn chút dấu vết. Những con thú ăn thịt khác đã nuốt chửng chúng.

Đảm nhiệm việc canh gác khu trại là những người Aryăng([59]) trán thấp, hộ pháp mà thiên cặn, cao lớn như những trái núi mà hoàn toàn không có đầu óc hài hước.

Bản thân họ lại chỉ huy những kíp da đen mặc áo dã chiến, đội mũ sắt mua lại từ đồng đồ thừa của quân đội Mỹ. Công ty mỏ cho họ ký những hợp đồng bốn năm, giống như những người anh em da màu của họ. Như vậy họ gắn bó đến chết vào ý thích của những người lãnh đạo công ty. Trái lại, Eric Móoctaen, giám đốc Công ty hợp nhất Vátxơna, lại có thể đuổi cổ bất cứ nhân viên nào của mình chỉ vì một cơn cơ lảng nhảng nào đó. Ngoài phục trang binh lính ra, những người gác da đen còn khác với những thợ mỏ bởi hàm răng của họ. Tục đom đóm của Bôxoana là đem vạc răng nhọn hoắt ra như răng của Xim ba, con sư tử, thượng đế của họ.

Một số người ở trại, trong những dây lán. Những người có gia đình thì được phép hai lần một tuần về thăm nhà, ở ngoại ô Chukuđu. Chẳng qua chỉ từ một trại tập trung này sang một trại tập trung khác, một thứ ghettô, họ bị cấm ra khỏi đó để lên thành phố. Một đàn bà da đen có quan hệ tình dục với một người da trắng, nếu bị lộ sẽ bị quật một trăm gậy, điểm xuyết thêm một năm tù ngồi.

Còn người trắng bị những đồng sự khinh rẻ vạch mặt chỉ tên bởi cái hành vi sa đoạ đó, thì phải nộp phạt vì cảnh năm trăm đôla và nằm cách ly ở bệnh viện địa phương để qua những cuộc khám xét và hoá nghiệm cực kỳ cẩn thận. Bọn đen, điều này rõ quá, đều mắc bệnh hoa liễu - còn việc họ bị do chính người trắng đổ cho thì chẳng được kể tới. Chiều tối, trong các câu lạc bộ của mình, những vị tai to mặt lớn của Chukuđu nốc bia say bí tỉ, diện những bộ com lê màu kem không thể chê vào đâu nổi. Để đi xi nê người ta vừa chiếu *Bác sĩ Zivago* tuần trước xong - tất cả họ đều vẫn lễ phục xmôkinh. Sau giờ giới nghiêm, bất cứ người da đen nào bị bắt gặp trên đường đều có thể vào ngồi tù và dĩ nhiên chịu thêm một trận roi ra trò.

Giuliô đã một hai lần lên thành phố. Tuy anh thuần tuý da trắng nhưng ở Bôtxoana, một gã Bô Đào Nha không phải là một người da trắng hoàn chỉnh. Ở trong các ba người ta vẫn cho anh thấy rằng họ miễn cưỡng phục vụ anh thôi, rằng chỗ của anh không phải ở đó mà ở công trường, với đám mọi cơ. Anh trở về với lều lán, chẳng hề luyến tiếc gì : ở đây không khí trong lành hơn, cam nhông gái điểm một tuần đến thăm thợ mỏ một lần, thư từ của Manuêla nâng tinh thần cho anh.

- Mày cầm cái gì trong tay thế ? - Người gác hỏi.

- Một lá thư. - Giuliô nói.

- Đưa xem.
- Mà không biết đọc mà.
- Đưa đây !

Người gác vò nát nó trong bàn tay khổng lồ của hắn.

- Được !

Manuêla là tất cả gia đình của Giuliô : mẹ anh hoàn toàn lú lẫn đã vào nằm điều trị tại một nhà an dưỡng ở Anbuphâyra. Tháng tháng, Giuliô trả tiền bệnh viện cho bà. Nhưng lần về thăm Bồ Đào Nha cuối cùng vừa rồi, bà chẳng còn nhận ra anh là ai nữa. Do đó, anh khoái trá và vững tâm khi Manuêla lo lắng cho anh. Sáng nay, anh vừa nhận được thư. Bây giờ anh đã có thể đọc thuộc lòng nhiều đoạn : *“Em không biết rằng công việc của anh lại nặng nhọc đến như thế, chữ lại được gạch dưới hai lần vậy nên xin anh đừng làm nữa - về đi, Giuliô. Ta sẽ ở lại Duyrich một hai năm nữa, cô chủ em sẽ tìm cho anh một việc làm yên ổn...”*

Ở Thụy Sĩ, Giuliô đã là tài xế nhà sang, nhưng anh ngán cái trò mặc đồng phục và đội mũ lưỡi trai quá. Mẫu rao vặt đọc được trong tờ Thụy Sĩ cho biết rõ là ở Bôtsoana nếu được tuyển, anh sẽ lãnh những 400 đôla một tuần... Manuêla lại viết : *“Ta sẽ trở về Anbuphâyra, góp tiền hai chúng ta, ta có thể mua được cửa hiệu cho riêng mình.”*

Họ đã mơ tưởng tới cái cửa hiệu đó biết bao nhiêu. Một thứ chap phô có đủ cả thuốc lá, hàng khô và hàng xén... Nếu anh được làm việc ở đây một năm nữa thì cái cửa hiệu cầm chắc trong túi rồi. Các khoản tiền anh và Manuêla dè xén sẽ đủ để trả đợt đầu tiên. Chỗ còn lại sẽ trả dần và lời lãi thì rất tự nhiên là tự nó sẽ đến thôi... Trước hết, anh phải xin nghỉ để cưới Manuêla, trước khi chị cho ra đời đứa con của họ. Không tới năm tháng nữa! Khốn thay, những lời đồn trong trại được người này báo người kia lại nói đến việc sắp đóng cửa công trường, vì lý do an toàn lao động. Công việc nguy hiểm. Trong ba tháng Giuliô đã trông thấy sáu người da đen chết.

Có tin lại nói các ông chủ của Vátxơna không đóng cửa. Trái lại, còn tiếp tục thăm dò và cho nhân viên hưởng phụ cấp bảo hiểm...

Đúng lúc Giuliô sắp tới lán số mười một của mình thì một hồi còi hụ ngắn ngủi vang lên. Một tiếng người nói trong loa :

- Tập hợp lập tức trước toà nhà ban giám đốc... Tôi nhắc lại...
- Họ muốn cái gì thế này ? - Giao, một anh bạn đồng hương hỏi. Đi khắc biết, - Giuliô nói.

Hàng trăm người đen và trắng đến trước toà nhà bằng bê tông, nơi người ta trả lương cho họ. Trên ban công tầng một xuất hiện giám đốc Eric Mooten. Ông dán miệng vào chiếc loa...

- Tôi có ba tin báo với các anh. Hai cái hay một cái dở. Cái dở trước. Người ta đóng cửa mỏ.

Trong bầu mi lặng sững sờ tiếp theo, tiếng vọng của lời ông bị máy tăng âm làm méo đi một cách lạ lùng vẫn cứ vang lên hai ba lần nữa : *“Người ta đóng cửa mỏ...Người ta đóng cửa mỏ...Người ta đóng cửa mỏ...”*.

Với tất cả họ, câu nói đơn giản đó có nghĩa là một sự thay đổi toàn diện cuộc đời, người trắng về nước, người đen ở lại ghettô. Thất nghiệp cho cả đen lẫn trắng.

- Bây giờ tin hay . Người ta đóng cửa để xây cho các anh một khu trại đẹp hơn, một công trường an toàn hơn...Theo yêu cầu của tôi và vì lợi ích các anh, những người lãnh đạo cao nhất của công ty đã mở tài khoản cho chúng tôi bốn triệu đôla...

Mooctaen im lặng, cốt cho những tên rách rưới kia cảm thấy con số đó nó lớn sừng sững ở trước mặt họ như thế nào. Nhưng với đám rách rưới thì nó chẳng nghĩa lý gì cả. Bốn triệu đôla, chúa Hải đồng hay sao Hoả...

- Khoản tiền đó, - giám đốc công trường mở nối tiếp, - sẽ được dành hoàn toàn vào sự an toàn của các anh.

- Cuốn xéo cả thì còn an toàn gì nữa ? - Một người vô danh, mà đám gác cổ dò không được, kêu to lên.

- Chính thế ! - Mooctaen, vốn sính thanh lịch và không ngại ngừng đáp lời một người cấp dưới nói tiếp. - Một khi các công trình kết thúc, chúng tôi lại sẽ mở công trường. Các anh lại được tuyển mộ vào !

- Nếu người ta đã xéo thì đâu phải để lại quay về hả?

Lần này, đám gác da đen dò ra được kẻ phiến loạn, một thằng rách rưới Pháp hay Ý gì đó. Chúng xông vào người đó để mơn trớn hai bên sườn anh ta bằng những cây dùi cui nạp điện.

- Stôp ! - Mooctaen nói.

Đám bảo vệ ngừng tay, cụt hứng.

- Các anh hiểu cho là công ty làm như thế không vui thích gì đâu. - Mooctaen phân trần. - Hiện giờ tất cả chúng ta đều thiệt. Các ông cố thiệt, vì họ ăn bằng tiền, còn các anh, các anh có cơ gặp tai nạn. Hôm nay 27 tháng Tư 1977. Các anh sẽ thôi việc chiều 30. Công trường lại mở cửa ngày 10 tháng Giêng 1978. Mỗi người các anh sẽ lĩnh thêm hai tháng lương với danh nghĩa bồi thường.

Những ai viết đơn cho chúng tôi biết ý định sẽ làm việc khi công trường mở cửa lại thì lúc trở về sẽ nhận được một nửa tổng số tiền lương của họ trong tám tháng qua.

Mooctaen hăng giọng, ý thức được là mình đã tôn trọng đến tỉ mẩn ý muốn của Hôme Clốp. Bản kê lệch nhận được ngay sáng nay không còn gì là mập mờ cả.

Mooctaen cảm động vì một nhà tài chính lại giàu lòng tử tế đến thế đối với những nhân viên của mình... ông mà ở vào địa vị ấy xem... ông kết luận bằng một câu vang động : “Chúc may mắn cho tất cả. Bây giờ làm việc !” rồi biến vào trong toà nhà có máy điều hoà nhiệt độ.

Giuliô và Giao nhìn nhau.

- Cục cút chưa, - Giao nói. - Cậu làm gì bây giờ ?

Giuliô nhún vai về cam phận. Anh phải báo cho Manuêla biết anh sẽ trở về Duyrich. Anh lại lấy bức thư và đọc lại một đoạn : *“Cô chủ em sẽ tìm cho anh một công việc yên ổn”*. Đứng, giấy trắng mực đen thế này cơ mà.

Giuliô quen Rênata và biết rằng Manuêla yêu quý cô chủ. Có điều con gái ông chủ ngân hàng lấy chồng tối qua, chắc còn có nhiều trò phải làm hơn là bận tâm đến anh.

Đăm chiêu, Giulio đi về lán... Anh lấy trong ngăn kéo ra bút máy, giấy và cúi xuống chiếc bàn gỗ trắng, bắt đầu viết.

*

Bác sĩ Mêlon kín đáo bắt mạch Gabêlôti.

- Khoẻ chứ ?

- Không... - Đôn Etô làu bàu, giọng cau có.

Khi tình cờ nhìn trượt vào một khung cửa sổ, ông bèn nhắm vội mắt lại để xua đi cơn chóng mặt đang xâm chiếm ông. Ông gắng tập trung đầu óc vào tờ báo mà không tài nào đọc được lấy một dòng. Và hơn nữa : làm sao quên đi được những câu đáng sợ của người phi hành trưởng? *"Chúng ta hiện đang ở trên độ cao mười một ngàn năm trăm mét"*. Lúc khởi hành từ New York, Ri- sót Mêlon đã nhồi vào ông toàn thuốc an thần rồi. Chỉ khiến ông nhưc đầu mà vẫn không hết được nỗi sợ. Để không mất thể diện trước đám người của mình, và nhất là để tự tay mình thu lại được hai tỉ đôla, Gabêlôti thấy mình buộc phải làm một chuyến cưỡi máy bay đầu tiên vào cái tuổi năm mươi tư của mình. Co quắp trong chiếc ghế bành hạng nhất mà hai thành tựa bị ông bám vào một cách hung tợn, ông nghiền ngẫm lại tất cả những vụ tai nạn máy bay của những năm gần đây. Chiếc DC 10 ở Pari, hai trăm người chết... Và vừa tháng trước đây thôi, ở Xanta Cruy tại Tê-nê-ri-p, kinh hoàng của những kinh hoàng : năm trăm sáu mươi hai người chết trong vụ đụng độ trên mặt đất giữa hai chiếc Jambô Jet, những loại 747, y như chiếc ông đang ngồi đây ?

- Riset...

- Đôn Etô.

- Khó chịu lắm... Cho tôi một viên thuốc chết tiệt khác nữa đi...

- Ông đã uống quá liều rồi.

- Tôi đích cần.

- Xin tụy ông...

Ông thầy thuốc bấm chuông gọi nữ chiêu đãi viên để lấy nước. Trước khi hiển dương tài năng cho một khách hàng riêng giàu sang, bác sĩ Mêlon đã qua ba năm trong một bệnh viện tâm thần chắt nhích những người mắc bệnh tự kỷ ám thị và tâm thần phân lập. Ông cũng biết Gabêlôti là ai và ông thầm hỏi phải chăng lòng thèm khát không nguôi về quyền lực của ông ta chính lại là sự bù đắp cho một tình trạng thảm hại tính dục. Muốn cho chắc chắn về điều đó, ông sẽ phải tính chuyện với Đôn, đặt ra những câu hỏi, nhưng có khác nào nói với một tảng đá. Dầu sao, Gabêlôti cũng đã cho ông mười hai nghìn đôla để ông đóng vai vú em trong chuyến đi. Với cái giá đó thì khách khứa ở New York của ông cứ xin mà chờ cho ba ngày nữa nhé!

- Mọi sự ổn cả chứ, Đôn Etô ?

Sự ân cần của Cácmin Crimelô làm Gabêlôti nổi cáu. Ông cảm thấy rõ hơn mình tội nghiệp và mong manh đến mức nào.

- Cút, - ông rít lên, không nhìn hấn mà cũng chẳng mở miệng.

Viên cố vấn không chờ nói lần thứ hai. Hấn tụt xuống chiếc cầu thang xoay ốc để đi uống một li rượu tại bar vắt vẻo ngay dưới vòm máy bay. Vấn đề của hấn không phải máy bay mà lại là xe. Một khi không phải ngồi sau tay lái y như hấn phải bầu vịu. Nhưng nỗi sợ thật sự và thâm kín của hấn là bị chết bởi một viên đạn.

- Đã thế, Đôn Etô, uống hấn hai viên, - bác sĩ Mêlon nói. - Thế không làm ông mất ngủ chứ ?

- Tôi không muốn ngủ ! Tôi sẽ mơ ngay thấy là tôi đang ở trong một chiếc máy bay và thế là tôi thức dậy.

- Cách đó hay đấy - bác sĩ Mêlon cười lúc cút nói.

- Ông đừng sợ... Ba giờ nữa chúng ta tới Duyrich.

- Tôi nghèo trước đó rồi.

Lần thứ mười, Đôn Etô xem lại để biết chắc rằng cái bao giấy vẫn còn trong chiếc túi đựng bản đồ và những tập quảng cáo. Chết còn cho qua được, chứ ại lại nôn trước mặt thiên hạ...

*

Simen đã lo liệu tất cả.

Bà bám vào những chỗ quen biết có thể lực của chồng để cho con gái bà không phải đưa vào nhà xác như những người cảnh sát đầu tiên yêu cầu tại nơi xảy ra thảm kịch, mà là đem về nhà riêng tại đường Bờ Đẹp.

Một cú điện thoại kéo bà ra khỏi đám bạn bè đang bình luận về chuyến bay cô đơn lưng lầy của Cuộc Hành.

Bà vẫn còn đang cười khi tiếng một người lạ báo với bà rằng Rênata vừa là nạn nhân của một tai nạn giao thông.

Rũ rượi liền, bà đi rí vào tai chồng cái tin bất hạnh kia.

Không cho ai hay, hai người kín đáo rời căn nhà để nhào tới chỗ người ta mách, hồn vía tán loạn.

Hôm bị cái choáng thứ nhất khi nhìn thấy chiếc *Bóng Đẹp P9*. Ông chịu cái choáng thứ hai khi thấy thân người Rênata mà cảnh sát vẫn chưa dịch ra chỗ khác. Con gái ông, gáy gầy ròi, bị thanh thép mạ kền viền phần trên của tấm kính chắn gió đè nát ngực.

Sau đó chút ít, một cảnh tượng kinh hoàng đã diễn ra. Tuy đã gần bốn giờ sáng, phần lớn quanh khách, say bí tỉ, cứ ỳ ra với nhau ở trong phòng khách lớn. Một số vị ông ổng hát các bài lính tây, một số khác vui vẻ hò gọi nhau từ đầu kia gian phòng, lại có những người nhảy ở giữa cái bàn mà những tấm khăn trải vậy ố đã được trang điểm bằng những chai không, chọi lại những chiếc khác móc treo ở trên trần. Thành linh đầu các vị bợm nhậu lắc lư vì một cơn run rẩy: giữa hai cánh cửa chính mở rộng dẫn vào cảnh trí mộng mị mê lú này vừa xuất hiện nhiều người mặc đồ đen khiêng chiếc cáng, trên có xác của Rênata phủ khăn. Bất động, chẳng nghĩ đến cả tránh lui nhường đường, các quan khách sững sốt ngắm nhìn cuộc diễu rỗng rảnh chậm chạp của đám tang qua giữa những dấu vết phá phách của buổi hội cưới. Mặt đầm đìa nước mắt, Simen dẫn đầu, Hôme Clốp đi cuối, mắt hờn, môi mím chặt, kiên quyết.

Cần phải qua phòng khách để đi tới nơi trước kia là phòng Rênata. Chiếc cáng vừa khuất là các vị khách nhón gót tháo lui liền trong một vận động triển khai thăm lặng rộng lớn. Có những nỗi phiền muộn không chia sẻ được.

Đến tám giờ sáng, việc tắm rửa cho Rênata xong. Giữa đêm, Simen đã đánh thức ông giám đốc một xí nghiệp lễ tang và ông đã phái vội bốn chuyên viên giỏi nhất của mình đến. Bây giờ, Rênata nằm nghỉ trên chiếc giường thiếu nữ của mình, mặt bình thản, chết cũng đẹp như lúc sống. Mẹ nàng đã yêu cầu người ta mặc cho nàng bộ váy màu hồng cam, mà lẽ ra nàng mặc cho buổi hôn lễ.

Ở mỗi góc giường thắp một ngọn nến. Tay nắm tay nhau, cùng quỳ xuống, Hôme và Simen suy sụp vì đau đớn, tấm tức khóc. Manuêla đến bên họ một lúc, nhưng không nén được thổn thức, chị đã rời khỏi gian phòng, không thể chịu đựng nổi sự im lặng, sự bất động của con người chị hằng yêu mến kia.

Tám giờ mười, Cuộc Hạnh hé mở cửa ra vào. Bố mẹ vợ anh không nhìn anh. Anh quỳ xuống cạnh hai người và cầu nguyện.

Khi anh ở sân bay trở về, giận lồng lộn lên vì chẳng lỗi chẳng lỗi gì trong chính ngay đám cưới của mình, chiếc xe tắc xi của anh bị một hàng rào cảnh sát chặn lại. Ở dưới lễ đường, một chiếc xe bỏ mui màu xám kim loại đổ chống vó lên trời. Cuộc ghét những cảnh ghê rợn.

- Cút đi ! - Anh quay đầu lại nói với tài xế.

Anh lạnh toát cả người và không biết nên có thái độ thế nào đây. Tất cả phụ thuộc vào tính nết của Rênata. Nếu nàng xin lỗi và đưa ra những lời giải thích tỉ mỉ về sự nhớn nhợ không thể chịu nổi của mình thì có thể anh sẽ nối lại cuộc đối thoại. Vì nàng mà cuộc hôn nhân của anh đã thất bại. Hàng trăm vị khách đã coi anh như một thằng ngố. Đồng thời, bố mẹ anh cũng thành ra lỗ bịch.

- Khoan, - người tài xế nói. - Ôi !... Khổ chưa, một cô gái đẹp thế kia chứ !...

Bất giác Cuộc nhìn xem : mặt mày sa sầm, anh nhận ra ngay bộ váy áo màu lơ của Rênata. Anh nhảy xuống xe, thành linh chẳng rét nữa, chẳng còn cảm giác gì nữa, trừ cái vị gì sắt là lạ đang tràn ngập miệng anh. Năm phút sau, vợ chồng Clốp đến. Các bộ lễ phục của họ thành một trái nghịch độc ác với cái cảnh tượng tàn khốc đang được những đèn pha xe cảnh sát chiếu vào sáng rực như ban ngày.

- Có phải xe của người bị nạn không ? - Người cảnh sát phụ trách điều tra hỏi Hôme.

Ông chủ ngân hàng chưa chát lặc đầu : muốn người chủ chiếc xe P9 là ai đi nữa, ông cũng cảm thấy mình chịu trách nhiệm trực tiếp về tai nạn này. Tại sao Chúa lại đưa con gái ông vào trong

cái cổ máy chết chóc bí ẩn mà ông đã không có can đảm làm lành lặn nó kịp thời này nhỉ ?

- Tên nạn nhân đúng là Rênata Clốp chứ ? - Người cảnh sát hỏi.

- Không phải Clốp, - Cuốc nói. - Hanh. Rênata Hanh.

Hôm nay quay lưng lại với anh. Cuốc về nhà để cởi bỏ bộ áo quần lố lằng, nhưng đen và ứ đọng. Anh tắm nước nóng ở vòi hoa sen rồi buông mình vào một chiếc ghế bành, cố tìm hiểu tại sao mình lại góa vợ sau đám cưới có mười lăm phút như thế.

Cầu nguyện xong, anh nhìn mặt ông bố vợ. Hôm nay Clốp nắm tay vợ. Đôi khi anh nhìn vào chiếc giường có Rênata nằm dài ở trên. Cuốc nhìn bộ váy màu hồng cam mà xúc động. Ông chủ ngân hàng thuộc vào một hành tinh khác với anh. Nhưng vào đúng lúc này, Clốp chỉ là một người anh em với anh, bị một nỗi đau chung gắn bó lại. Anh muốn cho ông cảm thấy điều đó. Anh thì thầm rất khẽ.

- Chúng ta đã làm gì với Chúa để bị Người trừng phạt thế này?

Không hề răng, Hôm nay Clốp thì thào :

- Anh hãy để chúng tôi tĩnh tâm mặc niệm.

- Rênata là vợ tôi ! - Cuốc sống người lên nói.

- Không phải vợ anh, - Clốp nói. - Con gái tôi. Anh không có gì phải làm ở đây cả. Anh ra đi.

Miệng Cuốc lại thắm thắm cái vị gỉ sắt lạ lùng kia.

*

Mô-sê Yudenman để cho cơn bão đi qua. Hắn nhìn qua cửa sổ, những con chim chuyền từ cảnh này sang cảnh nọ, trong bụi nắng vàng rực. Đã lâu hắn chưa nhìn thấy cảnh này. Italô Vôn-pôn, mình trần, toát ra một sức mạnh thú vật đáng gờm, vừa đi tới đi lui vừa chà mạnh lưng bằng một tấm khăn tắm. Mỗi động tác của hắn lại làm cho cơ bắp hắn nổi cuộn lên.

- Ai bảo cậu đến? - Hắn nhắc lại đến lần thứ mười.- Ai ? Cậu trả lời không ?

- Không ai bảo cả, - Mô-sê nói.

- Cậu làm hết bố lão này đến bố lão khác ! Cậu để vợ tớ bị bắt cóc rồi cậu lại bắt tay với đứa bắt cóc. Có lẽ cậu cho là tớ nên mang hoa ra đón Gabêlô-ti hả ?

Yudenman quay phắt đầu ra khỏi khung cảnh đồng quê đang ngấm. Hắn thành linh thấy chán nản cứ bị cản nhằn thế này.

- Hãy thôi lên án người khác đi ! Anh ở đây bốn ngày rồi, anh thu được kết quả gì ? Anh có con

sổ tài khoản chưa ? Chưa ! Còn thật hai thằng cóm thì việc gì phải sang tận Duyrich chứ ! Người của anh vẫn có thể làm được ở New York như thường.

Italô đến đứng trước mặt hắn : gã giận đến nhọt cả mặt.

- Nếu cậu thiết cái mạng cậu thì đừng bao giờ nói với tớ cái giọng ấy nhá. Đừng bao giờ !

Mô-sê nhún vai.

- Tôi cóc cần cái mạng tôi ! Tôi nghĩ đến cái mạng anh thì có ! “Ban” đang để mắt đến anh. Nếu họ chĩa mũi vào công việc chúng ta thì chúng ta chẳng đứa nào thoát được đâu.

- Cậu muốn tớ không phản ứng gì với cái chết của Giencô hả ? Cậu muốn tớ chịu những sự vô lễ của Gabêlôit mà còn cảm ơn nó nữa hả ?

- Có cái lúc để giải quyết công việc, có cái lúc để thanh toán nợ nần. Tôi yêu Giencô cũng như yêu anh thôi. Anh tưởng chúng tôi làm việc với nhau mười bảy năm liền không sót ngày nào là vì ngẫu nhiên đấy hắn. Anh biết vì sao ông ấy trở thành một Đôn không ? Tại vì ông ấy luôn luôn biết đợi cái giờ phút đánh trả.

Cơn giận điên cuồng của Italô xẹp liền tức khắc. Mô-sê nói đúng và chính điều đó làm cho hắn cúi lén. Viên cổ vẫn là người duy nhất hắn cho phép được có những cơn nói thật.

- Anh không phải là một tên đao búa mà là capô của một gia tộc ! Và một capô là phải dùng cái đầu của mình làm vũ khí chứ không dùng khẩu súng.

- À nếu cậu ranh ma như thế thì hãy cho tớ xem cậu định gỡ ra như thế nào nào ? - Vôn-pôn lau bầu.

- Cái quan trọng là sống sót đã. Tôi vừa đến xong. Tôi chẳng hiểu gì hết, ngoại trừ cái điều là may lắm thì tiền của chúng ta vẫn còn nằm lại ở ngân hàng. Anh đã thật sự làm những gì với lão chủ ngân hàng ?

- Những cái vặt... Tớ cho nó dính vào một vụ tai tiếng với một con điểm tổng ngừng trong một nhà thờ khi hắn đang có một buổi thuyết trình ở đó.

- Rồi sau ?

- Tớ cho nổ hết tất cả răng của lão.

- Kết quả ?

- Số không ! Lão đã đuổi tớ.

- Phương pháp tồi... - Mô-sê nói nặng nề. - Ngay cho anh có dút tuột dái nó đi nó cũng không chịu anh đâu. Anh tưởng anh công kích vào một đứa ? Lầm ! Anh đang có chuyện với toàn bộ nước Thụy Sĩ và tất cả những nhà ngân hàng chết tiệt này, chúng không bao giờ đầu hàng ai đâu.

- Vậy thì làm gì ? - Vôn-pôn sửa.

Yudenman thở dài, vẻ bối rối, rồi quay lại bên cửa sổ, thần ra ngắm những thảm cỏ.

- Cần phải chờ Đôn Etô đến, - hắn nói .

Italô nhìn hần, vẻ phần uất.

- Thế nào ? Cậu lại chờ con lợn ấy cho cậu ý kiến?

- Không. Tôi chờ con lợn ấy khóc. Cho đến nay, chỉ có chúng ta nháo lên thôi, không ai nữa. Xảy ra rắc rối là cho cái mặt chúng ta. Gabêlôti sẽ được thể chứng minh với “Ban” là hần đã để chúng ta có dịp may mắn đấy nhưng chúng ta lại làm lỡ mất. Để cho hần hành động, ta sẽ lập lại được quân bình. Nếu hần thành công thì ai sẽ ngăn nổi chúng ta hưởng ?

- Lão có thể làm được gì hơn tở không ?

- Không, tôi sợ là thế. Nhưng hiện nay, vấn đề không ở đây. Canh bạc đang là chơi tay tư, Italô, Gabêlôti, lão chủ ngân hàng... và bọn cảnh sát... Anh đã thua ván thứ nhất rồi, Bé ạ. Để ván thứ hai này cho Gabêlôti.

- Còn tở, trong khi đó tở ngồi đếm và khoanh tay hả?

- Anh dẹp anh lại để cho lão ngụy lợi nào. Ta xem rồi lão xoay xử ra sao...

- Thế ngộ lão thất bại ?

- Lúc đó, Italô, tôi thề với anh : tôi sẽ là đứa đầu tiên cố vấn cho những mẹo ra trò !

*

Khóc mãi rồi, Manuêla quyết định là không thể ở lại trong nhà Clốp được nữa. Chị buồn quá đến nỗi không chịu đựng nổi sự vắng mặt của cô chủ. Chị không thể tưởng tượng mình lại ở được trong những bức tường đã từng ngày vang lên tiếng cười của cô chủ mình. Chị và Rênata cùng tuổi, chênh nhau có hai tháng. Chị cảm nhận cái chết của Rênata như một nỗi bất công giáng vào chính chị. Chắc Hôme và Simen Clốp sẽ bảo chị cứ tiếp tục làm.

Chị sẽ trả lời không.

Nhưng chị chờ cho tiến hành xong tang lễ mới báo cho họ biết chị đi. Theo bản năng, chị đưa tay lên bụng, nơi đang chín lên dần dần sự sống của đứa con đang hình thành. Chị cảm thấy cô đơn, lạc lõng và bùng bùng ham muốn gặp lại Giuliô. Cái chết của Rênata đảo lộn ý đồ của hai người. Manuêla muốn rời Duyrich và trở về Anbuphâyra để lấy chồng. Ngay lập tức. Chờ làm gì ? Kệ, chẳng cần cái cửa hiệu mơ tưởng mãi ấy nữa, rồi đây hai người sẽ thu xếp khác đi vậy. Cái chết đang có mặt trong ngôi nhà làm cho chị cảm thấy rõ hơn cuộc sống của chị.

Một cuộc sống khác đi, quý giá đến nhường nào. Rất đơn giản thôi mà. Chị sẽ đánh một bức điện, chỉ vền vền có một chữ: “Về!”. Chị biết Giuliô sẽ bỏ lại tất cả mà đi.

*

Mới sớm tinh mơ, Landô đã phải chịu những cơn cấm cản của Vônphôn. Xem ra việc Môsê Yudenman đến chẳng đem lại được cho hắn chút thoải mái nào. Những khi nổi tam bành, Italô có cái lưỡi đáng sợ, con mắt hung ác, hai má xanh rì những râu là râu...

- Thế mà cậu lại để nó đi đến chỗ đám cưới ! Cậu chẳng ra cái chó gì cả !

- Tôi đã cố hết sức...

- Chắc cậu chưa làm cho nó mê mẩn tới khốn đốn đấy thôi, - Vônphôn cười khẩy, vẻ khinh bỉ. - Tớ lại tưởng cậu là một thằng vô địch...

Landô mệt lử lả. Sau khi đưa Rênata đi, hắn đã gọi taxi chở về căn hộ của mình. Cái giường bị tàn phá gọi lại cho hắn cuộc chạy tình ái chẳng đưa đến tích sự gì : Rênata không trở lại nhà hắn. Một bã không ngủ nổi, hắn chỉ chớp thiếp đi, lơ mơ vào lúc sáu giờ sáng. Chiếc đồng hồ báo thức làm hắn chồm dậy lúc bảy giờ. Mười phút sau hắn đã trình diện với Vônphôn.

Đang mãi bàn bạc với Yudenman, Italô đã nhìn hắn ba phút qua khe cửa, đủ để chửi rửa hắn toi bời, bêu diếu cái thất bại mới mẻ kia. Tím bầm ruột gan, Landô vào gặp Bêlindôna ở trong bếp. Thành linh hắn đối. Hắn tự làm lấy cho mình, lẫn mẩn như bệnh hoạn, một chiếc bánh kẹp thịt trong khi Piêtrô lục tủ lạnh lấy một chai bia.

Landô ngồi ăn bánh. Những sự kiện ngày hôm qua, còn tệ hại hơn cả cái đêm lao động khổ sai thua lỗ của hắn, đang dày vò hắn. Đức mẹ đã muốn hắn thoát khỏi cái số phận mà hai tên khổng lồ đã dành cho đứa bạn hẩm hiu của hắn. Hắn thầm hỏi một đứa đàn ông bị làm nhục như Belindôna thì làm thế nào lại có can đảm nhìn thẳng vào mặt người khác cơ chứ.

Đúng là Bêlindôna tránh con mắt của hắn từ khi chịu nỗi nhục kinh khủng kia, cứ lặng lẽ và cúi gằm xuống, làu bàu trả lời những câu hỏi vô vị của Landô. *"Nó sẽ giết mày !"* - một đứa anh của Inétx bảo Landô. Hay là thằng ấy chỉ muốn dọa cho hắn sợ ?

- Này, Piêtrô, tớ làm cho cậu một cái bánh kẹp thịt nhớ ?

Không trả lời. Hoảng vì sự im lặng thành linh, Landô quay lại xem Bêlindôna lần mò cái gì ở sau lưng mình.

Tóc hắn dựng ngược lên : đứng im lìm cách hắn một mét, Piêtrô dăm dăm nhìn vào gáy hắn. Trong tay phải gã, một con dao bếp dài và nhọn. Trong vòng năm tích tắc vô tận, mắt chúng chọi nhau. Landô không tài nào nuốt được nước bọt để tổng trôi miếng bánh hắn đang ăn ở trong mồm đi.

- Cái gì mà cậu nhìn tớ như thế ? - Landô tru tréo.

Không một lời, Bêlindôna quay đi, lúi húi cắt một miếng bánh cho mình.

Khi chạm đất liền, Gabêlôti suýt nữa xử sự như tất cả những người đắm tàu : quỵ xuống hôn đất. Mặc dù uống nhiều thuốc an thần, ông vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo một cách ghê rợn cho đến lúc hạ cánh, hoảng hồn nhìn đường băng đến gần, mặt đầm đìa mồ hôi, cảm chắc máy bay sẽ bị đâm sầm xuống đất. Nó đi quá nhanh, khó lòng mà dừng kịp trước khi húc vào những nhà cửa hiện lộ nhô ở xa xa. Lấy có xí mũi, ông giở chiếc mũ xoa nhỏ bằng lụa, nhét vào mồm.

- Đấy ông xem, có ghê gì đâu nào ! - Mêlơn nói.

Gabêlôti cau có nhìn viên bác sĩ thuê, lập cập tháo thắt lưng an toàn và nhào vội ra cửa, trước khi người ta đẩy thang vào. Cácmin Crimelô theo sau nhưng khôn ngoan không bình luận gì. Qua màu da nhợt nhạt của Đôn Etô, hắn đoán được nỗi đau khổ của ông.

Ngay sau khi qua chỗ khám hộ chiếu, họ đã thấy Bađalêto đứng chờ.

- Chào Đôn Etô. Xin mời đi theo tôi... Những người kia đã ở đấy rồi ...

Theo chỉ thị, Cáclô đã đáp chuyến máy bay New York - Milan cùng với Tôma Mécta và Anggiêlô Bắcbá. Về phía mình Frăngki Xabatini và Simêon Phêrô đáp xuống Liông ở Pháp. Cả hai tốp đều đi xe lửa đến Duyrich.

Ở Thụy Sĩ, Luxianô Dulinô đã tổ chức những chi tiết của chuyến viễn chinh. Dulinô là người phụ trách mạng lưới gái điếm của gia đình Gabêlôti ở vùng nam Châu Âu. Hệ thống nhà thổ chui, phòng trọ và chạng nghĩ đường dài của hắn rải ra trên một tuyến ngang Tây Đông xuất phát từ Boócđô và duỗi sang đến tận Áo, với một mũi ở Munich, qua Liông, Gronôp, Giơne, Duyrich, Viên để lan nữa xuống phía nam, tới Bắcxơlon, Madrit, Lixbon, Rôm, Milan và Náp. Tức bảy nước. Ở những nơi mà các bộ trưởng của khối thị trường chung đã thất bại với những vấn đề buồn cười về rau cỏ thì Dulinô lại huênh hoang đã giữ được, "*Châu Âu của đít đôi*" vẫn đứng vững. Không được Đôn Etô tán thưởng lắm, ông có xu hướng hạ thấp công việc của người khác, cho rằng vẫn còn có thể tăng thêm được năng suất.

Cho nên khi Angiêlô Bắcbá yêu cầu hắn bố trí chỗ ăn ở của Đôn ở Duyrich, hắn đã túm ngay lấy cơ hội để làm nổi giá mình.

- Tôi lo tất cho ! - Hắn nói.

Hắn chưa gặp Gabêlôti bao giờ, nhưng hắn biết ngay ai là ông khi hắn thấy ông hiện ra ở giữa đám phó và cổ vắn. Hắn lén khụy đầu gối xuống, cầm lấy cổ tay phải của Đôn Etô đặt môi lên.

- *Baccio Imani.*

Gabêlôti có thể chấp nhận dấu hiệu tôn kính như thế ở một nơi công cộng. Nhưng chẳng ai để ý thấy cử chỉ này của Dulinô. Ông rút cổ tay lại, lau bầu cái công thức thông lệ :

- *Aizti, non sei rifardu ([60])...*

Hai chiếc Mexêdetx 600 màu đen, kính màu, chờ họ trước sân bay. Hai tài xế cũng mặc đồ đen vôi vàng mở cửa xe.

- Ông có lên xe không, bác sĩ ? - Đôn Etô hỏi Mêlơn.

- Rất cảm ơn, tôi đi tắc xi. Ông chắc bận. Ông biết chỗ tìm tôi chứ ?

- Sẵn sàng với ông.

Mêlơn cúi chào, quay gót và mất hút vào trong đám đông. Etô lên chiếc Mecxêdetx đầu tiên với Luxiannô Dulinô và Angiêlô Bắcbá. Badaletô, Crimelô, Mecta, Xabatini và Phêrô rúc vào cái xe kia.

Khi nghĩ về chuyến đi, lúc đầu Đôn Etô muốn rằng người của mình không đến Thụy Sĩ thành một nhóm. Sau khi tính toán, ông thấy sự thận trọng này là vô ích: tại sao lại ẩn giấu ? Ông là một nhà doanh nghiệp đáng kính đi cùng với ban tham mưu của mình. Trái lại, việc tập hợp ở sân bay Duyrich lại phục vụ cho các dự án của ông. Ông mong người ta biết ông đến đâu và sắp

làm gì ở đó.

- Tôi đã đặt cho ông nhiều dãy phòng ở khách sạn Cômôđô, thừa Đôn Etô.

- Tốt. Thế còn hoa ?

- Ở trong thùng xe !

Luxiano Dulinô mở miệng định nói cái gì nhưng lại thôi.

- Bao lâu thì chúng ta đến đó ? Gabêlôti hỏi.

- Mười lăm phút, - Dulinô đáp.

Etô ngồi thu lu trên đệm da êm mềm mại, đưa mắt nhìn phong cảnh.

- Nếu ông cần ở lại lâu hém, - một lát sau Dulinô nói tiếp ! - tôi có thể thuê cho ông một tòa nhà.

- Cám ơn, - Gabêlôti nói. - Sẽ không cần đâu.

Chặng đường sau đó diễn ra im lặng, Dulinô suy luận rằng Đôn Etô là một *“Umo di panxa”*, một người suy nghĩ ít nói.

Hai chiếc Mecxêdetx đỗ nối nhau.

- Ông đã đến, - Dulinô nói.

Xa đó một trăm mét, một chiếc Vônxxvaghên màu kem cũng đỗ lại. Ở trong xe, là Phôn cô Môri, Môsê Yudenman, được Đôn Etô cho hay số chuyến bay, đã giao cho hắn theo dõi rồi báo cáo lại. Hắn thấy Đôn ra khỏi xe, lập tức được vây kín bởi bảy người, trong đó hắn nhận ra Cácmin Crimelô và Angiêlô Bắcbá, hai cố vấn của Gabêlôti.

Phôn cô biết rõ hơn ai hết viên cố vấn cuối cùng, Moóctimơ Ô Broi, đã hóa ra thế nào rồi. Người thứ ba là Tôma Mecta đáng gờm, phó capô, người thừa hành những công vụ rợn tay của gia đình, thông qua đám lính tráng. Những người khác, Caclô Bắdalelô, Frăngki Xábatini và Ximêon Phêrô, ba trợ lý của ông : lớp tinh hoa đấy... Ngược lại hắn chưa gặp người thứ bảy bao giờ. Một thoáng qua óc hắn, rất nhanh: chỉ hai hay ba quả lựu đạn là rồi đời cái băng đó thôi mà.

Khi thấy người tài xế lấy ở trong thùng xe ra một bó hoa, hắn ngờ hiểu được cái việc Gabêlôti sẽ làm ở nhà xác Duyrich. Sau khi bàn bạc và nhau một lát, nhóm người đi vào trong tòa nhà. Chỉ còn hai anh tài xế ở trong hai chiếc Mecxêdetx. Các nhân viên nhà xác không do dự một chút nào.

Họ đã thấy, qua cửa sổ, việc đi tới của cái đám người nổi bật này. Bị những chiếc xe sang trọng và vẻ quyền uy bình thản của Đôn Etô đang trị vì lên đám quần thần làm choáng ngợp, họ sẵn sàng tuân lệnh ông.

- Người cộng tác của chúng tôi sẽ đưa ông đi... Nhưng về hoa thì... Tôi xin phép được nói với ông rằng hoa không có lý do nào để vào trong nhiệm sở chúng tôi.

Luxinanô Dulinô đã biết điều này khi người ta sai hắn mua hoa : Nhà xác không phải là nghĩa trang. Nhưng là người kín đáo, hắn không nói ra điều nhận xét đó ở trong xe. Được người nhân

viên dẫn đường, họ đi vào trong gian phòng lạnh. Ba bức tường kim loại gồm toàn những ô kéo chồng lên nhau. Người nhân viên nhè nhẹ kéo, một cái cẳng hiện ra.

Như người vốn lâu ngày quen thuộc với nỗi đau nhân thế, ông ta lúi vào một góc xa nhất của gian phòng để cho các vị khách mặc niệm trước cái vật thảm sầu còn lại. Vừa giờ quyển sổ đăng ký chốc nữa sẽ mời khách ký vào, ông vừa thắc mắc liệu khi chết, thân thể ông có được hưởng ngàn ấy biểu thị kính mến như cái chân này không đây. Trung thực, ông kết luận bằng phủ định và cảm thấy thất vọng và chán nản.

Gabêlôti làm một dấu hiệu lộ liễu cho Caclô Badaletô.

Trước khi trở thành một trong những trợ lý của ông, Badaletô đã làm việc ấy mấy năm cho Giencô. Nếu một ai có thể nhận dạng được cái chân này thì chính là hắn.

Hắn hơi cúi xuống cái hòm, vẻ ghê tởm hiện trên mặt.

Rồi hắn ân hận cho thấy sự bất lực của mình bằng một bộ điệu dứt khoát.

Đôn Etô đã đặt cho hắn cái thử thách này. Cáclô không muốn làm phật ý ông. Nhưng ông nghĩ thế nào mà lại cho rằng Giencô đã có thể vạch cả chân ra cho hắn xem, - hắn, Badaletô, bắt đầu là thằng lính ở trong gia đình?

Và hơn nữa, vì lý do gì mà ông ta lại vạch cơ chứ ?

Sau một thời hạn phải chăng, Đôn Etô lắc lắc người.

Không do dự, ông ký vào sổ đăng ký mà người nhân viên đưa ra.

Người bà con bất hạnh của chúng tôi rất được trọng vọng. Tôi chắc là một số lớn bạn bè đã đến phúng ông ta...

- Vài ba người thôi, - người nhân viên nói, không thỏa hiệp.

Gabêlôti gật gật đầu rồi đi ra hành lang, cả kíp theo sau. Ở Duyrich ông chẳng tiến bộ gì hơn New York cả. Ngoài những lời khẳng định của Italô ra, không có gì chứng tỏ rằng cái chân này là thuộc về Giencô. Chẳng chứng tỏ hơn nữa rằng Giencô đã chết thật. Trong khi ông làm thằng hề ở Thụy Sĩ thì có thể anh em nhà Vônphôn đã biến đi mất với tiền của ông rồi cũng nên.

Ông ra đến đường phố thì người thương trực nhà xác đuổi kíp.

- Thừa ông...ông quên hoa ...

Đôn Etô gật đầu lịch sự cảm ơn. Ông nói với tài xế...

- Để nó vào trong thùng xe !

Đoạn ông nói rít giữa hai hàm răng.

- Nếu Vônphôn muốn lừa tao thì tao sẽ đích thân đem đặt bó hoa này lên mộ nó.

Khó nói vô cùng vì nó liên quan đến tính mạng tất cả. Nhưng Menvin Bôt không thể lùi được nữa. Mắt những người phụ trách cao cấp lo lắng, soi mói nhìn chăm chăm vào ông. Ông hắng giọng, chĩa bức tê lệch vừa nhận được ra, nói :

- Tin dở. Tôi đọc cho các ông bức điện ông chủ tịch vừa gửi cho tôi...

Ông đeo kính vào, giở tờ giấy đã được thuộc lòng.

Gửi Menvin Bôt, Tổng giám đốc, Công ty Xe hơi Lục Địa. KHẨN - BÁO BẰNG MỌI CÁCH SẴN CỎ CÁC CHỦ NHÂN BÓNG ĐẸP P9 - KHUYẾT TẬT CHẾ PHẨM THÂN CỘT LÁI - NGUY HIỂM - BỘ PHẦN HƯ HỎNG ĐỐI KHÔNG MẤT TIỀN.

Ký tên : HÔME CLỐP

Trong bầu không khí im lặng bàng hoàng, Bôt đặt bức tê lệch xuống, tựa như nó nặng cả tấn. Một giọng nói cất lên :

- Thế là tự sát ! Nếu làm thế thì chúng ta sập tiệm ! Còn những hơn bốn trăm nghìn chiếc P9 đang lưu hành ! Mỗi lần kiểm tra sẽ tốn chúng ta ít nhất ba trăm đôla, rồi còn phụ tùng thay lẫn công thợ. Tính mà xem !

- Vậy mà ông lại bảo chúng tôi rằng, - giám đốc viện nghiên cứu kêu lên, ông chủ tịch sẵn sàng liều một cách có tính toán. Ở đây chúng tôi thừa biết máy điện toán trả lời những gì.

- Tự chúng ta phá sản chúng ta thôi ! - Ông tổng quản trị nói. - Không có công ty nào sống sót nổi sau một trận trích máu thế này Đây là phá hoại !

Menvin Bôt cúi đầu chịu trận. Ông những muốn tránh không nói với họ điều ông vừa được biết bằng điện thoại mười phút trước đây qua miệng Gachaimơ, cánh tay phải của Clốp ở Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Nhưng đến bước này thì ông không có quyền để cho họ nuôi bất cứ một ảo tưởng nào. Ông gơ tay xin yên lặng.

- Các ông !...Các ông... Cách đây sáu ngày, khi tôi gặp ông chủ tịch ở Thụy Sĩ, tình hình chưa gấp gáp trong việc gánh chịu trách nhiệm về sinh mạng con người. Để thuyết phục ông ấy, để tự bảo vệ cho chúng ta, tôi đã đề nghị điều kiện sau đây : nếu trong ba tháng tới không xảy ra tai nạn nào thì chúng ta cứ để cho lưu hành...

- Vậy ? Đã phải ca thán gì về một tai nạn nào nữa đâu ?

Khi ông chủ tịch gửi bức tê lệch này cho chúng ta thì không. Muốn gì cũng chứng tỏ rằng ông

ấy đã thay đổi ý. Tôi sẽ có thể cố lay chuyển ông ấy một lần nữa, yêu cầu hoãn quyết định... Khốn thay, từ nay là không thể rồi. Vừa mới xong, tôi biết có một chuyện rắc rối đã rơi lên đầu chúng ta. Thân cột lái một chiếc P9 lại bị gãy, cái thứ chín.

- Ở đâu ?
- Chính tại Duyrich.
- Có nghiêm trọng không ?
- Chết người. Người lái ấy chính là con gái của Hôme Clốp.

*

- Họ ở đây cả. Cả à ?
- Gabêlôti đã đi với toàn thể bộ tham mưu...
- Cậu thấy những đứa nào ?
- Cacmin Crimelô, Angiêlô Bắcbá, hai viên cố vấn. Tôma Mecta, phó capô và ba trợ lý, Cáclô Bắđaletô, Ximêon Phêrô, Frăngki Xabatini. Cộng một đứa tôi không biết. Nó chờ đám kia ở sân bay với hai tài xế. Ông đoán xem họ đang ở đâu bây giờ ?
- Tôi không thích đồ.
- Ở nhà xác. Với những bó hoa.
- Cảm ơn. Thôi cậu đi.

Đó là những điều Môsê Yudenman và Phôn cô Môri nói với nhau một lúc trước đó. Môsê lập tức phản ứng bằng cách gọi Vitôriô Pidô ở New York.

- Vitôriô ?... Lấy Andô, Vixentê và Giôxep rồi phốc sang cho nhanh. Chuyến bay đầu tiên là tốt nhất. Lẹ lên Cậu biết tìm mình ở đâu rồi chứ ?

Hắn đặt máy xuống sau khi Vitôriô chấp nhận. Với Vitôriô Pidô, Andô Amanphi, Vixentê Bruto và Giôxep Đôtô ở Duyrich, thế quân bình giữa hai gia đình Vônphôn và Gabêlôti sẽ được lập lại. Còn phải biết tại sao Đôn Etô lại mang theo bộ tham mưu bắt thịt của lão làm hành trang.. . Nghe Phôn cô nói, Môsê hiểu ngay lập tức việc dừng lại ở nhà xác cùng với hoa và mặc niệm phải phép trước cái gì còn lại của Giên cô, chỉ là một bảo đảm hòa bình lộ liễu mà Đôn Etô gửi cho Italô mà thôi. Hắn cũng suy luận ra rằng nếu Gabêlôti đề nghị hòa bình với một người lão coi gần như là đồ vô dụng thì tức là vì lão không có sức làm chiến tranh. Vậy Môsê có thể yên tâm về một điểm: Gabêlôti chưa lấy được tài khoản, cũng chẳng hơn gì Vônphôn. Tại sao? Bây giờ câu trả lời đã rõ ràng : Moóctimơ O Broi đã phản Đôn của mình ở Naxau bằng cách cho chủ một con số giả. Từ nay, chỉ một người có thể tháo gỡ được tình hình : ông chủ ngân hàng.

Khốn nỗi sau những cư xử mà Italô bắt ông chịu, tình hình đã trở thành chắc chắn là ông ta sẽ không hai tay mang nộp mã hiệu cho họ nữa đâu.

Ngay trước mắt, Môsê phải cho tay Vônphôn đa nghi này chấp nhận những quyết định chính mình đã nghĩ thay cho gã mà không hỏi han gì cả, như đó chính là Vônphôn nghĩ ra vậy.

- Italô, tôi vừa được biết một trò rất lòi thối... Môri mới gọi xong. Gabêlôti đang ở Duyrich. Nhưng không một mình. Có đến một chục người đi cùng với lão ấy.

- Còn chờ gì mà cậu không gọi Vitôriô bảo đến ngay với An đô, Vixentê và Giôxep nữa ?

- Anh thấy là cần thiết ?

- Cậu muốn là ta năm chọi mười à...

- Tốt lắm. Tôi gọi hân vậy.

- Ai đi với Gabêlôti ?

- Crimelô, Bácsba, Mecta, Badaletô, Xabatini, Phêro.

Cộng thêm hai ba đứa lạ mặt ở cái “ủy ban đón tiếp”. Nhưng chớ có lầm, Italô. Gabêlôti muốn được anh yểm hộ đấy. Việc ông ta làm đầu tiên là đến nhà xác phúng viếng Giencô.

- Chính lão giết anh ấy.

- Không phải ông ấy. Ô Broi ! Bây giờ hãy để tôi chuẩn bị đất hoạt động cho anh...

Còn lại một việc tế nhị Môsê phải đảm nhận : giải quyết những chi tiết của cuộc gặp thượng đỉnh. Không một thủ lĩnh gia đình nào có thể đi tới gia đình kia mà không đặt ra vấn đề ngôi thứ. Cuộc hội đàm phải tiến hành ở đất trung lập, tốt nhất là đối mặt, không có nhân chứng. Yudenman tinh tế cho rằng Vônphôn và Gabêlôti có nhiều cơ may đi tới một thỏa thuận, nếu cả hai đều không phải đóng một vai trò ở trước mặt thuộc hạ. Trường hợp Italô phạm sai lầm thì Môsê vẫn có thể can thiệp sau để bù chuộc lại.

*

- Cái gì không ổn đấy, Piêtrô ?

Bêlindôna lái xe đưa hân tới khách sạn Cômôđo để gặp Gabêlôti. Suốt chặng đường, gã chẳng hề hé răng.

- Cậu phiền não cái gì thế ?

- Tôi ấy à ? Không... không...chẳng có gì cả.

Gã chăm chú tránh những cam bẫy giao thông. Môsê biết Piêtrô từ lâu rồi : chắc chắn, tận tâm, trung thành đến chết, Italô đã kể vắn tắt cho hân chuyện Landô và Piêtrô bị những thằng mọi cao hơn hai mét nện cho nên thân, dẫn tới việc Inetx, con bồ của Clốp, bỏ trốn. Điều đó hân

đã làm cho Bêlindôna suy sụp tinh thần bởi lương tâm nghề nghiệp của gã thì đã lừng tiếng trong Công đoàn.

Môse nhìn trộm tay hộ pháp. Trên cái cổ bò đực, đầu gã nặng trĩch như bằng hoa cương mang một vẻ trần trụi đau đớn. Yudenman càng ngạc nhiên thêm vì bình thường Piêtrô Bêlindôna đâu có bao giờ nghĩ ngợi. Gã uống, ăn và ngáy như một con vật, tuyệt đối không có một nỗi lo siêu hình nào.

Chiếc xe lượn vòng bụi hoa và đỗ lại ở trước bậc tam cấp của khách sạn.

- Chờ tở ở đây, - Môse nói.

Hắn trông thấy Angiêlô Bắcbá ở bậc trên cùng. Trò ngời thứ cũng được chơi ở cấp đại sứ và bộ trưởng toàn quyền. Trong khi Yudenman leo lên bốn bậc, Bắcbá cũng đi xuống bốn bậc. Để gặp nhau đúng giữa tam cấp, người nào cũng đi bằng ấy bước.

- Chúng tôi chờ anh, - Bắcbá nói.

- Tôi đây, - Yudenman cúi đầu đáp.

Cả hai bước vào trong gian sảnh khách sạn, sau khi Bắcbá lễ độ để cho Môse đi trước qua cổng quay.

*

Bây giờ thì Landô sợ, việc thiếu ngủ không giải thích được tất cả. Hình ảnh Bêlindôna vượt vườ lười dao ở sau lưng hắn đã gieo cho hắn những hồi tưởng ghê gớm. Một lô một lốc những chi tiết nhỏ xíu lúc đó hắn không chú ý tới, nay trở lại tâm trí hắn. Kể từ tấn bi kịch với anh em Inetx đến giờ, Piêtrô không nói với hắn một câu nào nữa. Ngay sau cả chuyện lười dao trong bếp, Bêlindôna vẫn im lặng, cố tình quay lưng đi để không trả lời những câu hỏi về sự đối xử lạ lùng của mình. Landô nhẹ người thấy gã đi cùng với Môse Yudenman.

Xe họ vừa ra khỏi rào sắt thì Phônco Môri tới. Landô muốn tranh thủ việc này để bỏ trốn khỏi cái không khí chờ đợi dọa nạt của ngời biệt thự. Hắn chỉ có một thèm khát : về nhà mình, tắm nước thật nóng, mặc áo choàng trong nhà và xả hơi một vài tiếng.

- Phônco, tở đi lấy cái xe và thay quần áo nhé. Nếu ông chủ hỏi thì kêu giùm về nhà tở.

- O K. - Môri nói.

- Phônco ...

- Hử ?...

- Bêlindôna ấy, cậu biết đã lâu chưa ?

Phônco thắc mắc nhìn hắn.

- Mà sao ?

- Chả có gì cả, - Landô nói.

Hắn gọi một tắc xi bằng dây nói.

- Đường Bờ Đẹp.

Ngoài bộ chìa khóa để cho Rênata, còn một bộ khác hắn đang cất trong túi. Khi tới nhà Clốp, hắn không còn thấy chiếc xe ở chỗ hắn đã đỗ nữa.

- Đi vòng quanh khối nhà này...

Người tài xế theo lệnh và trở lại điểm xuất phát: chiếc *Bóng Đẹp* đã mất tích thật.

- Đi. - Landô nói, cho địa chỉ nhà mình.

Hắn không thích nấn ná trong khu này. Có phải là Rênata đã đưa chiếc xe đi hay không ? Người ta ăn cắp mất ư ? Nhưng ở Thụy Sĩ, ai cũng biết rồi, không có ăn cắp vặt. Thất vọng, một đờ đẫn cả người, Landô trả tiền tắc xi và vào trong nhà.

- Ông Landô Baretô ?

Một trong hai tay đứng tựa vào cây cột cẩm thạch gian sảnh đi ra, mỉm cười, vẻ hiền lành. Anh ta chìa tấm thẻ cảnh sát vào dưới mũi Landô rồi nhẹ nhàng nhắc lại:

- Có đúng ông là ông Baretô không ?

- Vâng, - Landô cau mày nói.

- Ông có thể theo chúng tôi đến trụ sở được không?

- Để làm gì ?

Đến lượt mình, viên cảnh sát kia cũng rời chiếc cột, và không vì thế mà tòa nhà sụp xuống.

- Chuyện chiếc xe của ông.

Tuy mệt nhoài, Landô vẫn tỏ ra lạnh trí.

- Đúng thế, người ta vừa mới ăn cắp của tôi. Tôi đang sắp sửa đi báo.

- Ông yên tâm, ông Baretô, chúng tôi đã tìm thấy rồi...

- A, ở đâu vậy ?

- Trên đường ra sân bay. ông đi chứ ?

Giọng lịch sự nhưng hai người đã đứng kếp lấy hắn.

Qua mặt họ, Landô biết rằng lời mời này là một mệnh lệnh.

- Tôi cần thay quần áo, - hắn nói. - Tôi không thể...

- Ông chỉ mất một phút thôi. Thủ tục ấy mà. Ông đi nào, trung úy Bletso đang chờ ông.

*

Sau cuộc thảo luận trù bị khá dài, Yudenman và Bácba thỏa thuận hai ông chủ của mình sẽ gặp nhau ở công viên của Đại khách sạn Đôn tơ. Một cuộc chuyện trò gần một bể bơi, giữa một bãi khúc côn cầu và hai sân quần vợt thì có vẻ được hai người thích thú hơn một phòng khách tư mà người ta chẳng bao giờ biết chắc chắn là có bị nhét đầy máy nghe trộm hay không. Theo ý họ, thiên nhiên cho được nhiều bảo đảm bí mật to lớn hơn. Cuộc hẹn gặp định vào đúng trưa. Mỗi capô chỉ được có hai bảo vệ ở cách họ năm mươi mét, như vậy giữ được cả an toàn lẫn bí mật.

Sau đó, hai viên cố vấn chia tay nhau để truyền đạt với ông chủ mình về thể thức cuộc hội nghị của họ.

Mười hai giờ kém năm, một chiếc Mecxêđetx 600 màu đen đặt Etô Gabêlôti ở trước bệ sân đắp cao của khách sạn Đôn tơ. Với vẻ lưng khùng hiền lành của một người dạo chơi, Đôn Etô đi vài bước về phía bể bơi. Chưa có ai dưới nước nhưng mặt trời chiếu sáng đã kích thích nhiều khách nằm ườn ra trên các ghế vải gấp quanh thành bể.

Không khí vo ve tiếng ong vò vẽ, tiếng chim riu rít. Gió đầy hương vị ngọt ngào làm những ngọn cây đã nở bung nụ mầm khe khẽ run rẩy. Etô đi theo một lối sỏi có viền những bụi mề diệp đang rộ hoa. Lối đi rẽ ở giữa hai cây phong và Gabêlôti, có Tôma Mecta kèm bên, trông thấy Ximêon Phêro đang ngẫm nghĩ trước một vạt nước. Bộ đồ nghiêm trang màu đen của hắn, theo Etô, có vẻ sường sượng ở trong cái bối cảnh đã mang vẻ mùa hè này rồi. Ông nhận ra mình cũng mặc đen nốt, và lại cả Tôma nữa.

Ở cách một trăm mét, một vật đen khác làm ông chú ý. Ông nhận ra hình thù nặng nề, vạm vỡ của Piêtrô Bêlindôna, hắn đang chăm chú đọc một tờ báo mà chắc hắn chỉ xem được có ảnh. Con mắt sắc sảo của ông cũng ghi nhận sự vắng mặt của Bé Vôn pôn.

Nửa phút sau khi chiếc Mecxêđetx đến, hiện ra chiếc Fiat của Italô. Phôn cô Môri cầm lái, xuống xe mở cửa cho hắn. Italô và Môri đi cùng con đường của Gabêlôti và Tôma Mecta. Sỏi lạo xạo dưới chân họ. Cả hai cũng đều mặc đồ đen. Italô nhìn thấy cái khối im lìm của Piêtrô ở dưới vệ thảm cỏ. Capô nào cũng đều phai một người đi trình sát trong vườn, chỉ giữ bên mình tên lính giỏi nhất trong cận chiến mã thôi. Ngoài một khẩu Hecxtan làm trữu xệ túi phải của gã, Phôn cô còn hai con dao ném.

Một con đã cắt đứt động mạch cổ của Patric Môhôn, móc như thường lệ trong một cái vỏ cố định ở giữa hai xương quai xanh, mũi chống ngược. Con kia, buộc dọc bắp chân trái, mũi chúc xuống, bằng một hệ thống dây.

Lúc Vôn pôn đã hiện ra trong tầm nhìn, Tôma Mecta, theo một tín hiệu của Gabêlôti, kín đáo lảng ra xa. Phôn cô Môri cũng làm tương tự.

Như Môsê đã cố vấn cho, Italô đi đến trước Gabêlôti.

Lực lượng cân bằng, không hề cấm đoán người trẻ hơn đi bước trước tới người cao tuổi, như truyền thống vẫn yêu cầu. Khi còn cách Etô một mét, Bé Vônphôn dừng lại, mặt trung hòa và chăm chú, hai tay buông thõng bên người.

Hắn nói :

- Ông yêu cầu gặp tôi, Đôn Etô. Tôi đây.

Một nụ cười hiện trên mặt Gabêlôti, hiền hậu, cha chú.

- Tôi cảm ơn cậu đã đáp lại lời mời của tôi.

Italô cúi vì cái cách xưng hô đàn anh kia. Nhưng Đôn Etô đã dang rộng tay ra ôm lấy hắn vào ngực và cho một cái hôn anh em.

Cho phép tôi nói với cậu nỗi đau buồn mà cái chết của anh cậu, *mi figliu* ([61]) ! đã đem đến cho tôi.

Etô lùi ra, vẫn không buông vai Italô. Ông giữ vai hắn như vậy và nhìn thẳng vào mắt hắn, con mắt nồng nhiệt nuốt lấy hắn, tựa như ông tìm lại được một người bạn cũ thân yêu thất lạc từ lâu rồi.

- Đôn Giencô là bạn tôi. Ông là người tôi kính trọng và ngưỡng mộ nhất.

Ông thân mật cầm cánh tay hắn kéo đi. Tuy cơ bắp có hơi tự nhiên co cứng lại nhưng Italô vẫn nín nhịn đi theo. Với vẻ bàng quan giả tạo, Môri, Mecta, Bêlindôna và Phêro đều không rời họ lấy nửa con mắt.

- Người ta nói với tôi về cậu nhiều lắm, Italô, và tôi hài lòng là có dịp hiểu được cậu nhiều hơn. Tôi quen anh cậu từ khi ông ấy mới bắt đầu. Qua ông ấy, tôi biết được những việc của cậu, những việc làm cho cậu phải ngạc nhiên...

- Thí dụ ? - Vônphôn lạnh lùng hỏi.

Gabêlôti cười ròn tan.

- Vụ cửa hàng chạp phô, ông lão Bixiôtô ấy... Hà, cậu thấy chưa... Cậu lúc đó chắc mười bốn tuổi...

- Mười ba.

- Tôi nói cái gì vậy ! Cái đó làm cho cậu thích hả ? Cuộc đời đã dành cho cậu một vận may lớn, Italô, và một vận xui lớn : cậu ra đời ở dưới bóng một vĩ nhân. Vì chớ có lầm đấy : Đôn Giencô là một vĩ nhân, *un umo di respeco* ([62]). Công việc của chúng ta do tình cờ có đôi ba phen làm cho chúng ta đối lập với nhau nhưng luôn luôn là trong sự trung thực. Lẽ ra tôi chẳng nên nói với cậu điều này vì nó đòi có lòng e thẹn, là ngay cả trước khi đến khách sạn thay áo quần, tôi đã đến nhà xác để chào ông ấy một lần cuối.

Xúc động vì kỷ niệm đó, Gabêlôti im lặng. Khoác tay nhau, hai người lặng lẽ đi chừng hai chục mét. Đôi khi Đôn Etô chìa tay ra để vuốt một cành hoa. Họ đến trước một tấm ghế dài.

- Cậu có muốn ngồi không ? Chúng ta sẽ thảo luận được tốt hơn: Như cậu thấy đấy, tôi đã có thêm mấy cân và mấy tuổi. Đi thì dễ mệt hơn...

Buông mình xuống tấm ghế, Gabêlôti thở dài mẫn nguyện. Italô cũng ngồi xuống. Chẳng có gì đã xảy ra như hần tưởng tượng trước đó. Hần đã tập trung năng lượng để cắn một con thú dữ hung hăng, thay vì thế, lại là ở trong một vườn tre đầy những cô bảo mẫu hồng hào, hần nghe những lời lẽ chẳng công cũng chẳng phạt mà lại dịu khuây của một người hơi béo phì, có tiếng thở hơi hỗn hển. Theo cái đà này thì những chuyện thấp khớp và tiêu hoá khó khăn sẽ chẳng đến muộn mằn đâu. Nhưng Môsê đã van hần đừng cẩu kính, cứ để xem...

- Cậu chưa nói nhiều, - Đôn Etô nói, - có lẽ cậu khó chịu vì tôi gọi cậu là cậu. Nhưng cậu hãy hiểu cho, đó là một dấu hiệu tin cậy và hữu nghị ở phía tôi. Nếu cậu vì nể tôi cũng như tôi vì nể anh cậu, thì tôi rất mong cậu cũng cậu tớ lại với tôi. Tôi cũng yêu cầu cậu hãy tin ở lòng thành thật của lời lẽ tôi. Tôi biết cậu có nghi đôi chút... Không, không !... Đừng nói trái lại với tôi vì tôi sẽ chẳng tin cậu đâu mà ! Trước khi phán xét nhau, con người cần phải hiểu nhau đã. Chúng ta liên kết với nhau hoàn toàn trong cái vụ đang liên quan đến chúng ta đây. Trong ít lâu nữa, cậu sẽ làm cảng của gia đình chứ...

- Tôi đã là.

Lại chuỗi cười ròn tan, độ lượng và cha chú.

- A, Italô, Italô Giencô đã tả cậu rất đúng... Xốc nổi nhưng tốt bụng. Này nhớ lấy, là Đôn ấy, việc đó không tự cho được đâu mà là xứng đáng hay không...

- Việc ấy phải giành lấy, - Italô nói, không cao giọng.

- Cậu nói đúng hoàn toàn, cái ấy cũng phải giành chứ, và tôi tin rằng có cậu thì gia đình Vônphôn sẽ vững đấy. Bây giờ ta nói chuyện nghiêm túc... Cậu nghĩ tại sao tôi lại đến Duyrich chứ gì ? Cố vấn của tôi, Moóctimơ Ô Broi mất tích. Người anh bất hạnh của cậu thì chết. Vậy thì sao tôi có thể để cho hai tử của chúng ta nằm kẹt trong một ngân hàng được ? Vì lịch sự với cậu, tôi không thể làm cái gì mà lại không báo cho cậu biết. Vậy nên, tôi hỏi cậu : cậu có thấy cái gì tai hại nếu như tôi rút tiền chúng ta ra khỏi Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich để cho nó được chuyển đi bằng cái chu trình mà chúng ta đã dự tính với Đôn Giencô không ?

Tuy giữ miệng, Vônphôn vẫn không thể không nhìn ông một cái nhìn sắc bén.

- Cậu có vẻ ngạc nhiên ? - Gabêlôti sừng sốt. - Cậu không tán thành ?

- Có chứ, hoàn toàn. Ông đã nói với chủ ngân hàng chưa ?

Đôn Etô chỉ vào hần một ngón tay vờ đe dọa.

- Italô, Italô... Cậu làm tôi giận đấy... Cậu không cậu tớ với tôi.

- Cậu đã nói với lão ta chưa ?

- Ngay đầu buổi chiều nay tôi sẽ đi tìm cái thuộc về chúng ta.

Vônphôn không thể không nói ra cái câu hỏi đang bồng rẫy miệng hần nhưng hần cũng biết nói ra là ngu ngốc...

- Cậu đã có số tài khoản chưa ?

Gabêlôti có vẻ đau khổ và nhìn hần bằng con mắt sừng sốt :

- Kìa Italô, nếu tôi không có thì ai có được ? Tôi biết rất rõ rằng, vì lợi ích chung, cậu đã đến

nhà lão chủ ngân hàng để làm tiếp cái việc mà ông anh cậu chưa hoàn thành.

Tôi hoàn toàn thông cảm ý nghĩa việc cậu làm trong cơn xúc động đó... Dĩ nhiên cậu có thể nói với tôi. Như thế tôi sẽ bảo được với cậu điều mà cậu nên biết ngay từ lúc ấy : Các ngân hàng Thụy Sĩ còn kín hơn cả pháo đài Nôcx ([63]) cơ. Không kể rằng tôi có thể phạt ý, diễn giải sai cái cách làm tự phát của cậu... Này, nói thật nhé, tôi thậm chí lại có thể nghĩ rằng cậu đã cho vào cái việc không dính gì đến cậu, hay hơn thế nữa, nghĩ rằng sự đau buồn đã đẩy cậu hành động như một người điên... Cậu đặt cậu vào địa vị tôi xem...

- Cậu cũng đặt mình vào địa vị tôi đi ! - Vônphôn cắt lời gay gắt. - Anh tôi bị ám hại và ngay cùng lúc ấy, tựa như ngẫu nhiên, viên cổ vấn đặt dưới quyền cậu cũng lại mất tầm nốt !

- Tại sao cậu biết chuyện đó ?

- Chính cậu bảo tôi !

- Đúng là tôi bảo cậu, nhưng khi cậu đến ngân hàng thì cậu chưa biết.

- Thôi đừng chơi trò tranh hơn đi - Vônphôn quát. Tất cả những người của Công đoàn đều biết cổ vấn cục cút của cậu đã tếch thẳng rồi.

Hai con mắt nặng trĩu của Gabêlôti liền biến ngay thành hai cái khe lấp lánh không chút dịu dàng. Theo bản năng, suýt nữa ông ra hiệu cho Tôma Mecta để hấn phát hỏa. Ở cự li này, Tôma đủ sức bắn xuyên một quân bài lá. Ông cố hết sức tự kiềm chế, thở như một con bò, nhắm mắt lại và kịp thời nhớ ra là Vônphôn đúng, là cái rác rưởi Ô Broi đó quả là phản bội mình. Nhưng cái đó, ông lại không muốn Italô biết. Chưa... Vì niềm vui để cho thắng nhãi mặt nghệt này nuốt lại vào họng những lời chửi rửa của chính nó, ông không có quyền làm hỏng thành công của một trận đánh quan trọng đến mức này. Ông kiên nhẫn chờ đến lúc nhịp mạch trở lại bình thường, cúi xuống ngắt một bông cúc đại màu vàng, đưa lên mũi: không mùi vị gì. Ông nghiền nát bông hoa trong mấy ngón tay.

- Nghe tôi, Italô, vì tôi không bao giờ nhắc lại điều gì hai lần cả. Nếu cậu định bụng kể tục lâu đài Đôn Giencô thì cậu chớ có phạm vào việc ăn nói thất thổ. Vì kính trọng hương hồn anh cậu, hôm nay chỉ là lời khuyên của một người anh cả thôi. Nếu cậu nghe, như tôi nghĩ là thế, thì tôi sẵn sàng xóa đi, thủ tiêu các bất đồng có thể xảy ra ở giữa hai gia đình trước kia. Tôi nghĩ tôi đã nhượng bộ cậu phải chăng rồi. Vì rằng, cậu thấy đấy, cái chủ yếu là sống được lâu...

- Giencô cũng nói thế, - Vônphôn nói, vẻ cay đắng và hậm hực.

Gabêlôti đứng dậy.

Chớ quên lời tôi. Chốc nữa tôi đến ngân hàng. Chiều tôi cho cậu hay.

Ông quay gót đi. Italô để ý thấy ông đi vững và thoản thoắt. Cuộc hội đàm đầu tiên của họ kết thúc.

*

Trung úy Bletso giận dữ đặt máy xuống: vài tiếng nữa đại úy Kiêcpatric sẽ làm vương cẳng anh. Trong một cuộc trò chuyện dài, mà người nào cũng muốn mọi tin của người kia, đã tỏ ra là ông chủ cảnh sát trung tâm ở Đại lộ Sáu ít nhất cũng xảo quyệt bằng ông trùm cảnh sát quận

của Duyrich. Lợi thế duy nhất của Bletso đối với Kiêcpatric là ngay từ đầu anh đã biết rằng ông đại úy coi mình là một thằng ngu. Anh miễn cưỡng nhè ra vài tin tức còm về diễn biến của cuộc điều tra, vừa đủ để cho Kiêcpatric càng sa hố hơn. Những tên người mà anh cung cấp cho ông hình như làm ông nhập đồng.

- Nhắc lại, trung úy... nhắc lại !

- Tôi tự cho phép báo ông hay là những người đó không đến cùng một lúc. Các thông tin được những đồn biên phòng khác nhau của nước tôi cung cấp... Một số trong họ đến từ Pháp, một số từ Ý, duy Gabêlôti và Crimelô thì hạ cánh trực tiếp từ New York.

- Trung úy nghe đây... Tôi sẽ giải thích hết cho ông tại chỗ.

- Xin lỗi ?

- Vâng... Nếu ông không thấy hại gì thì tôi nghĩ tôi sẽ đến Duyrich.

Bletso kinh nhất là việc người ta giẫm xéo lên mảnh vườn riêng của mình. Mọi sự can thiệp của cảnh sát nước ngoài vào quận anh đều được anh cảm nhận như một điều sỉ nhục. Anh đã nín lặng một lúc lâu để cho Kiêcpatric thấy dự án của ông ta chương thế nào.

- Trung úy, tôi ở đó với danh nghĩa cá nhân thôi, dĩ nhiên rồi. Tôi biết những người trong cuộc... Nếu ông cần sự giúp đỡ của tôi...

Và với giọng quy lụy của người cầu cạnh, ông nói thêm:

- Giữa đồng nghiệp với nhau... Tôi tự hạn chế trong việc làm sáng tỏ những khía cạnh điển hình Mỹ của vụ này, những khía cạnh ông không thể biết được...

- Những người đó là ai ?

Đến lượt Kiêcpatri ngập ngừng lâu. Cuối cùng, ông tiếc rẻ nhè ra.

- Etô Gabêlôti là trùm một gia đình trong Công đoàn.

- Tôi sẽ trực xuất hấn.

Xin đừng làm gì hết, trung úy ! Chúng ta có thể thành công một trận đánh tuyệt diệu !

- Chúng ta ?

- Các ông ! Tôi đảm bảo với ông rằng sự giúp đỡ của chúng tôi sẽ quý giá cho các ông.

Để cho người cùng chức năng với mình không ghi được quá nhiều điểm, anh đã không vạch ra một sự việc mới mà anh chắc chắn có liên quan bằng cách này hay cách khác tới những sự kiện khác thường đang đổ ụp xuống Duyrich từ gần một tuần nay. Vài giờ trước đây, giữa ba và bốn giờ sáng, Rênata Clốp, con gái thừa kế duy nhất của một trong những chủ ngân hàng giàu nhất Durich, đã bị chết trong một tai nạn xe cộ trên con đường nối thành phố với sân bay. Ngay sau khi vừa mới thành hôn với một thằng ngố trẻ tuổi cách mạng giả cầy, giáo sư Cuộc Hạnh.

Mà cái xe Rênata Clốp bị chết ở trong đó thì thuộc về một người Mỹ gốc Ý tên là Landô Baretô. Bletso đã cho tiến hành tìm kiếm. Baretô, cựu cầu thủ nhà nghề, từ năm năm nay đã được hưởng phép cư trú sáu tháng phải xin lại một lần. Nghề nghiệp khai là "bán rao hạt ngũ cốc". Nhưng ở cơ quan hồ sơ, người ta nghi hấn có những thu nhập khác ngoài doanh thương

ngũ cốc, như những quan hệ kéo dài của hắn với một ả Inetx nào đó, điểm chui thượng thặng, đã chỉ cho thấy. Có điều hắn chưa bao giờ là đối tượng của một vụ tai tiếng nào, không quấy rối đời sống công cộng, và là chủ của hai tài khoản gửi ngân hàng được bổ sung hậu hĩ đều đều. Trong những điều kiện đó, vì lẽ hắn tiêu tiền của hắn ở Thụy Sĩ thì hà cớ gì lại làm rầy hắn kia chứ ?

- Trung úy, - một thanh tra cảnh sát thò đầu vào bàn giấy, nói, - người mà trung úy cần đã đến... Baretô.

- Cho vào, - Bletso nói, mặt trở lại với vẻ lạnh lùng, khách quan - làm việc này anh không phải mất sức gì cả.

Trên đường đi, Landô đã đặt ra một chiến thuật. Bất cứ trường hợp nào, cảnh sát chắc cũng không thể xác lập được quan hệ của hắn với Rênata Clốp. Vậy chỉ cần một thằng nhãi quỷ quyết nào làm được một cái gạch nối giữa Vônpon với Clốp là chọc được mũi vào cái kho bí ẩn. Một bất hạnh mà mọi thành viên của một gia đình phải trả sòng phẳng ngay bằng tính mạng.

- Mời vào, ông Baretô... Tôi là trung úy Bletso. Cảm ơn ông đã đến.

- Hai ông thanh tra nói là các ông đã tìm thấy chiếc xe của tôi?

- Đúng.

- Tôi đang sắp sửa làm đơn kêu bị mất cắp.

- Người ta lấy cắp của ông à, ông Baretô ? Khi nào?

Anh cảm thấy gã điển trai này kinh tởm. Ngay khi gã đặt chân vào bàn giấy của mình, anh liền có một mối ác cảm từ gan ruột với gã. - Chắc là đêm qua, - Landô nói. - Sáng nay, khi tôi nhìn đến thì nó không còn ở chỗ cũ nữa. Hình như các ông thấy nó ở trên đường ra sân bay.

- Ông để nó ở đâu, ông Baretô ?

- Trước cửa nhà tôi.

- Ông có nó lâu chưa ?

- Khoảng mười hôm nay...Tôi có thể lấy nó về được không ạ ?

- Lúc này thì không thể, ông Baretô. Xe ông đã bị tai nạn.

- Tai nạn ?

- Ông có biết Rênata Clốp ?

- Ai chứ ?

- Rênata Clốp. Con gái của ông chủ ngân hàng.

Landô lắc đầu :

- Chưa nghe nói đến bao giờ.

- Có chứ ! - Bletso hiền hòa nói. - Tuy không phải là người Thụy Sĩ nhưng sống đã khá lâu ở

Duyrich, ông không thể không quan tâm đến những tin tức nho nhỏ của địa phương... Rênata Clốp là người đàn bà duy nhất làm hôn lễ vào ba giờ sáng. Tất cả các báo chí đều nói đến việc đó mà.

- Vâng, có lẽ ... có thể như thế... Nhưng tôi không thấy rõ mối liên quan.

- Có một mối liên quan đó, ông Baretô. Rênata đã bị chết chính ngay trong chiếc *Bóng Đẹp* của ông cách đây vài giờ. Ông có thể giải thích cho tôi tại sao cô ấy lại ở trong xe của ông được không.

Cảm giác về mối nguy hiểm lập tức xua tan ngay cơn mệt lử lả mà hắn kéo lê đèo từ hôm qua đến giờ.

- Nhưng trung úy, - hắn hoảng hốt đáp. - Làm sao ông lại muốn tôi biết được cái đó chứ ?

- Ông đã trả nó bao nhiêu tiền ?

- Cho ai ?

- Không ai, mà cái gì. Xe ông ấy.

- Xe tôi ?

Landô không biết Bletsơ đã đẩy cuộc điều tra xa tới mức nào. Thằng dối trá bẩm sinh, hắn biết rằng hắn phải ộp sát hết cỡ sự thật, chỉ nhè nó ra từng mẩu, chỉ thú nhận cái đã được phía bên kia xác nhận.

- Nó phải mua tới... mười tám, mười chín nghìn đơ.

- Ông đã trả bằng đôla?

- Bằng frăng Thụy Sĩ.

- Ông thanh toán nó bằng ngân phiếu ?

- Ông trung úy, ông nghe tôi, tôi không hiểu...

- Bằng ngân phiếu ?

- Vâng, bằng ngân phiếu. Nhưng tôi không tự tay trả.

Landô biết rằng mình đã sa vào bẫy lời xương ra rồi. Thà vờ tự phát khai ra những gì tên cóm này đã biết tổng, những cái sẽ dẫn đến một loạt tai họa không thể tránh khỏi.

- Người ta đã tặng tôi.

- Tặng vật hay nhĩ.

- Không đúng, trung úy. Đây là tiền nợ thua bạc. Tôi gặp một người trong một cái bar, chúng tôi quen nhau và bắt đầu chơi Poke... Tôi đã được ông ta một món vào khoảng hai mươi nghìn đôla.

- Tên người ấy là gì ?

- Ông ấy không bảo tôi.
- Ông không tò mò ...
- Tại sao lại tò mò khi mà tôi được chứ ? - Landô nói, nhún vai về bất lực.
- Ông ta tên là Vônphôn, Giencô Vônphôn.
- Rất có thể.
- Hay đúng hơn, trước đây ông ta tên là như vậy.

Landô cảm thấy tay mình ướt nhoèn ra nhưng vẫn giữ vẻ mặt ngán ngẩm lễ phép. Nhưng sau việc Bletso thốt ra cái tên Vônphôn và nói rõ ông ta đã chết thì từ bấy giờ khó lòng Bletso lại thả hân ra.

Quai hàm cứng lại, Landô chờ cái từ sắp sửa tước đoạt mất tự do của hân. Chợt Bletso quay đi.

- Tôi cảm ơn sự giúp đỡ của ông, ông Baretô, - anh nói giật giọng. - Ông yêu cầu lấy xe về khi cuộc điều tra kết thúc. Nhưng tôi yêu cầu ông không rời thành phố. Có thể tôi còn cần một vài điều làm sáng tỏ nữa...

Bàng hoàng bởi sự quay ngoắt này, vào lúc viên trung úy đang nắm thóp mình, Landô chào, đi ra cửa, tin chắc Bletso dẫn mình, anh ta sắp gọi lại và bắt mình đây. Không xảy ra cái gì như thế cả. Hân đã ở ngoài đường, tự do.

Hân cố cưỡng lại cái ý muốn vùng chạy. Hân cần báo Vônphôn rằng mọi cái hỏng hóc, bảo Vônphôn rời ngay khỏi Thụy Sĩ chẳng cần hành lý gì cả, kéo nằm xà lim cho đến ngày mốt xác.

Trong khi đó, giận tím ruột gan lại, Bletso ngồi ngẫm nghĩ. Vin có anh là người Duyrich, tất cả những bên đối địch nhau trong cái vụ này, cảnh sát cũng như thẳng gian, cho đến bây giờ đều đối xử với anh tựa hồ anh là kẻ trì độn hoặc tâm thần vậy.

Đứng đầu bảng, đại úy Kiêcpatric sắp phải trả giá cho cái sự đánh giá sai lầm đó.

*

Simen đã phải van chồng rời khỏi gian phòng quần con gái. Suy sụp, Hôme không nuốt trôi một thứ gì từ hôm qua. Ông gần như bất động ở một tư thế, con mắt đăm đăm, quỳ gối xuống đất, không cảm thấy chân ông đã bị xuống máu tê bại đi từ hàng giờ rồi. Đôi khi ông ngược lên nhìn Rênata và chăm chú quan sát con gái đến nỗi ông tưởng thấy Rênata của ông khe khẽ cựa mình trong ánh nền chập chờn.

- Hôme, đừng ở lại đây, em van anh... không tốt đâu.

Ông đã đi ngang qua, như một cái bóng, căn nhà mà một dịp thợ do Otvan Repgruơ cử đến cặm cùi xếp dọn lại trật tự, với những sự thận trọng vô bờ ông đi trên đường phố, ước lượng cái sự nức cười của những công cuộc làm ăn từng chiếm hết cả đời mình : để làm gì, bởi lẽ

Rênata đã chết rồi.

Ông thấy mình đang ở ngân hàng, tuy ông chẳng hề định bụng đi tới đó. Macgori đứng cứng nhắc, ngượng ngịu trong phòng chờ. Qua vẻ sợ sệt và đau đớn hiện lên trên mặt chị, ông hiểu rằng chị đã được tin về tấn bị kích. Báo chí chưa ra nhưng tin đồn đã lan đi khắp thành phố.

- Thưa ông, - chị cất tiếng.

Chị khó thể đi xa hơn nữa. Hôme khẽ vỗ vỗ vào tay chị khi đi qua trước mặt chị, không nhìn. Ông đến ngồi như máy vào bàn giấy, ngạc nhiên nhìn mà không nhận ra cái khung cảnh quá đỗi quen thuộc, nơi ông đã dựng nên sự hùng mạnh của mình. Ông mở một ngăn kéo, cầm lấy bình Uôctomon, vặn nút, đưa lên miệng nhưng lại không uống, mà bỏ nó xuống cạnh hộp xì gà "Păngsơ Culovratx" của hãng Davidôp ! Uống làm gì? Hút làm gì ? Ông chẳng thiết gì nữa, tựa như bản thân ông cũng chết rồi. Ông nặng nề đứng lên, đi ra cửa sổ nhìn phong cảnh. Mà thật ra ông chẳng thấy gì. Bên dưới kia, trên đại lộ, người ta đi lại, với cái dáng dấp mềm mại hơn mà mùa xuân, mỗi khi vừa trở lại, đã đem đến cho con người. Hôme cảm nhận nỗi đau như một nỗi bất công. Không thể nào một người con gái hai mươi ba tuổi vừa mới chết xong mà trời lại đẹp được đến như thế kia.

Không thể nào không có cô gái đó mà trái đất vẫn cứ quay, tựa như chẳng hề xảy ra chuyện gì cả...

Ông quay về bàn giấy, lấy một hồ sơ, lật giở mà không hiểu chúng nói cái gì, những dòng chữ song song với nhau đều đặn và vô nghĩa đang bơi đen mặt giấy này. Chẳng còn cái gì có nghĩa ý nữa...

Macgori len lén vào phòng.

- Thưa ông, ông có ở đây không ạ ?

- Không.

Chị sắp ra, Clốp bất giác gọi chị lại.

- Ai ?

- Một ông đặc biệt, vừa đến từ New York. ông ấy nài. Ông ấy tên là Etô Gabêlôti...

Cái tên Vônphôn nổ toang trong đầu Hôme Clốp. Sau vụ tai nạn của Rênata, thậm chí ông đã thắc mắc phải chăng Vônphôn... nhưng không, không phải thằng găngxtơ nhãi ấy, mà là bản thân ông đã giết con gái mình, bởi không muốn mất một tài sản mà từ nay chẳng còn làm gì được nữa. Gabêlôti là người cùng trong cuộc với Giencô Vônphôn, người ông đã tiếp trước đây tám ngày trong bàn giấy này, trong một cuộc đời khác rồi...

- Cho ông ta vào.

Macgori hình như ngạc nhiên nhưng không bình luận.

Etô Gabêlôti bước vào gian phòng ốp bằng gỗ tần bì sáng màu. Ông béo ú, đồ sộ, xấu xí.

- Ông Clốp.

Clốp hất cằm chỉ cho ông ta ngồi xuống.

- Cám ơn, - Gabêlôti nói, - ông biết tên tôi chứ ? Chúng ta có một chỗ quen biết chung, Philip Diêgô, luật sư của tôi, ông ta chắc đã nói với ông về tôi. Tôi rất lúng túng, ông thấy đấy... Tôi có gửi ở ngân hàng ông một món tiền đáng kể. Hai tỉ đôla, như ông đã rõ...

Đôn Etô liếc vội vào mặt ông chủ ngân hàng, hy vọng tìm ra ở đấy một dấu hiệu khích lệ. Ông chẳng đọc thấy được gì hết.

- Tư bản đó đang trong giai đoạn chuyển ngân thì người liên doanh với tôi, mà ông cũng biết, bị chết... ông bạn tôi, Giencô Vônphôn. Do một sự gặp gỡ kỳ lạ của nhiều cảnh huống, thế nào mà người đại biện của tôi, Moóctimơ Ô Broi, mà ông đã gặp cùng với Vônphôn khi đến đây để giao tiền cho ông...

Gabêlôti dừng lại một chút, hít một hơi dài rồi tiếp - Thế nào mà Moóctimơ Ô Broi đã đối xử với tôi một cách hèn hạ, bất lương. Hắn đã không cho tôi số tài khoản thật, mà cho số giả, như tôi đã được biết khi gọi dây nói từ New York đến chỗ ông để giục cho chuyển ngân, sau cái chết đáng tiếc của người liên doanh với tôi. Vâng, thưa ông Clốp, tôi đã bị lừa bởi một người từ bao nhiêu năm nay tôi vẫn tin cậy.

Hôm nay vẫn không hề động đậy, tựa hồ người ông được tạc trong một khối gang vậy. Ngay cả con mắt ông cũng chẳng biểu lộ điều gì. Không thích thú, không tò mò, tuyệt đối chẳng gì hết. Ngượng ngịu, Gabêlôti ngồi ngó ngoáy trên ghế.

- Ông Clốp, tôi cũng biết em người liên doanh của tôi, Italô Vônphôn, đã tưởng rằng chỉ cần đến gặp ông mà chẳng bảo với tôi, chẳng được sự bằng lòng của tôi, trong khi không có cái gì cho anh ấy được phép tiến hành một cuộc gặp gỡ như vậy... Vì biết sự vụng về của anh ta, tôi muốn rằng ông không để cho trọng lượng của sự sai lầm đáng tiếc đó trút hết lên con người đáng kính là tôi... Nếu cá nhân tôi đã rắp tâm chọn ngân hàng của ông để nhờ chuyển tiền mặt của mình thì chính là vì tôi được biết ông nổi tiếng về lòng trung thực, về đầu óc vô tư liêm khiết. Rất rõ ràng là với một người ít lương tri hơn ông thì những đức tính đó thậm chí lại có nguy cơ quay lại chống lại bản thân tôi hôm nay. Vì tôi không có con số tài khoản, thưa ông Clốp. Như ông có thể nhận thấy, tôi nói thật hết ra, không giấu giếm úp mở. Nhưng tôi có một lòng tin tuyệt đối ở ông. Ông hoàn toàn biết rằng tiền mà ông nắm giữ là của tôi. Cho nên tôi kêu gọi đầu óc hiểu biết khôn ngoan của ông và yêu cầu ông điều này, giữa đàn ông với đàn ông, không cần nhân chứng : ông hãy cho chuyển tài sản của tôi tới Công ty hóa chất Panama, như đã được định trước.

Lúc đó, trong vài giây đồng hồ, một không khí lạnh lẽo tôn giáo đã được dựng lập nên. Lần đầu tiên từ khi đối diện với nhau, Hôm nay Clốp bây giờ hình như mới “nhìn thấy” Etô Gabêlôti. Ông nhìn lão chăm chăm một lúc lâu bằng hai con mắt màu lơ cận thị, rồi đứng lên để ra hiệu cuộc hội kiến đã chấm dứt, cuối cùng buông ra một giọng bình thản, không sắc thái.

- Tôi hết sức phiền lòng. Nhưng tôi không hiểu ông nói với tôi cái gì cả.

20

Việc tuyên bố đóng cửa công trường thay vì làm thợ mỏ thờ ơ thì đã lại kích thích họ . Tựa hồ họ muốn giật ra khỏi lòng đất những hạt kim cương mà cho tới bây giờ nó đã từ chối xuất hiện. Thô thiển hay có giáo dục, viên chức cao cấp hay công nhân công trường, tất cả đều giống nhau, lên cái cơn sốt xưa kia từng làm bùng cháy những người tìm vàng. Khu mỏ cũng tạo ra sự

xúc động như mặt thảm xanh của sông bạc. Mỗi một ngày, mọi sự đều lại mới. Hy vọng dật tẩm diềm dài đặc của nó và nâng đỡ những kẻ suy sụp : cái mà lòng đất từ chối hôm nay thì ngày mai lòng đất lại sẽ cho.

Giulio Anmâyđa cũng không ra ngoài thói thường.

Đến Chukudu, anh chỉ nghĩ đến đồng lương cao được nhận, coi khinh một cách mù mịt tính chất lao động của mình. Trong vòng nửa tháng, anh đã bị lây nhiễm như mọi kẻ khác, lao vào săn tìm kim cương. Vật báu sáu khi được anh đưa ra ánh sáng lại tuột khỏi tay anh, cái đó không quan trọng lắm. Cái quan trọng là cưỡng bức được bùn lầy để ăn cắp đi của nó những hạt đá quý.

Cơn đam mê bói lục ở tất cả mọi người mạnh đến nỗi nhiều kẻ không thấy cả còi hụ báo ngày công đã hết.

Từ hôm qua, càng tệ hại hơn. Bằng cách báo trước công trường sẽ đóng cửa trong tám tháng, Eric Múoctaen đã thổi bùng lên, một cách rất vô tình, cơn điên tìm kiếm ở những người thợ mỏ. Riêng chỉ vì vẻ đẹp của cái vật đó thôi, mỗi người cũng đã hy vọng phát hiện ra được “cục bự” viên đá quý thần thoại có thể cân được tới, trước khi rũ rượi, khoảng giữa một trăm và một nghìn cara. Giulio từng thức những đêm dài nghiền ngẫm đọc các khảo cứu về môn học đá quý, đã bị mê hoặc đi bởi tính vĩnh hằng của kim cương, giống như trước anh, ba vị vua phương đông đã cho khắc tên mình bằng chữ Ba Tư lên viên kim cương nổi tiếng “*Shah*” ([64]) để cho nó bảo trì mãi mãi vong hồn mình vào tận cùng kiệt thời gian : Buôchan Nidan II, vua nước Achmetnaga, Giôhansếch Đại đế thành Đolli, Phét A-li vua Ba Tư.

Quỳ trong hầm lò, anh mơ tưởng những chuyện thần tiên đó... Dầu sao, chính là những con người như anh, những kẻ vô danh, đã đưa được ra ánh sáng, khỏi cái vỏ đất của nó những viên đá từng làm lây lừng những người chiếm hữu chúng, viên *Quan Nhiếp chính 420 cara*, viên *Kim Cương Lam*, viên *Kéino*, viên *Đại đế Môgôn*, viên *Ocklốp*. Tại sao lại không là anh chứ ? Trước đây một tháng, khi qua cũng lối lò này, anh đã bị sững sốt bởi một chi tiết mà anh muốn kiểm soát. Cần phải làm cho lẹ : trong vài giờ nữa, khu mỏ sẽ đóng cửa và được binh lính canh gác. Lấy cớ kiểm tra đáy hầm lò, anh đã để kíp thợ của mình ở xa lại đằng sau. Đường hầm này, ở tít trong cùng của nó được chống đỡ bằng những thanh gỗ.

Các kỹ sư bắt đào vào càng xa càng tốt. Nhưng trong tận cùng các đường hầm, ở những khoảng không gian chưa hề trải qua một thăm dò nào, đã xảy ra những vụ sụt lở và nhiều người đã chết. Nhiều khúc hầm lò đã được đóng kín lại bằng những hàng rào chắn thô sơ : vài đoạn ván gỗ bắt chéo nhau. Sau này, khi các mạch đá đã được phun phóng bê tông vào thì những người thợ khác, không phải Giulio, sẽ moi khoét các vách đá đó bằng rìu. Và sẽ tìm ra... có thể...

Anh liếc lại đằng sau một cách bản năng và chĩa ngọn đèn vào bóng đêm tuyệt đối. Để tới chỗ này, anh đã phải vượt qua hai lần cửa đánh dấu khu vực cấm vào. Anh hoàn toàn đơn độc với tiếng những giọt nước rơi không biết mội vào một cái vũng, làm bạn đồng hành duy nhất của mình.

Dùng đầu mũi búa, anh nện nhanh đinh ở các tấm ván cửa rào chắn. Khi lỗ thủng đủ để lọt qua, anh chui sâu vào trong. Anh chĩa đèn chiếu sáng đầu cùng hầm lò cách chừng hai chục mét : chỗ đó là bắt đầu hang động của Alibaba. Chưa một bàn tay nào vuốt ve lên những tảng đá đó. Chưa một công cụ nào làm rách xước chúng ra.

Đằng sau mỗi tắc đất đều có thể ẩn náu viên kim cương đẹp nhất thế giới. Hơi thở nặng nhọc, đương đầu với điều cấm đoán và điều bất khả xâm phạm, lúc đó Giulio mới được hưởng cái lạc thú toàn vẹn mà trước anh, chắc chỉ có Chritxtôp Côlông lúc gặp bến bờ châu Mỹ hay nhà du

hành vũ trụ đầu tiên lúc đặt chân lên mặt trăng, đã cảm thụ. Anh đứng bất động một lúc, tim đập dồn dập, bụng thắt lại bởi một cái gì đó còn dữ dội hơn những cảm giác mạnh nhất anh từng trải qua từ trước đến nay. Anh nghĩ tới những gì có thể sánh với trạng thái sảng khoái tuyệt đối này. Không có gì sắt. Ngay cái khoái lạc cực điểm mà đôi khi Manuêla đã cho anh hưởng cũng thành linh hóa ra nhạt nhẽo. Anh đi vài bước ngập ngừng, tay đặt lên vách hầm cũng với sự nhẹ nhàng giống như khi anh lướt chạm vào bầu vú tròn trịa của một người đàn bà mới mẻ.

Anh lấy đầu ngón tay khẽ cạo cạo đất. Một dòng bụi nhỏ hẹp chảy êm ả xuống dưới chân anh. Anh thận trọng cầm lấy chiếc búa thợ mỏ, đưa mắt chọn cái chỗ, mà theo anh, hình như có khả năng tàng giấu vật báu. Anh bổ từng nhát búa gọn khẽ vào một miếng đá mềm. Lập tức mảng đá rời ra khỏi đó, kéo đá đất trượt theo : nguy hiểm...

Đoạn hầm này chỉ được chống qua loa bằng vài cọc lò đặt vội vàng theo chiều thẳng đứng. Giuliô phải hành động hết sức thận trọng kéo sẽ làm vách đá vụn tơi ra. Nhưng có điều anh lại muốn biết, muốn đi xa hơn nữa, đào, đào...Anh đưa mu bàn tay lên lau mồ hôi đang làm cay mắt rồi lại bắt đầu đập khẽ khẽ đầu búa, một mình trong nhân thế, tựa như anh đã từng như thế trong bụng mẹ vậy.

Một ít đất đá nữa lại trượt xuống. Giuliô đứng im thít.

Nhưng đây là cơ hội duy nhất, một cơ may cuối cùng. Chiều mai, ngày 30 tháng Tư, Công ty Hợp nhất Vaxsona sẽ đóng cửa và chẳng ai, chẳng bao giờ còn có thể kiểm chứng được cái điều Giuliô dự cảm. Anh lại cạo cạo nữa... Khi anh đã khoét sâu được vào vách ba mươi phân, chiếc búa của anh gặp khoảng trống. Anh bới rộng cái lỗ ra bằng tay cho tới khi đưa được cây đèn vào trong đó. Anh biết mình đã không lầm. Anh đang đứng ở chỗ mở đầu của một "ống điều", một thứ ống thông khói do một vụ nổ núi lửa khoét nên và được một nham thạch kiềm bít kín lại, chắc là loại nham thạch kimbeclit, không nghi ngờ gì nữa.

Những điều kiện địa chất lý tưởng để phát hiện ra mạch của một vỉa kim cương nguyên sơ.

Run lên vì sốt ruột, Giuliô bỏ búa cầm lấy cuốc. Cùng với nhát cuốc thứ nhất anh giáng mạnh xuống, các cọc chống lò gãy sập như những que diêm dưới sức nén của hàng nghìn tấn đá đang ở trong thế cân bằng mong manh.

Hầm lò sụp xuống hết cả chiều dài của nó trong một tiếng sấm rền âm âm. Đã bị vùi lấp nhưng còn sống được vài giây, mồm đầy đất, Giuliô trong hơi thở hắt cuối cùng đã buột ra những âm tiết hợp thành tên của người vợ, người mẹ của đứa con anh, mà anh sẽ chẳng còn bao giờ biết tới : Manuêla.

*

Người nhân viên hải quan liếc nhanh họ rồi cúi xem hộ chiếu, không tỏ vẻ gì chú ý đặc biệt.

Bốn người mặc con lê màu đen sang trọng. Trong tay họ là chiếc cặp có tính bắt buộc, mà nếu không có nó, thì một nhà kinh doanh xem chỉ giống như cái vốn dĩ ông ta đang là lúc đó : chẳng ghê gớm gì...

- Ta đi nào, các ông...

Vitôriô Pidu, Antô Amanphi, Vixentê Bruto và Giôxep . Đôtô lập tức mất hút vào trong đám đông vừa được chiếc máy bay 747 New York - Duyrich mửa ra ở bãi đậu. Trong túi Pidu có địa chỉ tòa biệt thự mà Vônphôn và Môsê Yudenman đang chờ họ ở đó. Hấn bảo Bruto :

- Cậu có biết cái chỗ chúng mình đến là gì không ? Phố Các Chủ Ngân Hàng ! Ở Thụy Sĩ phải có tên phố như thế.

- Tớ đói, - Bruto nói.

- Ta lấy súng ở đâu nhỉ ? - Đôtô hỏi.

- Chớ lo, - Vitôriô làu bàu. - Italô đã nghĩ tới chuyện đó rồi...

Họ rúc vào trong một chiếc tắc xi. Pidu không biết qua một tiếng Đức nào hơn các trợ lý của mình bèn đưa cho người tài xế một tờ giấy trên có ghi :

"Sonnenberg Aurorostrasse !

- *Ja !* - Người tài xế vừa nói vừa cho xe chạy.

Trong khi đó, người nhân viên hải quan đã được một đồng nghiệp thể chân, đang gọi dây nói cho trụ sở chính của cảnh sát Duyrich.

- Trung úy Bletso ?

- Ai hỏi ông ấy ?

- Hải quan sân bay. Thượng sĩ Gluc.

- Không có đây, anh bạn ơi, nhưng cứ nói, tôi biết chuyện. Một toán mới đến hả ?

- Bốn người.

- Khoan, tôi lấy cái bút chì đã... Nghe đây - Họ từ New York đến. Vixentô Brutô...

- Viết với hai chữ T chứ ?

- Vâng, Antô Amanphi... Giôxep Đôtô... Vitôriô Pidu.

-Tốt. Anh đã báo cho người chúng tôi biết chưa ?

-Đã. Họ đang bám những người kia.

-Lại cảm ơn nữa nhé.

-Chào ! -Chào...

Giữa trung úy Bletso và đại úy Kiêcpatríc, mỗi ác cảm là tức thì. Trước hết Bletso không ưa những anh tóc đỏ. Nhất là khi vốn đã không hài lòng về sự có mặt áp đặt của họ, họ lại còn đổ bộ viện binh lên đất của anh nữa chứ.

- Trợ lý của tôi, trung úy Hecbi Phimnogon, - Kiêcpatríc giới thiệu.

Bletso lạnh lùng cúi đầu.

- Ông Xcốt Đemxây, - Kiêcpatríc tiếp tục.

Bletso nghiêm khắc nhòm vào cái con người bé nhỏ cười hề hề có vẻ thích thú ghê gớm lắm. Ông ta mặc một áo vét bằng tuyết đã cũ, chiếc cà vạt màu nước biển thì xoắn lại như một mảnh giẻ.

- Các ông là cảnh sát ? - Bletso nghi ngại hỏi.

- Không đúng, - Kiêcpatríc hấp tấp nói.

Ông hắng giọng rồi nói toạc móng heo ra.

- Ông bạn tôi, Xcốt Đemxây, thuộc Ủy ban chứng khoán và Thị trường chứng khoán.

Bletso cau mày thầm phản đối. Nếu có một ai đó anh không muốn trông thấy bóng dáng ở cái thành phố Duyrich tử tế của anh thì chính là một viên chức của cái ủy ban này. Thay vì mời các vị khách ngồi, như trong một lúc sơ ý anh đã có ý định làm thế thật, thì anh lại lạnh lùng nói :

- Tôi ngạc nhiên, đại úy. Tôi lại tưởng là ông chỉ đến một mình và với tư cách cá nhân thôi.

Kiêcpatríc bật cười to thân mật, điều chẳng phù hợp gì với tình cảm của ông cả. Nếu Bletso ghét người tóc đỏ thì ông, trái lại, ghét tất cả cái gì giống như một dân Thụy Sĩ. Quá nhiều phen, những dấu vết ông theo dõi lại cứ chấm hết ở Lôdan, Giơne hay Duyrich. Ông tin chắc rằng nếu một cuộc xung đột bất thần, một sai sót nào đó trong một vụ ném bom nguyên tử đem xóa nước Thụy Sĩ đi khỏi bản đồ thế giới thì các đại gia tộc của Công đoàn Bờ biển phía Đông hay Bờ biển phía Tây sẽ đều bị chết ngạt hết. Trong con mắt ông, bất cứ anh Thụy Sĩ nào cũng đều đáng nghi là kẻ tàng trữ một phần kho báu chiến lợi phẩm của maphia.

- Chính là điều tôi đã nói với ông, trung úy Bletso!

- Như thế, tôi không thấy việc gì khiến một nhân viên đa chức năng của Sở tài chính Mỹ lại phải đến Duyrich!

Xcốt Đemxây cười ngật cười nghẹo, tựa hồ những lời nói đó không chĩa vào mình, Kiêcpatríc phát ớn về cái tính nhớn nhor đó của ông ta.

- Chuyển viếng thăm của ông ấy cũng là thân hữu và cá nhân thôi, - ông thanh minh.

- Tôi rất tiếc phải nói với đại úy, rằng tôi sẽ xem xét để cho lời ông nói trước sau được đúng như thế. Chúng tôi khó lòng tha thứ cho sự đột nhập của viên chức nước ngoài vào lãnh thổ chúng tôi, dù cho họ là của một nước bạn.

Một nước bạn ! Kiêcpatríc suýt chết sặc. Nước nào nhỉ ? Nếu người ta gói lãnh thổ Thụy Sĩ vào một chiếc mùi xoa rồi chở nó sang Mỹ thì toàn bộ diện tích của nó chẳng hòng che kín nổi cái xóm Tàu ở New York đâu.

Phinnơgon bèn chỉ viện chủ để tránh cho ông một tai nạn nhồi máu não.

- Trung úy, những điều đó chúng tôi đều biết, - anh nói với nụ cười xởi lởi. - Không phải là chuyện hành động gì ở nước ông đâu. Hãy quên chúng tôi là những đồng nghiệp đi mà chỉ đơn giản coi là những trợ lý, những kẻ chỉ điểm không trong biên chế.

Bletsơ nhìn chăm chăm Xcốt Đemxây.

- Thưa ông, tôi có thể được biết ông đi chuyến này là nhằm mục đích chính xác gì không ?

- Tôi đã xin ông ấy đi với tôi ! - Kiểcpatríc xen vào.

- Tại sao ?

Đemxây cười lục cục. Kiểcpatríc lừ mắt nhìn ông ta.

- Trung úy, trung úy thấy đó, cái vụ chúng tôi đang làm đã vượt quá thẩm quyền chúng tôi....

- Ông làm tôi ngạc nhiên đấy ! - Bletsơ cắt lời. - Trong một lần trò chuyện mới đây, ông khẳng định với tôi đây là một vụ thuần túy hình sự cơ mà.

- Đúng vậy !

- Vậy thì ?

Quen đặt câu hỏi hơn là phải trả lời, Kiểcpatríc cựa quậy bức dọc. Dẫu sao ông cũng không thú thật ra được với cái anh chàng cảnh sát nhãi này những lý do xác thực của việc điều tra. Một người Thụy Sĩ hiểu được cái gì ở các vấn đề sống còn mà sự tồn tại của Công đoàn đặt ra cho Hoa Kỳ cơ chứ ?

- Ông không chơi đẹp, đại úy ạ ! - Bletsơ lạnh lùng buông ra.

- Xin lỗi ?

- Tôi nói thêm là tôi không thích cả cái cách làm của ông.

Mặt Kiểcpatríc trở thành đỏ rực như bộ bờm màu lửa của ông. Ông quan sát Phinnơgon và Đemxây đang lúc lúc cười khe khẽ. Bletsơ chém mạnh bàn tay.

- Từ cái ngày tôi gọi tới báo về cái chết của thanh tra Mahôni, ông không lúc nào ngừng coi tôi như một thằng ngu cả. Ông nói ông muốn giúp tôi, không đúng ? Ông muốn lấy ở tôi tất cả mà chẳng trả lại cái gì hết. Cái đó không phải tình anh em lắm đâu.

Lần cuối cùng Kiểcpatríc bị sát xà phòng đã cách đây những hai chục năm, lúc ông đang cố thi lên thanh tra. Vậy là ông không còn thói quen đó nữa. Ông im lặng, bàng hoàng, không biết nên xử sự như thế nào. Rất chi đau khổ...

- Cái mà ông đang bận tâm thì tôi cũng biết ngang như ông, có thể còn hơn nữa cơ, - giọng trịch thượng Bletsơ nói tiếp. - Tất cả các cái bí mật xúu xúu của ông, tôi biết hết trơn. Vônphôn, Yudenman, Pidun, Belindôna, Môri, Đôtô, Bruto, Amaphi chúng đang ở giữa các bức tường của tôi đây. Và cả cái băng Gabêlôti ! Nào Crimelô, Bácbá, Badaletô, nào Mecta, Xabatini, Phêro !

Bletsơ chỉ vào bàn tay xoè rộng của mình rồi gập mạnh nó lại :

- Tất cả ở đây ! Còn Rico Gatô, ông biết không ? Không! Và Landô Baretô ? Không ! Ông còn nhiều cái phải biết nữa, đại úy ạ.

Kiêcpatríc chịu đòn. Phinnơgon quay đầu đi, ngượng ngịu. Anh thấy hình như Đemxây cũng thôi cười rồi.

- Vậy tôi đề nghị với ông thế này, hoặc nhận hoặc bỏ. Hoặc chúng ta trao đổi thông tin với nhau một cách trung thực và tôi thề với ông rằng nếu phía các ông chỉ trí trá một chút xíu thôi là tôi xé hiệp ước liền ! Hoặc ông thích im lặng. Trong trường hợp đó, tôi chẳng giữ các ông đâu.

Kiêcpatríc cắn môi. Bây giờ mặt ông không đỏ tía nữa mà hơi màu da cam. Ông đưa mắt hỏi Đemxây và Phinnơgon.

Phinnơgon nói :

- Đại úy, tôi nghĩ là trung úy nói đúng đấy.

- Khoan - Bletsơ cắt lời. - Tôi nói thêm là các ông không có một chút quyền lực nào ở Thụy Sĩ cả. Cả quyền lực cảnh sát lẫn quyền lực xem xét các hoạt động ngân hàng của liên bang.

- Chúng tôi còn lại cái gì ? - Kiêcpatríc khó nhọc nuốt nước miếng và hỏi.

- Chẳng gì cả ! Trao đổi với nhau vài cái tù, tôi sẽ cho phép các ông chứng kiến cuộc điều tra của tôi. Các ông được tự do sử dụng các kết luận đó khi đã trở về Hoa Kỳ.

- Nhưng một khi các ông tiến hành bắt giam thì sao?

Bletsơ bĩu môi giễu cợt.

- Đại úy quên mất một chi tiết ! Cho tới khi có bằng chứng ngược lại, thì hiện chưa có một lỗi nào đã xảy ra ở trên lãnh thổ Thụy Sĩ, chưa - lỗi - nào - cả. Trong những điều kiện như thế thì đại úy muốn tôi bắt ai đây ? Và vì cái tội gì nào ?

Để che đi niềm hả hê đã trả được thù, Bletsơ làm ra một bộ mặt cau có và đi đi lại lại trong văn phòng. Thành linh anh đứng lại ở trước Kiêcpatríc.

- Thế nào ? Đồng ý chứ ?

Kiêcpatríc ngáp ngừng lùa tay vào bộ tóc đỏ lóe loé của mình. Ông đưa mắt hỏi ý Xcốt Đemxây và Hecbì Phinnơgon, hai người ra hiệu với ông là bằng lòng.

- Đồng ý, - ông nói làu bàu.

Viên trung úy phác một nụ cười rồi bấm một cái nút. Một người công vụ thò đầu vào.

- Lấy ly, đá và uýt-xki Xcôtlơn !

- Vâng, trung úy.

Vônđơma Bletsơ quay lại các vị khách.

- Nói thật giữa ta với nhau, tôi cần quái gì nhiều đến vậy sự có mặt của các... đồng bào các ông

ở Duyrich chứ. Tôi chỉ muốn mỗi một điều là rũ sạch họ đi mà thôi ! Nếu họ đủ điên rồ để biến Thụy Sĩ ra thành Sicagô thì tôi sẽ giao nộp nguyên như thế này cho các ông.

Anh lại quặp các ngón tay xuống lòng bàn tay mở xòe của mình. Rồi anh nói :

- Đại úy, bây giờ tôi nghe đại úy nào !...

*

Chẳng có ai trong gian đại sảnh cũng như các gian phòng khác nhau ở tầng dưới mà Landô đã lần lượt chạy qua xem. Hắn vào cầu thang leo bốn bậc một, quên hết mọi nhọc mệt, tập trung vào mỗi việc khẩn cấp duy nhất: báo cho Vônphôn biết là cảnh sát Thụy Sĩ đã phát hiện ra bọn họ. Trên thềm đầu cầu thang tầng một, hắn đâm xầm phải Phônco Môri.

- *Padrone* đâu ?

- Không thể quấy ông ấy được đâu.

- Tớ cần nói với ông ấy, Phônco ?

Pidu vừa mới đến cùng các tay trợ lý. Italô và Yudenman đang cho họ một bài diễn văn. Cậu phải chờ thôi.

- Cút ! cút ! cút ! Có lâu không ?

- Tớ không biết.

Vì tôn trọng ngôi thứ, Landô không dám thú thật với Môri rằng đất đã động ở dưới chân rồi. Cái tin mới mẻ bắt buộc phải đến với Vônphôn trước tiên. Hắn thất vọng xuống thang gác và đi vào trong bếp để làm cho mình một cái gì ăn lấy lại sức. Sau lần gặp Bletsơ vừa rồi, hắn rất cần nhét cho đầy bụng.

Hắn trông thấy cái lưng phè phè của Bêlindôna. Piêtrô, đang ngồi ở bàn, trên một chiếc ghế con, lật mở một tập tranh liên hoàn. Trước mặt, hai ba hộp bia rỗng. Landô lấy chai vôtca, rót một cốc lớn và uống cạn. Nguy hiểm này dẹp nguy hiểm kia, nỗi kinh hoàng Bletsơ gây ra cho hắn đã nhất thời làm biến mất cái cảm giác nguy hiểm toát ra từ Bêlindôna.

- Piêtrô, theo cậu thì trên kia còn lâu nữa không ?

- Tùy, - Piêtrô nói... - Cậu tìm ai ?

- Vônphôn.

- Họ vào đó hơn một giờ rồi đấy.

Landô thành linh ngạc nhiên bởi cái sự việc mới mẻ này : Bêlindôna đã hạ cố nói với hắn. Chợt yên tâm, hắn hiểu ra rằng việc mất ngủ đã làm cho hắn diễn giải sự tình ra như vậy mà thôi. Thấy Piêtrô cầm một con dao, những lời đe dọa thẳng mọi khổng lồ hiện ra trong đầu hắn và liền suy ra một câu chuyện ngu xuẩn.

- Khá hơn chứ ? - Hẳn nồng nhiệt hỏi Bêlindôna.

- Cái gì ? - Tên họ pháp hỏi.

- Từ hôm qua cậu có vẻ sa sầm, chán nản...

Nếu có gan hẳn có thể sẽ giải thích rằng mình, Landô, đã quên hết những gì từng chứng kiến một cách vô tình, không bao giờ mình lại nói với ai điều bất hạnh mà Piêtrô đã phải cam chịu kia đâu.

- Ừ, tốt rồi ... tốt rồi ...

Piêtrô mở tủ lạnh lấy ra chai bia và tu nửa chai rồi đi ra cửa, về trầm ngâm. Landô thấy hẳn ưỡn oải quay hai vòng khóa : hai người đã bị nhốt ở trong bếp.

- Ấy ! Cậu làm cái gì thế ? - Landô kinh ngạc nói.

Bêlindôna vùi chìa khóa vào trong túi. Khi rút tay ra thì bàn tay hẳn đã nặng trĩu một khẩu Vanthor PP mà hẳn chĩa vào Landô.

- Cậu điên à ? - Landô ngắc ngắc.

Piêtrô để một ngón tay lên môi bảo im.

- Không làm ầm, người ơi ! Chớ làm rầy những người đang làm việc...

- Tại sao cậu lại chĩa súng vào tớ ?

- Tớ sắp giết cậu, Landô !

Landô có cảm giác mình đang bị bó trong một tảng băng.

- Tớ có làm gì cậu đâu ?

Bêlindôna bối rối gãi đầu.

- Đúng là không gì cả, không gì cả... Tớ thề là tớ chẳng thù ghét gì cậu.

- Tớ không còn là bạn cậu nữa à ? - Landô nói, cố giữ cho giọng không run.

- Có chứ. - Bêlindôna nói. - Nhưng tớ vẫn buộc phải giết cậu.

- Vì hôm qua à ? - Landô hốt hoảng. - Cậu điên ! Tớ có nhìn thấy gì đâu. Tớ không xem ! Cái đó thể xảy ra cả với tớ cơ mà.

- Nó đã xảy ra với tớ, - Piêtrô thăm nói. - Và chừng nào cậu còn sống thì chừng ấy tớ không sống nổi.

- Piêtrô ! - Landô nài nỉ. - Cậu đừng làm thế. Cậu đừng phơ tớ. Người ta sẽ nghe thấy cậu bắn. Italô sẽ róc xương cậu. Xóa chuyện cũ đi, anh bạn, quên rồi mà, lời hứa danh dự đấy !

Bêlindôna cau có.

- Đừng nhìn tớ ! Tớ chán mắt cậu lắm ! Quay đi!

- Piêtrô !

- Quay đi !

- Piêtrô, đừng làm trò con khỉ !

Chân run lẩy bẩy, Landô xoay người. Chẳng hề thấy hắn đến gần, Landô nhận ngay thấy hơi thở của hắn ở sát bên tai mình.

- Người ơi, xin lỗi nhé... Tớ chẳng con cách nào - Piêtrô ! - Landô kêu to lên.

Hắn muốn quay phắt lại. Nhát chém bằng cạnh bàn tay của Bêlindôna bổ thật mạnh vào gáy, trúng huyết đốt sống cổ. Landô đổ sập xuống sàn lát đá ô cò trắng đen. Piêtrô đi mau ra ghé tai vào cánh cửa. Để chắc chắn hơn, hắn mở khóa, thò đầu ra ngoài gian sảnh, nhìn và nghe ngóng : không một bóng người, không một tiếng động. Tất cả đều đang ở trên lầu hết.

Hắn khóa cửa lại, đến lấy ở tủ làm đá ra một khối to thù lù nặng chừng mười lăm ký. Hắn đặt hòn đá thẳng bằng trên mặt tủ đá . Hắn quay lại chỗ Landô vẫn đang bất tỉnh, lấy chân hất ngửa lên. Hắn đến bên tảng đá, hai tay giơ lên trên đầu rồi dùng nó như một cái chùy quật xuống giữa trán Landô. Trong một âm thanh ghê rợn, những mảnh đá vấy máu bắn tung toé trong bếp. Bêlindôna xem cho yên trí trán Landô đã bị vỡ sứt vào hắn thật chưa. Hắn lấy một cái chổi, vun những mảnh đá rải đầy mặt đất vào một cái xẻng bằng nhựa. Rồi đổ cả vào trong chậu rửa bát. Động tác chính xác hắn kiễng chân lên để mở tủ vách nằm ở đỉnh các ngăn giá, bên trên chiếc tủ buýpphê đựng thức ăn. Trước khi Landô tới, hắn đã cẩn thận cất ở đó những mẩu bánh cắt thành lát, gói trong một cái túi nhựa. Hắn lặng lẽ hất đổ chiếc ghế đẩu dưới chân các ngăn giá. Hắn ôm tảng đá mang vào chậu rửa bát, mở hết cỡ vòi nước nóng ra. Đá liền tan. Bêlindôna kéo xác Landô đến bên dưới chiếc tủ vách, cạnh chiếc ghế đẩu đổ kèn. Lần này hắn để gã nằm úp sấp xuống, không quên cà trán gã, chỗ bị giập lõm, lên nền đá hoa cho máu vấy bê bết vào. Đoạn buông tay cho mặt Landô rơi xuống đất, vào giữa vết máu.

Hắn còn phải giải quyết một chi tiết cuối cùng để cho sự dàn cảnh được hoàn hảo. Hắn lấy một chồng đĩa ở dưới tủ buýpphê đem đặt lên ngăn giá tủ vách, cạnh cái gói những lát bánh. Hắn lại lấy ở trong tủ lạnh ra một khay pho mát, để nó trên chiếc bàn cao lưng chừng mặt đất và chiếc tủ vách bên trên, nơi hắn phải kiễng chân lên mới với tới được bằng đầu ngón tay mà thôi. Hắn đập trong chậu rửa một mẩu đá dày ba phân, dài năm phân.

Mẩu đá nom phẳng phất một lưỡi rìu tiền sử. Piêtrô dùng nó để kê giữ chồng đĩa thẳng bằng ở trên giá. Chưa đầy hai phút, đá tan đi và đĩa sẽ rơi vỡ tan trên đất.

Trong chậu rửa bát, nước nóng đã làm cho vũ khí giết người biết mất hoàn toàn. Tảng đá nặng và rắn càng đang hóa ra thành nước thoát chảy trong lỗ chậu. Bêlindôna liếc xem lần chót công trình của mình : bức tranh đáng thương xót thật ! Rõ ràng Landô, đã ngã giập mặt trong khi leo lên chiếc ghế đẩu để lấy gói bánh. Một cái chết vớ vẩn.

Piêtrô lại mở cửa bếp. Chỉ cần ba phút hắn đã hoàn thành tất cả những gì hắn muốn đạt tới. Vẫn vắng vẻ như lúc nãy. Hắn rón rén lên vào gian sảnh, lớp thảm dày dặn ở đấy đã hút mất tiếng chân của hắn. Khoang cầu thang che hắn khuất khỏi đôi mắt Phôn cô vẫn đang gác ở trước cửa phòng Italô Vôn pôn trên gác. Khi Bêlindôna ngồi vào chiếc ghế bành ở góc sảnh xa căn bếp nhất và đã mở một tờ báo ra rồi, hắn mới gọi Môri.

- Này Phôn cô !

Phôn cô Môri ngھn đầu nhòm qua tay vịn cầu thang.

- Hử ?...

- Cậu có tin là thật không, cái trò tởm này ?

- Tởm gì ?

Piêtrô chỉ vào tờ báo - Chúng nó nói đã thành công trong việc cho nảy mầm những hạt cốc già đã hai nghìn năm.

- Hạt gì cơ ?

Bêlindôna nằm ườn trên ghế bành, toan trả lời thì trong bếp vang ra tiếng đổ đánh rầm. Lập tức Bêlindôna đứng phắt ngay dậy.

- Cái gì thế ? - Phôn cô lập tức vọt sùng ra, hét.

- Im ! Để tớ xem.

Khẩu Vanthơ PP trong tay, Piêtrô đi ngang qua gian sảnh. Môri nghe thấy hần nói :

- Cục cút ! Không phải !

Hần lao xuống thang gác đến cho Bêlindôna đang ngờ ngác đứng trên ngưỡng cửa nhà bếp.

Landô Baretô nằm sổng xoài, mặt úp xuống đất, giữa một vũng máu đầy những mảnh đĩa vỡ, nhiều có đến hàng trăm nghìn mẫu vụn. Phôn cô đi đến lật người Landô lại. Hần áp tai vào ngực gã, sừng sốt nhìn Piêtrô và nói:

- Đều nhỉ ! Chết rồi !

*

Khi nhà đòn sắp đóng nắp áo quan, người nhân viên hộ tịch ngăn tay họ lại và đến bên Simen.

- Thừa bà, bà có muốn nhìn con gái lần cuối cùng không ?

Simen bật khóc nức nở, ôm chầm lấy Hôme Clốp, ông ghì chặt người bà, tay nhe nhe vuốt gáy bà. Ông nháy mắt với người nhân viên hộ tịch qua vai vợ. Nước mắt đầm đìa, người giật bắn, bám víu lấy chồng như kẻ sắp chết đuối, Simen nắm chặt tay đưa lên miệng cắn đến vải máu. Hôme kéo bà ra hành lang đi về phòng riêng, giăng kéo với bà. Ông đã làm được cho bà ngồi xuống giường.

- Dững cảm...

Ông đứng trước mặt bà, bản thân ông cũng đầm đìa nước mắt. Bà tuyệt vọng ôm núu lấy ngay đùi ông.

- Hãy bảo với em là không phải như vậy đi ! Bảo với em đi !

- Dững cảm, - ông nhắc lại, - Chúa không lìa bỏ chúng ta đâu.

- Chúa đã lìa bỏ chúng ta rồi - Simen rên rỉ. - Lìa bỏ...

Ông gỡ cặp kính bị nhòà mờ ra rồi lấy đầu ngón tay cái lau nó. Bên dưới kia, ngoài đường phố, một đoàn xe đang đỗ, chờ chiếc xe tang nặng trĩu những hoa, lãn bánh.

- Nào đi em. - Hôme nói. - Chúng ta cần phải đi trốn nỗi đau.

Ông giúp bà đứng lên. Bà dựa vào ông, mặt vùi vào vai ông ! Thành linh Hôme đứng lặng lại : trong hành lang bốn người mặc đồ đen đang khiêng quan tài. Manuêla mặc đen tuyền khóc nức nức khóc nức. Chị vùng chạy đến Simen Clốp cùng với chồng bà, dìu bà ở hai bên. Họ từ từ xuống những bậc thang đầy hoa mà các nhân viên nhà đòn không chất xuể lên xe được.

Khi họ ra đến đường phố chật kín người, nhà thờ Grôtxmanxtơ đổ vang hồi chuông cầu hồn trầm trầm và buồn thảm.

Hêlêna Macculitx, người bạn gái thân nhất của Simen, không nhịn được, ôm chầm lấy bà. Hôme buông tay vợ ra. Đúng lúc ấy, ông trông thấy trung úy Bletso.

- Tôi đau lòng, thưa ông... Tôi xin gửi ông những lời chia buồn...

Clốp gật gật đầu, toan đi qua.

- Ông Clốp...

Hôme liếc Bletso bằng ánh mắt vô cảm.

- Ông Clốp, - người cảnh sát vội vàng nói tiếp giọng thấp và khẽ khàng... - tôi biết là không phải lúc...

- Đúng, - Clốp nói.

- Nhưng ông hãy hiểu cho... ông hãy nghĩ rằng tôi cũng không cho phép tôi đâu, nhưng gấp gáp quá... Thưa ông Clốp, ông có nhận được những lời đe dọa nào không?

Các nhân viên nhà đòn đặt quan tài lên xe tang, Hôme nhận ra trong đám đông hình thù đồ sộ của bà U tê Hanh.

Và như lệ thường, bên cạnh bà là ông chồng, Giôxep Hanh, lúc này lại thượng lên cặp kính râm. Hôme đưa mắt theo linh tính tìm Cuộc nhưng không thấy.

- Đe dọa gì ?

- Xảy ra những chuyện lạ lùng tại Duyrich, có thể là có liên quan tới cái chết của cô Rêната bất hạnh của chúng ta đây... Tôi đang điều tra... Người ta có dọa nạt gì ông không ?

Hôme nhìn thẳng vào mắt trung úy Bletso rồi nói, giọng ảm đạm :

- Tôi không hiểu là ông đang nói gì cả.

Ông tách ra khỏi để đi đến với Simen, giúp bà leo lên chiếc xe màu đen.

*

Vào bốn giờ chiều, cũng vẫn với những nghi lễ buổi sáng, Etô Gabêlôti và Italô Vônôn gặp nhau lần nữa ở trong vườn hoa Đại khách sạn Đônơ. Mặc dù hai viên cố vấn Angiêlô Bắcbá và Cácmin Crimelô có ý kiến trái lại nhưng xét tình thế khẩn cấp và ngặt nghèo, Đôn Etô đã quyết định thú thật với Vônôn việc Ô Broi phản bội mình. Chẳng phải vì yêu sự thật cũng chẳng phải vì một cơn hứng tin cậy nào, mà là làm như vậy thì có lợi cho ông. Và trước hết, vì ông rất nghi Vônôn không những đã biết việc này mà lại còn góp sức giúp lão chuyên viên tài chính của mình đi sang được cái thế giới tốt đẹp hơn kia. Và chắc hẳn là sau khi đã tra tấn để bắt lão nhè ra con số tài khoản : điều này thì không đạt được, bởi lẽ hẳn vẫn còn ở lại đây.

Còn Italô kinh ngạc khi hay tin một thằng maphia mà lại chết vì ngã ghế đầu được : xác Landô tạm thời để ở dưới tầng hầm ngôi biệt thự, chờ một chỗ chôn cất kín đáo và thích hợp hơn. Nếu tai nạn không có hai nhân chứng Phônô Môri và Piêtrô Bêlindôna thì Bé Vônôn sẽ nghĩ là không thể nào có được. Họ đang đứng quanh cái xác Landô thì chuông điện thoại réo và Yudenman nhắc máy lên.

- Angiêlô Bắcbá đây. Gabêlôti đề nghị với anh một cuộc gặp nữa. Bốn giờ chiều, vẫn chỗ sáng, anh thấy được không ?

Chẳng chờ Vônôn trả lời, hẳn quăng luôn vào trong máy :

- Đôn Vônôn đồng ý.

Tạm quên cái xác cứng đờ của Landô nằm dài dưới chân mình, các vị quan chức cao cấp của gia đình liếc mắt nhìn nhau vụng trộm : bằng cái chữ “Đôn” hẳn vừa tung ra kia, Yudenman có phần nào đã công báo cho các thành viên gia đình Vônôn và cho cả thành viên một gia đình đối thủ cái chức vị capô tối cao trao cho Italô Bé Vônôn, đồng thời đặt gã ra trước các thành viên của Công đoàn, là người kế tục chính thức của anh gã, Giencô Vônôn. Từ nay không thể nào còn chuyện mập mờ : vua cũ đã băng hà, vua mới vạn tuế ! Italô không nói năng gì nhưng trong bụng thì tâm niệm sẽ đền bù cho Yudenman lòng tin cậy gã đã gán vào cho con người mình. Với một bộ não như thế ở phe hẳn thì còn nhiều những ngày tươi sáng cho gia đình.

Trời còn nóng hơn cả lúc trưa. Một khi hai “Đôn” nhìn thấy nhau là hai tên bảo vệ riêng, Tôma Mecta và Phônô Môri kín đáo lánh ra, trong khi Ximêon Phêro và Piêtrô Belindôna thì vẫn đứng im lìm ở cách các capô chừng năm chục mét.

Lần này, Gabêlôti đi tới trước.

- Italô, tôi phải xin lỗi cậu...

Như buổi sáng, ông lại cầm lấy cánh tay hẳn và kéo đến cái ghế dài quen thuộc để cùng ngồi xuống.

- Cậu nói đúng. Ô Broi đã phản tôi. Tôi đã đến ông chủ ngân hàng. Con số Ô Broi cho tôi là con số giả.

Italô hơi mềm người ra.

- Tôi vẫn chưa sao tin được chuyện đó đâu. - Đôn Etô lắc đầu nói tiếp. - Cái làm cho tôi lúng túng, cậu thấy đấy, là tôi không biết cái thằng cổ vấn rác rưởi kia nó đã lấy được tiền của chúng ta ra khỏi ngân hàng này chưa ...

Italô nhìn hai con sáo đang tranh nhau một mẫu bánh.

- Ông chủ ngân hàng tuyệt đối không nói với tôi cái gì hết... Làm thế nào biết được tiền chúng ta còn ở ngân hàng hay Ô Broi đã phối đi cùng với nó mất rồi ? Ông nhìn Italô dò hỏi.

- Cậu cược con bên phải hay con bên trái nào - Vônphôn chỉ vào hai con sáo nói.

- Cậu và tôi biết được cái đó là rất quan trọng. Bao vây ngân hàng sẽ chẳng có nghĩa lý gì nếu như Ô Broi đã chuồn đi cùng với tiền mất rồi. Nếu ít nhất có được chút xíu tin tức về điểm này thì chúng ta sẽ biết hành động thống nhất của chúng ta nên hướng về phía nào...

- Cậu đến Duyrich trước tôi, cậu không biết gì hết à ?

Vônphôn lắc đầu.

- Tôi bối rối lắm, Italô, và tôi hỏi thẳng cậu, cậu có ý nào không ? Cậu đề nghị thế nào ?

- Làm cho xong cái việc tôi đã mở đầu, - Italô nói.

- Tức là ?

- Ép Clốp.

- Xem ra cho tới nay cách đó chưa ăn thua gì.

- Chúng ta đã tử tế quá.

Gabêlôti hể hả ghi nhận chữ “chúng ta”.

- Cậu biết rõ là cái mạng lão quý giá với chúng ta như thế nào rồi. Lão cũng biết. Lúc nào lão còn tin rằng tính mạng lão không bị uy hiếp thì lão còn tiếp tục trêu ngươi chúng ta. Chưa nói tới việc lão co thể lại báo cảnh sát nữa kia. *Nonsiamo casa nostra* ([65]). Italô. Tốt đẹp lắm là người ta có thể tổng cổ chúng ta đi như thế này. - Đôn Etô búng tay và nói.

Bé nghĩ một lát. Yudenman và hắn đã nhìn trước hai khả năng: hoặc Gabêlôti có con số hoặc không. Khả năng thứ hai thì tốt. Hắn nhớ đến lời dặn dò của Môê và bình tĩnh nói :

- Nếu cậu đồng ý thì tôi có một đề nghị với cậu.

Gabêlôti chăm chú nhìn hắn. Không lúc nào, dù những cây sáo đã được chìa ra, Italô bắt lấy những lời bình luận của ông về Ô Broi. Hắn không hề có một vẻ nào, chỉ một giây, tin rằng viên cổ vấn đã lấy được tiền đi khỏi ngân hàng. Kết luận : hắn đã thanh toán Ô Broi mà không làm sao bắt lão xì ra bí mật.

- Tôi nghe đây, Italô, nói đi.

- Cậu có nghĩ là chúng ta có thể moi ra được con số ở miệng Clốp, nếu như chúng ta giữ hắn vài ngày không?

- Chắc chắn, Italô. Khốn nỗi cái dự án đó không thể thực hiện nổi.

- À thế à ? Tại sao ?

- Cậu thừa nghĩ được là nếu Clốp biến đi thì chúng ta sẽ gây ra khá nhiều sóng gió ở Thụy Sĩ, ngang với chìa chứng minh mời tất cả ngành cảnh sát Thụy Sĩ nhảy bổ lên. Người ta sẽ biết ngay và bọn cóm sẽ đánh chúng ta liền.

Italô tự cho quyền mỉm một nụ cười đầu tiên.

- Tôi không nghĩ thế, Etô.

- Hẳn lấy ở trong túi ra một phong bì.

- Cậu chịu khó liếc xem chứ ?

Giấu vẻ tò mò, Gabêlôti lôi ra một tờ giấy ở bên trong.

Giữa những nếp gấp của nó là một tấm ảnh. Chụp một người con gái da đen rất đẹp, và cao dài, chỉ mặc xilíp, hai vú phơ ra, hai tay giơ lên trời trong một dấu hiệu chiến thắng khái hoàn.

- Ai đấy - Đôn Etô hỏi.

- Bờ của Clốp đấy. Một con điểm tên là Inetx. Lão xơi nó ở trong hầm bọc thép của ngân hàng lão. Cậu xem phong bì gửi đến địa chỉ nào...

Một nét chữ dứt khoát, điển hình Mỹ, viết : “BÀ SIMEN CLỐP, SỐ CHÍN, ĐƯỜNG BỜ ĐẸP, DUYRICH”.

Gabêlôti ngạc nhiên nhìn Italô.

- Cậu muốn bảo rằng bờ của Clốp viết thư cho vợ lão?

- Viết theo lời tôi. Cậu đọc cái thư đi...

Gabêlôti mở ra đọc.

“Thưa bà, Vì Hôme không có can đảm nói ra cho nên tôi làm thay anh ấy vậy. Hai chúng tôi nghĩ hè tám ngày với nhau, ở Xắcđennhơ đây, nếu như bà muốn biết chi tiết. Sau ba chục năm cưới nhau, bà còn nợ ông ấy một cuộc giải lao như vậy. Tôi sẽ trả lại ông ấy khỏe mạnh, có thể mệt nhưng thể trạng tốt lành, cho bà. Gửi bà lời chào dũng dũng.

Công chúa Kinbondô”.

Tôi cươc con bên trái, - Đôn Etô nói.

- Cậu thua. Xem kìa...

Con sáo bên phải bay vù lên với mẩu bánh mì ở mỏ.

- Nó là công chúa à ? - Gabêlôti hỏi.

- Trước hết nó là con mọi. Tôi cũng thế, tôi là ông hoàng ở trong khu phố. Cậu có nghĩ rằng vợ Clốp nhận được thư này lại đi khoe với bọn cóm không ? Mụ sẽ làm mọi cái cho cậu chuyện không lọt ra. Có đứa đàn bà nào muốn mang tiếng là một con mặt nghệt không chứ lại?

- Nói tiếp đi, - Đôn Etô nói.

- Ta bắt cóc, Clốp.

- Thế nào ?

- Trong khi đó, tôi gọi người của tôi ở Ý sang, ta phá ngân hàng !

- Nhưng cậu không nghĩ rằng cậu sẽ không thể phá được hết các kết bảo hiểm à ?

- Để làm gì chứ ? Tiền chúng ta không ở trong đó đâu. Clốp phải cho nó quay vòng kiếm lợi cho lão chứ.

- Vậy thì ?

- Ta sẽ ỉa tung ỉa toé vào cái tiệm, vào đời sống riêng của hắn để cho hắn chết cháy tại Duyrich này ! Hắn sẽ chịu thua thôi. Chính là vụ tai tiếng ấy sẽ làm cho các kết bảo hiểm của nó bị rỗng tuếch chứ không phải là chúng ta. Khách hàng sẽ lĩnh ngay sang một ngân hàng yên ổn hơn chứ !

- Cậu định đặt cược bao nhiêu ?

- Xin lỗi ?

- Về sáo thì tớ thua cược rồi, - Gabêlôti mỉm cười gượng gạo nói.

- Khi nào xong xuôi tất cả rồi, cậu sẽ cho tôi một cái đồng hồ Thụy Sĩ.

- Bắt cóc nó lúc nào ?

- Tối nay.

- Còn ngân hàng ?

- Đêm nay... nếu cậu nhận lời.

Đôn Etô bĩu môi.

- Đồng ý phải hành động lẹ nhưng không được hấp tấp cái gì hết ...

- Một toán biệt kích mười đứa đêm nay sẽ đến Duyrich. Chúng từ Milan tới.

- Cậu làm thế nào cho chúng qua được biên giới ?

- Tôi đã bố trí xong rồi.

Gabêlôti có vẻ thích.

- Những con sói con làm việc cho những con sói già hả ?

- Không, Etô, mọi con sói đều làm việc chung với nhau.

Một cảm tưởng hùng mạnh làm cho hấn hăng lên, Italô nhìn Etô trừng trừng bằng hai con mắt long lanh như than đá :

- Cậu có tin không ?

Gabêlôti đưa hai tay lên nắm lấy cánh tay hấn :

- Hấn toàn tin cậu, Italô... Hoàn toàn !... Bây giờ cậu giải thích cho tôi một ít chi tiết nhĩ ?

- Tôi sẽ nói với cậu.

- Vì rằng, như cậu biết đấy, Italô, tôi rất muốn làm khán giả nhưng không thể như thế được khi là chuyện hai tỉ đôla.

*

Hình như toàn thành phố đã hẹn gặp nhau tại nghĩa trang. Còn nhiều hơn cả trong nhà quán, các bó hoa chồng chất lên nhau ở khắp mọi nơi, điểm tô lên cả những nắm mồ cạnh nắm mồ Rênata sẽ ngủ giấc ngủ cuối cùng của nàng. Ở Hôme Clốp, ý thức tôn giáo mạnh đến nỗi ông không một giây phút nào ngờ vực việc linh hồn con gái mình vẫn còn sống. Chúa đã gọi Rênata đến với Người, ở một nơi bí ẩn mà Hôme và Simen một ngày kia cũng sẽ gặp con gái ở đó, khi giờ cuối cùng của hai người đã điểm. Hôme cũng biết rằng Chúa đã gửi đến ông nỗi thử thách này là để trừng phạt ông về những sự sa sút luân thường ông phạm phải.

Ở bên cạnh ông, Simen biến mất dưới những nếp khăn tang, đang nắm lấy những bàn tay chìa ra chia buồn trong khi rầm rì bên tai ông bài ai ca mơ hồ của những lời an ủi. Nhưng ông đã không thể ngăn được Cuốc Hanh đến đứng ở bên phải ông, thành thử kẻ lạ mặt, mới là con rể ông trong có chừng một chục phút, lại có vẻ được nhân danh chính ngay tên tuổi ông mà nhận lấy lòng thương cảm quý mến, lẽ ra theo quyền lợi thì phải dành cho bố mẹ của người chết mới đúng.

Ngay khi quan tài được đặt vào huyệt, Cuốc đã lách đến bên Simen, tựa hồ anh ta cũng thuộc về cái nhà này vậy. Đám đông dày đặc không tưởng tượng nổi. Những ai muốn đến với vợ chồng Hôme đều phải chờ tới nửa giờ, giẫm tại chỗ ở giữa các ngôi mộ, lần lượt đổi chân chỗ đỡ tê trước khi đến hòa vào con sóng đồ sộ đang ứ dồn lại để đi ra khỏi nghĩa trang. Bên ngoài, những chiếc xe đậu trong một cảnh hỗn độn phát khiếp, ngăn cản lẫn nhau. Những người tới đầu tiên phải kiên nhẫn ở sau tay lái, không thể, dĩ nhiên, bóp còi hoặc réo chửi những người chần đường mình, mà những người đó, bản thân họ lại bị những chiếc xe khác, mà chủ của chúng vất lại ở trước nghĩa trang chặn mất lối rồi. Trong vòng một giờ đồng hồ, Hôme, Simen, Cuốc, chịu mãi những cái bắt tay và ôm hôn của một dòng người vô tận mà đầu cùng của nó còn mất hút ở đằng sau một bụi cây hoàng dương và trắc bá che khuất. Simen cúi về phía Hôme, nói khe khẽ sau tấm khăn tang.

- Tôi thấy người khó chịu...

Hôme nắm lấy tay bà.

- Anh sẽ đưa em về.

- Không, không, - Simen nói. - Chóng mặt lắm...

- Không ổn à ? - Hêlêna Mácculix hỏi.

Bà đứng ngay đằng sau bà bạn, tựa như đã cảm thấy Simen sẽ phải cần đến sự giúp đỡ của mình.

- Chúng ta đi thôi, - Hôme nói.

- Không, - Simen phản đối. - Chúng ta không thể bỏ được lời chào vĩnh biệt Rêната.

- Hêlêna, chị có đưa Simen về được không ?

- Tôi lo cho việc ấy !

Bà ôm lấy eo Simen, giữ bà và ra hiệu vội cho Manuêla đứng kín đáo cách đó mấy bước, mắt không để sót một cử chỉ nào của họ cả.

- Tôi làm được cái gì ? - Cuốc hỏi. Hôme lợi dụng việc nguýt va Ingrit Xtrôn ôm mình để không trả lời anh. Chỉ một vài giây xảy ra chuyện này đã đủ làm cho lối đi bị một phen tắc nghẽn mới. Trong khi Hêlêna và Manuêla kéo Simen đi thì Hôme và Cuốc cố bắt kịp cái nhịp đều đặn của các bàn tay chìa ra. Với mỗi câu chia buồn, Hôme lại như máy cúi đầu, tâm trí rỗng không, nhìn mà chẳng thấy những bộ mặt đau buồn ngẩng lên phía ông.

Sau hai giờ đồng hồ, dòng người đã cạn, nhưng nhiều nhóm vẫn còn đứng ở giữa những gian hầm mộ gia đình, tựa như cái chốn chôn cất không bao giờ vơi được hết những con người vừa mới tràn vào chiếm lĩnh nó vậy.

- Xe tôi ở ngoài kia, - Cuốc nói với Hôme. - Ông có muốn tôi đưa ông về không ?

Hôme cố kìm để khỏi quay đi chỗ khác. Một người tài xế mặc chế phục đến nói thầm vào tai ông.

- Ông Clốp, tôi đến tìm ông...

- Tôi theo ông đây, - ông chủ ngân hàng nói.

Người tài xế gạt đám đông đi về phía cửa ra. Hôme theo hẩn, hài lòng đã thoát sự có mặt phiền toái của Cuốc, người mà ông xét thấy không thể tha thứ được cho cái tính bám dai và thiếu ý tứ. Người tài xế lách qua một biển xe cho tới tận vệ đường. Hẩn kính cẩn mở cửa một chiếc Mecxedetx 600 màu đen có kính màu. Clốp ngồi vào, người tài xế đóng cửa lại.

Bên trong xe đã có bốn người. Hai trong số đó lạ mặt với Hôme. Còn hai người kia thì ông sẽ cho bất cứ thứ gì để không bao giờ phải gặp mặt ở trong cái hoàn cảnh như thế này : Italô và Etô Gabêlôti.

Ông chủ ngân hàng, môi mím chặt, toan vặn tay nắm cửa xe : nó đã được khóa trái. Chiếc Mecxedetx từ từ lăn bánh ra khỏi đám xe hỗn độn vây chung quanh, queo về hướng Duyrich rồi tăng tốc độ. Biết đã mắc bẫy, Hôme không chịu để cho bọn lưu manh có được niềm vui thấy ông biểu lộ ra bất cứ nỗi sợ hãi nào. Không thêm dựa vào lưng ghế bành da êm ái, ông ngồi im, người cứng khự, hai bàn tay đặt trên đầu gối, nhìn thẳng về đằng trước, bàng quan, không hé răng, không thốt ra một lời. Ông chẳng cảm thấy sợ sệt gì. Chỉ là một le lói tức giận, và một cảm giác tê ngắt mệnh môn đối với tính chất hợm hĩnh của mọi mưu toan nói chung của con người cũng như đối với sự vô ích ngu xuẩn của việc bắt cóc này nói riêng mà thôi.

- Tôi thật sự bối rối, thưa ông Clốp. - Gabêlôti nói.
- Nhưng lần này, tôi sợ rằng ông sẽ phải hết sức chú ý mà nghe chúng tôi đấy.

21

Otaviô Giacômaxi là bậc trưởng lão trong lớp già.

Sáu mươi lăm tuổi, hắn trước đây là người của Lucki Luxianô. Năm 1936, khi Lucki bị khép án ba mươi năm tù, Tômatx Điuây thống đốc bang New York đã nói: *“Một trong những tên tội phạm đốn mạt nhất chưa bao giờ ra đứng trước tòa”*, thì Otaviô, kẻ học nghề làm chúa đảng hai mươi lăm tuổi, đã cảm thấy mình bị mồ côi bố. Sau hôm Lucki bị tổng giam, hắn đã được một trợ lý của *Padrone* lộ cho biết rằng không có gì thay đổi với hắn cả, từ bổng lộc cho chí hành động. Từ trong xà lim, Luxianô vẫn tiếp tục lãnh đạo đế quốc của mình. Ba năm sau, chiến tranh bùng cháy ở châu Âu : Giacômaxi coi khinh chuyện đó như mẻ. Pari, Beclin, Luân đôn với hắn chỉ là những cái tên trên một tấm bản đồ. Nhưng phương hướng của nghiệp đời hắn đã thay đổi từ ngày Hoa Kỳ quyết định nhảy vào cuộc chiến. Cần phải chuẩn bị chiến trường đổ bộ cho quân đội Mỹ. Nước Ý thì bị chủ nghĩa phát xít bịt chặt mắt mồm rồi. Một cách tự nhiên nhất trần đời, sở mệnh vụ của Nhà Trắng đã vào trong tù tham khảo ý kiến của Luxianô.

“Tên tội phạm đốn mạt nhất” thỉnh linh được đề bạt thành cố vấn chiến tranh của phủ tổng thống, với những quyền hạn vượt xa lắc xa lơ mười viên tướng năm sao.

Người ta yêu cầu hắn cung cấp các chỗ quen biết, các mối quan hệ, các chân tay và hạ tầng của tổ chức hắn, vào phục vụ nước Mỹ. Đổi lại, hắn nhận được lời hứa sẽ ra tù sớm hơn bản án - lời hứa đã được tôn trọng ngày hai tháng hai năm 1946, lúc đó án tù của hắn đã được rút xuống còn chín năm sáu tháng, thời hạn vừa xoắn với thời hạn hắn đã nằm trong tù.

Otaviô Giacômaxi có vinh dự được Luxianô đích thân chọn vào nhóm những người Mỹ gốc Ý chịu trách nhiệm tổ chức cho quân đồng minh đổ bộ vào Xi xin. Khi Luxianô bị trục xuất khỏi Mỹ, đặt chân tới Palecmô, thì Giacômaxi là một trong số những người đón hắn ở đó. Hắn đã giúp chủ xây dựng lại các mạng lưới. Mười năm sau, Lucki mà người ta nghĩ là một thành viên có ảnh hưởng của cái “Ban” hùng mạnh, toàn năng, bí mật, đã phái Otaviô đến với một chú sói trẻ nhiều tham vọng và chắc chắn gã đem lòng yêu mến, là Giencô Vônphôn. Từ ngày đó, Giacômaxi giữ cho gia đình Vônphôn cái công việc cao quý là thông tin viên trưởng ở miền nam nước Ý.

Khi Bé Vônphôn, đứa em út của Giencô, cho hắn biết vắn tắt tình hình những sự kiện mới xảy ra. Otaviô cảm thấy buồn rầu lắm. Sau Lucki, Đôn Giencô là người thứ hai đáng được kính trọng mà hắn đã mất đi. Và rõ ràng Italô đang thềm kế tục ông anh cả đứng đầu gia đình thì không có ý định ngủ yên rồi : vì việc đầu tiên hắn làm với tư cách cũng là yêu cầu Otaviô cung cấp cho mình - ngay trong tối hôm ấy - một toán biệt kích gồm những tên “đao búa” có nhiệm vụ cướp một ngân hàng ở Thụy Sĩ: Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich ! Nhận được điện của

Italo, Giacômaxi không bị bất ngờ. Kinh nghiệm du kích và những hoạt động bất hợp pháp của lão đã cho lão khả năng đáp ứng được ngay. Hơn nữa, cái táo tợn của Bé làm cho lão mê. Lão biết đưa người vào Thụy Sĩ mà không phải quá cảnh biên giới. Nhưng có một điểm khiến hắn buồn: Italo đã không nói rõ mình tính làm như thế nào để đưa bọn kia trở lại Milan sau chuyến viễn chinh.

Chao ! Tuổi trẻ ơi, tuổi trẻ ! May sao bố già Otaviô lại trông nom đến mọi cái cho đấy !

*

Manuêla sẵn sàng mất bất cứ thứ gì để cho chính lúc này chị không phải nói với Simen Clop điều chị cần thú thật ra. Vừa về tới nhà, Simen liền đi ngay vào phòng mình. Chẳng cởi váy áo, bọc trong tấm khăn tang, bà nằm dài ra giường được Hêlêna Macculitx âu yếm đỡ cho. Manuêla pha trà. Hêlêna uống cạn tách, còn Simen thì từ chối.

- Uống đi, Simen, uống đi !... Uống cho đỡ mệt !

Simen lắc đầu tuyệt vọng, lại rơi vào một cơn khóc lóc thảm thiết mới. Nghẹn ngào nước mắt, bà vẫn cố thốt ra lời :

- Đừng giận tôi, Hêlêna... Tôi muốn nằm một mình...một mình! ...

Bà bạn đi ra sau khi dặn dò Manuêla nhớ báo ngay nếu có chuyện gì xảy ra. Manuêla nhận lời. Bây giờ, chị đứng ở bên giường, không biết nói chuyện của mình ra như thế nào.

- Bà có muốn tôi giúp bà bỏ váy áo ra không ?

- Không, không... Hôme sắp về ngay rồi đấy mà...

- Thưa bà, tôi rất xúc động về những việc đã xảy ra...

- Manuêla, tôi biết, tôi biết... Em nó yêu chị lắm...

- Tôi cũng vậy, thưa bà, tôi cũng yêu cô nhà lắm.

- Tôi biết ...

- Tôi muốn nói với bà, thưa bà... khó quá... nhất là lúc này, tôi chẳng có ruột gan nào, bà cần phải biết, nhưng tôi lại không thể...

- Chị không thể cái gì ? - Simen sục sục nói.

- Tôi muốn đi, thưa bà... về Bồ Đào Nha...

Simen nhìn chị, ngơ ngác không tin, và lại lặng lẽ khóc nức lên. Manuêla đứng giậm giậm chân, nước mắt đầm đìa, vô cùng lúng túng.

- Xin bà hiểu cho tôi, thưa bà... Trong nhà này, lúc nào tôi cũng nghĩ đến cô ấy...

Chị cắn môi, lại khóc rồi ấp úng :

- Không thể được... Tôi sẽ không thể nào...

Một lần nữa, Simen lại ngắc ngư, lúng búng một giọng khó nghe rõ :

- Ôi, Manuêla... Manuêla.

Bà nắm tay chị bóp thật mạnh, tựa như cô hầu gái Bồ Đào Nha là cái phao cứu nạn của mình vậy.

- Manuêla !... Manuêla... Tôi cũng thế, tôi không chịu được nữa đâu... Tôi không hiểu tôi sẽ sống tiếp thế nào nữa đây... Chúa bất công... Chị đi là phải thôi... cái nhà này từ nay mãi mãi có mùi chết chóc... Manuêla... Tôi hiểu chị ...

- Thừa bà !

- Tôi sẽ giúp chị... Tôi ở đâu thì chị vẫn cứ sẽ ở đó với chúng tôi, để tưởng niệm em nó... Và đứa con của chị...đứa con của chị nữa...

Nước mắt ràn rụa trên mặt, bà không thể nói thêm.

Manuêla vẫn khóc, lùa bức thư vào trong tay bà rồi đi ra khỏi phòng.

Còn lại một mình, Simen bình tĩnh lại dần. Bà lau mặt bằng tấm khăn trải giường. Nó bê bết kem phấn và thuốc bôi mặt. Bà ngồi trên giường, mắt nhắm nhắm, gắng gỏi kìm lại những cơn thốn thức khác đang muốn dâng lên từ cổ họng thắt nghẹn của bà. Bà bắt giắc bóc lá thư.

Một bức ảnh rơi lên trên chăn. Bà cầm lên, dụi mắt bằng đầu ngón tay và lập tức nhận ra cô da đen khổng lồ mà bà đã tìm thấy những bức ảnh ở trong áo padoxuy của chồng. Tim thất lại, bà đọc hết bức thư, đọc đi đọc lại nhiều lần hai câu làm cho ruột gan bà như bị đứt đoạn: *“Sáu ba chục năm cưới nhau bà còn nợ ông ấy một cuộc giải lao như vậy. Tôi sẽ trả lại ông ấy khỏe mạnh, có thể là một nhưng thế trạng tốt lành...”* Những ý nghĩ điên rồ quay cuồng trong đầu óc bà.

Bà lại ngẩng tấm ảnh, xem kĩ đôi vú trần của cô khổng lồ giơ hai tay lên theo hiệu chiến thắng. Bà tin chắc rằng Hôme đang trong cơn nguy hiểm : bà hiểu ông quá rồi, ông không thể một giây phút nào bỏ rơi bà được. Đã không thể trong những hoàn cảnh bình thường thì càng không thể trong cơn thử thách khủng khiếp mà Chúa đã gửi đến cho hai vợ chồng bà bằng việc làm cho con gái bà phải chết này.

Hưng phấn lên, bà gọi Cuốc. Anh đã về nhà và cho bà hay rằng Hôme đã rời nghĩa trang được khoảng một giờ đồng hồ rồi. Bà cảm ơn anh rồi quay gọi ngân hàng: Macgơri không thấy ông chủ của mình từ hôm qua. Simen gọi văn phòng cảnh sát. Khi đang kia có người cầm máy bà chợt cảm thấy mình lỗ bịch nên lại hạ máy xuống.

Bà cho mình cái hạn hai giờ để hành động. Nếu quá cái hạn đó mà Hôme vẫn chưa về thì bà mới báo cho trung úy Vônđơma Bletsơ.

Chiếc máy bay đậu ở đầu một đường băng phụ của sân bay Milan được nhà cầm quyền dành cho những máy bay tắc xi và hai câu lạc bộ hàng không. Đường bay thương nghiệp bình thường thì ở xa hơn về phía tây, nơi có các tòa nhà của hải quan và hành khách nhô vọt lên trên những đường bay thên thang được bảo dưỡng chu đáo để cho các chuyến bay xuyên lục địa sử dụng. Sườn chiếc máy bay nhỏ xíu được điểm tô bằng dòng chữ lớn "MAY BAY NHÀ TRƯỜNG sơn đỏ. Đó là một chiếc MD315 quân đội Pháp xếp xó và được hót đi trong một dịp bán hàng đồng nát.

Sau khi cho một chiếc hòm lớn lên rồi, mười người lần lượt leo mấy bậc thang, nghi ngại nhìn những mảng gỉ sắt bọc viền lấy rìa khung cửa. Trong khoang không có ghế ngồi. Thất lúng an toàn buộc thẳng hành khách vào thân máy bay. Một trong đám hành khách quen ông lái đã hỏi khẽ để cho các người khác khỏi sợ :

- Này, Môrôbia, cậu có tin là nó bay được không ?

Amadêô Môrôbia nhún vai, bữu môi, cử chỉ chẳng có gì làm yên tâm được :

- Cái đó là tùy ngày giờ, gió máy và tùy Đức Mẹ. Trói mày vào máy bay đi, ta khởi hành đây.

Hắn quay gót vào buồng lái, trong đó người nhân viên vô tuyến điện và thợ cơ khí đã ngồi chờ sẵn.

- Đi chứ ?

- Đi !

Amadêô mở điện. Hai động cơ ngáp ngừng, khậm khạch nắc sặc rồi cuối cùng kêu ro ro, làm cho chiếc máy bay không được cách âm và chống áp suất cứ rung lên một cách hãi hùng.

Chẳng quan trọng. Theo chỉ thị của Ôtaviô Giacômaxi, Môrôbia sẽ phải rà sát mặt đất và nhìn thấy được bằng mắt thường ngay sau khi vượt qua biên giới Thụy Sĩ. Hắn đã thuộc lòng chỗ hạ cánh, một thứ cao nguyên chắn bờ nằm trong vùng tam giác gồm Đức, Naphen và Soviêđơ.

Hắn sẽ đáp xuống một đồng cỏ đầy mô u, lỗ hố, dài khoảng năm trăm mét, quá mức cần thiết để hạ chiếc máy bay MD mà Môrôbia có thể cho dừng được rất tài chưa tới ba trăm mét sau khi chạm đất. Trong khi mọi người đang xuống máy bay thì hắn cứ để nổ máy. Người cuối cùng vừa rời xong, hắn liền cất cánh đi Duyrich luôn, như Giacômaxi đã ra lệnh. Khi Amêđêô nẩy ra cái ý dùng máy bay nhà trường này, Giacômaxi đã cấp vốn cho hắn. Dĩ nhiên hắn kiến sống là nhờ những phi vụ bí mật Giacômaxi thỉnh thoảng giao cho thực hiện chứ đâu phải là mấy mống học trò. Những kiện hàng lấy đi hay đổ xuống ở giữa Thụy Sĩ và Ý luôn luôn nằm trong vùng tam giác Đức, Naphen và Soviêđơ. Hoặc đôi khi cả người nữa, những người này họ quá mải miết tập trung vào những cặp tài liệu ôm khư khư trước ngực cho nên họ chẳng nói năng với gã một lời bao giờ.

- Máy bay Nhà trường MD315 xin đường băng số 5.- Amadêô nói.

- MD315, anh có đường băng, - tháp chỉ huy trả lời.- Cất cánh.

- Hiếu, tôi cất cánh !

Môrôbia nhấn ga, Đồng sắt vụn chòng chành rợn người trên khoảng chừng ba trăm mét rồi nặng nề dứt khỏi sức hút, khó nhọc cất mình lên bên trên những dãy lán kho kiểm tra máy móc. Theo đường chim bay, giữa Milan và nơi đáp xuống xa chừng một trăm rưỡi cây số. Khi có tải, chiếc MD vất vả mới lên được hai trăm cây số một giờ, nếu mở hết tốc độ. Tính rộng rãi ra,

Amadêô luận rằng phải mất ít nhất gần một tiếng để tới được địa điểm.

Hắn bay theo hướng bắc. Hắn vỗ vỗ khế vào cánh tay người thợ cơ khí rồi gào vào giữa mặt anh ta để át tiếng gầm của động cơ.

- Giancáclô... Cậu đã kiểm tra lượng dầu chưa hả ?

*

Com lê xám chì, sơ mi trắng, cà vạt đen, chẳng xấu chẳng đẹp, tầm vóc trung bình, dáng dấp trung bình, da mai mái, Xêda Piombinô là mẫu muôn thuở của con người trung bình, thứ người ta gặp hàng mười lần trong phố mà chẳng thấy, vì lẽ chẳng có cái gì ở họ khiến ta để ý cả. Hắn vào Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich bốn mươi lăm phút trước khi đóng cửa, lễ phép hỏi người gác gian sảnh chỗ cho thuê két ở đâu, cảm ơn rồi đi thang máy lên lầu ba. Cặp đen cặp trong tay, hắn đi hết một hành lang, tới một sàn bê xây cao có ba cô thư ký váy và áo vét màu nước biển đang tán nhảm tán nhí trước một hàng rào những cây cọ.

- Tôi hỏi các cô, Herr ([66]) Rungơ.

- Herr Rungơ chiều nay không ở đây. Ông có hẹn à?

- Vâng.

- Ông có muốn gặp người thay ông ấy không ?

- Không. Đây là chuyện riêng. Bao giờ thì Herr Rungơ có mặt?

- Sáng mai.

- Cảm ơn. Tôi sẽ trở lại.

Bề ngoài hắn nhát đến nỗi ba cô thư ký chẳng thèm hỏi đến tên hắn. Như hầu hết các trưởng phòng, Rungơ đi dự đám tang Rênata Clốp, con gái ông chủ. Khi Xêda Piombinô khuất sau đầu hành lang, ba cô gái đã quên bằng hắn, sẵn sàng thề rất thật lòng rằng mình chưa hề trông thấy hắn bao giờ.

Xêda Piombinô kinh doanh đồ gỗ cổ ở trong Khu Auxoxin, đường Duôcliden. Doanh số của hắn còm thôi vì hắn thiết quái gì những thứ đồ cổ ấy chứ. Hắn là một trong năm thông tin viên nằm tại Duyrich của nhà Otaviô, tên đầu đàn tại Bắc Ý và Thụy Sĩ của Công đoàn.

Xưa hắn có làm việc với Otaviô, thời chiến tranh, ám sát và đánh du kích. Chuyên môn của hắn là đánh mìn xe lửa và bỏ thuốc độc vào nước tiếp tế cho quân chiếm đóng. Nhiệm vụ Giacômaxi giao cho hắn lần này cũng tế nhị gần bằng các nhiệm vụ hắn đã hoàn thành cách đây ba chục năm. Trước hết là hắn làm cho mình bị nhốt lại trong ngân hàng. Sau đó, nếu Thượng đế phù hộ thì hắn thực hiện được cái việc hắn phải làm rồi sống mà thoát. Lúc đó hắn có thể lĩnh mười ngàn đôla Otaviô đã hứa. Lúc này, hắn cần phải tìm gấp lấy một chỗ nấp cho tới khi đóng cửa ngân hàng. Xêda Piombinô thận trọng đẩy một cái cửa ở đằng sau buồng thang máy. Hắn vào trong một cầu thang dành cho nội bộ ngân hàng.

Hắn kẹp chặt cái cặp da đen nhồi đầy mìn và dây mìn, bắt đầu lên các bậc.

*

Chị đi ngang qua căn phòng nho nhỏ của mình, mở tấm rèm che khoang tắm có vòi hoa sen, bắt đầu cởi quần áo và chỉnh nhiệt độ nước. Khi đã trần truồng, chị bước vào trong bồn sứ, mở vòi nước và ngửa mặt lên nhận lấy, như một lễ vật, trận mưa dày hạt đang lau sạch đi những giọt nước mắt, nỗi nhọc mệt trong ngày, niềm phiền muộn, những mối phân vân. Thôi làm việc với bà chủ mà chị thấy tuyệt vọng. Vợ chồng nhà Clốp luôn luôn tỏ ra yêu mến chị, với một sự ý tứ rất tinh tế khiến chị quên đi cả cái phân tôi đòi. Trái lại hình như chị còn là một thành viên của gia đình nữa. Từ nay phải làm một dấu chấm hết. Giulio chẳng bao lâu sẽ trở về châu Âu. Khi anh về tới Anbuphâyra, họ sẽ cưới nhau...

Manuêla ra khỏi vòi hoa sen, chân ướt giẫm lên bộ váy áo tang phục vắt thành đống trên sàn rồi lau khô người. Chị mở cánh cửa của chiếc tủ kiểu cổ nặng trĩch mà cái hình khối của nó đã chiếm đi mất một phần tư gian phòng rồi. Bên trong tủ, gắn vào cánh cửa là một tấm gương cho phép chị nhìn được cả người mình. Chị ngấm trước tiên mặt mình, nhẹ nhẹ xoa bụng và đôi vú mà sự thai nghén đang làm cho căng to lên từng ngày.

Chị lấy một chiếc gương nữa, nhỏ hơn, ở bàn phấn, bên trên chậu rửa mặt. Lần này chị đứng nghiêng so với mặt gương trong tủ. Bằng cách đối chiếu lại nhau của hai mặt gương chị nhìn thấy mình ở chiều ngang, quan sát tò mò cái thân hình là chị nhưng lại có vẻ như xa lạ kia, cái bụng tròn phồng và đường lượn thon thả, bầu vú nặng nề hơn bình thường, và bây giờ thì đầu vú lại xệ xuống vì trọng lượng mới mẻ của nó. Trên tấm vải phủ giường trắng tinh, chị trông thấy một hình chữ nhật màu lơ. Chị ngạc nhiên bốc bực điện mà chắc ông quản gia đã để vào phòng khi chị đi đám tang Rênata.

Chị đọc bức điện lần thứ nhất, mày cau lại, không hiểu chút nào. Chị ngồi xuống giường, đầu ù lên và đọc lại lần thứ hai. Lúc ấy, miệng chị bỗng đắng ngắt và chị không thể nào thở được đến một vài giây. Bức điện gửi cho chị gồm nhiều từ và chúng cắm xuyên vào tim chị như ngàn ấy viên đạn vậy :

ÂN HẬN BÁO TIN CHO CHỊ BIẾT GIULÔ CHẾT TAI NẠN CHỜ CHỈ THỊ ĐỂ ĐƯA THI HÀI ĐI.

Ký tên:

Eric Moóctaen, Giám đốc Công ty hợp nhất Vatxơna - Chukuđu - Bôtxoana !

Cái ý nghĩ mạch lạc đầu tiên được sắp xếp ở trong đầu chị là đứa con mình sẽ không bao giờ có bố.

Một trạm dịch vụ xe hơi giống như trăm nghìn cái khác mất hút ở đầu cùng của một con phố yên tĩnh, đường Etxovixen. Ba vòi bơm; hai cây xăng, một cho dầu nhớt các động cơ Diêden và xe vận tải hạng nặng. Bên phải vòi bơm là lối đi bằng bê tông dẫn xuống tầng ngầm, đến một bãi đỗ xe cho khoảng ba chục chiếc. Chính Landô Baretô đã định đưa Moóctimơ O Broi và Dada Phini đến chỗ này khi tóm được họ trước cửa ngân hàng của Clốp.

Người quản lý trạm, cũng dân Xi xin như hần, thỉnh thoảng giúp việc cho Công đoàn. Nhưng không thật sự có chân trong đó - Andô Prianô không đặt ra câu hỏi bao giờ, càng không bình luận gì khi người ta đưa cho hần cái phong bì đựng tiền frăng Thụy Sĩ ngon lành, giá của những việc vặt hần đã giúp đỡ. Phổ biến nhất là giấu một số người nào đó vốn không để lại danh thiếp cho hần bao giờ cả. Trong cùng bãi đậu xe, dựng lù lù một đồng tượng những lớp xe cũ và dựa lên nó là một cỗ bàn thợ. Chuyển các chiếc lớp đi, người ta sẽ làm hiện ra tấm cửa sắt luôn luôn đóng im ỉm. Nó mở vào căn buồng bê tông một chiều ba mét một chiều bốn mét gồm có một giường sắt, một hố đào dưới đất được gọi huênh hoang là “toalet Thổ Nhĩ Kỳ”, một chậu nước lạnh và một ngọn đèn điện không có chao treo lòng thòng vào một sợi dây trên trần. Hai ghế đầu và một chiếc bàn gỗ dài, trên đặt vài cuốn sách cũ và khoảng chục tờ tạp chí bổ khuyết cho đồ đạc gian buồng. Sự thông hơi được đảm bảo bằng một ống dẫn gió nối gian buồng với lối vào bãi đỗ xe. Chàng cửa ra vào lẫn cửa sổ.

Mười phút trước đây, một chiếc Mecxêdetx 600 màu đen và kính màu đã đổ dốc xuống lối đưa tới bãi đậu - Endô Prianô đã chuyển vài chiếc lớp đi và mở cánh cửa sắt của cái mà hần gọi thân mật là “phòng bạn bè”. Ba người rúc vào đó, người thấp nhất bị bịt mắt bằng một mảnh vải đen. Người thứ hai là một gã khổng lồ to béo mặc đồ đen, người thứ ba, một gã lực lưỡng da tái, mặt dữ dằn. Endô đưa chìa khóa buồng cho người thứ ba này.

Khi quay trở lên với những vòi bơm xăng, hần nhận thấy chiếc Mexêdetx đã biến khỏi bãi đậu...

Khi Vônphôn tháo băng ra, Clốp chớp chớp mắt rồi khinh miệt nhìn cái nơi người ta dẫn ông vào.

- Kính tôi đâu ? - Ông nói.

Etô Gabêlôti đưa kính cho ông. Đeo lên, ông nhìn thấy những chi tiết mà đôi mắt cận thị của ông đã che giấu đi mất : những bức tường trần trụi, mặt sàn bê tông, chiếc giường sắt, chậu rửa mặt.

- Ông có thể ngồi xuống, - Gabilôti nói.

Hômê cứ đứng. Ông biết ông đang ở Duyrich, bên trong cùng của một bãi đậu xe, bởi mùi xăng nhớt cứ xộc vào mũi ông khi người ta đưa ông ra khỏi xe. Nhưng ở khu phố nào thì ông không rõ. Khi người tài xế mặc chế phục nói với ông ở nghĩa trang “tôi đến kiểm ông”, ông lại ngỡ hần được Hêlêna Macculitx phái đến cho nên đã theo hần chẳng chút nghi ngờ gì.

- Ông Clốp, - Gabêlôti nói ngọt ngào, - ra khỏi nơi khó chịu này nhanh hay chậm là do ông quyết định. Tôi nói đây là sống mà ra khỏi. Sự bướng bỉnh bất lương của ông đã biện bạch cho những phương pháp chúng tôi buộc phải làm, trái với ý muốn của ông, và của cả chúng tôi. Ông nắm giữ hai tỷ đôla không thuộc về mình, vì lẽ đơn giản những người sở hữu chính thức là chúng tôi. Bây giờ hỏi lần cuối cùng, ông có định cho chuyển chúng đi như cách Giencô Vônphôn

đã chỉ ra với ông không, nào, có hay không đây ?

Clốp ngồi mồm lên mép giường. Từ nay, với ông mọi cái đều là dừng dừng hết. Tra tấn không làm cho ông sợ...Nghĩ đến chết chóc cũng chẳng mấy may ảnh hưởng gì tới ông. Rênata chôn rồi, những giá trị từng là hạt muối mặn của đời ông bây giờ xem ra nhẹ bổng. Trừ một cái : những nguyên tắc bí mật nghề nghiệp tuyệt đối từng làm nên sức mạnh và niềm vinh quang của đất nước ông.

Các nhân viên ngân hàng đã không nói khi bọn quốc xã muốn moi ở họ con số các tài khoản Do Thái bị kẹt lại trong thời gian chiến tranh. Bản thân ông cũng đã có thể im lặng được lắm rồi, bất kể hậu quả như thế nào đối với con người và của cải của ông. Ông thông thả nhìn chăm chăm vào Etô Gabêlôti và Italô Vonpôn. Bóng dáng một nụ cười khinh bỉ thoáng hiện ở trên cặp môi mỏng dính của ông.

- Tôi cho là lão chẳng kể gì đến cái mặt chúng ta đâu, - Italô buông ra, giọng không sắc thái gì.

Sau khi gặp Đôn Etô trong vườn hoa Đại khách sạn Đônơ, Bé Vônôn đã phái một người đến ngôi nhà ở đường Bờ Đẹp để đưa bức thư của Inetx cho Simen Clốp. Chỉ sau khi hắn trở về, Italô mới biết tin Rênata chết. Việc đó đã làm thay đổi toàn bộ các kế hoạch của hắn cùng xây dựng với Gabêlôti. Hai người vội nhào đến nghĩa trang.

- Tôi hỏi ông kia mà ! - Thành linh thô bạo, Gabêlôti quát. Hôme Clốp bình thản lắc đầu.

- Tôi không hiểu ông nói cái gì cả.

Bé Vônôn quay phắt lại, túm lấy cổ do ông chủ ngân hàng và thét vào giữa mặt ông :

- Nghe tao nói này, thằng *strenzen* ([67]) ! Ít nhất có một điều mày sắp sửa hiểu đấy. Đó là cái sẽ xảy ra với mày, với ngân hàng mày, với vợ mày.

*

Ngay lúc cảm thấy Kiêcpatric im bật, Bletơ liền bốt gậy gỗ. Trong gần một giờ đồng hồ anh đã moi được ở những đồng nghiệp nước ngoài một số lượng lớn thông tin, còn về phần mình thì anh khá vui vẻ xởi lởi trả lời những câu hỏi họ đặt ra. Dần dần những miếng trong trò chơi ghép hình đã khớp lại được với nhau...

Bletơ đã ngừng cuộc họp mặt để đi tới nhà Clốp.

Đem xây, Kiêcpatric, Phinnơgơn thì về khách sạn. Tại khách sạn Xoócđi họ đã cất hành lý và tắm rửa qua loa. Một lần nữa, tất cả lại họp với nhau ở bàn giấy của Bletơ.

Đề tài : Việc Patric Môhônì mất tích.

- Tôi có một giả thiết, - Bletơ nói Nhưng nó thật sự không dựa trên cái gì lắm đâu.

- Ông cứ nói, - Kiêcpatric khuyến khích.

- Nếu viên thanh tra của ông bị thủ tiêu như các ông có vẻ nghĩ là vậy, thì có lẽ tôi biết được

như thế nào...

Cách đây ba ngày có một cuộc ẩu đả ở dưới tầng hầm khách sạn Cômôđô.

- Giữa ai với ai ?

- Tôi không biết. Không ai nghe hoặc trông thấy cái gì cả. Nhân viên được báo động bởi hơi nước thoát ra khỏi gian hầm máy. Những ống dẫn nước nóng đã bị bắn thủng ở trong đó. Người của tôi đã dò ra được những vết máu và nhiều vỏ đạn. Bản thân tôi cũng tới hiện trường. Tôi gần như chắc chắn rằng một xác người đã được kéo lê trên mặt đất đã bị ném vào nôi súp de của khách sạn.

- Các ông chưa cho kiểm tra ? - Kiêcpatric ngạc nhiên.

Bletsơ liếc ông cái kỉnh.

- Không, đại úy. Không thể. Lò trung tâm cung cấp cho sáu trăm phòng của khách sạn Cômôđô là một ống trụ ngầm dưới đất luôn luôn cháy rực những hai trăm mét khối dầu madut, rác rưởi cũng được thiêu hủy luôn trong đó. Mọi vật rơi vào đều bị cháy rụi trong chưa đầy mười phút, không để lại một dấu vết gì. Mà làm nguội nôi súp de đi đòi hỏi những ba ngày. Địa ngục, đại úy, địa ngục đấy...

- Cái gì làm cho ông tin rằng Mahôni...

- Hai người mất tích mấy ngày rồi. Thanh tra Mahôni và một Ricô Gatô nào đó, một “đao búa” của Bờ biển phía Tây.

- Tại sao ông biết tay Gatô mất tích ?

- Hắn đã vào Thụy Sĩ. Hắn lại chưa ra khỏi Thụy Sĩ. Hắn chưa thanh toán tiền khách sạn ở Cômôđô. Hoặc là Ricô Gatô hoặc Patric Mahôni. Tôi không có cách nào để xác định ai đã chết, chừng nào chưa tìm ra và nhận dạng được một trong hai cái xác.

- Và nếu không tìm thấy cái xác nào cả ? - Phinnơgon hỏi.

Bletsơ dang hai tay ra tỏ vẻ bất lực.

- Tuy việc này không liên quan tí nào tới các ông nhưng các ông nên biết, rằng nếu đây là chuyện làm ăn về tư bản thì nó đã diễn ra ở giữa những người mà các ông theo dõi với Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Con gái ông chủ ngân hàng Rênata Clốp đã chết cách đây hai ngày trong một tai nạn giao thông, sau hôn lễ của chị ta mười lăm phút. Người ta đang chôn cất chị ấy ngay trong lúc này đây. Các ông có biết chiếc xe mà chị ta chết ở trong đó là của ai không ? Của một tay Landô Baretô nào đó gốc Xixin. Và các ông có biết ai đã trả tiền mua cái xe đó không?

Anh im lặng một lát, khoái trá thấy mấy người kia bị quay, ngoan ngoãn như những cậu học trò chăm chỉ.

- Giencô Vônphôn, - anh buông ra.

- Baretô hiện ở đâu ? - Kiêcpatric nghiến răng.

- Trong thành phố, - Bletsơ lừng khừng đáp !

- Sao ? Ông không cho bắt nó à ?

- Chẳng lẽ những ai đến khai mất cắp xe tôi cũng đều bắt cả hay sao ?

- Trung úy, - Phinnogon chen vào, - hiện nay trung úy đã có khả năng thành công một mẻ lưới kỳ diệu, một cơ hội nghìn năm có một ! Tại sao lại không bắt hết chúng nó với một cái cớ nào đó?

Bletso nhìn anh với một vẻ chói tai gai mắt.

- Cớ nào ? Hẳn có phá rối trật tự công cộng không? Có bị một lời kiện cáo nào không ?

Kiêcpatric và Phinnogon bực bội nhìn nhau.

- Tôi xin phép hỏi một câu được không ? - Xcốt Đemxây cười hềnh hếch nói. - Clốp đã có nói với trung úy rằng ông ta có nhận được những lời đe dọa gì không ?

Vôndona Bletso bậm môi.

- Ông Đemxây, ở nước tôi ngân hàng là một Nhà nước trong Nhà nước. Các công ty ngân hàng là hoàn toàn độc lập. Họ tuyển người bảo vệ, điều tra viên, chuyên viên của họ và tự họ làm lấy cho họ công việc cảnh sát. Ông tin là một chủ ngân hàng lớn lại con nít đến mức đem công việc tiền bạc của mình hòa chung vào với công việc của cảnh sát Nhà nước à ?

- Clốp không biết mình làm ăn với ai - Kiêcpatric cười khẩy. - Công đoàn khá là hùng mạnh để bắt được Thụy Sĩ phải quỳ gối.

Bletso nhìn ông với vẻ thương hại vô cùng.

- Chưa ai thành công được trong việc ấy bao giờ, đại úy ông có biết tại sao không ? Vì ở nước chúng tôi, không công dân nào lại có thể bị sa dọa hù hống được lâu.

Thấy Kiêcpatric đỏ lựng mặt, anh không thể cho ông ta có cơ hội đập lại

- Đại úy ông có nghĩ Vônpôn và Gabêlôti đủ điên rồ để chơi vào một ngân hàng tại ngay giữa trung tâm Duyrich không ?

- Sao lại không ? - Kiêcpatric cau kính khặc ra. - Nếu chúng cho rằng chúng được quyền...

Xcốt Đemxây tán thưởng nét tinh tế này, thú vị cười lúc cú.

- Như thế thì hay quá, - trung úy Bletso lầu bầu.

- Nếu tôi hiểu đúng thì, - Kiêcpatric bất bình, - ông chờ khi nào bọn khốn nạn kia làm Duyrich loạn lạc lên rồi ông mới can thiệp ?

Bletso gay gắt cắt lời :

- Tôi biết phải làm cái gì.

- A, trung úy, - Xcốt Đemxây thở dài một cách mơ màng. - Thế mà tôi nghĩ là ta sẽ có thể chặt đứt đầu Công đoàn đấy... ông sẽ chẳng cần phải động đây gì... Chỉ cần, thí dụ, tôi có được một con số, một con số tí xíu thôi. Tổng số tư bản gian lận ra khỏi nước Mỹ... Một câu của ông chủ ngân hàng nước ông thôi, chỉ một câu như thế thôi, là tôi tóm được hết chúng nó ngay.

Qua vẻ mặt đáng sợ của Bletso, Đemxây biết rằng mình đã vượt quá xa ranh giới của sự phải chăng. Khôn ngoan, ông quay đi ngấm trăn nhà.

- Trung úy, xin nghe tôi, - Kiêcpatric thanh minh - tôi không hề muốn khuyên can gì ông cả... Nhưng dẫu sao, căn cứ hoàn cảnh hiện nay, ông có thể đặt máy nghe trộm...

Mặc dù ông nói nghe ngây thơ và nhún nhường, Bletso vẫn quắc mắt lên nhìn.

- Chúng ta hãy để Oatơghết ở lại Washington, đại úy. Các ông đang ở Duyrich ! Những cách làm như thế, chúng tôi nghe tởm lắm !

Kiêcpatric nắm chặt tay nuốt hận. Viên công chức thấp bé huênh hoang và hợm hĩnh này sắp để tuột đi mất các cấp ô của hai gia tộc hùng mạnh nhất Công đoàn ngay trước mũi hần đây. Do hiệu quả của những cơ bắp quá ư tập trung, mặt ông đang có một cái màu rất đẹp của quả cà tím.

Bletso nhìn thấy cái đó. Anh muốn câu trả lời bớt gay gắt và làm cho Kiêcpatric yên tâm. Anh đứng thẳng tắp ở trước mặt ông.

- Chẳng việc gì ông phải lo ngại cả, đại úy, tôi đã làm cái chủ yếu rồi : hai người của tôi đang bảo vệ nhà ngân hàng đấy !...

*

Bãi cỏ để trực thăng đậu xuống nằm náu mình trong một dẻo đất kẹp giữa những sườn đồi rần rẩy phủ đầy thông. Khác nào Amađêô Môrôbia sẽ phải cho máy bay đâm sầm xuống khi hạ cánh vậy. Hơi giống như người ta phải đổ xuống một cái đáy bát. Nhưng Môrôbia đã quen, cái trò câu lạc bộ hàng không hoạt động đã ba năm rồi còn gì... Chỉ cần các thành viên của Công đoàn, hay người được Công đoàn che chở có một tấm thẻ hợp lệ của câu lạc bộ là có thể băng qua được dễ dàng cái cửa rào mắt cáo của sân bay Milan. Lúc đó họ được xếp hạng là “học sinh lái” và có thể tung hoành tự do trên phần đất dành cho các câu lạc bộ và máy bay tác xi.

Trong ba năm, Amađêô đã làm hơn một trăm chuyến đi về hai chiều Milan - Thụy Sĩ. Phần lớn là bay ngày.

Bay là là sát các đỉnh núi, bám lấy sườn núi, khiến cho hần phải hoặc leo lên tận ngọn hoặc nhào xuống dưới thung lũng để tránh ra đa phát hiện. Tuy bề ngoài nhếch nhác nhưng chiếc MD315 của hần chưa hề phản hần bao giờ, nó ngoan ngoãn tuân theo mọi yêu cầu nhỏ nhất của tay lái, thậm chí nó lại còn có cái ưu việt là hạ cánh được ở các cự li dưới ba trăm mét. Thường thường hành khách của hần nhảy xuống máy bay là chạy đến một lối mòn trong rừng đã có xe chờ sẵn. Môrôbia, lương tâm nhẹ nhõm, bèn làm chuyến về và báo cáo với Ôtaviô Giacômaxi bằng một cú điện thoại.

- Tôi đã về. Mọi sự tốt cả !

Hôm nay có một thay đổi nhỏ trong chương trình. Hần phải đổ chiếc máy bay nhà trường xuống cánh đồng, cho nó chạy bộ tới rìa những hàng cây đầu tiên bọc viền đồng cỏ che nó đi càng kín càng tốt rồi chờ.

- Bao lâu ?
- Tôi chẳng biết, - Otaviô đã trả lời hần.
- Nếu tôi không về có thể ở Milan người ta lại sợ ?
- Có thể là do cậu bị pan máy, buộc phải hạ cánh.
- Đúng, nhưng tôi cần phải báo cho họ trước.
- O K ! Tôi sẽ lo cái đó. Nếu sáng mai cậu không thấy ai thì cứ về.
- Đồng ý.

Hần đã bay qua Glarutx ở bên phải mình được mấy phút rồi. Hần dò ra quả đồi đang tìm kiếm, leo sát đất lên tới đỉnh rồi lại cho rơi xuống lòng thung lũng như một hòn đá, sau đó ngóc lên song song với sườn đồi rồi nằm ổn định với đường chân trời sau khi đã queo một góc gãy khúc ở chân quả đồi. Bánh máy bay va mạnh vào mặt đồng cỏ lộ chỗ những hố cùng rãnh. Cánh hãm của chiếc MD dựng đứng lên trong khi quạt của nó vạch một luồng sâu vào lớp cỏ dày của cánh đồng, Môrôbia tiếp tục lăn bánh cho tới chấm sườn đồi đối diện của lòng thung lũng. Hần cắt điện.

Giancaçalo Phêrêrô đã nhảy vọt xuống ở đằng đuôi để giúp mười người khách gỡ khỏi những chiếc thắt lưng an toàn.

- Lẹ lên..! Các bạn, lẹ lên !....Người ta chờ các bạn ở sau ụ đất kia !...

Họ nhảy ra khỏi máy bay. Tất cả đều trẻ, ăn mặc hàng hoàng, cà vạt, áo vét. Phần lớn lại mang cặp của nhà doanh nghiệp và vắt trề nải một tấm áo mưa trên tay. Qua cách họ chạy leo lên quả đồi cao thì thấy ngay đó là những vận động viên có tài. Mau chóng, họ biến mất, bị những vòm lá dày nuốt chửng. Xe hơi đỗ xa hơn một chút. Bằng những nẻo riêng rẽ chúng sẽ đem họ, từng nhóm nhỏ một, về Duyrich, nơi họ chỉ còn có việc giết thì giờ trước khi bước vào hành động.

- Ta làm gì bây !giờ ? - Phêrôrô hỏi.
- Ngâm tôm ở đây, - Môrôbia lầu bầu.
- Lâu không.
- Cái đó ấy à, ông bạn ơi, nếu như tôi mà biết được nhĩ !... - Môrôbia vẻ bất lực nói.

Hần tỳ lưng vào ghế ngồi, mắt mơ màng, châm một điếu thuốc.

*

- Bạn tôi, Italô Vônphôn, và bản thân tôi hoàn toàn đồng ý với nhau, đã có một số quyết định. Chính là để các ông biết nên chúng tôi đã triệu tập các ông.

Etô Gabêlôti đưa con mắt hiền hòa lên các bộ mặt chăm chú của những người ngồi nghe. Cuộc họp tiến hành trong thư viện của biệt thự Vônphôn thuê.

Nhưng những nhân vật có ảnh hưởng của hai gia đình đã chẳng vì thế mà lại hòa một vào nhau. Người của băng nào vẫn ngồi vón lại với băng ấy ở hai bên cái bàn rộng hình chữ nhật bọc da đen. Một bên Vônphôn ở giữa Môsê Yudenman, cố vấn, và Vitôrio, Giôxep Đôtô. Ngồi đối lại, hai cố vấn Cácmin Crimelô và Angiêlô Bắcbá ở bên trái và phải Đôn Etô, Tôma Mecta, phó capo, Cáclô Badalêto và Frăngxi Xabachiê, các trợ lý.

Ở đầu bàn, Luixianô Dulinô, thông tin viên của Etô Gabêlôti tại nam Âu. Đứng gác sau cửa là Ximêon Phêro.

Gabêlôti làm bộ đau khổ.

- Cả Bé Vônphôn lẫn tôi đều không ủng hộ bạo lực. Nhưng các anh sẽ dễ dàng hiểu ra rằng, qua lợi ích cá nhân của chúng ta lại còn có uy tín của toàn bộ Công đoàn đang bị thử thách. Nếu một lão chủ ngân hàng lau nhau có thể thách thức tổ chức mà không việc gì hết thì cái gì sẽ xảy ra đây ? Cho nên người hợp tác của tôi và tôi đã đồng ý là không bỏ qua được sự xúc phạm đó.

Ông chìa tay về phía Vônphôn.

- Italô, giải thích cho các bạn chúng ta hiểu chúng ta chờ đợi gì ở các bạn ấy đi.

Đôn Etô ngồi xuống lau trán, Italô đứng lên. Chưa tới hai tuần trước đây, hắn đã sống ở Naxau một cảnh huống tương tự thế này. Trước các vị chức sắc của hai gia tộc tụ tập lại, hắn đã đọc bốn chữ cái hợp lại thành bức điện của anh mình : *"TROY"*. Lúc đó, hắn không thể tưởng tượng được rằng hắn có thể là cái gì khác ngoài người thay thế tạm thời của Đôn Giencô, đứa em út của ông anh hắn, kẻ nghiện cờ bạc mà thật sự chẳng có ai coi làm trọng cả. Nhưng cái chết của Giencô cùng những trách nhiệm phũ phàng bắt nguồn từ cái chết đó đã làm nảy ra trong ý thức hắn một tiếng "kịch" khe khẽ, nó bật mở cổ máy, giải thoát, làm hiện ra những khả năng bị chôn vùi quá sâu bên trong con người hắn đến độ hắn nghi ngờ ngay cả rằng chúng từng đã từng tồn tại. Quyền lực là một quả ngon lành, mùi vị hoàn toàn mới lạ mà từ nay đã trở thành nhu cầu thiết yếu của hắn mất rồi. Cả Gabêlôti lẫn bất cứ ai khác đều sẽ không thể ngăn hắn thưởng thức cái quả ngon lành đó nữa. Hắn lần lượt nhìn vào mặt từng người một ngồi quanh bàn.

- Chúng ta có hai mục tiêu, - hắn nói, - thu hồi và trả thù. Không thể thủ tiêu lão chủ ngân hàng vì có nguy cơ cắt đứt mất sợi dây duy nhất nối chúng ta với tiền của chúng ta. Chỉ có bằng một loạt sức ép liên tiếp, chúng ta mới hy vọng hắn chịu quy hàng. Hôme Clốp đang ở trong tay chúng ta, nhưng chúng ta lại ở Duyrich quá lâu mất rồi. Cần phải làm nhanh, đánh chiếm và biến. Đêm nay, chúng ta sẽ phá ngân hàng của lão. Cần để cho Hôme hiểu rằng chúng ta sẵn sàng đi tới cùng nếu như hắn không trả cho chúng ta cái thuộc về chúng ta ở Thụy Sĩ, loại ăn cắp hợp pháp này vẫn được giải quyết bằng những luật sư môi giới. Với chúng ta thì không ! Người ta không ăn cắp của Công đoàn được!

- Nếu cậu nói cậu định hành động như thế nào thì hay hơn đấy, - Caclô Badalêto nhớn nhoe cắt đứt lời hắn.

Từ ngày cái răng nanh hàm trên của hắn cắm ngập vào trán Italô tới nay, Badalêto không bỏ lỡ dịp nào để tỏ thái độ hỗn xược, khinh bỉ với Italô. Bàn tay trên mặt bàn của Italô hơi quắp lại. Hắn cúi đầu xuống và không cao giọng buông ra :

- Câm ! Tôi đang nói !

Qua giọng hần, Môsê Yudenman hiểu rằng nền hòa bình mong manh mình từng vất vả lập ra sẽ lập tức chấm dứt ngay trước khi mang lại kết quả. Cả Đôn Etô cũng cảm thấy *thời tiết* có thay đổi. Ông đã gắng bỏ ra nhiều công sức dàn hòa đầu phải để ai đó phá hỏng đi mất chỉ bằng những thù hằn cá nhân. Mắt long lên, ông cay độc nhìn viên trợ lý :

- Cậu im ngay cái mồm hay để là tôi tống cổ cậu ra ?

Thế là Cáclô hiểu đã có thay đổi trong trật tự quan hệ giữa hai băng rồi. Lúc thường, Đôn Etô còn khuyến khích những lời hần chế nhạo Vônphôn. Ngượng ngịu, hần quay đầu đi. Không biết nên nhìn vào đâu, hần dán ánh mắt vào hai bàn tay mình, ngồi im lạng như chết.

Italô cứng khur, hít một hơi dài, tựa hồ chẳng có gì vừa cắt đứt bài nói của mình. Môsê thầm bỏ cho hần những lá phiếu ngợi khen nồng nhiệt.

- Tôi cho phái đến từ Ý mười quả *thủy lôi*. Các anh sẽ nhận họ vào dưới quyền mình để phá ngân hàng.

Tôma Mecta gơ một ngón tay lên lễ phép xin nói.

- Tôi đã thấy cái ngân hàng, - hần nói. - Đó là một tòa nhà năm tầng bằng đá. Trừ phi thả một quả bom hai tấn lên mái nó chứ không thì chỉ có thể làm nó hư hỏng ở bên ngoài mà thôi.

- Nếu như cậu làm theo cái cách tôi bảo thì được. - Vônphôn bác lại. - Tất cả thành công trông ở sự thực hiện lệ làng của chúng ta. Nếu các cậu có thể hành động trong bốn phút là ta thắng ! Đôn Etô và tôi đã quyết định để cho các trợ lý capô của hai nhà đều tham gia vào vụ này.

Vitoriô và Tôma sẽ lãnh đạo trận đánh. Andô, Vixentô, Giôxep, Bădalêto, Frăngki và Ximêon chỉ huy đám thủy lôi. Nói rõ là mười tám người các anh sẽ đột nhập vào ngân hàng. Ba người một tầng gác, ba người trong gian đại sảnh. Các anh cho nổ tung cả lên và cho bắt lửa hết cả lên. Các anh sẽ có lựu đạn cháy và súng phun lửa của quân đội Mỹ.

- *Padrone*, ông chủ, - Pidu bác lại, - không phá cửa gian nhà bảo hiểm bằng lựu đạn được đâu.

- Ta cóc cần gian bảo hiểm ! - Gabêlôti nhẹ nhàng nói. - Cậu đừng quên là chúng ta tác chiến ở ngoài trời, trong một cảnh hỗn loạn đáng sợ. Mục đích chúng ta là gây được nhiều thiệt hại nhất trước khi chúng ta rút đi. Chưa đầy bốn phút phải làm cho toàn bộ hồ sơ cháy trụi hết. Cái chúng ta muốn không là tiền mà là cút đái, là tai tiếng, là nhà thổ cho nó !

Mecta nói với Italô Vônphôn :

- Anh nói mười tám người chúng ta sẽ vào ngân hàng. Anh có nghĩ vào bằng cách nào không ?

- Thì bằng cửa chứ bằng gì, đơn giản thế thôi...

- Anh có chìa à ?

Italô thoáng một nụ cười dữ dằn.

- Đúng nửa đêm, cổng chính sẽ mở bung. Một trong những người cộng tác của tôi đã lọt được vào trong ngân hàng với một đồng mìn rồi.

- Với cóm thì lệnh cho chúng tôi là gì ? - Vixentê Bruto hỏi.

- Cậu sẽ chẳng thấy chúng đâu! Vônphôn cắt lời. Giữa lúc tín hiệu báo động hoạt động và lúc

bọn chúng ló mặt đến hiện trường thì đã tám phút trôi qua. Các cậu đã cao chạy xa bay rồi !

- Xa bay là đâu ? - Frăngxi Xabatinô hỏi. - Sau một trận nã pháo như thế thì làm sao ra khỏi cái xứ này trong vòng bốn phút được ?

- Khỏi phải lo xa quá như thế ! - Sáng mai cậu uống cà phê *expresso* ở Ý rồi.

Với Italô, việc rút quân là quan trọng nhất. Do phần lớn quân số ra trận là người của hắn cho nên Đôn Etô tới nay vẫn tránh đặt ra vấn đề này. Những thiệt hại về người là thuộc về nhà Vônpon và với ông, cái đó không quan trọng gì mấy. Trái lại, sự suy yếu của băng này chỉ có giúp ích cho những dự án sau này của ông mà thôi. Khốn thay, Italô đã chẳng để cho ông có khả năng vớ bở một mình.

Trước đây một lát, Vônpon đã nói rõ : “Đôn Etô và tôi đã quyết định để cho các trợ lý capô của hai nhà tham gia việc này”. Mà Etô làm gì có quyết định nào ? Nghe nói thế, ông không tỏ vẻ gì ngạc nhiên nhưng bộ óc cảnh giác của ông đã quay nhanh hơn để rút ra được cái nghĩa là chắc chắn có gài bẫy ở đó. Cho là Vônpon trong cơn say hám chỉ huy, muốn tổ chức trận đánh bằng xương máu của nhà hắn ta thì cái đó cũng được thôi. Nhưng hắn lại muốn nạp cả những trợ thủ của chính nhà ông vào đội biệt kích cảm tử thì không đâu ! Muốn gì cũng không thể được nếu như không có bảo đảm. Tựa hồ đã biết câu trả lời rồi, ông nói với Italô, giọng ngọt như mía lùi :

- Cậu hãy giải thích cho đám họ là họ sẽ rút đi như thế nào... Tôi cảm thấy họ lo ngại đấy.

Italô chỉ chờ câu này để giành lấy một lợi thế nữa.

Hắn cười hiền lành với Gabêlôti.

- Tôi đã nghĩ tới, Đôn Etô, tôi đã nghĩ tới...

Biết rằng dùng ngôi thứ nhất “tôi” như vậy, hắn tự nhiên sẽ rút Gabêlôti ra khỏi cái công tham gia tìm thấy được giải pháp. Sự thật là do Otaviô Giacômaxi cung cấp cho, gã đã giải quyết mọi chuyện từ Milan kia rồi. Nhưng ai bắt buộc hắn phải khai ra như thế ?

- Khi ra khỏi ngân hàng đã có sáu chiếc xe chờ các anh. Chúng sẽ phân tán ngay ra làm nhiều hướng khác nhau, trên một chặng đường đã được tính trước để không gặp phải cảnh sát.

- Ai sẽ lái các xe đó ? - Cácmin Crimelô hỏi.

- Những người bạn. Họ thuộc thành phố như lòng bàn tay. Bằng những đường phố khác nhau, các anh sẽ đến cùng một điểm tại ngoại ô Duyrich.

- Mười lăm phút sau khi có tiếng nổ, tất cả các đường đều bị chặn hết. - Tôma Mecta nói. - Ta làm thế nào, lẩn trốn ở cái xứ nuôi bò này ư ?

Italô nhìn hắn, vẻ phản đối :

- Tôi tưởng là đã bảo cậu sáng mai ăn điểm tâm ở Ý rồi cơ mà?

- Thế qua biên giới làm sao ?

- Qua trong sữa ! - Vônpon bình thản nói.

Hắn để cho họ dao động xôn xao một lát mới hạ cố giải thích.

- Anh Giencô tôi có một số quyền lợi trong một xưởng sữa của Duyrich. Chiều nào người ta cũng thu gom hàng nghìn thùng sữa trong vùng mang đến xưởng sữa của chúng tôi. Một tuần ba lần, mười bốn camnhông xitéc của xưởng sữa anh tôi lại nhúc nhích đến Milan để cho các trẻ con kháu khỉnh dễ thương của nước Ý được uống sữa tươi ngon lành Thụy Sĩ. Mỗi xitéc chứa năm chục nghìn lít. Tôma, cậu xem cậu có ghét bỏ đến độ ấy không hả ...

Tràng cười làm bầu không khí đỡ căng thẳng. Vônphôn ngăn lại :

- Từ sáu năm nay, các nhân viên hải quan vẫn thấy những cam nhông này đi qua. Ở tám chiếc trong số đó, anh tôi đã làm một chỗ ẩn trong xitéc. Ba bốn người ngồi thoải mái được bên trong. Chưa đầy năm tiếng đồng hồ, các anh đã đến Milan. Rõ chưa ?

Angiêlô Bácba liếc một câu hỏi đang làm miệng hắn ngửa ngáy.

- Còn chúng ta ? Nếu sự thế quay ra gay cấn ?

- Tại sao lại gay cấn được nhỉ? - Italô ngạc nhiên.- Cậu có thể nói với tôi có mối liên quan nào ở giữa cậu, một nhà thương nghiệp Mỹ lương thiện ghé qua Duyrich với những bọn vô chính phủ đốt một nhà ngân hàng để đùa vui, chẳng thiết tháu đi một đồng nào cả ?

- Thì cứ giả như thế đi, - Bácba nài, bướng bỉnh. - Ta sẽ ra khỏi Thụy Sĩ như thế nào ?

Vônphôn có một vẻ trách móc độ lượng.

Sao cậu lại cho là tớ không nghĩ tới chuyện đó nhỉ, Angiêlô ?

Phônccô Môri nhìn quanh gian phòng.

- Chắc là ổn, hần nói. Cậu thấy thế nào ?

Piêtrô Bêlindôna nhăn mặt.

- Tớ không biết.

- Thế nào ? Có thiếu cái gì không ?

Phônccô nhìn thao láo vào cái xác Landô. Trong thời gian ở dưới tầng hầm tòa biệt thự, người Landô đã cứng lại, sau khi Vônphôn ra lệnh cho chúng mang hần về nhà hần, chúng đã uống công cốc cho người hần vào lọt trong thùng xe. Landô chết lại tỏ ra kém phần mềm mại hơn lúc sống. Chúng không thể uốn được người hần lại. Thời gian thì gấp... Chúng đã liều để cho hần nằm ở bên dưới chân ghế sau xe, che bằng một tấm khăn len Xcôtlen.

Phônccô lái xe, hàm nghiêng lại, tôn trọng ngắt nghèo các đèn báo, biển báo, nhường cho các xe khác lên trước, chú ý không làm một cái gì có thể khiến cảnh sát để ý.

Cạnh hần, Piêtrô tựa như lò mờ, không hồn. Cái chết của Landô lúc đầu có làm cho hần nhẹ được người, cũng như niềm tin là không ai có thể biết được rằng hần đã giết Landô. Bây giờ còn lại, là tự hần phải sống đối mặt với bản thân hần, là tránh nghĩ tới nỗi nhục hần đã phải chịu đựng. Hần không đến nỗi dần tới chỗ không biết rằng trong băng Vônphôn người ta vẫn thường coi hần như một thằng ngốc của gia đình. Hần có thể đã hạch đòi một cách hãnh diện vụ giết người này là của hần, để tỏ cho họ thấy sự dàn cảnh của hần đã lừa được tất cả bọn họ như thế nào. Nhưng hần lại buộc phải câm nín...

Trong căn hộ của Landô, chúng đã dựng lại một kịch bản tương tự. Khi cảnh sát hay hàng xóm được mùi thối của cái xác báo động mà phát hiện ra nó thì có rất nhiều cơ may là họ sẽ thiên về tại nạn. Sàn nhà bằng đá hoa, một thanh ngang của chiếc ghế bị gãy, một chồng đĩa sạch rải tung toé trên đất tựa như đã bị rơi từ trên đỉnh tủ áo quần xuống, nơi Landô leo lên một chiếc ghế đầu trong bếp đã gạt phải chúng.

- Muốn gì thì ta cũng cóc cần ! - Phonccô nói. - Khi tìm ra nó thì ta đi đã xa rồi.

- Tớ yêu nó làm... - Piêtrô thành thật nói.

- Tớ cũng thế, - Phonccô đáp. - Thật là không may.

- Đúng. - Bêlindôna. - Không may...

Chúng nhìn một lần cuối cái xác cứng đờ của đứa bạn nằm dài, úp mặt xuống đất, rồi kín đáo đi ra khỏi căn hộ. Italô muốn chúng trở về biệt thự càng nhanh càng tốt.

Hanx Brêghen đi quanh quần ở đường Xtampontach ngán đến phát ốm. Hấn ở đây đã hai giờ qua, có thể đọc thuộc lòng được nội dung tất cả các quầy cửa kính trong một đường bán kính năm chục mét quanh cái cổng ra vào chính của Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Gió nhẹ bắt đầu làm da hấn sồn lên. Hấn dựng cổ áo tanh cốt và xem đồng hồ : mười giờ. Hấn đi ngang qua đường, vào trong một lối đi có mái che, leo mấy bậc thang đưa hấn tới một gian hàng ở giữa tầng gác và tầng trệt.

- Pôn ! Tớ ngán đến cổ rồi ! Mấy giờ thì có người đến thay chúng ta !

- Nửa đêm, - Rômanson nói.

- Tớ sẵn sàng uống một cái gì...

- Có gì mới không ?

- Sao cậu lại muốn có cái gì mới nhỉ ? Bletso cũng chẳng cho hay tại sao lại đem chúng ta bày ở cái gian hàng chết tiệt này cơ mà ! Chúng có người gác cổng của chúng chứ, không à ? Trò khỉ.

Rômanson nhún vai. Những ý định của Trung úy Bletso cũng giống như của Thượng đế vậy, không sao mà hiểu cho thấu được. Kỷ luật - kỷ luật... ông chỉ nói với người của mình cái tôi cần thiết, xét thấy giải thích cho họ lý do những việc ông giao cho họ là chẳng được cái ích lợi gì.

- Các anh báo tôi tất cả những gì thấy khả nghi và lạ lùng quanh ngân hàng...

“Rồi giải tán” - Brêghen đã thềm nói thêm. Hấn cầm lấy máy bộ đàm trong tay Rômanson. - Đi dạo vĩa hè đi, cô gái non. Tớ sẽ hút một điếu thuốc ở đây...

- Đồng ý, - Rômanson nói.

Hấn đi qua dãy galori, chỗ có một cửa kính rộng trông thẳng sang nhà ngân hàng, làm cho nó thành một đài quan sát vừa kín đáo, vừa hiệu quả. Hấn bắt đầu đi trên đường phố dốc, chốc chốc lại có những chiếc xe lao xuống.

Hầu như không ai đi đường. Ở Duyrich người ta ngủ và dậy rất sớm. Rômanson thắc mắc về cái công việc đang làm. Ngân hàng là chốn thiêng liêng. Theo hấn biết thì chưa kẻ nào dám cả gan đột nhập vào đó bao giờ... Tưởng chừng cái lý do xã hội bày ra thành những chữ bí mật bằng vàng ở trên nóc cổng mặt tiền cũng đã thừa đủ sức bảo vệ nó chống lại mọi loại phần tử đập phá thần tượng được rồi. Còn phải giết hai giờ nữa trước khi người ta tới thay gác.

Trong galori, Brêghen đập đập lên các nút bấm của máy bộ đàm. Lập tức hấn liên lạc được với sở cảnh sát chính. Hấn nhận ra tiếng nói quen thuộc của thượng sĩ Doug trực đêm.

- Có gì không ?

- Có đấy bố già, - Brêghen nói. - Tôi đang chết công và đá ra quần rồi đây.

Hôm Clốp chụm hai lòng bàn tay lại uống nước ở ngay chậu rửa mặt. Từ sáng ông chưa ăn gì. Trước đám tang Rênata, ông uống một tách cà phê không đường. Ông không đói. Vôn pô và Gabêlôti không sờ mó hành hạ gì ông. Chúng chỉ dọa ông, tả tể mỉa cơ sở phẫn chờ đợi ông nếu như ông không cho chuyển đi chỗ tiền mặt mà ông đang là người nắm giữ. Nếu chỉ với cái ý thức rất nghiêm ngặt của ông về bốn phần thôi, ông đã muốn rũ quách đi cho rảnh. Nhưng đằng này ông lại trả cho Pôn cái mà Pie giao phó cho mình, việc đó làm sao có thể nghĩ tới được. Ý nghĩa sứ mệnh nghiệp vụ của ông nằm ngang sự tuyệt đối bí mật. Ông đã có mấy tiếng đồng hồ để xem xét lại những gì mà từng bao phen ông đã suy tính đến rồi. Cuộc xem xét mới chẳng đem lại được điều gì mới cho ông cả. Ngoài lòng tin tuyệt đối rằng ông chỉ làm trọn phận sự mình, bằng cách im lặng bảo vệ lấy những giá trị ông đang cai quản, y như bố ông hay ông nội ông đã từng làm như vậy trước ông. Sự bướng bỉnh của ông đã khiến ông phải trả giá bằng tất cả hai hàm răng của mình. Vôn pô còn thể sẽ già vào vợ ông, ngân hàng ông, con người ông.

Khi Vôn pô sửa vào mặt ông, ông đã muốn giúp hắn, nói với hắn rằng quả là ông đang nắm chỗ tiền đó thật, nhưng ông chỉ có thể trao lại cho hắn, nếu như các điều kiện hợp pháp của sự thu hồi được hắn tôn trọng. Gabêlôti thì tỏ ra thối hơn, thâm hiểm hơn, xen kẻ những lời dọa nạt, những câu hứa hẹn và những niềm ăn năn vào với nhau...

- Ông Clốp, tôi bối rối vì buộc đã phải cư xử thế này với ông... Ông hãy thú nhận rằng ông đã không để cho chúng tôi được quyền lựa chọn. Ông sắp buộc chúng tôi phải hủy hoại ông, làm cho ông lụn bại.

Hủy hoại thì ông đã bị rồi. Cái chết của Rênata, tính hiện thực của cái chết của con gái đang nhẹ nhẹ lên vào trong người ông. Bị lụn bại - giả định có thể như thế đi - thì ông cũng chẳng coi ra mùi gì. Điều duy nhất từ nay quan trọng với ông là giữ vững, không lùi.

Ông quay về ngồi xuống giường sắt, thân cứng nhắc, tay để trên đầu gối, trong một tư thế vốn quen thuộc của ông. Ông nghe thấy một cái gì đó động đậy ở đằng sau tấm cửa sắt phòng giam. Ông nhận ra tiếng người ta xê dịch lớp xe. Một cái chìa quay trong ổ. Etô Gabêlôti vào trước, theo sau là Italô Vôn pô. Hắn khép cửa lại, đút chìa vào trong túi. Hôm không cựa quậy, Gabêlôti công phá.

- Ông Clốp, chúng tôi tự cho phép đến thăm ông lần cuối cùng trước khi những sự kiện không vui và không thể đảo ngược sắp xảy ra. Tôi rất thẳng thắn nói cho ông biết những gì sẽ đến để giúp cho ông có một quyết định.

Vôn pô rất nhợt nhạt ngồi trên chiếc ghế đầu, mắt nhìn chăm chăm vào một điểm trên bức tường vôi. Người hắn im lìm nhưng bàn chân phải hắn khẽ giật giật, đập nhịp nhàn xuống đất.

- Đã mười một giờ, ông Clốp. Một tiếng nữa, Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich sẽ nổ tung. Một toán biệt kích đang ở trong thành phố. Họ sẽ phóng hỏa đốt sạch tất cả, cái ngân hàng của ông sẽ không còn lại gì nữa, không còn gì cả ! Giá sử cái đó chưa đủ làm cho ông suy nghĩ thì sáng mai chúng tôi bắt cóc vợ ông. Tôi sẽ không tầm thường đến độ vạch cho ông thấy trước những gì bà ấy sẽ phải chịu đựng rồi mới tìm thấy được sự yên rồi của cái chết. Nhưng ông Clốp, nếu ông hình dung được, thì ông sẽ tự nguyện rửa mình đã để cho một chuyện khủng khiếp đến như vậy lại được phép xảy ra. Ngay sau khi bắt cóc bà Clốp, chúng tôi sẽ hành hạ bà ấy và đốt cháy tòa nhà của ông. Sau đó chúng tôi giao ông cho những bọn đao phủ, mà tôi xin thề với ông, chúng biết cách làm cho ông phải nói. Ông là một người biết điều, ông Clốp, một người theo đạo Thiên Chúa... ông biết rõ là chúng tôi không lừa bịp. Cho nên tôi yêu cầu ông hãy nghĩ nhanh nhanh lên... Hãy còn thời gian ! Trả lại chúng tôi cái của chúng tôi, chúng tôi hứa với ông là sẽ thả ông ngay lập tức. Bây giờ ông hiểu đã đủ về chúng tôi, ông không lạ gì là

ông đang có chuyện với những ai rồi. Chúng tôi bao giờ cũng đi đến tận cùng việc làm của mình. Tôi ca ngợi lòng dũng cảm ông đã cho thấy tới lúc này. Nhưng cái gì cũng có giới hạn. Sự ngang bướng của ông đã trở thành tội ác Không chỉ có mình ông liên lụy mà còn có tính mạng vợ ông nữa !

Gabêlôti ngừng lại. Trên nền bê tông, bàn chân Vôn pô vẫn tiếp tục điệu nhảy cuồng loạn mỗi lúc một rút rút bồn chồn hơn. Đôn Etô cố nhè ra một nụ cười khích lệ.

- Ông Clốp, chúng ta còn có một điểm chung với nhau. Ông đã nghe nói đến *Omerta* chứ ? Đó là luật im lặng. Chúng tôi tuân thủ nó cũng hung tợn như các ông thôi. Có một chỗ khác duy nhất : động cơ của chúng tôi thì cao quý vì chúng liên quan tới danh dự của chúng tôi. Trong trường hợp ông, không phải là danh dự, ông Clốp, mà là tiền bạc. Và hơn nữa, tiền không là của ông, ông biết như thế đấy ! Vậy tôi xin hỏi ông, ông có định ra lệnh trả nó cho chúng tôi không, có hay không nào ?

Bàn chân Vôn pô thành linh thiêng thôi gỗ. Một sự im lặng hoàn toàn dâng lên trong gian phòng thăm hại, chỉ bị hơi thở hen suyễn của Gabêlôti nặng nhọc khuấy động. Lúc đó, Hôme Clốp từ từ quay đầu về Etô Gabêlôti và nhìn lão chăm chăm. Con người này đã triển khai toàn bộ những trò mê hoặc của một bài diễn văn kêu gọi tình người, kêu gọi trí thông minh và lý trí. Nhưng đằng sau tấm bình phong từ ngữ đó lại có cái mục đích cần đạt tới. Đó là khoản tiền phải chiếm hữu, cái khoản tiền mà không có gì chứng minh rằng con người ấy là chủ sở hữu như hắn đã tự nhận... Trước nhất là có bộ mặt hắn ta. Dưới tấm mặt nạ về lòng thông cảm hiền lành áp lên trên đó, Hôme đã đoán ra được sự độc ác, lòng tham không đáy, sự thiếu vắng hoàn toàn tình thương, một cái gì đó lạnh băng gọi đến những cái nhìn lão luyện của một con thú dữ. Để đạt được tới cái quyền lực hiện đang có, con người này đã giết, đã làm nhục, đã hành hạ, tra tấn...

Trong vài ba giây ánh mắt hai người xoắn vào nhau đó Gabêlôti đã thầm hy vọng mình thắng, lão chủ ngân hàng sắp nói ra đây. Ông ngỡ thấy cả môi Clốp động đậy hé ra. Nhưng ông không biết nó nói ra cái gì cả.

Italô nhảy chồm lên, lao vào Hôme Clốp.

- Mà phải nói, thằng ăn cắp khốn nạn ? Mà phải nói.

Clốp không phác một cử chỉ nào để tự vệ. Ông ngã lăn ra giường vì sức nặng của Vôn pô đè lên khi bóp cổ ông. Trong một lát, ông đã hy vọng mình sắp được chết.

Nhưng Gabêlôti nắm vội eo Italô, nhắc hắn ra và lấy hết sức giữ ghì lấy hắn.

- Italô ! Italô...

- Câm ! - Vôn pô sùi bọt mép.

Hắn vùng gỡ ra như một con thú và chĩa luôn vào Gabêlôti một khẩu súng. Mặt Đôn Etô mang một vẻ đau khổ mà ông gửi cho Hôme Clốp chứ không phải cho Vôn pô.

- Ông hãy tin rằng tôi tiếc vô cùng cho thái độ của ông, ông Clốp. Ít ra có một điều ông đã không ăn cắp : cái tang và những nỗi bất hạnh sắp giáng vào đầu ông.

Ông quay lại Italô, thân mật nắm cánh tay hắn, tựa hồ không để ý tới khẩu súng Mauxơ hắn cầm ở trong tay. - Nào Italô, nào đi... Andiamô, ổn thôi !

Italô để cho ông kéo đi, cất súng, lấy chìa khoá trong túi ra chìa vào ổ.

Khi cánh cửa đóng đánh sầm vào mặt Clốp, Đôn Etô cố nhớ lại xem trong đám những người đã từng chĩa súng dọa ông có đứa nào may mắn còn sống sót được sau cái sự sỉ nhục không thể cứu chữa nổi kia không ?

Không. Chẳng có đứa nào cả.

*

- Hanx, cậu thấy có gì lạ không ?

- Gì chứ ? - Brêghen nói.

- Đã là cái xe thứ ba đỗ lại trong phố rồi đấy...

- Thì sao ?

- Chẳng có ai xuống xe cả...

- Thế này thì chẳng còn có thể hút được một hơi thuốc yên ổn đâu, - Brêghen chế giễu.

- Kìa xem ! - Romanson kêu lên. - Một cái nữa !

Brêghen thấy một chiếc Open đỗ vào chỗ hè lõm, đèn tắt hết, cách cổng ra vào Ngân hàng Thương nghiệp Düyrich ba chục mét.

- Thế là bốn. - Romanson lẩm bẩm.

Mặt căng thẳng, cách hai mươi giây, hai chiếc xe khác lại đến đỗ ở dưới nữa một chút, Brêghen ngạc nhiên, cau mày.

- Cậu biết Bletsoe dặn gì rồi chứ ? - Rômanson nói, mắt không rời khỏi đường Xtămphenbách... Báo cho tôi biết tất cả cái gì các anh thấy có vẻ lạ... Chẳng có cái quái gì, tớ muốn thế lắm chứ, nhưng đây lại là những sáu cái xe, cùng một lúc, cùng một phố... Đưa cho tớ cái khò khè.

Hắn giật lấy máy bộ đàm ở trong tay Brêghen.

- Doug ?... Rômanson ! Bletsoe đâu ?

- Có gì thế ?

- Sáu chiếc xe đang đỗ ở đường Xtăngphenbách ... Không có ai xuống xe hết.

- Tôi liên hệ với ông ấy đây... Doug nói.

Rômanson cắt máy.

- Ta làm gì ? - Brêghen hỏi.

Ở đồng hồ hắn là mười một giờ năm mươi sáu.

- Không gì cả.. Ta chờ...

Sức mạnh của thói quen...Brêghen kiểm tra lại xem có khẩu Côn ở trong túi áo mưa không. Cho tới lúc này, hắn mới chỉ dùng nó trong phòng tập, những ngày tập bắn. Qua tấm cửa kính rộng, hắn nhìn chăm chú vào những chiếc xe đồ đạc vỉa hè. Không thấy ai bước ra thì khá là đáng sợ đấy ! ...

*

Lịch sử đầy những sự việc cón con làm cho dòng chảy của nó bị thay đổi. Chỉ một li nữa là trung úy Bletso suýt không nhận được dây nói của thượng sĩ Doug. Bletso đang nằm xả hơi trong căn hộ độc thân, tại đó, mọi thứ đều được tổ chức sao cho khoái cái tai và sướng con mắt. Mặc một áo choàng đỏ tía, một li rượu uýt-xki trong tay anh nằm dài trên chiếc đi văng bằng da nai màu lông thú, đánh nhịp ngón tay cho một nét nhạc chỉ mình anh nghe thấy được. Trên đầu anh, một mũ nghe nổi với dàn nhạc nổi mới nhất từng làm anh tốn mất - đã có hạ giá rồi - ba tháng bổng lộc. Với Bletso, người giàu cái thiên bẩm nhà mỹ học ở đằng sau tâm hồn còm của mình, thì sau những ngày nặng nhọc sống chung sống cha với đám viên chức mù chữ, sự xả hơi tuyệt đỉnh là nghe vị Thượng đế của mình, Amadeus Môda.

Mặc dù cơn mê li mà bản nhạc kịch ư chuộng của anh, *Così fan Tutte* đang làm anh chìm đắm, anh vẫn không thể không nghe tiếng chuông điện thoại đáng ghét đã bị giảm yếu đi, bởi đúng lúc đang bay vù lên chơi chói âm thanh của những cây kèn đồng. Anh quyết định là không trả lời. Tiếng chuông tiếp tục, không mệt mỏi, làm hư cả bản nhạc. Bletso đặt li rượu xuống giận dữ đưa mắt lên chiếc đồng hồ treo tường bằng đồng đen thế kỷ 18, vật chủ yếu trong những thứ quý giá mà anh đã biết thu nhập vây bọc lấy quanh anh : 23 giờ 56 phút 37 giây. Anh cầm máy lên, bị vất tuột ra khỏi những giấc mơ êm ái mà thiên tài của Môda đang cho anh bay lượn trong nó.

- Đây !

- Thượng sĩ Doug ở máy, trung úy.

- Anh muốn gì ?

- Brêghen và Rômason vừa gọi tôi xong. Sáu xe hơi đang đỗ ở trước Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Không ai xuống xe cả.

- Thế thì sao ? - Bletso sửa lên, còn u u minh minh vì cái sương mù lãng đãng của âm nhạc.

- Trung úy, không có gì cả... Tôi xin lỗi... Trung úy đã yêu cầu tôi...

-Trời đất - Bletso chửi thề. - Phái ngay hai xe ca đến. Bít hai đầu đường Xtamphenbách lại ! Nhanh ! Tôi đến đó ngay.

Chẳng đặt lại máy, anh nhào vào buồng tắm, lột áo choàng, chui vào một áo cổ lọ, một cái quần, đôi giày, chẳng kịp mặc xilíp và bít tất nữa. Anh lấy khẩu *Trăn Mốc Cảnh sát 375 Magnum* khi chạy qua, lùa nó vào trong túi áo mưa rồi lao như quả đạn trái phá vào thang gác.

Chỗ hẹn gặp cuối cùng trước trận công kích đặt ở xưởng sửa. Nó nằm phía đông bắc thành phố, bên kia Sovamendighen, trên một miếng đất lui vào bên trong con đường đi tới Baxedôp. Một bức tường vây cao ba mét bao kín lấy toàn thể các tòa nhà và các làng nhỏ. Một cổng lớn

bằng gỗ dựa vào bãi sân giữa, nơi đậu mười bốn cam nhông xitéc của hãng *Swiss Milk and Butter*. Trong cùng sân, một cổng chào dẫn vào xưởng máy chế bơ và pho mát.

Mặc dù sự sạch sẽ ghê gớm của nơi này, người ta vẫn bị sặc lên vì mùi vị chua chua của sữa lên men khi bước chân qua khỏi cổng. Ở về bên trái một chút, trên khoảnh đất chừng một nghìn mét vuông là những bể kim loại tròn, khổng lồ, đào sâu xuống dưới đất, rộng bằng những bể bơi, để lên men.

Bước vào phần này của nhà máy, nơi Vônphôn và Gabêlôti triệu hấn đến để hội ý chớp nhoáng, Vitôriô Pidù đã sững sốt vì những triệu triệu lít sữa đầy mấp mé những bể chứa tròn xoe kia. Một hệ thống bơm sữa tươi cho chảy thẳng vào cái xe xitéc khi người ta muốn chở hàng đi.

Theo trí nhớ còn lại của hấn thì Vitôriô chưa uống qua một giọt sữa bao giờ. Nhưng một hôm bố hấn đã cười mà khẳng định với hấn rằng khi hấn mới ra đời, mẹ hấn đã cho vài giọt uýt-xki vào bình sữa để cho hấn thôi quấy khóc. Điều dễ giả định là hấn cũng có uống sữa như mọi người nhưng hấn lại chỉ giữ được có hương vị của uýt-xki mà thôi...

Hấn vào văn phòng ở tầng một với ba trợ lý, Andô Amanphi, Vixentê Bruto, Giôxep Đôtô. Ở đây đã có Italô Vônphôn, Etô Gabêlôti, Môse Yudenman mà vẻ mặt âm thầm làm hấn ngạc nhiên, cùng với cố vấn của Đôn Etô, Cácmin Crimelô và Angiêlô Bắcbá. Trong cùng gian phòng, người đồng cấp của hấn, Tôma Mecta, phó capô của Đôn Etô, ngồi giữa ba trợ lý, Các-lô Bắdaletô, Frăngki Xabatini, Ximêon Phêrô. Hấn vẫn chưa quen với sự có mặt thường xuyên của các thành viên gia đình Gabêlôti. Sự chen vai thích cánh với cái băng thù ghét đang trở thành cái gọi là đồng minh này đối với hấn xem ra có vẻ sống sượng.

Quá nhiều năm chiến tranh và quá nhiều xác chết đã từng ngăn cách hai gia đình để cho Pidù có thể tưởng tượng ra một cuộc ngừng bắn lâu dài giữa hai bên lại khả dĩ có được.

Đi qua sân, hấn đã nháy mắt với Piêtrô Bêlindôna và Phôn-cô Mô-ri. Mô-ri làm điệu đùa, bịt mũi chỉ vào chung quanh.

- Mười người của các anh vừa mới từ Ý đến, - Vônphôn tuyên bố, không có mào đầu. - Các anh không được rời xa họ nữa rồi. Ngay từ lúc này, các anh phải nắm lấy họ và giải thích với họ là tôi chờ đợi ở họ những gì. Mười một giờ mười lăm, các anh đi từ đây đến ngân hàng. Sáu chiếc xe đưa các anh đi. Tài xế đã thuộc đường. Ngay sau khi càn quét ngân hàng, các anh sẽ được đưa lập tức về đây. Các anh sẽ leo ngay vào các chỗ ẩn ở bên trong xitéc. Các anh sẽ ở Milan trước bình minh. Chúng ta sẽ chỉ gặp lại nhau ở New York.

Đôn Etô có một động tác mà ở một vị giám mục thì sẽ được coi là ban phước. Pidù thấy ông ta nở cái nụ cười gian dối và nói với tất cả.

Merda a tuti ! **[68]**

*

Vitôriô xem đồng hồ . Mười hai giờ kém một phút. Chiếc xe hấn ngồi đã đỗ ở đường Xtămphenbách bốn phút rồi.

Ba mươi giây nữa, hấn sẽ xuống xe, qua đó, ra hiệu cho mọi người tập hợp ở hai bên cổng

chính ngân hàng, khuất với chỗ đánh mìn. Nếutay Piombinô kia là người nghiêm chỉnh thì cuộc biểu diễn pháo hoa sẽ xảy ra đúng trong ba mươi tám giây nữa.

Vitoriô quay tay nắm cửa xe rồi đặt chân xuống vỉa hè. Cùng lúc, những người trong toán biệt kích cũng vọt ra khỏi các xe đỗ rải trong phố. Tất cả lạng lẽ quy cả về một điểm : Nhà ngân hàng.

*

Mười hai giờ kém mười, Xêda Piombinô ra khỏi cái ngăn buồng để chổi mà hắn đã nấp trong đó, co quắp hơn bảy tiếng liền, vật lộn chống lại với các cơn chuột rút làm cho các cơ bắp của hắn đau buốt lên. Trên mặt đồng hồ huỳnh quang, hắn đã theo lần cùng với bước tiến của thời gian, ghi nhận mọi tiếng động âm âm của tòa ngân hàng đang giờ hoạt động náo nhiệt cho tới trước giờ đóng cửa. Rồi tiếng râm ran im bật. Hắn đã cưỡng lại ý muốn ra khỏi ngăn buồng để dẫn gân cốt. Bởi hắn không được liều lĩnh một chút nào hết. Khi đi vào cầu thang giành cho nội bộ, hắn đã uống công tìm ra một chỗ ẩn ở các tầng trên. Không thể tìm ra nổi. Mỗi một giây trôi đi có thể làm cho hắn rơi vào tay một nhân viên tò mò.

Chỉ khi xuống đến tầng trệt hắn mới phát hiện ra cái chỗ duy nhất có thể cung cấp một nơi ẩn náu cho hắn.

Đó là ngăn buồng chứa đầy xi đánh bóng và dụng cụ lau chùi, cọ rửa. Ngăn buồng này tuy đóng cửa nhưng chìa khóa thì lại ngay trên đó. Piombinô lách vào khó nhọc kiếm được một chỗ ngồi xồm. Hắn đã có ý khóa lại từ bên trong. Hai giờ sau, khi hắn đang nhá mấy viên đường lấy trong cặp ra, có tiếng chân bước tới đã làm hắn giật thót, nín thở. Những bước chân nặng nề, chậm chạp trong tòa ngân hàng trống rỗng, vắng vẻ. Rồi bước chân đi xa, vẫn với cái nhịp đều đều và bình thản. Ướt đầm mồ hôi, Xê da Piombinô làm dấu cảm ơn Đức Mẹ đã che chở cho mình... Sau cuộc báo động đó, để cho trôi thời gian, lúc thì hắn gặm một mẩu sôcôla mà hơi nóng đã làm chảy nhoét, lúc thì uống một ngụm nước âm ỉm trong bình nhựa hắn mang theo để phòng cơn khát.

Hắn nghi ngại đi vào gian đại sảnh, mắt rình mò trong bóng tối lờ mờ. Hắn không biết ngân hàng này trang bị hệ thống báo động gì. Một hồi còi có thể bất cứ lúc nào rúc thét lên. Hắn đến gần cái cửa đồ sộ bằng sắt đúc ngăn cách gian đại sảnh với đường phố Xtamphenbách.

Hắn ngồi bệt xuống đất, bình tĩnh mở cặp lấy đồ nghề.

Hắn còn được bốn phút để làm cho nổ tung tất cả lên.

Hắn lấy bánh mìn ra, âu yếm vuốt ve nó rồi gỡ dây lửa.

Sự sống còn của hắn nằm ở trong cái tài ước định chiều dài sợi dây này đây. Hắn cần nó cháy trong năm mươi năm giây, đủ để hắn nhảy bổ vào nấp sau một trong những cây cột đồ sộ bằng cẩm thạch bên trong cùng gian sảnh. Khi cánh cửa vừa bung ra, hắn sẽ vọt ra đường và đi đến xe của hắn đậu cách đó mấy bước, trong một phố cắt ngang, đường Handênéch.

Hắn cắt dây lửa rồi đặt tất cả những gì đã lấy ra vào lại trong cặp. Hắn bật cái bật lửa xăng Zippô cũ rích rồi châm vào dây dẫn. Khi thấy nó bắt đầu bén, hắn liền co cẳng chạy vội đến chỗ nấp và nằm dài ra, đầu gối lên chiếc cặp, hai lòng bàn tay ôm bịt lấy tai. Hắn bắt đầu đếm. Khi đếm đến hai mươi tám, thì một ánh sáng kỳ ảo rực chói cả gian sảnh, tiếp theo là một tiếng nổ làm rung chuyển tòa nhà. Một luồng hơi nóng rẫy cuồn cuộn chảy thành đợt sóng mạnh mẽ lan

đến tận chỗ hấn, trong khi các mảnh gỗ, đá, kim loại bay bắn tứ tung trong gian sảnh đã bị phá hủy của ngân hàng.

Xêda Piombinô đứng lên và lấy đà nhào ra đường.

Ở chỗ trước kia là cánh cổng đồ sộ nay chỉ còn một lỗ hổng toang hoác.

Hiện tượng kỳ lạ đáng sợ diễn ra trước con mắt ngỡ ngàng của Rômanson và Brêghen : đường Xtâmphenbách trước đây hoàn toàn vắng tanh thì nay chưa đầy ba giây đã có những người của một nhóm đông im lìm đi từng tốp nhỏ tách rời nhau tới Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich.

- Cút, Brêghen khàn khàn nói. - Mười bảy ?

- Không, mười tám, - Rômanson nói thoảng vào tai hấn.

- Chà... ta làm gì đây ?...

- Nằm bẹp dí, chờ bạn bè đến...

Cả hai đều cầm trong tay khẩu súng quy định của cảnh sát, những con *Rắn hổ mang 38* đặc biệt. Thành linh Brêghen không thấy rét nữa. Trái lại, bắt giắc lửa ngón tay vào giữa cổ và áo sơ mi, hấn ngạc nhiên thấy có mồ hôi.

- Nhìn xem kia, - Rômanson nói.

Dưới kia, cách hai bên cổng ngân hàng chừng mười lăm mét, đám người đã dừng lại. Brêghen thấy họ nép vào những cây cột cổng chào, lưng quay vào tường. Hấn sắp hỏi Rômanson xem việc gì sắp xảy ra thì bỗng bị hất tung lên trong một ngọn lửa đỏ loè và một cơn lốc những mảnh kính văng từ cánh cửa tiếng nổ. Mụ mị vì cái ngã, hấn không nghe thấy Rômanson hét lên gì đó Hấn chỉ nặng nhọc sờ soạng tìm khẩu Côn bị rơi, thấy nó ở cách chỗ hấn chừng hai mét, rồi bỏ đến bạn mình.

Do một phản ứng bản năng, Rômanson đã cúi đầu xuống khi chùm lửa chói lòa của vụ nổ làm cho hấn tối mắt lại. Hấn đón lấy luồng hơi lúc tấm cửa kính vỡ tan, bay tung trên đầu hấn thành muôn nghìn mảnh chết người. Được chân bức tường có tấm cửa kính xây bên trên che cho, hấn liều liếm mắt về đường Xtâmphenbách, một giây sau khi nổ. Không còn có cổng chính nữa. Thay vào, một lỗ hổng đen ngòm với những mẩu sắt đúc gắn vào tường móc bám lấy nó. Hấn kinh hoàng thấy một người lặn long lốc từ trong ngân hàng ra với chiếc cặp trong tay, trong khi những người lúc nãy nép vào các cây cột thì lại nhào vọt vào trong ngân hàng.

Người đi ra không để ý chút nào tới những người lao vào, còn những người này thì hầu như cũng chẳng thấy cả cái con người thấp bé đang cầm đầu, cầm cổ chạy như một thằng điên. Cho rằng hành động vẫn tốt hơn tìm hiểu và những lời giải thích bao giờ cũng đến khá sớm sủa, Rômanson bèn bắn gấp vào cả lũ. Trong đường phố, lập tức một đũa ngã xuống, được một đũa khác đỡ dậy. Đã có một sự dao động nào đó trong cái đám chưa chui vào trong lỗ hổng toang hoác. Một ánh lửa đỏ cháy bùng lên ở trong gian sảnh nhà ngân hàng đồng thời nổ vang lên tiếng lựu đạn điên dại.

- Bắn, - Rômanson kêu to lên với Brêghen đang đi đến ở đằng sau gờ tường.

Một thác đen đập rất gần mặt họ, ở trên bức tường mặt tiền đang che chắn cho họ. Dưới kia, đám lạ mặt đã dò được chỗ hai người. Văng lên tiếng còi xe cảnh sát hú.

Những mảnh văng của vụ nổ chưa rớt hết xuống đất, Vitôriô Pidô và Tôma Mecta, hai phó

capô của hai gia đình đối địch, đã lao thẳng vào ngân hàng từ chính diện.

Trong bao nhiêu năm ròng đối chọi nhau, bằng những tên dao búa xen giữa, bây giờ họ chẳng người nào chịu thua người nào. Vitôriô tháo chốt hai quả lựu đạn ném vào trong cùng gian sảnh, sau đó vào các quầy ghisê, Mecta rưới súng phun lửa vào dãy hồ sơ ở bên trái. Theo họ, gần nửa tá lính xông đến các hướng khác nhau, dưới quyền những trợ lý capô của Gabêlôti và Vônphôn. Vixentê Bruto, Giôxep Đôtô, Cáclô Badaletô, Frăngki Xabatini và Ximêon Phêro, mỗi đứa cùng với hai tên lính phá một tầng gác. Chúng sắp xô vào các cầu thang thì một tiếng hét của Andô Amanphi làm đứng sững cả lại.

- Cóm ! Tất cả chuồn mau !

- Tiến lên ! - Mecta ra lệnh.

- Cậu điên à ? - Amanphi quát. - Chúng nấp ở trước mặt bắn vào chúng ta. Một người đã bị trúng đạn. Hai xe ca đang chặn hai đầu đường phố ?

Việc Vitoriô Pidu có mặt đã đẩy Mecta tới chỗ bướng bỉnh.

- Tất cả lên gác ! Đốt sạch.

- Vitoriô ! - Amanphi gầm lên. - Làm cái gì ngăn thẳng mặt mặt này lại chứ hả.

Tôma Mecta lập tức chĩa khẩu súng phun lửa vào Andô Amanphi.

- Nhắc lại !

- Đứng im ! - Pidu vừa thét vừa đưa nòng khẩu *Xmit Oetxon Parabenlom 39* vào người hấn.

Trong một tích tắc hai tên nhìn nhau chằm chằm, bên lề cái ranh giới bí ẩn mà tại đó, chỉ một động tác nhỏ nhất cũng có thể làm nổ ra sự bắn giết.

Những tiếng nổ từ bên ngoài vọng vào đến họ.

- Rút lui đi ! - Một tên lính của Otaviô Giacômaxi rống lên ồ ồ. - Cóm lúc nhúc cả kia rồi. Nhanh lên.

Thình lình tiếng của Vixentê Brutô lấp hết mọi tiếng động. Dẹp các trò bố láo của các cậu lại, trời đất ! Hồngбет rồi. Chuồn!

Trong một lát, họ đã ở cả ngoài đường, nấp sau những cây cột Vitôriô liếc quanh một cái thâu tóm tình hình:

- Có vẻ xấu đây ! Bọn ngu xuẩn nấp ở tầng một tòa nhà trước mặt khổng chế họ bằng những khẩu súng tự động.

Vitôriô mở chốt một quả lựu đạn, lẳng nó vào trong khung cửa rộng có kính đã bị vỡ vụn. Ở hai đầu phố, hai chiếc xe ca cảnh sát, còi hú và đèn pha rọi sáng quắc, đỗ chắn ngang đường. Cảnh sát ở trong xe nấp sau vỏ sắt bắn vào những tài xế của các xe chở biệt kích đến.

- Lên xe ! - Pidu hét. Bọn chúng cúi gập người chạy ngoằn ngoèo chữ chi, được Tôma Mecta yểm hộ, Phêro phụt hai tia đỏ lòa của súng phun lửa vào những chiếc xe ca chắn hai đầu đường Xtâmphenbách.

- Cậu định đi đâu, thẳng mặt mẹt kia ? - Hắc kêu lên với Pidù. - Cậu không thấy bị chặn đấy à ?

Vitoriô ném quả lựu đạn về phía chiếc xe ca gần nhất.

Trong chòm lửa bùng lên khi nổ, hắc thấy hai cảnh sát đồng phục giơ tay lên mặt và ngã lăn ra trong khi bình xăng của chiếc xe bốc cháy.

- Khỏi lo ! Lao đi !

Họ chỉ có một phần nghìn cơ hội thoát ra được. Nhưng dù là một phần triệu thì Pidù cũng cứ phải liều. Hắc nhảy đại vào chiếc Pho đã đưa hắc đến, đóng ào cửa xe lại.

- Lao thẳng vào cái xe ca dưới phố kia - Hắc hét với người lái xe.

Chiếc Pho tăng tốc độ. Pidù quay nhìn đằng sau : những người khác đang bám theo. Để đi đâu ? Ba chục mét dưới kia, dưới chân dốc, chiếc xe ca chặn hết mất cả chiều ngang đường Xtămphenbách. Ngay có lao lên vỉa hè, chiếc Pho cũng chẳng có cơ may nào húc đổ được chiếc xe ca nặng nề đó.

- Chết cháy mất rồi, - Amanphi nói. Hắc đã ngồi cạnh Pidù.

Không đáp, Pidù tháo chốt lựu đạn. Vừa lúc, hắc bị xô hất về Amanphi. Bánh xe rú rít. Chiếc xe quật ngang thước thợ và rơi vào khoảng không, rung lắc ầm ầm.

- Bỏ lựu đạn ra. - Amanphi hét.

Bám được vào đâu thì bám nhưng cứ giữ quả lựu đạn đã tháo chốt trong tay. Pidù tuyệt vọng vắt nó qua cửa kính. Nó nổ ngay trước khi chạm đất.

Khi đi xuống đường Xtămphenbách theo chiều dốc thì có một khe hẹp mở ra ở giữa hai khối nhà. Nó đổ vào một cầu thang dẫn xuống các bờ ke sông Lima ở bên dưới đó hai chục mét. Pidù hiểu rằng người tài xế đang cho chiếc Pho tụt xuống các cầu thang. Khi xuống tới bờ ke, nó ngoặt nghiêng hết sang trái rồi sang phải, để cuối cùng phóng ào qua cây cầu bắc ngang sông.

Pidù ngạc nhiên nhận thấy năm xe biệt kích khác vẫn theo, cùng đi bằng chính con đường của xe hắc.

- Năm phút nữa, ta đến nhà máy sữa, - người tài xế bình thản nói.

*

Trung úy Bletso liếc mắt nhìn bao quát mức độ thảm họa. Một chiếc xe ca cảnh sát cháy ngang đường, những nhân viên mặc đồng phục đang tưới đầm nó bằng những bình chống hỏa trong khi ba người cảnh sát khác cúi xuống hai hình người nằm soài trên mặt đất. Anh thẳng gấp, dựng chòm xe lên trước chiếc xe ca bốc cháy rồi nhảy ra khỏi chiếc Open.

- Các ông !

Một người cảnh sát quay lại.

- Tôi là trung úy Bletsơ ? Kể cho tôi, nhanh lên.

- Chúng tôi có hai người bị thương nặng, trung úy. Lựu đạn !

- Cái đó sau ! - Bletsơ bồn chồn giậm chân. - Bọn khốn kiếp đâu ?

- Trung úy coi, - người cảnh sát nói, chỉ chỗ đầu cầu thang, nơi chiếc xe cuối cùng của toán biệt kích đã biến mất.

- Lên xe.

- Nhưng trung úy...

- Lên xe !

Anh đẩy người đó ngã dúi vào thành chiếc Open rồi ngồi sau tay lái. Vừa chạy, người cảnh sát vừa bám xe lên theo anh. Bletsơ lao chiếc Open về đằng trước chồm lên vỉa hè rồi lách qua cái khe hẹp khó lòng qua nổi nằm đằng sau chiếc xe ca và tòa nhà ven phố.

- Anh tên là gì ? - Anh hỏi viên cảnh sát trong khi lao hết tốc độ xuống cái cầu thang.

- Thừa trung úy, Sôlinhlơ...

- Cầm lấy vô tuyến ! Gọi tất cả các xe cảnh sát ! Gọi đến B.C.H... !

Sôlinhlơ ngoan ngoãn nhấn lại các lệnh vừa mới nghe được vào trong chiếc micrô tháo ra khỏi bảng lái.

- Gọi tất cả các xe cảnh sát ! Gọi BCH.

- BCH ! - Một giọng mũi đáp lại.

- Giữ cho tôi cái micrô chết toi này ở trước miệng nào, - Bletsơ hét.

Sôlinhlơ chìa micrô ra.

- Đột nhập phá hoại Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. - Bletsơ nói. - Giữ liên lạc thường xuyên và phái viện binh đến chỗ tôi sắp chỉ cho anh...

- Rõ, trung úy.

- Bao nhiêu xe đã chuẩn được ? - Bletsơ hỏi Sôlinhlơ.

Vài ba cái... không ít... Trung úy, tôi không rõ...

- Đồ ngu ! Bao nhiêu đũa ?

- Mười... hai mươi... ?

- Đồ ngu !

- Xin lỗi, trung úy ! - Cái giọng mũi lè nhè.

- Tôi không nói với anh. - Bletso gầm lên. - Ở đây...Tôi trông thấy một chiếc kìa... Solinhlor, trời đất ! Micrô. Tôi ở đường Bảo Tàng... Tôi đi qua Haubannhốp...Chúng có súng phun lửa !... - Bletso hét. Xe bị tôi đuổi theo... BMW màu đen... hay nước biển thẳm.

- Viện binh đã được báo, trung úy !

- Ba ? Hai mươi ? Một trăm ? Thế nào Solinhlor, cục cút ! Dậy đi chứ. Bao nhiêu xe.

- Năm hay sáu, trung úy.

- Chiếc BMW sẽ đưa chúng ta tới chỗ những xe kia...

Anh tắt pha và hơi đi chậm lại để cho những người ngồi trong chiếc BMW không nhận ra anh theo họ.

- Cậu có súng không. Solinhlor ?

- Có.

- Có, thưa trung úy ! - Bletso sửa. - Đạn ?

- Mười hai viên, thưa trung úy.

Chiếc BMW đi tới quảng trường Limat và rẽ phải.

- Solinhlor ! Micrô... Xe bị theo đi hướng đường Cochaux...Có lựu đạn hả...

- Vâng, trung úy... Và một khẩu phun lửa...

- Bọn rác rưởi ! Bọn rác rưởi. Micrô... Tôi đi vào đường Sanhaux...

- Nghe rõ, trung úy... bốn chiếc ca đang theo trung úy, hai mươi tư người trên xe.

- Vũ khí ?

- Súng xung phong Manxo, tiểu liên Xten...

- Tôi rẽ vào Hiêcsovixen...

- Rồi, trung úy... tôi đang báo anh em...

- Kể đi, Solinhlor !

- Khi chúng tôi đến, trong ngân hàng đã bốc cháy...Có những người chạy ra và bắn súng phun lửa vào chúng tôi.

- Và trong lúc đó thì các anh đang chơi đánh bi ?

- Chúng tôi có bắn trúng một thằng, trung úy.

- Tôi đến đường Vintoħuro. Hướng chung, đông bắc Sovamendighen.

Năm phút sau, chiếc BMW lao vào đường Batsedóóc.

Có một lúc nó rẽ trái và Bletso thấy mình đang ở trên một con đường tự nhân dẫn tới một khối những tòa nhà có tường cao vây kín. Chiếc BMW hình như nhào vào đó, được bức tường che hút mất. Bletso hãm xe, đi vào mô đất bên phải và ẩn sau một bụi cây nhỏ.

- Tóm được chúng rồi, Solinhlor. Cái nhà khỉ gì thế này ?

- *Sữa và bơ Thụy Sĩ*, trung úy... Nó làm cả pho mát. Chị dâu tôi làm ở đây.

- Micrô... Lệnh cho tất cả các xe cảnh sát bao vây *Sữa và Bơ Thụy Sĩ*, đường Batxedoóc, ra khỏi Duyrich rẽ trái!

- Nghe rõ, trung úy. Các xe ca ở ngay sau trung úy...Tôi bảo họ ngay.

- Trời đất, lẹ lẹ lên. Tôi không một mình bao vây được đâu. Anh ném máy rồi nhảy ra khỏi xe.

Solinhlor lấy súng ra khỏi bao, chạy theo sau trung úy trên đám cỏ ướt. Họ đến trước bức tường. Vẳng đến tai họ tiếng máy nổ của những xe tải cỡ lớn đang được khởi động. Bletso lao vút tới cánh cổng gỗ đồ sộ. Nó đóng chặt.

- Giúp tôi.

Solinhlor làm thang cho Bletso leo lên, thận trọng thò đầu vào. Cái mà anh trông thấy làm anh rụng rời.

*

Toàn bộ trách nhiệm trận đánh rơi lên đầu Vitôriô Pidú và Tôma Mecta. Thất bại đã lù lù. Hai ông phó cũng biết như thế. Đến giờ kết toán, phải tìm ra xem, trong hai người, ai đã mắc phải sự vụng về nào. Lúc này nổi bật lên trên hết là sự nguy cấp của tình hình. Để đánh lạc hướng, sáu chiếc xe đi những ngả khác nhau đến nhà máy sữa. Theo người trong xe thì không cái nào đã bị phát hiện. Vitôriô và Tôma nhảy bổ vào văn phòng tầng một để báo với Vônphôn và Gabêlôti thất bại của mình.

Trong khi quay số, Pidú cầu nhàu.

- Muốn gì thì chúng cũng bị ta cho xơi một bữa tai tiếng rồi...

- A. Cậu nghĩ như thế hử ? - Mecta nổi đoá. - Mới là gãi ghe cái ngân hàng thôi. Lẽ ra phải phá tan tành, cho tới cả trần nhà. Ta mới làm tanh bành được chút ít ở gian sảnh. Nếu cậu nghe thôi thì tất cả đã cháy rụi.

- Nếu tớ nghe cậu thì tất cả đã tan thây hay tù mọp.

Môse Yudenman khôn ngoan đã khuyên hai ông Đôn đừng có đặt chân trở lại biệt thự hay khách sạn đêm đó nữa, chừng nào các ông chưa biết được kết quả cùng hậu quả trận đánh.

- Sự thế có thể chuyển thành xấu, Italô... Chẳng biết thế nào được. Ta chớ nên coi thường cảnh sát địa phương.

Trong thời gian đó, Môsê đã liên hệ với Otaviô ở Milan để yêu cầu ông ta chuẩn bị cuộc trốn chạy nếu như xảy ra cái gì đó bị trục trặc. Miếng đất Thụy Sĩ sẽ có thể bỗng chốc hóa ra nóng bỏng. Lúc đó họ không được lộ mặt ra với thanh thiên bạch nhật nữa và phải rời cho thật mau xứ sở này. Otaviô đã ngay lập tức chỉ ra việc cần làm ông ta đã nghĩ tới trước cả Môsê. ! Cũng chính là theo lời khuyên của Yudenman mà hai capô, ban tham mưu chất xám và các vệ sĩ đã đến tìm chỗ ẩn náu ở nhà một đứa Inetx, nào đó, đứa con gái này Vitôriô chưa nghe nói đến bao giờ. Vậy là nhà con bé Inetx ấy có Bé Vônphôn, Etô Gabêlôti, Môsê Yudenman.

Bọn Cácmin Crimelô, Angiêlô Bácsba, Phôn cô Môriva và Piêtrô Bêlindôna trông nom sự an ninh của họ.

*

Chuông điện thoại reo.

- Pidù ! - Pidù nhắc máy, nói.

- Tôi đưa máy cho Đôn Vônphôn đây, - Tiếng Bácsba lễ độ đáp Vitôriô ghi nhận chữ “Đôn” được viên cố vấn của gia đình đối địch thốt ra. Cây quyền trượng của Giencô đã truyền sang tay Italô, Vitôriô mơ hồ thấy tự hào là “capô” trẻ của mình đã được thừa nhận nhanh đến thế.

- Vitôriô ?

- Xấu, *Padrone* ! Cảnh sát đã chờ chúng tôi. Có sút mẻ.

- Cậu ở đâu ?

- Ở nôi.

- Mục tiêu các cậu thế nào ?

- Ồ một phần thôi ! Ngay từ phút này thành phố sẽ bị lục soát kỹ ? *Padrone*, ông hãy phối đi thôi, tình hình gay đây !

- *Madonccia* ([69]) ! - Tôma Mecta ngắc ngắc nói. Bọn cóm ở dưới nhà kia.

Tiếng súng nổ ran lọt đến tai Vitôriô.

- *Porco Dio ! Anda te Vis Padrone ! Subito* ([70]) . Bọn cóm đến đấy rồi.

- Vitoriô ! - Vônphôn hét lên.

Pidù hạ máy, lao ra cửa sổ. Động cơ cái xe xitéc gầm gừ thành một tiếng gầm đáng sợ. Bọn đột nhập nhảy vọt ra từ sườn những xitéc có chứa khoang chúng vừa lách vào để ẩn. Từ bây giờ mọi cuộc mở đường máu đều là không tưởng rồi : một nửa tá xe ca cảnh sát đã nấp sau bức

tường vây quanh. Bên trên nóc tường, Vitôriô trông thấy những đèn pha quay ở đỉnh mũi xe.

- Cảnh sát đây ! - Một cái giọng được loa điện phóng đại, quang quác : - Tất cả hãy ra, tay giờ lên đầu hàng... Các anh bị bao vây rồi.

Pidu mở cửa sổ, tháo chốt lựu đạn rồi lấy đà ném hết sức mạnh sang bên kia tường. Tiếng lựu đạn nổ át tiếng súng tự động bắn hàng tràng. Trong sân, lính của Giacômaxi được các trợ thủ của Vônphôn và Gabêlôti yểm trợ, đang lia đạn vào bức tường bao quanh, trên nóc tường đôi khi ló ra một cái mũ sắt cảnh sát.

Pidu thấy một trong mấy chiếc xe bọc sắt của cảnh sát đang loay hoay đổ đối diện với cổng xưởng sữa, rồi lùi lại khoảng một trăm mét : chúng sắp dùng nó húc đổ cổng.

Theo sau gót Tôma Mecta, Vitôriô nhào ra cầu thang.

Cuộc ẩu đả đã đến bước này thì không còn có chuyện để bị tóm nữa rồi. Tốt lắm thì cũng là tù chung thân, đó là cái án nhẹ hơn tất cả.

- Lối này ! Andô Amaphi kêu to.

Hắn hoa chân múa tay trong vầng khói những quả lựu đạn cay đang tràn ngập sân xưởng, trong cái mùi nồng nặc của các chế phẩm sữa và thuốc súng trộn lẫn vào nhau. Cánh cổng vỡ tung dưới sức húc của chiếc xe ca cảnh sát, nó đẩy đổ luôn chiếc xe xitéc đang chắn ngang cổng. Chiếc xe ca biến thành đuốc lửa sau khi phá bục thành xitéc làm ống ộc chảy ra một làn sóng sữa đang làm ngập đi một phần thân hình những tên bị thương nằm lẫn lóc trên sân.

Toán quân của hai gia đình Vônphôn, Gabêlôti túm tụm lại sau cánh cổng, nơi có những kho sữa, bơ và pho mát.

Pidu, Bruto, Mecta, Phêro, Badaletô và Xabatini thở hỗn hển vây quanh lấy Andô Amanphi đang hét lên cái gì đó với một người của xưởng sữa.

- Nhanh ! Hắn biết lối ra ! Theo hắn.

Tất cả rút vào dãy lán kho mênh mông. Ở đó có những bể chứa đào sâu vào đất đựng được hàng trăm nghìn lít sữa. Cứ chạy được mười mười lăm mét, một vài người trong đám lại quay mình lại, bắn hàng tràng làm chậm chân cảnh sát. Andô Amanphi và Ximêon Phêro, hai người rút sau cùng, thỉnh lình bị cắt đứt bởi một cây súng phục ở bên ngoài, dưới mái nhà.

- Chạy qua ! Chạy qua ! - Amanphi hét với Pidus đang do dự vượt qua cánh cửa nhỏ bằng sắt mà những người bạn của hắn, được người của xưởng sữa dẫn đi, vừa mới chui vào xong.

Pidu tháo chốt quả lựu đạn cuối cùng, ném vào sau cái bể tròn bằng kim loại đựng sữa lên men, nơi cảnh sát đang nấp để tránh đạn của Ximêon và Andô bắn đến.

Quả lựu đạn làm sáng bừng những bức tường đầu nhà lán. Ba người mặc đồng phục bị ngã tụt vào trong bể. Vitôriô đóng một cầu dao, hôm nay hắn đã học được cách sử dụng nó. Cái bể tròn có những người cảnh sát chìm ở trong bóng tối sùng sục dữ dội. Những chân vịt khổng lồ bắt đầu quay, nhanh dần lên, kéo theo đà vận động kinh hoàng như ác mộng của nó những người cảnh sát bị thương, nhào tung họ lên như những con ruồi trong một cái máy quay bơ quái dị.

Brutô hung tợn nắm lấy cổ tay Vitôriô Pidus đang không nỡ bỏ rơi người trợ thủ. Hắn đẩy Pidus vào trong lối hành lang dốc, xô gã đi giữa hai thành bê tông mà họ đang tụt xuống.

Được năm chục mét, đất trở lại bằng phẳng. Họ trông thấy chiếc xe đầu tiên.

Người nhân viên xưởng sửa ngòi ở tay lái. Cạnh hắn, Tôma Mecta vung tay ra hiệu với họ và hét câu gì họ không nghe thấy. Ở đằng sau xe, là Cáclô Badaletô và Frăngki Xabatini. Trong chiếc xe kia, máy đã rú, là Giôxep Đôtô mắt trợn thao láo. Vitôriô và Vixentê lao vội vào đó. Hai chiếc xe bứt đi, lao như điên trong con đường ống ruột ngựa bằng đá. Chừng ba trăm mét sau, chúng đổ ra trước một tấm vách sắt, bấm vào một nút điện. Tấm vách kéo lên cao, để mở ra một lối đi.

- Tắt pha! - Hắn hét.

Hắn vòng xe qua một lán kho vắng tanh, những thanh sắt đỡ lấy một tấm máng bằng kính, qua đó ánh đèn mờ mờ lọt vào.

Một lần nữa, hắn xuống xe để mở rất thận trọng cửa lán. Tiếng súng vọng tới chỉ còn nghe âm âm, bởi khoảng cách. Lửa đám cháy bốc lên thành một chùm đỏ rực trời.

Người nhân viên, Endô Xêrinhôla, là dân Xixin, bạn riêng của Đôn Giencô Vônphôn. Chính nhờ Endô này nỉ mà cách đây năm năm, Giencô đã bằng lòng cho đào cái đường hầm đang giúp họ thoát khỏi cái chết này. Đằng sau cái mặt tiền đáng kính trọng và nổi tiếng của *Sữa và Bơ Thụy Sĩ* đã được tiến hành kín đáo những vụ buôn lậu của Công đoàn. Endô Xêrinhôla là người duy nhất có chiếc chìa khóa vào đường hầm bê tông. Hắn quay sang phía Giôxep Đôtô :

- Cậu theo tôi. Chỉ dừng đến pha của cậu khi nào tớ bật pha xe tớ lên. Nếu Chúa muốn, chúng ta sẽ vào được trong núi. Ôtaviô sẽ biết cách đưa được chúng ta qua biên giới.

Hắn leo lên xe và cho xe chạy. Tắt hết đèn, hai chiếc xe nhanh chóng biến vào đêm tối.

*

- Xông lên ! - Ximêon Phêrô hét lên với Andô Amanphi.

- Tớ yểm hộ cho cậu.

Andô chạy rất nhanh, người cúi gập xuống, lượn chữ chi và thỉnh thoảng lại nhảy chồm lên như thỏ. Ngay tức khắc viên cảnh sát nấp dưới mái nhà nã liền một tràng Stein vào hắn. Amanphi cuộn tròn người lại, lăn mấy vòng đến ngòi xôm ở trước cánh cổng mà Vitôriô, Mecta và những người khác đã biến vào trong đó. Hắn tuyệt vọng nhận thấy bề mặt cánh cửa sắt nhẵn thín không hề có tay vịn.

Bất giác hắn quay lại phía viên cảnh sát đã bắn vào hắn.

Người này không còn mặt nữa. Thay vào đó là một quả cầu đầm máu và lòng nhùng. Viên đạn của Ximêon đã bắn vỡ toang đầu anh ta rồi. Lạ lùng, cái đầu lại tựa vào một miếng kính vẫn còn nguyên vẹn một cách kỳ quặc, miếng kính bị một thứ cháo vữa đỏ lôm vấy hắt lên. Andô đưa mắt tìm Ximêon. Hắn nằm ngửa, tay dang ra, chân xoạc. Cách ngực hắn mười phân, khẩu Hécxten bị rơi ra khỏi tay khi cái chết đến quật chớp choáng vào hắn. Lúc đó Andô hiểu rằng mình đang là kẻ duy nhất chống lại tất cả và hắn nữa, hắn cũng chết nốt thôi.

Hắn bò sau bờ tường thấp che cho bể kim loại tròn đựng sữa. Để bảo vệ cho hắn, cái bờ này chỉ cấp được cái mép gờ chìa ra của nó cao chừng hai chục phân. Đạn rít bên tai hắn. Một số viên đập vào đá, một số khác văng thia lia trên mặt sữa với những tiếng chiu chiu lạnh lạnh rồi đến nằm đánh đẹt vào bức tường trong cùng có cái cửa không qua được kia. Cảnh sát đã tiến lên được mười lăm mét, tương đương với đường kính mặt bể tròn. Andô trông thấy trong đám họ một người tóc vàng không mặc đồng phục. Hắn bắn vào đó. Người này nằm vội xuống đất và bò về phía hắn, được bờ tường thấp của cái bể áp chót che cho.

- Đứng lên và đi ra, hai tay lên trời - Người đó gọi. - Tôi là trung úy Bletso. Đầu hàng, sẽ được khoan hồng.

Andô nhả ba viên đạn vào người tóc vàng. Chúng làm bắn tung lên những mảnh bê tông của bờ tường thấp. Hắn thầm hỏi mình đang nằm dài lên trên cái mặt dầy gì thế này. Bụng và ngực hắn ướt đầm. Hắn lùa tay xuống dưới người vẫn không rời mắt khỏi Bletso. Khi hắn kéo tay ra, nó nhơm nhóp những máu. Hắn hiểu đó là máu của chính mình, hắn đã bị thương nặng rồi. Hắn không dám đưa ngón tay sờ vào chỗ bị viên đạn xé toang ra.

Vì sợ cái vết thương không gọi được tên ra đó, hắn thành linh tung mình ra, mạnh như lò so và hung dữ trút hết kếp đạn vào người mặc thường phục. Hắn được một loạt đạn dày đặc đón lấy giữa đà chồm lên, loạt đạn này đã gần như phạt đứt người hắn ra làm đôi. Hắn nhào đầu vào trong bể tròn, làm dựng cột sữa.

- Stop ! - Bletso hét, giơ tay về phía cảnh sát.

Anh lại gần cái bể tròn. Từ lúc còn bé, anh đã được người ta nhai nhải dạy bài tụng ca của các nhà thơ về chất hỗn hợp nổi tiếng của hoa huệ và hoa hồng này. Nhưng trong đời mình, trung úy Bletso chưa từng trông thấy một cái gì ghê tởm đến thế này.

*

Khi lên đến cái gò đất có cỏ mọc, Đôn Etô bị chóng mặt. Tối như hũ nút. Ông chỉ biết mình đang đứng trên một đỉnh cao nhưng không trông thấy gì hết. Ở đằng trước cũng như ở đằng sau. Để leo lên, ông phải bám lấy tay Angiêlô Bắcbá. Sau lưng ông là Phôn cô Môri, một tên lính của Vôn pôn với dáng điệu tâm ngấm và lạnh lùng.

Có một lúc ông thoáng nghĩ là Vôn pôn đã đưa ông đến đây để làm thịt. Ông lùa tay vào trong túi nắm lấy báng khẩu Luger của ông, ngón tay trở đặt vào cò. Tiếng Italô nói vọng đến tai ông.

- Môsê, cậu còn chờ gì đây ?

Luồng sáng một cây đèn pin chọc thủng đêm tối. Gần như ngay lập tức, một vệt ánh sáng bật lên trước mặt họ, cách khoảng một hay hai trăm mét ở bên phải : người ta trả lời tín hiệu.

- Ổn - Vôn pôn nói.

Theo sau hắn, Đôn Etô, Môsê Yudenman, Phôn cô Môri, Piêtrô Bêlindôna, Cắcmín Crimelô và Angiêlô Bắcbá tiếp tục đi trong đêm tối. Thỉnh thoảng Môsê hạ một ánh đèn vào chân mình để tránh những chỗ gồ ghề và hố rãnh...

Sau khi Vitoriô Pidù gọi dây nói, Vônphôn và Gabêlôti đã có một cuộc trò chuyện ngắn ngủi. Rất lạnh lùng. Mấy ngày vừa qua, trong những quãng thời gian trống vắng, hy vọng đã làm cho họ sát gần nhau. Cố gắng chung bị thất bại lại chia cách họ một lần nữa, dứt khoát.

- Tôi có thể mang cậu đi với tôi, - Vônphôn đã nói như vậy. Nếu như ta đi ngay bây giờ.

Gabêlôti ngập ngừng. Môsê Yudenman đã tiếp sức cho hai viên cố vấn của ông : Bácba và Crimelô, để thuyết phục ông rằng một cuộc rút lui tạm thời là cái giải pháp khôn ngoan nhất. Nhưng cuộc chạy trốn trong đêm nay không hấp dẫn ông mấy. Cuối cùng, họ đã lên cả vào trong chiếc Mecxêđetx 600 mà Môri lái theo lời chỉ đường của một tên biệt kích, được Otaviô cử đến đón hai ông cũng ở nhà "Inetx", mà sự chật chội đã làm tăng thêm lên tính chất gay gắt của quan hệ hai người. Ngay trước khi đi, Vônphôn đã gọi Endô Priano, người quản lý cái trạm dịch vụ xe hơi đang giữ Hôme Clốp ở đó làm con tin.

- Endô, không thả nó nhé ! Chờ lệnh tôi.

Thất bại làm Vônphôn cay cú, hắn đã không hé môi trong khi chiếc Mecêđetx đi về phía biên giới Đức, tới cái cao nguyên mà Amađêô Môrôbia, viên phi công chiếc MD315 và Giancaclô Pherêcô, nhân viên vô tuyến điện cơ khí đang chờ họ.

Một tiếng khê cất lên trong bóng tối.

- Môsê ?

- Đây ! Yudenman trả lời.

- Các ông bao nhiêu người ?

- Bảy.

- O K. Lên đi !

Lia nhanh ngọn đèn pin, Môrôbia chỉ lối vào máy bay.

Đôn Etô đứng sững lại trước những mảnh giẻ ăn phồng cái đồng sắt vụn mà ông đọc thấy chữ MÁY BAY TRƯỞNG HỌC ở bên sườn nó.

Vônphôn, Yudenman, Bácba và Môri rúc vào trong chiếc MD. Crimelô cảm thấy cơn bi thảm Gabêlôti đang trải, đã kín đáo đẩy người lão đi.

- Đường bằng đâu ? - Đôn Etô hỏi, giọng nhọt nhọt.

- Lên đi, *Padrone*, lên, - Cacmin lễ phép giục.

Piêtrô Bêlindôna im lìm dưới chân cầu thang chờ mọi người quyết định.

- Tôi quên báo bác sĩ Mêlôn rồi. Tôi phải quay lại.

- Đôn Etô... - Crimelô nài nỉ.

Hiện ra Giancaclô Pherêcô.

- Xin nhanh nhanh cho !

Cácmin kín đáo vỗ vỗ vai Piêtrô. Bêlindôna hiểu. Hắn đẩy Đôn Etô về đằng trước, được viên cố vấn giúp thêm.

Phêrêrô chắc cũng đã đoán ra, liền cầm lấy tay Gabêlôti và kéo ông vào máy bay.

- Đây, vào đây Hấn buộc thắt lưng an toàn vào quanh sườn Gabêlôti.

- Ông đừng sợ... Nó bay được ! Chưa đến một giờ ông đã ở Milan rồi. Chiếc kia, một cái Bông đang chờ ông. Người ta đã thuê nó cho ông. Đến nơi là ông lại cất cánh luôn.

Phêrêrô quay lại đóng cửa và vặn chốt an toàn.

- Amedêô - ổn !

Tiếng động cơ nổ rầm, Gabêlôti co rúm người lại, hốt hoảng, phải cầu viện tới tất cả sức mạnh tinh thần ý chí ra để khỏi rú to lên nỗi kinh hoàng nằm sâu tận ruột gan mình. Ông cấu móng tay một cách hung bạo vào đùi.

Chiếc máy bay rung nẩy toàn thân lên rồi quay đầu đón hướng gió ngược. Không ai nói một câu trong khi nó tăng tốc độ trong đêm tối mịt mù. Rồi rời mặt đất, nó cất lên nặng nề và bay đi, theo hướng nam - tây nam.

23

Từ khi bắt đầu mọc râu, lần đầu tiên đã tám giờ sáng mà Bletso vẫn chưa cạo mặt. Thật ra anh cũng chẳng ngủ nữa. Sau cuộc xung phong vào *Sữa và Bơ Thụy Sĩ*, anh đã phải lo liệu cho xong những hậu quả. Nào người chết, nào người bị thương. Tổn thất của cả hai bên là nặng nề. Hai thanh tra có tương lai, Hanx Brêghen và Pôn Rômasin đã tan thân tại đường Xtâmphenbách bởi một quả lựu đạn. Hai cảnh sát đồng phục bị bỏng cấp ba. Ba người bị thương vì đạn trong xưởng sữa và ba người chết, trong đó có Solinhlor, người đã can đảm leo lên mái nhà để chặn đường rút của bọn chạy trốn. Solinhlor bị viên đạn đum đum của một khẩu Hecxtan làm cho vỡ tan đầu.

Còn bọn phá hoại thì chết chín tên. Trong người chúng không tìm thấy một tấm căn cước nào. Ba tên bị bắt sống vết thương toang hoác phải nằm bất động. Một tên háng gầy ròi - được truyền máu ngay trong xe cứu thương, tên kia thì hai viên đạn vào ngực. Các bác sĩ đã từ chối việc Bletso muốn hỏi cung chúng, chừng nào tình trạng sức khỏe chúng vẫn còn nguy ngập. Nếu hai đứa cũng ba hoa như đứa thứ ba, đứa duy nhất không bị sút mẻ, thì hỏi chúng cũng lại vô tích sự như hỏi các bức rào chắn đặt trên đường để ngăn giữ những tên đã trốn thoát được.

Như những tên kia, hấn cũng chẳng có giấy tờ gì. Mặc dù hấn bị một viên đạn thủng đùi,

Bletso vẫn yêu cầu các bác sĩ trả hân cho mình sau khi đã tam băng bó. Mặc các mảnh khoé hồi cung, các dọ nạt, giận dữ, trung úy vẫn không thể nào cạy được ở hân ra một lời, không gì hết... Tựa hồ hân từ một hành tinh xa lạ đến, không hiểu ngôn ngữ trái đất.

Hân cự tuyệt cả thuốc lá, bia, bánh kẹp thịt đem tới.

Bảy giờ sáng, đúng lúc Bletso sắp sửa đi thì cái bộ ba bất kham thành linh đồ bộ vào bàn giấy : đại úy Kiêcpatric, trung úy Phinnogon và Xcốt Đemxây, người của Ủy ban chứng khoán. Giận quá, Bletso đã tổng họ ra cửa sau một cuộc trao đổi lời lẽ rất gay gắt và thiếu xã giao. Kiêcpatric lại còn tự cho phép mình dạy dỗ anh :

- Trung úy, tôi đã bảo ông rồi mà...

Bletso đã phải nhờ đến hai người công vụ lăm lì và gân bắp nở nang để đưa ông ta ra khỏi bàn giấy và chúc ông ta về Mỹ thượng lộ bình an.

Dĩ nhiên cả Duyrich đều đã biết chuyện máu chảy đầu rơi kia. Vào khoảng nửa đêm, thành phố đã thức giấc vì tiếng lựu đạn nổ, tiếng súng tự động lạnh chanh liên hồi, và còn vì ánh sáng trắng lóa của súng phun lửa và ánh lửa đỏ rực của những đám cháy. Không may cho Bletso: tiếng tăm trung lập đã thành tục ngữ của Thụy Sĩ bị vỡ vụn trong thời anh trị vì.

Tám giờ ngán ồm vì sự im lặng của tên tù, da mặt nhợt đi một cách đáng sợ, Bletso cuồng đại lên vì hậm hực và mệt mỏi đã nặng nhọc khoác vào người chiếc tanh cốt để trở về nhà. Lúc đó anh mồn nhận thấy mình không đi tắt. Anh được gọi qua dây nói: Simen Clốp muốn gặp anh khẩn cấp. Cầu nhàu nhưng tò mò đến phát rồ, anh đến nhà bà, đường Bờ Đẹp.

- Trung úy, chồng tôi đã bị bắt cóc, chắc chắn như vậy - Bà đưa anh xem bức thư Inetx.

Tôi nhận được nó hôm qua. Tôi đã chờ, chờ trước khi báo ông. Tôi đã hy vọng là Hôme về.

- Bà có biết việc xảy ra đêm qua không, thưa bà ?

- Việc gì chứ, trung úy ?

- Bà không nghe thấy gì cả ?

- Không !

-Tiếng súng nổ ?

- Nhưng ông nói gì thế chứ ?

- Một toán biệt kích đã tiến công vào Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich.

Phản ứng của Simen làm anh cụt hứng.

- Chúng đã phá ngân hàng ông ấy à ?

Cái giọng mà có lẽ bà muốn nói : “Người ta làm vỡ con búp bê của nó mất rồi !”.

- Bà cần phải giúp tôi, thưa bà. “Chúng” ấy là ai ?

- Nhưng kìa trung úy, chuyện đó thì chính là ông phải nói cho tôi chứ ? Làm sao mà tôi biết được !

- Gần đây, ông nhà có tỏ ra lo âu, suy sụp không ?

Anh rụt lủi lại, ân hận đã nói như thế trong khi Simen nhìn anh trách móc và nước mắt đã rung rung.

Lỡ miệng mất rồi ! Người ta vừa mới chôn cất con gái hôm qua xong.

- Thưa bà Clốp, xin bà đừng giận tôi, tôi rất căng thẳng đầu óc, mệt bã cả người...

- Tôi cũng vậy, trung úy ạ.

- Bà có thể giúp tôi tìm ra manh mối đấy... Bức thư tôi vừa đọc kia rõ ràng là một cách đầu độc nhằm ngăn bà báo động với tôi...

- Ông muốn biết gì nào ?

- Ông nhà có nói cho bà hay về công việc không ? Công việc ngân hàng ấy, tôi muốn nói là như vậy ?

Trước vẻ bất bình và ngờ ngác của Simen, anh hiểu mình lại vừa mới nói ra một điều sống sượng thứ hai.

- Bà có nhận được thư đòi tiền chuộc không ?

- Tiền chuộc ?... Nhưng để làm gì chứ ?

- Không gì cả, thưa bà, không gì cả... Tôi chỉ tự hỏi thế thôi... Đó là một khả năng... Tôi có thể xin bà liên hệ với tôi nếu như xảy ra một việc gì đó khác lạ không ? Bà chớ sợ ! Tôi lập tức cho lùng sục, tôi báo động cho các đội hình sự, tôi cho lục soát thành phố và tôi sẽ cho bà biết tình hình...

Anh chào để cáo biệt. Bà nói :

- Trung úy...

- Thưa bà ?

- Chồng tôi là một người tốt, rất tốt... Tại sao người ta lại xâu xé ông ấy như thế ? Tại sao người ta lại muốn làm cho ông ấy đau khổ như vậy ?

*

- Tôi lấy làm tiếc báo các anh biết là “Ban” vừa mới yêu cầu giải thích - Gabêlôti nói.

Ông im lặng, mặt lì xì, lạnh băng. Không ai hé răng.

Đôn Etô để trôi đi vài giây đầy dọa nạt. Không nhìn ai, ông nói tiếp :

- Không một gia đình nào trong Công đoàn lại phải chịu những nguy cơ này nọ vì các sai lầm do một vài thành viên một gia đình khác gây ra.

Quai hàm nghiền lại, mắt gườm gườm, Italô Vônphôn khe khẽ cựa quậy trong ghế nhưng vẫn cố kiềm chế được.

Môsê đã bắt hăn thề không đáp lại một sự khiêu khích nào. Khốn nỗi, hăn biết giới hạn của mình và tâm tình hăn lúc này không thể chịu đựng lâu la những lời móc máy ngọt xớt của Gabêlôti. Trong chuyến bay về New York, hai người chẳng nói với nhau một lời, cùng cố thủ trong im lặng thù địch. Italô vừa về đến nhà liền nhảy bổ ngay vào vòng tay Angiêla và kéo tuột nàng vào phòng, khóa trái cửa lại, chẳng nề hà gì đến sự có mặt của Yudenman, Phôn cô Môri và Piêtrô Bêlindôna đi theo hăn, đang ngồi ở phòng khách. Một giờ sau, Môsê gõ cửa.

- Bé, quan trọng đấy ...

- Cút !

- Angiêla, chị bảo anh ấy ra đi ! Đây là chuyện an toàn của anh ấy.

- Italô... Angiêla nói thầm vào tai hăn.

Hăn chẳng kịp cởi quần áo nàng, man rợ ôm chầm lấy nàng, quay tít nàng trong một đà quay thú vật, đè nàng xuống giường, xuống thảm sàn, nhấc nàng dậy, thô bạo vít chặt nàng vào tường trong khi nàng bám lấy đôi vai chắc nịch của hăn mà rên rỉ, như một mảnh ván vật vờ, sung sướng. Hăn chỉ buông nàng ra sau khi bản thân đã hú hét vì khoái lạc ba lần liên nhau. Nàng nằm vật ra đất, thở đứt hơi, hai tay dang ra, đủ đầy, chết giấc. Đầu gục vào ngực, hăn nhẹ nhàng đưa lưỡi lướt trên vú nàng. Lại Môsê...

- Italô !

- Cậu để cho tớ tắm một cái đã chứ !

- Lẹ, Italô Nhanh lên !

Hăn quàng tay xuống dưới người nàng bồng nàng lên và mang vào buồng tắm, đùi nàng quặp lấy hông hăn, đầu nàng nép vào dưới cổ hăn, người nàng lắc lư, gấn chặt lấy hăn. Hăn mở to vòi nước ra. Và ở đây nữa, ngập mình trong trận mưa ấm nóng dịu dàng chảy tràn lên người, hăn lại đi vào nàng.

- Đôn Etô đang chờ chúng ta, Italô !

- Nếu nó muốn gặp tớ thì nó hãy đến đây.

Môsê không sao làm cho hăn quay lại với quyết định của hăn được.

Hăn đã gọi lại Angiêlô Bắcbá để bảo tìm một nơi gặp trung lập. Họ mau chóng thỏa thuận với nhau về một hộp đêm ở Đại lộ Sáu, có tên “Cái Bát”, vắng tanh vào giờ này, chủ quán chịu sự chỉ huy của Công đoàn.

Hai Đôn đến đó cùng một lúc. Gabêlôti có kèm hai viên cố vấn, Cácmin Crimmelô và Angiêlô Bắcbá cùng hai vệ sĩ, Giulianô Matarella và Nitô Crixaphuli.

Matarella, Crixaphuli, Phôn cô Môri và Piêtrô Bêlindôna đứng gác ngoài cửa hộp đêm, còn Gabêlôti, Vônphôn, Crimelô Bắcbá và Yudenman ngồi trong bóng tối, quanh một cái bàn bên rìa

sàn khiêu vũ. Môsê rất lo lắng. Từ hôm chạy trốn ở Duyrich đến nay, hắn không có tin tức gì của Vitôriô Pidù và các trợ lý capô, Andô Amanphi, Vixentê Brutô, Giôxep Đôtô. Việc cảnh sát xung phong vào xưởng sửa sẽ gây ra những phản ứng phiền toái mà hậu quả sẽ tới New York chẳng muộn mằn gì. “Ban” ghét tất cả những gì có thể khuấy động trật tự đã được thiết lập. Công đoàn có thói quen giải quyết thầm lặng các vụ việc nội bộ, càng ít gây xáo động càng tốt. Đảng này, việc xảy ra ở Duyrich cũng bằng một cuộc tuyên bố chiến tranh của Nhà nước này gửi Nhà nước nọ rồi còn gì.

- “Ban” đã cho tôi hay rằng, - Gabêlôti nói, - “Ban” không chấp nhận các sáng kiến cá nhân lại có thể làm nguy hiểm nghiêm trọng đến nền an ninh của toàn thể các gia đình.

Thấy Italô sắp mở miệng, Môsê vội vàng nói :

- Ông đã trả lời “Ban” thế nào, Đôn Etô ?

Cho tới lúc đó, vờ như không nói riêng với một ai, Gabêlôti bèn nhìn viên cố vấn một cái nhìn nặng trịch và phản đối.

- Sự thật, Môsê... sự thật thôi... Tôi đã kể cho họ là tôi bị buộc phải đến Thụy Sĩ để sửa những vụng về không do tôi gây ra.

- Tôi có thể hỏi cậu, vậy do ai gây ra ? - Vônphôn hỏi lạnh lùng và không sắc thái.

Lờ câu hỏi xen vào này, Gabêlôti tiếp tục nhìn Yudenman “Ban” đã quở trách sự nhẹ dạ của tôi, Môsê. Và tôi đã phải nhận rằng tôi có lỗi.

- Về gì chứ, Đôn Etô ? - Môsê lịch sự hỏi, tìm ngay một đáp nhanh.

Gabêlôti nhẹ nhàng buông ra :

- Để cho một người vô trách nhiệm hành động.

Vônphôn chồm lên.

- *Stenzen* ! Người vô trách nhiệm là cậu.

Gabêlôti có vẻ như đến lúc này mới nhận thấy Italô có mặt.

- Có những lời lẽ người ta không bao giờ nên nói nếu như người ta muốn sống được đến già...

Italô hân căng lên, vất toẹt ra :

- Đứa nào già hơn thì đứa ấy chết trước ! Cậu cố mà nhớ lấy điều đó.

Từ nay chẳng còn cái gì vẫn hồi được nữa rồi : sự tình đã đi quá xa. Cứng đờ, Cácmin Crimelô và Angiêlô Bắcbá nín thở.

- Các ông, các ông ! - Yudenman kêu. - Tôi xin các ông ! Hãy quên những bất đồng riêng tư đi nào ! Tiền đặt canh bạc quan trọng quá ! Chúng ta có những hai tỉ đôla phải thu hồi cơ mà !

Etô Gabêlôti đứng lên, bộ mặt tái như co rúm lại vì giận dữ. ông chỉ ngón tay kết tội vào Vônphôn.

- Cậu không là cái thứ gì cả nhá ! Cậu làm hết cái bố láo này đến cái bố láo khác. Cậu đã tiếm

quyền của Đôn Giencô. Cậu đừng chõ vào việc này nữa ? Khi nào tôi giải quyết nó xong, những người thừa kế của gia đình cậu sẽ nhận được phần của mình. Cậu hiểu chứ ?...

Tức điên cuồng, Vônphôn dướn người về trước.

- Cậu lại dám dọa tôi hả ? Sau cái chuyện cậu làm với ông anh tôi !

- Tôi chẳng làm gì ông anh cậu - Gabêlôti sửa, tay đấm xuống bàn. - Đồ nhãi con khốn kiếp ! Cậu đã cho thủ tiêu O Broi.

- Không ! - Vônphôn hét. - Không phải là cho thủ tiêu. Mà chính tay tớ giết nó, cái thằng cổ vắn rác rưởi ăn cắp của cậu !

- *Conrnuto* ! - Đôn Etô gầm lên. - Nếu lão ta còn sống thì chúng tớ đã có con số rồi. Cậu phải trả giá cho cái đó.

- Các ông, các ông ! - Môsê ngắc ngắc nói. - Nếu các ông đoàn kết thì chẳng mất mát cái gì cả. Hôme Clốp vẫn ở trong tay chúng takia mà !

Thình lình Môsê dừng lại, mặt dài thượt ra, rồi hần ập úng, như sắp chết đứng :

- Bỏ mẹ !

Không ai nghe thấy hần chửi thề bao giờ. Nhưng có cái gì còn rõ rệt hơn câu chửi thề, là giọng nói của hần, làm mọi người nhón nhác. Lúc đó, hần nói, giọng lạc hần đi, không còn là của hần nữa:

Tôi biết ai có con số rồi !

*

Thời tiết rất xấu ở New York. Đại úy Kiêcpatric khoác áo mưa vào rồi nói với Xcốt Đemxây. giọng ngán ngẩm:

- Thế đấy ! ...

Gian sảnh lớn của sân bay Kennơđi đầy kín người.

Họ đã đáp cánh xuống đây mười lăm phút. Chuyển đi không vui, Kiêcpatric, Phinnơgơn và Xcốt Đemxây trở về tay trắng. Tệ hơn : họ đã bị một thằng cóm nhãi con nói thánh nói tướng làm nhục, những trò giữ bí mật và tinh thần thiếu hợp tác của hần làm cho họ phải bàng hoàng.

- Cứ nghĩ đến việc nó đã vây được bọn kia rồi mà...- Kiêcpatric mơ màng nói. Ông không thôi gặm nhấm nỗi hậm hực của mình. Đemxây thấy thương ông.

- Tôi sẽ cho kiểm tra lại một lần nữa tất cả những quyết toán làm ăn của các sòng bạc ở Bờ biển Tây. Cuối cùng ta sẽ chệch được chúng thôi mà.

- Nói thật tình chứ, anh tin như thế ?

- Anh hãy nhớ đến Al Capôn. Hắn cũng đã ngỡ hắn bất khả xâm phạm đấy chứ ?

- Tôi muốn tóm chúng lắm, anh có hiểu không ? Tôi biết rõ là như vậy cũng chẳng làm cho Mahônì, Cavanô sống lại được, nhưng vẫn làm cho tôi sướng lắm ! . Xcốt! ...Anh có muốn tôi nói với anh điều tôi nghĩ về cái nước Thụy Sĩ ấy không !

- Cứ nói, anh bạn, nói đi i...

Phinnơgon chạy đến :

- Đại úy, tôi gọi được một tắc xi rồi.

- Tôi đưa anh về nhé ? - Kiêcpatric hỏi Đemxây.

- Không, cảm ơn. Vợ tôi phải ra đón tôi.

- Kìa nhanh, đại úy, - Phinnơgon nài, - người ta đang xâu xé nhau tắcxi.

- Tôi đi, tôi đi đây !... Xcốt, mai anh sang tôi chứ ?

- Tôi không rõ... Thế nào thì tôi cũng gọi điện cơ mà...

Họ giơ tay thân mật chào nhau. Một đại hội các quý bà trong tổ chức bảo vệ môi sinh mang đầy phù hiệu, huy hiệu tách rẽ họ ra. Trong khi Đemxây xem đồng hồ thì Kiêcpatric và Phinnơgon nhào vội ra cổng.

*

Acxen Grin nhăn mặt nhăm hết chỗ ứýtcki còn lại ở đáy cốc. Đá đã tan, làm cho thứ nước uống này thoảng có cái vị nước trà tơm tơm. Hắn xếp dọn lại vài ba giấy tờ trên bàn rồi xem đồng hồ. Ngày làm việc của hắn đã hết. Hắn thắt lại cà vạt, khoác chiếc áo vét nhẹ vào người rồi liếc qua cửa sổ.

Đường phố Vịnh phô diễn ra cái đám đông láo nháo quen thuộc của những người lượn phố, đội mũ rơm, trôi thành một làn sóng sắc sỡ không ngừng đến dấn mũi vào các quầy kính. Hai năm trước, Grin quay về Luân đôn vì một công chuyện nhỏ. Sau ba ngày, hắn đã ngán cái thành phố đó, ngán cơn mưa bụi và lạnh, bầu trời xám ngoét của nó. Tuy đỏ thắm máu Anh, hắn vẫn không chịu được nước Anh. Hắn đã đến Naxau cách đây mười bảy năm, cho một kỳ tập huấn ba tháng ở Ngân hàng Tín dụng Bahama. Hắn ở lại đó mãi.

Mặc dù mang tên sở tại, Ngân hàng Tín dụng Bahama này vẫn là một ngân hàng kinh doanh Anh mà nhà tổ gốc gác cắm rễ chắc chắn tại Luân đôn đã thò các cái vòi của nó dưới dạng chi nhánh vào các nước chủ yếu có sứ mệnh làm thiên đường thuế má. Vì một số vụ việc kín và có lợi ích quốc gia, chính phủ của Công đảng Anh - không khoe khoang về chuyện này - bản thân đôi khi cũng phải nhờ đến nó đỡ dằn.

Trước đây, bắt đầu là ký quèn. Acxen Grin bây giờ lãnh đạo “Foreign Branch” - vụ ngoại hối của ngân hàng. Tức là nói trách nhiệm của hắn quá to lớn tại một hòn đảo được những món tư

bản đồ sộ quá cảnh, nguồn gốc các tư bản này không bao giờ được minh bạch lắm nhưng lại có một điểm giống nhau : tất cả đúng vậy, đều là của nước ngoài.

Paradise Island ở ngay sát cạnh cái cạm bẫy quái đản được maphia dựng lên cho những kẻ lừng của tiêu xài, đầy phè những sông bạc, những máy ra xù ([71]), những câu lạc bộ tư nhân, những khách sạn lớn. Tiền bạc cũng có từ châu Âu đến để rồi lại quay về châu Âu, sau những ngày trú ngụ tấy trần ngăn ngủ ở trong vô thiên lủng các ngân hàng của Naxau. Ở đây, toàn thiên hạ được lời. Grin thì càng được nhiều hơn : một hình thái hạnh phúc, một hình thái hoan lạc uể oải nào đó mà các bạn đồng nghiệp của hắn ở châu Âu không có được, họ bị thuế má hành, vĩnh viễn chẳng nên cơm cháo gì giữa những kết toán và những công việc kiểm soát nhần nục họ trong đó. Ở Naxau, hắn đã lấy một cô vợ Mỹ có được ba đứa con mà thằng lớn Giôn đang học lớp cuối cùng trung học.

Ở bàn giấy ra chỉ đi vài bước đã tới bãi biển và như luôn luôn được phần thưởng là có biển và mặt trời muôn đời ấm dịu.

Hắn ra đường, hòa vào dòng người du lịch, tự hỏi có nên về qua nhà trước khi đi bơi hay không ?

- Ông Acxen Grin - Vâng.

- Mời ông lên xe ! - Một gã cao lớn chỉ vào chiếc Vocxhon màu xanh chai, nói với hắn.

- Xin lỗi ?

Một người ngồi ở đằng sau xe mở cửa ra, người kia đẩy hắn vào trước khi hắn hiểu được sự tình. Nhanh quá, đến nỗi hắn cũng chẳng kịp cả ngạc nhiên hay sợ hãi nữa.

Một người thứ ba ngồi ở tay lái cho xe chạy đột ngột. Đọc báo đều lúc này Grin sợ rằng mình đang là nạn nhân của một vụ bắt cóc kiểu Ý. Trong trường hợp như thế thì toi đời. Mặc dù những sự hàu hạ hắn đã làm ở Bahama này, các vị chủ lớn ở Luân đôn cũng vẫn chẳng chịu bỏ ra một xu để giải cứu cho hắn đâu. Tuy là cao thật nhưng chức trách của hắn không phải là một rằng của bánh xe quan trọng cần thiết đối với nhà tổ gốc; rồi nữa, hắn lại không có chân cổ phần.

- Tôi đang sắp sửa đi tắm, - hắn nói cầu âu.

- Sau đây ông sẽ đi. Chúng ta không đi xa đâu mà.

- A ! Đâu vậy ?

- Khách sạn Bãi Biển. Có mấy người muốn gặp ông.

- Gặp tôi ? Để làm gì nhỉ ?

- Họ sẽ nói với ông, ông Grin.

Không còn một câu nào nữa cho tới khách sạn. Khi xe đỗ, tên cao lớn thấy nói rõ ra thì hơn.

- Chúng tôi, hai người đi cùng với ông đây, ông Grin.

Hắn kín đáo thò ra báng một khẩu súng lục rồi nói thêm, không hề có tí nào hài hước :

- Thậm chí ba cơ, phải nói là thế ! Tôi nghĩ ông đừng làm trò gì thì tốt với ông hơn. Rõ chưa ?

- Tôi sẽ chẳng có trò gì cả, - Grin nói.

- Tôi lắm, ông Grin. Nào đi.

Hai người kèm hai bên, hần đi ngang qua gian sảnh và nhiều người quen tưởng tượng được việc mình bị bắt cóc ở ngay trước mắt hàng trăm con người chứng kiến mà chẳng một ai nghi ngờ gì. Họ đi thang máy lên tận tầng cuối cùng. Ở đấy, tất cả đều lộng lẫy, thanh bình, lặng lẽ.

Người thấp hơn trong hai người bấm chuông gian phòng đầu, số 1029. Một người ra mở cửa.

- Vào đi, ông Grin. Các vị đang chờ ông đó.

Grin thấy mình ở trong một phòng khách mênh mông, chung quanh toàn cửa kính rộng lớn. Nhìn ra thấy cảnh đẹp đến ngạt thở. Nhưng điều đó chẳng có gì là thích thú với năm người lạ mặt đang ngồi ở trước mặt hần. Người ta đã đóng cửa lại. Năm người kia đứng lên. Một trong đám đi lại đón Grin.

- Ông hãy tin rằng chúng tôi lấy làm phiền lòng về cái cách mời ông có phần hơi sỗ sàng. Nhưng do tình hình khẩn cấp... Cho phép tôi trước hết tự giới thiệu... Môsê Yudenman.

- Và đây, ông Etô Gabêlôti.

Người to béo mặt đầy hắt hàm chào.

- Ông Italô Vônôn, - Yudenman nói tiếp. - Các ông Angiêlô Bắcbá, Cacmin Crimelô, cố vấn tài chính của Gabêlôti...

Grin bàng hoàng cả người vì phần giới thiệu danh tính này. Nói chung các capô của Công đoàn không bao giờ đồng thanh chiêng mặt ra cả.

- Ông muốn uống chút gì không, ông Grin ?

- Vâng ! Sẵn sàng, - Grin nói.

- Uống nguyên hay chế nước, - Bắcbá hỏi, tay rót rượu Uytxki Xcôtlen vào cốc.

- Tôi xin một thỏi đá thôi, - Grin nói.

- Ông ngồi xuống đi, ông Grin, ngồi xuống...

Grin ngồi. Ngoài Yudenman và Bắcbá, chưa ai hé răng.

- Chúc sức khỏe ông, ông Grin, - Yudenman nâng cốc nói. - Và chúc công chuyện chúng ta sắp bàn.

- Chúng ta sắp bàn một công chuyện ư ? - Grin hỏi bằng cái giọng xã giao ngọt lừ.

- Đúng vậy. - Yudenman nói. - Một công chuyện rất tốt với ông. Ông sắp giàu đó, ông Grin.

- Tôi sung sướng được như thế, - Grin nói.

- Ông có thể lắm mà. - Yudenman nghiêm trang khẳng định. - hai trăm nghìn đôla, ông Yudenman !

- Và tôi phải làm gì để có được nó ?

- Ít thôi. Thông báo cho chúng tôi một dãy số mà chúng tôi, do gặp những không may, đã làm thất lạc. Đó là con số của cái tài khoản ông đã cho chuyển đến Thụy Sĩ theo lời yêu cầu của một khách hàng, ông Giencô Vônphôn. Hai tỉ đôla, ông Grin ạ mà ông đã chuyển đi Duyrich, tới Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich, ông Hôme Clốp hẳn đã báo với ông là đã nhận được nó rồi. Ông có thể cho chúng tôi con số tài khoản đó được không, ông Grin ?

- Đây là một câu hỏi rất lôi thôi, ông Yudenman...

- Ông có biết chúng tôi là ai không ? - Môsê nói một cách dễ thương.

- Có ! - Grin nói.

Yudenman dang hai tay ra, tư thế bất lực.

- Tôi sợ rằng ông không được chọn đâu, ông Grin. Dẫu sao, để giảm bớt sự giữ gìn ý tứ của ông, tôi đã nói với ông nhưng điều ông đã biết rõ, vì đích thân ông thực hiện việc chuyển khoản theo lệnh của chúng tôi mà. Tiền đó là của chúng tôi, về điểm này thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Hai người giữ chìa khóa lấy tiền đó, ông Giencô Vônphôn, anh của ông Vônphôn có mặt đây, và Moóctimơ O Broi, đại diện của ông Gabêlôti, đã bị chết trong những hoàn cảnh bí hiểm trước khi báo lại cho chúng tôi con số của tài khoản đăng ký. Báo nó cho chúng tôi, ông đâu có làm điều gì bất lương. Trái lại, ông chỉ thực hiện sự công bằng và giúp chúng tôi một việc chúng tôi không dễ gì quên được mà thôi.

Grin hăng giọng.

- Giả định như tôi từ chối ?

- Sau những lời tâm tình vừa nói ra thì theo tôi, cái việc đó khó đấy, - Yudenman nói.

Grin gật gật đầu.

- Vâng, - hẳn nói, - Vâng...

- Ông có vui lòng nhận hai trăm nghìn đôla chúng tôi biếu ông để tỏ tình hữu nghị và biết ơn không ?

Grin đưa một bàn tay lên mặt và dầm mình ngắm bầu trời trong veo có những con hải âu lao bắn qua, nhanh như những viên đá ném đi . Hẳn biết những điều Yudenman nói đều là sự thật cả. Khi hẳn nhận được lệnh chuyển hai tỉ đôla thì Giencô Vônphôn - trong con mắt một người được coi là sếp tối cao của Công đoàn, "*capo dei capi*" ([72]) đã đích thân chọn con số cho khoản tiền được chuyển tới Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Grin có một trí nhớ thần kỳ về con số, vẫn giữ được nó ở trong đầu mình.

Ngay lúc bấy giờ, hẳn đã quy con số Giencô đưa cho hẳn thành những phần tử số học đơn giản chẳng có gì là bí hiểm cả : 82, 83, 84. Một trò chơi con nít...

Hẳn cố tưởng tượng xem những người hẳn kính trọng và chiêm ngưỡng, những bậc anh hùng, sẽ ứng xử như thế nào ở địa vị hẳn bây giờ. Các bậc anh hùng có lẽ sẽ không nói đâu. Nhưng các bậc anh hùng thì bị chết. Ácxen Grin lại muốn sống kia. Hẳn ngụ ở Naxau quá lâu rồi để chẳng lạ gì rằng một sự cự tuyệt với Công đoàn cũng sẽ tương đương một bản án tử hình miễn xin ân xá cho hẳn, cho gia đình hẳn mà thôi.

- Chúng tôi biết việc học hành của Giôn rất tốn kém cho ông, - Yudenman nói tiếp, vẻ mặt nghiêm trang. - Ông chớ quên còn hai đứa con nữa, sau nó, bé Pôn và bé Crixtin, cháu gái này thì vợ ông đang muốn nó trở thành diễn viên múa đấy. Chẳng có cái gì đẹp bằng một gia đình sắt, nhưng ông Grin, một nền giáo dục nghiêm chỉnh đòi hỏi tốn kém lắm.

- Rất lớn, - Grin nói.

- Các bạn tôi và tôi đều đồng ý là những ưu điểm to lớn của ông đã không được thù lao thỏa đáng với giá trị của chúng, tại Ngân hàng Tín dụng Bahama. Chúng tôi phản nản chuyện này. Chính vì lẽ đó mà chúng tôi quyết định biểu ông một khoản tiền quan trọng như vậy để đáp lại việc giúp đỡ của ông. Hai trăm nghìn đôla. Ông hãy tin rằng, với một con người không đáng kính trọng và ít thiện cảm như ông thì chúng tôi đã không tỏ ra hào hiệp đến thế đâu.

- Tôi nhận thấy điều đó, - Grin nói.

- Trong những điều kiện như thế, tôi cho phép mình đặt lại với ông câu hỏi : con số tài khoản của chúng tôi là bao nhiêu nhỉ ?

- 828.384, - Grin thở dài đánh sượt nói. - Hay nếu ông thích thì 82, 83, 84.

- Cảm ơn, ông Grin. Ông là một người vô cùng khôn ngoan. Hai trăm nghìn đôla sẽ được đưa đến nhà ông bằng tiền mặt vào chiều mai, cuối giờ làm.

*

Những cái lắt nhắt nhỏ mọn đã làm phí uổng đi nỗi tuyệt vọng mệnh mông của ông, đã dẫn dắt ông, trong khi ông những mong có được một sự tĩnh tâm suy tưởng tuyệt đối. Từ khi bị bắt cóc ở cổng nghĩa trang, Hôme Clốp chưa thay quần áo. Nách ông, thiếu nước thơm diệt hôi hám, đã bắt đầu bốc ra một mùi hăng khé và phản phúc. Cũng không bàn chải đánh răng, tuy rằng chẳng còn phải là của ông nữa. Sômi dính vào người mặc dù ông vã nước lạnh ở vòi chậu rửa mặt vào đầy tay để rửa ráy rồi.

Cái chết của Rênata đã cắt ông ra khỏi với cuộc đời.

Bốn mươi tám giờ trôi qua trong cái ánh sáng nhân tạo của nhà giam lấy đi mất ở ông khái niệm thời gian, đồng thời cũng cắt ông ra khỏi với thế giới. Simen chắc đã báo trung úy Bletso về việc ông mất tích. Cảnh sát chắc đang giăng lưới để tìm ông đây.

Một chiếc chìa quay trong ổ. Ông vội vàng ngồi xuống giường, bắt giắc đưa tay lên bộ râu lởm chồm : Chúa đã muốn ông phải chết bằng thủ đây mà ! Ông hoàn toàn biết rõ cái chết của bản thân là câu trả lời của những tên đao phủ đáp lại sự từ chối cuối cùng của ông.

Người lạ mặt bước vào trong phòng, ném một miếng băng đen lên giường.

- Bịt cái này lên mắt.

Clốp lắc đầu cự tuyệt Quyết chết thì thà cứ nhìn thẳng vào cái chết.

- Thế nào ? Còn chờ cái gì ? Nhanh lên, cục cứt, người ta thả ông rồi.

Vì ông vẫn không động đậy, người này đi ra sau lưng ông buộc mảnh vải vào mắt ông.

- Tôi báo trước là từ nay hễ tháo nó ra thì tôi cho ngay một viên kẹo đồng vào sọ đấy.

Clop nghe thấy cái tiếng đặc biệt của khẩu súng lên đạn.

- Nào, đứng lên !

Mùi xăng xộc vào mũi ông, lẫn với một làn không khí trong trẻo. Ông thở căng lồng ngực. Người ta bắt ông lên bậc thang. Tiếng một cánh cửa sắt đóng sầm làm ông biết mình đang ở trong một chiếc cam nhông nhỏ. Động cơ nổ ròn. Trước hết là những tiếng động của thành phố, rồi tiếng gầm rú của các xe đi ngược chiều nhau. Cuối cùng sự im ắng của thôn quê. Nhát thắng xe xô dúi ông về đằng trước. Người cạnh ông giữ ông cho khỏi ngã.

- Đi xuống... bạn tớ sắp cho xe chạy. Còn tớ thì tớ ở lại với cậu. Đếm tới hai trăm đi. Sau đó cậu muốn làm cái gì thì làm. Nào đếm !

- Một, hai, ba, bốn, năm...

- To nữa !

- Sáu, bảy, tám...

- Tốt, cứ thế đếm ! Tiếng xe ầm ầm đi xa...

- Ba mươi hai, ba mươi ba, ba mươi tư...

Clop yên lặng. Không có gì xảy ra. Ông tháo tấm băng vải ở mắt. Đằng đông, mặt trời đang mọc lên và tựa hồ ông được thấy nó lần đầu ở trong đời vậy. Ông khoái trá thở hít mùi cây cối; và để xem mình đang ở đâu, ông đi lên một lối nhỏ trong rừng phủ đầy cỏ non mọc ẻo lả thoai thoải đổ xuống con đường đang có tiếng gầm của những cam nhông hạng nặng lao hết tốc độ vọng lại. Không thể xác định chính xác nó ở đâu nhưng cái chỗ này ông loáng thoáng quen. Ông đứng lên taluy đường, bắt đầu ra hiệu cho các xe qua. Không chiếc nào đỗ lại. Bằng vào thời gian xe chạy đi thì ông chắc ở cách Duyrich khoảng mười lăm cây số. Những người lái xe đều có một thái độ lạ lùng, vờ không ngó thấy ông, trái lại con tăng tốc độ khi đi ngang qua ông. Cột cây số đầu tiên ông gặp cho ông biết ông đang đi đúng hướng: "Duyrich - 11 km". Ông giơ tay đến hai chục lần. Trong chớp mắt, ông trông thấy người ngồi sau tai lái một chiếc Mecxêdetx quay mặt đi. Một người ăn mặc sang trọng, hơi béo... Một người giống ông như anh em. Và đi qua dừng dừng. Trước đây ông đã từng làm như thế, trong những trường hợp tương tự... Ông thề từ nay sẽ đón nhận những người đáp nhờ xe. Một tiếng hãm thắng làm ông quay lại.

- Thế nào, bố, cuộc bộ thể dục buổi sáng phải không?

Họ ba người, hai trai, một gái, trên một chiếc xe Gip ọp ẹp có phủ một dòng chữ thuộc loại : *"Chớ cười, con gái ông bà có thể đang ở trong này !"* Họ chừng hai mươi tuổi. Cô con gái nôm hao hao giống Rênatà.

- Các anh chị có thể đưa tôi đến Duyrich được không?

- Lên ! Càng đông càng diên, càng cười khỏe.

Khi về đến đường Bờ Đẹp, ông thấy Simen trong phòng khách. Bà đánh rơi chén trà trong tay, nhảy choàng vào ông, khóc.

- Hôme Hôme !... Em sợ quá... Anh không làm sao cả chứ ? Ít ra cũng không làm sao cả chứ,

phải không ?

Ông nhẹ nhàng vuốt tóc bà, mắt xa vắng.

- Không, không... Mọi sự tốt cả... Chỉ cần tắm một cái thôi...

- Đội ơn Chúa ! Đội ơn Chúa.

Bà khoác một áo choàng tắm ở ngoài một váy ngủ. Người bà thơm. Vùi đầu vào vai ông, bà lúng túng nói:

- Hôme, anh cần được biết... Người ta đã đốt ngân hàng ...

*

Việc Acxen Grin cho biết con số tài khoản không làm cho Gabêlôti và Vônphôn hòa dịu hơn. Từ hôm qua, hai người chỉ nói với nhau qua các viên cố vấn làm trung gian.

Những lời chửi rủa và dọa nạt trao đổi trước đây vài giờ ở New York đã đào lên ở giữa họ một vực sâu mà sớm muộn chỉ có thể được lấp đầy bằng cái chết của một trong hai mà thôi.

Sau khi Grin đi rồi, Môsê đã làm một cuộc dàn hòa tuyệt vọng:

- Các ông ! Các ông ! Chúng ta đã tới được đích. Không cái gì chống lại được việc thu hồi tiền về tay chúng ta nữa rồi.

Đôn Etô cầm lấy máy điện thoại. Ông đang hoảng cảm nó vào máy tăng âm để ai cũng có thể nghe được điều ông sắp nói. Ông quay gọi người luật của ông ở Thụy Sĩ, Philip Điêgô. Khi người luật sư đáp : “Vâng ?...”, tất cả nghe thấy tiếng hấn như hấn đang ở trong phòng vậy.

- Tôi đã có con số chúng ta quan tâm. - Gabêlôti nói. Anh có muốn ghi lại không ?

- Chắc chắn quá chứ ! Từ khi ông đi, đã xảy ra nhiều điều đáng tiếc ở Duyrich. Một trong những ông chủ ngân hàng nổi tiếng nhất chúng tôi, ông Hôme Clốp, mất tích.

- Tội ông ta quá, - Gabêlôti đáp.

Crimelô Bácsba, Yudenman nhìn gấn vào ông. Duy mình Italô Vônphôn thì vờ nhìn phong cảnh bốn bề, tựa như chẳng thiết đoái gì tới việc đó.

- Chúng tôi không hiểu có cái gì xảy ra, - Philip Điêgô nói tiếp. - Ngân hàng của Hôme Clốp bị tấn công. Tất cả cảnh sát đã được báo động. Có nhiều người bị chết...

- Tôi không thấy những việc như thế ở đó có quan hệ gì với chúng tôi cả ! - Đôn Etô sốt ruột. - Ông có định ghi con số kia lại và nhận đứng ra làm việc chuyển tiền kia không ?

- Cha này không có đến ngân hàng một mình được đâu ? - Vônphôn nói với Yudenman. - Người đại diện của chúng ta sẽ đi cùng. Cậu báo ngay cho Các Đoisơ.

Gabêlôti cau mày khi nghe những lời được bắn thia lia đến với ông.

- Tôi sợ là đã làm ông hiểu lầm ý tôi, - Philip Điêgô nói tiếp. - Mọi công việc của ngân hàng đều đang bị treo lại Tôi nhắc lại với ông là ông chủ ngân hàng đã mất tích...

- Tôi biết rõ lắm rồi ! - Gabêlôti quát lên với Philip Điêgô. - Ai bảo ông là lão chủ ngân hàng chưa trở về nhà lão ấy lúc này ? Nếu lão về thì cái gì cản được việc chúng ta làm nào ?

- Chắc là không rồi, không rồi...ông có con số và mã hiệu không ?

Gabêlôti trợn hai con mắt cáu kỉnh về phía Angiêlô Bắcbá và Cacmin Crimelô. Môsê Yudenman và Italô Vônphôn đứng cứng đờ.

- Cái gì hả ? - Đôn Etô gầm lên.

- Các khoản tiền đều tất yếu phải đăng ký dưới một cái tên mượn, một cái tên mã hiệu. Ông có nó không ?

- Tôi có con số. Như thế đủ rồi ! - Gabêlôti thét.

- Tôi sợ là không... - Điêgô nói, lời lẽ ngập ngừng. - Giả như ông chủ ngân hàng có trở về thì cái...hờ...hờ... bất đồng nho nhỏ giữa chúng ta với ông ấy sẽ chẳng làm cho việc tôi chạy chọt được dễ dàng đâu. Ông ấy sẽ khẳng khái theo đúng lời văn pháp luật.

- Ông kể lể cái gì thế ? - Gabêlôti nói hung.

Thật là quá vớ vẩn : đã tới đích rồi,vào đúng cái lúc sắp tóm được thì nó lại dạt xa.

Môsê ra hiệu cho Đôn Etô.

- Ông nói với luật sư Điêgô là ông sẽ gọi lại, - hần thì thảo.

-Ông đừng đi đâu khỏi nhà ông đấy, tôi sẽ gọi lại ông, - Gabêlôti hét.

Ông đặt máy. Chẳng ai dám nhìn ai.

Angiêlô Bắcbá phá tan sự im lặng vừa dâng lên :

- Môsê, anh thấy chúng ta hội ý riêng vào khoảng mười lăm phút thì có hại gì không ?

- Tôi sắp đề nghị với anh cũng cái đó, - Yudenman noi.

Bắcbá, Crimelô và Gabêlôti rời phòng khách. Môsê và Italô cũng làm như vậy. Khi chỉ còn có họ với nhau, Yudenman lắc đầu, vẻ chán nản.

- Hồng, Italô. Chỉ Giencô và Ô Broi biết mã hiệu. Cả hai đều chẳng còn cách nào báo cho chúng ta. Tôi thú thật là tôi chẳng còn biết xoay xở thế nào nữa đây !...

Vônphôn đâm một cú hung dữ vào tấm rèm.

- Thằng đểu cáng Ô Broi ! Tôi lại không cho nó nghèo từ từ cơ chứ ! Đầu nó ở dưới lưỡi cửa như thế này ! Đáng lẽ khai ra thì cái thằng mặt mọt lại đi gọi con mẹ nó lên: Mama ? Mama !

Môsê bị một luồng điện giật nảy.

- Nhắc lại ! Nhắc lại ! Anh nói cái gì chứ ?

Italô chăm chú nhìn hấn :

- Môsê ! Cậu làm sao ?

- Nó, Ô Broi ấy, nó nói cái gì ở dưới lưới cửa ?

- *Mama*, - Vônphôn nói. - Thì làm sao ? Cái đồ rác rưởi ấy nó sợ mà ! Nó biết tớ sắp làm gì với nó rồi mà. Lẽ ra trả lời tớ thì nó lại khóc thút thít rồi gọi cái con mẹ nhà thổ của nó lên ?

Môi Yudenman bắt đầu run lật bật. Hấn buông ra một câu thất sắc :

- Ô Broi người Ai len, Italô, người Ai len ! Anh có hiểu thế là thế nào không ?

Vônphôn nhìn Yudenman tựa như hấn đã hóa điên.

- Cậu làm nhầm cái gì thế ?

- Ô Broi đã trả lời anh rồi còn gì, Italô ! Một người sắp chết thì nói bằng tiếng mẹ đẻ của nó ! Một thằng Ai len không gọi mẹ bằng tiếng Ý mà phải bằng tiếng Anh chứ. MAMA là tên mã hiệu !

*

Đường Xtămphenbach, ba người cảnh sát đồng phục đi đi lại lại trên hè trước Ngân hàng Thương nghiệp Duyrich. Hôme thắt ruột thắt gan lại khi nhìn thấy gian đại sảnh bị đám cháy và các đám nổ phá hủy. Các cột cẩm thạch sứt sẹo chứng tỏ cuộc chiến đấu ác liệt.

Những người thợ làm việc túi bụi trong đồng vôi vữa.

Người trực cổng ngân hàng, bình thản, vẫn ở vị trí : đứng đằng sau một cái bàn kê tạm.

- Vichto, - Hôme thì thầm.

Người trực lễ phép chào ông.

- Thưa ông Clốp...

Mặc dù phiền muộn, ruột gan Hôme vẫn nở nang từng khúc vì kiêu hãnh. Ông thuộc vào một cái nơi vững bền, ương bướng chuyên cần. Mọi tai họa có thể đổ sụp xuống đất nước nhưng ngân hàng này, bất chấp tất cả, vẫn cứ tiếp tục !

Bắt đầu từ tầng một, tất cả đều vẫn nguyên vẹn. Trong các hành lang, vẫn sự hoạt động thoáng hoạt như thường lệ : Mácgoti, được báo trước ông sắp đến, đã chờ ông ở trong phòng chờ của văn phòng. Chị nói với ông như thể từ bữa họ thấy nhau lần cuối cùng đến nay không hề xảy ra cái gì cả, tuyệt đối không. Hữu hiệu, không sắc thái tình cảm, lạnh lùng.

- Thừa ông, đã có nhiều nơi gọi cho ông... Tôi đã ghi lại cả, ông có vui lòng ?

- Chốc nữa, - Clốp nói.

- Tôi có phải đưa ông các thông báo không ?

- Những cái nào chị thấy là quan trọng !

Ông vừa kéo chai Uôtomen trong ngăn kéo ra thì Macgoti gọi ông qua máy nói nội bộ.

- Ông Someblinh đang ở đâu đây. Ông có nói chuyện không ạ?

- Cho tôi nói ...

Hômé rót cho mình hai giọt uýt-xki. Tiếng của Somenblinh vọng đến.

- Hômé ! Chết chửa ! Tôi đã hoang mang quá. Cái gì xảy ra thế ?

- Đang tiến hành điều tra mà.

- Chúng ta đang đi đến đâu đây ? Nhưng đi đến đâu?...Người ta chẳng còn kính trọng cái gì nữa cả !

- Thế đấy, - Clốp thở dài, - vâng... thế đấy !...

Chính Ogien Somenblinh, “ông chủ của các chủ ngân hàng” đã được ông chuyển cho hai tỉ đôla mà Giencô Vôn-pôn và Moóc-timơ O Broi trao cho ông. Rất chính xác là tám ngày trước. Những con số nhảy nhót trong đầu ông. Giữa cái lãi ông phải trả và cái lãi mà Somenblinh nộp ông thì hiện ông vẫn được trên tám lần 109.588 đôla, tức 876. 704 đôla. Ngay cho có phải làm lại cái mặt tiền cho nhà ngân hàng đẹp hơn đi nữa thì ông vẫn cứ được xơi nhiều. Thế mà ông đâu có phải trả tiền sửa cái mặt tiền ấy ! Đã có công ty bảo hiểm được lập ra để cấng đáng cho rồi...

- Này, Hômé. Về cái mà anh đã gửi tôi ấy, anh có nhớ không ?

- Có.

- Tôi làm thế nào bây giờ ?

- Anh cứ tiếp tục Ogiên... Anh tiếp tục cho đến khi có lệnh mới...

- Thế thì được, tốt lắm, anh bạn thân mến, tôi muốn được nghe anh nói ra như thế... Chớ quên gửi lời tôi chào phu nhân nhé.

- Tôi sẽ nhớ đến chuyện đó, Ogiên... Sẽ gặp sau...Sẽ gặp sau.

Macgoti len vào trong thánh cung thâm nghiêm, khép cửa lại ở đằng sau chị.

- Ông cảnh sát nọ, thừa ông, trung úy Blet-sơ. Ông ấy đến nhiều lần rồi ạ.

- Chị bảo ông ấy vào.

Hômé cất chai Uôtomen vào ngăn kéo rồi đứng lên đón Blet-sơ.

- A ! ông Clốp, thấy ông bình yên mạnh khỏe, tôi mừng quá.

- Cám ơn, trung úy, cám ơn...

- Bà nhà báo tôi là ông đã trở về. Tôi lập tức cho ngừng ngay các cuộc tìm kiếm.

- Ông hãy tin rằng tôi rất ân hận đã để ông phải lo lắng đến như thế... Tôi đáng trách. Lẽ ra tôi đã phải báo trước với ông.

Mặt Bletso liền khép lại. Anh nói :

- Ông Clốp, tôi không hiểu...

- Kìa trung úy, tôi đã quá bối rối... Tôi đi chẳng báo trước được cho ai. Tôi muốn suy tư một mình.

- Tôi có thể hỏi là ông đã ở đâu được không, ông Clốp?

Ông chủ ngân hàng nhìn trừng trừng vào khách với một chút ngạc nhiên.

- Trung úy, tôi nghĩ cái đó chẳng ích gì với ông cả đâu.

- Thưa ông, chớ lầm. Hai người của tôi đã bị chết. Bốn người khác bị thương nặng. Chúng tôi đã phải bắn nhau trong hai giờ đồng hồ. Để bảo vệ tài sản của ông và con người ông.

- Chính vì việc đó mà các công dân của Liên bang mới duy trì ngành cảnh sát, trung úy. Ông có vẻ ngạc nhiên vì đã thực hiện bốn phận của mình à ?

- Không, thưa ông. Chính câu trả lời của ông mới làm tôi ngạc nhiên. Vợ ông bảo tôi rằng ông bị bắt cóc.

Hôm âm thầm buông ra :

- Sau những thử thách chúng tôi vừa trải qua, vợ tôi căng thẳng đầu óc thì có gì đáng ngạc nhiên ? Đáng lẽ ông phải kiểm tra lời bà ấy nói trước khi lao vào chiến dịch chứ.

Bletso nặng nhọc nuốt nước miếng.

- Ông có biết Italô Vônpon và Etô Gabêlôti không ?

Mặt Clốp càng kín bưng lại.

- Không, trung úy.

- Cả đến tên của họ ?

- Tôi chỉ mới nghe lần đầu.

- Con gái ông đã bị chết trong một chiếc *Bóng đẹp P9* thuộc về một tay Landô Baretô nào đó. Baretô trước có quan hệ với con gái ông không ?

- Trung úy, Rênata không còn ở đây nữa để trả lời. Cho phép tôi nói với ông là tôi đã tiếp ông như tiếp bề bạn. Tôi thú thật là không chờ đợi một cuộc hỏi cung thế này đâu.

- Ông Clốp, tôi đang điều tra mà. Tôi muốn biết sự thật.

- Trung úy, tôi cũng thế. Tôi xin ông thứ lỗi cho. Tôi có nhiều việc phải làm.

Bletso nuốt cơn giận đang dâng lên. Clốp có những chỗ quen biết hùng mạnh. Bản thân lão đã là một lực lượng rồi. Lão tiêu biểu cho cái trật tự đã được thiết lập ổn định của Duyrich và lão bay lượn trên chín tầng không, được tài sản cùng những chức năng tôn nghiêm của chủ ngân hàng bảo vệ. Nếu lão đã muốn im thì chẳng ai buộc được lão phải lên tiếng. Trái lại, những đồng nghiệp lại tán thưởng lão vô cùng. Trước mắt, Bletso chủ trương hãy tạm khom lưng lại cái đã.

- Tôi xin ông tha lỗi nếu như tôi đã tỏ ra hơi thô lỗ trong con mắt ông.

- Tôi lại lấy thế làm điều hay, trung úy. Ông hiểu cho là tôi khó lòng chấp nhận để người ta coi là thủ phạm trong khi tôi lại chính là nạn nhân.

Ông đứng lên để tỏ ý cuộc gặp gỡ đã hết. Bletso bắt chước ông.

- Tin tức nhỏ nhặt nào đối với tôi cũng là quý cả, thưa ông Clốp. Theo ông thì ai đánh vào ngân hàng ông ?

Clốp nhìn lâu vào mặt Bletso.

- Trung úy, tôi rất muốn biết điều đó. Nhưng nếu tôi là cảnh sát thì có lẽ tôi sẽ tìm kiếm nó ở một số phần tử mờ ám mà cơ quan của ông đã để cho nẩy nở lan tràn tại Duyrich.

- Ông định nói đến ai ?

- Những phần tử cánh tả, trung úy.

Clốp đi ra cửa, mở và giữ cánh cửa trong tay.

- Chớ ngại đến tìm tôi nếu như cuộc điều tra của ông có tiến triển. Tôi sẵn sàng giúp ông.

Bletso chào và đi ra. Trong phòng chờ, anh nhận ra hai viên luật sư kinh doanh nổi tiếng nhất của thành phố, Philip Điêgô và Các Đoisơ.

- Họ không có hẹn nhưng họ cứ đòi, Macgoti nói - ông có muốn tiếp họ không ?

- Có ! - Clốp nói.

Philip Điêgô ra đón trước.

- Chúng tôi đã được biết... Tai tiếng quá !

- Không thể tưởng tượng được - Đoisơ để thêm.

Cứng khur, im lìm, Clốp chăm chú nhìn họ, hai tay đặt trên bàn.

- Tôi rất bận, - ông lạnh lùng nói. - Các ông có thể cho biết các ông đến với mục đích gì ?

- Thế này, - Philip Điêgô nói. - Bạn đồng nghiệp của tôi, Các Đoisơ và tôi, đại diện cho lợi ích của một khách hàng có tài khoản mang số trong ngân hàng ông. Người khách hàng này trao quyền cho chúng tôi đến làm cho tiền của ông ta được chuyển đi ngay hôm nay tới Tờ-rốt hóa

chất Panama.

- Người khách hàng của ông đăng ký với tên gì ?

- MAMA.

- Con số tài khoản ?

- 828384.

- Tổng số tiền gửi ?

- Hai tỉ đôla Mỹ.

Clốp nhắc máy nói.

- Macgoti, yêu cầu Gachaimơ đưa lên hồ sơ MAMA.

Trong vòng năm phút, ba người ngồi im không nói một câu. Im lặng tuyệt đối...

Macgoti đặt hồ sơ lên bàn. Hôme mở ra, lật lật các trang rồi rút ra một tài liệu đưa cho Điêgô.

- Ký vào bên phải, ở dưới, xin yêu cầu ông.

Philip Điêgô ký.

- Ông nữa, - Clốp nói với Doisoơ.

Đến lượt Doisoơ ký. Ngay sau đó, Clốp đứng lên. Philip Điêgô cầu âu chìa tay ra. Clốp hình như không trông thấy.

Ông lạnh lùng nói :

- Việc then chốt sẽ được làm trước tối hôm nay.

Khi các viên luật sư đã đi rồi, ông lại bên cửa sổ trầm ngâm tì trán vào ô kính. Lần này, mùa xuân nở bùng trong vẻ huy hoàng chiến thắng toàn vẹn của nó, cái mùa xuân đẹp nhất chưa bao giờ chiếu sáng từng bùng Duyrich như thế này.

Hôme Clốp quay lưng lại với nó, nặng nề buông mình xuống chiếc ghế bành rồi cầm lấy chai Uôtomen.

ĐOẠN KHÉP

Giữa Lôdan và Moocgiơ, đường xe lửa xuyên qua núi dài khoảng hai cây số. Phía tây miệng hầm mở ra một khung cảnh man dại của những rừng thông mênh mông, leo lên sườn một thung lũng dựng đứng; dưới lòng thung, một con suối lạnh ngắt chảy.

Gia đình Humlơ đã đến cắm trại và ăn ngoài trời ở bên con suối đó: ông bố, Frăng Humlơ, đã viện có trời đẹp và ngày nghỉ thứ bảy của mình để đưa vợ và hai con, Giăng Frăngxoá mười một tuổi, Misen chín tuổi, đi chơi xa.

- Mẹ, - Misen nói, - chúng con leo lên đồi được không?

- Con đã ăn hết bánh ga tô của con đâu nào ?

- Con không ăn nữa.

Biêghit gói cẩn thận những thứ thừa lại của bữa ăn vào trong một cái túi nhựa. Lúc lên đường, chị sẽ cất nó vào thùng xe để mang về Moocgiơ vất vào thùng rác. Khi chị dọn dẹp xong, không còn một mẩu bánh, một mảnh giấy nào làm bẩn cỏ cả. Nếu không sợ bị cười, chị còn đẩy cái con bệnh ám ảnh về sự sạch sẽ lên tới chỗ vượt phẳng lại cỏ ở chỗ họ ngồi nữa kia.

- Các con đừng đi xa đấy... Giăng Frăngxoá nhớ trông em.

Misen khinh khỉnh nhún vai :

- Con cũng lớn bằng anh ấy rồi.

- Đừng để bẩn, - bà mẹ thêm.

Hai đứa trẻ chạy ra xa, thốt lên những tiếng hét của người da đỏ.

- Frăng, anh mở cho em cái thùng xe với ?

Frăng lại bên chiếc Vonvô màu đỏ cà chua mới toanh, quỳ xuống, thấm nước bọt vào đầu ngón tay và bắt đầu cạo nhẹ một vết bùn tí xíu ở bên dưới hòm xe.

- Anh mở cho em không ? - Biêghit nhắc lại cố giữ không phì cười.

- Tại sao em cười ?

- Anh như trẻ con ấy.

- Nó có đẹp không, không à ?

- Tuyệt...

- Mà nếu ta cho chạy thử một tí nhỉ, tội gì ở lại đây?

- Frăng, ở đây dễ chịu quá chứ... Anh sẽ có bao nhiêu dịp thử nữa cơ mà.

Chị đặt cái túi xuống và định đóng thùng xe lại. Anh vội sấn tới.

- Khoan, đừng sờ vào. Chớ đóng sầm. Chỉ đẩy nhẹ thế này thôi.

- Nào đi ! - Biêghit phì cười. - Đi tìm đám quỷ sứ.

Chị cầm tay anh kéo đi. Họ đã uống hết một chai rượu vang Andax được ngâm cho lạnh buốt ở dưới suối. Không khí dịu, rất tươi lành, nhẹ và trong suốt. Họ leo dốc, len lỏi qua những cây thông, đôi khi trượt chân trên tấm thảm lá kim của chúng.

- Anh có thấy các con không ? - Biêghit hỏi.

Frăng đưa mắt nhìn theo sườn dốc dựng đứng cắt dừng lại ở suốt dọc con đường xe lửa ngoằn ngoèo. Ở bên dưới kia, rất gần đường sắt, anh trông thấy những vết đỏ và xanh lơ của quần áo con mình. Chúng bất động, tí xíu trong một khe hẻm toàn thông là thông.

- Frăngxoa ! Misen ! - Frăng hét.

Hai đứa trẻ vung tay ra hiệu gọi họ đến chỗ chúng đứng, dưới gốc cây thông, có một bầy quạ cứ bay lượn ở trên. Ở ngọn cây, một mảng tuyết mà mặt trời chói chang mùa này vẫn chưa làm tan đi được.

- Lại đây, - Frăng nói.

Họ leo tiếp. Khi họ đến gần, có thể nghe được rồi, Giăng Frăngxoa và Misen gọi to lên :

- Bố, mẹ ! Lại đây xem... Chim !

- Mẹ tưởng mẹ đã bảo các con không được đi xa cơ mà, Biêghit nghiêm trọng trách.

- Bố ! Frăngxoa bảo đấy là quạ ! Không đúng phải không bố ?

Đút hơi, Frăng ngừng đầu lên. Các con quạ hình như đang tranh nhau một cái gì, cánh chúng sột soạt và những mảnh tuyết cứng rơi xuống vì cuộc tranh giành.

- Chúng làm cái gì đấy bố ?

- Chúng ăn cái cây à ?

Frăng đi xa ra vài mét. Lúc này anh đang ở ngay dưới đường sắt, chỗ miệng hầm đổ ra, nơi ngọn các cây thông chạm tới. Anh nhìn kỹ hơn. Ở một kẽ hở, kẹt giữa hai cành cây, anh trông thấy một người đàn ông, mặt ngửa lên trời. Hai con quạ đang moi mắt cái xác.

Những con khác bay chập choạng bên trên, chờ chiếm lấy chỗ đậu.

- Đi xuống dưới xe đi, - Frăng nói, giọng như người ngậm bông.

- Bố trông thấy cái gì thế bố ? - Giăng Frăng lại gần hỏi.

- Con có đi không hử ? - Anh cáu.

Anh vẫy vẫy mạnh tay ra hiệu cho vợ.

- Biêghít, dẫn con đi.

Qua giọng anh, chị biết anh đang chứng kiến một cái gì khốc liệt lắm. Chị không muốn biết là gì cả. Chị cầm lấy tay hai đứa con.

- A lê hấp, ta chạy thi nào. Frăng thấy ba người chạy đổ xuống dốc, qua những thân cây.

Người đàn ông - cái còn lại của người đó - mặc một bộ complê sẫm màu rất sang. Chiếc đồng hồ đeo tay toé trả lại ánh nắng bằng trăm nghìn mũi tên vàng li ti. Ngay ở cách năm sáu mét người ta đã thấy được chiếc giày chân trái làm bằng một loại da đắt tiền. Cái xác không có chân phải. Ngang bẹn, nơi bị tiện đứt, đã phủ một lớp vẩy bằng máu đông.

Frăng rùng mình và cầm đầu chạy về con suối.

HẾT

[1] Tiếng lóng, chi tổ chức Mafia (các chú thích là của người dịch).

[2] Ngân hàng Quốc gia Thụy Sĩ.

[3] Nguyên văn tiếng Ý và Bồ Đào Nha, nghĩa như ngài.

[4] Trùm băng Mafia Chicago (Mỹ), lừng danh những năm 30.

[5] Nguyên văn tiếng Ý, có nghĩa *Trùm sò*. Từ nay đều dùng nguyên văn “capo” trong truyện.

[6] Một hãng đồng hồ cao cấp Thụy Sĩ.

[7] Tên tắt Mặt Trận Giải Phóng dân tộc Angiêri (tiếng Pháp).

[8] Hãng xì gà nổi tiếng, chủ là người gốc Nga, tại Paris.

[9] Nguyên văn tiếng Ý, nghĩa là ôm hôn.

[10] Đại danh họa Pháp cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20.

[11] Đại danh họa và nhà bách khoa Ý thời Phục Hưng.

[12] Nguyên văn tiếng Ý: có nghĩa là ngài, ông, ý kính trọng.

[13] T – Shirt : Áo phong hình chữ T (của Mỹ).

[14] Nguyên văn tiếng Ý, có nghĩa : em yêu của anh.

[15] Khu tập trung người Do Thái. Halem là khu da đen ở New York.

[16] Hai nhà ngôn ngữ học nổi tiếng.

[17] Hãng thời trang, mỹ phẩm nổi tiếng thế giới của Pháp.

[18] Nhân vật cướp vật nổi tiếng của điện ảnh Mỹ những năm 30.

[19] Paul Nevman diễn viên điện ảnh Mỹ nổi tiếng những năm 60, 70.

[20] Marilyn Monroe nữ diễn viên điện ảnh Mỹ nổi tiếng, tự sát năm 1962.

[21] Tổ chức cảnh sát quốc tế phối hợp hành động giữa các nước.

[22] Nguyên văn tiếng Ý : Mặt trời của tôi, ca khúc Ý nổi tiếng.

[23] Nguyên văn tiếng Ý : cố vấn. Tác giả làm chỗ này, trong truyện, nhân vật này toàn là trợ lý của capô thôi, chưa hề là cố vấn.

[24] Nguyên văn tiếng Ý : Tại sao ?

[25] Nguyên văn tiếng Ý, có nghĩa là lạy Đức Mẹ đồng trinh.

[26] Nguyên văn tiếng Ý : người anh của em...

[27] Nguyên văn tiếng Ý: Ông chủ.

[28] Tiếng Ý : Em đang làm gì ?

[29] Tiếng Ý : Không thể tin được Và đáng sợ.

[30] Tiếng Ý : Không có gì ...

[31] Nguyên văn tiếng Ý: Xin hôn tay.

[32] Tiếng Ý, tên gọi của Maphia, có nghĩa : Chính nghĩa chúng ta.

[33] Tiếng Anh có nghĩa “Giấy bạc Liên bang”.

- [34] Giấy bạc này thanh toán hợp pháp mọi nợ nần, công và tư.
- [35] Tiếng Latinh : Khối thống nhất của nhiều người (Khẩu hiệu nước Mỹ).
- [36] Tiếng lóng là người phá hoại hoạt động ngầm.
- [37] Nguyên văn tiếng Anh : Mày hiểu đấy.
- [38] Họa sĩ Tây Ban Nha.
- [39] Hai thứ rượu sâm banh nổi tiếng của Pháp. Bản thực đơn này có “tính lật đổ”, cho nên thứ tư món ăn, thức uống đều đặt lộn tùng phèo.
- [40] Nguyên văn tiếng Ý : một người đáng trọng.
- [41] André Gide Nhà văn lớn của Pháp.
- [42] Một họa sĩ và điêu khắc nổi của Ý
- [43] Trong nguyên văn dùng ngôi thứ hai. Vì trong tiếng nước ngoài không phân biệt nam nữ ở ngôi thứ hai.
- [44] Một loại nhạc của người da đen.
- [45] Một cách chơi chữ không dịch được. Tiếng “*Bedò*” kéo dài âm “*e*” ra có nghĩa là giao hợp. Còn Bedò là tên một vị thánh.
- [46] Nơi nghỉ mát nổi tiếng ở miền Nam nước Pháp.
- [47] Đội bóng rổ nhà nghề Mỹ, toàn người da đen.
- [48] Nguyên văn tiếng Ý, có nghĩa là : Tôi cũng là người Ý ! Ở đâu ? Ở Amanphi.
- [49] Nguyên văn tiếng Anh, có nghĩa là kiểm tra.
- [50] Một hoá chất gây mê.
- [51] Nguyên văn tiếng Ý : - Chị là người Ý ? Đúng ! Ở đâu ?
- [52] Nguyên văn tiếng Ý : một lời chửi thề có cả Chúa lẫn cái bần thủ.
- [53] Đừng làm thế, người anh em
- [54] Giết tao chứ đừng làm thế.
- [55] Con lợn.
- [56] Một loại ma túy nhẹ, hút như thuốc lá.
- [57] Nguyên văn tiếng Mỹ: Nào lại đây hát với tôi.
- [58] Nguyên văn tiếng Ý : Anh cũng thế, em yêu.
- [59] Chúng tộc da trắng ở Bắc Âu, Bắc Án.
- [60] Nguyên văn tiếng Ý : Đứng lên, anh không phải người lạ.
- [61] Nguyên văn tiếng Ý : bạn tôi.
- [62] Nguyên văn tiếng Ý : một người đáng kính trọng.
- [63] Địa điểm quân sự, nơi lưu trữ kho vàng của Mỹ.
- [64] Tiếng Ba Tư : Vua.
- [65] Nguyên văn tiếng Ý : Trường hợp chúng ta không thể được.
- [66] Tiếng Đức, nghĩa là ông, ngài.
- [67] Nguyên văn tiếng Ý : Thằng tráo trở.
- [68] Nguyên tiếng Ý : Cút đi thừa mứa ê hề.
- [69] Nguyên văn tiếng Ý: Đức Mẹ.
- [70] Nguyên văn tiếng Ý: Lạy chúa, ông chủ đi gấp lên.
- [71] Một thứ máy đánh bạc tự động, cho đồng xu vào rồi chọn số lấy.
- [72] Nguyên văn tiếng Ý : ông trùm của những ông trùm.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>